

Nghề Làm Sĩ

NGUYỆT HẠ DIỆP ẢNH

Nghề làm phi

Nghề Làm Sĩ

NGUYỆT HẠ DIỆP ẢNH

Thông tin sách

Tác giả: Nguyệt Hạ Điệp Ảnh

Người dịch: Hằng Nguyễn

Nhà phát hành: Cẩm Phong Books

Nhà xuất bản: NXB Lao động

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 520 + 516

Ngày xuất bản: 03/02/2015 +

03/04/2015

Giá bìa: 124.000đ/tập

Beta+Làm ebook: Horcrux

Nguồn ebook:

EbookFun&Free

<https://www.facebook.com/groups/eb.fun>

(Note: Copy với đầy đủ nguồn, xin cảm ơn!)

Giới thiệu

Xuyên không thành một phi tần nhỏ đã mất thánh sủng, Trang Lạc Yên tâm tâm niệm niệm sẽ hoàn thành tốt nghiệp mới của mình - nghề làm phi - một nghề nghiệp vô cùng rủi ro, không thể từ chức, một là làm tốt, hai là chết. Một nghề nghiệp luôn phải phấn đấu vươn lên không ngừng, nhưng lại không được phép để con tim mình rung động. Bởi lỡ rung động rồi, là vạn kiếp không thể quay đầu...

Suy cho cùng, đã là nữ tử thì sẽ có một ngày già đi, lấy sắc tranh tình nhất định sẽ phải nhận kết cục sắc suy tình bạc, bởi Đế

vương đa tình, hồng nhan chóng lụi, vậy thì nàng sẽ dùng lí trí này để thuần phục trái tim Đế vương.

Vẫn biết vận mệnh vô thường, Đế vương vô tình, nhưng Trang Lạc Yên nàng không sợ, bởi, trái tim trong lồng ngực nàng, mãi mãi chỉ thuộc về nàng mà thôi!

Nguyệt Hạ Diệp Ảnh

Châm ngôn: Không viết truyện hành hạ ngược đãi, không làm mẹ kế.

Hiện thực quá tàn khốc, nên trong tiểu thuyết phải mơ mộng một chút.

Xin hãy gọi tôi là Hồ Diệp mami chăm

chỉ chuyên cần

Xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các bạn

Hana

Nguyễn Thơ

Bái Bái

Nga Vũ

Thoa Lê

Hương Nguyễn

Lý Đoàn

Trang Trang

Đầu Gỗ

Chu Tu

Le Trang

Nguyễn Tố Như

Phạm Thanh Vân

Bích Ngọc

Pinkie Yang

Tram Cao

Phuong Tran

*đã góp công sức tạo nên
ebook này*

I ♡ Ebook!

Ebook
Fun
and
Free

<http://www.facebook.com/groups/eb.fun.free>

Mục lục

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#) [Chương 17](#) [Chương 18](#)

[Chương 19](#) [Chương 20](#) [Chương 21](#)

[Chương 22](#) [Chương 23](#) [Chương 24](#)

[Chương 25](#) [Chương 26](#) [Chương 27](#)

[Chương 28](#) [Chương 29](#)

Nghề Làm Sĩ

NGUYỆT HẠ DIỆP ẢNH

EBOOK FUN&FREE

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

Nghề Làm Sĩ ②

NGUYỆT HÀ DIỆP ẢNH

EBOOK FUN&FREE

NHÀ XUẤT BẢN
LÀO ĐỘNG

Cấp bậc phi tần phân chia như sau:

(copy từ bản edit của

<https://hacgia149.wordpress.com> để mọi người tiện theo
dõi, không có trong sách xuất bản)

Chính nhất phẩm: **Hoàng quý
phi**

Tòng nhất phẩm: **Quý phi**

Sườn nhất phẩm: **Phi**

Chính nhị phẩm: **Chiêu nghi,
Chiêu dung**

Tòng nhị phẩm: **Thục nghi, Thục
Viện, Thục dung**

Sườn nhị phẩm: **Hiền nghi, Hiền
viện, Hiền dung**

Chính tam phẩm: **Tu nghi, Tu
viện, Tu dung**

Tòng tam phẩm: **Sung nghi,**

Sung viên, Sung dung

Sườn tam phẩm: **Quý tần (bốn người)**

Chính tứ phẩm: **Thục tần, Đức tần, Hiền tần**

Tòng tứ phẩm: **Tần**

Sườn tứ phẩm: **Tiếp dư**

Chính ngũ phẩm: **Dung hoa**

Tòng ngũ phẩm: **Uyển nghi, Phương nghi, Phân nghi, Đức nghi, Thuận nghi**

Sườn ngũ phẩm: **Quý cơ, Thục cơ, Đức cơ, Hiền cơ**

Chính lục phẩm: **Lương nghi, Lương viện, Lương đệ**

Tòng lục phẩm: **Tiểu nghi, Tiểu viện, Tiểu đệ**

Sườn lục phẩm: **Tường cơ, Huệ cơ, Tĩnh cơ, Liên cơ, Lệ cơ, Nhu cơ, An cơ, Trang cơ, Dung cơ, Trữ cơ, Thần cơ, Nghi cơ**

Chính thất phẩm: **Quý nhân**

Tòng thất phẩm: **Tài tử, mỹ nhân**

Sườn thất phẩm: **Thường tại**

Chính bát phẩm: **Tuyển thị**

Tòng bát phẩm: **Ngự nữ, Thái nữ, Thục nữ, Đại nữ**

Sườn bát phẩm: **Tiểu chủ, Tú nữ**

Cửu phẩm: **Canh y**

Chương 1

Có người từng nói, nếu chẳng may ai đó bị buộc du hành vượt thời gian ngoài ý muốn, trở thành phi tần trong hậu cung chỉ vì tổ tông mười tám đời nhà mình làm quá nhiều chuyện thất đức thì nàng ta chỉ có hai con đường, hoặc là chủ động đến huấn luyện con tim Hoàng đế, hoặc là cứ bị động ngồi ỳ để Hoàng đế và hậu cung của hắn nuốt chửng.

Trang Lạc Yên từng nhạo báng người này đầu óc có vấn đề, song rất nhanh sau đó nàng lập tức hiểu được một đạo lí, trên thế giới này không có chuyện gì không thể xảy ra, chỉ là ta không thể ngờ tới nguyên nhân của nó mà thôi.

Tháng Ba, hoa đào rực rỡ, nhưng trong hậu cung này, người người đẹp hơn hoa.

Bên ngoài cung điện của Hoàng hậu, phi tần mỗi người mỗi vẻ, người xinh đẹp, người yêu kiều, người quyến rũ đang dần thị nữ thông thả bước đi, khi ánh mắt đảo

qua nữ tử đang quỳ gối ngoài cửa cung đều mang theo đôi chút hả hê.

“Chủ tử...” Tà Vũ dời mắt khỏi bóng người đang quỳ nọ, hơi sợ hãi hạ giọng, cẩn thận quan sát nét mặt của chủ tử mình.

Trang tiếp dư lạnh lùng liếc nhìn nàng cung nữ: “Sợ hãi như vậy còn ra bộ dáng gì nữa!” Thấy Tà Vũ đứng thẳng dậy, nàng ta mới lộ vẻ mặt khinh khinh nhìn về phía người đang quỳ, “Muội muội của ta tâm cao khí ngạo, hôm nay mất thể diện như vậy, có lẽ đã học được chút gì đó có ích.”

Tà Vũ nhìn ý cười trong mắt Trang tiếp dư, chợt cảm thấy lạnh cả lưng, nói gì thì nói, Trang uyển nghi cũng là muội muội của chủ tử, dù không cùng một mẹ nhưng vẫn là người nhà họ Trang, vậy mà hôm nay chủ tử chẳng thêm nề tình chút nào...

Trước đó Trang uyển nghi cũng được sủng ái mấy ngày, vì thế mà đắc ý lên mặt, sau đã thất sủng lại còn thất nghi trước phượng giá^(*) nên rơi vào kết cục kia, nghe nói hôm qua mới ốm nặng một trận, hôm nay lại bị phạt quỳ trước cửa cung Hoàng hậu, chỉ sợ sau này

không còn địa vị gì trong cung nữa rồi.

(*) Phụng giá: Xe hay kiệu của Hoàng Hậu.

Đau đớn từ đầu gối truyền đến khiến Trang Lạc Yên hiểu ra, không phải nàng đang nằm mơ về một hậu cung hoang đường, hơn nữa còn vì một nguyên nhân nào đó nàng đã thành một phi tần thất sủng ở đây.

Chưa nói đến thất sủng hay không, chỉ nguyên chuyện nàng mới là một uyển nghi nho nhỏ thuộc hàng ngũ phẩm, trong hậu

cung mĩ nhân nhiều hơn hoa này, bất kì người nào phân vị cao hơn đều có thể nghiền chết nàng rồi. Nghĩ đến kết cục của một cô gái vừa không có địa vị vừa không có thánh sủng trong cung đình, Trang Lạc Yên thở dài đánh thượt.

Len lén xoa đầu gối dưới tay áo rộng thùng thình, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn tấm biển trên cao, cung Cảnh Ương, nơi tất cả nữ tử trong hậu cung đều muốn chuyển vào ở.

Trong tâm trí chồng chất những kí ức không thuộc về mình, Trang

Lạc Yên cảm thấy đau cả đầu, vội cúi xuống che giấu cái cau mày. Sống thêm một đời, không thể cứ uất ức bị người ta bắt nạt như thế này được.

Nhưng mà, tổ tông mười tám đời nhà nàng rốt cuộc đã làm chuyện gì thất đức đến nỗi khiến nàng bỗng dưng phải trở thành một thành viên trong tập đoàn người đẹp chuyên tấn công đại boss có tên “Hoàng đế” này, không những thế còn là một thành viên mà cả điểm công kích và phòng ngự đều siêu thấp?

“Ta còn tưởng vị nương nương nào đang quỳ, thì ra là Trang uyển nghi, trông gương mặt xinh xắn đã trắng bệch cả ra khiến ta cũng thấy đau lòng.”

Trang Lạc Yên hơi ngẩng đầu, khóe mắt quét qua một vạt váy màu xanh da trời của người đang nói chuyện, giọng nàng ta còn cố ý nâng cao, hiển nhiên là một người có quan hệ không tốt với chủ nhân cũ của thân thể này, hơn nữa còn rất vui vẻ khi thấy nàng không may, có thể thấy rằng đây không phải một người thông minh. Chỉ cần là một phi tần có tí đầu óc sẽ không

trắng trơn bày ra vẻ kiêu ngạo như thế ở ngay cửa cung Hoàng hậu.

“Nô tì xin thỉnh an Mã tiếp dư.” Một cung nữ quỳ bên cạnh Trang Lạc Yên vội vàng dập đầu như thế sợ chậm một chút sẽ khiến Mã tiếp dư bất mãn, người còn lại rất đúng mực, quy củ dập đầu, sau đó lại thẳng lưng như cũ.

“Xin ra mắt Mã tiếp dư.” Trang Lạc Yên nhanh chóng nhớ ra, nữ tử thông minh phải biết co biết duỗi, nà^{ng} nghĩ, lúc này lựa chọn cúi đầu thì thông minh hơn so với quay đầu đi.

Trong trí nhớ, vị Mã tiệp dư này vào cung đã mấy năm, mới đầu cũng từng được thánh sủng, song trước đó vài ngày nàng ta từng bị chủ nhân thân thể này chơi xỏ vài lần, nay “Trang Lạc Yên” đã mất thánh tâm nên nàng ta mới hả hê như vậy.

Nếu nói hành vi lần này của Mã tiệp dư rất thiếu suy nghĩ thì những hành vi trong quá khứ của “Trang Lạc Yên” được xếp vào hàng “không có đầu óc”, mới được Hoàng đế chú ý chút xíu đã vội ra oai càn rỡ, rơi vào kết cục cũng không tính oan uổng.

Kiếp trước đã xem không ít phim ảnh về chuyện đấu đá ở hậu cung, những nữ tử chốn cung đình có thể coi là đại diện cho hình ảnh nữ tử tài hoa, dung mạo tài trí vẹn toàn, không thể coi thường bất cứ ai, ấy vậy mà vị Trang uyển nghi này vốn từ một quý cơ tấn phong thành uyển nghi liền quên mất mình là ai rồi. Nàng ta ồm nặng một phen rồi buông tay về Tây thiên, để lại cục diện rối tinh rối mù này cho nàng.

Công việc kiếp trước của nàng cần bản lĩnh nói chuyện như hát hay, diễn xuất ngang ngửa minh tinh màn bạc, đời này xem ra vẫn

phải dùng đến “tài năng” ấy để sống. Nhưng đã đến nước này, không đi “chăn dắt” Hoàng đế thì sẽ bị Hoàng đế “huấn luyện”, hai con đường đó, đường nào khốn khổ hơn đây?

Tê đại nơi đâu gợi khiến nàng sâu sắc cảm nhận được, chị em ta sống phải sống sao cho vui vẻ nhất, chết cũng phải chết thật oanh liệt, dù là “phục kích” Hoàng đế không thành công cũng còn hơn bị hậu cung này hãm hại đến chết.

Xét từ khía cạnh kinh tế mà nói, “hưởng dụng” Hoàng đế không cần

mất phí, ngược lại, đối phương còn phải đảm bảo cho nhu cầu ăn mặc, ngủ nghỉ, chơi bời của mình. Nàng không cần vừa lái xe vừa lo giá xăng tăng, không cần lo gặp phải khách hàng đáng ghét lúc đi làm, thậm chí không cần đi sớm về tối, làm một lượng công việc vô biên và nhận một mức tiền lương hạn định.

Hay là, tính xem nên “dạy dỗ” Hoàng đế này thế nào?! Dù xác suất thành công không cao, chí ít vẫn có một mục tiêu sống ở cái nơi này. Làm người không sợ tình cảnh quá xấu, chỉ sợ không có mục tiêu phấn đấu, phải không nào?

Mã tiếp dư thấy mình khiêu khích hồi lâu, Trang Lạc Yên vẫn không hề phản ứng lại, sáng khoái trong lòng dần hóa thành bất mãn: “Trang uyên nghi, thế nào, một tiếp dư như ta đây không đáng để người đáp lời?!”

“Mã tiếp dư thứ tội, muội muội không dám to gan như thế, có điều Hoàng hậu nương nương lệnh ta quỳ ở đây, ta không dám sơ sễ nửa phần, xin Mã tiếp dư hiểu cho.” Trang Lạc Yên vui đầu thấp hơn, không nhìn sắc mặt Mã tiếp dư, chỉ là một quân tốt thí mà thôi, lực sát thương còn không bằng một phần

của các phóng viên nhà báo trước đây nàng gặp đâu.

Nhớ hồi đó, sản phẩm sữa của công ty nàng có vấn đề, đối mặt với những câu hỏi của giới truyền thông, nàng vẫn có thể xử lí ổn thỏa, mà miệng lưỡi những phóng viên đó mới gọi là bén nhọn.

Phải rồi, nguyên nhân nàng “bị đày” đến đây... Chẳng lẽ vụ chất lượng sản phẩm của công ty có vấn đề, thân là trưởng phòng PR^(*), nàng phải ra mặt trước truyền thông và đối diện với oán khí của khách hàng, vậy nên mới chết thê chết

thảm, lại còn bị đá đến loại địa phương “khủng bố” này? Vậy là, chuyển xuyên không khốn khổ này không liên quan gì tới tổ tiên mười tám đời nhà nàng mà đều do nàng gây ra?

(*) *PR: public relations (quan hệ công chúng).*

Thực tế đã nói cho toàn thế giới một sự thật, những công ty, cửa hàng sản xuất và bán hàng giả nhất định sẽ phải nhận quả báo!

Nhưng mà... liệu nàng có oan uổng quá không? Nàng chỉ là một trưởng phòng PR vô tội mà thôi.

Trưởng phòng PR như nàng đã thâm thố này, không biết sắp nàng kiếp sau phải đầu thai thành thứ gì mới có thể đẹp được oán khí?

Nhân quả tuần hoàn, cuối cùng sẽ có báo ứng... Quả nhiên là chân lí!

“Cô...” Mã tiếp dư thấy Trang uyển nghi này không coi mình ra gì, nháy mắt mặt đã sầm xuống.

“Tốt, bốn cung vốn nghĩ ngươi là người không biết điểm dừng, song hôm nay thấy ngươi cũng coi như hiểu quy củ, vậy miễn phạt quỳ đi.” Hoàng hậu không biết từ bao giờ

đã xuất hiện phía sau hai người, toàn thân tỏa ra quý khí.

“Tần thiếp vì ngôn hành không chỉnh, may được Hoàng hậu nương nương dạy bảo mới hiểu ra thiếu sót, người nhân từ chỉ phạt tần thiếp quỳ, tần thiếp thực sự xấu hổ.” Trang Lạc Yên nói xong, hành đại lễ rồi chậm rãi đứng dậy, thẳng người mới phát hiện đầu gối tê rần, gần như mất cả cảm giác, trên mặt lại vẫn không hề lộ chút đau đớn nào. Có điều học kiểu nói hoa văn này thật ngượng miệng quá.

Chỉ là, người ta muốn sống tốt

thì phải học cách thích ứng với hoàn cảnh, câu “vạn vật cạnh tranh trời lựa chọn, kẻ thích nghi thì sinh tồn” không phải là lời suông trong sách giáo khoa tiểu học.

Hoàng hậu thấy Trang uyển nghi tỏ vẻ biết điều như vậy, nét mặt liền dễ chịu hơn một chút. Dù sao cũng chỉ là một uyển nghi đã mất thánh sủng, nề mặt gia tộc họ Trang trong triều cũng có địa vị, cần gì làm mất thể diện của họ, bỏ qua nàng ta lại được tiếng rộng lượng, tội gì không làm.

Một nữ tử chẳng có quá nhiều

não như Trang uyển nghi, Hoàng thượng chỉ tò mò mới mẻ chốc lát rồi sẽ nhanh chóng quăng ra sau đầu thôi, nàng không cần đuổi tận giết tuyệt, hậu cung thêm hay thiếu một người như vậy cũng không có gì bất đồng.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu lạnh lùng liếc nhìn Mã tiếp dư một cái, thấy nàng ta run lên sợ hãi rồi mới vươn tay để cung nữ đỡ mình quay vào.

Cho đến khi không nhìn thấy bóng dáng Hoàng hậu nữa, Mã tiếp dư mới dám lau mồ hôi lạnh trên trán mình, đảo mắt nhìn sang Trang

uyên nghi, phát hiện trên mặt đối phương vui giận không rõ, cũng không có nửa phần chật vật, chẳng cam lòng hừ nhẹ một tiếng, mang theo cung nữ thái giám của mình lao đảo đi mất.

“Chủ tử,” Cung nữ đứng cạnh Trang Lạc Yên thấy Mã tiếp dư bỏ đi, vội vã đỡ nàng dậy, lo âu trong mắt không phải giả bộ.

Trang Lạc Yên liếc nhìn, nếu trí nhớ không có gì nhầm lẫn thì cung nữ này tên là Vân Tịch, do chủ cũ của thân thể này mang theo từ phủ đệ tới đây. Trang phủ đã chuẩn bị

rất chu đáo để Trang Lạc Yên tiến cung, chỉ sợ rằng điều duy nhất họ không ngờ tới là tâm cơ Trang Lạc Yên chẳng thích hợp tồn tại trong cung cấm, vậy nên mới rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

“Về thôi.” Nhìn thái độ vừa rồi của Hoàng hậu, chắc hẳn tạm thời sẽ không gây khó dễ cho mình nữa, việc hiện tại nàng cần làm là nghỉ ngơi thật tốt để hồi phục và lên kế hoạch chu đáo.

Đã xem quá nhiều bi kịch của hậu cung trong lịch sử, Trang Lạc Yên hiểu rất rõ ràng, nữ tử với

Hoàng đế mà nói chỉ là một công cụ, thích thì nâng niu quý trọng, khi không còn thích nữa thì cũng chỉ như chổi cùn rế rách vứt bỏ mà thôi. Nhưng trong hậu cung này, không có nửa phần thánh sủng thì còn chẳng bằng cung nữ thái giám, nói gì đến thành thoi qua ngày?

Nay có cơ hội sống lại, sao không sống cho tự tại? Nếu có thể lưu lại trong lịch sử một cái danh sủng phi gian phi gì đó cũng không uổng công đến đây chuyển này.

Nếu nói hiện tại chuyện gì khiến nàng hối hận nhất thì đó phải là

chuyện vì sợ khó tìm việc mới nên không dám bỏ việc ở công ty sản xuất các sản phẩm từ sữa dê nọ, báo hại giờ đây bản thân rơi vào kết cục bị buộc chơi trò cung đấu với những nữ tử này.

Vì Trang thị có địa vị khá cao trong triều đình nên Thượng Xá cục^(*) thu xếp cho Trang Lạc Yên ở Đào Ngọc các, một vị trí khá đẹp, bên ngoài còn có vườn đào, nay đang đầu tháng Ba, hoa đào sắp nở rộ. Không biết đợi đến khi hoa nở, nơi đây sẽ đẹp đến nhường nào!

(*) Thượng Xá cục: là một trong sáu cục (bộ phận) chăm lo đến sinh hoạt hàng ngày

của Hoàng đế và hậu cung, các bộ phận này được gắn kèm chữ Thượng như Thượng Y cục (quản vấn đề y phục), Thượng Thực cục (quản vấn đề ẩm thực)...

Trang Lạc Yên về đến Đào Ngọc các liền buông mình xuống ghế mềm, mệt mỏi dựa mình để Vân Tịch xoa bóp đầu gối cho. Tay nghề của Vân Tịch rất tốt, Trang Lạc Yên chậm rãi nhắm mắt lại.

Ước chừng thời gian đã qua nửa nén hương, Trang Lạc Yên từ từ mở mắt, thoáng liếc nhìn khắp phòng: “Vân Tịch, Lục Y đâu?”

Vân Tịch cẩn thận quan sát vẻ mặt không giận không vui của chủ tử nhà mình, lòng khẽ run lên: “Nô tì không biết ạ.”

“Mà thôi, nay ta cũng chỉ là một uyển nghi thất sủng, đợi nàng ta trở về, em phái nàng ta đến Thượng Y cục làm tì nữ giặt đồ đi, Đào Ngọc các quá nhỏ, không lưu được nàng ta.” Nói xong, Trang Lạc Yên lại im lặng, không muốn nói thêm nữa.

Vân Tịch ngập ngừng: “Chủ tử, vào lúc này nếu đuổi Lục Y, chủ nhân các cung khác...”

Trang Lạc Yên hừ một tiếng, cười giễu: “Dù sao cũng chẳng tệ hơn được nữa, bên cạnh ta tuyệt đối không thể có một nô tài như vậy.”

Cả kinh, Vân Tịch thoáng giật giật đuôi mày, vội cúi đầu, không dám nhiều lời nữa, lòng lại hơi run rẩy. Trải qua chìm nổi nơi hậu cung, chủ tử đã không còn như xưa nữa.

Đôi khi, chỉ có tàn nhẫn mới mong sống sót được ở nơi này. Kẻ quá mức hiền lành ở trong hậu cung, cho dù sống, chẳng qua cũng chỉ là sống không bằng chết. Mà

nàng, một người làm công tác đối ngoại nhiều năm như vậy, đương nhiên rất hiểu làm thế nào mới có lợi cho mình nhất, nàng đã sớm không còn là cô bé ngây thơ hiền lành nữa rồi.

Đến bữa trưa, qua chính Ngọ mới có người từ Thượng Thực cục đưa đồ ăn tới, thức ăn không được tốt lắm, thậm chí đã chẳng còn hơi nóng. Trang Lạc Yên thờ ơ nhìn đồ ăn trên bàn, đám nô tì nhìn không ra là tức giận hay đau buồn.

Thức ăn dọn lên bàn xong, Trang Lạc Yên thấy tổng cộng chỉ có bốn

món, một bát canh, một đĩa điểm tâm. Canh đã nguội, điểm tâm nhìn cũng không phải đồ mới ra lò. Nàng rửa tay, ăn một miếng măng tây xanh thái sợi, tuy không tươi non nhưng mùi vị cũng khá. Kiếp trước quá bận rộn vì công việc, thường xuyên phải ăn đồ ăn nhanh và mì ăn liền trừ bữa, vậy nên đối với nàng, loại đồ ăn này hoàn toàn có thể nuốt được.

Thấy chủ tử không nổi giận vì đồ ăn do Thượng Thực cục đưa tới, cung nữ thái giám trong phòng thở phào một hơi.

Trang Lạc Yên dùng bữa trưa xong, Lục Y cuối cùng cũng về tới Đào Ngọc các. Nàng bung tách trà, không hề nhìn tới Lục Y đang quỳ trước mặt mình, cho đến nửa nén hương sau mới thở dài một tiếng: “Xưa nay ta không phải là loại người thích làm người khác khó xử, hôm nay Lục Y ngươi tùy tiện rời vị trí làm việc riêng, nhưng nể tình chúng ta từng là chủ tớ một thời gian, cho ngươi tới Thượng Y cục, còn về phần đi làm gì sẽ do Vân Tịch nói chuyện với người của bên ấy, không lo chẳng có việc gì để làm đâu.”

“Chủ tử!” Lục Y không ngờ Trang uyển nghi đã rơi vào tình trạng mê mẩn thế này còn dám làm ra loại chuyện như vậy, nghĩ nàng đang quá tức giận nên nói liều bèn dập đầu liên tục xin tha: “Cầu chủ tử khai ân, cầu chủ tử khai ân, sau này nô tì không dám nữa...”

“Phúc Bảo, chặn miệng nàng ta lại, hôm nay ta mệt rồi, không muốn nghe những lời này nữa.” Trang Lạc Yên đứng lên, quyết định hưởng thụ quyền lợi mỗi ngày của các cung phi - ngủ trưa.

Nếu nhìn vào những phúc lợi

như ăn ngon ngủ đầy mà xét thì, làm cung phi có vẻ tốt hơn nhiều so với vị trí trưởng phòng trước đây của nàng.

Đây có coi là phúc lợi bồi thường cho thân phận xui xẻo khi xuyên không không nhỉ?

Trong xã hội “đối xử với nữ tử như đàn ông, đối xử với đàn ông như súc vật” của kiếp trước, ngủ trưa chỉ có trong chuyện cổ tích, có người hầu hạ ăn ngủ lại càng là mơ mộng hão huyền.

Vậy nên, Trang Lạc Yên cảm thấy rất thỏa mãn, bởi vì nàng tin rằng,

sếp nàng kiếp sau nhất định sẽ phải sống những ngày không bằng heo chó, dù sao đó mới là đầu sỏ mọi tội lỗi, có so sánh mới thấy chênh lệch, có chênh lệch mới có thể cân bằng tâm lý. Huống chi, cha mẹ nàng đã mất từ lâu, nay nàng ra đi sẽ không có ai đau lòng thương tiếc, điều này cũng có thể coi như vận mệnh bồi thường, cho nên nàng nhận mệnh.

Đương nhiên, thỉnh thoảng Hoàng đế đến một lần, giải quyết nhu cầu nào đó của bản thân, tiện thể thăng chức cho mình, thì tốt hơn.

Mùa xuân tuyết vời như vậy, không ngủ trưa không được.

***

“Em nói hiện tại được sủng ái nhất là Thục quý phi, Nhu phi và Yên quý tần?” Sau khi ăn no bụng ngủ đầy giấc, Trang Lạc Yên gọi những người hầu hạ bên mình lại, thăm dò tình hình hậu cung xong, rốt cuộc cảm thấy mình hẳn là nên hăng hái phấn đấu hướng về phía trước.

“Bẩm chủ tử, đúng là như vậy. Thứ nhì là ba người Ninh phi, Từ chiêu dung, Diệp thực nghi, ba vị

nương nương ấy cũng rất có địa vị trước mặt Hoàng thượng, còn Hiền phi và Viện phi là người đã hầu hạ Hoàng thượng khi ngài còn là Thái tử, địa vị khác người thường. Gần đây Hoàng thượng cũng từng sủng ái Trang tiếp dư... cùng với Bạch dung hoa và Kim lương nghi.” Vân Tịch thấy Trang uyển nghi nghe đến Trang tiếp dư thì không hề có nửa điểm khác thường, trong lòng thầm hiểu chủ tử nay đã biết kiềm chế tính tình hơn xưa, bèn yên lòng, như vậy Đào Ngọc bộn họ sau này cũng có thể có chút hi vọng.

Kỳ thực, bàn về nhan sắc, chủ tử

nhà mình ở hậu cung này có thể coi như nổi bật, da trắng mịn màng, tóc đen như mực, nét mày như núi mùa xuân, nếu không phải vậy, bằng vào tính tình trước đây của chủ tử, làm sao có thể khiến Hoàng thượng yêu thương một bận, chỉ tiếc tính tình đó đã làm lãng phí dung mạo bậc này.

Thục quý phi và Yên quý tần vừa xinh đẹp vừa có vũ đạo đẹp mắt, Nhu phi hát hay, Ninh phi vẽ đẹp, Từ chiêu dung giỏi thơ từ, Diệp thực nghi khí chất hơn người, ngay cả Bạch dung hoa và Kim lương nghi cũng là người dịu dàng như

nước khiến người ta yêu thương, có thể thấy năng lực của các phi tần trong hậu cung đều không tầm thường. Nếu ở kiếp trước, người nào cũng sẽ thuộc dạng có hàng đàn vệ tinh cao cấp xung quanh, chỉ tiếc sinh nhầm nơi mất rồi.

Ngay cả Trang tiếp dư, tử tử khác mẹ với thân thể này cũng là một nữ tử có nhan sắc hơn người, gần đây nhận được đôi lần thánh sủng, chẳng trách chủ nhân thân thể này chỉ được sủng hạnh vài lần đã bị Đế vương ném ra sau đầu.

Đối với một vị Đế vương mà nói,

chỉ sở hữu một nhan sắc hơn người thì không đủ để giữ được lòng vua, bởi vì trong hậu cung, thứ nhiều nhất chính là những gương mặt xinh đẹp,

Về phần hai người được sủng ái nhất là Thục quý phi và Yên quý tần đều giỏi múa, Trang Lạc Yên gian xảo nghĩ thầm, những người có sở trường về múa phần lớn đều có thân thể dẻo dai, thắt lưng mềm mại, đại khái có thể thỏa mãn phương diện nào đó của Đế vương. Bởi vì, dù các điều kiện bên ngoài tốt đến đâu đi nữa, đối với Đế vương, cái phương diện kia mới là

quan trọng nhất.

Trang Lạc Yên lúc này chẳng qua chỉ là một uyên nghi thuộc ngũ phẩm, vậy nên chỉ có ba cung nữ, ba thái giám phục vụ cạnh bên, loại bỏ mấy người thiếu trung thành, hiện chỉ còn cung nữ Vân Tịch, Thính Trúc, thái giám Phúc Bảo, may mà Đào Ngọc các không có chuyện gì quan trọng cần làm, nay ít người lại được cái thanh tịnh.

“Hiện nay bên cạnh ta chỉ có ba người các người, đã dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ sẽ không dùng người, ngày sau chúng

ta có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu ta cưới mây cao nhất định không để các người hãm trong bùn lầy.” Trang Lạc Yên đương nhiên không tin thứ trung thành vĩnh viễn, nhưng chỉ cần vào lúc này, những người đó trung với nàng là đủ, nàng không tiếc những lời có cánh với bọn họ.

“Nô tài thề chết theo chủ tử.” Ba người quỳ xuống trước mặt Trang Lạc Yên, tất cả bọn họ đều ngóng trông Đào Ngọc các có một tương lai tốt đẹp. Chủ tử được sủng ái, làm nô tài ở hậu cung này cũng đúng được thẳng lưng, bọn họ

chẳng phải chỉ trông mong điều đó sao?

Người ta muốn sống tốt thì phải học thích ứng với hoàn cảnh, cho nên dù là quỳ gối trước người khác hay người khác quỳ gối với mình, Trang Lạc Yên cũng có thể bình tĩnh thừa nhận, nữ tử thông minh phải biết co biết duỗi, hôm nay quỳ trước người khác, chờ ngày mai người ta sẽ quỳ gối trước mình.

Có nhan sắc không có nghĩa sẽ được ân sủng nhưng không có nhan sắc mà muốn tranh lấy ân sủng thì càng thêm khó khăn.

Trong hậu cung, nhan sắc không phải điều kiện đủ nhưng vẫn là điều kiện cần.

Đàn ông đều háo sắc, bất luận là Đế vương hay kẻ phàm phu tục tử, cũng chẳng liên quan đến chuyện hấn là minh quân hay hôn quân.

Trang Lạc Yên cảm thấy may mắn vì mình có một “cái vỏ” đủ xuất sắc, kiếp trước nàng vẫn tự nhận mình có vài phần xinh đẹp nhưng so với thân thể này thì vẫn kém xa lắm.

Song, một cô gái xinh đẹp, ngoại trừ vẻ ngoài mỹ lệ còn cần có làn da

mềm mại, dáng vẻ uyển chuyển khiến đàn ông động lòng nhưng lại không được quá điệu dàng, thừa sẽ khiến người ta thấy kiểu cách gượng gạo, thiếu lại thành ra chẳng đủ phong tư. Chủ nhân cũ của thân thể này ngoài một dung mạo đẹp ra còn thiếu vài thứ nữa, vì vậy nàng ấy đã thất sủng rất nhanh.

Hậu cung chưa bao giờ thiếu người được sủng ái, cũng chưa từng thiếu người không được lòng vua, cho nên mới nửa tháng sau, phi tần trong cung đã mất hứng chế nhạo Trang uyển nghi, thậm chí quen việc nàng không còn xuất hiện

ở những nơi náo nhiệt. Dần dần, danh hiệu Trang uyển nghi chậm chậm biến mất khỏi cửa miệng các phi tần.

“Chủ tử, ngoài kia hoa đào đang độ nở rộ, người có muốn ra ngoài ngắm một lát không ạ?” Mặc dù đã giữa xuân nhưng tháng Ba năm nay vẫn se lạnh như tiết xuân hàn, Thính Trúc lấy chiếc áo choàng hơi cũ phủ lên vai Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, kéo kéo áo choàng sát người, đưa tay cho Thính Trúc: “Cũng hay, dù sao mấy ngày này cứ

ở mãi trong phòng quả có hơi buồn chán.”

Bên trái cửa chính Đào Ngọc các là một vườn đào nhỏ, vì Trang uyển nghi thất sủng nên hiếm khi có phi tần tới đây. Trang Lạc Yên bước vào một mảnh không gian hồng nhạt thơ mộng, tính học đòi văn vẻ ngâm đôi câu thơ từ rồi lại hối hận mình không chịu đọc “Ba trăm bài thơ từ thời Đường Tống”, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nhớ được một câu:

“Má phấn giờ đâu, đâu vắng tá,

Hoa đào còn bốn gió xuân đây.”(*)

(*) Trích trong bài “Thơ đề ở ấp phía Nam Đô Thành” của Thôi Hộ - bản dịch thơ của Tản Đà.

Có điều lúc này nàng đang vui vẻ ngắm hoa, lại ngâm một câu thơ buồn bã da diết như vậy thật sự không thích hợp, cuối cùng đành lắc đầu bỏ cuộc, tiện tay hái một nhành hoa cài lên tóc. Kiếp trước không dám làm loại chuyện kiểu cách này, hôm nay cuối cùng cũng có dịp hoàn thành giấc mộng công chúa thời thiếu nữ của mình.

“Chủ tử, bông hoa này được người cài lên tóc càng khiến hoa

trông mềm mại xinh đẹp hơn.”
Thính Trúc thấy Trang Lạc Yên hào hứng liền tiến đến nói mấy câu vui vẻ.

“Không cần an ủi ta như vậy, hoa đào rục rở thế này, một người như ta sao dám so sánh, chẳng qua được nhờ cái đẹp của hoa mà thêm chút nhan sắc thôi.” Nàng nhìn vườn đào nở rộ, chợt nhớ một người chị từng nói, làm con gái đừng giống như hoa đào, tuy nở rục rở ít ai bằng nhưng khi héo rũ thì chẳng còn nửa phần khiến người tiếc thương.

Chị ấy là một người lãng mạn
văn vẻ nên mới có cách ví von ấy,
còn nói theo cách của Trang Lạc
Yên, nữ tử chỉ cần đừng đem toàn
bộ hi vọng đời mình treo vào thứ
gọi là “tình yêu của một người đàn
ông”, làm hoa gì cũng thế, sẽ luôn
được thanh thản chẳng bị ai ràng
buộc.

“Nếu nói đến điểm tốt nhất của
hoa đào thì đó chính là trái đào kết
giữa mùa hè nóng bức mà hương vị
lại ngọt ngào thanh mát ngon
miệng. Nói đến đây, Trang Lạc kỳ
vọng nhìn những cây đào, loại hoa
quả không dính một chút hóa chất

độc hại nào như vậy đều rất đáng quý.

“Nếu chủ tử thích, đợi đến khi đào chín, chúng ta hái nhiều một chút làm đào khô nhé?” Thính Trúc cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên, tránh để nàng vấp ngã.

“Không cần đâu, ta thích ăn đào chẳng qua là yêu cái tươi mới của nó, nếu làm đào khô thì còn gì hay nữa.” Trang Lạc Yên lắc đầu, nhắc váy vươn tay nâng một cành hoa.

Hôm nay nàng mặc chiếc váy dài màu trắng tuyết điểm thêu hoa đào, tuy trông rất hợp với cảnh vật lúc

này nhưng cử động khá bất tiện, vừa rồi hoa đào còn rơi vào cổ áo khiến nàng cảm thấy hơi ngứa ngáy khó chịu.

Cung trang của nữ tử cổ đại trong mắt người hiện đại đều là tinh phẩm, chỉ có một điểm duy nhất không ổn, đó là khó sử dụng, nhưng nữ tử thường vì cái đẹp mà vượt qua tất cả khó khăn khổ cực, Trang Lạc Yên cũng đang cố gắng phấn đấu hướng về mục tiêu này.

Chủ tớ hai người vất vả lắm mới tìm được bàn đá trong vườn đào, chưa kịp ngồi xuống, một trận gió

thôi tới, cánh hoa đào trút xuống như mưa, nếu ai đó tình cờ nhìn thấy có thể sẽ tán thưởng một câu “hoa đẹp người còn đẹp hơn hoa”. Về phần Trang Lạc Yên, lúc này nàng đang che mắt, thiếu chút nữa thì dụi đỏ cả lên. Trong phim “mỹ nhân đứng dưới màn mưa hoa, mỉm cười nhẹ nhẹ” là một cảnh mới đẹp làm sao, thế nào đến lượt nàng lại thành bụi rơi vào mắt thảm hại như vậy chứ.

“Thính Trúc, đỡ ta quay về.” Dụi nhẹ vài cái, cảm thấy càng dụi càng khó chịu, cuối cùng nàng quyết định quay về lấy khăn ướt để lau.

Vươn tay cả buổi không thấy ai đỡ, nàng nhú mày một cái: “Thính Trúc?” Không nghe được tiếng trả lời của Thính Trúc, Trang Lạc Yên cố mở bên mắt chưa bị bụi bay vào, vừa nhìn một cái liền quỳ ngay xuống.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng.” Cái gì mà ngoảnh đầu nhìn lại kinh diễm người xem, cái gì mà một bài thơ đoạt được trái tim Hoàng đế, toàn bộ đều trôi sông trôi biển hết rồi. Hiện giờ chỉ còn một gương mặt nhẵn như quả táo héo, có thể đẹp được đến đâu, có thể quyến rũ động lòng người

đến mức nào?

“Miễn lễ.” Thành Tuyên đế tuổi chưa tới ba mươi, từ trong ra ngoài đều phù hợp với yêu cầu dành cho nam nhân vật chính trong tiểu thuyết tình cảm, thứ thiếu duy nhất chắc là nam nhân vật chính có thể si tình đến chết đi sống lại vì nữ nhân vật chính.

“Khanh là...” Ước chừng người đẹp yêu kiều bên Hoàng đế nhiều quá, hoặc là Trang Lạc Yên “đổi tim” thành một người khác làm Hoàng đế không nhận ra ngay, dù là nguyên nhân gì, trong lòng nàng đã

hiếu được một điều, vị Trang uyển nghi từng được sủng ái mấy lần này đã sớm bị Thành Tuyên để quẳng ra khỏi đầu.

Nếu nàng nhớ không lầm, vị Thành Tuyên đế này có cái tên rất phù hợp với vai nam chính trong tiểu thuyết tình cảm, Phong Cẩn.

Phần cứng phần mềm đều trang bị đầy đủ như vậy, chẳng trách khiến cho mọi nữ tử trong cung đều tranh giành quyết liệt. Chưa nói đến sự tôn sùng đối với địa vị Đế vương ở thời đại này, chỉ nói đến chuyện những cô gái ngây thơ

từ nhỏ lớn lên trong khuê phòng lại gặp một thanh niên tài mạo vẹn toàn như vậy, sao có thể không rung động?

Tranh giành tình nhân cũng vậy, tranh quyền lực cũng thế, có thể cười đến cuối cùng chẳng có mấy người, mà Đế vương lại có thể sống vẻ vang thoải mái suốt đời, còn có vô số mỹ nữ làm bạn. Vậy nên, dù người đàn ông đó đẹp như Phan An^(*), tài trí hơn người, cũng không đáng để trao cả tấm chân tình.

(*) Phan An: Tên khác là Phan Nhạc, người Hà Nam, sống vào thời Tây Tấn, được xem như một kỳ nhân của lịch sử Trung Hoa,

được xếp đứng đầu “tứ đại mỹ nam Trung Hoa cổ đại”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tần thiếp là uyển nghi Trang thị của Đào Ngọc các.” Trang Lạc Yên định mỉm cười một cái nhưng mắt cay quá, nước mắt cứ trào ra khiến nàng trông càng chật vật khó tả.

Thành Tuyên đế lúc này mới nhớ ra cô gái trước mặt là ai, thì ra là muội muội của Trang tiếp dư, lúc đầu nhìn vốn nghĩ là một người ưu tú, chỉ tiếc lâm hạnh vài lần lại cảm giác nhạt nhẽo vô vị, liền không tới nữa, hôm nay nhìn lại, dường như cũng không tệ nhạt như đã nghĩ.

“Đỡ chủ tử nhà ngươi trở về, hầu hạ cẩn thận.” Thành Tuyên để tay lau vệt nước mắt trên mặt Trang Lạc Yên, giọng nói bình thản, không lộ ý chán ghét.

Trang Lạc Yên thở ra một hơi, nàng cũng không muốn hùng tâm tráng chí của mình còn chưa bắt đầu lên đường đã mắc cạn chết khô trên bãi cát.

Nhưng mà đại não của vị Hoàng đế này thật không có vấn đề gì chứ, tốt xấu gì cũng là người mới được lâm hạnh cách đây một tháng, sao đã quên mất người ta nhanh như

vậy?

Trưa hôm đó, giữa lúc Trang Lạc Yên đang dùng một bàn đồ ăn đã nguội quá nửa thì ban thưởng từ cung Kiền Chính lại truyền xuống.

Vật phẩm ban thưởng không nhiều, chỉ là đôi trâm cài tóc hoa đào bằng ngọc lưu ly và vài mảnh lụa cống điểm thêu hoa đào.

Ngắm nghía cây trâm bằng ngọc lưu ly, chế tác rất tinh tế, ở thời này có thể được coi là một món đồ rất đẹp để quý giá, nhưng trong mắt một người đã nhìn quen pha lê thạch anh như Trang Lạc Yên lại

không hề khiến nàng có hứng thú, chỉ hơi nghi hoặc, lẽ nào bộ dáng chật vật thảm hại sáng nay của mình đã khiến Hoàng đế nhìn bằng con mắt khác?

Xem ra khẩu vị của anh chàng Hoàng đế này hơi có vấn đề đây.

***

Hậu cung không một ai tin Trang Lạc Yên có thể đứng lên một lần nữa, tuy nàng ta có vài phần nhan sắc nhưng tính tình lại kém cỏi, có thể được sủng ái bao lâu. Vậy mà nay lại truyền ra tin Hoàng thượng ban thưởng nàng ta, điều này khiến

tâm tình những người khác có hơi phức tạp.

“Hoàng thượng ban đôi trâm lưu ly đó cho Trang uyển nghi?” Hoàng hậu vân vê phật châu trong tay, vẻ mặt thản nhiên nói, “Xem ra Trang uyển nghi này cũng có chút ít thủ đoạn, bốn cung đã coi thường nàng ta rồi. Mà thôi, Hòa Ngọc, đi lấy mảnh gấm thàng trước bốn cung nhận được đưa sang Đào Ngọc các.”

“Thưa vâng.” Hòa Ngọc cẩn thận lui ra ngoài, đến tận lúc quay người vẫn không thấy nét mặt Hoàng hậu

có nửa điêm biến hóa.

Đào Ngọc các lúc này náo nhiệt hơn mấy ngày trước rất nhiều, người của Thượng Cung cục lũ lượt đem những thứ đồ dùng cần thiết tới, như thể hoàn toàn chẳng nhớ ra những chuyện đã làm ngày trước. Trang Lạc Yên cũng coi như không nhớ, chỉ để bọn họ bỏ các thứ lại rồi về, không hề tỏ vẻ kiêu ngạo hách dịch, nhưng thái độ này của nàng lại càng khiến bọn thái giám thêm bất an.

Nếu bị mắng một trận, chuyện cũ coi như cho qua, nhưng hôm nay

vị Trang uyển nghi lần thứ hai lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng này lại chẳng có một chút phản ứng gì, có thể thấy tâm kế của nàng ta không giống ngày xưa. Nhưng ở trong hậu cung, một vị chủ nhân như vậy càng không thể làm mất lòng, bởi vì đôi khi, người nữ tử thoát nhìn càng dịu dàng thì thủ đoạn lại càng độc ác.

“Bẩm chủ tử, cung nữ Hòa Ngọc từ cung Hoàng hậu nương nương tới báo là Hoàng hậu nương nương nghe nói sức khỏe của người đã bình phục nên thưởng vài thước gấm,” Vân Tịch đến bên cạnh Trang

Lạc Yên, “Còn có Thục quý phi, Ninh phi, Từ chiêu dung, Yên quý tần cũng cho người đưa vài thứ tới đây.”

“Đều thu cả đi, cảm tạ người ta thế nào các em đều biết rồi đấy.” Trang Lạc Yên hiểu, những người này làm thế không phải vì muốn lôi kéo mình mà chủ yếu là thị uy, muốn nhắc nhở nàng chẳng qua chỉ được Hoàng đế ban thưởng. Trong mắt bọn họ, mình chỉ là một uyển nghi nho nhỏ gọi đến thì đến, sai đi phải đi mà thôi, dù là ai tặng đồ cho mình cũng có thể dùng hai chữ “ban thưởng”.

“Vâng.” Vân Tịch lui ra, nháy mắt với Phúc Bảo đang đứng bên cạnh, hai người đem toàn bộ đồ ban thưởng ghi lại rồi nhập kho, không mang lên trình cho Trang Lạc Yên xem xét.

Cung Kiền Chính, Phong Cẩn dùng xong bữa trưa liền xem tấu chương, thái giám nội thị^(*) bưng khay đựng thẻ bài của phi tần đến, thẻ bài có cái làm bằng bạc, bằng đồng hay bằng gỗ, thế mới biết, khi thân phận chênh lệch thì ngay cả thẻ tên cũng bị phân biệt đối xử thế nào.

(*) Nội thị: Thái giám chăm sóc đến sinh hoạt hằng ngày của Hoàng đế.

Vốn không có ý định lật thẻ bài, Phong Cẩn vừa định nói “lui ra”, đột nhiên nhớ tới, trưa nay sau khi hạ triều đi ngang qua vườn đào, vô tình bắt gặp vẻ bối rối thảm hại Trang Lạc Yên, vậy mà lại khiến hắn cảm nhận được nét tự nhiên và ngây thơ. Cái nhìn tình cò ấy cũng làm tâm trạng của hắn thoải mái hơn cả gặp một nụ cười nghiêng thành nghiêng nước.

Nhắc một thẻ bài bằng gỗ nhìn thoáng qua cái tên trên đó, hắn chậm chậm nắm lấy: “Đêm nay Đào

Ngọc các thấp đèn.”’

“Bẩm vâng.” Thái giám nội thị liếc nhìn thẻ bài, thấy trên đó có khắc “Đào Ngọc các Trang thị uyển nghi Lạc Yên”, thầm nghĩ, sợ là Đào Ngọc các lại có dịp nở mày nở mặt vài ngày đây.

Trang Lạc Yên nhận được lệnh truyền thấp đèn từ thái giám nội thị, có hơi ngạc nhiên nhưng cũng không cảm thấy ghét bỏ chuyện Hoàng đế đến lẩn giường mình. Thấy đám cung nữ thái giám đều lộ vẻ mừng rỡ, luống cuống phân công nhau chuẩn bị thứ nọ thứ kia,

nàng thở dài một tiếng, có thể thấy, thất sủng đối với một cung phi mà nói là chuyện đáng sợ đến nhường nào.

Tắm rửa, thay quần áo, đốt hương, đến khi Thính Trúc và Vân Tịch định trang điểm cho nàng thì, Trang Lạc Yên cuối cùng lên tiếng: “Các em cứ để đó cho ta.”

Nam giới đang vào lúc kích động mà đột nhiên nếm phải mùi son phấn nồng nặc thì hầu hết đều giảm hứng thú. Huống chi, loại mỹ phẩm chế tác thủ công thời này có hàm lượng chì rất cao, tuy có thể

khiến da thịt trắng nõn nổi bật nhưng bôi suốt một đêm sẽ làm da tổn thương mạnh, làn da của cơ thể này rất đẹp, chỉ cần thoa một lớp phấn mỏng là được rồi.

Dưới ánh nến mờ ảo, đôi mày lá liễu như thêm phần mềm mại thanh thoát, càng dễ gọi lên tâm tình tiếc ngọc thương hương của phái mạnh, giữa trán lại tô điểm một đóa hoa đào hồng nhạt, mơ hồ gợi lại ý cảnh sáng nay, chắc chắn sẽ khiến vị Hoàng đế này âm thầm thích thú một phen.

Người ta thường nói, vẻ ngoài

của nữ tử như một khúc gỗ, nhan sắc có ba phần dựa vào mái tóc đẹp, ba phần do quần áo, bốn phần nhờ trang điểm, quần áo mặc quá diêm lệ thì mị hoặc quyến rũ, mặc quá lộ liễu thì thô tục tầm thường, chí ít phải biết mặc thế nào để Hoàng đế vừa nhìn sẽ không cảm thấy bạn đang khấn cấp muốn bò lên giường. Một mỹ nhân mặc bộ váy dài chiết eo cùng chiếc áo cánh màu trắng non đứng trong bóng đêm sẽ có đôi nét thanh thoát xuất trần.

Đặt mình vào vị trí Đế vương mà xem xét, không khéo càng cảm thấy xa vời lại càng kích thích khát vọng

chinh phục, chẳng phải gã nào mang trong mình tâm nguyện chinh phục thế giới đều ít nhiều mắc cái tật này sao?

Vầy lui Thính Trúc và Vân Tịch đang tính biến đầu mình thành bàn cầm châu ngọc và thân thành giá đeo trang sức, Trang Lạc Yên vuốt ve mái tóc đen óng ả, bảo Thính Trúc búi tóc kiểu phi tiên, cài lên cây trâm ngọc lưu ly mà Thành Tuyên để mới ban tặng, trông hợp đến bất ngờ.

Thính Trúc và Vân Tịch chứng kiến những thay đổi của chủ tử nhà

mình, vừa sợ hãi vì sự tính toán đến từng chi tiết của nàng vừa mừng vì nàng có được thủ đoạn bậc này, nhìn thái dương dần hạ phía chân trời, hai người thấp thỏm chờ bóng đêm buông xuống.

Hành cung chốn cũ tiêu điều,

Chỉ hoa kia vẫn nở đều thắm
tươi^(*)

(*) Trích trong bài thơ “Hành cung” của Nguyên Chấn, nhà thơ thời Trung Đường, Nguyễn Văn Chử dịch.

Ngự giá đi qua, mang theo bao hi vọng của những cô gái chốn

thâm cung, lại có bao nhiêu giai nhân âm thầm chịu cảnh “tóc vẫn xanh mà tình vội bạc” trong một đêm này.

Nhưng dù vậy, liệu có bao nhiêu người thực sự thờ ơ trước phần hoa rục rở của hậu cung? Ở nơi này, ai nấy đều mong mình là kẻ chiến thắng cuối cùng, lại không hay rằng, vận mệnh như lục bình lập lòe mặt nước, phận lênh đênh chẳng thể níu lại bến bờ.

Thành Tuyên đế là một minh quân nên dù có thoáng choáng ngợp trước nhan sắc của Trang

uyên nghi thì điều đó cũng chưa đủ khiến hấn bỏ lại chính sự, sớm tới Đào Ngọc các. Đến khi chính sự xong xuôi, hấn đứng dậy đi tới Đào Ngọc các thì đã qua giờ tuất^(*).

(*) Giờ Tuất: Tâm 19 – 21 giờ.

Thái giám nâng ngự liền bước trên con đường lát đá, mỗi bước hầu như không phát ra một âm thanh nhỏ nào. Khi Phong Cẩn ngửi thấy mùi hương hoa đào thoảng trong không khí thì Đào Ngọc các đã ngay trước mặt. Vén bức màn che, phía trước chỉ thấy đèn lồng treo trước một tòa lầu nhỏ nhỏ. Trong bóng đêm, người con

gái mặc áo cánh váy dài chiết eo màu trắng non, tay cầm đèn lồng lục giác bằng lưu ly lạng lẽ đứng trước cửa, dưới ánh đèn mờ ảo, cây trâm bằng ngọc lưu ly trên tóc lấp loáng như ánh mắt hạnh phúc. Cảnh tượng ấy khiến người xem vừa liếc nhìn liền lo lắng, liệu gió đêm có làm nàng bị lạnh hay không, rồi sẽ không nhin được kéo người ấy vào lòng mà bảo hộ.

Đuôi mày Phong Cẩn thoáng động, ngự liền dừng lại, hẩn nhìn người con gái ấy dịu dàng cúi đầu, bước ra khỏi kiệu, nắm lấy đôi tay mềm mại: “Ái phi không cần đa lễ.”

Sau đó vươn tay bao bọc người đó vào trong áo choàng của mình như muốn che chở.

Bàn tay của Đế vương được giữ gìn rất tốt, lòng bàn tay có một lớp chai mỏng, có lẽ do quá trình tập cưỡi ngựa bắn cung để lại. Trang Lạc Yên rũ mắt, để mặc Hoàng đế ôm mình vào phòng, đèn lưu ly trên tay nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân Đế vương, chiếc bóng sau lưng cũng khẽ lung lay.

Treo đèn lên giá gỗ khắc hoa, nhìn Hoàng đế đang xem bức tranh bé heo mập đáng yêu mà mình vẽ

lúc nhàn rồi ban chiều, Trang Lạc Yên bung một tách trà lài nóng đến: “Hoàng thượng, ban đêm lạnh, uống một tách trà nóng cho ấm người.”

“Bức tranh này của ái phi...” Thành Tuyên đế muốn nói “trông chẳng ra sao”, đúng là so với kỹ thuật của Ninh phi thì thực sự kém xa lắm, nhưng liếc mắt tới vòng eo nhỏ mềm như nước, hắn chỉ khẽ cười, nói, “Đúng là có vài phần khác biệt.”

“Hoàng thượng nói thật ạ? Thiếp đã luyện rất lâu đấy, hôm nay bọn

họ còn khen tranh của thiếp có tiến bộ.” Nói xong, nét vui mừng trên mặt đã lộ ra, không chút giấu giếm.

Phong Cẩn tiếp nhận tách trà, nhìn vẻ cao hứng trên mặt Trang Lạc Yên, lại nhớ tới đây chỉ là một cô gái mới vào cung chưa lâu, từng cái nhăn mày, từng nét cười trên khóe môi đều còn vương nét thơ ngây, tuy nhiên phong thái cũng quyến rũ khác thường, có lẽ hôm nay sẽ được một phen vui vẻ.

Buông tách trà, nắm lấy đôi tay hơi lạnh lạnh bởi sương đêm, hắn nói: “Đã muộn rồi, cũng nên nghỉ

ngôi.” Vừa cúi đầu lại thấy gương mặt mới rồi còn cười đến ngáy thơ nay đã giăng một rặng mây hồng, kiều diễm lạ thường, khiến người ta vừa nhìn đã muốn ăn ngay vào bụng.

Tháo trầm cỏi áo màn hương ấm, yên ương quấn quýt tiếc đêm tàn. Đối với đàn ông, nữ tử có xinh đẹp đến đâu đi nữa mà trên giường cứ đồ dần như con cá chết thì hứng thú cũng chẳng còn bao nhiêu.

Trang Lạc Yên căn cứ suy tính phải vui vẻ hưởng thụ, cùng Hoàng đế hăng hái một hồi, hai người đều

rất thỏa mãn đối với lần vận động này.

Phong Cần kéo người nằm bên cạnh vào lòng mình, da thịt dưới tay non mịn khác thường khiến hấn nhin không được, tay lại di chuyển. Mùi vị của Trang uyển nghi này quả nhiên không tầm thường, lúc hành sự khiến hấn gần như không kiềm chế được mà xong xuôi, thật sự tuyệt không thể tả, đêm nay khẩu vị của hấn lại được dịp tăng lên.

Nghĩ vậy, bàn tay hấn chậm chậm lần xuống, muốn nếm lại tư vị ngon miệng kia một phen.

“Hoàng thượng, thiếp... thực sự không còn chút sức lực nào rồi.” Âm thanh then thùng yếu ớt không thể khiến Phong Cận dừng động tác trên tay, ngược lại khiến hắn càng thêm thú tính, một màn điên cuồng lại bắt đầu.

Trang Lạc Yên ôm cổ hắn, hưởng thụ sự hầu hạ từ bậc Đế vương, híp mắt vui vẻ nghĩ, quả nhiên, đàn ông đều thích nữ tử khen mình dũng mãnh, kỹ thuật của anh chàng Hoàng đế này cũng không tệ, làm nàng rất hài lòng.

Ngoài phòng, cung nữ thái giám

vùi đầu im lặng, tựa như không nghe được động tĩnh bên trong. Cao Đức Trung là thái giám tổng quản của Hoàng đế ra hiệu cho tiểu thái giám đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa, ngẩng đầu nhìn lâu các vắng vẻ, thâm nhủ, nếu không có gì bất ngờ, Đào Ngọc các này sẽ được náo nhiệt vài ngày đây.

Phong Cẩn liếc nhìn cô gái đã ngủ mê man trong lòng mình, tâm tình vui vẻ ôm người ta ra gian ngoài, bước vào bồn tắm đã chuẩn bị sẵn, nhìn những vết hồng trên làn da trắng ngần, khóe miệng thoáng nhếch lên.

“Hoàng thượng, thắt lưng thiếp đau quá!” Người trong thùng tắm lười biếng giật giật thân, kéo bàn tay dày rộng xuống hông mình, bộ dáng mơ mơ màng màng hiển nhiên không hề ý thức được, hành vi của mình đã là vô lễ trước mặt Hoàng đế.

Phong Cận hơi sững sốt, lập tức độ cong của khoe môi càng thêm rõ ràng, bị nữ nhân yêu cầu xoa bóp eo cũng coi như một trải nghiệm mới lạ nhỉ.

Kỹ thuật mát xa của Hoàng đế kỳ thực không tốt lắm, song được cái

thoải mái ở tinh thần, khiến Hoàng đế hầu hạ xoa bóp, quá là thỏa mãn hư vinh của nữ tử rồi, lòng hư vinh của Trang Lạc Yên được một phen thăng tận mây xanh.

Nước vừa đủ độ ấm, lại vừa vận động mạnh một trận, Trang Lạc Yên ngáp một cái, mơ màng ngủ mất.

Gần tới giờ mảo, Cao Đức Trung hầu Phong Cẩn thay y phục, đây vốn là công việc của phi tần thị tẩm, nhưng hôm nay ông ta thấy Trang uyển nghi ngủ rất say, hoàn toàn không có khả năng tỉnh ngay, nhìn Hoàng thượng rón rén đi ra như

thể không định đánh thức Trang uyển nghi, ông liền cẩn thận bước tới hầu thánh thượng thay đồ.

Đi ra cửa phòng, Phong Cẩn phát hiện chỉ có hai cung nữ và một thái giám ở bên ngoài, không khỏi nhướn mày hỏi: “Các người đều là người hầu hạ Trang uyển nghi, vậy những nô tài khác đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, hầu hạ thân cận bên Trang uyển nghi chỉ có ba người bọn nô tài thôi ạ.” Phúc Bảo quỳ trên mặt đất thận trọng trả lời.

Nghe vậy, lông mày Phong Cẩn

càng nhường cao hơn, quay sang Cao Đức Trung: “Người đi nói với điện Trung Tĩnh bố trí mấy nô tài được việc đến Đào Ngọc các, đường đường một chủ tử lại chỉ có ba nô tài hầu hạ là sao?”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung cúi đầu nhìn chằm chằm đôi giày lụa dưới chân, như thể đã quen với việc phi tần nào được sủng ái thì người đó được ưu tiên rồi.

Đợi thánh giá đi xa, Trang Lạc Yên vốn đang ngủ say trên giường bỗng mở mắt, khóe môi mềm mại

đáng yêu thoáng cong lên.

Đàn ông nào cũng chỉ như vậy mà thôi, cho dù giỏi giang đến đâu thì trong xương tủy vẫn có khuynh hướng M^(*)!

(*) M: Viết tắt của từ Masochist, xu hướng thích bị hành hạ.

***

Dựa theo quy củ trong cung, mỗi phi tần được Hoàng đế sủng hạnh, sáng sớm hôm sau phải tới thỉnh an Hoàng hậu, đôi khi Hoàng đế thương tiếc mỹ nhân cũng sẽ miễn người đó thỉnh an. Tối qua, lúc mơ

mơ màng màng, Trang Lạc Yên nghe được Thành Tuyên để nói sáng hôm sau nàng không cần đi thỉnh an, nhưng nàng không phải là Trang Lạc Yên xưa, biết rằng tại hậu cung này cây có sủng ái của Hoàng đế mà kiêu ngạo cuối cùng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì. Không có bản lĩnh mê hoặc lòng người của Đát Kỷ thì đừng có học thói hành xử của Đát Kỷ mới phải, huống chi yêu phi lòng lầy ấy sau cùng cũng chẳng được chết già.

Cẩn thận trang điểm và ăn mặc dựa theo phục trang uyển nghi, không quá diễm lệ cũng không thể

quá nhạt nhòa giản đơn, bởi vì ở nơi này, cố tình khiến bản thân giản dị quá mức lại thành một kiểu cố ý nổi bật, sẽ khiến người khác chú ý.

Hoàng hậu ở cung Cảnh Ương, đây cũng là nơi ở của Hoàng hậu các đời từ khi lập triều đến nay. Hoàng hậu hơn Hoàng đế một tuổi, tuy không được sủng ái nhưng Hoàng đế rất tôn trọng Hoàng hậu, vậy nên địa vị của nàng trong cung khá vững chắc, tiếc rằng Hoàng hậu chỉ sinh được một công chúa, lại mới hai tuổi đã không còn, vì vậy mấy phi tần được sủng ái mới có cơ

hội làm mưa làm gió trong cung.

Trong hậu cung, thất sủng thì dễ, phục sủng mới khó, cho nên khi các phi tần thấy Trang uyển nghi tới thỉnh an Hoàng hậu, trong lòng đều cảm thấy hơi khó chịu. Rõ ràng chỉ là một người đàn bà nhan sắc chẳng có bao nhiêu, thủ đoạn gì để lấy lại được sự chú ý của Hoàng thượng?

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an.” Trang uyển nghi tới không sớm không muộn, coi như đúng quy củ. Hành

lễ xong, đại cung nữ thân cận
Hoàng hậu liền bước tới nâng nàng
dậy, như thể hoàn toàn quên mất
thái độ lạnh nhạt mấy ngày trước.

“Vừa rồi tiểu thái giám hầu hạ
bên cạnh Hoàng thượng còn tới nói
cho bốn cung, Hoàng thượng mới
miễn muội thỉnh an sáng nay thì
muội đã tới rồi, mau ngồi xuống
đi.” Vẻ ngoài của Hoàng hậu tuy
không thuộc hàng xuất sắc so với
các phi tần nhưng khí chất lại đủ để
biểu lộ uy nghi của Đế Hậu, một
tiếng cười cũng thể hiện được hiền
dung độ lượng.

“Được Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương săn sóc là vinh hạnh của tần thiếp, chỉ là mấy ngày nay tần thiếp chưa có dịp tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, trong lòng hổ thẹn vô cùng, nên hôm nay mới tới quấy rầy, xin Hoàng hậu nương nương đừng chê trách.” Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, gì mà không cần thỉnh an cơ chứ, lời này sao không nói trước khi nàng hành lễ ấy, chẳng qua chỉ muốn thu được cái tiếng hiền đức rộng lượng mà thôi, vị Hoàng hậu này làm trò nhạt nhẽo quá rồi.

“Muội có thể nghĩ như vậy khiến

bồn cung rất yên lòng,” Dứt lời, Hoàng hậu lại ban thưởng vài thứ cho Trang Lạc Yên làm mấy vị phi tần ước ao đồ kị không ngót.

Mấy người nữ tử cùng nói chuyện rôm rả với nhau một lát, chợt nghe tiếng truyền báo của thái giám: “Thục quý phi tới, Tô tu nghi tới.”

Trang Lạc Yên đứng lên, nhìn hai nữ tử uyển chuyển đi vào. Phía trước là một mỹ nhân tuyệt đẹp mặc chiếc váy dài màu hồng nhạt, tuổi chừng hơn hai mươi, mặc dù dáng người mềm mại như liễu nhưng

mặt mày vẫn lộ nét ngạo nghễ quý phái, không khó nhận ra đây là một phi tần được sủng ái.

Phía sau nàng ta là một nữ tử cũng có dung mạo hơn người, nhưng phong thái còn kém một chút, mặt mũi hai người có đôi nét giống nhau, nhìn nàng này dường như có điểm kính sợ người đi phía trước.

“Thần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Thục quý phi dịu dàng cúi đầu, chỉ là một động tác đơn giản nhưng cũng có thể làm thành tao nhã vô cùng khiến Trang

Lạc Yên thầm than trong bụng, chẳng trách nàng ấy được Hoàng đế sủng ái, nếu nàng là đàn ông cũng sẽ không kìm lòng nổi mà phải đi cung chiều báu vật này hơn một chút.

Mấy người hành lễ với nhau xong, thái giám bên ngoài lại báo, Yên quý tần tới rồi.

Từ chiều nghi trở xuống, hầu như các phi tần không hô phong hào mà lấy họ để xưng cùng phẩm vị, chỉ có Yên quý tần Tiết Trân Dao này được ban phong hào “Yên(*)”, có người nói ngày ấy Hoàng

thượng tình cò gặp nàng ta tại rừng mai, một nụ cười thoáng qua khiến người kinh diễm, sau đó không lâu liền từ một mỹ nhân nho nhỏ thăng làm dung hoa, lại chẳng bao lâu sau, từ dung hoa trực tiếp sắc phong quý tần, có thể thấy được Hoàng đế sủng ái nàng ấy thế nào.

(*) Yên: Nghĩa là tươi đẹp.

Cô gái mới bước vào có nhan sắc cũng xấp xỉ Thục quý phi, từng cử chỉ đều lộ vẻ yếu điệu thanh thoát, việc đầu tiên khi nàng ta bước vào phòng là liếc nhìn các phi tần một lượt, sau đó mới tiến lên thỉnh an Hoàng hậu.

Thái độ của Hoàng hậu đối với nàng ta không giống như với Thục quý phi. Khiến Trang Lạc Yên nhìn không ra suy nghĩ của Hoàng hậu với những sủng phi này, song nàng đoán, nếu không phải xuất thân của Yên quý tần hơi thấp một chút, e rằng hiện tại nàng ta không chỉ là một trắc tam phẩm quý tần nữa.

“Hôm nay ở chỗ Hoàng hậu nương nương thật náo nhiệt, hay là do có Trang muội muội đã mấy ngày không gặp này?” Đôi mắt Yên quý tần rất đẹp, khi đường nhìn rơi xuống người Trang Lạc Yên thì đáng cười dịu dàng đáng yêu khác

thường lại khiến Trang Lạc Yên thấy lạnh lạnh.

“Thưa tử tử, chính là tần thiếp.”
Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ, treo một nụ cười tươi trên môi.

“Hôm kia nghe nói muội bị bệnh, ta lại không có thời gian rảnh tới thăm, hiện tại đã khỏe rồi nhỉ?”
Yên quý tần túm túm yêu kiều nhìn về phía Thục quý phi, “Quý phi tử tử nhìn một cái xem, gương mặt xinh xắn của uyển nghi muội muội đúng là gầy rất nhiều rồi.”

“Uyển nghi muội muội đúng là có hơi gầy đi, tuy nói đã bình phục

nhưng vẫn nên điều dưỡng cho tốt mới phải.” Thục quý phi tỉ mỉ nhìn Trang Lạc Yên, lộ ý cười dịu dàng trên mặt, giọng nói cũng êm dịu như gió xuân, “Nếu thiếu cái gì thì cứ tới chỗ Hoàng hậu nương nương hoặc mấy tỉ tỉ ở đây nói một tiếng, đừng khiến bản thân chịu khổ nhé.”

“Tần thiếp cảm ơn các tỉ tỉ, chỗ thiếp không thiếu thứ gì, khiến các tỉ tỉ lo lắng rồi.” Trang Lạc Yên ngồi lại ghế, trầm nghĩ, mấy người này nếu thật coi mình như muối muối thì làm sao cứ phải nhấn mạnh một câu “uẩn nghi muối muối” như

thế, chẳng qua chỉ muốn nhắc nhở mình địa vị thấp hơn các nàng, đừng có vì được sủng mà lên mặt càn rỡ thôi.

“Các muội hòa thuận như vậy, bốn cung cũng yên tâm. Vừa rồi cung Khang An đã truyền chỉ, miễn thỉnh an hôm nay, các vị muội muội nếu không có việc gì thì quay về đi,” Hoàng hậu nhìn một phòng đầy những mỹ nữ kiều diễm khoát khoát tay.

Hoàng hậu đã nói như vậy, không có vị phi tần nào dám mặt dày ở lại, nhất tề rời khỏi cung

Cảnh Ương, ra đến bên ngoài mới lộ ra một ít bản tính thật của mình.

Những phi tần thành thật lại không hi vọng được sủng ái rồi khỏi cung Cảnh Ương liền lặng lẽ ra về, chỉ còn mấy người có tư tâm thì ở lại đối mặt với nhau.

“Trang uyển nghi phục sủng, người cao hứng nhất hẳn là Trang tiếp dư rồi, ta nói có đúng không?” Giọng Mã tiếp dư không cao không thấp nhưng cũng đủ để mấy người ở đây nghe rõ mồn một. Ai chẳng biết Trang tiếp dư vào cung sớm hơn Trang uyển nghi hai năm, mà

Trang uyển nghi là con chính thất, Trang tiếp dư chỉ là con gái thị thiếp. Từ khi Trang uyển nghi tiến cung chưa từng tỏ ra kính trọng người chị gái này, hôm nay Mã tiếp dư cố ý nói vậy chẳng qua chỉ muốn cả hai chị em cùng khó chịu mà thôi.

Trang tiếp dư thật không ngờ muội muội này của mình lại có ngày đứng lên được, tuy nàng ta mong rằng Trang uyển nghi bị đập xuống vũng bùn cả đời không đứng dậy nổi nhưng đây là chuyện của hai tử muội nàng, không đến lượt cô ả con gái một tri huyện tép riu như

Mã tiếp dữ xen vào. Nàng ta cười nhạt nhìn về phía đối thủ: “Muội muội có thể hầu hạ Hoàng thượng hài lòng, chẳng lẽ Mã tiếp dư không vui?”

Sắc mặt Mã tiếp dư lập tức thay đổi, cười lạnh một tiếng, nói: “Các nàng quả là tử muội thân thiết.”

“Tử muội thân thiết” mà dùng để hình dung tình cảm hai chị em Trang thị thì quả là châm chọc, Trang Lạc Yên biết Trang tiếp dư không thích mình. Đương nhiên, dù là ai, phải đối mặt với một muội muội con vợ cả ngoại trừ khuôn

mặt thì chẳng có gì, tính tình điều ngoa bốc đồng còn suốt ngày đối đầu với mình, thì cũng chẳng thân thiết nổi.

Sắc mặt Trang tiếp dư trở nên khó chịu, không thêm tiếp lời Mã tiếp dư.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn Mã tiếp dư, như cười như không: “Mã tử tử vào cung nhiều năm, đối với ai trong số mấy người chúng ta mà chẳng có tình tử muội thân thiết, phải không?”

“Ngươi!” Mã tiếp dư trầm mặt xuống, nàng ta nay đã không còn

trẻ trung, thời gian vào cung cũng sớm, nhưng hiện giờ mới chỉ là một trắc tử phẩm tiếp dư, mà dung nhan đã chẳng còn tươi non được như những cô gái kiều diễm tựa hoa này nữa.

“Lúc chúng ta nói chuyện, nào có phần cho một uyển nghi nho nhỏ như người chen vào,” Mã tiếp dư lạnh lùng nhìn nàng, “Người đâu, vả miệng cho ta!”

“Chủ tử...” Cung nữ đứng cạnh Mã tiếp dư bối rối, run rẩy không dám ra tay.

“Muội muội thất nghi, mong tử tử

thứ tội, nguyên tưởng tử tử nói chúng ta là tử muội thân thiết nên ta mới dám tiếp lời, đâu biết tử tử không có ý này.” Trang Lạc Yên dịu dàng cúi đầu, nhìn sắc mặt Mã tiếp dư càng lúc càng lúng túng, ý cười trên khóe miệng không đơm không nhạt.

“Mới vài ngày không gặp mà miệng lưỡi Trang uyển nghi này lợi hại lên nhiều đấy.” Tương hiền tần nhìn tuồng kịch phía xa xa, hạ giọng nói với Uông tần bên cạnh, “Không biết thủ đoạn có tiến bộ chút nào chăng?”

Uông tần nhìn sắc mặt khó chịu của Mã tiếp dư: “Thủ đoạn của Trang uyển nghi có tiến bộ không thì ta không biết nhưng Mã tiếp dư này, thời gian vào cung càng dài đầu óc lại càng ngẩn đi.”

Ba người bọn họ vào cung cùng ngày, Tương hiền tần đã là một chính tứ phẩm, Uông tần cũng là tòng tứ phẩm, chỉ có Mã tiếp dư này vẫn là trác tứ phẩm, ngấm lại vẻ kiêu ngạo của nàng ta ba năm trước khi còn được sủng ái, khoe miệng Uông tần lộ một nét cười trào phúng.

Mã tiếp dư đương nhiên không thể để nô tài của mình và miệng Trang Lạc Yên, đừng nói đây vẫn là trước cửa cung Canh Ương, dù đang ở nơi khác, một tiếp dư sai nô tài và miệng một uyển nghi mới nhận ơn vua, đó là đồ kị vô đức, tự chuốc lấy phiền toái vào thân mà thôi.

Mã tiếp dư tuy có hơi ngu dốt nhưng không đến mức hoàn toàn không biết suy nghĩ, nàng ta rất nhanh đã thanh tỉnh trở lại, âm độc lườm Trang Lạc Yên một cái, quay người dẫn cung nữ bỏ đi.

Những phi tần đang muốn xem kịch thấy vậy cũng tốp năm tốp ba rời bước, trong chốc lát, chỉ còn tro lại Trang tiếp dư với Trang Lạc Yên.

“Lúc muội muội sinh bệnh đã rất nhớ nhung tí tí đấy.” Ý cười của Trang Lạc Yên chỉ dừng ở môi mà chẳng thể vào đến mắt, ngày ấy chủ nhân thân thể này hành xử khiến Hoàng hậu bất mãn, sợ là Trang tiếp dư cũng góp một phần công lao.

Trang tiếp dư nhìn thẳng vào mắt Trang Lạc Yên, đôi mắt này rất đẹp, đẹp đến mức khiến nàng ta

thấy chướng mắt, bèn cười khẩy một tiếng, vịn tay cung nữ Tà Vũ, lạnh lùng nói: “Muội muội cần gì phải như vậy.” Nàng ta vào cung sớm hơn muội muội hai năm, chỉ vì là con thị thiếp mà cố gắng bấy lâu vẫn chỉ dừng lại ở vị trí một tiếp dư nhỏ, mà muội muội kêu căng này, chẳng qua nhờ thân phận con chính thất, tiến cung liền được phong tước ngũ phẩm quý cơ, được sung hạnh một đêm lại tấn phong tòng ngũ phẩm uyển nghi, chẳng kém nàng bao nhiêu.

Nói là không cam lòng cũng đúng, là hận cũng phải, Trang Uyển

Thanh thật sự mong muốn vị muội muội này thất sủng bị đày vào lãnh cung, thậm chí mong nàng ta cứ thế lẳng lẳng biến mất khỏi hậu cung này. Nhưng Trang Lạc Yên rõ ràng đã thất sủng, rõ ràng đã làm Hoàng hậu không ưa, vì sao chỉ sau một đêm lại được sủng ái, ngay cả thái độ của Hoàng hậu với nàng ta cũng thay đổi?

Bởi vì nàng ta có vài phần xinh đẹp hơn mình? Hay bởi vì nàng ta là con chính thất?!

Trang Lạc Yên nhìn ra hận thù trong mắt Trang tiếp dư bèn rũ mắt

xuống, vươn tay cho Vân Tịch đỡ: “Hôm nay muội muội hơi mệt, xin phép đi trước một bước.”

Nhìn đoàn người Trang Lạc Yên đi xa, Trang tiếp dư mới âm trầm hỏi: “Bên Đào Ngọc các có tin gì không?”

“Chủ tử, nghe nói...” Tà Vũ nhỏ giọng, “Sáng nay thái giám tổng quản Cao Đức Trung tự mình đến điện Trung Tĩnh chọn sáu nô tài được việc đưa tới Đào Ngọc các, nghe nói là do Hoàng thượng lo lắng nô tài ở Đào Ngọc các quá ít, khiến Trang uyển nghi chịu thiệt

thời ạ.”

“Thiệt thời?!” Trang tiếp dư cười nhạt, “Uyên nghi nào mà chẳng có ngần ấy nô tài, tới nàng ta lại thành thiệt thời? Lời vừa ra khỏi miệng, Trang tiếp dư cũng cảm thấy không ổn, gắng gượng đè nén nỗi khó chịu trong lòng, quay về nơi ở của mình.

“Chủ tử, tiểu thư nàng ấy...”

“Vân Tịch, nàng ấy không phải tiểu thư của nhà họ Trang, em chớ quên.” Trang Lạc Yên cười khẽ, trong hậu cung này có thể có thứ

gọi là “tình chị em” sao?

“Hoàng thượng, hôm nay có lật thẻ bài không ạ?” Cao Đức Trung dẫn thái giám của nội thị giám vào, thấy Hoàng đế đang vui đầu phê tấu chương liền vội hạ giọng hỏi

Tay cầm ngự bút thấm mực đỏ của Phong Cẩn thoáng dừng lại, nhìn lướt qua thẻ bài trên khay, bàn tay vươn về phía một thẻ bài bằng ngọc, trên đó khắc: “Cung An Thanh Thục quý phi Tô thị Nhụy Tử”, đầu ngón tay vừa chạm đến chất ngọc lạnh lẽo, đột nhiên ngừng lại, chuyển hướng lật một

thẻ bài bằng gỗ.

Cao Đức Trung nhìn thẻ bài, thấy Hoàng đế lại cúi xuống xem tấu chương bèn dẫn thái giám nội thị ra ngoài.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay Đào Ngọc các thấp đèn.”

Chương 2

Chuyện Hoàng đế lần thứ hai lật thẻ bài của mình không khiến

Trang Lạc Yên bất ngờ, dù sao nàng cũng đã dốc sức một phen, nếu vị Hoàng đế này chơi cùng mình một đêm rồi ném ra khỏi đầu thì có nghĩa là từ nay về sau mình đừng hi vọng có thể ngăn mặt ở nơi này.

Tối nay Thành Tuyên đến tới sớm hơn hôm qua gần một canh giờ, mặc chiếc áo bào lụa mềm thêu rồng bằng tơ vàng, tóc được buộc trong kim quan^(*) chạm song long phun châu, nhìn cũng ra dáng lắm.

(*) Kim quan: Một trong bốn loại vật trang sức đội đầu của nam giới thời cổ đại (thường gọi là “Đầu y”), là loại mũ dùng để búi tóc của giới quý tộc.

Trang Lạc Yên không mặc loại váy bó eo như tối qua mà diện một chiếc váy lụa mỏng rộng, làn váy dài mềm mại chấm đất khiến nàng trông tha thướt xuất trần.

“Nghe nói hôm nay nàng vẫn tới cung Cảnh Ương thỉnh an?” Phong Căn ngồi trên ghế có đệm mềm, trong tay là một tách trà nóng bốc hơi nghi ngút.

“Hoàng thượng yêu thương thiếp, thiếp rất vui, chỉ là từ trước đến nay Hoàng hậu nương nương đối đãi nhân hậu với các tỳ muội, thiếp sao có thể không đến thỉnh

an.” Trang Lạc Yên nói đến đó, áy náy cười, “Thời gian đầu mới tiến cung không hiểu chuyện, cũng từng thất nghi trước Hoàng hậu nương nương, may mà người không trách tội, có điều giờ ngẫm lại, trong lòng thiếp vẫn thấy thẹn.”

“Nàng có thể biết sai, không kiêu ngạo là rất đáng quý.” Phong Cận ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên một chút, thấy nàng tóc đen phủ vai mềm, thật sự rất hấp dẫn, bèn vươn tay ôm đặt lên đầu gối, vuốt nhẹ mái tóc nàng, cảm giác mềm mượt trên tay khiến hắn thư thái vô cùng, “Ái phi tuổi còn nhỏ đã hiểu những

điều ấy, trầm rất yên lòng.”

“Hoàng thượng thích là tần thiếp vui rồi.” Người con gái ngồi trên đầu gối Đế vương không hề cảm thấy bất an, ngược lại còn giống như những nữ tử bình thường ỷ lại phu quân mà ôm lấy cổ Phong Căn, ngẩng đầu mở to cặp mắt đẹp, niềm hân hoan trong mắt hiện ra rõ ràng, “Sau này tần thiếp sẽ chú ý hơn nữa.”

Phong Căn nhìn vào đôi mắt ấy, trái tim thoáng xao xuyến một chút, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc lỗi nhịp mà thôi, hấn lại mỉm cười

vuốt ve làn da non mềm trên má nàng, “Nàng là ái phi của trẫm, trẫm chiều chuộng nàng một chút cũng không sao.”

Khi còn cung chiều thì nàng chính là vàng trắng vàng vạc trên trời, mà khi đã chán ghét nàng thì, chỉ sợ ngay cả thềm đá trước cửa cung Kiền Chính, nàng cũng không bằng. Trang Lạc Yên cười cười, nép vào lòng Thành Tuyên đế, giấu đi sự nhạo báng trong mắt, những kẻ làm Hoàng đế cứ luôn nói mình “nhất ngôn cửu đỉnh”, nhưng những nữ nhân trong hậu cung có ai không bị quân vương “nhất ngôn

cửu đỉnh” ấy lừa.

Ôm người trong lòng đi tới giường, lại một phen thể nghiệm hương vị mây mưa giao hòa, lên núi ngắm tiên.

Hậu cung có rất nhiều nữ tử, Phong Cẩn cũng từng “nắm” rất nhiều nữ tử đặc biệt, nhưng nàng Trang uyển nghi này thực sự xứng với hai chữ “mỹ vị”. Phong Cẩn vươn hai tay cho cung nữ thái giám quỳ trước mặt mình chỉnh lại triều phục. Người trên giường vẫn đang ngủ say, chẳng có chút xú cảm giác đối với những động tĩnh trong

phòng, khỏe miệng còn mang theo nụ cười hạnh phúc.

Khi triều phục đã sửa sang xong, Phong Căn đột nhiên nhấc chân bước tới bên giường, cúi đầu nhìn gương mặt say ngủ trong bình yên của mỹ nhân, tâm tình vui vẻ nói: “Đào Ngọc các Trang thị từ khi tiến cung dịu dàng đoan trang, phẩm tính thanh cao, rất vừa ý trẫm, nay đặc biệt tấn phong lên tần, phong hào... Chiêu.”

Cao Đức Trung đứng phía sau giật mình cả kinh, Trang uyển nghi nhanh chóng tấn phong thành

“tần” như thế đã khiến ông vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc, huống chi lại thêm phong hào này...

“Cao Đức Trung, đưa ý chỉ này thông báo các cung, năm ngày sau là ngày lành, bảo điện Trung Tĩnh chuẩn bị lễ sắc phong.” Phong Cần hôn nhẹ lên giữa hai hàng lông mày của Trang Lạc Yên rồi quay người bước ra ngoài.

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung không dám nhìn người trên giường, trong lòng đã khiếp sợ vô cùng, chỉ mới hai đêm thôi, Hoàng thượng quả thực sủng ái Trang

uyên nghi... à không, Chiêu tần, đến như vậy, thực sự khiến ông bất ngờ, cũng thấy được Chiêu tần này rất có tâm kế.

“Thuyết văn^(*) có nói, chiêu, nghĩa là ánh sáng mặt trời. Từ này có ý tươi sáng, đẹp đẽ, người bình thường không được dùng đến, nay Hoàng thượng dùng từ này làm phong hào...” Hoàng hậu lần phật châu trong tay, động tác dường như nhanh hơn ngày thường một chút, “quả thực là có lòng với Trang thị.”

(*) Thuyết văn: Chính là thuyết văn giải tự. Cuốn tự điển nguyên chữ Hán, cũng là

cuốn tự điển đầu tiên xếp chữ theo các bộ thủ do Hứa Thận thời Đông Hán biên soạn.

Trong lòng Hoàng hậu lúc này thực sự rất kinh hãi, Trang thị chẳng qua mới chỉ được thánh sủng hai ngày đã từ “uyển nghi” thăng lên “tần”, tuy chỉ là một tòng tứ phẩm nhưng lại có phong hào “Chiêu”, các phi tần cùng bậc gặp nàng ta cũng phải kiêng dè vài phân. Huống chi, bên dưới “phi”, còn có ai ngoài Yên quý tần có phong hào?

Trang Lạc Yên này tấn chức quả giống với Yên quý tần trước đây, thật khiến nàng không ngờ đến,

nếu biết trước có ngày này, hồi đó nàng nên...

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nô tì nghe nói nô tài ở cung Kiền Chính mang rất nhiều đồ chơi quý giá tới chỗ Trang... Chiêu tần rồi ạ.” Hòa Ngọc từ ngoài cửa bước vào nói khẽ bên tai Hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe vậy liền sùng sốt, sau đó lập tức nở nụ cười: “Đã như vậy, cung Cảnh Ương của chúng ta cũng nên chuẩn bị lễ vật đưa tới mới phải.”

Hòa Ngọc nghe Hoàng hậu nói, cúi đầu lui ra ngoài.

Hoàng hậu vui vẻ trong lòng, tay lần phật châu, bụng nghĩ, vốn tưởng Hoàng thượng chẳng nhiều thì ít có thích Chiêu tần này, nhưng xem ra cũng chỉ coi là món đồ chơi mà thôi, hôm nay sủng ái, ngày mai chẳng biết đã quẳng đến góc nào rồi.

Thân là Đế vương, nếu thực lòng thích một người, sao nỡ để người ấy chỉ đứng ở một phân vị “tần” nho nhỏ mà lại phải gánh sự ghen ghét của bao người khác, như vậy có thể thấy, Hoàng thượng chưa thực lòng yêu thích, chẳng qua thấy có điểm thú vị thì muốn đùa vui vài

ngày mà thôi.

Điều duy nhất khiến nàng bất mãn, đó là phong hào kia. Phong hào ấy cho thấy, Hoàng thượng tuy không có bao nhiêu chân tình với Chiêu tần nhưng cũng có đôi phần yêu thích, hiện giờ nàng nên rộng lượng với nàng ta thì hơn.

Đủ loại đồ chân quý và tơ lụa đổ vào Đào Ngọc các như triều lên, phi tử cung này, tiếp dư cung kia, bất kể được sủng ái hay không, lúc này đều phải người tặng lễ, tỏ ý chúc mừng Trang Lạc Yên tấn phong, mặc dù trong lòng những người

này đều ghen ghét đến nỗi muốn lột da nàng.

Trang Lạc Yên nhìn các loại đồ vật quý giá khắp phòng, ngắm nghĩa một viên Đông châu lớn có chất lượng cực tốt, nghe Phúc Bảo đọc từng danh mục quà tặng, ngáp một cái: “Phòng trong thay mấy món đồ Hoàng thượng mới ban, còn những thứ khác thì ghi vào danh sách rồi nhập kho đi.” Nói xong, liếc nhìn Phúc Bảo, “Phân loại cẩn thận nhé, đừng để xảy ra sự cố gì.”

Phúc Bảo hiểu ý, hành lễ rồi lui

xuống.

“Chủ tử, hôm nay trời khá đẹp, người có muốn ra ngoài đi dạo một lát không ạ?” Thính Trúc bóp chân cho Trang Lạc Yên, cẩn thận hỏi.

“Lúc này ta mà ra ngoài chẳng phải muốn khiến cho chủ tử các cung ghen tị hay sao?” Trang Lạc Yên lười biếng tựa vào lưng ghế, “Các em nói cho những người khác, nếu có ai ỷ vào ta mà làm chuyện kiêu căng phách lối ở bên ngoài thì phạt ba mươi trượng rồi đuổi khỏi Đào Ngọc các, chỗ này của ta không thu lưu những kẻ tính khí hơn

người.”

“Nô tì biết ạ.” Thính Trúc cẩn thận đáp lại một câu, thấy Trang Lạc Yên đã nhắm mắt dưỡng thần bèn không lên tiếng nữa.

Lúc này, trong cung không biết có bao nhiêu người nghiêng rằng, đập đồ. Nhưng dù vậy, đợi đến khi gặp mặt, nhất định vẫn nói cười vui vẻ, thêu một bức tranh tình tử muội thân thiết.

***

Trong cung Cảnh Ương, các phi tần lớn nhỏ ngồi với nhau, ai nấy

đều nói cười tươi tắn, chỉ có điều, trong cười đẹp như hoa ấy là những cây kim sắc lạnh.

Nếu hỏi trở thành “tần” có gì bất đồng so với trước thì câu trả lời của Trang Lạc Yên là, thời gian phải hành lễ ở trong cung ít đi. Trang Lạc Yên phát hiện tuy hậu cung không ít “nhân viên” nhưng số “nhân viên cao cấp” lại không nhiều. Thành Tuyên đế kế vị rất sớm, từ năm mười tám tuổi đăng cơ đến nay đã gần mười năm, hậu cung cũng chỉ có gần ấy nữ tử từng được lâm hạnh, nghiêm túc mà nói, không tính là nhiều.

Nàng nhớ đến Lưu Tử Nghiệp trong chính sử, mới làm Hoàng đế có hai năm ngắn ngủi, hậu cung đã có đến vạn phi tần. So với ông vua “nổi danh” ấy, Thành Tuyên đế thật giống như một nhà sư khổ hạnh hay Liễu Hạ Huệ^(*) vậy.

(*) Liễu Hạ Huệ: Tên thật là Triển Cầm, người đất Liễu Hạ thuộc nước Lô thời Xuân Thu, nổi tiếng là một quân tử không ham sắc dục.

Song, trong hậu cung của Thành Tuyên đế, tuy số lượng mỹ nhân không nhiều nhưng chất lượng đều thuộc hàng thượng phẩm, từ dung nhan đến phong thái đều nổi bật,

chẳng trách kiếp trước các đồng nghiệp nam đều ao ước làm Hoàng đế. Nói gì nam giới, một nữ tử như nàng nhìn những mỹ nhân mềm mại kiều diễm này cùng thấy đẹp trong mắt, vui trong lòng.

Bên trong phòng, dựa theo phân vị xếp chỗ thì Trang Lạc Yên ngồi ở phía trên Ôn tần, tuy hai người đều là tần, Ôn tần lại thăng tần sớm hơn nàng nhưng Trang Lạc Yên được ban phong hào nên vẫn có vị trí cao hơn các “tần” khác một chút.

Ôn tần là một nữ tử kiệm lời,

mặc dù ngồi bên dưới Trang Lạc Yên nhưng nàng không hề tỏ ý bất mãn, rất nghiêm chỉnh, khiến cho ánh mắt người ta thường lướt qua nàng mà không hề ấn tượng.

Người ngồi phía trên Trang Lạc Yên là Tương hiền tần, tính tình lại sinh động hơn một chút, thỉnh thoảng cũng tiếp lời những “đồng nghiệp” khác, khá nhanh nhẹn. Đó là một nữ tử nhìn qua thì như không có tâm cơ, tuy vậy, một nữ tử nhìn đơn giản, có thể khi làm việc lại mạnh tay, tàn nhẫn hơn so với người khác gấp nhiều lần. Trang Lạc Yên đã từng ném trái đắng từ

tay những người như vậy hồi đi làm nên khi đến đây, nàng đã học được thói quen không dám coi thường bất cứ ai.

“Từ đầu đến giờ, bốn cung còn chưa có dịp nói lời nào với Chiêu tần muội muội, các vị tử muội uống trà có vừa lòng?” Hoàng hậu nâng tách trà, “Hôm qua các nô tài ở điện Trung Tĩnh có nói, đây là trà mới đầu xuân này, nếu các vị vừa lòng thì bảo nô tài tới lĩnh về dùng.”

Đây là muốn cảnh cáo mình, mặc dù mình tạm thời được sủng ái nhưng chủ nhân hậu cung vẫn là

nàng ấy, bất cứ cái gì cũng đều phải qua tay Hoàng hậu nàng sao? Nói chuyện vòng vo thật là một môn nghệ thuật hại não, Trang Lạc Yên cười đáp: “Không ngờ hôm nay tới chỗ Hoàng hậu nương nương lại được nếm thử trà mới, tần thiếp gặp may rồi.” Nàng sẽ không thiếu đầu óc đến mức đi khiêu chiến uy quyền của Hoàng hậu, chưa nói hiện nay trong mắt Thành Tuyên đế, nàng chỉ là một hậu phi bình thường có thể khiến hần ta vui vẻ một chút, cho dù Thành Tuyên đế có đôi chút thật tâm thích nàng thì nàng cũng không muốn xông lên làm chim đầu đàn.

“Xem muội nói ngọt chưa kìa, nếu đã thích thì sai nô tài trong cung tới lấy, dù sao thì thứ như trà này phải lấy ra dùng mới là đúng lý, chứ để đó không dùng lại thành trà cũ thì cũng uổng.” Hoàng hậu nghe Trang Lạc Yên nói thế, trên mặt liền lộ ý cười.

“Hoàng hậu nương nương có thể cho Chiêu tần muội muội, vậy không thể bỏ qua tần thiếp đây, hôm nay tần thiếp cũng muốn mặt dày đòi hỏi.” Yên quý tần cười rạng rỡ như hoa, bản thân nàng xuất thân thấp kém nên mặc dù được thánh sủng nhưng cũng chỉ là một

trắc tam phẩm quý tần, mà Trang Lạc Yên này nhờ có cha làm quan to trong triều, mới được sủng ái mấy ngày đã bò lên phân vị tần rồi.

Vốn nàng chỉ nghĩ đó là một con bé ngu ngốc, không ngờ nay lại thành mối đe dọa cho mình.

Thục quý phi là người có thân phận tôn quý chỉ sau Hoàng hậu, nàng nâng tách trà trên bàn tay trắng nõn mịn màng, nhẹ nhàng thổi làn hơi trên mặt nước, nhưng chỉ khẽ nhấp một ngụm rồi đặt xuống, lấy khăn tay lau khóe miệng, nét mặt điềm tĩnh như cười như

không: “Vẫn là chỗ Hoàng hậu nương nương mới có thứ tốt nhất, còn chỗ thần thiếp hiện giờ chỉ có trà Thanh Loa năm ngoái thôi.”

Trang Lạc Yên không có ấn tượng gì lắm với trà Thanh Loa nhưng nhìn vẻ đố kỵ của những người khác khi nghe đến ba chữ này liền hiểu, đây hẳn là một loại trà rất quý. Thực quý phi này nói nghe như bâng quơ tùy ý, thực ra cũng là đang khoe khoang bản thân mà thôi. Nàng vui vẻ xem những người này đấu trí so dũa, như vậy vẫn hơn tự bản thân phải lên sân khấu diễn trò.

Trong lúc Hoàng hậu, Thục quý phi và Yên quý tần đấu ngầm, Diệp thực dung vốn đang ngồi bên dưới Ninh phi đột nhiên té xỉu, khiến một phòng mỹ nhân giật mình sợ hãi.

Gọi ngự y tới bắt mạch, sắc mặt những người này càng khó coi hơn, bởi vì Diệp thực dung đã có thai hai tháng.

Nếu là một phi tần phân vị thấp mang thai, đám người Hoàng hậu sẽ không khó chịu đến thế, bởi những người đó dù sinh được hoàng tử cũng không có tư cách

nuôi dưỡng.

Nhưng Diệp thực dung lại khác, nàng là một phi tử tòng nhị phẩm, sinh con là có tư cách tự mình nuôi dạy, hiện nay trong cung chỉ có ba hoàng tử và bốn công chúa, mà mẫu phi của tất cả các hoàng tử công chúa này đều có phân vị không cao. Nếu Diệp thực dung sinh được một hoàng tử thì đó sẽ là hoàng tử có thân phận cao nhất, Hoàng thượng khó tránh sẽ coi trọng vài phần, nếu...

“Thái y viện các người làm việc kiêu gì thế, Diệp thực dung mang

thai rỗng là chuyện lớn như vậy, các người hai ngày thỉnh mạch một lần mà chuyện trọng yếu vậy lại không phát hiện?" Lúc này Hoàng hậu đang khó chịu trong lòng, bèn lấy thái y ra xả giận.

Mọi người đều hiểu rõ, nếu hôm nay Diệp thực dụng không ngắt đi ở đây thì e rằng chuyện này còn bị giấu một thời gian nữa. Cũng may sức khỏe của Diệp thực dụng không tốt, nếu không thì làm sao lại ngắt ở cung của Hoàng hậu để rồi bị phát hiện?

Hai thái y tới thỉnh mạch nghe

Hoàng hậu chất vấn, sợ hãi quỳ sụp xuống, bện họ sao không rõ những tranh đấu trong hoàng cung này, hôm nay vô tội bị liên lụy tới, đến một cơ hội biện bạch cho bản thân cũng chẳng có.

Hoàng hậu cũng không phải thật tâm muốn trừng trị Thái y, lòng nàng hiểu rõ, đây là do Diệp thực dung muốn giấu giếm, cuối cùng chỉ phạt Thái y hai tháng bổng lộc coi như cảnh cáo liền cho qua chuyện này, sau đó sai người thông báo cho Hoàng đế.

Phong Cận vừa hạ triều về cung

liền nghe được tin Diệp thực dung có thai. Nghe thái giám báo lại, nét mặt hần lộ ra vài phần vui mừng nhưng không tính là quá đổi hân hoan, chỉ phân phó ban thưởng xuống mà không tới thăm Diệp thực dung.

Cao Đức Trung nhìn biểu hiện của Hoàng đế như vậy, hiểu rằng Hoàng đế không để tâm lắm đến Diệp thực dung này, ông lẳng lặng đi phía sau, không hề nhắc thêm một chữ nào tới chuyện đó.

Phong Cẩn xem xong vài tấu chương, đột nhiên ngừng đầu nói:

“Cao Đức Trung, đem bình ngọc cao cổ màu xanh tới cho Hoàng hậu, nói trăm niệm công lao vất vả cai quản hậu cung, đặc biệt ban thưởng để Hoàng hậu thưởng thức.”

“Nô tài lĩnh chỉ.” Cao Đức Trung không biết tâm tư của Hoàng đế đến cùng là thế nào, chỉ tận tụy đi làm theo ý chỉ của Hoàng đế, những chuyện khác không phải thứ mà một nô tài như ông nên biết.

Cao Đức Trung lui ra rồi, Phong Cận dừng phê tấu chương, trên mặt đâu còn nửa điểm vui mừng.

Từ khi Diệp Văn Ca vào cung, hấn cũng sủng hạnh đôi lần, nhưng chỉ tận lực không quá lạnh nhạt mà thôi, bởi vì hoàng cung không thể lại có thêm một hoàng tử mang huyết mạch nhà họ Diệp, không ngờ, Diệp thị lại mang bầu.

Viết thêm chữ “duyet” lên tấu chương thỉnh an, Phong Cẩn cất cao giọng: “Truyền ý chỉ của trẫm, tối nay Lâm Nguyệt hiên thấp đèn.”

Theo quy chế, tối nay Hoàng đế hấn là nên tới chỗ Diệp thực dung, nhưng hấn lại quyết định tới chỗ Yên quý tần, điều này như một cái

tát đánh lên mặt Diệp thực dung, đương nhiên cũng càng khiến phi tần trong hậu cung thêm ghen ghét Yên quý tần.

Ngoài điện, Cao Đức Trung thậm chí đang suy nghĩ, không hiểu Hoàng thượng có thực sự sủng ái Yên quý tần không đây?

Nếu nói không sủng, một nữ tử con quan lại nhỏ sao có thể trong một hai năm leo lên vị trí trắc tam phẩm quý tần?

Nếu nói sủng ái, vì sao phải cho nàng ấy sự sủng ái phô trương đến thế, đợi đến lúc má thắm nhạt phai,

thánh ân chẳng còn bên mình, Yên quý tần biết làm thế nào?

Cảm thấy mình suy nghĩ nhiều quá rồi, Cao Đức Trung thoáng giật mình, lẳng lặng lui xuống.

“Hoàng thượng đêm nay tới chỗ Yên quý tần?” Trang Lạc Yên nghe Phúc Bảo báo tin, mắt hơi nheo lại, lập tức cười nói: “Ta biết rồi, người lui ra đi.”

Màn kịch do hậu cung “sản xuất” quả là đặc sắc.

***

Tin Diệp thực dung có thai vừa truyền ra chưa được vài ngày, cung An Thanh lại báo tin, Thục quý phi bị bệnh, thái y tới thỉnh mạch chỉ nói ban đêm nhiễm lạnh, cần điều dưỡng, không thích hợp ra gió.

Hoàng hậu nghe nói, tỏ vẻ rộng lượng miễn Thục quý phi thỉnh an hằng ngày, phi tần các cung kéo tới cung An Thanh thăm hỏi, đều bị Thục quý phi lấy lý do thân mình còn yếu, không tiện gặp khách đề từ chối.

Trang Lạc Yên mang theo Thính Trúc và Vân Tịch tới cung An

Thanh cũng bị ngăn cản, nàng không hề cảm thấy khó chịu, dù sao mình cũng chỉ đi lấy lệ, gặp hay không gặp là chuyện của Thục quý phi, nhưng nàng có tới hay không lại là vấn đề lớn của nàng.

Các cung nữ thái giám qua lại nhìn thấy Trang Lạc Yên đều cúi thấp đầu tỏ ý tôn kính, vô tình gặp được các phi tần phân vị thấp hơn, ai nấy ngoan ngoãn hành lễ thỉnh an, may mắn không gặp người nào có địa vị cao hay được sủng ái đến khiêu khích mình.

Trang Lạc Yên chưa từng quan

sát tỉ mỉ xem ngự hoa viên trông như thế nào, hôm nay có dịp chậm rãi đi, chậm rãi nhìn, mới thấy những bồn hoa hoa cỏ cỏ này được cắt tỉa rất đẹp mắt. Nàng là một tục nhân, chẳng nhìn ra những hoa cỏ này bị cắt tỉa mất đi linh khí hay gì đó tương tự, chỉ cảm thấy hoa nở rất đẹp, không có lấy một mảnh lá khô, chăm sóc rất chu đáo.

Âm thầm thở dài một tiếng, nàng tự thấy bản thân mình là loại người tục khí, lại nhặt được một cái mệnh nhỏ sống trong hậu cung này, chứ nếu là một vị có tâm hồn tinh tế mỏng manh như em Lâm^(*), e là

sẽ bị thương đau buồn một phen, sau đó thống khổ giãy giụa tàn héo ở chốn này.

(*) Em Lâm: Tác Lâm Đại Ngọc, nhân vật nữ chính trong Hồng lâu mộng.

Ý thức được tư tưởng của mình đang hớn hỏ chạy theo hướng tiêu thuyết tình cảm lâm li bi đát, Trang Lạc Yên nỗ lực kéo suy nghĩ quay lại, vịn tay Vân Tịch đi chưa được bao xa, đã thấy một nữ tử xinh đẹp rạng rỡ mang theo một đám người thông thả bước đến.

“Xin bái kiến Yên quý tần tử tử.”
Trang Lạc Yên thấy rõ là vị Yên quý

tần gần đây đang nổi bật nhất trong cung bèn khuyu gối cúi người, cẩn thận quan sát đối phương, thấy nàng ta mặc váy lụa màu cánh đào có thêu hoa trắng, tóc được chải tỉ mỉ thành kiểu tùy vân, mép tóc bên phải cài một bộ diêu^(*) gắn con bướm bằng tơ vàng khảm ngọc, đôi cánh bướm hơi hơi rung động theo từng bước đi của Yên quý tần, dải tua bên dưới cũng thoáng phiêu du, đẹp không sao nói hết.

(*) Bộ diêu: Một loại trâm cài của nữ tử, phía đầu có những dải đính ngọc dài, khi bước đi sẽ lay động phát ra âm thanh.

“Chiêu tần muội muội không

cần đa lễ, hai ta đều là tử muội hầu hạ Hoàng thượng, sao lại khách khí xa lạ như vậy?” Yên quý tần vươn tay như đỡ Trang Lạc Yên dậy, theo mỗi động tác của nàng ta, con bướm bên tóc mai một lần nữa động cánh, tựa như muốn bay lên.

“Bộ điệu này của Yên quý tần tử tử thật là đẹp, khiến muội muội không rời mắt được nữa đó.” Mắt Trang Lạc Yên đây hăm mộ nhìn bộ điệu hình con bướm, thật sự rất đẹp, mặc dù đã từng nhìn thấy nhiều sản phẩm tinh xảo của công nghệ hiện đại, nàng vẫn không khỏi tấm tắc một phen, có thể thấy tay

nghề của cô nhân đã tinh tế đến mức tột đỉnh.

Yên quý tần hiển nhiên rất hài lòng với phản ứng của Trang Lạc Yên, nụ cười trên mặt nàng ta lộ ra vài nét e thẹn cùng với đắc ý: “Muội muội yêu thích, ta vốn nên tặng muội, có điều bộ diêu này là Hoàng thượng ban thưởng, không dám đem tặng người khác.”

“Đó là do Hoàng thượng yêu mến tử tử, muội muội sao dám đoạt bảo vật của người khác, huống chi bộ diêu đeo trên tóc tử tử mới là xứng đôi, cho muội muội sẽ thành

ra lãng phí vật tốt mà thôi.” Trang Lạc Yên vẫn biểu hiện thoải mái như cũ, giọng nói mang theo một phần hăm mộ lại không khiến người ta cho là ghen ghét.

Yên quý tần vừa lòng với phản ứng của Trang Lạc Yên rồi vui vẻ dẫn người đi, Trang Lạc Yên nhìn theo bóng lưng nàng ta, ý cười trên mặt cũng không giảm. Quả nhiên, nữ tử ở thời đại nào cũng thế, khi nàng ta muốn khoe khoang bản thân, mình chỉ cần thuận theo ý nàng ta, nàng ta liền có thể đắc chí thỏa mãn, liệu đây có phải là mặt đáng yêu cũng là đáng trách của

một nữ tử thích hư vinh?

Ở bất kỳ thời đại nào, nữ tử đều dễ thỏa mãn hơn nam giới. Dù là ở kiếp trước, trong xã hội hiện đại, rất nhiều nữ tử chỉ mong muốn có một gia đình êm ấm, một người chồng kiên định, ổn trọng, biết gánh trách nhiệm mà thôi. Nhưng ở thời đại nào cũng thế, những thứ đàn ông muốn bao giờ cũng rất nhiều so với nữ tử: quyền thế, danh lợi, tiền tài, người đẹp.

Nữ tử cổ đại suốt đời bị ràng buộc trong tam tòng tứ đức, còn nữ tử hiện đại, mới hơi mạnh mẽ một

chút liền bị xếp vào loại người thứ ba, yếu đuối một ít, họ lại kêu là áp lực quá nhiều, nữ tử chỉ lo hưởng thụ, không biết kiếm tiền nuôi gia đình.

Đàn ông luôn luôn lái nhai mình vất vả thế nào, nhưng có mấy ai thấy người bên mình đã từ một cô gái ngây thơ thành một người phụ nữ luống tuổi khô cằn, mái ấm sinh ra và nuôi nấng bản thân bao năm nay lại thành “nhà ngoại”, chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, đưa con lại không mang họ mình. Phụ nữ hiếu thảo với cha mẹ chồng là chuyện đương nhiên, đàn

ông hơi chút tử tế với nhà vợ liền được khen là đàn ông tốt; sau khi kết hôn, đàn ông thay lòng đổi dạ chỉ bị mắng một câu lẳng nhăng, mà phụ nữ chỉ cần hơi thân thiết với một người đàn ông khác sẽ bị mắng là lẳng loạn vô liêm sỉ.

Kỳ thực, ở thời đại nào cũng thế, bất luận là phong kiến hay hiện đại, xã hội đều đối xử không công bằng với nữ tử. Vì vậy, khi Trang Lạc Yên tới nơi này, nàng chưa từng cảm thấy khó chịu. Ở hiện đại, mấy anh chàng có điều kiện tốt chẳng phải đều khiến nhiều cô nàng dùng hết khả năng giành giật đó sao? Chỉ có

một điểm khác biệt là những tranh đoạt âm thầm nay được đưa lên mặt nước mà thôi, nào thấy tay ai sạch sẽ hơn ai.

Nữ tử muốn sống tốt thì phải có khả năng tự nhận thức. Cuộc sống vốn có thể dùng tâm thế vui vẻ để trải nghiệm, hà có phải dằn vặt mình vì những chuyện không đâu, cuối cùng hỏng cả một đời. Đến sau cùng, liệu có ai cảm thông, kết cục chỉ nhận được một chữ “ngốc” mà thôi.

Vân Tịch và Thính Trúc thấy vẻ mặt chủ tử thờ ơ, ánh mắt có điểm

mông lung, liền biết suy nghĩ của nàng lại lan man đến nơi khác rồi. Hai người không dám quấy rầy, chỉ đành cẩn thận đỡ nàng đi chậm chậm để tránh vấp ngã.

“Chủ tử, xem kìa, bông mẫu đơn kia nở đẹp quá.” Vân Tịch thấy một khóm mẫu đơn rực rỡ, nhìn không được khen ngợi một câu.

Trang Lạc Yên hồi thần, nhìn bông mẫu đơn tím ngắt, bên cạnh còn mấy đóa thược dược, chợt nhớ tới một bài thơ đời Đường miêu tả hoa mẫu đơn:

“Ngoài sân thược dược đẹp

riêng mình

Sen trước ao tranh một chút tình

Duy chỉ mẫu đơn là quốc sắc

Nở hoa chính lúc rộn kinh thành.”(*)

(*) Bài “Thưởng mẫu đơn” của Lưu Vũ Tích - một nhà thơ thời Trung Đường, bản dịch của Diệp Luyện Hoa đăng tại Thivien.net.

“Loại mẫu đơn này có một tên riêng, gọi là Cát Cân Tử,” Một giọng nói thánh thót êm ái vang lên, bởi vì giọng nói này quá tuyệt vời nên Trang Lạc Yên nhớ rất kỹ,

nàng quỳ gối hành lễ, “Xin ra mắt
Nhu phi nương nương.”

“Không cần đa lễ.” Mỗi thanh
âm của Nhu phi nhẹ nhàng lại ngọt
ngào vô cùng, nàng nhìn mấy đóa
Cát Cân Tử đang nở rục rõ một
chút rồi nói, “Loại mẫu đơn này
không được coi là danh phẩm, nói
về tươi đẹp thì phải là Đại Ngụy
Tử, nói về thanh thoát duyên dáng
thì phải là Dạ Quang Bạch. Loại Cát
Cân Tử này, đẹp thì có đẹp nhưng
chưa đủ diễm lệ lại thiếu phần
thanh tú, ở trong ngự hoa viên
chưa được tính là nổi bật, không
ngờ lại lọt vào mắt Chiêu tần muội

muội.”

“Tân thiếp là một tục nhân, thấy hoa đẹp liền vui, lại không biết mẫu đơn còn có loại tuyệt sắc như vậy.” Lạc Yên cười đáp, “Chỉ là hoa đẹp trong mắt từng người mà thôi.”

Nhu phi cũng cười tủm tỉm: “Có được lời ấy của Chiêu tân muội muội, Cát Cân Tử này tuy không nổi bật nhưng nó cũng đẹp hơn đôi chút.”

Đợi khi Nhu phi đi xa, Trang Lạc Yên mới cười khẽ một tiếng. Nhu phi này đâu phải đến đàm luận

mẫu đơn với mình, chẳng qua mượn Cát Cân Tử để ra oai phủ đầu mà thôi, ý muốn ám chỉ dung mạo mình chẳng phải đẹp nhất, phong thái lại không phải xuất trần nhất hậu cung, đừng nghĩ đoạt được sự ưu ái của Hoàng thượng mà si tâm vọng tưởng.

Phong hào “Nhu” này quả là hợp, đây chẳng phải trong mềm mại có giấu kim sao, một giọng nói đẹp để lại nói ra những lời này, thật là... đáng tiếc.

“Chủ tử...” Vân Tịch và Thính Trúc cũng không phải đầu gối,

đương nhiên hiểu được ẩn ý trong lời nói của Nhu phi, không khỏi lo lắng nhìn Trang Lạc Yên.

“Đi bảo nô tài của điện Trung Tĩnh, đồ đưa tới Đào Ngọc các mấy ngày sau thêm vài cành Cát Cân Tử, ta đột nhiên cảm thấy thích hoa này.”

“Thưa vâng.” Vân Tịch và Thính Trúc liếc nhìn nhau, coi như không hiểu mấy câu ám chỉ của Nhu phi lúc trước.

Từ khi Diệp thực dung có thai, Hoàng đế có một đôi lần lật thẻ bài của Yên quý tần, Nhu phi và Thực

quý phi, hôm nay Thục quý phi bị bệnh, mọi người đều cho rằng Hoàng thượng sẽ lật thẻ bài của Yên quý tần hay Nhu phi thì Hoàng thượng lại muốn tới Đào Ngọc các.

Gần đây chủ nhân Đào Ngọc các cũng được coi là một người được sủng ái, nhưng so với mấy người Nhu phi thì kém xa, vậy nên khi Hoàng đế lật thẻ bài cũng không tạo nên nhiều sóng gió trong cung như Yên quý tần vào ngày Diệp thực dung được chẩn đoán có thai.

Khi Thành Tuyên đế bước vào Đào Ngọc các, thấy một bình sứ

trắng mảnh cảm vài cành Cát Càn
Tử, thuận miệng nói: “Ái phi thích
mẫu đơn thì ngày mai bảo điện
Trung Tỉnh đưa tới vài bồn hoa.”

“Hoàng thượng đừng nên lãng
phí danh phẩm như vậy, thiếp
chẳng qua thấy hoa nở đẹp mắt nên
bảo người mang đến vài cành ngắm
chơi, nếu đưa cả bồn hoa lại đây, sợ
mấy ngày sau Hoàng thượng nhìn
đến chỉ còn cây khô thôi.”

Thành Tuyên đế hơi sững lại,
không ngờ Chiêu tần lại thẳng
thừng cự tuyệt như vậy, nếu là
những người khác, dù nhận được

hắn thưởng cái gì cũng sẽ vui vẻ tạ ơn.

“Ái phi không thích những danh phẩm này?” Thành Tuyên để thấy Trang Lạc Yên như vậy liền nổi hứng thú hỏi cặn kẽ.

“Hoàng thượng nói vậy là trêu chọc thiếp rồi.” Giai nhân liếc mắt một cái, liền mang hơi hướm quyến rũ lạ thường. Động tác này của Trang Lạc Yên rất tự nhiên, trông đẹp mắt hơn so với những cử chỉ vờ e thẹn của những người khác nhiều, “Thiếp vốn là kẻ tầm thường, có gì muốn đi chà đạp hoa

xinh?”

“Ái phi cũng thành thật quá,” Phong Căn bị một cái liếc mắt khiến cho trong lòng ngứa ngáy khó tả, hôn nhanh lên khoe môi nàng một cái, “Nhưng trong mắt trẫm, ái phi còn kiều diễm hơn hoa kia vài phần, không bằng để trẫm thưởng thức một chút?”

Tuyệt đối không thể tin lời Hoàng đế, một khi tin tưởng chắc chắn liền thảm rồi.

Đặc biệt trong trường hợp đang nói nàng đây đẹp hơn hoa mà tay chân lại như tên đói bụng mấy

tháng, cho nên trong lời này của Hoàng đế, “thường thức” là thật, còn về phần đẹp hơn mẫu đơn gì gì đó - nửa đêm nằm mơ không phải chuyện tốt đâu.

Yêu tinh đánh nhau là một hoạt động rất tốn năng lượng, nhất là khi hành vi của đối phương còn hung hãn hơn cả sói đói.

Sáng hôm sau, khi Trang Lạc Yên tỉnh lại, Thanh Tuyền đế đã khoác long bào, đang đứng dang tay cho cung nữ quỳ trên mặt đất chĩnh vạt áo. Thấy nàng tỉnh lại, Thanh Tuyền đế ôn hòa nói: “Ái phi ngủ say

thật.”

“Đây đâu phải hoàn toàn là lỗi của thiếp.” Trang Lạc Yên nói một câu như oán như hờn, khiến khóe miệng Thành Tuyên để lại lộ ra ý cười.

Trang Lạc Yên nhìn nụ cười của Thành Tuyên để, lười biếng dựa mình vào chần, đàn ông chính là như thế, nữ tử khen ngọt thì không thích nghe, chỉ thích nghe người ta oán trách.

Sao mà hợp với chữ “ti tiện” đến thế!

“Bẩm Hoàng thượng, bồn hoa này...” Cao Đức Trung nhìn mấy bồn hoa Cát Cân Tử trước mặt, hoa này đẹp thì có đẹp nhưng không coi là tinh quý, sao Hoàng thượng lại đột nhiên thích loại hoa ấy nhỉ?

“Trẫm thấy Cát Cân Tử này cũng có cái hay riêng.” Thành Tuyên đế vuốt nhẹ lên một cánh hoa tím ngát, cảm thấy chút lành lạnh xen lẫn chút mịn màng truyền đến từ đầu ngón tay, làm cho người ta thấy thư thái dễ chịu, “Đưa mấy bồn hoa này tới Đào Ngọc các.”

Cao Đức Trung cúi đầu, ánh mắt thoáng liếc tới mấy bồn Cát Cân Tử đang nở rộ rõ, nếu ông nhớ không lầm, vị quý chủ nhân ở Đào Ngọc các kia chỉ là một vị tần nho nhỏ, Hoàng thượng ban thưởng Cát Cân Tử này, chẳng phải đã nâng cao địa vị của Chiêu tần trong cung sao?

Nếu là ban thưởng một loài hoa khác thì không có vấn đề gì, nhưng mẫu đơn không phải loài hoa tầm thường, đây là loài hoa tượng trưng cho sự cao quý, mà phàm là dính vào chữ “quý” thì đâu còn bình thường?

Xưa nay, thái độ của Hoàng thượng đối với hậu cung là chỉ chiều mà không yêu, chẳng những thế, dù là được cung chiều cũng chỉ vừa phải. Chiêu tần này là ai, Hoàng thượng không nhớ rõ nhưng ông vẫn ghi nhớ, mới tiến cung được một thời gian ngắn đã gây thù chuốc oán với vài vị chủ nhân khác trong cung, tuy vẻ ngoài có điểm nổi bật nhưng tính tình và cách cư xử không tốt lắm, vậy nên Hoàng thượng chỉ lật thẻ bài vài lần rồi quên luôn. Trước đó vài ngày, khi Chiêu tần vẫn là một uyển nghi đã từng bị không ít người trong cung giày vò một trận, lần lật

chuyển tình thế này quả có ngoài dự đoán của ông, hay biểu hiện lỗ mãng kém thông minh ngày xưa của vị tiểu chủ tử họ Trang này chỉ là giả bộ?

Nhưng giả ngu ngốc đến mức khiến Hoàng thượng ghét bỏ thì đâu có lợi gì cho nàng ta? Mà nếu không phải giả ngốc, một người làm sao có thể thay đổi nhiều đến như vậy chỉ trong mấy ngày?

“Người đang nghĩ vì sao trẫm lại ban thưởng mẫu đơn cho Chiêu tần?” Thanh Tuyên đế thoáng đưa mắt về phía Cao Đức Trung, trên

khỏe miệng còn mang theo đôi phần đùa cợt, có thể thấy tâm trạng của hắn lúc này khá tốt.

“Nô tài không dám.” Nháy mắt, Cao Đức Trung toát mồ hôi lạnh rùng rùng, dò xét tâm tư Đế vương là tội mất đầu, ông nào dám nhận cơ chứ?

“Thôi được rồi.” Thành Tuyên đế thấy bộ dáng sợ sệt của ông liền xua xua tay, “Nhanh di chuyển mấy bồn hoa này tới Đào Ngọc các.”

***

“Bầm nương nương, nô tì nghe

nói Hoàng thượng thưởng vài bần Cát Cân Tử cho Đào Ngọc các.” Thì Vũ, cung nữ thân cận của Nhu phi đi tới bên cạnh, nói xong câu đó liền thấy Nhu phi lập tức sầm mặt xuống.

“Người thấy chính xác là Cát Cân Tử?” Ánh mắt Nhu phi nhìn Thì Vũ đã đầy lạnh lẽo âm u, ngay cả giọng nói tuyệt vời cũng thêm vài phần cay độc, Thì Vũ vui đầu sâu hơn, “Đúng ạ, thưa chủ tử.”

“Được, được lắm, Chiêu tần.” Nhu phi cười lạnh, “Bốn cung phủ đầu nàng ta một đòn cảnh cáo,

nàng ta liền trả lại bốn cung một cái tát, lại có thể dụ dỗ Hoàng thượng ban thưởng Cát Cân Tử cho mình à?" Nàng dùng Cát Cân Tử châm chọc Chiêu tần là muốn nói cho nàng ta, một Chiêu tần nho nhỏ trong cung này chẳng là gì cả, không ngờ Chiêu tần dám dùng loại thủ đoạn này khiêu khích lại nàng.

Từ nhỏ nàng đã có một ngón đàn tuyệt diệu, nhạc công xuất sắc nhất trong cung cũng không thể so bì, lại thêm giọng nói và dung mạo hơn người, vào cung đã mấy năm luôn được Hoàng thượng yêu thích,

không thể ngờ lại có lúc bị một kẻ còn đứng ở tần vị nhỏ nhỏ làm cho mất mặt.

“Có lẽ Chiêu tần yêu thích mẫu đơn” Nhu phi chậm chậm lên tiếng, “Lấy thất gấm thêu mẫu đơn trong kho của bốn cung đưa tặng Đào Ngọc các, phải nhớ, lấy thất thêu nghìn lớp hoa Ngụy Tử ấy, đừng lấy nhầm cái khác.”

“Thưa vâng.” Thì Vũ run rẩy lui đến cửa mới thở ra một hơi yếu ớt.

Trang Lạc Yên chống cằm nhìn nô tài thân trọng sắp xếp bày mấy

bồn Cát Cân Tử, lười biếng tựa trên tháp mềm^(*), để Thính Trúc bóp chân cho mình, thoải mái nheo mắt lại.

(*) Tháp mềm: Kiểu giường nhỏ và dài.

“Bẩm chủ tử, người ở cung Hòa Nhạc của Nhu phi nương nương đưa tới một thất gấm thêu nghìn lớp Ngụy Tử ạ.” Vân Tịch từ phòng ngoài bước vào, thấy Lạc Yên đang nhắm mắt nghỉ ngơi bèn hạ thấp giọng.

“Nghìn lớp hoa Ngụy Tử?” Trang Lạc Yên mở mắt nhìn mảnh gấm trong tay Vân Tịch, khoe

miệng nhếch lên, “Mảnh gấm này là đồ tốt đấy, cho nhập kho đi.”

“Bẩm chủ tử, nô tì thấy Nhu phi nương nương bên kia...” Vân Tịch cau mày, lộ vẻ hơi khó xử, nhưng làm nô tì, chủ tử không nói, nàng lại không thể mở miệng.

“Cứ mặc đó đi, Ngụy Tử hay Cát Căn Tử thì đã sao, chẳng qua chỉ là vài đóa hoa mà thôi.” Nàng là một nữ tử bình thường, việc gì phải ví mình với hoa lá gì đó, kiểu thị uy này chẳng hề khiến nàng khó chịu chút nào, chỉ là một người đàn ông tặng nàng vài bông hoa thôi, có gì

đáng nói.

Vân Tịch cảm thấy gần đây càng lúc càng không hiểu ý nghĩ của chủ tử, đối mặt với khiêu khích quá đáng của Nhu phi, chủ tử vẫn không hề lộ một chút cáu giận, ngay cả việc Hoàng thượng ban thưởng xuống mấy bần Cát Cân Tử này, nàng thấy chủ tử cũng không hề biểu lộ vui mừng hơn ngày thường.

Vân Tịch lui ra rồi, Trang Lạc Yên mới ngồi lên, vươn tay để Thính Trúc đỡ mình đứng dậy, quay đầu nhìn lá xanh hoa thắm ngoài

cửa sổ, “Hôm nay nàng ấy tặng ta, ta phải nhớ kỹ để ngày sau hoàn lễ.”

Thính Trúc cảm thấy lưng lạnh toát, nàng sinh hoạt trong hậu cung này đã khá lâu, từng gặp không ít thủ đoạn, nhưng kiểu nhẹ nhàng băng quơ nói một câu như của Chiêu tần, nàng gặp không nhiều.

Trước đây, cung nữ lớn tuổi dạy dỗ nàng từng nói, trong hậu cung, những người nói năng càng dịu dàng thì càng đáng sợ. Nàng nhìn nét cười nhẹ nhẹ trên mặt Chiêu tần, chậm chậm cúi đầu thật thấp.

Cung nữ dạy dỗ nàng còn nói, ở trong hậu cung, thà rằng đi theo một chủ tử tàn nhẫn chứ không thể theo một chủ tử thiện lương nhân từ. Ở loại địa phương này, chủ tử không đủ tàn nhẫn, nô tài đi theo cũng sẽ phải cùng chịu khổ mà thôi.

Ở nơi đây, nô tài trung thành không hầu hai chủ, mà chẳng trung thành sẽ không được chết già. Khỏe miệng Thính Trúc thoáng nhếch lên, hoàng cung là một sông bạc lớn, phải dùng cả tính mạng để chơi, đã xuống tay thì không thể hối hận, tiền đặt cho cuộc chơi này

nàng đã hạ rồi,

Sau bữa trưa, Phong Căn nhìn những tấu chương thỉnh an hay bẩm báo đêm lành ở đâu đó trên ngự án, sau cùng quyết định đặt bút xuống, đứng dậy vung vạt áo bào: “Người đâu, hầu trăm thay y phục.”

Hầu hạ Hoàng đế thay y phục để ra ngoài, Cao Đức Trung thấy vẻ mặt hần hờ hững liền nói: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài nghe nói, bên phủ Vũ Nhạc mới ra một vũ mới, hay là cho gọi tới thưởng thức thử xem thế nào?”

“Chẳng qua chỉ là mấy trò cũ làm lại mà thôi.” Vẻ Hoàng đế vẫn lạnh lùng, “Chẳng bằng đi dạo trong vườn một chút.”

Tháng Tư là mùa của nhiều loài hoa nở, khắp vườn muôn sắc ngàn hương, bướm ong bay lượn rất lộng lẫy, chỉ tiếc Thành Tuyên đế nhìn cảnh vật trong cung đã quen mắt rồi, điều này trong mắt hắn, chẳng khác nào cục đá ven đường.

Đi qua vạt vườn lê, tới một hồ sen sâu, mới đầu tháng Tư, lá sen còn chưa nhú gai, tuy lá khô đã được tỉa hết nhưng nhìn vẫn khiến

người ta cảm thấy điều hiu. Phong Cẩn chấp tay sau lưng, lẳng lặng nhìn hồ sen, không nói gì.

“Thưa chủ tử, không đi tiếp nữa sao, phía trước là một hồ sen, lúc này sen còn chưa đâm chồi đâu.”

“Vậy thì thôi, nhìn vật hoa lê này nở cũng khá đẹp đấy.”

“Chỗ này là vườn lê lớn nhất trong cung, giờ đang là mùa hoa nở, gió thổi qua sẽ rụng như tuyết bay vậy.”

Cao Đức Trung nghe loáng thoáng có tiếng trò chuyện trong

vườn lê, vừa định phái người bảo họ tránh đi, đột nhiên Hoàng đế ngăn lại, trông bộ dáng Hoàng thượng dường như muốn... nghe lén?

Phong Cẩn ngăn Cao Đức Trung vì nghe ra được giọng nói kia là của Chiêu tần ở Đào Ngọc các, người trong cung đều không thích hoa lê vì chữ “lê” đọc gần giống chữ “ly” của “chia ly”, loài hoa mang ý nghĩa xui xẻo này không có mấy người thích đến gần, Chiêu tần vì sao tới đây?

“Một đêm gió xuân về, vạn lê hoa

nở^(*).” Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn cảnh lê trắng muốt hoa, “Ở đây thanh tịnh, vừa hợp.”

(*) Nguyên văn: “Hôt như nhất dạ xuân phong lai, thiên thụ vạn thụ lê hoa khai.” - dịch nghĩa là “Như thế một đêm gió xuân về, ngàn cây vạn gốc lê nở hoa.” Trích trong “Bài ca tuyết trắng tiễn phán quan họ Vũ về kinh” của Sầm Tham thời Thịnh Đường.

“Thưa chủ tử, chỗ này không thể ở lâu, hoa lê...” Thính Trúc tính nói hoa lê ngụ ý không tốt nhưng lại chưa biết nên biểu đạt thế nào.

Trang Lạc Yên muốn bảo, trái tim của đàn ông đâu có liên quan gì đến hoa, nhưng nàng còn chưa

thiếu nảo đến trình độ này, bèn nói:
“Thế nhân đều vui thì tụ, buồn lại
tan, ta là một kẻ phàm tục, đương
nhiên cũng không ngoại lệ. Nhưng
ở đời này, có gặp gỡ sẽ có chia ly, e
ngại chuyện hợp tan, chẳng bằng
hãy cố trân trọng những khoảnh
khắc khi còn kề cận, đợi đến lúc
thật sự xa rời, thì cũng còn những
hồi ức hạnh phúc ấy kề vai bầu bạn,
ta không muốn đợi hoa tàn người
xa rồi, hồi tưởng quá khứ chỉ đầy
những bất an.”

“Chủ tử...” Thính Trúc nghĩ
những lời này của chủ tử sao nghe
xót xa quá, lại chạnh lòng nhớ đến

những chuyện đã phát sinh từ khi chủ tử vào cung: “Nhưng mà, nếu có thể bên nhau dài lâu, chẳng phải vẫn tốt hơn sao?”

Trang Lạc Yên vừa mới thử nhập vai ủy mị chút lại nghe được lời của Thính Trúc, thật muốn nói với cô bé, trong hậu cung có cả đồng gái đẹp thế kia, Hoàng đế lại chỉ có một, nào cái gì có thể dài lâu. Con đường đúng đắn mà thoải mái nhất chính là gắng kiếm được một phân vị cao cao, an phận hưởng thụ, song thấy vẻ mặt Thính Trúc vừa trịnh trọng vừa thương cảm, nàng nghĩ mình cần tiếp tục giả ủy mị thêm

chút nữa: “Chỉ là chút ý niệm si
ngốc của ta mà thôi, đặt người ở
trong lòng, người ở ta vui, người đi
ta khổ, nhưng nếu lúc người muốn
rời xa, ta gắng níu giữ lại chỉ khiến
lòng thêm đau đớn, chẳng bằng
không nhìn không nghe, có hồi ức
tốt đẹp cũng đủ rồi.”

Trong hậu cung có hai loại nữ tử,
một loại vì lợi mà tranh, một loại vì
tình mà đấu. Loại thứ hai đáng
thương đáng buồn, loại thứ nhất
đáng thương đáng trách. Thính
Trúc cẩn thận phủi những cánh hoa
lê trên vai Trang Lạc Yên: “Chủ tử,
nổi gió rồi, chúng ta về thôi.”

Trang Lạc Yên cảm thấy mình sắp không vò vẹt nổi nữa, nói những lời này khiến bản thân cũng cảm thấy đau cả dạ dày, làm khó Thính Trúc rồi, vì vậy liền gật đầu nói: “Về thôi.”

Người sống trong xã hội phồn hoa, nói yêu không nhất định là yêu. Nhưng đối với nữ tử thời cổ đại này mà nói, phu quân chính là toàn bộ thế giới của nàng ấy, nói trân trọng chính là yêu rồi. Trang Lạc Yên chỉ băng quơ vài câu như vậy, Thính Trúc nghe vào tai, lại ghi tạc trong lòng.

Lúc quay đầu, trong biển hoa dường như thấp thoáng một vạt màu vàng sáng, Trang Lạc Yên rũ mắt, vịn tay Thanh Trúc nói: “Thính Trúc, mấy lời vừa rồi chẳng qua là chút vọng tưởng của ta, cũng là giấc mộng của em, chỉ nghe rồi thôi. Giả như em đã quên, ta cũng sẽ coi đó là một giấc mộng, tình không tới đành vờ không biết, đã không biết thì sẽ không đau.”

“Thưa vâng.”

Một người đàn ông luôn có vài phần thương xót đối với một người con gái đặt hấn trong lòng. Đối với

một vị Đế vương đã quen nhìn những tranh đấu trong hậu cung, chân tình của nữ tử thật khó mà có được, vì vậy, dù hấn không thương cũng sẽ trân trọng đôi phần, bởi vì trong lòng áy náy.

Có đôi khi, bên cạnh những thỏa mãn từ nhục thể còn cần thêm cả thỏa mãn từ tinh thần.

Ra khỏi vườn, Trang Lạc Yên quay đầu nhìn mảnh vườn trắng hoa, ai nói hoa lê là chia lìa, cuộc gặp ngoài ý muốn hôm nay chẳng phải sẽ mang đến may mắn không dự đoán được sao?

“Chủ tử, xin đừng nhìn nữa.”
Thính Trúc cho rằng Trang Lạc Yên đang vương vấn buồn đau, nhịn không được bèn nói một câu khuyên bảo vượt ngoài quy củ.

“Không sao, ta chỉ nhìn một lát.”
Trang Lạc Yên thu ánh mắt lại, thoáng sửa sang cây trâm ngọc lưu ly hình hoa đào trên mái tóc, chậm rãi bước đi.

Cạnh ao sen cạn, Cao Đức Trung cùng toàn bộ nô tài đang quỳ trên mặt đất, Chiêu tần này tuy chỉ là một vị tần nho nhỏ nhưng vẫn là một chủ tử trong cung, nô tài như

bọn họ không nên nghe những điều này.

Phong Căn trầm ngâm một lát mới lạnh nhạt mở miệng: “Đứng lên đi.”

Tình không tới đành vờ không biết, đã không biết thì sẽ không đau?

Chương 3

Mặt đất phủ hoa trắng lạnh, mà khắp không gian nhuộm đậm ánh

chiều tà. Cao Đức Trung im lặng cúi đầu, nhìn chiếc bóng của Hoàng đế càng lúc càng dài dưới ánh tịch dương. Bầu trời dần tối lại, càng thêm vẻ tiêu điều.

“Bẩm Hoàng thượng, trời đã tối rồi.” Ông tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở.

Phong Cẩn quay đầu liếc nhìn ông, thấy ông chỉ vùi đầu rũ mi, chợt nói: “Trẫm còn nhớ năm ấy Vi quý phi được sủng ái nhất hậu cung, trẫm tuy là đích tử nhưng cũng phải nhường nhị hoàng huynh vài phần, chỉ vì huynh ấy là

con đẻ của Vi quý phi.”

Cao Đức Trung nghe thế, đầu cúi càng sâu, ông được tới hầu hạ đương kim thánh thượng từ rất sớm, cũng có đôi chút hiểu biết những chuyện ngầm xấu xa của hậu cung. Trước đây Vi quý phi nhận mọi sủng ái từ tiên đế thì kêu ngạo vẻ vang thế nào, ông cũng từng chứng kiến, chỉ tiếc...

Phong Cận nghiêng đầu nhìn về phía hồ sen cạn khô, năm đó hẳn từng bị nhị hoàng huynh đẩy vào hồ này, bệnh nặng một trận, mà nhị hoàng huynh chỉ bị phạt chép kinh

thư mười lần. Chỉ tiếc Vi quý phi quá ham mê quyền thế cuối cùng rơi vào kết cục nhận ba thước lụa trắng, khiến cho nhị hoàng huynh cũng bị phụ hoàng chán ghét rồi vứt bỏ.

Lúc hấp hối, phụ hoàng từng nói, nữ tử nơi hậu cung này chẳng thể có chân tình, hắn lại thấy buồn cười, bản thân không hiểu rõ người khác thì sao có thể hi vọng nhận tấm chân tình của người ta. Hắn từng cho rằng, mẫu hậu thật sự có tình cảm với phụ hoàng, nhưng đến khi phụ hoàng đi rồi, mẫu hậu ngồi lên ngôi Thái hậu tôn quý nhất hậu

cung, hấn lại chưa từng nhìn thấy một nét đau thương trên mặt người.

Hấn chẳng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể giành được chân tình của nữ tử nào chốn hậu cung, cũng không cảm thấy thứ gọi là “chân tình” ấy có gì đáng quý. Dầu sao, hậu cung nữ nhân vô số, đơn giản là ai hầu hạ tốt thì cung chiêu người đó thêm vài phần mà thôi.

Hôm nay chợt nghe mấy lời nọ, trong lòng hấn hơi kinh ngạc, cùng với đó là vài phần hoảng hốt.

Thửa thiếu thời, mẫu hậu từng

lạnh lùng dạy hấn rằng, nữ tử trong hậu cung tranh qua đoạt lại, tranh không phải là trái tim Hoàng đế mà là quyền thế phía sau sự sủng ái của Đế vương. Chỉ những cô gái ngốc nghếch mới có thể dâng cả tim mình cho Hoàng đế, mà những kẻ ngốc nghếch như vậy, không thể sinh tồn ở nơi này.

Dáng vẻ Chiêu tần khi mới vào cung ra sao, hấn sớm không nhớ nổi, nào ngờ đó lại là một cô gái ngốc nghếch.

“Tối nay Đào Ngọc các thắp đèn.” Bể một cành hoa lê, Phong

Cẩn điềm tĩnh lên tiếng, mắt vẫn ngẩng nhìn cây trên tay, mặc cho từng cánh hoa buông mình rơi xuống

“Bẩm Chiêu tần chủ tử, Hoàng thượng có khẩu dụ, tối nay Đào Ngọc các thắp đèn.” Thái giám nội thị đi vào Đào Ngọc các, quy củ hành lễ với Trang Lạc Yên, mặt mày tươi tỉnh.

“Làm phiên công công vất vả một chuyến.” Vân Tịch nhét túi tiền vào tay thái giám nội thị, nói mấy cảm tạ.

Thái giám nội thị cũng nhận ra Hoàng thượng có đôi phần sủng ái vị Chiêu tần mới tấn phong này, bèn cười đáp lại mấy câu rồi mới lui ra. Đến bên ngoài Đào Ngọc các, phát hiện tà dương đã dần âm đạm, hẩn quay đầu liếc nhìn bảng hiệu lầu các phía sau thâm nhủ, ai có thể ngờ vị chủ nhân này còn có cơ hội trở mình như vậy chứ?

“Chủ tử,” Thính Trúc bung tách trà bước vào, thấy Trang Lạc Yên đang ngồi trước gương bèn đặt trà xuống bàn, tiến lại gần nói: “Hiện giờ không còn sớm, để nô tì hầu người tắm rửa thay y phục chứ ạ?”

Trang Lạc Yên vén lọn tóc mai bên trán, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trong gương: “Em chuẩn bị đi.”

Thính Trúc lo lắng nhìn Trang Lạc Yên một cái, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh như thường mới yên lặng lui ra, phân phó người bên ngoài đi chuẩn bị.

“Phảng phất tựa mây che bóng nguyệt

Phiêu diêu như gió thoảng tuyết bay.”^(*)

(*) Trích trong bài “Lạc thần phú” của Tào Thục.

Khi ngợ giá dừng lại phía trước Đào Ngọc các, một giai nhân như thế đã tiến vào tầm mắt Phong Căn.

Dưới ánh đèn lập lòe, mỹ nhân mặc chiếc váy màu trắng non và chiếc áo choàng mỏng, mái tóc đen óng ả đổ trên vai, dáng mềm mại như cành liễu trong gió, đèn lồng trong tay thoáng lay động khi gió lạnh lùa qua, khoảnh khắc này khiến Phong Căn nhớ đến câu thơ trứ danh ấy.

Gió đêm nổi lên, tay áo cùng làn váy vờn lượn, mái tóc cũng chấp chới tung bay, Phong Căn bước

xuống kiệu, nắm lấy bàn tay Trang Lạc Yên: “Lông mày thanh tú, mắt sáng như sao, thần thái sinh động, mảnh mai nhã nhặn, cơ hồ thoát tục^(*), mấy lời ấy cũng không đủ để miêu tả ái phi.”

(*) Nguyên văn “tuấn mi tu nhã, cố phán thân phi, văn thái tinh hoa kiến chi vong tục”, là một câu được dùng để mô tả vẻ đẹp của tam tiểu thư nhà họ Giả - Giả Thám Xuân trong Hồng lâu mộng (hồi thứ 3).

Trang Lạc Yên nghe vậy, hơi cúi đầu, khóe miệng cong cong nở nụ cười, gò má ửng hồng: “Hoàng thượng đang nói thật lòng hay đang trêu tần thiếp?”

“Đương nhiên là lời thật lòng của trăm rồi,” Phong Cần đón đèn lồng từ Trang Lạc Yên, không để cung nhân cầm giúp, một tay nắm tay nàng, một tay cầm đèn chạm rãi bước vào. Bàn tay mũ nhân mềm mại nuốt nà khiến hấn thư thái vô cùng, chợt nhớ lại những lời nàng ấy vừa nói lúc chiều, giọng lại thêm phần dịu dàng, “Đêm lạnh, sao ái phi lại đứng ở cửa?”

“Hoàng thượng là phu quân của thiếp, thiếp không muốn khi Hoàng thượng tới Đào Ngọc các chỉ thấy mấy ngọn đèn cầm lạng,” nói đến đây, giọng Trang Lạc Yên lại nhỏ

dần xuống, “Thiếp cũng muốn chờ Hoàng thượng trở về.”

Đang đi phía sau hai người, Cao Đức Trung chợt nghe được câu này, bước chân chậm dần lại. Lời này của Chiêu tần đã vượt quy củ, tính đến phân vị, Chiêu tần chẳng qua chỉ là một thiếp thất nhỏ bé, nào có tư cách dùng hai chữ “trở về”, nhưng Hoàng thượng không nói gì, kẻ nô tài như ông lúc này cũng nên đóng vai người điếc.

Cố ý bước chậm lại, Cao Đức Trung bất chợt ngẩng đầu nhìn bóng hai người sóng vai phía trước,

thấy Hoàng thượng đỡ Chiêu tần bước qua bậc cửa, Chiêu tần nghiêng đầu cười nhẹ với người.

Nếu nói nụ cười của Yên quý tần nghiêng nước nghiêng thành thì nụ cười này của Chiêu tần là chân tình vô hạn, Cao Đức Trung nhớ lại những lời không nên nghe chiều nay, đột nhiên thấy thương cảm vị Chiêu tần này.

Sống trong hậu cung, có gì đáng thương hơn là thật lòng yêu ai đó?

Bước tới bên bậc, Cao Đức Trung dừng lại, khép cửa rồi nhẹ nhàng lùi xuống vài bước, đứng im lặng

trên thềm đá, ngược nhìn những ngọn đèn lồng hồng rực treo trên hành lang, hôm nay đèn treo trong các này, ngày mai nển đỏ thấp nơi nao?

Trang Lạc Yên theo chân Hoàng đế đến bên giường, ngồi xuống, thấy sắc mặt Hoàng đế ôn hòa dịu dàng, biết hẳn không khó chịu khi mình coi hắn như một người chồng bình thường thì âm thầm thở phào trong lòng. Nước cờ hiểm này nàng không đi nhầm, nếu có thể quay về, nàng nhất định sẽ viết được một cuốn best-seller có tên là “Bảy mươi hai kế công tâm”, chỉ tiếc xuyên

không là tấm vé một chiều, có mấy người còn quay về được, nhất là khi nàng còn từng làm cho một công ty sữa thiếu đạo đức như vậy.

“Sao thế, vừa mới nói chờ trăm trở về, giờ lại không nói gì rồi?” Phong Căn thấy Trang Lạc Yên im lặng, bèn nhẹ nhàng lên tiếng, “Trăm đến đâu phải để nhìn nàng trăm mặt như vậy.”

“Hoàng thượng sao hiểu được suy nghĩ của thiếp,” Trang Lạc Yên lộ vẻ hơi kích động, níu tay áo Phong Căn, “Thấy Hoàng thượng tới đây, thiếp vui mừng lắm, có điều

vừa rồi lời nói không đúng bốn phận, trong lòng bất an.”

Phong Cần nghe vậy, hơi sững lại, sau đó lập tức nở nụ cười: “Trẫm chính là phu quân của nàng, nàng chờ trẫm về, có gì không đúng bốn phận?”

Bàn tay đang níu áo bào thoáng run lên, cái run rẩy tựa như lan vào tận đáy lòng Phong Cần, trái tim bỗng chốc lồi nhịp. Hắn nhìn niềm vui sượng và kích động cố che giấu trong đôi mắt Chiêu tần, tay bèn vuốt nhẹ lên tóc nàng.

Tình không tới đành vờ không

biết, đã không biết thì sẽ không đau ư? Đây chẳng qua chỉ là một nữ tử ngốc nghếch đã trót đánh mất trái tim lại muốn tự lừa mình mà thôi, cho nàng ấy thêm đôi phần sung ái, coi như báo đáp tấm chân tình.

Có lẽ bởi đã biết tình cảm của người con gái trong lòng này đối với mình, hoặc là bởi thân thể người ấy mềm mại đến mất hồn, một đêm này Phong Cận tận hưởng hương thụ. Nữ tử bé nhỏ đã ngủ mê man trong vòng tay hắn, bàn tay vẫn vô thức bám lên ngực hắn.

Theo quy củ trong cung, phi tần sau khi được ân sủng có thể cùng hần nghỉ trên một giường cả đêm nhưng chỉ có thể nằm ngoan ngoãn đúng vị trí, Chiêu tần lại quấn lên người hần mà ngủ, thật ra đã vượt lễ nghi.

Nhưng... Phong Cẩn nhếch miệng, những loại quy củ này, người khác không thể thấy, hần lại chẳng thém để ý những chuyện nhỏ nhặt, may mà những nữ tử khác trong cung không giống như vậy, thôi thì cứ tùy nàng ấy đi.

Ai bảo Hoàng đế là “gậy sắt bị

mài thành kim khâu” cơ chứ, Trang Lạc Yên nghĩ vị Hoàng đế này đang rất dư thừa tinh lực. Sáng hôm ấy tỉnh dậy, thấy Thành Tuyên đế đã mặc áo bào, nàng nheo mắt quan sát người đàn ông này, được cái bộ dáng khá đẹp, nếu không chắc sẽ giảm hứng thú lắm đây.

Phong Cẩn đột ngột quay đầu nhìn về phía giường, bắt gặp ánh mắt si mê ngây ngô nhìn mình của Trang Lạc Yên, liền bước tới bên giường, ngồi xuống: “Ái phi tỉnh rồi?”

“Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên

động dậy vờ như muốn ngồi dậy rồi lại yếu ớt đổ xuống giường, không ngoài ý nàng, Phong Cần lập tức ngăn lại: “Đêm qua ái phi đã mệt mỏi rồi, không cần dậy hầu hạ trăm.” Nói thêm mấy câu an ủi nữa, hắn mới đứng dậy định đi.

Vừa đứng lên, long bào liền bị một bàn tay trắng nõn níu lại, hắn quay đầu, thấy Chiêu tần trông mong nhìn mình, bèn hỏi: “Ái phi không được khỏe chỗ nào sao?”

Sau đó, Chiêu tần lấy ra một túi thơm đặt vào tay hắn: “Hoàng thượng ban thưởng thiếp nhiều đồ

như vậy, mọi thứ của thiếp đều là của Hoàng thượng ban tặng, chỉ có túi thêu này là thiếp cầu ở trong chùa trước khi vào cung. Trữ trì nói túi này mang bình an may mắn đến cho người ta, thiếp muốn tặng Hoàng thượng.”

Trên túi thơm thêu một chữ “Phúc”, chất vải tuy tốt nhưng không thể sánh bằng vải vóc trong cung, nho nhỏ lại được may rất tinh xảo, Phong Cận bỏ túi thơm vào tay áo: “Tấm lòng của ái phi trăm hiếu, trăm vào triều, nàng nghỉ ngơi thêm một chút đi.”

Ra Đào Ngọc các, Phong Cẩn ngồi trong ngự giá, lấy túi thơm trong tay áo ra ngấm một lát rồi lại bỏ vào tay áo, không thất bên hông.

Trang Lạc Yên tựa người vào thành bồn tắm, để cung nữ xoa bóp eo lưng rồi thay quần áo sạch, sau đó dẫn theo Thính Trúc và Vân Tịch đến cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu.

Hoàng hậu là con gái dòng chính nhà họ Triệu, có thể làm Hoàng hậu đương nhiên không phải dựa vào sự yêu thích của Hoàng đế mà do quyền thế của Triệu gia, may mà

Triệu gia mặc dù nắm trọng quyền nhưng không hề cuồng vọng, vì vậy, mấy năm nay Hoàng đế tuy không sủng ái Hoàng hậu nhưng cũng không hề đối xử lạnh nhạt với nàng, Hoàng hậu cũng đã quản lí hậu cung này rất tốt.

Song Trang Lạc Yên vẫn nghĩ, dù Triệu gia có khiêm tốn quy củ đến đâu, người làm quân vương đều muốn tập trung quyền lực trong tay mình, cho nên nhất định Thành Tuyên đế đã có tính toán đối với Triệu gia, chuyện ra tay chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sau khi thái giám truyền báo, Trang Lạc Yên mới bước vào sảnh chính, bên trong đã có vài phi tần, nàng ngoan ngoãn tiến tới thỉnh an Hoàng hậu, Hoàng hậu cũng không cố ý khó xử nàng, để nàng hành lễ xong liền ban chỗ ngồi.

“Chiêu tần muội muội hôm nay tới hơi muộn nhỉ?” Giọng Nhu phi vẫn mềm mại tuyệt vời như trước.

“Tần thiếp có tội, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.” Trang Lạc Yên thuận thế đứng lên, nhưng cũng chỉ hướng về phía Hoàng hậu thỉnh tội.

Nhu phi hơi biến sắc, thấy nét mặt Hoàng hậu không hề lộ ý tức giận bèn liếc xéo Trang Lạc Yên một cái.

Hoàng hậu cười đoan trang: “Chiêu tần không cần thỉnh tội như vậy, nàng hầu hạ Hoàng thượng vất vả còn nhớ đến thỉnh an bốn cung, thật là một người trọng lễ nghĩa.”

Yên quý tần vẫn giữ ý cười dịu dàng trên mặt, trong lòng lại cười nhạt, trước mặt Hoàng hậu làm gì có phần cho Nhu phi nói, lần này Chiêu tần đúng thật là đã tát thẳng vào mặt Nhu phi.

“Hoàng hậu nương nương nhân từ, không trách cứ tần thiếp, tần thiếp hô then vô cùng.” Trang Lạc Yên lại quay sang phía Nhu phi, hơi nhún gối cúi người, “Tiện đây, tần thiếp cũng cảm ơn Nhu phi nương nương đã ban tặng gấm đẹp, nghìn lớp Ngụy Tử thêu trên gấm quả thật trông vô cùng sống động.”

Nghìn lớp hoa Ngụy Tử, danh phẩm trong các loài hoa, mang hàm ý tôn quý, các phi tần bình thường không được dùng trừ khi được Hoàng đế hay Hoàng hậu ban cho. Nay Nhu phi ban tặng gấm thêu nghìn lớp Ngụy Tử cho Chiêu tần

đúng là đã vượt quy củ, làm như vậy khác nào không coi Hoàng hậu ra gì?

Nhu phi vừa nghe Trang Lạc Yên nhắc lại chuyện đó liền hiểu được việc làm lúc trước của mình không ổn, sợ sẽ khiến Hoàng hậu nảy sinh bất mãn.

“Hoàng thượng ban thưởng gấm quý cho Nhu phi, Nhu phi hào phóng rộng rãi tặng lại cho muội, muội cứ yên tâm nhận đi.” Hoàng hậu tươi cười nhìn Nhu phi, “Tất cả đều là tở muội cùng hầu hạ Hoàng thượng, muội dùng cũng không

sao.”

Nhu phi tái mặt, vội vàng quỳ xuống: “Tần thiếp thất lễ, xin Hoàng hậu nương nương trách phạt.”

“Tỉ muội chúng ta tình cảm sâu nặng, thất lễ gì chứ, Nhu phi muội cẩn thận quá rồi,” Hoàng hậu lấy khăn tay che miệng, cười nói, “Hai người mau ngồi xuống đi.”

Nhu phi trắng nhợt cả mặt, ngồi xuống ghế, không dám nói thêm.

Trang Lạc Yên rũ mí mắt nhìn nền đá bóng lộn có thể soi rõ như

gương, thủ đoạn của Hoàng hậu quả thật đáng gờm, bên ngoài nói không trách tội nhưng lại ngầm ý để Nhu phi biết: Dù nàng ta có được sủng ái đến đâu thì trước mặt Hoàng hậu là nàng đây, cũng chẳng có gì hơn những phi tần bình thường khác, bởi vì nàng là chính cung Hoàng hậu, không ai có thể vượt qua vị trí của nàng.

Quả là một nhát thâm hiểm, đâm không chết người nhưng lại khiến người ta sống không bằng chết.

Liếc nhìn Nhu phi đang tái mặt

ngồi im, lại kín đáo nhìn sang những phi tần vẫn tươi cười như cũ, Trang Lạc Yên lặng lẽ thu hồi ánh mắt, thầm nhủ, nữ tử sống trong hậu cung đều là ngọa hổ tàng long.

***

Có lẽ hôm nay tinh thần của Hoàng hậu khá tốt, các vị phi tần ở cung Cảnh Ương nói chuyện gần một canh giờ mới ra về, khi đến cửa cung, mặt trời bên ngoài đã khá chói chang.

Mã tiệp dư và Trang Lạc Yên không hợp nhau, vừa ra khỏi cửa

liền ai đi đường này, khiến Trang Lạc Yên hơi bất ngờ là Trang Uyên Thanh - Trang tiếp dư vẫn đứng đợi trên đường về Đào Ngọc các, vừa nhìn thấy nàng sắc mặt liền hơi thay đổi.

Vững vàng bước về phía Trang Uyên Thanh, khi Trang Lạc Yên cho rằng vị tử tử này sẽ không lên tiếng thì nàng ta mấp máy môi, mở miệng không phải ôn chuyện cũng chẳng phải muốn nhắc tình cảm chị em.

“Hôm nay trời đẹp thật, ta còn nhớ, hôm ngươi vào cung là một

ngày mưa,” giọng Trang Uyên Thanh rất bình thản nhưng Trang Lạc Yên vẫn nghe ra nỗi chán ghét không thể che giấu, “Người mới vào cung, nhờ thân phận cao nên được phong ngay làm trắc ngũ phẩm quý cơ, được sủng ái vài ngày đã tấn phong uyển nghi, ngay khi ta nghĩ người đã thất sủng, người lại được thăng thành Chiêu tần, thật là luôn luôn may mắn hơn người khác.”

Trang Lạc Yên dừng lại, quay sang nhìn Trang Uyên Thanh: “Sao hôm nay tỉ tỉ lại nói đến những chuyện này?”

Trang Uyên Thanh nghe vậy, chột
ngắc phất đầu, trừng trừng nhìn
Trang Lạc Yên, viền mắt đã hơi
hồng lên, giọng lại sắc nhọn khó tả:
“Trang Lạc Yên, ta nhất định sẽ đợi
được đến ngày nhìn người khóc
thảm!” Nói xong, nàng ta quay
ngóắt người, rảo bước về một phía
khác.

Thù hận mãnh liệt như vậy
khiến Trang Lạc Yên nhú mày ngạc
nhiên, mặc dù chủ cũ của thân thể
này từng làm nhiều chuyện hơi quá
đáng nhưng cũng không đến mức
khiến Trang Uyên Thanh nói ra
những lời thiếu suy nghĩ đến thế ở

ngay đây, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra mà nàng chưa biết?

“Bẩm chủ tử, ngoài cung truyền tin vào nói, nhị di thái giám qua đi rồi.” Vân Tịch cúi người nói khẽ vào tai Trang Lạc Yên, “Có lẽ tiểu thư đã biết tin này rồi ạ!”

Trang Lạc Yên hơi sững người, liếc nhìn về phía Trang Uyển Thanh bỏ đi, nếu ngày xưa nàng ta còn có điều bận tâm thì nay đã không còn vướng bận gì rồi, xem ra, cuộc sống trong cung sau này lại thêm nhiều điều phiền phức đây.

“Chủ tử,” Vân Tịch biết Trang

Lạc Yên từ nhỏ đến lớn luôn không thích nhị di thái và tiểu thư, nhưng sao hôm nay nghe tin nhị di thái đi mà chủ tử lại tỏ ra lo lắng chứ không phải vui vẻ như nàng nghĩ?

“Tin tức ngoài cung ta không hề biết, em cũng chưa từng nghe đến, hiểu không?” Trang Lạc Yên thở dài, làm một thành viên của hậu cung mà lui tới với bên ngoài quá nhiều, kết cục sẽ chết rất nhanh đấy.

Vân Tịch sững sốt, lập tức cúi đầu im lặng.

Thính Trúc nhìn Vân Tịch một

cái, đỡ tay Trang Lạc Yên, nhẹ giọng nhắc nhở: “Chủ tử, Diệp thực nghi và Diệp thực dung đang tới ạ.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên bắt gặp hai chị em họ Diệp đang bước tới. Không phải suy nghĩ của nàng xấu xa mà tại việc làm của anh chàng Hoàng đế này khiến người ta không nhận được lại muốn lan man nghĩ bậy. Trong hậu cung có đến mấy đôi chị em, Thục quý phi và Tô tu nghi là chị em họ, Diệp thục nghi và Diệp thục dung là hai chị em cùng cha cùng mẹ, mình và Trang Uyển Thanh là chị em cùng cha khác mẹ, còn một nàng Tôn huệ cơ nào đó nữa lại là bà con xa với Hoàng hậu, thảo nào mấy người này thích nói đến “tình chị em thân thiết”, chẳng

phải đúng quá hay sao?

Trang Lạc Yên cảm khái, khẩu vị của Hoàng đế quá là đặc biệt, chỉ tiếc cho những mỹ nhân như hoa như ngọc này phải chôn vùi xuân sắc ở đây.

Diệp thực nghi và Diệp thực dung là chị em ruột, phẩm cấp đều là tòng nhị phẩm, nhưng Hoàng đế lại có vẻ thích Diệp thực nghi hơn, đến cung của nàng ta khá nhiều lần, vậy mà người mang bầu lại là Diệp thực dung, không biết cảm giác của Diệp thực nghi thế nào?

“Tần thiếp xin bái kiến Diệp

thục dung, Diệp thực nghi.” Trang Lạc Yên quỳ gối, đường nhìn hơi hạ xuống, bắt gặp bàn tay trắng nõn mềm mại của Diệp thực nghi đang thận trọng đỡ cổ tay Diệp thực dung, dường như rất cẩn thận.

“Chiêu tần?” Diệp thực nghi chưa bao giờ coi trọng Chiêu tần, bất kể quá khứ hay hiện tại. Về gia thế, Trang gia kém xa Diệp gia, về thánh sủng, hai chị em họ Trang cộng lại cũng không bằng mình nàng, hiện tại Chiêu tần này đột nhiên xuất hiện trước mắt, nàng chợt nảy ý muốn quan sát tỉ mỉ một chút, nhan sắc quả là có hơn Trang

tiếp dư, thảo nào được lọt vào mắt Hoàng thượng.

“Chiêu tần muội muội không cần đa lễ.” Diệp thực dung nói, trên mặt vẫn mang ý cười dịu dàng, khiến người ta thoát nhìn đã cảm thấy nàng thân thiện dễ gần, đồng thời làm nổi bật vẻ kiêu ngạo khe khắt của Diệp thực nghi bên cạnh.

“Tạ ơn Diệp thực dung, tạ ơn Diệp thực nghi.” Trang Lạc Yên đứng thẳng dậy, ánh mắt lơ đãng lướt qua bụng Diệp thực dung, vị thực dung này trông không phải thuộc tạng người yếu ớt, vì sao

mang thai mới hai tháng lại đột ngột ngắt xui trước mặt Hoàn hậu.

Tuy nàng chưa từng có con nhưng cũng biết nữ tử có thai trong ba tháng đầu phải rất cẩn thận, Diệp thực dung sẽ không ngốc đến mức cố ý lộ ra chuyện mang thai khiến cho người khác nhòm ngó, không hiểu lần ngắt xui ấy là trùng hợp hay có người cố tình gây ra?

“Bốn cung cùng tỉ tỉ định đi dạo trong vườn một lát, hay là Chiêu tần muội muội cũng cùng đi một đoạn?” Diệp thực nghi nhìn vẻ mặt tươi cười hòa nhã của Diệp thực

dung, thoáng nhúu mày.

“Được thực nghi nương nương để mắt, tần thiếp vốn không nên chối từ, tiếc là hôm nay tần thiếp có một số việc cần làm, xin hai vị nương nương tha lỗi.” Trang Lạc Yên nào dám lại gần thai phụ, nếu có chuyện gì, nàng thực sự xong đời.

“Xi,” Diệp thực nghi cười khinh thường một tiếng, như đã đoán ra suy nghĩ của Trang Lạc Yên, biếng nhác liếc nhìn nàng một cái, “Thôi được, nếu Chiêu tần đã có việc, vậy chúng ta đi trước.”

Trang Lạc Yên bị ánh mắt xinh đẹp kia liếc một cái hoảng hồn, đợi hai chị em họ Diệp đi xa mới dẫn Thính Trúc và Vân Tịch quay về Đào Ngọc các. Xem ra, thực dung là người mang thai nhưng trong hai chị em này, Diệp thực nghi vẫn chiếm vị thế cao hơn cô chị.

Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên cúi đầu trầm tư, tưởng rằng nàng đang tức giận trước thái độ ngạo mạn của Diệp thực nghi, vừa định mở miệng an ủi bỗng nghe Trang Lạc Yên nói: “Diệp thực nghi quả là một mỹ nhân.”

Vân Tịch yên lặng cúi đầu.

Về đến Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên lười biếng nằm dài trên tháp mềm, đánh giá những món trang trí bên trong phòng, những thứ này đã tốt hơn nhiều so với khi nàng mới tới đây, đồ ăn Thượng Thực cục dâng lên cũng là thứ tốt nhất, có thể thấy được, trong hậu cung, một phi tần không được thánh sủng lại không có địa vị cao thì cái gì cũng không có.

Vừa dùng xong bữa trưa, Phúc Bảo vội vã đi vào, trên mặt vẫn đầm đìa mồ hôi: “Bẩm chủ tử, đứa nhỏ

trong bụng Diệp thực dung nương nương không còn.”

“Không còn?” Trang Lạc Yên đang định chộp nghe thấy vậy bèn chậm rãi ngược nhìn cậu ta, “Có chuyện gì à?”

Phúc Bảo lau mồ hôi trên mặt, trả lời: “Nô tài nghe người trong cung nói, Diệp thực dung đang cùng Diệp thực nghi đi dạo trong vườn, đi tới một thềm đá, Diệp thực nghi trượt chân, đụng ngã cả Diệp thực dung, cái thai... cũng mất, lúc này Hoàng hậu cùng với quý chủ nhân các cung đều đã đến

chỗ ở của Diệp thực dung rồi.”

Trang Lạc Yên đứng lên nói: “Chúng ta cũng đi nhìn xem thế nào.”

“Bẩm chủ tử, thay y phục chưa...” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên chỉ mặc chiếc váy dài thắt eo thêu đàn bướm, tóc búi cao, không cài nhiều trang sức, trông khá đơn giản, muốn nhắc nhở nàng trang điểm lại trước khi đi.

Thính Trúc ngăn Vân Tịch lại, cười khanh khách: “Vân Tịch, đi thôi.”

Vân Tịch hơi sững người, rồi trầm mặc đi theo.

Trang Lạc Yên rất hài lòng với thái độ của Thính Trúc và Vân Tịch, có đôi khi, không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. Nô tài dù trung thành đến đâu nhưng đầu óc không nhạy bén và cái miệng không đủ kín cũng sẽ hại chết chủ tử, như Thính Trúc và Vân Tịch thế này là hay nhất.

Nơi ở của Diệp thực dụng hơi xa Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên đi một lúc lâu mới tới, đến nơi, bên trong đã có nhiều phi tần khác tới

rồi. Vừa vào cửa, nàng đã thấy Diệp thực nghi quỳ trên mặt đất, gò má tái nhợt như sáp, Hoàng hậu ngồi ở ghế trên, mặt trầm như nước.

Trang Lạc Yên quy củ hành lễ, Hoàng hậu phất phất tay ra hiệu, nàng tự giác lùi sang một bên, đứng cùng chỗ với Uông tần và Tương hiền tần. Nàng đã sớm đoán được kết cục của cái thai trong bụng Diệp thực dung, chỉ không ngờ lại rút nhanh như vậy, chẳng những thế còn liên quan đến Diệp thực nghi, thật kì lạ.

Diệp thực nghi trượt chân do

không cần thận hay cố ý? Nhưng hành động này thật thiếu thông minh, không chỉ khó lòng biện giải mà còn có thể phải gánh lấy bất mãn của Diệp gia. Diệp thực nghi tuy đẹp nhưng cũng không phải không có đầu óc, sao lại làm ra loại chuyện này?

“Hoàng thượng giá lâm.”

Chắc, ngay cả Hoàng đế cũng phải đến rồi, vở kịch này xem ra rất ồn ào đây. Có điều, từ ngày nàng vào cung đến nay chưa thấy Thái hậu xuất hiện, ngay cả đứa nhỏ của Diệp thực dung mất cũng không

thấy bà ta mở miệng, bà lão này quả là kiên nhẫn.

Hoàng đế vừa bước vào, đàn mỹ nhân liền đồng loạt hành lễ, ngay cả Hoàng hậu đang ngồi đoan chính cũng đứng lên chào, nhường chỗ của mình cho Hoàng đế rồi ngồi xuống vị trí bên dưới.

Phong Cận bình tĩnh nhìn Diệp thực nghi quỳ trên mặt đất: “Diệp thực nghi vì ngoài ý muốn làm hại hoàng tôn, niệm tình nàng vô tâm lại từng hầu hạ trăm chu đáo, nay giáng từ tòng nhị phẩm thực nghi xuống thành chính ngũ phẩm dung

hoa.”

Trang Lạc Yên nhìn Diệp thực nghi nghe xong lời Hoàng đế liền mềm người ngã trên đất, không kìm được bèn len lén quan sát sắc mặt Hoàng đế, thấy nét mặt hần không có bất kì biểu lộ gì, ngay cả ánh mắt cũng không có một tia xao động.

Trong mắt Hoàng đế, những nữ tử trong hậu cung chỉ có hai công năng, làm ấm giường và sinh con, nếu Hoàng đế không muốn cho công cụ nào có con đồng thời lại mất hứng với công cụ ấy, vậy thì

cuộc sống trong hậu cung sau này của nàng ta đã không còn hi vọng gì.

Hoàng hậu hơi ngập ngừng lên tiếng: “Bẩm Hoàng thượng, Diệp thực dung nay đã mất đứa con, Diệp thực nghi có lẽ cũng là không cố ý, nghiêm phạt như vậy có phải...”

“Hoàng hậu không cần cầu xin thay nàng ta nữa,” Phong Cận không buồn liếc nhìn nữ tử đã ngã trên đất kia, “Nàng cũng không nên gọi là Diệp thực nghi nữa, Diệp dung hoa thỉnh an đi.”

“Thiếp... tạ ân điển của Hoàng thượng.” Diệp dung hoa mặt mày nhợt nhạt, loạng choạng đứng lên, gương mặt xinh đẹp vương đầy nước mắt, nàng dường như có thể cảm nhận được ánh mắt hả hê nhạo báng từ những người xung quanh, nhưng nàng không cam lòng, không thể cam lòng như vậy.

Quay đầu nhìn về phía buồng trong nơi Diệp thực dung nằm, Diệp dung hoa thẳng lưng, quỳ gối: “Tần thiếp xin cáo lui.”

Trang Lạc Yên nhìn theo bóng Diệp dung hoa đi xa dần, cảm khái,

dù hình dáng mỹ nhân rồi đi có muôn vàn xinh đẹp nhưng thật không may, nàng ấy lại gặp phải một Hoàng đế không biết thương hương tiếc ngọc là gì.

Phong Cẩn lại hạ lệnh ban vài thứ cho Diệp thụ dụng rồi đứng dậy định ra về, ánh mắt lướt qua những nữ tử đang đứng trong phòng, đột nhiên chỉ vào một nàng ăn mặc rất diêm dúa, nói: “Lục phẩm Kim lương nghi vô lễ trước mặt trẫm, hạ xuống làm mạt đẳng^(*) canh y.”

(*) Mạt đẳng: Cấp thấp nhất

Nói xong, hấn lạnh lùng nhìn Kim canh y quỳ trên mặt đất: “Hoàng tử của trẫm không còn, nàng lại có tâm tư trang điểm lộng lẫy, thật là một kẻ lạnh lùng vô tình, trong mắt trẫm sao có thể dung thứ một kẻ như vậy. Nói xong bèn phất tay áo bỏ đi, không hề nhìn lại một đàn mỹ nữ lần nữa.

“Tân thiếp cung tiễn Hoàng thượng.” Các phi tần đồng loạt kính cẩn hành lễ.

Trang Lạc Yên nhìn theo hình bóng khôi ngô của Hoàng đế, trầm tư một lúc thật lâu, rồi cuộc tìm

được từ để hình dung bóng dáng cao lớn mà ngạo mạn của hắn.

Chỉ có một từ thôi, đó chính là...
cặn bã!

***

Chuyện Kim lương nghi bị Hoàng đế giáng xuống thành mặt đả đanh y đối với những người trong cung thực ra chỉ là chuyện nhỏ, tuy Kim lương nghi xuất thân thấp hèn, từ một cung nữ leo lên vị trí lương nghi phải là người có thủ đoạn khá cao nhưng trong hậu cung, vinh hiển đều do Hoàng đế ban cho, nay ngài muốn thu hồi lại

thì cũng chỉ cần một câu nói mà thôi.

“Nương nương, Kim lương nghi...” Thì Vũ nhìn áo váy hoa mỹ trên người chủ tử nhà mình, thận trọng liếc quanh bốn phía, dường như không muốn để ai chú ý tới.

“Đứa nhỏ của Hoàng thượng mất đi, ngài khó chịu trong lòng, Kim lương nghi bị giáng xuống làm mặt đẳng canh y thì có gì kì quái?” Nhu phi vịn tay Thì Vũ, lấy khăn vò lau khóe miệng, “Ta nghe nói huynh đệ nhà Kim lương nghi để người hầu trong nhà hành hung

người khác, đánh chết người còn kêu gào khắp nơi rằng muội muội mình là sủng phi của Hoàng thượng.” Nói đến đây, Nhu phi trào phúng cười, “Chẳng qua chỉ là một nô tì từ cung nữ bò lên chức ngũ phẩm, chẳng trách đến nhà mẹ đẻ cũng không ra gì.”

Thì Vũ chợt hiểu, ra là như thế. Nàng đã nghĩ Kim lương nghi này tuy không phải người được sủng ái nhất nhưng mấy tháng nay Hoàng thượng cũng đến chỗ nàng ta khá nhiều lần, sao lại chỉ chọn mình nàng ta trong số các phi tần để trút giận cơ chứ, thì ra đều có nguyên

nhân cả.

Nhu phi nhìn về mặt “ngộ đạo” của Thì Vũ, hơi mất kiên nhẫn nhíu mày: “Thường ngày cũng phải chú ý, nhanh nhẹn một chút, đừng để việc gì cũng cần bốn cung nhắc người.”

“Vâng ạ.” Thì Vũ gục đầu xuống, ánh mắt Phất Tụ đứng bên kia Nhu phi lại thoáng qua một tia nhạo báng, lúc cúi đầu lại cẩn thận hầu hạ Nhu phi, như thế nàng ta chưa từng nghe thấy mấy lời trách cứ của chủ tử, cũng không hề nhìn thấy sự bối rối của Thì Vũ.

“Nuơng nuơng, người nhìn xem đằng kia là Chiêu tần với Viện phi thì phải?” Phất Tụ nhìn người phía trước, thấp giọng nói, “Sắc mặt Viện phi hình như không được tốt.”

Bước chân Nhu phi thoảng sững lại, cẩn thận nhìn vài lần, nhướn mày: “Vị Viện phi này mấy năm nay không phải được sủng ái lắm, lúc này sao lại bất hòa với Chiêu kia thế nhỉ?” Nàng không thích Chiêu tần nhưng cũng không quá ưa Viện phi, năm ấy nàng mới vào cung, Viện phi không ít lần gây khó dễ, nay hai người này đối đầu nhau, nàng cũng rất hứng thú muốn xem

kịch.

“Nương nương, nô tì có nghe được một ít tin tức,” Thì Vũ hợp thời lên tiếng, “Nô tì từng nghe những nô tài khác nói, quan hệ của Lâm gia và Trang gia trên triều không được tốt lắm, có lẽ vì chuyện này mà Viện phi đến gây chuyện với Chiêu tần chăng?”

Nhu phi cười như có như không, vươn tay cho Thì Vũ đỡ, nói: “Thì ra là thế, chúng ta lại được xem một vở diễn hay đây.”

Trang Lạc Yên cảm thấy mình rất

vô tội, từ nơi ở của Diệp thực dung đi ra, nàng đã ngoan ngoãn đi đường của mình, vậy mà vẫn bị người ta chạy tới gây chuyện, không những thế, vị này còn không thèm chơi chiêu giấu kim trong bông như Nhu phi mà ra đòn trực tiếp luôn.

Chủ cũ của thân thể này không có ký ức gì về nàng Viện phi đây, Trang Lạc Yên cũng không hiểu vị này lắm, chỉ biết nàng ta phục vụ Hoàng đế từ khi hấn còn là Thái tử, nay tuy đã gần ba mươi nhưng nhan sắc vẫn mặn mà rực rỡ, tiếc là người mới liên tiếp đến, người cũ

đành lùi lại sau, vẻ đẹp nhường này cũng đành chôn vùi trong thâm cung mà thôi.

“Ta đã sớm được nghe Chiêu tần của Đào Ngọc các bởi được Hoàng thượng sủng ái nên tính tình kiêu căng vô lễ, vốn tưởng chỉ là lời nhảm của bọn người hầu lúc rảnh rồi, hôm nay gặp mới biết trăm nghe không bằng một thấy, quả nhiên là kẻ không biết quy củ.” Viện phi nhếch cao chân mày, giọng nói bén nhọn, lấy ngón trỏ nâng cằm Trang Lạc Yên, từ trên cao nhìn xuống nữ tử đang quỳ trước mặt. Nàng ta tuổi còn trẻ nhan sắc hơn

người, làn da cũng mềm mượt sáng bóng, đầu như mình, nay thanh xuân không còn, trái tim Đế vương cũng chẳng ở?

Tay dùng sức ấn mạnh, trên cằm nữ tử hiện một vết hồng, Viện phi mới chậm rãi thu tay về, lấy khăn lau ngón tay thật cẩn thận rồi nói: “Nhan sắc mới được mức này đã tính là hơn ai, nàng dựa vào đâu mà kiêu ngạo ở trong cung?”

Trang Lạc Yên vui đầu thật thấp, âm thầm kêu khổ trong lòng. Vị Viện phi này tuy không được sủng ái nhưng đã nhiều năm hầu hạ

Hoàng đế, nàng chỉ là một Chiêu tần nho nhỏ, dù chịu đôi chút thiệt thòi trong tay vị này cũng sẽ không ai nói gì. Người có thể cứu nàng lúc này may ra chỉ có tên Hoàng đế cận bã kia hoặc là một vị phi tần có địa vị cao mà không vừa mắt với Viện phi. Song, lại nhớ đến một đồng giai nhân trong cung cùng với thái độ của Hoàng đế đối với phi tần, nàng xoa xoa cằm, mình không có mệnh làm nhân vật nữ chính của tiểu thuyết ngôn tình thì đừng có mắc tội xấu của nữ chính làm gì, nhanh chóng nghĩ cách thoát thân mới là phải đạo.

“Viện phi nương nương mình giám, tần thiếp thực sự không dám thế.” Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, nàng Viện phi này rõ ràng muốn nhắm vào mình mà thôi, đâu phải bởi vì lý do gì khác, quan hệ trong hậu cung thật là phức tạp quá.

“Ồ, Viện phi tử tử đây mà, có chuyện gì thế này?” Nhu phi mang theo một đoàn cung nữ thái giám đứng đỉnh bước tới, nở nụ cười dịu dàng nhìn Trang Lạc Yên đang quỳ trên mặt đất, “Đây chẳng phải là Chiêu tần muội muội sao, gần đây muội ấy hầu hạ Hoàng thượng vất

vả, sau này sợ là còn phải bận bịu lắm đấy, thế nào lại khiến tí tí không hài lòng rồi?”

Viện phi lạnh nhạt liếc nhìn Nhu phi, miễn cưỡng cười nói: “Nhu phi muội muội hầu hạ Hoàng thượng lại không cực khổ sao?”

Nhu phi đến gần, từng bước đi uyển chuyển tao nhã động lòng người: “Hầu hạ Hoàng thượng là phúc khí của bọn muội, sao lại nói cực khổ chứ, ngày xưa tí tí hầu hạ Hoàng thượng cũng đâu có kêu khổ, phải không nào?”

Viện phi nghe đến đây, nụ cười

trên môi không giữ nổi nữa, lạnh
lùng nhìn Nhu phi rồi dờn mắt
xuống người Trang Lạc Yên vẫn
đang quỳ, lát sau mới chậm rãi mở
miệng: “Hôm nay nể mặt Nhu phi
ở đây, bốn cung tạm tha tội vô lễ
của nàng, nếu còn có lần sau, bốn
cung sẽ không nhẹ tay.”

Nhu phi mỉm cười nhìn theo
bóng Viện phi đi xa dần, một lát
mới nhìn vào người đang quỳ gối,
vô cùng dịu dàng nói: “Nhớ lấy,
hôm nay bốn cung có thể cho người
đứng lên thì ngày mai cũng có thể
bắt người quỳ xuống, trong hậu
cung này, người có khả năng nghiền

chết người nhiều lắm.”

Nói xong, nàng ta cười cười, vịn tay cung nữ đi mất, đoàn người hộ tống đại biểu cho phân vị “phi” đi qua bên cạnh Trang Lạc Yên như thể cười nhạo lại như thể coi thường.

Đợi đoàn người khuất bóng, Trang Lạc Yên mới tự đứng dậy, phủi đất bẩn bám trên đầu gối, mặt không hề có chút muộn phiền: “Thính Trúc, Vân Tịch, lát nữa về phải xoa bóp đầu gối cho ta, quỳ trên nền cứng đúng là khó chịu ghê.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc và Vân Tịch cẩn thận dìu Trang Lạc Yên về Đào Ngọc các, Vân Tịch thở dài, “Không ngờ Viện phi lại gây khó dễ cho chủ tử như vậy, năm xưa lão gia và Lâm đại nhân không hợp nhau, nào ngờ còn liên lụy đến tận đây, nhưng vì sao Nhu phi lại giúp chủ tử?”

“Vị ấy đâu phải muốn giúp chủ tử đâu, chẳng qua là muốn xem một vở kịch hay, tiện thể làm cho cả chủ tử và Viện phi khó chịu mà thôi,” Thính Trúc thấp giọng, “Năm xưa khi Nhu phi mới vào cung, Viện phi luôn gây chuyện với nàng ấy. Nay

hai người đều cùng ở phân vị 'phi', Nhu phi lại được lòng Hoàng thượng hơn Viện phi, làm như thế chỉ là muốn Viện phi càng thêm khó chịu mà thôi.”

Trang Lạc Yên thật muốn nói rằng, đây chính là điều thất bại cũng là điều vĩ đại của những nữ tử nơi hậu cung, vĩ đại ở chỗ có thể nhận nhin được, mà thất bại ở chỗ khi leo lên cao rồi thì trong mắt chỉ còn cảnh đẹp trên đỉnh núi mà lại quên mất những bụi gai trải rộng dưới chân núi mà mình từng giẫm qua.

“Nàng ấy giúp ta chẳng qua chỉ muốn nói cho ta biết, nàng có thể để ta sống cũng có thể bắt ta chết mà thôi.” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Nàng ấy muốn trả lại nỗi nhục nhã Cát Căn Tử kia ấy mà.” Tiếc rằng Trang Lạc Yên không có lòng tự trọng, cử chỉ hôm nay của Nhu phi có làm cho nàng hơi khó chịu thật nhưng còn khá hơn hình phạt về thể xác của Viện phi. Nàng nghĩ “chịu nhục” như vậy rất có lời, hoàn toàn không hề bị đè nén trong lòng.

Vào một thời điểm nào đó, thế giới tinh thần của một nữ tử không

biết ngượng không biết tự trọng
quả là to lớn vĩ đại.

Viện phi về đến cung mình, giận
dữ ném võ vãi tách trà, Chiêu tần
thì đương nhiên đáng ghét nhưng
Nhu phi mới là cái gai trong mắt
trong tim nàng, đứa con gái đáng
chết năm xưa còn phải ở trong
thiên điện cung này, nay ả được
ngồi ngang hàng mình, lại còn lấy
thánh sủng ra oai với mình, thật là
đáng ghét!

“Lâm Thanh Âm, Nhu phi
nuơng nuơng à, mi giỏi lắm!” Viện
phi bẻ gãy một cành hoa, cười lạnh.

Diệp thực dung sảy thai, Hoàng đế đau buồn trong lòng, đã vài ngày không hề tới hậu cung, mà trước vết xe đổ là Kim lương nghi, mọi người trong hậu cung không ai dám gây ra chuyện gì khiến người khác chú ý, ai nấy ngoan ngoãn ở yên trong cung của mình, ngay cả mỗi dịp đến thỉnh an Hoàng hậu cũng không có ai cố ý châm biếm hay gây phiền toái cho người khác.

Những ngày rảnh rỗi, Trang Lạc Yên bắt đầu học tập một kỹ năng cơ bản của nữ tử thời đại này, đó chính là khâu thừa. Chủ cũ thân thể này

tuy tính tình bốc đồng tùy hứng nhưng thù thù rất khá, giúp Trang Lạc Yên được hưởng lợi không vừa, thù mấy thứ nhỏ nhỏ như khăn tay trông cũng tạm tạm.

Cuộc sống trong hậu cung, mỗi ngày chỉ cần không bị người khác gây khó dễ thì về cơ bản là rất nhàn nhã. Thỉnh thoảng Trang Lạc Yên còn luyện tập viết chữ bằng bút lông, chữ tuy không phải xuất sắc nhưng cũng không đến nỗi như gà bới.

“Bẩm chủ tử, hôm nay các cung đều được phân phát một nhóm

hương liệu mới, người có muốn dùng thử không ạ?” Vân Tịch cẩn thận bung một hộp gỗ nhỏ sơn bên ngoài tiến vào.

“Hương liệu à?” Trang Lạc Yên nhú mày, “Đem tới đây cho ta xem.”

Hương liệu trong hộp được chế tác rất tỉ mỉ, mùi hương chỉ nhàn nhạt, dùng xông quần áo hay phòng ở vào thời tiết này rất hợp.

Trang Lạc Yên ngấm nhìn một lát, nói: “Hôm nay thời tiết dễ chịu lắm, không cần đốt hương đuổi muỗi đâu, mà ta xưa nay không

thích xông hương cho quần áo, em thu lấy rồi cất đi đi.”

Trong các bộ phim về cung đình, hương liệu chính là một trong những vật dụng dùng để hạ độc hàng đầu, nàng không nhận ra hương liệu này có vấn đề gì nhưng phải nghĩ mấy thứ này trong thời gian dài sẽ gây hại cho đường hô hấp, không cần thiết thì bỏ qua cũng được.

Vân Tịch thu dọn hương liệu cất vào kho rồi, ngẫm nghĩ một lát cũng đoán ra được lo ngại trong lòng Trang Lạc Yên.

“Chủ tử đang lo lắng ạ?” Thính Trúc nhẹ nhàng bóp vai cho Trang Lạc Yên, khe khẽ giải thích, “Những thứ này đều phải qua điện Trung Tỉnh rồi mới phân chia đi các nơi, khả năng có vấn đề không lớn đâu ạ. Nếu không, mỗi thứ chúng ta dùng hằng ngày đều có thể bị lợi dụng rồi.”

Trang Lạc yên lòng, tựa lưng vào ghế, cười nói: “Nhưng mọi việc trong hoàng cung này đều nằm trong tay Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu nương nương đấy.”

Thính Trúc nghe vậy, cả kinh, nàng chưa từng nghĩ tới điều này, chỉ mới cân nhắc tới thủ đoạn của các phi tần khác, nàng đã quên mất một điều: Chuyện triều chính cũng có quan hệ với hậu cung.

“Lả nô tì nông cạn,” Thính Trúc nói, “Chủ tử là người cẩn thận sáng suốt, nô tì không so được.”

“Không phải do em nông cạn mà là bởi ta đã suy nghĩ quá nhiều, chuyện này cũng không chắc lắm, không cần quá căng thẳng.” Trang Lạc Yên xua xua tay, ngáp một cái, “Mà thôi, ta hơi buồn ngủ, đi nghỉ

một lát vậy.”

Thính Trúc nghĩ rằng chủ tử của mình không muốn tiếp tục nghĩ xấu về Hoàng thượng, vội vàng hầu hạ nàng đi nghỉ trưa, đương nhiên, nàng không biết vị này không phải đang cố khố sở lẫn tránh sự thật mà đơn giản chỉ là buồn ngủ quá mà thôi.

Đã gần mười ngày Hoàng đế không đến hậu cung khiến các nữ tử nơi đây không còn kiên nhẫn tiếp tục ngoan ngoãn nữa, có điều Hoàng hậu là chính thất của Hoàng đế, không tiện can gián ngài trong

việc này, còn Thái hậu lại đang lễ Phật, đương nhiên sẽ không quan tâm đến, vì vậy mọi người đều cùng chờ đợi trong lo lắng.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến ạ.” Cao Đức Trung đi đến bên cạnh Phong Cẩn, thấy hắn đang phê tấu chương bèn hạ thấp giọng xuống.

“Hoàng hậu?” Phong Cẩn khẽ nhú mày, giọng nói hơi lãnh đạm, lại cúi đầu tiếp tục xem tấu chương, “Mời Hoàng hậu vào đi.”

Hoàng hậu vào trong điện, quy củ hành lễ với Hoàng đế, thấy hắn

vẫn bình thản bèn dịu dàng nói: “Gần đây quốc sự khiến Hoàng thượng bận rộn nên lại không chú ý đến sức khỏe của bản thân.”

“Khiến Hoàng hậu lo lắng rồi, đạo này trên triều có nhiều việc quan trọng cần trầm giải quyết, việc của hậu cung đành nhờ nàng vất vả vậy.” Phong Cẩn đứng lên, bước tới bên cạnh Hoàng hậu, nắm tay nàng ngồi xuống nói, “Nếu trong cung có kẻ nào không an phận nàng theo quy củ xử phạt là được, không cần báo lại cho trẫm. Chúng ta làm vợ chồng đã nhiều năm, không cần cố kị nhiều điều như vậy.”

“Được Hoàng thượng yêu thương là phúc của thiếp,” Nét cười trên mặt Hoàng hậu đã tươi tắn hơn vài phần, “Chỉ là thiếp thấy nhiều ngày Hoàng thượng không ghé tới chỗ các tỳ muội trong cung mới nghĩ, có lẽ ngài không được khỏe nên tới hỏi thăm, chẳng ngờ lại làm chậm trễ quốc sự của ngài.”

“Sao Thái Phù lại nói thế,” Phong Cẩm nghe vậy bèn cười, “Trẫm và nàng làm vợ chồng đã hơn mười năm nay, nàng không cần cẩn thận quá, có điều gần đây chính sự bận rộn, lại thêm chuyện đứa nhỏ của Diệp thực dung...”

“Xin Hoàng thượng đừng quá đau lòng, đứa nhỏ rồi sẽ lại có,” Hoàng hậu thấy Hoàng đế lộ vẻ đau buồn, vội vã khuyên giải, “Bọn thần thiếp nhất định sẽ sinh cho Hoàng thượng thật nhiều đứa con xinh đẹp khác.”

“Mà thôi, trăm khiến Hoàng hậu lo lắng rồi,” Phong Cận miễn cưỡng cười, “Mấy ngày này nàng phải vất vả nhiều, cứ về nghỉ sớm đi, trăm biết nên làm thế nào.”

Thấy Hoàng đế như vậy, Hoàng hậu cũng không tiện nói gì thêm, đành lo lắng quay về.

Đợi Hoàng hậu đi khỏi, Phong Cẩn mới thu lại nụ cười trên mặt, trầm giọng: “Cao Đức Trung.”

“Có nô tài.” Cao Đức Trung bước vào, thấy sắc mặt Hoàng đế lạnh lùng, tim thót lên một cái, vội cúi đầu xuống.

“Gọi thái giám nội thị vào đây.”

Thái giám nội thị nâng khay đựng thẻ bài của phi tần đi vào, từng hàng từng hàng, có chừng hai, ba chục thẻ, trong đó có mấy cái tên Phong Cẩn không hề có chút ấn tượng gì.

Những thẻ bài này được sắp xếp theo phân vị của phi tần, Phong Căn nhìn lướt qua, tay tùy tiện lật một cái: “Cái này đi.”

Thái giám nội thị cẩn thận cầm thẻ bài nhìn lại rồi xin lui.

“Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay cung Hòa Nhạc thấp đèn.”

Cao Đức Trung hạ mắt cúi đầu, cung Hòa Nhạc à? Xem ra ngày mai Nhu phi lại trở thành đối tượng để các phi tần ghen ghét đây.

“Cao Đức Trung.”

Nghe Hoàng đế gọi, Cao Đức Trung vội vàng thưa: “Có nô tài.”

“Đem tơ lụa Giang Nam mới dâng lên chia cho Hoàng hậu và mấy vị phi trong cung,” Phong Cận dừng một chút, “Cả chỗ Yên quý tần và Chiêu tần cũng phân một ít.”

“Bẩm vâng.”

Yên quý tần và Chiêu tần? Xem ra hai vị này gần đây vẫn duy trì được thánh sủng không suy đâu.

***

Hoàng thượng đã bắt đầu quay lại hậu cung, các phi tần trong cung vừa vui vẻ vừa đổ kị, bởi vì ngày đầu tiên, Hoàng thượng lật thẻ bài của Nhu phi.

Hôm sau, khi Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu, thấy các phi tần đang hợp sức châm chích Nhu phi, Hoàng hậu vẫn bình thản như thường ngày, chỉ tiếc là đối thủ ngang sức với Nhu phi là Thục quý phi lại đang bị bệnh không tới, nếu không vở kịch sẽ càng thêm náo nhiệt.

Sau khi thỉnh an, Trang Lạc Yên

lười đấu khẩu với những nữ tử đáng thương này bèn cùng Thính Trúc và Vân Tịch quay về Đào Ngọc các, nửa đường chợt thấy mấy tên thái giám vội vã đi qua, vẻ mặt rất nghiêm nghị nhưng vẫn lộ nét kinh hoàng.

“Bẩm chủ tử...” Thính Trúc nghi ngờ liếc nhìn mấy thái giám kia, “Người có muốn hỏi bọn họ xem có chuyện gì không ạ?”

“Không cần, về thôi.” Trang Lạc Yên không hề đổi sắc mặt, “Chuyện trong cung đã có Hoàng hậu nương nương quản lý, chúng ta không cần

quá tò mò làm gì.”

Tò mò không chỉ hại chết mèo mà có khi còn hại chết cả người nữa, nàng thà không biết chuyện gì xảy ra còn hơn tự chuốc phiền toái vào thân.

Thính Trúc gật đầu thừa phải, trong lòng cũng hiểu, hậu cung có rất nhiều chuyện mờ ám, biết quá nhiều không phải tốt, nếu là việc lớn, sớm muộn gì mọi người trong cung đều sẽ được biết cả.

Xế chiều hôm đó, khắp nơi trong cung đều biết một tin, đã phát hiện thi thể hai cung nữ trong giếng cạn

bên cạnh lãnh cung, Hoàng hậu tức giận vô cùng, muốn tra rõ những chuyện bất chính này.

Trang Lạc Yên nghe xong, cảm thấy buồn cười, hậu cung chẳng phải là như vậy sao, người chết oan đâu chỉ có hai cung nữ này, chẳng qua Hoàng hậu muốn nhân cơ hội cảnh cáo mấy vị phi tần không biết an phận mà thôi.

Chạng vạng, một đám thái giám của điện Trung Tỉnh tới Đào Ngọc các, nói là phụng mệnh đi các cung kiểm tra. Trang Lạc Yên không nói gì thêm, cứ để mặc bọn họ xem xét

một lượt, may mà những thái giám này rất khách khí, chỉ kiểm tra sơ lược một lát rồi lễ phép xin lui, ngay cả những vật trang trí trong phòng cũng được sắp xếp lại như cũ.

Trang Lạc Yên hiểu, nếu không phải gần đây nàng được Hoàng đế chú ý, e là tình thế đã khác, có điều mệnh lệnh tra xét hậu cung của Hoàng hậu lần này dường như hơi mạo hiểm, chưa nói chuyện mờ ám ngấm ngầm của hậu cung rất nhiều, chỉ nói thế lực các cung liên quan chẳng chịt không rõ, làm như vậy nếu khiến cho mọi người thấp

thỏm lo âu sẽ phiền toái hơn nhiều.

Loại người như Hoàng hậu vốn không thích tranh đua với người khác trong cung, nhưng nếu nàng ấy mạnh tay lên thì những sủng phi nổi bật nhất cũng phải cụp đuôi mà sống. Nhìn tình cảnh bây giờ mà xem, Thục quý phi, Nhu phi, Yên quý tần được sủng ái như vậy nhưng trước mặt Hoàng hậu vẫn phải quy củ lễ phép, có thể thấy được thủ đoạn của nàng ta không đơn giản.

Đương nhiên, sự tôn trọng của Hoàng đế với Hoàng hậu cũng là

một trong những nguyên nhân, một vị vua sáng suốt xưa nay luôn sủng ái vợ bé nhưng không xem nhẹ vợ cả, trong toàn bộ hậu cung này, e rằng người có tâm kế sâu nhất chính là vị Hoàng đế kia.

Hành động của Hoàng hậu hôm nay chỉ sợ đã được Hoàng đế đồng ý, mục đích chính là nhắc nhở hậu cung, chớ quên bốn phận của mình.

Nheo mắt nâng tách trà nhấp một ngụm, Trang Lạc Yên gọi: “Thính Trúc, mài mực đi.”

Trải một tờ giấy Tuyên Thành loại tốt nhất, viết lên đó một chữ

“Phật” thật to, Trang Lạc Yên lại đặt bút viết một chữ “phật” nho nhỏ bên cạnh, sau đó ném bút sang bên cạnh, đôi khi, học Phật tính đôi chút cũng khá hay.

Nàng tuy là một người không cần thể diện, không biết xấu hổ nhưng vẫn là một nữ tử, vì vậy thù dai chấp nhặt là thuộc tính bẩm sinh, bị người và một cái nhất định sẽ giơ chân đá trả bằng được.

Thính Trúc và Vân Tịch tiến lên dọn dẹp bút nghiên, nhìn thấy chữ “Phật” đây uy nghiêm khí thế lại thấy có vài phần sát khí trong ấy.

Nâng tách trà lên, nhẹ nhàng nghiêng tay khiến nước trà đổ lên mặt giấy, làm cho chữ “Phật” lấm lem, Trang Lạc Yên nhắc tờ giấy lên khỏi mặt bàn: “Đốt đi.”

Trong chậu than, chữ “Phật” đã uớt một nửa đang cháy rất chậm, Vân Tịch ngẩng đầu, qua làn khói xanh lượn lờ, nhìn về mặt lạnh như băng của chủ tử, lòng thoáng chấn động, vội cúi đầu lại thấy mảnh giấy Tuyên Thành lấm lem trà và mực đã biến thành tro tàn.

Phong Cẩn vốn tới chỗ Yên quý tần, nhưng lại thấy mùi hương ở đó

không hợp ý mình, ra khỏi Lâm Nguyệt hiên liền quay về cung Kiền Chính. Lúc cung nữ thay áo cho hấn, không cẩn thận làm rơi một túi thơm.

Nhìn cung nữ quỳ trước mặt mình run lấy bấy, Phong Cẩn cau mày liếc túi thơm trên mặt đất, đây là túi thơm Thục quý phi thêu cho hấn, hoa văn tường vân trên đó trông sống động tựa như trong tiên cảnh, hấn vẫn đeo bên hông. Nay thấy túi thơm rơi xuống đất, hấn lại nhớ tới một người con gái khác.

“Xin Hoàng thượng tha mạng,

nô tì biết tội, xin Hoàng thượng tha mạng.” Cung nữ kia thấy Hoàng đế không nói không rằng, sợ hãi tột độ, vội vàng dập đầu không ngừng, chỉ mong giữ được mạng nhỏ này.

Phong Cẩn nhú mày: “Mang túi thơm này lui ra đi, Cao Đức Trung, bãi giá Đào Ngọc các.”

Khi ngự giá tới Đào Ngọc các, Phong Cẩn chỉ thấy đèn lồng treo ngoài cửa chập chờn ánh nến mờ ảo, thiếu một bóng hình xinh đẹp cầm đèn đứng đợi.

Ngăn lại thái giám gác đêm trước các đang muốn vào truyền

báo, Phong Cấn đi thẳng vào cửa chính.

Đào Ngọc các được xây dựng rất tinh tế và xinh đẹp nhưng không quá lớn, Phong Cấn chỉ đi một lát đã tới gian ngoài phòng của Trang Lạc Yên. Phất tay cho cung nữ thái giám lui ra ngoài, chỉ giữ lại Cao Đức Trung đi cùng, hấn bước vào bên trong.

Cao Đức Trung nghe thấy có tiếng nói chuyện khẽ vọng ra, để tránh nghe phải điều không nên nghe, ông cúi đầu thấp hơn, im lặng đứng sau lưng Hoàng đế.

“Chủ tử, đầu gối người bầm một mảng lớn thế này, hay để nô tì bảo người gọi thái y tới.” Vân Tịch vén ống quần của Trang Lạc Yên lên mới nhìn thấy, trên đầu gối trắng nõn mịn màng đã có một khối máu ứ đọng, nhìn rất đáng sợ.”

“Không cần đâu,” Trang Lạc Yên không phải một cô gái yếu ớt, nhìn vết bầm trên đầu gối mình, bình thản nói, “Trông thì ghê mắt thế thôi, thực ra không đau lắm, em đừng khẩn trương như vậy, nếu bây giờ truyền thái y, để người ta biết được sẽ phiền phức lắm đấy.”

Vân Tịch nhú mày, biết chủ tử nói đúng, vết thương này là do Viện phi cố tình gây khó dễ cho chủ tử mà có, nếu tin Đào Ngọc các gọi Thái y tới tai Viện phi, sợ là sau này nàng ta sẽ lại gây chuyện với chủ tử nữa, “Nhưng thưa chủ tử, nhớ mấy ngày tới Hoàng thượng lật thẻ bài của người, nhìn thấy vết thương thì biết làm sao?”

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa chột thấy ánh đèn ngoài đó lập lòe lúc sáng lúc tối, sắc mặt hơi đổi, nói khẽ: “Tảng đá bên ngoài Đào Ngọc các đã mọc râu, em có thấy không?”

“Vâng...” Vân Tịch buồn bã thừa, nhúng khăn vào nước nóng rồi vắt kiệt, đắp nhẹ lên vết bầm trên đầu gối chủ tử, nghe thấy nàng xuyt xoa một tiếng.

“Chủ tử...”

“Không sao đâu,” Trang Lạc Yên nói nửa đùa nửa thật, “Mấy ngày trước chủ tử nhà em đâu ít bị phạt, nào có yếu đuối như vậy, đắp khăn nóng là đỡ thôi, xong rồi thì em cứ đi nghỉ đi, đừng lo.”

“Người như vậy, nô tì làm sao ngủ được ạ.” Vân Tịch cũng phát hiện ánh đèn bất thường ngoài cửa

sở, trước đây chủ tử có dặn dò, nếu ban đêm Hoàng thượng đột nhiên tới đây thì hãy lay đèn lồng vài cái để báo cho người biết mà chuẩn bị, biện pháp phòng ngừa này của chủ tử quả là chu đáo.

“Dạo trước, khi Hoàng thượng không đến Đào Ngọc các nữa thì ai thấy người cũng có thể quát nạt vài câu, ngay cả Mã tiếp dư kia cũng vậy, phẩm cấp chẳng cao hơn người bao nhiêu cũng có thể phạt người quỳ mấy canh giờ, vất vả lắm mới được như ngày hôm nay, vậy mà người lại để đầu gối bị thương thế, nô tì nhìn đau lòng lắm.” Vân Tịch

cẩn thận chườm khăn lên, “Sẽ hơi đau một chút, chủ tử người phải cố nhịn nhé, tan máu bầm sẽ đỡ hơn.”

Gian ngoài, Cao Đức Trung lẳng lẳng nghe tiếng nói chuyện khe khẽ bên trong, dù không nhìn thấy sắc mặt Hoàng thượng lúc này, ông cũng biết, tâm trạng vạn tuế gia không được tốt lắm. Thấy Hoàng thượng đang định nhấc chân bước vào, Cao Đức Trung vội vàng hô lớn: “Hoàng thượng giá lâm.”

Khi Phong Cận cùng Cao Đức Trung vào bên trong liền thấy Chiêu tần khoác một chiếc áo

choàng ngoài rộng thình quỳ trên mặt đất, mái tóc đen nhánh xõa dài, không hề mang món trang sức nào, hần chợt nhớ đến một câu: Vừa thấy đã thương.

Chương 4

Phong Cần cúi nhìn người con gái đang quỳ trước mặt, khom lưng đỡ nàng đứng dậy: "Ái phi đừng đa lễ." Ánh nhìn thoáng đảo qua đầu gối bị áo choàng che khuất, hần quay sang nói với Cao Đức Trung: "Gọi người truyền thái y đến đây."

"Bấm vâng." Cao Đức Trung nghe vậy bèn lui ra ngoài, Vân Tịch thấy thế cũng bung bồn nước nóng lui ra, đi tới cửa, nàng lo lắng ngẩng đầu nhìn lên, thấy Hoàng thượng đang đỡ chủ tử ngồi xuống mới yên tâm bước ra ngoài.

"Vén lên cho trẫm xem nào." Phong Cẩn nhìn đầu gối nàng bị che kín, bình thản lên tiếng, "Có chuyện gì mà trẫm không thể biết?"

Trang Lạc Yên do dự kéo ống quần lên, lộ ra vết bầm tím lớn trên đầu gối: "Trông qua thì có vẻ rất đáng sợ nhưng thực ra không

ng nghiêm trọng lắm đâu..."

"Phụ thân nàng là một vị quan tốt." Một vị Hoàng đế thường không thích nói đến việc trên triều với phi tần hậu cung, vậy nên Phong Cận chỉ nói một câu lấp lửng rồi chuyển đề tài, "Bản thân nàng đau ốm ở đâu thì phải biết tự chăm sóc mình một chút, không lẽ để người của Thái y viện cứ nhàn rỗi chẳng có việc gì hay sao?"

Hoàng đế không đề cập tới nguyên nhân vết thương của nàng, Trang Lạc Yên cũng sẽ không tự mình nói tới, chỉ cười cười: "Thiếp

chỉ nghĩ rằng đã khuya, ồn ào gọi người tới không thích hợp lắm."

"Nàng là người của trầm, không cần bản khoăn nhiều như vậy," Phong Cẩn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, giọng nói mang theo đôi phần dịu dàng, "Nàng không biết tự chăm sóc bản thân mình, sao trầm an tâm được."

"Hoàng thượng," Trang Lạc Yên vờ cảm động liếc nhìn Hoàng đế rồi chậm rãi cúi đầu, tin tưởng miệng lưỡi của một Hoàng đế thì chẳng bằng tin tưởng ban ngày thấy ma đi.

Có người từng nói, cảnh một cô gái cúi đầu e thẹn sẽ thu hút người nhìn nhất, Phong Căn là một người đàn ông bình thường, vì vậy nhìn cảnh đẹp trước mắt, hắn cũng không tránh khỏi lan man suy nghĩ, có điều lại nghĩ đến đầu gối Chiêu tần chưa được bôi thuốc, hắn chỉ vươn tay vuốt ve mái tóc đen mượt của nàng, tay kia nắm lấy bàn tay mềm mại hơi lạnh.

Đào Ngọc các không xông hương, chỉ thoáng ngửi thấy mùi trái cây dịu dịu, có lẽ Chiêu tần đặt thêm hoa quả tươi vào bên trong màn gối và quần áo, mùi rất nhạt

nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất sáng khoái.

Trang Lạc Yên không biết lúc này Hoàng đế nghĩ gì nên nàng không cố ý làm điều gì gây chú ý, chỉ trong lúc lơ đãng chậm rãi tiến dần vào lòng Hoàng đế, như thế đó là bản năng của cơ thể mà không phải cố tình làm bộ hay câu dẫn đối phương.

Thân thể ấm áp mềm mại trong lòng khiến Phong Cẩn không tự chủ được ôm lấy người đó. Hắn không nói gì, cũng không muốn nói điều gì vào thời khắc này, yên tĩnh

và nhẹ nhõm hiếm thấy khiến khoe miệng hân hoi nhếch lên dễ chịu.

Cao Đức Trung đang đứng ngoài cửa, nghe thấy phòng trong chột tỉnh lặng, ông hơi kinh ngạc. Có cơ hội như vậy, sao Chiêu tần không lợi dụng mà tố cáo Viện phi, chẳng lẽ vị Chiêu tần này thực tâm yêu Hoàng thượng tha thiết đến mức thấy ngài liền quên sạch mọi thứ khác?

Đúng là thật không biết nên nói vị Chiêu tần này ngốc hay là vận may quá lớn nữa, nói không phải Hoàng thượng tình cờ nghe được

câu chuyện chủ tớ nàng ấy nói với nhau thì ấm ức này Chiêu tần phải nhận không rồi, e là ngày sau sẽ phải chịu thiệt không chừng.

Tuy rằng đối với phi tần trong hậu cung thì ân sủng của nhà vua rất quan trọng nhưng phân vị cũng trọng yếu như vậy, huống chi Hoàng thượng đâu phải kiểu người thích ai thì đều chiều theo ý người đó. Ở nơi đây, quy củ nhất định phải giữ.

"Công công, y nữ đến rồi ạ." Phía sau tiểu thái giám là hai vị y nữ, nhìn trang phục có thể thấy được

đều là người có chức vị khá cao.

Cao Đức Trung gật đầu, ông nghĩ vết thương của Chiêu tần ở đâu gối, mời thái y đến chữa trị e rằng không thích hợp lắm nên đã sai tiểu thái giám dưới quyền cho mời y nữ đến, có lẽ Hoàng thượng sẽ không trách ông tự ý quyết định chuyện này.

"Bẩm Hoàng thượng, y nữ của Thái y viện cầu kiến ạ." Ngoài cửa, Cao Đức Trung hơi cất giọng đủ để hai vị chủ tử ở phòng trong nghe thấy.

"Tuyên." Phong Cẩn buông

Chiêu tần ra, cảm thấy hài lòng với cách bố trí thỏa đáng của Cao Đức Trung. Y nữ đi vào, hẩn khoát khoát tay, "Không cần đa lễ, các người xem vết thương trên đầu gối cho Chiêu tần đi."

Hai y nữ vẫn hành lễ quỳ gối rồi mới đứng lên bước lại gần giường, thấy rõ vết thương ở đầu gối Chiêu tần rồi, cả hai cùng nheo mắt. Hai bà đều là y nữ có thâm niên ở trong cung, vừa nhìn là nhận ra ngay vết bầm kia từ đâu mà đến, hôm nay xem thái độ của Hoàng thượng như vậy, e rằng vị chủ nhân gây chuyện với Chiêu tần sẽ gặp phiền toái đây.

Vị y nữ lớn tuổi hơn hành lễ rồi nói: "Bầm Hoàng thượng, vết thương của Chiêu tần chủ tử vẫn chưa động đến gân cốt, bôi thuốc mấy ngày là sẽ khỏi, có điều cần xoa bóp cho tan máu bầm, Chiêu tần chủ tử sẽ phải chịu đau nhức một chút."

"Không sao," Trang Lạc Yên cười cười, "Các vị cứ bôi thuốc đi."

"Vậy chúng thần đành đắc tội với Chiêu tần chủ tử." Y nữ lớn tuổi hơn lấy thuốc mỡ ra, xoa xoa trong lòng bàn tay sau đó áp lên vết bầm, bắt đầu tăng dần lực tay để xoa

bóp.

Trang Lạc Yên đau lắm, chớp mắt vài cái, lại vẫn nghiêng đầu nói với vị Hoàng đế đang nghiêm nghị ngồi bên: "Hoàng thượng, thiếp không sao đâu."

Phong Cẩn nhìn vàng trán đã lắm tấm mồ hôi lạnh cùng với khóe miệng đang cố gắng mím cười của nữ tử bé nhỏ bên cạnh, vươn tay cầm tay nàng: "Trẫm biết."

Cao Đức Trung vui đầu thấp hơn, ông vốn tưởng Chiêu tần đã thông minh hơn ngày xưa, nhìn tình cảnh hôm nay, e rằng vẫn chỉ là

một kẻ ngốc nghếch mà thôi. Nếu lúc này nàng ta tỏ ra yếu đuối một chút có lẽ Hoàng thượng sẽ thương tiếc thêm vài phần, còn cứ tỏ ra cứng cỏi mà chịu đựng như bây giờ vì sợ Hoàng đế lo lắng thì chỉ là ngốc mà thôi.

Hoàng thượng ngài ấy... có bao giờ thực sự lo lắng cho một người? Trên đời ai chẳng biết, Đế vương vô tình nhất.

Cao Đức Trung không phải một người đàn ông chân chính nên không thể hiểu được suy nghĩ và tâm tình của một người đàn ông.

Đã thấy nhiều nữ tử yếu đuối dựa vào mình, nay nếu có một nữ tử vì mình mà vờ kiên cường mạnh mẽ, đôi khi sẽ làm cho người đàn ông thương tiếc hơn nhiều.

Rõ ràng ngay cả sợi tóc mềm mại cũng đã bết vào vầng trán đầm mồ hôi, lòng bàn tay bé nhỏ trong tay Phong Cẩn cũng ẩm ướt, nữ tử này vẫn cười rất dịu dàng với hắn, như thể nàng thực sự không hề đau đớn vậy. Trái tim hắn cứng rắn và vững vàng như vậy cũng đã mềm ra vài phần.

Bôi thuốc xong, trong phòng tràn

ngập mùi thảo dược dịu dịu, mùi này khá dễ chịu, khiến cho người ta cảm thấy sảng khoái tinh thần.

Phong Cẩn lau mồ hôi trên trán Trang Lạc Yên, hỏi: "Còn phải thoa thuốc như vậy mấy lần nữa?"

"Bẩm Hoàng thượng, thuốc này chỉ cần thoa một lần hôm nay, sau này chỉ thoa nhẹ thuốc mỡ lên chỗ đau là được ạ." Y nữ cũng ngạc nhiên khi thấy Chiêu tần không hề kêu lấy một tiếng.

"Tốt lắm, các người lui ra đi." Phong Cẩn kéo vạt áo choàng trên người Trang Lạc Yên, vẩy tay cho y

nữ lui ra, "Người đâu, hầu hạ trẫm thay áo."

"Hoàng thượng..." Trang Lạc Yên mở to mắt ngạc nhiên, tựa hồ thật sự không ngờ Phong Cẩn sẽ ngủ lại.

Phong Cẩn nhìn nàng một cái, hơi nhướn mày: "Ái phi có chuyện gì sao?"

Trang Lạc Yên bối rối lắc đầu: "Không ạ..."

Cởi áo xong, Phong Cẩn cùng Trang Lạc Yên nằm lên giường, hấn vươn tay kéo nàng lại gần: "Ái phi

năm nay bao nhiêu tuổi rồi?"

Trong bóng đêm, Trang Lạc Yên lộ ra sắc mặt khinh bỉ, lên giường với nhau nhiều lần như vậy mà chị đây bao nhiêu tuổi cũng không biết, nhưng lúc lên tiếng lại lộ ra vẻ vui sướng và ngượng ngùng: "Bẩm Hoàng thượng, qua Mười sáu tháng sau là thiếp tròn mười tám rồi."

"Mười tám tuổi hoa đây." Phong Cận tò mò cầm lên đỉnh đầu Trang Lạc Yên cọ nhẹ vài cái, "Năm trăm mười tám là đăng cơ, vậy chẳng phải năm ấy nàng mới tám tuổi?"

"Ngày ấy Hoàng thượng đăng cơ,

thiếp vì là đích nữ nên cũng được đi cùng mẫu thân vào cung khi các mệnh phụ được đến yết kiến, thiếp từng vinh hạnh nhìn thấy tư thế oai hùng của người khi đó đấy," nàng cọ cọ đầu vào lòng đối phương, "Thiếp vẫn nhớ rõ, ngày ấy trời rất trong xanh, thiếp còn nhỏ không hiểu quy củ, khi tất cả mọi người đều quỳ, thiếp len lén ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng. Lúc đó ngài đứng trên bậc thềm ngọc rất cao kia, trông vô cùng lóa mắt."

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên, giọng nói đã mang theo ý cười: "Đúng là không biết

quy củ."

Phàm người bình thường thì đều thích nghe người khác tán dương mình, đồng thời đều thích người khác khắc ghi mình vào tâm khảm, dù người đó là Hoàng đế, dù Hoàng đế ấy là minh quân thì anh ta vẫn là một con người trước đã.

Trong bóng tối, Trang Lạc Yên tươi cười như hoa, nhưng trong nụ cười ấy, không có một chút tình yêu.

***

Đây là lần đầu tiên Hoàng đế

đến Đào Ngọc các nhưng không diễn "yêu tinh đánh nhau", không biết bởi vì Hoàng đế nghĩ đến vết thương trên đầu gối nàng mà đau lòng không nỡ hay vì "gậy sắt" bị sử dụng quá độ nên công năng không được đầy đủ? Cá nhân Trang Lạc Yên hơi nghiêng về giả thuyết sau, dù sao loại động vật mang tên "đàn ông" này vào một số thời điểm có thể còn cầm thú hơn cả cầm thú, vết thương bé tẹo trên đầu gối sao đủ khiến cầm thú hóa thân thành quân tử, đương nhiên, trên thế giới có một loại đàn ông có tên là "Liễu Hạ Huệ" nhưng hiển nhiên Hoàng đế không nằm trong phạm vi ấy.

Đêm qua, vết thương nhìn dưới ánh nến có vẻ rất ghê người nhưng hôm nay khi Trang Lạc Yên tỉnh dậy thì đã giảm đi rất nhiều, song trên làn da trắng muốt có một vết xanh lớn như vậy nhìn vẫn không đẹp mắt lắm.

Bản thân Trang Lạc Yên đã cảm thấy không được dễ coi, e là vị Hoàng đế tự mình kéo ống quần nàng lên nhìn sẽ càng thấy xấu xí. Nàng cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng đế, thấy trong mắt hắn không hề lộ vẻ ghét bỏ liền tùy ý hắn xem xét.

"Chỗ trâm có loại thuốc mỡ xoa

vết bầm rất tốt, trầm bảo Cao Đức Trung mang đến cho nàng dùng." Phong Căn buông ống quần nàng, đứng lên nói, "Không còn sớm nữa, trầm phải vào triều rồi."

"Thiếp cung tiễn Hoàng thượng."

Phong Căn đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại, bắt gặp tình ý nồng nàn không kịp che giấu thoáng chốc vụt qua trong mắt Chiêu tần, đợi khi hẩn nhìn kĩ lại, chỉ thấy Chiêu tần quy củ cúi đầu cung tiễn hẩn. Sắc mặt Phong Căn thoáng dao động: "Mấy ngày nữa, trầm sẽ tấn..." Nhớ tới ánh mắt vừa rồi, hẩn

dừng lại một chút, giọng bình thản, "Nhớ bôi thuốc đúng thời gian, nếu có gì không ổn thì báo điện Trung Tĩnh đến làm là được."

Ra khỏi Đào Ngọc các, Phong Căn nhìn về phía Cao Đức Trung, giọng vẫn bình tĩnh: "Vết thương trên đầu gối Chiêu tần là do ai phạt?" Thái độ của hắn rất ung dung, như thể chắc chắn Cao Đức Trung phải biết điều này.

Làm thái giám tổng quản của cung Kiền Chính, những gì nên biết đều phải biết, nếu Hoàng đế hỏi đến, một nô tài của Hoàng đế

đương nhiên sẽ mở miệng: "Bẩm Hoàng thượng, hôm trước nô tài nghe nói Viện phi nương nương và Chiêu tần chủ tử tình cờ gặp nhau trong vườn, không biết vì sao, Viện phi nương nương lại phạt Chiêu tần chủ tử quỳ một lúc lâu, sau đó gặp Nhu phi nương nương đến bèn cho Chiêu tần chủ tử về. "

"Chuyện xảy ra lúc nào?" Phong Cận ngồi lên ngự giá, để các thái giám lực lưỡng nâng kiệu, giọng vẫn không nhanh không chậm.

"Là chuyện mười ngày trước ạ." Cao Đức Trung cẩn thận trả lời.

Phong Căn nghe vậy cười nhạt: "Mười ngày rồi mà đầu gối Chiêu tần chưa khỏi?"

Cao Đức Trung do dự một lúc mới nói: "Vốn cũng không có chuyện gì nữa, nhưng hai ngày trước Viện phi nương nương lại gặp Chiêu tần chủ tử một lần, sau đó xảy ra chuyện gì thì nô tài không biết ạ."

Chuyện xảy ra trong cung Viện phi không phải là chuyện ông nên biết, chuyện ở ngự hoa viên ông phải biết nhưng chuyện trong cung các vị chủ nhân, ông dù biết cũng

phải làm bộ mặt điếc tai ngo.

Phong Cẩn nghe xong lại trầm ngâm, không hỏi tiếp, nhưng Cao Đức Trung cảm nhận rất rõ ràng, tâm trạng của Hoàng thượng không được tốt lắm.

Trang Lạc Yên nhìn theo bóng Phong Cẩn xa dần, nghiêng người trên giường nhìn mấy nô tài trong phòng: "Các người lui cả ra đi, để Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ ta là đủ."

Ngày ấy ở ngự hoa viên, Viện phi bắt nàng quý, đầu gối không hề bị

thương, song nàng không ngờ Viện phi lại to gan đến mức gọi nàng tới cung của nàng ta.

Lúc ấy Viện phi ném gậy một cây trâm ngọc, sau đó phạt nàng quỳ đủ hai canh giờ. Mỗi thù này nàng vẫn nén trong lòng, sớm muộn sẽ có ngày trả lại đầy đủ cho nàng ta.

Xuống giường, để mặc Vân Tịch và Thính Trúc rửa mặt lau tay cho mình, sau đó nàng lấy ra một hộp son môi, phết một chút thoa lên môi mình, nhìn bóng người trong gương xinh đẹp đến xao lòng.

Khóe môi hơi nhếch lên, khép

hộp son lại, Trang Lạc Yên lười biếng mở miệng: "Trang điếm đi. "

Quy củ tới cung Cảnh Ương thỉnh an, Hoàng hậu vẫn khoan thai sang trọng như cũ, ánh mắt nhìn Trang Lạc Yên vẫn như thể tĩ muội tâm giao, chỉ có Yên quý tần nhìn nàng cười rất xán lạn.

Viện phi không thích Trang Lạc Yên nhưng nghĩ hôm qua Hoàng thượng vừa nghỉ ở Đào Ngọc các, nàng ta bắn khoăn, không biết Hoàng thượng có nhìn thấy vết bầm trên đầu gối Chiêu tần không, nếu Hoàng thượng biết...

Mặc dù các cung đều bị điều tra vì cái chết bí ẩn của hai cung nữ nọ nhưng dường như những nữ tử đang ngồi đây không nhớ gì về việc đó nữa, chỉ tán gẫu vài chuyện vặt, không ai đề cập đến việc kia.

Hoàng hậu cũng là người kiên nhẫn, đến tận lúc mọi người đứng dậy chào ra về vẫn không hề chủ động nhắc tới, khiến những người ở đây không thể đoán được dụng ý của nàng ta.

Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc, tươi tắn mỉm cười với nhóm Uông tần và Tương hiền tần cùng

ra khỏi cung Hoàng hậu, cách đó một đoạn là Viện phi, nhưng lần này Viện phi dường như không thấy nàng vậy, ra khỏi cung Cảnh Ương là ngồi lên kiệu về cung mình.

Trang Lạc Yên bình thản nhìn theo đoàn người hộ tống Viện phi, như thể chưa từng bị nàng ta gây khó dễ. Những người ở đây ai không biết Viện phi và Chiêu tần không hợp nhau, nhưng Viện phi có phân vị cao, Chiêu tần thì được sủng ái, nên ai nấy đều vờ như không biết mà thôi.

Nhưng mà, nhìn cách cư xử hôm nay của Viện phi có thể đoán được nàng ta tạm thời không dám gây sự với Chiêu tần nữa.

Trang Uyển Thanh lạnh lùng nhìn vẻ mặt bình thản của muội muội, môi lộ nụ cười châm biếm, quay người bỏ ra về.

Khi mọi người đều cho rằng Viện phi sẽ bị Hoàng thượng quở trách vì đã gây chuyện với Chiêu tần thì lại có tin truyền đến, Hoàng thượng lật thẻ bài của Viện phi, trong một chốc, tất cả đều chò để cười nhạo Chiêu tần.

Trang Lạc Yên nghe tin này xong, vẻ mặt lại rất đổi thờ ơ, chỉ có điều cây trâm ngọc nàng đang nắm trong tay, nếu người trong cung Viện phi nhìn thấy chắc sẽ kinh ngạc phát hiện, cây trâm ấy giống hệt cây Viện phi đã ném gãy.

Bóng đêm tràn ngập thâm cung, phủ lên khắp nơi một cảm giác tĩnh lặng đến đáng sợ và kì dị. Khi mọi người dần chìm vào cơn mơ, trong cung Viện phi đèn nến vẫn sáng rực, thái giám gác đêm mơ hồ nghe được có tiếng vật gì đó bị rơi vỡ từ bên trong vọng ra, không lâu sau liền thấy Hoàng thượng lạnh lùng

bước khỏi cung.

Chuyện lớn như vậy, không cần đợi đến sáng hôm sau thì mọi người đều đã biết, đêm đó khi nghe tin, Trang Lạc Yên đang lười nhác tựa trên giường để Thính Trúc xoa bóp đầu gối cho mình.

"Vị Viện phi nương nương này thực ra đã làm gì khiến bệ hạ nổi giận như vậy nhỉ?" Vân Tịch châm thêm một ngọn nến, bắn khoản không hiểu.

"Ta làm sao biết được, chắc là sai ở đâu đó rồi," Trang Lạc Yên ngáp một cái, híp mắt ngái ngủ nói,

"Khuya rồi, nên ngủ thôi, các em cũng lui xuống nghỉ ngơi đi." Nói xong liền nhắm mắt.

Vân Tịch và Thính Trúc nhìn nhau, bước lên buồng màn cho Trang Lạc Yên, tắt nến lui ra ngoài, trong lòng thầm cảm thấy vừa hả giận vừa hơi ảm ức.

Ngày hôm sau, một đạo thánh chỉ truyền từ cung Kiền Chính đến khắp hậu cung.

"Viện phi Lâm thị nhiều năm không có con, tính tình trời sinh hẹp hòi, thật không có đức làm phi, trầm rất đau lòng, nay tước đoạt

phân vị phi của Viện phi, nhưng ghi nhớ công nàng hầu hạ nhiều năm, phong làm tòng tứ phẩm Lâm tần."

Một người ở phân vị phi bị Hoàng đế trách cứ là không có đức làm phi, e rằng cả đời này đều không có duyên với phân vị phi ấy nữa.

Khi thái giám tổng quản Cao Đức Trung tuyên đọc ý chỉ này thì, những vị phi tần có địa vị khá cao đều đang ở trong cung Hoàng hậu, nghe xong, Viện phi ngã sập xuống đất.

Sau khi Cao Đức Trung đi khỏi,

các phi tần ai nấy đều nhìn Trang Lạc Yên bằng ánh mắt sâu xa.

Hậu cung là như thế, sóng gió vĩnh viễn không ngừng, chưa đến phút cuối thì còn chưa biết ai thắng ai thua. Mấy ngày trước Viện phi có thể tùy ý xử phạt Chiêu tần, hôm nay nàng ta chỉ có phân vị ngang Chiêu tần, nhưng Chiêu tần có phong hào, tính ra lại tôn quý hơn Lâm tần một chút.

Hoàng hậu nhìn Lâm tần ngồi thần thờ trên mặt đất, trong mắt không có lấy một tia cảm xúc. Hoàng thượng vốn đã có đôi chút

bất mãn với Lâm gia, nay Viện phi lại trong tối ngoài sáng gây chuyện với Chiêu tần, chẳng phải vì phụ thân Chiêu tần dâng tấu tố giác phụ thân Lâm tần đó sao, nàng Lâm tần này đầu óc quá kém, rơi xuống nước ấy cũng chẳng oan.

Lâm tần từ một phi tử thuộc trác nhất phẩm rơi xuống tòng tứ phẩm, hạ liền mấy cấp, ngang hàng với Chiêu tần lại không được tôn quý bằng nàng ta, hành động này của Hoàng thượng quả là tàn nhẫn vô tình.

Hoàng hậu nhìn phi tần khắp

phòng một lượt, lại liếc qua Chiêu tần đang bình tĩnh ngồi nhìn, nói: "Ý chỉ đã tuyên xong, bốn cung cũng mệt rồi, các vị muội muội về đi thôi."

Các phi tần ngoan ngoãn lui ra ngoài, ngay cả Lâm tần đang tái nhợt mặt mày cũng chậm chậm lui về.

Ra đến bên ngoài cung Cảnh Ương, Lâm tần cảm nhận được ánh mắt giễu cợt từ bốn phía bắn lên mình, hơi ngẩng đầu lại thấy Chiêu tần cười dịu dàng với nàng ta, khi ánh mắt đảo qua mép tóc Chiêu

tần, gương mặt nhợt nhạt của Lâm tần dường như xanh xao hơn.

Trên mái tóc Chiêu tần lúc này cắm một cây trâm ngọc, hoa văn trên đỉnh trâm chỉ là mấy áng tường vân đơn giản lại làm nổi bật dung nhan nhu mì của nàng.

Nụ cười dịu dàng ấy lọt vào trong mắt Lâm tần, lại khiến nàng ta lạnh đến tận xương.

***

Cây trâm ngọc màu xanh lục bích bị ném vào hộp trang sức, phát ra một âm hưởng đánh sặc, đuôi

trâm còn lộ ra bên ngoài hộp, lóe lên vài tia sáng lạnh.

"Chủ tử," Thính Trúc liếc nhìn cây trâm, lại nhìn nụ cười trên khóe miệng chủ tử, liền nói: "Bẩm chủ tử, cây trâm hôm nay người mang là..."

"Ta vẫn nhớ cây trâm này ta được ban thưởng khi thăng làm Chiêu tần," Trang Lạc Yên thả tay để mái tóc đen đổ xuống vai, cầm cây trâm trong hộp lên, nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn tường vân khắc trên đó, "Cây trâm mà Lâm tần ném gãy khi đó rất giống cái này, chỉ có điều trâm của ta khắc ba cụm tường vân,

của nàng ta đã có sáu."

Thính Trúc cẩn thận quan sát lại, hai cây trâm đúng là có vài điểm khác biệt nho nhỏ, không nhìn kĩ thì khó lòng nhận ra, nhưng nàng vẫn chưa hiểu ý Trang Lạc Yên, đành bần khoản nhìn về phía chủ tử của mình, tựa như đang suy ngẫm.

"Ta muốn cho nàng ta hiểu rằng, số lượng đám mây trên ấy nhiều tuyệt đối không có nghĩa là cao quý hơn người. Ngày ấy nàng ta gây chuyện với ta nên ngẫm lại xem mình có thể cười đến cuối cùng hay

không, ta đây chính là một kẻ lòng dạ hẹp hòi đấy." Cầm một cây lược ngọc khảm mã não chậm chậm lùa nhẹ vào làn tóc, Trang Lạc Yên thản nhiên nói, "Đôi khi vênh váo một chút thì tốt hơn là lúc nào cũng bình tĩnh vững chân như núi."

Nếu lúc nào nàng cũng thể hiện thận trọng chắc chắn, e rằng người đầu tiên không tha cho nàng chính là Hoàng hậu, thỉnh thoảng biểu lộ ngang ngược một chút để người ta thấy được khuyết điểm của mình sẽ khiến mọi người an tâm hơn.

Trong suy nghĩ của những nữ tử nơi đây, một cô nàng tính tình hơi ngông nghênh lỗ mãng thì không có gì đáng sợ, đáng sợ nhất là người lúc nào cũng khéo léo ôn hòa, vậy nên Trang Lạc Yên rất vui lòng sắm vai tiểu nhân đặc chí. Huống chi, cảm giác tiểu nhân đặc chí này rất là dễ chịu.

"Nhưng chủ tử làm như vậy, chẳng phải sẽ khiến các chủ tử nương nung khác bất mãn hay sao?" Vân Tịch bung hộp hình lá sen đựng thức ăn bước vào, nghe được mấy câu cuối bèn nói, "Nếu như vậy sẽ rất đáng ngại đấy ạ."

"Năm rồi Viện phi làm mất lòng không ít phi tần, huống chi nhìn vẻ huênh hoang như vậy của ta, không biết có bao nhiêu người vui vẻ trong lòng đâu." Trang Lạc Yên lười biếng cười cười, ai mà không mong đối thủ của mình ngốc nghếch một chút?

Vân Tịch hiểu ra, gật gù theo, sau đó mở hộp thức ăn, bên trong là vài món điểm tâm làm rất tinh tế, đẹp mắt, "Bẩm chủ tử, đây là mấy món điểm tâm kiểu mới mà Thượng Thực cục sai người đưa tới, mời chủ tử nếm thử, nếu có món nào chủ tử thích thì sau này họ sẽ

tiếp tục mang tới ạ."

Trang Lạc Yên nhìn mấy món điểm tâm trong hộp, gật đầu nói: "Thưởng cho họ đi." Nhưng không nói thêm nàng có ăn hay không.

Vân Tịch ngẫm hiểu ý, đẩy hộp đồ ăn lại, lấy một túi tiền đi ra cửa.

Thính Trúc liếc nhìn hộp điểm tâm bị bỏ lại chỏng chơ, cúi đầu sắp xếp đồ trang sức trên bàn gương.

Vài ngày sau, trong hậu cung lại truyền đến một tin, có hai cung nữ mãi chơi rồi trượt chân rơi vào hồ sen, không ai phát hiện kịp thời

nên đã chết đuối, Hoàng hậu nhân từ, sai người đưa cho người nhà hai nữ tử đó một món tiền trợ cấp.

Lại một tháng sau, một chính ngũ phẩm dung hoa chết đột ngột, lấy quy chế dành cho chính lục phẩm lương nghi để hạ táng. Chẳng một ai quan tâm đến nguyên nhân cái chết của nàng dung hoa này, lại càng không có người để ý đến tang lễ của nàng ta. Trong mắt họ, một dung hoa thực sự không đáng để ý đến, chết cũng chẳng ảnh hưởng tới ai, trong cung lại thiếu một người phân chia thánh sủng mà thôi.

Trang Lạc Yên mơ hồ đoán cái chết của nàng dung hoa này có liên quan đến hai cung nữ "trượt chân" kia, nhưng nhìn thái độ thờ ơ như đã quen với loại chuyện này của những người khác, nàng cũng coi như không biết, chỉ kín đáo nghe ngóng vài chuyện liên quan tới vị dung hoa ấy mà thôi. Nghe ra mới biết, hai cung nữ đúng là người hầu của nàng Bạch dung hoa ấy, hơn nữa, chỗ ở của Bạch dung hoa này khá gần nơi lần trước Diệp thực dung bị ngã dẫn đến sảy thai, không biết trong đó có gì mờ ám hay không.

Nàng dung hoa này chết đi, Diệp thực dung không hề lên tiếng, Hoàng hậu cũng không tra xét gì, vậy nên việc này bị bỏ qua một bên.

Sắp vào hè, điện Trung Tĩnh bắt đầu cung cấp băng mát cho cung điện của vài phi tần được sủng ái, số lượng ít nhiều không giống nhau.

Đào Ngọc các tuy không phải nơi được Đế vương chú ý nhất nhưng nô tài của điện Trung Tĩnh không dám cắt xén thứ gì, băng cũng đưa đến đúng lúc, không hề chậm trễ.

Tay nghề chế tác đồ ăn từ băng của Vân Tịch rất tuyệt, đầu tiên nàng bảo mấy thái giám khỏe mạnh mài băng thật mịn, sau đó thêm các loại hoa quả vào trộn lên, ăn giải nhiệt rất tốt.

Trang Lạc Yên bưng bát băng mài trên tay, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì đã từng coi thường người xưa, hồi nàng còn đi học đã từng nói với bạn bè về chuyện xuyên không về thời cổ đại có thể làm đá bào để gây sự chú ý, đến nơi đây mới biết, đá bào mà so với bát băng mài này thì chỉ là cặn bã.

Nằm trên ghế mềm ăn bát bằng
mài trộn hoa quả, hai cung nữ đứng
hai bên quạt mát, một cung nữ bóp
chân, một cung nữ bóp vai, cuộc
sống liệu có thể sa đọa hơn nữa
không? Đưa bát không cho Vân
Tịch đứng bên cạnh, Trang Lạc Yên
ngáp một cái: "Ta ngủ trưa một lát,
nếu có vị chủ tử ở cung nào tới chơi
thì đánh thức ta dậy nhé!"

"Vâng ạ." Vân Tịch đưa tay đỡ
Trang Lạc Yên, chủ tử mới đi được
mấy bước, đột nhiên nghe bên
ngoài có tiếng thái giám cao giọng
nói.

"Truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, tối nay Đào Ngọc các thấp đèn."

Người trong Đào Ngọc các đều hỉ hả mừng rỡ, từ khi thời tiết trở nên nóng bức, số lần Hoàng thượng lật thẻ bài liên giảm đi nhiều, hôm nay ngài tới Đào Ngọc các, đương nhiên là chuyện đáng mừng.

Thưởng một món tiền cho thái giám truyền tin, Trang Lạc Yên nghĩ, thời tiết nóng thế này mà tối nay còn phải ngủ chung, chắc chắn ngủ không ngon rồi. Vì vậy nàng

quả quyết, trưa nay nhất định phải bù giấc đã.

Mùa hè là mùa khiến các nữ tử của hậu cung vừa yêu vừa ghét, yêu vì mùa này được mặc áo váy mỏng manh mềm mại tôn vóc người, ghét vì mùa hè ra nhiều mồ hôi, nếu ở cạnh Hoàng thượng mà trên người có mùi bất thường thì thật không hay. Vì vậy, một số người bèn xông hương cho quần áo rất đậm mùi, cả phòng ở cũng chọn xông mùi hương đậm một chút, hi vọng như vậy sẽ át đi mùi lạ, tránh cho Đế vương không vui.

Phong Cẩn là đàn ông, thực ra không thích những lúc thời tiết oi bức thế này còn phải vào một căn phòng sực nức mùi hương, có điều hậu cung xưa nay như vậy, hắn lại kiệm lời, chỉ là, mỗi khi vào hè, số lần tới hậu cung của hắn giảm đi một chút. Những người đã ở lâu trong cung đều biết đến mùa hè Hoàng đế không thường tới đây, dần dần cũng quen đi.

Ngủ thẳng đến chạng vạng, Trang Lạc Yên mới đến ngồi bên cửa sổ, nhìn lên trời chiều màu cam nóng rực, thầm nghĩ, nếu mình biến thành con gái nhà nông, lúc

này đừng nói đến chuyện dùng băng làm mát phòng ở, e là giờ này còn phải nai lưng ra đồng kìa.

Ngay cả ở hiện đại, nông dân đều phải lao động rất vất vả, nói gì đến ở thời đại này công cụ lao động còn lạc hậu, việc đồng áng sẽ còn nhọc nhằn đến đâu? Nàng là người biết thỏa mãn, luôn cho rằng so với cuộc sống bôn ba vất vả ngoài kia, cuộc sống nơi đây có cái ăn cái mặc lại được "hưởng thụ" đàn ông miễn phí thích hợp với mình hơn.

"Bấm chủ tử, đã chuẩn bị xong cả rồi, người nên đi tắm thôi ạ." Vân

Tịch khẽ lên tiếng nhắc nhở.

Trang Lạc Yên gật đầu, đứng dậy đi vào phòng bên tắm rửa, loại thời tiết này, không phi tần nào có can đảm ngهنh đón Đế vương mà không tắm táp.

Chọn một chiếc váy dài chấm đất màu xanh lục nhạt không chiết eo, váy đã được xông lá bạc hà, mùi rất nhạt nhưng lại khiến người ta cảm thấy mát mẻ dễ chịu, ở đây, bạc hà chẳng khác gì cỏ dại, không ai để ý đến, Trang Lạc Yên rất thích mùi của nó nên đã sai Vân Tịch và Thính Trúc lựa lúc không người thì

hái một ít, hiệu quả xông hương cũng không tệ.

Thấy cung nữ hầu hạ đang định bôi dầu lên tóc mình, Trang Lạc Yên vội ra hiệu dừng lại, dùng dầu bôi tóc tuy sẽ giúp tóc trông bóng mượt nhưng mùa hè còn bôi mấy thứ này lên đầu sẽ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, cứ để tự nhiên lại tốt hơn.

Chải một kiểu tóc xuất vân đơn giản, chọn hai cây trâm cài đầu dùng trong mùa hè cắm vào búi tóc, không trang điểm gì thêm ngoại trừ tô chút son môi mang vị hoa quả,

Trang Lạc Yên khoát tay: "Cứ thế là được."

Thính Trúc nhìn chủ tử mình, tuy lúc này không phải là thời điểm xinh đẹp nhất của người nhưng lại khiến người đối diện cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng, nhất là vào giữa mùa nóng bức, bộ dáng của chủ tử thật làm người ta cảm thấy khoan khoái.

Trang Lạc Yên vất vả chuẩn bị không hề uổng phí, Hoàng đế vừa đến chỗ nàng, sắc mặt liền nhẹ nhõm đi nhiều, hiển nhiên trang phục của nàng và bài trí trong các

khiến hắn thấy thư thái hơn.

Nói cho cùng, vị Hoàng đế này tuy khó nắm bắt nhưng vẫn còn dễ chiều hơn vị sếp cũ - một kẻ e rằng kiếp sau có đầu thai thành thứ gì thì vẫn khiến người ta cảm thấy Thượng đế thật nhân từ, Trang Lạc Yên nhận thấy áp lực của mình trong "công việc" này không quá lớn.

Đêm nay Phong Cẩn ngủ rất ngon, không phải ngửi thứ mùi hương ngọt ngào, không phải chạm vào mái tóc bóng nhẫy, lại thêm mùi nhàn nhạt mát mẻ trên

người Chiêu tần khiến hấn rất thoải mái, ngủ một mạch tới tận lúc Cao Đức Trung quỳ gọi mời hấn dậy.

Một đêm say giấc, tâm trạng Phong Cẩn tốt hơn nhiều, ngủ thấy mùi hương man mát nhàn nhạt trong phòng, hấn liền mở miệng thưởng không ít đồ. Sau đó quyết định phân vị cho Chiêu tần này. Dù sao đây cũng là một nữ tử rất hợp ý hấn mà lại yêu hấn say đắm, không nên cứ để nàng đứng ở một phân vị "tần" tòng tứ phẩm mãi được.

"Bãi giá!"

Trang Lạc Yên nhìn Phong Cẩn

đi mất, tay vuốt vuốt cần cổ trơn tru không dính chút mồ hôi, ngáp một cái, tên Hoàng đế này có phải đã khá lâu không tới hậu cung rồi không, tối qua tác chiến ác liệt như vậy?

"Bẩm chủ tử, đây là thuốc bổ Hoàng thượng ban thưởng." Vân Tịch bưng một bát nước thuốc tới bên giường, phía sau còn có một thái giám nội thị đi theo.

Trang Lạc Yên nhận bát thuốc, ngửa đầu uống sạch. Thuốc bổ gì đâu, là bát thuốc tránh thai mà thôi, Hoàng đế không định để nàng có

con lúc này, nàng cũng chẳng có ý đó. Không nói địa vị nàng lúc này không đủ để che chở một đứa bé, dù có thể làm được, nàng cũng không định sinh con bằng một thân thể mười tám tuổi, tuy tranh đoạt sủng ái rất quan trọng nhưng phải sống được thì mới hưởng thụ được những phú quý và vinh hoa sau sủng ái ấy chứ, sinh con ở thời đại này rất nguy hiểm, nàng không muốn đánh cược mạng mình.

Thái giám nội thị nhận lấy bát thuốc cặn sạch, nói vài câu may mắn rồi xin lui.

"Nếu mà có một đứa con..."

"Nếu có một đứa con thì cũng phải giao cho phi tần khác nuôi mà thôi" Trang Lạc Yên cười cười, không để tâm, "Em thấy trong cung có phi tần phân vị thấp nào được nuôi con mình không?"

Nét mặt Vân Tịch lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nàng hiểu những chuyện vòng vo trong cung, "Nô tì cũng chỉ nghĩ thế thôi."

"Sớm muộn gì cũng sẽ có," Trang Lạc Yên không muốn nói với Vân Tịch về chuyện này nữa, bèn qua loa một câu với nàng rồi ngáp một

cái, "Gọi người vào hầu ta thay đồ đi." Lại đến giờ đi thỉnh an Hoàng hậu rồi, việc này cũng giống như quét thẻ đi làm vậy, có điều cái trước cần tốn nơ-ron thần kinh một chút, cái sau chỉ cần quét thẻ hay vân tay là đủ.

Vừa thay đồ xong, người của cung Kiền Chính đã đem những thứ Hoàng đế ban thưởng cho nàng tới. Trang Lạc Yên nhìn mấy món trang sức ngọc ngà châu báu, khoe miệng liền cong lên, nàng là một kẻ tầm thường, mấy món đồ xinh xắn lóng lánh này rất hợp mắt nàng.

Vì chuyện nhận ban thưởng, Trang Lạc Yên tới cung Hoàng hậu trễ hơn mọi ngày, cũng may mà Hoàng hậu không hề tỏ ra khó chịu, ban thưởng chỗ ngồi rồi cũng nói chuyện đôi câu.

Những phi tần ngồi đây không hề gây chuyện với nàng, thứ nhất là vì Trang Lạc Yên đến chậm do bận tiếp nhận ban thưởng của Hoàng đế, thứ hai là vì gần đây tuy Trang Lạc Yên không phải là nhân vật được sủng ái nhất nhưng cũng được coi như hợp mắt Hoàng thượng, làm mất lòng lòng vị Chiêu tần này chẳng có gì hay .

Thời tiết oi bức, Hoàng hậu không muốn tán chuyện nhiều, thỉnh an xong liền cho các phi tần về. Lúc ra khỏi cửa, Thục quý phi dẫn đầu đi trước, phi tần khác không dám vượt qua nàng, đợi khi Thục quý phi lên kiệu đi rồi mới tùm nầm tùm ba tản đi.

Vẫn còn sớm, ánh mặt trời chưa quá gay gắt, Trang Lạc Yên muốn đi dạo ở nơi nào thanh vắng râm mát một chút để tăng cường sức khỏe, tránh cho sau này rơi vào tình trạng mảnh mai yếu đuối đến độ bước một bước phải đong đưa vài lượt.

Vậy mà, vừa tới một nơi tĩnh lặng hợp ý lại gặp một người ngoài dự đoán.

***

Trang Lạc Yên cố tình chọn chỗ yên tĩnh vì muốn tránh các phi tần khác, nào ngờ ở nơi vắng vẻ này không nhưng gặp phải một phi tần mà còn là người quen.

Từ khi Viện phi bị giáng xuống làm Lâm tần, nàng ta tự xin cấm túc một tháng, Trang Lạc Yên không ngờ lại gặp nàng ta ở đây. Lâm tần Lâm Chỉ Khê không còn quý khí như xưa, trên người mặc một chiếc

váy lụa mỏng đơn giản, ngay cả ánh mắt cũng cần cỗi thần thò, như thể lần giáng vị ấy đã rút sạch sinh khí của nàng ta vậy.

Trang Lạc Yên nghe nói năm ấy Nhu phi mới vào cung còn là một lương nghi nho nhỏ, Lâm Chi Khê đã là chính nhị phẩm chiêu nghi, chỉ vì Lâm Thanh Âm cùng họ với nàng ta lại được Hoàng đế sủng ái, Lâm Chi Khê không ít lần gây khó dễ cho Lâm Thanh Âm.

Hôm nay Lâm Chi Khê đã bị giáng vị, Lâm Thanh Âm lại là Nhu phi, chẳng phải tình cảnh năm đó

đã bị đảo ngược?

"Lâm tần tí tí có được mạnh khỏe chẳng?" Nụ cười của Trang Lạc Yên đặc biệt dịu dàng, vào mắt Lâm tần lúc này lại thành nụ cười báng nhạo.

"Nào được như Chiêu tần muội muội." Lâm tần không đổi sắc mặt, nghiêng người chào nửa lễ, Trang Lạc Yên lễ phép lách người tránh, khóe miệng lại lộ nụ cười giấu cợt. Những nữ tử trong hậu cung này đều uyển chuyển khéo léo, lễ nghi đúng mực không hề có chút sơ suất, thế nhưng sau lưng, những

hành vi của họ có cái nào tử tế không?

"Nghe nói Hoàng thượng yêu thương muội muội, sáng sớm đã ban cho không ít đồ, có thể nói là được sủng ái nổi bật khắp hậu cung đấy." Lâm tần nói đến "được sủng ái nổi bật khắp hậu cung" thì nét cười châm chọc trên môi càng thêm rõ ràng. Năm ấy nàng ta cũng từng được sủng ái hơn người, hôm nay má hồng chưa phai mà ân tình đã đoạn, ngay cả phân vị cũng không giữ nổi, chẳng biết trong mắt người khác, bản thân mình đáng buồn ra sao.

"Mấy lời 'sủng ái nổi bật khắp hậu cung' này, muội muội không dám nhận." Trang Lạc Yên không dám tự gắn mình với câu ấy, ai không biết người nào bị gắn mác này đều chẳng có kết cục tốt đẹp? Nàng thấy mình vẫn nên hưởng thụ cuộc sống thoải mái ở đây thêm vài năm, cùm từ kia thực sự không hợp với mình.

Lâm tần nhìn Trang Lạc Yên, không nói thêm gì, nàng thực sự không hề có nửa phần vui mừng với từ "sủng ái nổi bật" ấy, lòng càng thêm cảnh giác với tính nhẫn nại của đối phương. Loại người

không hề bộc lộ một chút vui buồn nào thế này mới là loại đáng sợ nhất trong hậu cung, trước đây là ai nói với mình, Chiêu tần chỉ là kẻ không có đầu óc?

Hoàng hậu, Thục quý phi, Ninh phi, Hiền phi, hay là cô ả Diệp thực nghi đã bị giáng vị thành Diệp dung hoa kia? Lâm tần cười khổ, người ta thấy Lâm - Trang hai nhà trên triều chính kiến không hợp nhau, chỉ tới khích bác vài câu đã khiến mình đi gây chuyện với Chiêu tần, cuối cùng, ai mới là kẻ không có đầu óc?

"Sủng ái hơn người ư..." Lâm tần cười mệt mỏi, "Ai hơn ai, ai lại kém ai?" Trong hậu cung này, đâu ít kẻ từng vẻ vang hơn người, lại có mấy ai giữ được vẻ vang ấy đến cuối cùng?

Trang Lạc Yên phát hiện tâm tình của Lâm tần rất kém, không giống như oán hận, cũng không giống như không cam lòng, ngược lại dường như là đã nản lòng thoái chí, không khỏi nhìn người này thêm một chút. Lúc ấy nàng mới phát hiện Lâm Chi Khê này khi tháo bỏ trang sức rườm rà lại lộ ra gương mặt rất xinh đẹp, chỉ tiếc làn

da không còn được non mịn được như thiếu nữ mà thôi.

"Hôm nay người cười người, ngày mai người cười người, người há biết được mình sẽ ra sao?" Ánh mắt hơi ử rũ của Lâm tần chợt bắt lấy ánh mắt Trang Lạc Yên, "Ta thua ta không hối hận, nhưng người có thể cười được đến bao giờ?"

Trang Lạc Yên đứng đối diện với nàng ta, không nói không rằng.

Lâm tần khinh thường cười một tiếng, chỉ vào một bụi hoa, nói: "Một tháng trước, ta còn nhớ nơi đây thực được nở đẹp nhất, nay

lại thay thế bằng phượng tiên, ai có thể nói hoa nào đẹp hơn?"

Nghiêng đầu nhìn một bụi phượng tiên, Trang Lạc Yên vẫn cười cười không nói.

"Ta sẽ dõi theo ngươi," Lâm tần đột nhiên ghé sát tai Trang Lạc Yên, giọng nói mệt mỏi còn mang theo tang thương lẫn điên cuồng, "Ta muốn nhìn thấy ngươi từ chỗ được sung ái hơn người rơi xuống nước này như ta, hoặc là... càng đáng thương hơn ta." Nói xong, nàng ta cười nhẹ, vịn tay cung nữ đi mất.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn

theo bóng lưng nàng ta, nhúu mày, nàng có nên nói cho Lâm tần biết, nàng chưa bao giờ tự so mình với hoa?

Dù con gái như hoa, hoa nở cũng là vì mình mà nở, cần gì phải quan tâm đến ánh mắt người khác? Cố gắng yêu bản thân mình hơn một chút, đợi đến lúc hoa tàn cũng ít đi vài phần tiếc nuối, chẳng phải sao?

Đúng lúc Trang Lạc Yên chuẩn bị ra về, chợt nghe phía sau có tiếng động khẽ, quay đầu lại, nàng bắt gặp một người hồi lâu chưa chạm mặt, Trang Uyên Thanh.

"Chào tí tí." Trang Lạc Yên rũ mắt, đóng vai một muội muội ngoan ngoãn lễ phép.

"Chiêu tần," Trang Uyển Thanh lạnh nhạt hành lễ, "Mới rồi thấy Lâm tần tí tí vui vẻ đi ra từ phía này, Chiêu tần muội muội trò chuyện với Lâm tần vui vẻ lắm?"

Trong cung ai không biết, quan hệ giữa Lâm Chỉ Khê và Trang Lạc Yên như nước lửa, lời này của Trang Uyển Thanh chỉ mang hơi hướm châm chọc.

"Muội muội nghe nói, tí tí và Lâm tần cũng có nhiều dịp trò

truyện vui vẻ với nhau." Trang Lạc Yên thực ra cũng biết, khi còn là Viện phi, Lâm Chỉ Khê từng gây khó dễ cho Trang Uyển Thanh, bây giờ thấy Lâm Chỉ Khê như vậy, không biết trong lòng nàng ta nghĩ gì.

Trang Uyển Thanh không ngờ Trang Lạc Yên lại nói thế, nàng ta hơi sững sờ, sầm mặt lại: "Muội cần gì phải châm chọc ta như vậy?"

"Chẳng phải vừa rồi tử cũng mới nói thế sao?" Trang Lạc Yên mỉm cười, "Tử thật là nhanh quên."

"Kỳ thực ta cũng không muốn

đấu với muối," Trang Uyên Thanh cười khở một tiếng, "Từ nhỏ ta đã không được gia đình coi trọng, sau bị đưa vào cung, mẫu thân ta nhờ thế mới sống dễ chịu hơn một chút. Đúng, ta là con thị thiếp, nhan sắc không bằng muối, vì vậy từ sau khi muối vào cung, cuộc sống của mẫu thân ta trong phủ lại ngày càng khốn khổ."

"Ta từng hận muối, hận muối bề ngoài đẹp dễ mà tính tình lại xấu xa, cứ thích gây chuyện với ta khắp chốn," sắc mặt Trang Uyên Thanh trở nên ưu thương, dường như đang nhớ lại những ngày đã qua,

"Nhưng nay mẫu thân ta đã mất, ta cũng chẳng có gì tranh được với muội. Hai ta mặc dù tình cảm không tốt nhưng rốt cuộc vẫn đều là nữ tử nhà họ Trang, cuộc sống nơi hậu cung này thật quá khó khăn, ta không muốn tiếp tục một mình đối mặt với những đấu tranh và mưu tính ấy."

Trang Lạc Yên nghe vậy ngẩng đầu cẩn thận quan sát Trang Uyển Thanh, thấy nàng ta tuy bị mình nhìn kỹ nhưng vẫn không hề mất tự nhiên, bèn cười nói: "Tỉ tỉ nói gì thế, hai chúng ta đương nhiên nên giúp đỡ lẫn nhau."

"Muội muội nghĩ như vậy, ta yên lòng rồi," Trên mặt Trang Uyên Thanh lộ một ý cười không rõ, ngay lập tức lại hạ giọng, nói, "Muội phải cẩn thận Thục quý phi và Ninh phi." Nói xong, nàng ta liếc nhìn bốn phía, vội vội vàng vàng bỏ đi.

"Chủ tử, chuyện này..." Vân Tịch là nha hoàn Trang Lạc Yên mang theo từ phủ đệ, đương nhiên biết rõ tình cảm giữa hai vị tiểu thư nhà mình, hôm nay Trang tiếp dư làm như vậy, không biết là muốn lấy lòng hay có mục đích khác?

"Nàng ta chẳng qua chỉ nói một

đồng lời đầu đầu mà rốt cuộc lại như chưa nói gì thôi." Trang Lạc Yên thờ ơ cười, hiển nhiên nàng không tin Trang Uyển Thanh này thật sự muốn đến lấy lòng mình, nếu đúng là như vậy, nàng ta sẽ không giữ được bình tĩnh và tự nhiên đến thế. Mặt khác, trong hậu cung, người nào không phải đề phòng, huống chi là vị Thục quý phi được sủng ái nhất cùng với vị Ninh phi có tiếng là tri kỷ của Hoàng đế kia

Trang Uyển Thanh chỉ là một tiệp dư nho nhỏ, căn cơ trong hậu cung chẳng có bao nhiêu, dù đi

theo vị phi tần địa vị cao nào đi nữa thì cũng chỉ là một quân cờ mà thôi, nay nàng ta đến lấy lòng nàng, không cần biết có dụng ý gì, nàng cũng không thể coi là thật.

"Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Vân Tịch hạ giọng hỏi.

"Làm gì là làm gì?" Trang Lạc Yên cúi người bấm một đóa phượng tiên, "Tỉ muội gặp nhau, nói vài câu thì có gì không ổn?"

Vân Tịch trợn to mắt, ý của chủ tử là coi như chuyện hôm nay không hề xảy ra, cũng tức là không thềm để ý đến thái độ lấy lòng của

Trang tiếp dư?

"Về thôi, ta cũng mệt rồi." Trang Lạc Yên không muốn bắt tay hợp tác với Trang Uyên Thanh làm gì, huống hồ, chẳng phải nàng chỉ là một phi tần không thông minh lắm lại còn yêu Hoàng đế say đắm hay sao?

Trên thế giới này, đồng đội như heo không phải điều đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất là đồng đội khoác da heo tay lúc nào cũng lăm lăm con dao đứng sau lưng mình. Trang Uyên Thanh không còn khả năng thành tâm hợp tác với nàng, mà

nàng cũng chẳng tin trong hậu cung còn tồn tại thứ tình cảm hư vô có tên là "tình tử muội", so với tình hữu nghị trên thương trường thì loại tình cảm này càng không đáng tin bằng.

"Bẩm Hoàng thượng, thái giám nội thị cầu kiến ạ," Cao Đức Trung thấy Hoàng thượng đang cúi đầu phê duyệt tấu trưng bèn nhỏ giọng nhắc nhở, tuy rằng gần đây đã số lần ngài đều không gặp.

"Tuyên." Phong Cần không ngẩng đầu, phê xong tấu chương trong tay mới ngược lên, thấy thái

giám bưng khay cúi đầu tiến vào, ra vẻ thờ ơ liếc nhìn khay thẻ, vươn tay cầm thẻ bài Đào Ngọc các, nói: "Chiêu tần đi."

Thái giám nội thị lại lẳng lẳng xin lui, Cao Đức Trung cũng cùng bước ra ngoài, sai một thái giám nhanh nhẹn bên mình tới Đào Ngọc các truyền chỉ. Tối hôm qua Hoàng thượng mới nghỉ ở Đào Ngọc các, hôm nay lại lật thẻ bài của Chiêu tần, đúng là hiếm có.

"Bẩm nương nương, hôm nay Hoàng thượng lại lật thẻ bài," Hòa Ngọc đi tới bên cạnh Hoàng hậu,

"Nghe nói vẫn là đi Đào Ngọc các. "

"Hôm qua chẳng phải Hoàng thượng lật thẻ bài của Yên quý tần, tới Lâm Nguyệt hiên?" Hoàng hậu thả kinh thư trong tay xuống, giọng bình thản, "Đào Ngọc các Chiêu tần đúng là một nữ tử đáng yêu, Hoàng thượng thỉnh thoảng tới đó đôi lần cũng là chuyện bình thường." Huống chi vị này cũng không tính là được sủng ái nhất, chẳng đáng để nàng đứng ngồi không yên chỉ vì Hoàng thượng đến đó liên tục hai đêm mà làm ra chuyện gì khiến Hoàng thượng bất mãn.

Hòa Ngọc nhìn sắc mặt Hoàng hậu, biết người không thềm để ý đến việc này, bèn lẳng lẳng lui ra.

Hoàng hậu tiếp tục cúi đầu đọc kinh Phật, khóe miệng còn lộ nụ cười mỉm, không rõ là do kinh Phật khai sáng cho nàng hay do một nguyên nhân nào khác.

Số lần Phong Cẩn đến Đào Ngọc các không tính là nhiều, mỗi lần tới lại nhận được một trải nghiệm khác lạ. Chiêu tần không lắm tài nghệ như các phi tần khác nhưng ở bên cạnh nàng ấy lại đặc biệt dễ chịu. Có đôi khi hấn nghĩ, lẽ nào khi một

người đặt người khác vào tim thì mọi chuyện sẽ đều lấy người ấy làm trọng tâm? Vì vậy bản thân hẳn tới Đào Ngọc các này mới cảm thấy thư thái dễ chịu như thế?

Kiệu dừng trước cửa Đào Ngọc các, Phong Cẩn vén rèm che, liền bắt gặp hình ảnh nữ tử áo trắng dịu dàng cúi người đón chào, mái tóc đen óng chỉ cài một cây trâm ngọc, trông biểng nhác mà phong tình.

"Ái phi mời đứng lên." Đến gần, vẫn ngửi thấy mùi hương man mát nhàn nhạt, những bức bối trong người chợt như tan mất.

Hai người dắt tay cùng bước vào cửa, phòng trong có đặt chậu băng khiến không khí thoáng đãng hơn nhiều, Phong Căn ngồi xuống bên cửa sổ, ôm Trang Lạc Yên đặt lên đầu gối mình: "Trẫm nhớ ái phi và Trang tiếp dư là hai chị em, có đúng không?"

"Hoàng thượng bận rộn việc triều chính mà vẫn còn nhớ rõ chút việc nhỏ của tỳ muội thiếp, thật khiến thiếp bất ngờ quá," Trang Lạc Yên cố gắng ra vẻ muốn giấu sự tôn sùng của mình lại vừa có thể khiến Hoàng đế phát hiện, "Thiếp và tỳ ấy là tỳ muội khác mẹ, có điều hai tỳ

muội thiếp không được lớn lên cùng nhau, thời gian ở chung với tĩ tĩ không nhiều. Hơn nữa, khi còn bé, tĩ tĩ ngoan ngoãn hơn thiếp, phụ thân thường lấy tĩ tĩ làm gương, nhưng khi ấy thiếp còn nhỏ không hiểu chuyện, từng có mâu thuẫn với tĩ tĩ, giờ ngẫm lại, thấy đúng là không nên."

Phong Căn nghe vậy, chẳng lưu tâm nói: "Đích thứ khác biệt, nàng và tĩ tĩ tình cảm không sâu đậm cũng là bình thường mà thôi."

Trang Lạc Yên cúi đầu xấu hổ cười cười, không nói gì thêm.

Nàng hiếu ý Hoàng đế, làm chủ nhân chân chính của hậu cung, đương nhiên hẳn không muốn những "nhân viên" trong đó kết bè kết đảng. Thêm vào đó, vị Hoàng đế này khi còn chưa lên ngôi vốn là con vợ cả, nhưng lúc đó hình như có một vị hoàng tử khác vì mẹ đẻ được sủng ái nên rất kiêu ngạo, ngang ngược, hiện giờ Phong Cận nói như vậy cũng không có gì kỳ cục. Đương nhiên, những lời này có ý tứ sâu xa gì hơn thì nàng không dám chắc. Chỉ có một điểm chắc chắn, đó là, nàng không thể thân mật hơn với Trang Uyển Thanh được. Sáng hôm nay Trang Uyển

Thanh vừa tìm nàng nói chuyện, đến tối Hoàng đế đã nhắc tới việc này, không biết là trùng hợp hay là cảnh cáo đây?

Phong Căn thấy Trang Lạc Yên then thùng cúi đầu bèn phất tay cho người hầu trong phòng lui ra, sau đó bế nàng lên, bước về phía giường.

Người bên lò tựa nguyệt

Tay trắng như sương tuyết^(*)

(*) Trích trong "Bồ tát man" của Vĩ Trang – nhà thơ thời Văn Đường.

Câu thơ tuyệt vời này vẫn không đủ để miêu tả nữ tử nằm dưới hân lúc này. Phong Cẩn vuốt ve làn da trơn mịn dưới tay, thỏa mãn nằm xuống giường, ngửi hương thơm nhàn nhạt phảng phất trên thân người bên cạnh: "Ái phi quả đúng như bài thơ này:

Tay mềm như tranh non lên tươi

Tựa như mỡ đọng trắng mượt
làn da

Cổ lại cao trắng nõn nà

Hột bầu tề chỉnh răng ngà ngà
trong

Trán vuông cao, ngài cong nhỏ
rúc

Miệng có duyên những lúc mỉm
cười

Mắt xinh đen trắng sáng ngời."(*)

*(*) Bài phủ "Người đẹp 2" trích trong
Kinh thi – bản dịch thơ của Tạ Quang Phát.*

Trang Lạc Yên làm bộ then
thùng dúi đầu vào ngực Hoàng đế,
trong lòng lại âm thầm cảm khái,
quả nhiên bất kì loại đàn ông nào,
khi lên giường đều biết nói ngọt.

Đường đường là một minh quân, giờ thơ từ chòng ghẹo nữ tử làm gì chứ? Xem ra Hoàng đế cũng mắc loại tật xấu ngấm của nam giới nói chung rồi.

Chương 5

Vào thời điểm không thích lật thẻ bài mà Hoàng thượng lại đến chỗ Chiêu tần hai lần liên tiếp - tuy buổi đầu tiên ngài vốn lật thẻ bài của Yên quý tần nhưng sau đó lại đến Đào Ngọc các - khiến mọi nữ tử trong cung đều chú ý.

Mỗi người đều có một suy nghĩ khác nhau, nhưng nếu nói đến ai khó chịu nhất thì đó phải là Yên quý tần. Trong hậu cung, trước giờ nàng ta luôn được sủng ái, nhưng thật không ngờ có ngày Hoàng thượng ra khỏi Lâm Nguyệt hiên của nàng rồi lại tới chỗ phi tần khác.

Trang Lạc Yên hiểu rằng chuyện vừa qua có thể khiến nàng lọt vào tầm ngắm của người khác, nhưng nếu so với Thục quý phi hay Yên quý tần, "thành tích" của nàng thực sự chưa có gì đáng nói, vì vậy nàng vẫn không sợ mình sẽ thành đích

ngắm của mọi người. Song, khi một phi tần được sủng ái thì không ai ngốc đến mức tới gây sự, đợi đến khi nàng ta thất sủng thì lại là chuyện khác rồi.

Sáng nay thời tiết không quá nóng, chỉ có điều làm một vị Đế vương phải chú ý bề ngoài, dù long bào được dệt bằng loại tơ thượng hạng nhưng Trang Lạc Yên nhìn vào vẫn thấy thương cảm thay cho Hoàng đế. Trông hăn kìa, quần áo tầng tầng chất lên người, bị hun nóng đến cỡ nào cơ chứ!

Phong Cận quay đầu lại, thấy

được sự quan tâm lo lắng và yêu thương trong mắt Trang Lạc Yên, bèn cười nói: "Ái phi làm sao thế?"

"Bẩm Hoàng thượng, thiếp chỉ lo lắng thời tiết hôm nay oi bức như thế, Hoàng thượng mặc bộ long bào này tuy nhìn rất oai phong uy vũ nhưng có lẽ hơi bí bức chẳng?" Lời vừa thốt ra, Trang Lạc Yên lập tức cảm thấy không ổn, lại không nói bộ long bào này do thợ dệt giỏi nhất Tô Hàng Tam Thực làm nên, cho dù long bào mặc lên thực sự không thoáng mát thì một phi tần ở hậu cung cũng không có tư cách phê phán nó tốt hay không tốt.

Không chỉ nàng, e ngay cả Hoàng hậu cũng không có tư cách can thiệp chuyện này. Thật là, tuy nàng có ký ức của người xưa nhưng trong thâm tâm vẫn không có sự kính sợ trước uy nghiêm của hoàng gia như cổ nhân.

"Ái phi nói cũng có lí," Phong Cận lại dường như không phát hiện được điều bất ổn trong lời nói của Trang Lạc Yên, giơ tay để cung nữ sửa đồ trang sức đeo bên hông "Nhưng một vị vua, không thể vì tham lam chút dễ chịu nhất thời mà quên mất đoạn chính. Huống chi một bộ long bào này, bao nhiêu

người hai tay đầm máu cũng chưa chắc được mặc lên một lần."

"Thiếp thiên cặn rồi." Trang Lạc Yên thở phào trong lòng, không cần biết Hoàng đế thật sự không phát hiện hay vờ như không phát hiện, hấn nói vậy chí ít cho thấy sẽ không truy cứu lỗi lầm trong lời nói vừa rồi của nàng.

"Ái phi một lòng lo lắng cho trẫm, tấm lòng của nàng, trẫm hiểu," Phong Cẩn chấp tay sau lưng, cười nhìn Trang Lạc Yên, "Trẫm phải đi đây, nàng không cần tiễn đâu, hôm nay trời nóng, tranh

thủ nghỉ một chút kéo lát nữa không ngủ được."

Đối với ý tốt của Hoàng đế, phần lớn thời gian Trang Lạc Yên sẽ tiếp thu, thỉnh thoảng biểu thị một chút lưu luyến không muốn rời xa, xem ra Hoàng đế rất hài lòng với những biểu hiện này của nàng, hôm nay nàng không cần cố tình dậy tiễn hấn tới cửa cung nữa.

Trong một bộ phim truyền hình nào đó ở kiếp trước, Hoàng Thái Cực rất yêu thương chiều chuộng Thần phi, nguyên nhân là, trong số bao nhiêu nữ tử quanh ông, chỉ có

Thần phi coi ông là một người chồng mà không phải một vị Hoàng đế. Trang Lạc Yên nhận thấy, loại người như Hoàng đế là loại đàn ông khó phục vụ nhất trên thế giới. Trần A Kiều thời Hán đối xử với Lưu Triệt bằng thái độ của một người vợ với chồng mình nhưng chẳng phải cuối cùng vẫn rơi vào kết cục lệ khóa thâm cung đó sao?

Loại sinh vật mang tên "Hoàng đế" này vừa mong muốn nữ tử coi mình là một người chồng bình thường lại vừa hi vọng nàng ấy có thể kính sợ mình mỗi khi cần kính sợ. Bởi vậy có thể thấy, trình độ thay

đôi của đàn ông cao hơn phụ nữ nhiều, Trang Lạc Yên nghĩ, nếu có ai còn dám nói với nàng mấy lời kiêu như "lòng dạ đàn bà như kim đáy bể", nàng nhất định thưởng kẻ đó một bạt tai ngay.

Lăn lộn trên giường một hồi, Trang Lạc Yên ngồi dậy, chuẩn bị đi thỉnh an Hoàng hậu. Hôm nay nàng tới sớm hơn mọi ngày, khi tới cung Cảnh Ương thì thấy mới có Hiền phi và hai vị phi tần khác tới. Vẻ ngoài của Hiền phi không thuộc hàng xinh đẹp nổi bật nhưng trông rất dễ gần, khiến người ta vừa nhìn đã thấy chữ "Hiền" này rất hợp với

nàng ta.

"Chiêu tần đêm qua hầu hạ Hoàng thượng mà sao sáng nay tới sớm thế?" Hoàng hậu sai Hòa Ngọc dâng trà cho Chiêu tần, cười nói, "Một nữ tử đáng yêu thế này, bốn cung nhìn cũng thấy thương yêu đấy."

"Tần thiếp hôm nay không ngủ được nên định tới sớm trò chuyện cùng Hoàng hậu nương nương," Trang Lạc Yên cười, "Có phải tần thiếp làm phiền Hoàng hậu nương nương rồi không ạ?"

"Nào có chuyện đó," Hoàng hậu

nói, "Dạo này thời tiết oi bức, bốn cung cũng dậy sớm hơn, nàng tới sớm, bốn cung lại có thêm một người trò chuyện giải buồn.

Giọng Hiền phi cũng giống như vẻ ngoài của nàng ta, dịu dàng điềm đạm, nàng cười nhìn Trang Lạc Yên: "Hoàng hậu nương nương, Chiêu tần muội muội cũng là người thông minh, hay là nói cho nàng ấy chuyện vừa rồi xem sao ạ."

Bàn tay cầm tách trà của Trang Lạc Yên hơi chững lại, sau đó nàng liền cười nói: "Hiền phi nương nương lại trêu tần thiếp rồi, tần

thiếp thân phận thấp, làm sao có chủ kiến gì đâu." Đưa thân phận ra ngay từ đầu, tránh cho có chuyện gì bất thường xảy ra, nàng lại phải gánh cái tội thân phận thì thấp mà đầu óc không nhỏ.

"Cũng đâu có chuyện gì to tát, chỉ là mấy hôm nữa tới sinh nhật Thục quý phi, bốn cung đang nghĩ xem nên làm thế nào cho tốt," Hoàng hậu cười dịu dàng, "Thục quý phi là một người nề nếp, cứ luôn nói không thích phô trương, không cần tổ chức to làm gì, muội nói xem phải thế nào đây?"

E là Hoàng hậu lần này có lo lắng riêng, sợ làm lớn thì lại bị trách xa xỉ, làm đơn giản quá lại mang tiếng chèn ép người khác, lúc này mang chuyện ra thương lượng với mọi người, chẳng qua là muốn cho người ta thấy nàng ấy cũng có lòng muốn tổ chức một sinh nhật lớn cho Thục quý phi mà thôi.

Thấy đôi mắt xinh đẹp của Hoàng hậu vẫn nhìn mình chăm chăm, Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, mặt lộ vẻ bối rối: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp mới vào cung được một thời gian ngắn, nhiều chuyện còn chưa rõ

lắm." Thấy nụ cười trên mặt Hoàng hậu nhạt đi vài phần, nàng lại nói thêm, "Thực quý phi nương nương hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, có lẽ Hoàng thượng cũng nhớ chuyện này đấy ạ."

Nghe vậy, ý cười trên mặt Hoàng hậu lập tức tươi hơn: "Đúng rồi, chắc là Hoàng thượng cũng nhớ đến chuyện này đây." Nói xong, nàng hài lòng nhìn Chiêu tần, "Hôm nay Thượng Thiện giám làm ra hai loại điểm tâm mới, sáng sớm đã mang tới đây, Hòa Ngọc, mau dâng lên cho Hiền phi và Chiêu tần dùng thử."

"Nếu có món nào hợp khẩu vị, bốn cung sẽ bảo Thượng Thiện giám mang tới một ít cho các muội." Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, ngón tay trắng nõn trông còn mịn màng hơn cả lớp sứ Thanh Hoa cao cấp của tách trà trên tay.

"Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương cầu kiến ạ."

Sau buổi trưa, Phong Cẩn đang dựa vào tháp mềm nghe từ khúc mới do phủ vũ nhạc soạn, nghe thái giám báo lại bèn lười biếng mở mắt: "Tuyên."

Thấy Hoàng hậu tiến vào, Phong Cẩn miễn lễ rồi cười đỡ nàng ngồi xuống nghe khúc: "Đây là từ khúc mà bên phủ vũ nhạc mới soạn, Hoàng hậu nghe cùng trăm một chút."

Ánh mắt Hoàng hậu đảo qua mấy người đang chơi nhạc, thoáng dừng lại trên người một nữ tử xinh đẹp, cười cười cùng ngồi nghe khúc với Phong Cẩn. Khi kết thúc từ khúc, nàng mới lên tiếng: "Hôm nay cùng Hiền phi và Chiêu tần nhắc đến sinh nhật của Thục quý phi, thần thiếp tính tổ chức thật long trọng cho nàng ấy. May có Chiêu

tần nhắc nhở thiếp mới nhớ ra, chắc là dịp này Hoàng thượng cũng có ban thưởng Thục quý phi, thần thiếp thấy mình làm chủ toàn bộ thì không thích hợp lắm."

"Nàng là Hoàng hậu, việc này nàng đương nhiên có thể làm chủ được." Phong Cận phát tay ra hiệu cho các nhạc công, bọn họ liền lẳng lẳng lui ra ngoài, hần nói tiếp, "Thục quý phi đã là quý phi, không thể gia phong thêm nữa, trăm sẽ thưởng nàng ấy vài thứ là được, nàng vẫn nhớ đến sinh nhật nàng ấy đúng là có tình, song không cần làm phô trương quá, chẳng qua chỉ

là một phi tần mà thôi."

"Vâng, thần thiếp hiểu." Hoàng hậu mỉm cười, hiển nhiên ý tứ của Hoàng đế rất hợp ý nàng, mà nàng cũng vui mừng khi thấy Hoàng đế mặc dù sủng ái ai đi nữa cũng sẽ không khiến mình mất mặt.

"Phải rồi," Phong Cần nhíu mày, "Nếu trăm nhớ không lầm, sinh nhật của Chiêu tần cũng trong tháng này, có điều phân vị của nàng ấy không cao, vậy nên chỉ cần thăng phân vị, làm một bàn rượu mừng là đủ, những thứ khác thì không cần chuẩn bị nữa."

Hoàng hậu thừa vâng, nụ cười vẫn giữ trên môi, khi ra bên ngoài cung Kiền Chính, ý cười đã nhạt đi một chút. Câu nói kế tiếp của Hoàng thượng nghe qua thì tưởng ngài không coi trọng sinh nhật của Chiêu tần, song nếu ngẫm kỹ sẽ thấy, ngài để ý đến nó còn nhiều hơn sinh nhật Thục quý phi.

Chỉ thăng phân vị, mở tiệc rượu, không cho tổ chức thêm cái gì?

Đối với nữ tử trong hậu cung này, còn gì quan trọng hơn thăng phân vị? Chiêu tần, nàng ta chỉ là một "tần" nhỏ bé, sinh nhật có thể

mở tiệc rượu đã là được nhận ân
trạch lớn, thăng phân vị chính là ân
trạch bằng trời rồi đi.

"Nương nương, phía trước
đường trơn, người cẩn thận một
chút." Hòa Ngọc khẽ nhắc nhở.

Hoàng hậu ngẩng đầu nhìn con
đường lát đá sạch sẽ trước mặt,
cười nói: "Đúng là nên cẩn thận
một chút."

Hiện tại Hoàng thượng vẫn còn
vài phần chú ý Chiêu tần, nàng vẫn
không nên làm ngài khó chịu mới
phải. Trước đây, Viện phi, Thục quý
phi, Yên quý tần chẳng phải đều

được sủng ái còn hơn cả Chiêu tần bây giờ, nhưng nào ai vượt nàng được đâu, chẳng qua là người mới thay người cũ mà thôi.

Có điều, Hoàng thượng nhớ sinh nhật Chiêu tần? Xem ra là Chiêu tần cố tình nhắc với ngài ấy rồi, tâm kế thế này quả là hơi cạn, giờ Hoàng thượng có thể nhớ tới, vậy sang năm, năm sau nữa thì sao?

Chỉ là chút vinh quang hiện tại đổi lấy cô đơn ngày sau mà thôi.

Hoàng thượng có thể là loại người chủ động hỏi đến sinh nhật một phi tần là ngày nào hay sao?

***

Hôm nay tất cả các phi tần đều bị Hoàng hậu mời ra ngự hoa viên, lấy danh nghĩa đi ngắm hoa hóng mát. Trang Lạc Yên nhìn quanh, chỉ thấy bốn phía cỏ thụ tươi tốt cùng với mấy bồn băng thật lớn đặt xung quanh, bèn cúi người thỉnh an Hoàng hậu rồi ngồi xuống chỗ của mình.

Ngày mai là sinh nhật Thục quý phi, hôm nay Hoàng hậu lại mời phi tần ra ngắm hoa là có ý gì? Dựa vào lưng ghế, Thính Trúc và Vân Tịch đứng phía sau phe phẩy quạt

cho Trang Lạc Yên, lúc này nàng thực sự thấy ở đây cũng khá mát mẻ.

"Thực quý phi tới, Tô tu nghi tới."

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn lại, thấy Thực quý phi và Tô tu nghi cùng nhau tiến lại gần, khi có mặt Thực quý phi, trông Tô tu nghi luôn luôn có vẻ gò bó, ảm đạm hơn hẳn khi đứng một mình.

Mọi người lại hành lễ với nhau xong, đợi thêm một lát, người đã tới đông đủ, Trang Lạc Yên kiên nhẫn nhìn các thái giám bưng từng

chậu hoa lên, chờ các phi tần thưởng thức một lát rồi lại hì hục bung xuống. Mỗi chậu hoa một kiểu dáng khác nhau nhưng có một điểm chung là đều mang những cái tên có ý may mắn.

"Bồn mẫu đơn màu lục này đúng là hiếm có, bây giờ vẫn còn nở rực rỡ như vậy, Nhu phi thấy thế nào?" Hoàng hậu nhìn bồn mẫu đơn xanh vừa được dâng lên, cười cười, mở miệng hỏi.

Nhu phi đứng dậy cúi người: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, đương nhiên là rất đặc biệt ạ."

Hoàng hậu cười cười, không nói thêm, vung tay ra hiệu dâng bồn hoa khác lên, đây là một bồn hoa hản nên nở vào mùa thu - hoa cúc.

Trang Lạc Yên kín đáo liếc nhìn Nhu phi, thấy nàng ta rịn mồ hôi đầy trán, cười cười cúi đầu, nâng một tách trà, hôm nay trời nóng ghê.

Thưởng hoa xong, Trang Lạc Yên cũng đã rót trà đầy bụng mình, Hoàng hậu chợt đặt tách xuống lên tiếng nhắc đến một chuyện không liên quan đến hoa.

"Ngày mai là sinh nhật Thục quý

phi, tuy rằng người trong hậu cung không nên phô trương xa xỉ nhưng Thục quý phi đã hầu hạ Hoàng thượng một thời gian dài, Hoàng thượng và bốn cung đều thương yêu, muốn ngày mai tổ chức chúc mừng Thục quý phi. Máy người chúng ta đây đều là tử muội tốt của nhau, ngày mai tất cả đều tới vui vẻ một phen." Hoàng hậu nói xong, thấy các phi tần đều đứng dậy thưa vâng, lại nói thêm, "Hôm nay hoa cũng đã thưởng thức xong, tất cả giải tán đi."

Trang Lạc Yên nghe đến câu này, lại đứng lên hành lễ lần thứ hai,

sau đó cùng các phi tần khác nhìn Hoàng hậu rời đi.

Hoàng hậu vừa đi khỏi, mấy phi tần cùng phe với Thục quý phi liền bước tới chúc mừng, Trang Lạc Yên nhìn về mặt những phi tần khác, không thấy bất kì người nào tỏ vẻ khác lạ.

"Thục quý phi nương nương được Hoàng thượng thương yêu, sinh nhật đương nhiên nên tổ chức thật long trọng rồi." Hiền phi cười nói với Thục quý phi, "Ngày mai nàng phải uống thêm vài chén với ta đây."

"Hiền phi tử tử nói thế khiến muội xấu hổ quá," Thục quý phi bước lên nắm tay Hiền phi, "Xưa nay tử tử rất tốt với muội, nói gì một chén, bảy tám chén muội cũng uống."

Thục quý phi vừa nói đến đây, mấy phi tần phân vị cao cũng liền bước lại trêu ghẹo, nhìn màn kịch này, Trang Lạc Yên cảm khái, quả là một bức tranh "tình tử muội thân thiết".

Không có hứng thú ở lại đây diễn kịch cho người khác xem, Trang Lạc Yên hành lễ với mấy phi

tần có phân vị cao hơn rồi định ra về, nào ngờ Thục quý phi lại gọi nàng.

"Nghe nói sinh nhật Chiêu tần muội muội cũng trong mấy ngày tới?" Thục quý phi cười dịu dàng, "Đến sinh nhật nàng, chúng ta cũng muốn uống với nàng vài chén."

Trang Lạc Yên khom người thưa: "Rượu mừng của các vị nương nương, tần thiếp có say cũng sẽ uống hết ạ." Nàng Thục quý phi này giỏi thật, nhắc đến sinh nhật mình trước mặt mọi người, đến lúc đó nếu Hoàng đế hay Hoàng hậu có

ban thưởng mình thì nàng ta cũng được tiếng chu đáo, mà nếu hai vị kia không đả động gì đến, nàng ta sẽ vui vẻ nhìn mình bị người khác chê cười.

Thục quý phi đạt được mục đích, không nói thêm nữa, để Trang Lạc Yên ra về. Trang Lạc Yên bình thản rời khỏi chỗ đó, đi được một đoạn, quay đầu nhìn mấy nữ tử còn đứng nói chuyện, tất cả đều là những người có phân vị cao trong cung.

"Bẩm chủ tử, phía trước hình như là Yên quý tần và Mã tiệp dư." Mới đi được một lát, Thính Trúc

chợt thấy phía sau một bụi cây có vài người đang đứng, đó là Yên quý tần và Mã tiệp dư.

Trang Lạc Yên nghe vậy, ngẩng đầu nhìn, vẻ mặt hai người kia không giống chị em thân thiết đang đang ôm chuyện lắm, nàng định quay đi lại nghe được một tiếng "bốp", nhìn lại, thấy đại cung nữ bên cạnh Yên quý tần vừa thu tay về còn mặt Mã tiệp dư đã sùng đỏ lên rồi.

Hơi nhúu mày, Trang Lạc Yên không biết Yên quý tần và Mã tiệp dư có mâu thuẫn gì nhưng cử chỉ

này của Yên quý tần hơi quá đáng rồi.

Trang Lạc Yên định tìm đường tránh xa màn kịch này lại thấy có một đoàn người đang đi về phía mình, lập tức nàng thay đổi sắc mặt, sửa sang lại đồ trang sức trên người, tiến lên vài bước "Thiếp bái kiến Hoàng thượng. "

Yên quý tần vừa thấy ngự giá thì lập tức biến sắc, không quan tâm đến Mã tiếp dư nữa, kéo tà váy quỳ xuống bên cạnh Trang Lạc Yên: "Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng."

Mã tiếp dư cũng quỳ xuống trước mặt Hoàng đế, ánh mắt lướt qua Yên quý tần, lộ vẻ đặc ý: "Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng."

Phong Cẩn vươn tay nâng Yên quý tần và Trang Lạc Yên: "Các ái phi đứng dậy cả đi." Nói xong, đường nhìn thoáng lướt qua gò má sưng đỏ của Mã tiếp dư, khẽ nheo mắt lại, câu tiếp theo lại đề cập tới chuyện không liên quan, "Thời tiết nóng bức, sao các ái phi lại tụ hội ở đây?"

"Bẩm Hoàng thượng, hôm nay Hoàng hậu nương nương mời

chúng tần thiếp tới đây ngắm hoa, lúc này đang định quay về." Yên quý tần dịu dàng đáp, "Không ngờ được gặp Hoàng thượng ở đây."

"Hoàng hậu đúng là có tâm." Phong Cận buông tay Yên quý tần, lại vỗ nhẹ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, "Vậy các nàng cũng nên về sớm mà nghỉ ngơi đi."

"Hoàng thượng..."

"Mã tiếp dư có ý kiến gì đối với lời của trẫm à?" Phong Cận thờ ơ quét mắt sang Mã tiếp dư một cái, dường như không thấy vết bàn tay đỏ ửng trên má nàng ta vậy.

"Thiếp... xin cáo lui." Thoáng chốc, sắc mặt Mã tiếp dư xám tựa tro tàn, như thể đã đánh mất toàn bộ sức sống.

Trang Lạc Yên cúi đầu nhìn bàn tay bị Phong Cẩn nắm chặt, một cảm giác lạnh buốt chọt chảy vào xương, mới trước đây Mã tiếp dư cũng từng được vị Hoàng đế này chú ý, hôm nay cũng phải rơi vào kết cục thế này, có thể thấy được sự lạnh lùng vô tình của hắn đến đâu. Người đời thường nói "kỹ nữ vô tình, con hát vô nghĩa", thật đúng là đã oan uổng những người đó, loại sinh vật được gọi là "Hoàng đế" này

mới là đại biểu cho trường phái "máu lạnh".

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua đôi mắt đầy đắc ý của Yên quý tần, Trang Lạc Yên lại cup mắt, tiếp tục cúi đầu, chăm chú dõi mắt vào bàn tay mạnh mẽ đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình.

Phong Cẩn thấy Chiêu tần cúi đầu, chỉ nghĩ nàng ấy hơi ngượng ngùng, bèn buông tay ra: "Ái phi hôm nay nghỉ sớm đi."

"Vâng, thưa Hoàng thượng." Trang Lạc Yên nhún mình, "Thiếp xin cáo lui."

"Thiếp xin cáo lui." Yên quý tần cũng cúi người chào Hoàng đế.

Phong Cận gật đầu, đợi ba người đi xa, nụ cười trên mặt hắn đã không thấy tăm hơi.

"Hai năm tới không cần thăng phân vị cho Yên quý tần," Phong Cận chấp tay sau lưng, quay người đi về hướng ngược lại, "Đưa một bồn hoa sủng ở chỗ trẩm tới cho Chiêu tần."

"Vâng, thưa Hoàng thượng." Cao Đức Trung phát hiện Hoàng thượng không hề đề cập đến Mã

tiếp dư, âm thầm hiểu ra, vị Mã tiếp dư này không có tương lai gì rồi.

Trang Lạc Yên mới về tới Đào Ngọc các được một lát, chợt nghe tổng quản cung Kiền Chính tới, bèn đứng dậy ra ngoài đón.

"Bái kiến Chiêu tần chủ tử," Cao Đức Trung thấy Chiêu tần đi ra bèn đứng dậy hành lễ, "Hoàng thượng lệnh nô tài đưa chậu hoa sứng này tới cho ngài thưởng thức, chủ tử xem nên để ở đâu thì thích hợp?"

Trang Lạc Yên tạ ơn xong, sai người bưng chậu hoa sứng vào phòng mình, rót trà cho Cao Đức

Trung, nói: "Làm phiền Cao công công vất vả đi một chuyến vào lúc trời nóng bức thế này." Nói đoạn quay sang bảo Vân Tịch đưa tới một túi tiền.

Cao Đức Trung từ chối mấy câu mới dám nhận, uống một ngụm trà, cười nói: "Chiêu chủ tử quá lời, nô tài làm việc cho Hoàng thượng vốn là chuyện đương nhiên, ngài nói như vậy khiến nô tài sợ hãi."

"Công công trung thành với Hoàng thượng, khó trách Hoàng thượng coi trọng hơn người khác," Trang Lạc Yên cũng không tiếp tục

khách sáo, cười cười, "Hoàng thượng có lòng nhớ thương, đây là may mắn của thiếp."

Cao Đức Trung đối xử rất khách khí với Trang Lạc Yên, nói chuyện vài câu mới đứng dậy xin lui, Trang Lạc Yên không giữ, tự mình tiến vài bước rồi quay về phòng trong.

Hoa súng trồng trong bồn sứ Thanh Hoa, nụ hoa mới hé mở trên lá xanh mượt khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy khoan khoái nhẹ nhàng. Trang Lạc Yên vuốt nhẹ lên cánh hoa, nhận cốc nước trên tay Thính Trúc, nhỏ vài giọt vào đó:

"Bông hoa súng này đẹp thật."

Vân Tịch liếc nhìn nhanh hoa súng rồi lại vội vã cúi đầu.

***

"Chiêu tần có thích bồn hoa ấy không?" Hoàng đế thấy Cao Đức Trung về liền hỏi.

"Bẩm Hoàng thượng, Chiêu tần vừa thấy liền rất thích bồn hoa ấy, lập tức sai người đưa bồn hoa vào phòng mình." Cao Đức Trung thành thật trả lời.

"Ừ" Phong Cẩn nghe vậy bèn gật

đầu, vẫy tay cho ông lui ra.

Sinh nhật Thục quý phi, Hoàng hậu mở tiệc ở cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên đến không sớm không muộn, ngồi xuống cùng mấy vị phi tần cùng phân vị, mấy người liền bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau.

"Sắc mặt Chiêu tần muội muội hôm nay nhìn tốt lắm." Tương hiền tần ở bên nói.

"Tỉ tỉ cũng vậy." Trang Lạc Yên cười đáp, tuy không biết vị Tương hiền tần này chỉ khách sáo cho có

chuyện hay còn có ý khác nhưng nàng cũng không muốn tìm hiểu làm gì.

Yên quý tần ngồi phía tay trái Trang Lạc Yên, nghe hai người nói chuyện bèn quay đầu nhìn nàng, cười nói: "Sắc mặt Chiêu tần muội muội đúng là rất tốt, chắc hẳn vì sắp tới sinh nhật mình nên vui vẻ hơn chăng?"

Quả nhiên, lại nữa rồi, mấy nụ cười giấu dao này thật sự khiến Trang Lạc Yên khó chống đỡ, nàng cười nhìn Yên quý tần: "Hôm nay là sinh nhật Thục quý phi nương

nương, náo nhiệt vui vẻ thế này khiến một người nông cạn như muội muội vừa thấy đã vui vẻ thêm đôi chút, làm cho tí tí chề cười rồi."

Yên quý tần cũng cười nhưng ý cười không lan được đến mắt: "Sinh nhật Thục quý phi nương nương, mọi người đương nhiên nên vui vẻ." Nói xong, nàng ta nhìn đi chỗ khác, như thể không còn hứng thú trò chuyện cùng Trang Lạc Yên nữa. Bên kia, Tương hiền tần và Uông tần liếc nhìn nhau, vờ như không thấy cuộc chiến ngắn ngủi của hai người.

"Hoàng hậu nương nương tới. "

Trang Lạc Yên đứng dậy, thấy Hoàng hậu xuất hiện trong bộ váy thêu phượng, góc váy lông lánh kiêu sa loáng lên rạng rỡ dưới ánh nến, cùng các phi tần khác thỉnh an Hoàng hậu xong, nhìn Hoàng hậu kéo Thục quý phi ngồi bên dưới mình, nàng rũ mắt, nhìn chăm chăm mặt đất dưới chân.

"Hôm nay là sinh nhật Thục quý phi, chúng ta đều là tử muội với nhau, không cần câu nệ quy củ nữa, cùng vui vẻ với nhau đi." Hoàng hậu vịn tay Thục quý phi ngồi

xuống, cho các phi tần ngồi về vị trí, đưa mắt ra hiệu cho Hòa Ngọc. Hòa Ngọc hiểu ý, vẫy tay để các nhạc công tiến vào chơi nhạc hát mừng.

Màn vũ đạo thứ nhất là "Ma Cô chúc thọ"(*), vũ cơ là một nữ tử có thân thể mềm dẻo, kỹ thuật rất đẹp mắt, khiến cho loại người không có một gram tế bào thương thức nghệ thuật như Trang Lạc Yên cũng thán phục.

(*) Ma Cô chúc thọ hay Ma Cô hiến thọ. Tương truyền Ma Cô là một thiếu nữ dân tộc thiểu số phương bắc. Nàng là người thiện lương, ngày đó do làm tốt nàng được thưởng một quả đào, nghĩ muốn mang về cho cha ăn

nhưng trên đường về nàng gặp một bà lão đang hấp hối. Có người nói bà cụ đói quá ngất đi, nếu ăn chút gì sẽ tốt hơn. Trong tay Ma Cô chẳng có gì ngoài quả đào. Thời đó đào là vật quý nhưng nàng lại không ngần ngại đưa cho bà cụ ăn. Vì chuyện này mà Ma Cô bị cha mắng. Hôm sau bà lão gặp nàng nói rằng: "Con là đứa trẻ ngoan, quả đào kia ta ăn rồi mệnh cũng dài hơn." Còn hạt đào kia Ma Cô đem trồng. Cây đào mọc lên tươi tốt, tháng Giêng nở hoa, tháng ba kết trái. Thời kỳ giáp hạt, nàng thường đem đào tặng người nghèo khó. Kỳ lạ thay ai ăn cũng khỏe mạnh, người có bệnh khỏi bệnh, bởi vậy mọi người đều gọi nàng là "Ma Cô hiến thọ".

"Bốn cung thấy màn vũ đạo này cũng khá, vừa mang ý may mắn vừa rất uyển chuyển," Tiết mục kết thúc, Hoàng hậu lên tiếng, "Hòa Ngọc,

thường."

"Nô tì tạ ơn Hoàng hậu nương
nương " Vũ cơ sắm vai Ma Cô quỷ
xuống cảm tạ.

Thấy Hoàng hậu ban thưởng, các
phi tần khác lục tục thưởng theo,
Trang Lạc Yên xem vui vẻ nên cũng
thường vài thứ, nhìn nàng vũ cơ
này chỉ chừng mười lăm mười sáu,
nhưng không hiểu vì sao, nàng
luôn cảm thấy nụ cười trên mặt
Thục quý phi có hơi cứng nhắc.

Bóc một quả nhãn bỏ vào miệng,
vị ngọt mát khiến tâm trạng Trang
Lạc Yên rất tốt. Sau màn "Ma Cô

chúc thọ", lại có mấy vũ cơ cầm tỳ bà đi lên.

"Năm ấy Thục quý phi muội muội chỉ bằng một điệu vũ tỳ bà mà khiến khắp hậu cung thán phục, những vũ cơ này tuy không bằng nàng nhưng có lẽ không đến mức quá khó coi." Hoàng hậu nói xong liền vỗ tay cho các vũ cơ bắt đầu múa.

Không hổ là vũ cơ chuyên dụng của cung đình, vũ đạo của mấy nữ tử này rất lộng lẫy, mỹ miều, khiến người xem có cảm giác sắp bay lên. Trang Lạc Yên liếc nhìn Thục quý

phi ăn mặc sang trọng ngồi kia, thâm nghĩ, không biết năm ấy vũ đạo của Thục quý phi đẹp đến mức nào?

Tiếng tỳ bà thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc, Trang Lạc Yên đang thích thú thưởng thức, bỗng nghe bên ngoài truyền vào giọng sắc nhọn của thái giám.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Tiếng đàn ngừng bật, vũ cơ cũng không nhảy nữa, các phi tần dừng tán tụng nhau, Hoàng hậu cũng đứng dậy bước ra đón tiếp.

Phong Cẩn bước vào, nhìn một lượt các mỹ nhân rực rỡ muôn màu trong phòng, mỉm cười nói: "Các vị ái phi không cần đa lễ." Nói xong liền đỡ tay Hoàng hậu cùng bước về vị trí cao nhất.

"Tạ ơn Hoàng thượng." Các phi tần cùng đứng dậy lùi qua một bên, đợi khi Đế Hậu ngồi xuống mới về chỗ mình, thái độ cũng cầu nệ hơn trước.

Trang Lạc Yên lấy khăn che miệng, nhả hạt nhãn ra, sau đó ngồi thẳng lưng, nàng không muốn ai chú ý đến mình lúc này.

"Hôm nay sinh nhật Thục quý phi, trăm cũng muốn tới dự một lát." Phong Cận cười cười với Thục quý phi, sau đó ban thưởng cho nàng ta rất nhiều thứ.

Các phi tần khác vừa đổ kị vừa ao ước, nhưng thấy ngay cả Hoàng hậu cũng không có ý bất mãn nên đều nói cười vui vẻ chúc mừng, có điều trong lòng nghĩ gì thì chỉ họ mới biết.

Hoàng hậu bưng chén rượu tới trước mặt Phong Cận, Phong Cận nhận lấy, uống một ngụm, nhìn mấy vũ cơ đang đứng im lặng một

bên: "Vừa rồi đang múa đến đâu thì tiếp tục múa đi."

"Bẩm vâng." Đám vũ cơ nhún mình thi lễ, lần thứ hai vung tay lên múa, Phong Căn xem một lát, đặt chén rượu xuống, nói: "Điệu múa này còn kém xa điệu múa của Thục quý phi."

Hoàng hậu nghe vậy, cười nói: "Vũ đạo của Thục quý phi thực sự hiếm có, những nữ tử này có thể được vài phần như Thục quý phi đã phải rất vất vả luyện tập rồi."

"Cũng phải," Phong Căn gật đầu, "Nếu nói về vũ đạo, Thục quý phi

đứng đầu thì Yên quý tần thứ hai." Nói xong lại thưởng Thục quý phi một chén rượu, không hề nhắc đến Yên quý tần.

Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi e lệ then thùng nâng chén rượu uống cạn, không khỏi cảm khái, rượu của Hoàng đế ban cho, dù là người không biết uống cũng phải uống bằng hết.

Nghe ca múa thêm một lát, Phong Cẩn lại đảo mắt qua các phi tần đang ngồi dưới, lập tức chú ý tới Chiêu tần đang chăm chú bóc nhãn. Thấy bộ dáng nàng vừa ăn

nhân vừa vui vẻ nghe khúc, thật sự khiến người ta có cảm giác nhàn nhã thong dong, không hề biết đến lo lắng là gì, hân nhin không được bèn nhìn thêm vài lượt.

Đĩa nhân trước mặt đã ăn hết, Trang Lạc Yên tiếc nuối lau tay, bắt đầu nghiêm túc nghe khúc, tuy nàng không hiểu hàm ý trong ca từ của những cô khúc này lắm nhưng ngắm người đẹp và nghe giọng hát trong vắt của họ cũng có điểm thú vị.

"Nhân này không tệ." Phong Cẩn bóc một quả bỏ vào miệng, ăn xong,

quay sang nói với Hoàng hậu: "Đem lên cho mỗi người một đĩa nữa đi."

Hoàng hậu thưa vâng, mỗi người đang ngồi ở đó lại được thêm một đĩa nữa.

Thấy phần nữa mới, Trang Lạc Yên mỉm cười, tiếp tục vừa bóc nữa vừa nghe khúc, thuận tiện liếc nhìn về phía Hoàng đế một cái, thấy bề trên không có ai chú ý đến mình bèn giở thủ đoạn kiếm cơm ra, nhìn qua thì như ăn nữa nha nhưng khi cần mau thì tuyệt đối không chậm.

Bởi uống thêm mấy chén rượu,

Thục quý phi đã ngà ngà say, hai gò má ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhìn nhạc công ca nữ đang đàn hát trước sân, nhớ đến năm xưa mình dùng một điệu vũ tỳ bà khiến Hoàng thượng ấn tượng khắc sâu, hôm nay từng lớp người mới xuất hiện trước mặt, liệu có một ngày Hoàng thượng quên nàng?

Yến tiệc kết thúc, Phong Cận mang theo Thục quý phi đã chuyển choáng hơi men rời đi, những phi tần còn lại cũng ngoan ngoãn hành lễ ra về.

Hoàng hậu ngồi trên ghế

phượng, nhìn cả điện vắng vẻ, ánh mắt đảo qua khay đựng hoa quả trước mặt Hoàng đế, thấy đĩa nhãn mà Hoàng đế khen ngon vẫn chưa suy chuyển bao nhiêu.

"Bốn cung mệt rồi, thu dọn đi." Sắc mặt Hoàng hậu bình tĩnh như nước, vịn tay Hòa Ngọc đứng lên, lần thứ hai liếc nhìn đĩa nhãn, quay người bước đi.

"Bẩm chủ tử, Hoàng thượng thưởng người đĩa lê thơm, nói là giải nhiệt trừ hỏa." Thính Trúc bung một hộp hoa quả bước vào, bên trong hộp là bốn quả lê thơm bày ngay ngắn.

Trang Lạc Yên sững sốt, ngay sau đó lại vui vẻ, thời tiết nóng bức thế này, ăn mấy quả lê giải nhiệt cũng hay.

Thấy chủ tử thích, Vân Tịch liền chọn một quả lê, gọt vỏ, vừa gọt vừa nghĩ, tối nay chủ tử ăn nhiều long nhãn như vậy, dễ bị nóng trong, ăn thêm ít lê rất tốt cho thân

thế.

***

Sinh nhật Thục quý phi được làm thật long trọng ở cung Cảnh Ương, lại được Hoàng đế ban thưởng không ít, ngay cả vị Thái hậu đang lễ Phật cũng ban thưởng vài thứ, vì vậy Thục quý phi vốn đã rất được chú ý trong hậu cung nay càng nổi bật hơn.

So với sự chú ý mà Thục quý phi nhận được, sinh nhật sắp tới của Trang Lạc Yên lại bị dự đoán thành trò cười.

Mặc váy áo, xỏ giày thêu, ngồi trước gương tô son thoa phấn trang điểm, Trang Lạc Yên cầm bút tô lại nét lông mày, sửa sang trâm ngọc trên đầu: "Đi thôi, đến giờ thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi."

Vân Tịch cùng Thính Trúc liếc nhìn nhau, Thính Trúc bất an hỏi: "Chủ tử, hôm nay là sinh nhật người, nếu như..." Các nàng đều biết mọi người trong cung đang chờ xem chủ tử thành trò cười, giờ đến cung Cảnh Ương, không biết chủ tử các cung khác sẽ nói gì đây?

"Làm phi tần, chẳng phải nên đi

thỉnh an Hoàng hậu nương nương sao?" Trang Lạc Yên đứng lên, "Đi thôi."

"Vâng." Vân Tịch và Thính Trúc thưa, đỡ tay Trang Lạc Yên ra khỏi phòng ngủ, đi tới gian ngoài, Trang Lạc Yên liếc nhìn bồn hoa sủng, khi ban xuống đây mới hé nụ, vì ngày ngày được phơi nắng nên đã chậm rãi nở hoa, chỉ sót lại vài búp còn e ấp, khiến người nhìn cảm thấy vui mắt đẹp lòng, "Chăm sóc cẩn thận nhé."

"Thưa vâng." Mấy cung nữ thái giám trong phòng bèn vâng dạ,

Trang Lạc Yên không cố nhấn mạnh thêm, bước ra Đào Ngọc các.

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc lên, rải xuống những tia nắng đỏ cam, vốn sẽ làm người ta cảm thấy ấm áp nhưng vào mùa hạ lại chỉ gây ra cảm giác khô nóng khó chịu. Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, ngẩng đầu nhìn mặt trời phía đông trông hết một quả trứng ốp, đưa quạt cho Thính Trúc, bước qua cửa chính cung Cảnh Ương.

"Chiêu tần tới." Khi Trang Lạc Yên vào sảnh chính thỉnh an Hoàng hậu, thái giám canh cửa cao giọng

truyền báo, nàng ngẩng đầu nhìn mấy phi tần vừa nói chuyện phiếm với nhau vừa vờ như vô tình lướt mắt qua mình.

"Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương." Trang Lạc Yên không chú ý tới ánh mắt của những người này, lễ phép tiến vào thỉnh an Hoàng hậu.

"Chiêu tần không cần đa lễ, Hòa Ngọc, đỡ Chiêu tần ngồi, dâng trà." Hoàng hậu gật đầu cười, dịu dàng cười nói với Trang Lạc Yên, "Hôm nay là sinh nhật muội, vốn đã định miễn thỉnh an sớm nay nhưng bốn

cung cũng có đôi chuyện muốn báo nên để muội lại đây một chuyện."

"Đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương là bốn phận của tần thiếp, nào dám vì sinh nhật mà sao nhãng?" Trang Lạc Yên cười nói, "Hoàng hậu nương nương còn nhớ sinh nhật tần thiếp đã là vinh hạnh cho thiếp rồi."

"Đều là tử muội với nhau, đâu cần nghiêm khắc như vậy." Hoàng hậu vẫn cười ôn hòa như cũ, "Sinh nhật muội cũng cần tổ chức chúc mừng một chút, bốn cung đã sai Thượng Thiện giám chuẩn bị rượu

và đồ ăn tối nay, các vị đang ngồi ở đây hãy đến chỗ bốn cung tុ hội chốc lát, để cùng mừng sinh nhật Chiêu tần."

Hoàng hậu đã tỏ thái độ như vậy, những người đang ngồi ở đây đương nhiên sẽ không thờ ơ, ai nấy đều tỏ ra vui vẻ nói vài câu chúc mừng. Xem ý tứ của Hoàng hậu, dường như không định để Chiêu tần mất mặt, vậy là dự định nhìn Chiêu tần xấu hổ đã tan thành bọt biển.

"Ta nhớ sinh nhật của nàng là tháng Ba thì phải?" Mã tiếp dư ngồi

bên cạnh Trang Uyển Thanh, nhìn Chiêu tần bị các phi tần vây xung quanh chúc mừng, nở nụ cười nhạt nhìn nàng ta, Hoàng hậu cũng đâu có nhớ làm một bàn tiệc mừng sinh nhật Trang tiếp dư này đâu.

Trang Uyển Thanh lạnh nhạt liếc nhìn Mã tiếp dư: "Vết sưng trên mặt tử tử hình như còn chưa tiêu nhỉ, chỗ muội có một ít thuốc mỡ giảm sưng, hay là tử tử lấy thử dùng xem sao?"

Mã tiếp dư lập tức sa sầm mặt, Trang Uyển Thanh thấy nàng ta như vậy, cười nhạt một tiếng, ánh

mắt lại chuyển sang Trang Lạc Yên, sau đó bình thản rũ mắt nâng tách trà, nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt nước, có điều bàn tay cầm tách dường như chặt hơn một chút.

Hoàng hậu nhìn các phi tần riu rít, thầm cười lạnh trong lòng, tối nay hẳn sẽ náo nhiệt lắm đây.

Sau khi ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên lại phải tiếp lời mấy phi tần tiến tới bắt chuyện một lát mới thoát thân được, hôm qua đâu thấy nhiều người tới chúc mừng sinh nhật nàng như vậy.

"Lễ vật của Thục quý phi nương

nương cung An Thanh đưa tới."

"Lễ vật của Nhu phi nương nương cung Hòa Nhạc đưa tới."

"Lễ vật của Hiền phi nương nương cung Nguyễn Minh đưa tới."

Mỗi một giấy mừng lại một đồng lễ vật chảy vào Đào Ngọc các như nước, Trang Lạc Yên nhìn những danh mục quà tặng này thì biết, dù không phải là thứ quý nhất nhưng giá trị tuyệt đối không nhẹ, nàng cười cười đặt tờ danh mục quà lên bàn: "Thu cả đi, cẩn thận chút".

"Nương nương, Chiêu tần chỉ là một tần thôi, chúng ta cần gì..." Trong cung Nguyễn Minh, Thanh Lộ đang bóp vai cho Hiền phi, thắc mắc.

"Bây giờ nàng ta là một tần, sau đêm nay ai biết được sẽ thế nào. Tiểu Ngụy Tử vừa đi tặng quà đã nói rồi đấy, ngay cả cung Cảnh Ương cũng tặng quà tới đó," Hiền phi khép kinh Phật trong tay lại, "Không tin người nhìn mà xem, Chiêu tần này là một nhân vật không thể coi thường đâu."

Thanh Lộ gật đầu, nói theo: "Vậy

chẳng phải nàng ta còn thắng nhanh hơn cả Yên quý tần?"

"Yên quý tần đã là gì," Hiền phi cười khinh bỉ, "Xuất thân của nàng ta vốn không bằng Chiêu tần, hiện tại nhờ có sủng ái của Hoàng thượng mà kiêu ngạo thôi, nếu một ngày thất sủng, sợ là chẳng so được với ai đâu."

Thanh Lộ không dám tiếp tục hỏi, chỉ cẩn thận nói: "Nương nương thật sáng suốt, là nô tì ngu độn quá rồi."

Hiền phi chẳng nói gì thêm, chỉ nhếch khóe miệng cười, đã sống

được trong hậu cung này, ai lại không sáng suốt?

Mặt trời ngả về tây, phía chân trời đã chuyển sang màu xám, Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương tạ ơn Hoàng hậu rồi mới ngồi xuống, hôm nay là sinh nhật nàng nên được đặc cách ngồi cùng mấy người ở phân vị "phi".

"Hôm trước đã nói, đến sinh nhật Chiêu tần muội muội thì nhất định phải uống với ta vài chén, muội muội chớ quên đó." Thục quý phi ban đầu có hơi khó chịu nhưng

sau lại thấy vật phẩm chuẩn bị sinh nhật Chiêu tần không được như mình, ngay cả nhạc công vũ cơ phục vụ cũng không như sinh nhật mình nên tâm trạng mới thoải mái hơn một chút.

"Tần thiếp không biết uống rượu nhưng ý tốt của nương nương, tần thiếp nhất định không chối từ." Trang Lạc Yên bung chén rượu lên kính các phi tần đang ngồi đó rồi ngửa đầu uống cạn.

Thấy Chiêu tần không làm bộ kiêu cách, Thục quý phi cũng không khó xử nà^{ng}, hu^{ống} chi nà^{ng} cũng

không muốn làm căng quá nên chỉ cười cho qua.

"Các muội muội hôm nay đừng có chuốc rượu Chiêu tần nhiều quá đấy, không thì lát nữa chỗ bốn cung lại có một tên say khướt," Hoàng hậu trước giờ luôn đóng vai rộng lượng, tối nay cũng không ngoại lệ, "Hòa Ngọc, đi lấy cho Chiêu tần bát canh ấm bụng trước đã, tránh cho nàng ấy say sớm."

"Xem ra Hoàng hậu nương nương vẫn là thương yêu Chiêu tần muội muội nhất rồi," Nhu phi nhẹ nhàng lên tiếng, "Nhưng đúng là

giờ này đã say thì không hay lắm."

Hoàng hậu liếc nhìn Nhu phi một cái: "Tất cả các muội bốn cung đều thương cả."

Trang Lạc Yên lấy khăn tay lau khóe miệng, làm vợ cả nào có ai thật lòng thương yêu vợ bé của chồng mình, bản lĩnh trợn mắt nói dối của mấy người này, chỉ làm người nghe thôi, nàng cũng đã thấy vớ vẩn.

"Thánh chỉ tới."

Các phi tần đang ở đây nghe thấy thái giám truyền báo thì đều

đứng dậy ra quỳ trước sảnh, khi nhìn thấy người đến tuyên đọc thánh chỉ là Cao Đức Trung, thái giám thân cận của Hoàng thượng thì đều giật mình suy tính.

"Đào Ngọc các Trang thị hiền lương thực đức, tướng mạo đoan trang, từ khi tiến cung tới nay khiến trẫm rất hài lòng, xét thấy cử chỉ cùng phẩm hạnh đều xứng với hai chữ 'mỹ nhân', nay nhân dịp sinh nhật tấn phong thành tòng tam phẩm Chiêu sung nghi."

"Tần thiếp tạ long ân của Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn

tuế vạn vạn tuế." Trang Lạc Yên hành đại lễ tạ ơn, tiếp nhận thánh chỉ sắc phong từ tay Cao Đức Trung.

"Chiêu sung nghi xin hãy mau đứng dậy," Cao Đức Trung đỡ Trang Lạc Yên lên, cười nói, "Các vị chủ nhân đang uống rượu ở đây, vậy nô tài xin phép quay về, mời các vị từ từ uống tiếp ạ."

"Công công đi thông thả." Trang Lạc Yên đứng lên, nắm chặt thánh chỉ thêu sớ vàng trong tay, hơi bất ngờ một chút. Nàng cũng nghĩ Hoàng đế sẽ thăng chức cho mình

nhưng chỉ nghĩ nhiều nhất là lên quý tần, ai ngờ từ tông tứ phẩm thăng lên thẳng tông tam phẩm.

Hoàng hậu nghe xong thánh chỉ cũng hơi sững sốt một chút, lúc này đã kịp trở lại bình thường: "Chiêu sung nghi tấn chức cũng là một chuyện vui." Nói xong, lại thưởng Trang Lạc Yên một bộ trang sức.

Các phi tần trong sảnh lúc này, trên mặt tuy vẫn treo nụ cười nhưng chỉ e không có ai còn vui vẻ được nữa.

Khó chịu trong lòng không thể lấy ra bèn dùng rượu để rót, tiếp

sau đó, Trang Lạc Yên bị các phi tần vây lấy không ngừng mời rượu, tuy bản lĩnh từ chối không nhỏ nhưng đối mặt với nhóm địch thủ mạnh như vậy, nàng vẫn bị ép uống vài chén, khi tiệc rượu kết thúc, nàng đã ngà ngà say.

Ngồi lắc lư theo từng nhịp chân thái giám khiêng kiệu, Trang Lạc Yên chống cằm, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, phát hiện trước mắt đã hơi mờ ảo, tuy đầu óc vẫn còn khá tỉnh táo nhưng vẫn choáng váng hoa mắt.

Đợi đến khi thu mắt nhìn lại,

nàng chợt thấy một đội ngũ khiêng chiếc kiệu màu vàng sáng đang tới gần.

Chương 6

Trang Lạc Yên còn chưa kịp nhìn kỹ, kiệu của nàng đã hơi chao đảo hạ xuống, cung nữ, thái giám đều quỳ cả trên mặt đất.

Được gọi là mỹ nhân, không chỉ có dung nhan xinh đẹp mà cử chỉ phải thêm chút phong tình quyến

rũ đúng lúc, thế mới coi là tuyệt diệu.

Phong Cẩn nhìn nữ tử ăn mặc lộng lẫy đang loạng choạng đứng lên khỏi ghế, mắt còn mang hơi nước loang loáng mờ hồ, nhìn ngây thơ khờ dại càng mang hương vị khác xưa.

“Thiếp bái kiến hoàng thượng.”
Trang Lạc Yên hành lễ xong, ngây ngô ngẩng đầu nhìn Hoàng đế bước lại gần. Tay bị đối phương cầm, người nàng hơi lung lay nhưng không cố ý ngã vào lòng Hoàng đế mà chỉ lắc lư một lúc rồi

cổ đứng vững, có điều, bàn tay nắm tay đối phương lại như vô thức siết chặt hơn.

Thuận thế ngã vào lòng thì có vẻ giả tạo, hiện tại nàng lại khiến vị hoàng đế từng trải trên tình trường này tin tưởng nàng không cố ý ra vẻ. Lúc này, tâm tư Trang Lạc Yên đã tỉnh táo hơn cả đầu óc, “Hoàng thượng, thiếp đã thất nghi rồi.”

“Ái phi say.” Phong Cẩn mỉm cười, tay nắm lấy vai nàng, “Trẫm đương nhiên sẽ không truy cứu.”

Nữ tử trong lòng hấn lắc đầu, vươn ngón tay đâm đâm vào ngực

hắn: “Thiếp không có tội, Hoàng thượng đừng lắc lư nữa, thiếp không thấy rõ ngài rồi.”

“VẬY THƯỜNG NGÀY NÀNG NHÌN TRẦM CHƯA ĐỦ SAO?”

“Nhìn nhiều một chút vẫn tốt hơn mà,” nữ tử ấy lắc đầu, giọng nói mang theo ý hờn giận, “Đã mấy ngày nay thiếp chưa được nhìn kỹ Hoàng thượng rồi.”

Ôi chao, Chiêu sung nghi này quả là đã say đến mức thất lễ mất rồi, Cao Đức Trung đang đứng sau lưng Phong Cẩn thấy được thái độ vượt quy củ của Chiêu sung nghi

liền vội vã quỳ sụp xuống, những người hầu xung quanh đồng loạt quỳ gối cúi đầu.

Xung quanh trở nên tĩnh mịch một cách kỳ lạ, Phong Cẩn đột nhiên cười khẽ, bế bổng nữ tử đã mơ mơ màng màng, bước lên ngự giá: “Bãi giá Đào Ngọc các.”

Thính Trúc và Vân Tịch đã toát mồ hôi lạnh đầy lưng, nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy đi theo.

Khi Hoàng đế vừa bế mình lên, Trang Lạc Yên rút ra một kết luận, cảnh nam nhân vật chính bế nữ

nhân vật chính trong các bộ phim thần tượng rất có cơ sở đấy, một người luôn sống an nhàn sung sướng như tên Hoàng đế này chẳng phải cũng có thể bế được nàng lên đấy thôi?

Cọ cọ nhẹ vạt áo thêu rồng bằng tơ vàng như thể lưu luyến không muốn rời xa, Trang Lạc Yên âm thầm cảm thán, bị nhiều nàng “xài” như thế mà vẫn có thể bảo trì được vóc người rắn chắc, tên Hoàng đế này thật là vất vả.

“Nương nương, nghe nói Chiêu sung nghi uống say giữa đường lại

gặp được Hoàng thượng, Hoàng thượng giờ đang tới Đào Ngọc các.” Lăng Sa là cung nữ thân cận của Thục quý phi, vừa nghe đến chuyện này liền vội bẩm báo ngay cho nàng.

“Hôm nay là sinh nhật nàng ta, Hoàng thượng tới chỗ nàng ta cũng bình thường thôi.” Tô Nhụy Tử cầm một cây kéo, cắt tỉa bồn cây cảnh trước mặt “Tối nay người không ngủ được e là vị chủ nhân của Lâm Nguyệt hiền kia cơ.”

“Lâm Nguyệt hiền đã tính là gì đâu, xuất thân không tôn quý như

nương nương, lại dám học phong cách của nương nương, tiếc là học không giống, thành ra trò cười.” Lăng Sa nhất nháy càn lá chủ nhân vừa tĩa xuống, “Nương nương là quý phi, nàng ta chỉ là một quý tần nho nhỏ, nay đến cả một Trang Lạc Yên vào cung chưa đầy năm cũng đã vượt qua nàng ta, xem nàng ta sau này còn càn rỡ với ai.”

Tô Nhụy Tử sinh ra trong một gia tộc danh giá, lại có vũ đạo xuất sắc nên được thánh sủng, vì vậy không hề có cảm tình với một Yên quý tần xuất thân thấp kém lại có sở trường là múa, nhưng đồng thời

cũng chẳng chút thiện cảm với một Trang Lạc Yên cũng xuất thân từ một gia đình có tiếng tăm. Nàng sửa sang lại bồn cây: “Chỉ e là Trang Lạc Yên cũng chẳng phải kẻ tầm thường.” Trước đó vài ngày, vị họ Lâm kia chẳng phải đã mất sạch tương lai vào tay nàng ta hay sao, đường đường là một Viện phi bị giáng thẳng xuống Lâm tần, nàng không tin Trang Lạc Yên không có tác động gì trong đó.

“Rắc”, cắt đứt một chạc cây dư thừa, đưa cây kéo cho Lăng Sa, “Sau này không cần cố gắng hỏi thăm chuyện của Đào Ngọc các.”

Nàng liếc nhìn chặc cây vũa tĩa xuống, Hoàng thượng không thích những nữ tử tay chân quá dài, có một số việc gấp quá lại không hay.

Trong màn trướng của mỹ nhân ở Đào Ngọc các, Phong Cần tạm thời gác lại những suy tính về thủ đoạn của người khác. Là một người đàn ông, trong bản chất đều có một góc hoang dã điên cuồng, chỉ có điều, khi đứng trên ngôi vị Đế vương, có một số điều không được bộc lộ. Những nữ tử trong hậu cung của hắn, xuất thân thấp kém nhất cũng là con gái tri huyện, vì

vậy trong chuyện phòng the, dù có hấp dẫn nhưng vẫn thiếu đôi phần cuồng dã.

Nhưng hôm nay trên người Chiêu sung nghi đang say rượu này, hần cảm nhận được một hương vị tuyệt hảo và khác lạ. Thắt lưng mềm mại, làn da trơn mịn cùng với sự ỷ lại tuyệt đối và tình yêu đắm say, tất cả tựa như một cây đuốc đốt cháy lên toàn bộ nhiệt huyết của hần. Cặp chân thon dài ôm lấy quanh hông như thể đã siết chặt linh hồn hần.

Quấn quýt triền miên, điên

cuồng và hưng phấn khiến Phong Cẩn gần như đến cực hạn. Tận khi kết thúc, giai nhân vẫn ôm siết lấy hông hắn, giống như ôm lấy thế giới của riêng mình.

Đã lâu chưa từng có một đêm vui sướng như vậy, Phong Cẩn cẩn thận gỡ những lọn tóc bết mồ hôi trên trán Trang Lạc Yên, trong ánh mắt thêm vài tia ấm áp. Đối phương lúc này vẫn đờ đẫn hai mắt, mê say nhìn hắn, thân thể càng ra sức rúc vào ngực hắn, như thể không muốn có bất kỳ khoảng cách nào giữa hai người: “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Ánh mắt Phong Căn chột tối lại, tay vỗ nhẹ lên lưng giai nhân giống như đang dỗ dành trẻ con.

“Hoàng thượng, ta ...” Giọng nói thủ thi cũng đã chuyển choáng men nồng mang theo tất cả lệ thuộc và đắm say, lời nói mơ mơ hồ hồ khiến Phong Căn không nghe rõ nhưng ngọn lửa trong lòng lần thứ hai lại bùng lên, xoay người đê đối phương, lòng thầm nhủ, đôi khi phóng túng một lần thì đã sao. Mặc dù người con gái này dám xưng “ta” trước mặt hần, mặc dù người ấy không phải đầy bụng tài hoa cũng không có nhan sắc khuynh

đảo hậu cung, nhưng nữ tử này đã tặng cho hắn một thứ mà một phi tần không nên tặng đi nhất.

Sáng hôm sau, Phong Cẩm tỉnh lại, người trong ngực còn đang ngủ say, mặc hắn nhắc tay dời chân nàng, đối phương vẫn không hề phản ứng lại. Nhìn những vết tích trên da thịt trắng mịn, hắn mỉm cười kéo chăn bọc kín nàng lại, chỉ để đầu lộ ra ngoài.

Nghe thấy tiếng động ở phòng trong, Cao Đức Trung vội mang người nhẹ nhàng đi vào hầu hạ Hoàng đế thay y phục rửa mặt.

Thấy Chiêu sung nghi còn đang ngủ, ông rất thức thời ra hiệu cho người phía sau nhẹ tay nhẹ chân, lặng lẽ hành lễ với Hoàng thượng rồi tiến lên hầu hạ.

Một người đàn ông vừa được thỏa mãn ở phương diện nào đó thì tâm trạng sẽ rất tốt, vì vậy kể cả khi nô tài chọn túi thơm mang mùi hương hắc không thích, thì Phong Cẩn cũng chỉ để bọn họ cầm túi thơm xuống, không hề lộ ý khó chịu.

Cao Đức Trung không dám nhìn mỹ nhân nằm sau bức màn, chỉ liếc

nhìn túi thơm bị lấy xuống, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, không biết hôm nay người nào trực mà lại phạm phải lỗi ngớ ngẩn thế này? Chẳng lẽ không biết Hoàng thượng mỗi khi vào hè, tâm trạng sẽ không được tốt lắm hay sao, may mà hôm nay Hoàng thượng đang vui vẻ nên không trách phạt.

Phong Căn ra phòng ngoài, nói với bọn Thính Trúc đang chờ ở đó, “Đề chủ tử các người ngủ thêm một lát, nếu lát nữa chưa tỉnh thì miễn cho nàng ấy lễ thỉnh an. Hoàng hậu sáng nay đi, đêm qua Chiêu sung nghi say rượu, Hoàng

hậu cũng thông cảm.”

Thính Trúc và Vân Tịch cùng quỳ xuống thay chủ tử tạ ơn, sau khi Hoàng đế đi khỏi, cả hai đều vui mừng ra mặt.

Tối qua Trang Lạc Yên vừa đánh một trận thật sáng khoái, lúc Phong Cẩn đi nàng đã tỉnh, nhìn dấu vết của Hoàng đế để lại trên người mình, nàng cảm khái, một người đàn ông thoát nhìn tỉnh táo lí trí đến đâu thì vào thời điểm nào đó vẫn có thể cảm thú hơn cả cảm thú.

Gọi mọi người vào hầu hạ tắm rửa thay y phục, mặc một chiếc váy

mới, nhìn người đẹp má phấn môi hồng trong gương, Trang Lạc Yên dán lên trán một đóa hoa nhỏ, lười biếng ngáp một cái, liếc nhìn bát “canh bồ dưỡng” mà thái giám nội thị đưa tới, cười cười uống cạn. Nhận khăn tay Thính Trúc đưa lên, nàng lau khóe miệng: “Đến giờ đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi.”

“Bẩm chủ tử, vừa rồi người bên cung Cảnh Ương tới báo, Hoàng hậu nương nương nói đêm qua người say rượu nên hôm nay có thể không cần tới thỉnh an.” Vân Tịch đi vào phòng trong, nhỏ giọng nói

với Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên nghe vậy, cười cười, đưa tay cho nàng ta: “Đi thôi.”

Đến cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên như cũ quy củ, hành đại lễ với Hoàng hậu, Hoàng hậu lại ban thưởng vài thứ cho nàng, từ giá trị mấy món ban thưởng này cho thấy, chí ít Hoàng hậu hiện tại không có bất kỳ bất mãn gì với cách cư xử của Trang Lạc Yên.

“Bốn cung nghĩ hôm qua muội say nên miễn muội thỉnh an sáng nay, vậy mà muội vẫn tới, có chỗ

nào không khỏe không?” Nét mặt Hoàng hậu vẫn tươi cười đoan trang như xưa.

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp vẫn ổn cả, đêm qua quá chén khiến Hoàng hậu nương nương lo lắng là lỗi của tần thiếp.” Trang Lạc Yên nhún mình thi lễ, “Hoàng hậu nương nương thương yêu tần thiếp là lòng tốt của nương nương, tần thiếp không thể ỷ lại vào sự yêu mến của nương nương mà quên mất quy củ.”

Hoàng hậu cười cười, tỏ vẻ hài lòng trước lời giải thích này của

Trang Lạc Yên, vừa cho nàng ngồi lại nghe thái giám bên ngoài truyền báo, Thục quý phi, Tô tu nghi, Như phi tới.

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Chiêu sung nghi đang ngồi ngoan ngoãn một bên. Chiêu sung nghi này tối qua vừa hầu hạ Hoàng thượng mà nay còn tới trước, không biết là Chiêu sung nghi tới sớm hay ba người này tới muộn đây?

Nàng nhấp một ngụm trà, thoáng nhãn mặt, lần này hương vị Quân Sơn Ngân Châm mà điện Trung Tĩnh đưa tới hình như hơi

kém một chút.

***

Tô tu nghi từ khi tiến vào hành lễ xong liền ngồi ngay ngắn và im lặng, chỉ có đôi khi Thục quý phi nói chuyện mới phụ họa vài câu, nhạt nhòa đến mức khiến người ta nghi ngờ việc nàng ta là chị em họ với Thục quý phi.

Trang Lạc Yên tỉ mỉ quan sát Thục quý phi, nữ tử này luôn gây cho người đối diện một cảm giác nàng ta vô hại lại khiến người ta phải thương yêu, nhưng kiểu người này trong nội tâm lại chia thành hai

loại đối lập, một là loại người khiến người ta thật sự thương tiếc như Lâm Đại Ngọc, loại thứ hai là những người có thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Thục quý phi có thể chiếm đến vị trí cao mà sừng sững không ngã như ngày hôm nay, chắc chắn không phải loại người thứ nhất.

Một nữ tử trông càng vô hại, khi ra tay hại người lại càng đáng sợ.

“Ta cho rằng Chiêu sung nghi muội muội hôm nay không tới cơ đấy,” Thục quý phi nhìn về phía Trang Lạc Yên cười, sau đó liếc

nhìn Yên quý tần đầy thâm ý, “Nhớ năm ngoái sinh nhật Yên quý tần muội muội, muội muội vì không khỏe nên không tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương được.”

Nghe mấy lời này, Trang Lạc Yên nhận ra hình như Thục quý phi không ưa Yên quý tần, cũng phải thôi, có nữ tử nào thấy người sau học thủ đoạn của mình để bỏ lên mà vui vẻ nổi đâu. Trang Lạc Yên cười cười với Thục quý phi, không hề tiếp lời.

Các phi tần khác chỉ đảo mắt quan sát ba người, không ai mở

miệng nói chuyện.

“Tỉ tỉ đã quên rồi sao, Yên quý tần muội muội xưa nay mảnh mai yếu ớt, Hoàng hậu nương nương thương yêu muội ấy nên miễn thỉnh an đó.” Tô tu nghi tiếp chuyện.

Mấy lời này không được hay lắm, ai không biết chuyện sẽ nghĩ Hoàng hậu “nhất bên trọng nhất bên khinh”, phân biệt đối xử giữa Trang Lạc Yên và Yên quý tần.

Trang Lạc Yên lúc này mới lên tiếng: “Tỉ tỉ tới muộn nên không biết, Hoàng hậu nương nương cũng

đã miễn thỉnh an cho tần thiếp sáng nay, có điều tần thiếp xưa nay khỏe mạnh, nằm thêm cũng không ngủ được, tới đây trò chuyện cùng các tể muội cũng hay.”

“Biết muội là người hiếu quy củ lễ nghĩa,” Thục quý phi cũng nghe ra điều bất ổn trong lời nói của Tô tu nghi, vội lên tiếng chặn miệng nàng ta, lại bổ sung một câu tán dương Trang Lạc Yên, “Thảo nào được Hoàng hậu nương nương yêu thích.”

Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, câu này của Thục quý phi quả

là một mũi tên bắn trúng hai đích, vừa nói xấu Yên quý tần không biết lễ nghĩa, vừa làm hại nàng trở nên nổi bật trong mắt người khác, kéo Hoàng hậu ra sẽ khiến các phi tần khác khó chịu với mình.

“Nào chỉ có Chiêu sung nghi,” Hoàng hậu vờ như không thấy cuộc chiến âm thầm giữa các phi tần, điềm đạm mở miệng, “Chỉ cần biết quy củ, Hoàng thượng, Thái hậu và bốn cung đều thích, muội lại nói chỉ bốn cung thích Chiêu sung nghi, chẳng lẽ bốn cung đối với muội không đủ tốt hay sao?”

“Hoàng hậu nương nương đương nhiên là rất thương yêu muội muội, nhưng mà muội muội đây hẹp hòi, thấy ngài đối xử tốt với người khác liền không chịu nên muốn pha trò đôi câu, Chiêu muội muội đừng trách móc ta đây.” Thực quý phi không vì Hoàng hậu trách mà sợ hãi, ngược lại còn rất thân thiết nói ra mấy lời này.

“Nương nương thẳng tính, tàn thiếp há lại là người hay đẽ bụng.” Trang Lạc Yên vẫn cười cười như cũ.

Hoàng hậu nâng tách trà tiến

khách: “Được rồi, các muội chỉ thích trêu ghẹo nhau thôi, cũng không còn sớm nữa, đợi thêm một lát nắng sẽ gay gắt lắm, thôi, các muội đều về cả đi.”

Hoàng hậu đã nói vậy, dù ai còn muốn nói cũng không dám lên tiếng nữa, đều đứng dậy hành lễ ra về.

Ra đến ngoài cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên phát hiện sắc mặt Yên quý tần không được tốt, cung nữ đỡ tay nàng ta cũng vui đầu thật thấp, nhìn không thấy vẻ uy phong lúc ra lệnh và miệng Mã tiếp dư.

Rất hiển nhiên, đối với Yên quý tần, Thục quý phi vẫn là một đối thủ đáng sợ.

“Chiêu sung nghi, không bằng đi cùng một đoạn?” Tương hiền tần đang đi phía sau nàng đột nhiên lên tiếng gọi.

“Tương tử tử,” Trang Lạc Yên quay đầu cười, thấy Tương hiền tần chủ động bắt chuyện liền dừng bước.

Tương hiền tần đi tới bên cạnh nàng, dừng lại, ngẩng đầu nhìn bầu trời không một gợn mây, thở dài: “Hôm nay lại nóng hơn rồi.”

“Sắp vào tháng Sáu, trời nóng lên cũng phải thôi,” Trang Lạc Yên nhận cây quạt tròn từ tay Vân Tịch, nhẹ nhàng phe phẩy, cùng sóng vai với Tương hiền tần, “Hôm nay sao không thấy Uông tử tử ạ?”

“Nàng ấy hôm trước bắt đầu thấy không khỏe, mấy ngày này có Thái y tới xem nhưng vẫn không thấy khá hơn,” Giọng Tương hiền tần hơi trầm xuống, “Nay trời lại nóng lên thế này, không biết đến bao giờ mới bình phục được.”

“Uông tần tử tử là người có phúc, tử tử không cần lo lắng quá đâu.”

Trang Lạc Yên lúc này mới nhớ tới, đúng là mấy ngày nay không thấy Ông tần. Có thể là vì Ông tần không được sủng ái, thường ngày lại ít nói nên nàng không để ý lắm.

Tương hiền tần cười nhạt, chỗ ở của nàng cùng hướng với Đào Ngọc các, chỉ hơi xa hơn một chút. Từ lúc vào cung tới nay, nàng chưa từng được lọt vào mắt Đế vương, nhờ có xuất thân khá cao cùng với thâm niên theo hầu Hoàng đế mà lên được vị trí hôm nay. Nàng nhin không được nghiêng đầu liếc mắt sang Chiêu sung nghi đang được sủng ái đi bên cạnh, nữ tử này

dùng cách gì mà leo lên nhanh như vậy?

Nhan sắc không phải bậc nhất, cầm kỳ thi họa cũng không xuất sắc nổi trội so với người khác trong cung, lại không có tài riêng như Thục quý phi giỏi múa hay Nhu phi hát hay, rốt cuộc nàng ta có gì khiến Hoàng thượng yêu thích đến thế?

“Cũng đành như vậy thôi.”
Tương hiền tần dời mắt đi, người ta được sủng ái đương nhiên có thủ đoạn hơn người, nếu nàng có thể nhìn ra được thì đã không sống tầm thường vô vị trong cung suốt mấy

năm nay.

Hai người đi được một đoạn, không ngờ lại gặp phải một người rất hiếm khi tới ngự hoa viên.

“Thiếp bái kiến Hoàng thượng.”
Tương hiền tần không ngờ mình có thể gặp Hoàng đế ở ngự hoa viên, giây lát, đến giọng nói cũng run rẩy.

“Hai ái phi từ chỗ Hoàng hậu tới đây?” Ánh mắt Phong Cận đảo qua hai người rồi dừng lại ở Trang Lạc Yên, vươn tay nâng nàng dậy, nói, “Sao nàng cũng đi?” Nói xong, hắn thấy nữ tử trước mặt ửng hồng hai má, ngay cả mắt cũng không dám

nhìn thẳng vào mình.

“Hoàng thượng đi rồi, thiếp liền tỉnh...” Lời còn chưa dứt, mặt đã đỏ hơn, “Hoàng hậu nương nương vất vả vì hậu cung, thiếp đến thỉnh an là chuyện nên làm.”

Tương hiền tần cúi đầu, tầm mắt bắt được cảnh bàn tay non mịn của Chiêu sung nghi bị Hoàng thượng nắm trong tay mình, thoáng chốc ngây cả người, ngay cả Trang Lạc Yên nói gì nàng cũng không nghe rõ.

***

Trong hậu cung này, còn có điều gì hư vô mờ mịt hơn tình yêu của Hoàng đế? Từ khi nàng tiến cung đã không được sủng ái, Hoàng thượng thỉnh thoảng sủng hạnh vài lần, đối mặt với vị Đế vương tuần tú oai phong, nàng cũng từng rung động. Vị Đế vương này là người đàn ông đầu tiên, cũng là người đàn ông duy nhất trong đời nàng, lại xuất sắc đến thế...

Thế nhưng thời gian qua đi, chứng kiến người ấy qua lại với các nữ tử khác, chứng kiến ánh mắt lạnh lùng của người ấy khi nhìn mình, tình yêu của nàng dần dần

phai nhạt, an phận sống yên lặng trong góc nhỏ của bản thân, tuy không được tốt lắm nhưng cuộc sống cũng không đến mức gian nan như những người bị biếm vào lãnh cung. Dù sao họ Tương ở Giang Nam cũng là một gia tộc lớn, các phi tần khác trong cung chưa từng cố ý gây khó dễ cho nàng.

Hôm nay nhìn biểu hiện của Chiêu sung nghi trước mặt Hoàng thượng, ánh mắt muốn giấu cũng giấu không nổi tình yêu thầm lặng khiến nàng thoáng giật mình bưng tỉnh. Nàng vẫn cho là từ sau khi bị bỏ qua một lần, Chiêu sung nghi

này đã thông minh hơn, vì vậy mới có thể liên tục tấn chức từ một uyển nghi lên tới sung nghi như ngày nay, nào ngờ thông minh không thấy, chỉ thấy nàng ta đã mang một tình cảm không nên có nhất khi vào nơi đây.

Nàng muốn cười nhạo nữ tử ngốc nghếch này nhưng lại chỉ thấy lòng mình sao chua xót quá, bất chợt cảm thấy thương hại cô bé còn đang tuổi ngây thơ ấy, ngấm lại bản thân chợt nhận ra, với địa vị của mình trong cung, nào có tư cách thương hại người khác. Dời mắt đi, không muốn nhìn bàn tay Đế

vương đang bao bọc lấy bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại kia, bàn tay ấy hôm nay sưởi ấm tay Chiêu sung nghi, hôm qua từng nắm tay ai, ngày mai lại sẽ ôm người nào?

Đối với Tương hiền tần này, Phong Cẩn không có nhiều ấn tượng lắm, chỉ nhớ đó là một nữ tử tế nhạt. Tương gia ở Giang Nam là thư hương thế gia, tiếc là Tương hiền tần không có được tài văn chương của một gia tộc thư hương như thế, ngược lại bị sách vở lây nhiễm thành ngây ngô vô vị. Cũng may, một người như thế trong cung sẽ bớt lo, chí ít là tay vẫn sạch sẽ.

“Nếu đã gặp hai ái phi ở đây, vậy cùng trầm đi dạo một lát,” Phong Căn buông tay Trang Lạc Yên, nhìn khắp hoa viên, “Đợi lát nữa chỉ sợ có muốn ngắm cảnh cũng không chịu nổi mặt trời gay gắt quá thôi.”

Trang Lạc Yên và Tương hiền tần hành lễ theo hầu hai bên, so với vẻ mộc mạc của Tương hiền tần, ánh mắt Trang Lạc Yên có thần nhiều hơn, tựa như một bức tranh rực rỡ vậy, cho nên dù là một người trầm tĩnh như Phong Căn, dọc đường đi cũng sẽ tán gẫu đôi câu.

“Người trong cung đều yêu

thích các loài hoa sắc sỡ, trầm lại thấy mấy bụi tùng bách kia trông dạt dào sinh lực,” Phong Căn chỉ vào mấy cây tùng bách cách đó không xa, “Hai vị ái phi nghĩ sao?”

“Đường đường chính chính, gió mưa không ngã.” Tương hiền tần cung kính đáp, “Tùng bách bốn mùa xanh tươi, không thể tốt hơn, nhìn khắp thiên hạ, Hoàng thượng lại càng kiên cường, càng đường đường chính chính, càng gió mưa không sòn hơn tùng bách.”

Phong Căn nghe vậy gật đầu, lại không bình luận gì thêm, lập tức

nhìn về phía Trang Lạc Yên, thấy nàng tỏ vẻ như đang suy nghĩ điều gì bèn hỏi: “Ái phi không đồng ý với lời Tương hiền tần?”

“Tương tử tử đương nhiên nói có lý, chỉ là thiếp không nghĩ được nhiều như vậy,” Trang Lạc Yên ngượng ngùng cười cười, chỉ vào bóng râm dưới cây tùng bách, “Mùa hè mà được đứng dưới bóng râm kia chắc là rất mát mẻ và thoải mái. Đối với thiếp, hoàng thượng là đại thụ, là trụ chống trời,” nói xong, lại chỉ vào một khóm hoa nhỏ tầm thường mọc dưới chân tùng bách, “Thiếp là đoá hoa sống dưới bóng

mát của cây, có thể vĩnh viễn không biết được toàn bộ sự vĩ đại của từng bách nhưng lại dựa vào từng bách mà sinh tồn.”

Đối với một người đàn ông, còn điều gì thỏa mãn hơn, yên tâm hơn so với chuyện biết được một nữ tử hoàn toàn ỷ vào anh ta mà sống? Phong Cẩn nghe xong lời này, nhìn nét mặt mang theo ngượng ngùng của Chiêu sung nghi, tựa hồ xấu hổ vì những lời nông cạn của mình rồi lại không biết phải cứu vãn thế nào, cười nhẹ nói: “Ế vương phải như từng bách, nhưng từng bách lại chưa hẳn là toàn bộ Đế vương.”

“Thiếp nói lỗi, xin Hoàng thượng thứ tội.” Tương hiền tần nghe vậy, trắng nhợt cả mặt, vội quỳ phịch xuống.

Trang Lạc Yên thấy Tương hiền tần đột nhiên quỳ xuống cũng định quỳ theo, Phong Cẩn đã vươn tay ngăn lại: “Tương hiền tần không cần như vậy, khanh có tội gì đâu?” Hắn dù chưa bất mãn vì những lời của Tương hiền tần nhưng chung quy cũng cảm thấy hào hứng trước dáng vẻ quy củ chất phác của nàng ta, chỉ lạnh nhạt an ủi đôi câu rồi không lên tiếng nữa.

Tương hiền tần nghe Hoàng đế gọi mình là “Tương hiền tần” thì chỉ cần môi đứng dậy lui qua một bên, ánh nắng chiếu vào gương mặt khiến nàng thấy bóng rất hai má.

Phong Cẩn chuyển giọng, nói với Trang Lạc Yên: “Ái phi lấy hoa so với mình, không bằng tới xem dưới cây kia là hoa gì?”

Câu này là chòng ghẹo trắng trợn, Trang Lạc Yên cười e thẹn, trong lòng khinh bỉ mãnh liệt thói xấu của đàn ông, ngoài miệng lại nói: “Hoàng thượng như vậy là cắt câu lấy nghĩa, thiếp chỉ là tử dụ chứ

đâu có tự so mình với hoa?"

Xưa nay có loài hoa nào tươi tắn được trăm ngày, cũng nào ai có thể thuận lợi mãi mãi. Mặc dù mỹ nhân như hoa, nhưng mỹ nhân chung quy cũng sẽ có một ngày tuổi già xế bóng, đâu óc nàng thuộc dạng bình thường, có bao giờ coi mình như hoa, huống chi lại là loài hoa bé xiu đáng thương như vậy?

Quan trọng hơn là, nếu hoa kia trông xấu xí đơn điệu, vậy thì nàng gặp phiền phức to rồi.

Lúc này, Trang Lạc Yên chỉ muốn vả cho mình vài cái, ai bảo mi nói

không suy nghĩ, ai bảo mi quên đàn ông dù nghiêm túc đến đâu cũng sẽ có lúc không nghiêm túc!

Đoàn người đến gần bụi hoa tầm thường kia, Trang Lạc Yên thở phào nhẹ nhõm trong lòng, mấy bông hoa này tuy không thể so với các loài hoa Hoàng hậu vừa đưa ra thưởng thức hôm nào nhưng đóa hoa trắng nõn nở trên lá cây xanh biếc mang theo viền vàng nhàn nhạt trông cũng có đôi chút tao nhã xinh đẹp.

"Bẩm Hoàng thượng, đây là cây bạch tuyết mai^(*) ạ," Cao Đức Trung

bước lên giải thích, "Ở dân gian có người trồng hoa này thành bồn cảnh, là loài rất kỵ gió lớn nắng gắt. Thầy thuốc thường gọi nó là bạch mã cốt, nô tài không hiểu y thuật lắm, chỉ nghe nói nó có tác dụng mát gan bổ huyết, khử nhiệt sơ phong, cũng là loại hoa có ích."

(*) Còn gọi là cây bông nẻ, mã thiên hương, hoa ngàn sao... thuộc họ cà phê, hoa trắng, lá có viền vàng.

"Ừ." Phong Căn gật đầu, trầm ngâm nói, "Nếu là như vậy, hãy đánh bụi hoa này đem về cung trầm, hoa này tuy nhỏ nhưng nhìn

rất tao nhã dễ thương."

"Vâng." Cao Đức Trung vội đáp, "Hôm nay nô tài sẽ bảo hoa tượng làm ngay."

"Cẩn thận một chút, đừng làm dập cây." Phong Cẩn nói xong, ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lên cao, nói với Trang Lạc Yên và Tương hiền tần, "Nắng gắt rồi, các ái phi cũng về sớm đi thôi."

"Thiếp xin cáo lui." Trang Lạc Yên khom người, thoáng liếc nhìn bụi hoa nhỏ, từ từ lui lại vài bước rồi mới quay người ra về.

Đi được một quãng, Tương hiền tần đang sóng vai bên cạnh Trang Lạc Yên mới nói: “Bạch tuyết mai mặc dù thích chỗ râm mát, ghét ánh mặt trời nhưng mọc dưới tùng bách cũng khó sống, nếu tự tại hơn một chút thì càng dễ nở hoa.”

Trang Lạc Yên kinh ngạc nhìn Tương hiền tần, lời này của nàng ấy tuy hơi khó nghe song cần thận ngẫm kỹ lại thấy không có ác ý mà chỉ mang theo sự nhắc nhở kín đáo. Là vờ quan tâm hay thật tình khuyên bảo, Trang Lạc Yên không phân biệt được rõ nên chỉ trả lời: “Biết đâu bạch tuyết mai thích sống

dưới tàng cây, tử và ta đều không phải bạch tuyết mai, đâu biết nó tự tại hay không?"

"Muội muội nói rất đúng," Trong giọng Tương hiền tần có chút gì là lạ, nàng cẩn thận ngắm nhìn Trang Lạc Yên, đây là một nữ tử trẻ trung xinh đẹp, đôi mắt long lanh tràn đầy nhựa sống, nào giống như mình đây, đã sớm bị hậu cung này mài đến cạn khô, "Có thể tự tại vui vẻ suốt đời là hay nhất." Là một nữ tử trong hậu cung chưa từng được sủng ái, nàng thật sự không hề ganh ghét hay có ác cảm với Chiêu sung nghi này, chỉ tiếc cho một nữ

tử hoạt bát trẻ trung như vậy, một tấm chân tình lại gửi nhâm nơi.

Hai người đi tới bên ngoài Đào Ngọc các, Trang Lạc Yên mời Tương hiền tần vào uống trà, Tương hiền tần từ chối, nàng cũng không cố mời. Vào phòng trong, ngồi xuống ghế mềm, Trang Lạc Yên nói mình hơi vầng đầu, sai Phúc Bảo đi gọi Thái y.

Thái y viện nghe nói Chiêu sung nghi được sủng ái kia cần xem mạch, nào dám chậm trễ, vội phái vị Đồng Thái y có tay nghề khá cao tới chỗ Chiêu sung nghi.

Đồng Thái y năm nay ngoài bốn mươi, bắt mạch cho Chiêu sung nghi qua một mảnh khăn tay, lập tức nhận ra nàng không hề có bệnh, nhưng miệng lại không thể nói như vậy, chỉ nói có thể do thời tiết nóng bức nên khó chịu trong người, khuyên nàng nên nghỉ ngơi nhiều hơn.

“Đồng Thái y nói như vậy, ta yên tâm rồi.” Trang Lạc Yên làm bộ lơ đãng hỏi, “Hôm nay nghe nói Uông tần tử tử bị bệnh, sức khỏe của nàng ấy có vấn đề gì không?”

Đồng Thái y nào biết một Uông

tần nhỏ nhỏ bị bệnh, nhưng nghe Trang Lạc Yên hỏi thì đành trả lời: “Ông chủ tử không do hạ quan xem mạch, hạ quan không rõ lắm, mong Chiêu chủ tử thứ tội.”

“Đồng Thái y quá lời rồi, tất nhiên ta biết Thái y viện luôn bận rộn nhiều việc,” Trang Lạc Yên sai người đỡ Đồng Thái y đứng lên, ban cho ông ta vài thứ rồi nói, “Có điều chúng ta là chỗ tử muội với nhau, luôn cảm thấy hơi lo lắng, muốn nhờ Đồng Thái y tới đó xem mạch cho tử tử một chút, không biết có làm phiền thái y hay không?”

“Chăm sóc sức khỏe của các chủ tử là chức trách của hạ quan, đâu dám nhận hai chữ 'làm phiền' của chủ tử.” Đồng Thái ý lập tức hiểu ra, Chiêu sung nghi muốn Thái y viện cẩn thận trị liệu cho Uông tần.

Sau khi Đồng thái y ra khỏi Đào Ngọc các tới Tĩnh Ngọc các của Tương hiền tần và Uông tần, Thính Trúc bưng bát băng đi vào: “Mọi người trong cung đều như vậy cả, luôn nịnh bợ kẻ trên cao, giẫm đạp người dưới thấp.”

“Ai chẳng như vậy.” Trang Lạc Yên cười cười, bợ đỡ người trên

giẫm đạp kẻ dưới mới là thái độ của người bình thường, hôm nay nàng giúp Uông tần một phen chẳng qua chỉ là để cảm tạ ý tốt vừa rồi của Tương hiền tần mà thôi.

Con gái của gia đình thư hương tuy rất tốt nhưng lại không thích hợp sinh tồn trong cung đình, cũng may người Tương hiền tần chỉ bảo hôm nay là mình chứ không phải người khác.

Song, mọi việc đều có nhân quả, nếu là người khác, chưa chắc Tương hiền tần đã chỉ điểm cho một câu như vậy.

Trong Tỉnh Ngọc các, Tương hiền tần đang ngồi bên giường Uông tần cùng nói chuyện, một cung nữ trông sắc mặt vui mừng vội vã đi vào.

“Bẩm chủ tử, Đồng thái y của Thái y viện cầu kiến ạ.”

“Cô nói là vị Đồng thái y có y thuật nổi tiếng kia?” Tương hiền tần thoáng kinh ngạc nhìn cung nữ, chưa nói giờ không phải là thời điểm quy định thái y xem mạch, bình thường một thái y như vậy sẽ không tới Tỉnh Ngọc các này.

“Nô tì nghe nói Đồng thái y tới

xem mạch cho Chiêu sung nghi ở Đào Ngọc các xong liền tới Tỉnh Ngọc các chúng ta." Cung nữ thành thật trả lời.

"Vị ở Đào Ngọc các kia sao lại muốn giúp ta?" Ông tần ho khan một tiếng, hơi nghi hoặc ngồi dậy, dựa vào đầu giường thở dốc, "Tỉ tỉ, tỉ biết có chuyện gì phải không?"

"Mặc kệ là vì cái gì, trước cứ xem bệnh cho muội đã." Tương hiền tần trấn an Ông tần, ra hiệu cho cung nữ đi mời Đồng thái y vào, sau đó mới nói tiếp, "Muội cứ yên tâm là được."

Uông tần thở dài, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng và Tương hiền tần đều không phải người được sủng ái trong cung, hôm nay không cần biết Chiêu sung nghi có ý gì, nhưng nếu không nhờ nàng ấy hỗ trợ thì chính nàng cũng không dám tưởng tượng thân thể mình sẽ suy sụp đến đâu.

Đồng thái y đi vào xem mạch, Tương hiền tần thấy thái độ của ông ta rất khách khí, bắt mạch cũng cực kỳ cẩn thận, càng thêm khẳng định là Chiêu sung nghi đã nhắc nhở ông ta. Nàng nhớ tới ánh mắt si mê của Chiêu sung nghi nhìn

Hoàng đế cùng với những lời nàng ta đã nói, lại khe khẽ thở dài một tiếng, không biết vì mình vì Uông tần hay vì Chiêu sung nghi.

Bên ngoài cung Kiền Chính, giữa trưa nắng gắt, Cao Đức Trung là tổng quản thái giám nhưng đang dẫn theo một thái giám ôm bồn hoa vôi vãi đi đến. Vào trong cung, ông mới thở phào nhẹ nhõm, sửa sang lại y phục, bước vào sảnh chính, nhỏ giọng hỏi: “Bẩm Hoàng thượng, bồn hoa bạch tuyết mai đã làm xong, nên đặt ở đâu ạ?” Nếu là bồn hoa khác, ông không cần hỏi

điều này làm gì, nhưng bồn hoa này lại không giống.

Đang phê tấu chương, Phong Căn ngẩng đầu nhìn bồn hoa bạch tuyết mai được hoa tượng căn thận ôm trong lòng, lại liếc nhìn bồn phía, chỉ vào bồn tùng la hán trên kệ hoa, nói: “Đặt ở cạnh đó.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung nhìn bồn tùng la hán, ra hiệu cho hoa tượng căn thận đặt lên.

Sắp xếp xong xuôi, Cao Đức Trung cùng hoa tượng yên lặng lui ra, khi quay người đóng cửa, ông lại liếc nhìn bồn hoa bạch tuyết mai

đứng cạnh từng la hán, đầu cúi
càng thấp, bước ra.

***

“Bẩm chủ tử, vì sao người muốn
giúp Uông tần?” 'Thính Trúc cần
thận ấn vai cho Trang Lạc Yên, “Nô
tì nghĩ, tuy Tương hiền tần và Uông
tần không có thù oán gì với ai
nhưng thật ra cũng không thể giúp
được gì.”

“Các nàng ấy nay chỉ sống theo
phương châm 'tự bảo vệ mình', nói
gì đến giúp đỡ ta, chẳng qua là
không muốn có thêm một địch thủ
mà thôi.” Trang Lạc Yên tựa vào

lưng gھے, mềm người lười nhác như thể không xương, “Hôm nay Hoàng thượng thấy ta và nàng ấy đi cùng nhau, huống hồ nàng ấy cũng coi như có ơn chỉ điểm giúp ta. Sống trong hậu cung, nợ cái gì thì nợ nhưng nhất thiết không thể nợ ân tình người khác.” Hơn nữa, lúc ấy Tương hiền tần cố ý đề cập đến bệnh tình của Uông tần, e là đã có ý định nhờ nàng giúp đỡ.

Thính Trúc lập tức hiểu ra, nhưng lại nhớ tới lời Tương hiền tần nhắc nhở chủ tử không nên động tâm, tim thoáng giật thót, nhớ tới lời chủ tử trong vườn hoa lê hai

tháng trước, không biết nên nói gì cho phải.

Lần thứ hai ngẩng đầu đã thấy chủ tử nhắm hờ hai mắt, tay nàng dừng lại, ra hiệu cho cung nữ đang đứng quạt phía sau nhẹ tay một chút rồi mới đứng dậy nhẹ nhàng lui ra ngoài.

“Chủ tử ngủ rồi à?” Vân Tịch bưng bát nước mơ chua ướp lạnh định đi vào, thấy Thính Trúc bước ra liền thoáng liếc mắt vào phòng trong, hạ giọng nói, “Vậy ta đặt bát này lên khay băng nhé.”

“Mới rồi chủ tử vừa ăn băng mai,

bát nước mơ này cứ đặt đó cũng được,” Thính Trúc nhìn lên, lau mồ hôi trên trán, “Năm nay thời tiết cũng chưa tính là nóng nhất đâu, thời điểm nóng nhất năm ngoái, Hoàng thượng, Thái hậu, Hoàng hậu nương nương cùng với vài chủ tử có mặt mũi nhất đều đến sơn trang tránh nóng cả.”

“Năm ngoái đúng là nóng thật.” Vân Tịch nhớ thời điểm này năm ngoái, phủ họ Trang trên dưới đều đang tất bật chuẩn bị để đưa chủ tử vào cung, nay chủ tử đã là tòng tam phẩm sung nghi, thời gian trôi nhanh quá.

“Thính Trúc, Vân Tịch, người bên điện Trung Tĩnh đến hỏi chỗ chúng ta còn đủ băng để dùng không, nếu không đủ thì bảo họ mang thêm tới.” Phúc Bảo đầu đầy mồ hôi đi vào, thấy hai người liền hỏi.

“Lúc này chủ tử đang ngủ, băng trong phòng vẫn còn đủ dùng, tạm thời không cần thêm đâu, bảo họ sau buổi trưa hãy mang tới.” Thính Trúc nghĩ một chút, lại nói thêm, “Nhớ là thưởng ít bạc cho người tới hỏi nhé.”

“Biết rồi,” Phúc Bảo gật đầu,

“Tôi ra bảo bọn họ.”

Mùa hè ngày dài đêm ngắn, Trang Lạc Yên ngủ trưa dậy, chỉ mặc một chiếc váy lụa mỏng ngồi bên cửa sổ hóng mát. Mới ngồi được một lát, lại thấy phía tây bắc sáng rực một cách kỳ quái, nàng nhướn mày, chợt nghe bên ngoài có tiếng người lao xao, dường như có chuyện lớn xảy ra thì phải.

“Bẩm chủ tử,” Vân Tịch bước vào, sắc mặt hơi lo lắng, “Cung Thụy Khánh ở phía tây bắc đi lấy nước^(*) ạ.”

(*) Đi lấy nước: Ý là bị hỏa hoạn, đây là

cách nói tránh đi.

“Cung Thụy Khánh à?” Tên cung điện này nghe rất tốt lành và trang trọng nhưng hình như không có vị phi tần nào sống trong đó thì phải, Trang Lạc Yên suy nghĩ một chút, “Vị chủ tử nào đang ở đó?”

“Đó nguyên là tấm cung của phế phi Vi thị, sau khi tiên đế ban thưởng Vi phế phi được chết liền giam cầm con của Vi phế phi là Cầu vương^(*) ở đó.” Sắc mặt Thính Trúc trầm tĩnh hơn Vân Tịch một chút, nàng đã sống trong cung nhiều năm, đương nhiên từng nghe đến nhiều chuyện ngầm bản thủ nơi

này.

(*) Cầu: Dơ bẩn, sự sỉ nhục.

“Cầu vương?” Nghe đến phong hào này, Trang Lạc Yên liền hiểu tiên đế cảm hận vị Vi phế phi này đến đâu.

“Đi thăm dò xem các phi tần khác có tới đó không?” Trang Lạc Yên trầm ngâm, “Việc này không liên quan đến chúng ta, không cần tò mò làm gì.”

Thấy Thính Trúc và Vân Tịch đi ra rồi, Trang Lạc Yên mới quay lại tiếp tục nhìn chăm chăm ánh lửa

hừng hực sáng cả một góc trời phía tây bắc, không biết có phải là ảo giác của nàng chăng, chuyện đêm nay chỉ sợ không phải là một trận hỏa hoạn đơn thuần.

Chốc lát sau, Vân Tịch và Thính Trúc đã quay về, bước chân nhanh hơn hẳn lúc đi: “Bẩm chủ tử, ngoại trừ Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, đã có vài vị chủ tử đến đó, vừa rồi nô tì nhìn thấy Thục quý phi cung An Thanh ngồi kiệu vội vã chạy về phía cung Thụy Khánh, nghe nói cả Thái hậu nương nương cũng đã đến rồi.”

“Vậy chúng ta cũng đi xem thế nào.” Trang Lạc Yên đứng dậy thay một bộ váy chỉnh trang hơn, vấn một kiểu tóc đơn giản rồi đi theo.

Kiểu thoáng lay động theo từng nhịp chân người khiêng, Trang Lạc Yên ngồi lặng, nghĩ đến những lời đồn đại về chuyện năm đó. Vì phe phi từng nhận được toàn bộ sủng ái của tiên đế, thậm chí ngay cả Hoàng hậu hồi đó cũng phải nhượng bộ, song cuối cùng lại bị tiên đế phát hiện những chuyện xấu xa khi bà ta liên hệ với nhà mẹ đẻ ủng hộ việc lập nhị hoàng tử lên làm Thái tử. Cuối cùng, tiên đế giận

dữ đến hộc máu, ban cho Vi phế phi ba thước lụa trắng, ngay cả nhị hoàng tử cũng bị ban một chữ “Cấu” và giam cầm trong tâm cung cũ của mẫu thân mình. Làm xong những chuyện này, tiên đế lại nôn ra máu suốt mấy tháng rồi về trời, Thành Tuyên đế lúc đó là Thái tử liền được kế vị, từ đó về sau, Cấu vương chưa từng ra khỏi cung Thụy Khánh.

Tới gần cung Thụy Khánh, chỉ thấy rất nhiều thái giám cung nữ đang xách nước dập lửa, ngọn lửa đã bị khống chế, Hoàng đế cùng những người khác ngồi cách đó

không xa, đêm tối âm u khiến Trang Lạc Yên không thấy rõ vẻ mặt của hân.

Tuy còn cách một đoạn, Trang Lạc Yên vẫn cẩn thận xuống kiệu, vịn tay Thính Trúc bước nhanh về phía đội ngũ hoàng gia, đến gần mới phát hiện ngồi bên cạnh Hoàng đế là một nữ tử đoan trang chừng ngoài bốn mươi, nàng lễ phép quỳ xuống hành lễ: “Tần thiếp ra mắt Hoàng thượng, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương.”

Thái hậu liếc nhìn nữ tử ăn mặc

quy củ đang quỳ trước mặt, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng hậu: “Đây là phi tần mới vào cung năm nay à, hình như ai gia chưa từng gặp thì phải.”

“Bẩm mẫu hậu, Chiêu sung nghi đúng là năm nay mới vào cung ạ.” Hoàng hậu lễ phép trả lời, hoàn toàn không còn bộ dáng kẻ bề trên như khi nói chuyện với các phi tần.

Thái hậu gật đầu, dường như cũng không có ác cảm với Trang Lạc Yên: “Là thiên kim nhà ai?”

“Bẩm mẫu hậu, Chiêu sung nghi là con gái nhà Trang đại nhân.”

Hoàng hậu đáp.

Thái hậu lại gật đầu rồi mới miễn lễ cho Trang Lạc Yên: “Lại đây cho ai gia nhìn xem.”

Trang Lạc Yên hơi cúi đầu, đoan chính bước lên, dừng lại cách Thái hậu vài bước, hơi nhún gối.

“Ừ, nhìn cũng là một cô bé được đấy.” Thái hậu suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi, “Ai gia nhớ là hai năm trước nhà họ Trang có một cô bé vào cung, hay là ai gia nhớ nhầm?”

“Mẫu hậu nhớ không nhầm

đâu,” Hoàng hậu cầm quạt phe phẩy cho Thái hậu, giải thích, “Trang tiếp dư cũng là con gái Trang đại nhân, nhưng Trang tiếp dư là con thị thiếp, Chiêu sung nghi là con gái chính thất ạ.”

Thái hậu nghe xong liền thưởng Trang Lạc Yên một đôi vòng ngọc, hiển nhiên bà ta cũng coi trọng xuất thân.

Đứng trong đám phi tần, Trang tiếp dư mặc dù khó chịu trong lòng nhưng trên mặt vẫn tỏ ra không hề để tâm, có lẽ ngoại trừ bản thân nàng ta, không ai có thể biết lòng

nàng ta cảm hận đến cỡ nào.

Từ đầu đến cuối, Phong Cẩn không hề xen lời, chỉ khi Trang Lạc Yên nhận phần ban thưởng rồi lui vào đứng trong đám phi tần mới nhìn nàng một cái, sau đó lại bình thản nhìn ngọn lửa ở cung Thụy Khánh đang dần dần bị dập tắt.

Đến tận giờ tỵ, lửa mới hoàn toàn được chế ngự, Phong Cẩn nhìn vị thống lĩnh ngự lâm quân, lãnh đạm hỏi: “Có cứu được Cẩu vương?”

“Vi thần vô năng, Cẩu vương điện hạ vì hít phải khói quá nhiều,

đã... hoǎng^(*) rồi ạ." Thống lĩnh ngự lâm quân quỳ trên mặt đất, không dám nhìn sắc mặt Đế vương lúc này.

(*) Hoǎng: Chết, cách nói tránh khi các quan to hay chư hầu chết.

"Trẫm đi xem nhị ca." Phong Cần đứng lên, đi về phía cung Thụy Khánh.

Cung điện xưa kia phồn hoa là thế, bởi đã nhiều năm chưa được tu sửa, vốn trông đã hoang vắng tiêu điều, nay trải qua một cơn hỏa hoạn lại càng thêm đổ nát. Cao Đức Trung nhìn mặt đất đầy tro bụi và

nước bắn loang lổ, khom người bước lại đỡ Hoàng đế.

Phong Cẩn vẫy tay tỏ ý không cần, đi nhanh tới chỗ đặt thi thể Cẩu vương, nhìn thấy vị nhị hoàng huynh của mình, tuy quần áo và đầu tóc dính đầy than bụi lấm lem nhưng dựa vào gương mặt đầy sợ hãi vẫn có thể nhận ra đó là ai.

Cẩu vương không được di truyền vẻ ngoài xuất sắc hơn người của Vi thị, tướng mạo chỉ thuộc dạng bình thường. Năm đó trong hậu cung, hành vi của người này rất tùy tiện, ngông cuồng, thậm chí

từng khiến hấn phải khó xử trước mặt các nô tài, khi bị giam cầm ở đây còn từng chửi bới âm ỉ, hôm nay cũng chỉ đành chật vật nằm đó.

Thấy Hoàng đế im lặng nhìn một người chết, mọi người đều không dám thở mạnh, có lẽ đều nhớ tới chuyện năm xưa.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Cấu vương khi còn sống mặc dù hành vi không đoan chính, kiêu căng phách lối, nhưng niệm tình trước đây, lấy nghi lễ Vạn hộ hầu hạ táng, sửa phong hào ‘Lễ’.” Phong Cận ngoảnh đầu nhìn thoáng qua tòa

cung điện một lần nữa rồi quay đi, sai bước ra ngoài.

Trong ý chỉ rõ ràng nói hành vi không đoan chính, kiêu căng phách lối, lại ban thưởng phong hào "Lễ", thật là châm chọc. Thống lĩnh ngự lâm quân liếc nhìn thi thể Lễ vương, gọi người nhanh tay thu thập, cũng quay đầu đi theo ra ngoài.

Các phi tần thấy Hoàng đế trở ra, liền khép nép dịu dàng cúi đầu. Phong Cận không có tâm tình nghe những lời dư thừa từ bọn họ bèn phất tay cho mọi người đều lui ra.

Thái hậu nhìn cung Thụy Khánh hoang tàn, điềm tĩnh lên tiếng: “Cung Thụy Khánh này nếu đã từng đi lấy nước, vậy trùng kiến xong thì đổi tên khác đi”.

Phong Cẩn tuy tôn kính Thái hậu nhưng sẽ không để bà nhúng tay vào quyết định của mình, hắn chỉ nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, trẫm biết nên làm thế nào.”

Thái hậu gật đầu, muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy sắc mặt con mình thờ ơ, cuối cùng đành vịn tay Hoàng hậu ra về.

Phong Cẩn nhìn đoàn người

Thái hậu đi khuất, từ từ mở miệng:
“Bãi giá hồi cung!”

Chuyện này kéo dài đến qua giờ
tý, Trang Lạc Yên ngồi kiệu quay về
đã bắt đầu ngáp dài, thế nên kiệu
của Yên quý tần đi qua bên cạnh
cũng không phát hiện.

“Chiêu muội muội buồn ngủ à?”
Yên quý tần nói bóng nói gió,
“Muội muội quả là người rộng lòng
đấy.”

Trang Lạc Yên quay đầu, thấy
Yên quý tần bèn lạnh nhạt nói: "Tỉ
tỉ nói vậy là có ý gì, ta và tỉ tỉ chỉ là
phi tần trong cung, những chuyện

khác đã có Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương giải quyết, muội muội có gì phải lo lắng?"

Yên quý tần muốn nói đến chuyện hỏa hoạn ở cung Thụy Khánh và chuyện Cầu vương hoăng nhưng lại nhớ đến những lời đồn đại trước đó nên đành nén lòng, đổi thái độ nói: "Muội muội hiểu lầm, chẳng qua tỉ tỉ chỉ lo chuyện hôm nay làm muội muội sợ hãi mà thôi."

"Đa tạ tỉ tỉ quan tâm," Trang Lạc Yên cười nhạt, "Cũng mong tỉ tỉ thả lỏng tinh thần."

Yên quý tần miễn cưỡng cười cười: "Đương nhiên rồi." Vừa lúc tới lối rẽ, Yên quý tần liền bảo thái giám nâng kiệu chuyển lối.

Đằng sau hai người một đoạn không xa, kiệu của Thục quý phi và Tô tu nghi đang lặng lẽ tiến lên, Tô tu nghi thấy kiệu của Chiêu sung nghi và Yên quý tần đi khuất mới nói: "Tỉ tỉ, xem ra Yên quý tần này không làm gì được Trang Lạc Yên đâu."

Thục quý phi nhìn về phía Yên quý tần vừa đi xa, cười châm biếm: "Cô ta còn tưởng mình vẫn như

thời được sủng ái nhất chắc.”

Tô tu nghi nhìn về phía trước, lại quay sang liếc nhìn Thục quý phi, im lặng không nói.

Cung Thục Khánh vì sao đột nhiên bị cháy? Là ngoài ý muốn hay do có người cố ý?

Hôm sau Hoàng đế hạ lệnh điều tra rõ, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu, tra hay không tra cũng chẳng có gì khác nhau, vị Lễ vương này vẫn luôn là cây gai trong mắt Hoàng đế, mặc dù cây gai ấy không còn gây được nguy hiểm gì

đã lâu.

Các vị đại thần cũng không ai đại
dột nói gì khiến Hoàng đế khó chịu.
Hoàng thượng nói cái gì thì chính
là cái đó, dù sao cũng không liên
quan đến chuyện triều chính, việc
xấu trong nhà Hoàng đế nhiều lắm
mà việc gì cũng muốn dính vào,
không cần cái thứ trên cổ nữa chắc?

Đối với phi tần hậu cung mà nói,
Lễ vương hay là Cẩu vương chẳng
liên quan gì tới các nàng, điều bất
đồng duy nhất là vị Thái hậu đã
đóng cửa lễ Phật gần một năm nay
lại xuất hiện, về sau hậu cung sẽ

còn thay đổi thế nào?

Diệp thực dung mới sảy thai và nàng Diệp dung hoa mới giáng cấp kia, liệu có cơ hội dựa vào Thái hậu, lần thứ hai đứng lên không? Nói gì thì nói, hai chị em họ Diệp này vẫn là cháu gái Thái hậu, các phi tần khác không thể so sánh cùng.

Trang Lạc Yên chẳng thêm nghĩ nhiều như bọn họ, đối với nàng, quan hệ thân thích của Thái hậu và phi tần nào đó căn bản không quan trọng, quan trọng nhất là ý của Hoàng đế.

Căn cứ kinh nghiệm từ phim

truyền hình và từ đọc lịch sử các phi tần là tỉ muội đẳng ngoại của Hoàng đế có hai kết cục. Nếu gia đình nàng ta có thực quyền, cộng với mẫu thân Hoàng đế biết điều, phi tần này lại thuộc hàng hiếu tình thế, cuộc sống trong hậu cung của nàng ta sẽ rất dễ chịu. Còn nếu gia đình nàng ta có thực quyền, mẫu thân Hoàng đế còn muốn ôm chuyện vào lòng, quản nọ quản kia, phi tần này lại không được thông minh lắm, vậy thì nàng ta có thể vể vạng một thời rồi sẽ nhanh chóng rơi vào kết cục không tốt đẹp gì.

Vì vậy, không cần biết chị em

nhà họ Diệp thuộc loại nào, nói cho cùng cũng không liên quan lắm đến lợi ích của Trang Lạc Yên, trừ phi vị trí Hoàng hậu kia còn trống.

Khi Trang Lạc Yên đang vui vẻ uống nước mơ chua ướp lạnh thì đã có người mang đồ Thái hậu mới ban thưởng tới cho nàng.

Trang Lạc Yên nhìn đồng tờ lụa châu ngọc trên bàn, cười nhạt một tiếng. Thái hậu đâu phải ban thưởng các phi tần, e rằng mục đích chính là muốn nói cho mọi người biết, Thái hậu bà muốn "rời núi", ai nấy biết điều ngoan ngoãn chút đi.

Chương 7

Nếu nói có gì khác trước thì đó là việc vị Diệp dung hoa đã cáo ốm bấy lâu nay đã chịu tới thỉnh an Hoàng hậu. Hoàng hậu vẫn bình thản như xưa, tựa như không hề cảm thấy việc Thái hậu lễ Phật xong lại xuất hiện ở hậu cung có gì đặc biệt.

Trang Lạc Yên nổi hứng quan sát nàng Diệp dung hoa này, Diệp thực dung bị sảy thai còn chưa xuất hiện, vị muội muội bị giáng cấp đã vội ra

sân khấu, không biết muối muối hay tí tí mới được lòng Thái hậu đây?

"Diệp thực dung tới."

Tiếng truyền báo chưa dứt, mọi người trong phòng đã chuyển mắt ra cửa, chỉ có Trang Lạc Yên vẫn đặt sự chú ý của mình lên Diệp dung hoa, bởi vì nàng phát hiện, khi nghe tiếng thái giám truyền báo, vẻ mặt Diệp dung hoa này có hơi kỳ quái, không giống như vui vẻ mà lại có cảm giác châm chọc.

Về nhan sắc, đúng là Diệp dung hoa nổi trội hơn Diệp thực dung,

hơn nữa trông nàng ta có vẻ tươi vui hoạt bát hơn tí tí mình, nếu nàng là một người đàn ông cũng nhất định sẽ thích Diệp dung hoa hơn một chút. Tuy hành vi của Diệp dung hoa này luôn luôn có vẻ hơi tùy tiện nhưng cũng tương đối chừng mực, sao hôm nay lại lộ vẻ mặt kỳ quái như vậy?

Chẳng lẽ là ghen ghét địa vị Diệp thực dung hiện giờ cao hơn nàng ta? Nhưng giải thích này nghe hơi gượng ép.

Vì bị sảy thai nên thời gian vừa rồi, Diệp thực dung cũng không hề

ra ngoài, nay tuy đã khôi phục ít nhiều nhưng sắc mặt vẫn tiêu tụy hơn xưa.

"Tần thiếp khấu kiến Hoàng hậu nương nương." Diệp thực dung quy củ hành lễ với Hoàng hậu rồi mới lễ phép lùi qua một bên, khi ánh mắt đảo qua chỗ Diệp dung hoa thì lướt nhanh hơn một chút.

Hoàng hậu cười nói: "Nhiều ngày không gặp, nàng đã bình phục chưa?" Nói xong lại bảo Hòa Ngọc, "Thu xếp chỗ cho Diệp thực dung, ngồi bên cạnh Diệp dung hoa đi, có lẽ mấy ngày nay tởm mọi các nàng

cũng chưa có dịp gặp nhau."

Trang Lạc Yên nhìn vẻ mặt ôn hòa của Hoàng hậu, âm thầm khâm phục, quả không hổ là Hoàng hậu, ngay cả chuyện tỉ mỉ người ta có gặp nhau trò chuyện không cũng biết cả, thảo nào trong này có nhiều nữ tử đã và đang được sủng ái như vậy mà vẫn không ai dám ra oai trước mặt nàng ta, có thể thấy thủ đoạn của nàng ta quả là hơn người.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp không sao rồi ạ." Sắc mặt Diệp thực dung thoáng cứng đờ, không biết vì nghĩ đến

đưa con không có duyên với mình hay là điều gì khác.

Diệp dung hoa thờ ơ nhìn Diệp thực dung ngồi xuống bên cạnh mình, hơi nghiêng người, hạ giọng cười khẽ: "Chuyện qua lâu rồi, chắc tí tí cũng đã bình phục."

Diệp thực dung nghe vậy bèn cười nhè nhẹ, như thể bất đắc dĩ lại bao dung: "Muội muội đang oán trách tí tí mấy ngày nay không đến thăm muội?"

Diệp dung hoa hơi ngẩng đầu nhìn Diệp thực dung, ánh mắt chăm chú như muốn nhìn rõ mọi

tâm tình ẩn giấu dưới nụ cười này, rồi đột nhiên nét mặt nàng chợt tươi như hoa: "Tỉ muội chúng ta gắn bó yêu thương nhau như vậy, tỉ tỉ không được khỏe, sao muội muội lại vì một chuyện nhỏ mà oán trách tỉ. Mấy năm nay muội đã trưởng thành rồi, đâu còn là một cô bé không hiểu chuyện như ngày xưa nữa."

Thục quý phi nâng tách trà, nhìn hai tỉ muội họ Diệp diễn màn kịch tình cảm, sau đó quét mắt sang những người còn lại, các phi tần khác đều đang nhâm nhi uống trà vờ như không để tâm nhưng mắt

đều nhìn chòng chọc vào tử muội họ Diệp, chỉ có Chiêu sung nghi tuổi không lớn lại ngồi uống trà rất quy củ, không biết nàng ta thực sự không quan tâm hay chỉ là vờ không quan tâm.

Năm ngoái nhà họ Diệp đột nhiên có chuyện xấu, Thái hậu viện có đi lễ Phật một năm không nhúng tay vào việc của hậu cung. Chuyện của nhà họ Diệp, Hoàng đế chỉ trưng phạt qua loa, vừa đầu tháng này người nhà họ Diệp làm được vài chuyện hợp ý Hoàng đế, Thái hậu liền kết thúc kì lễ Phật, không biết là trùng hợp hay cố ý.

Trong tình thế này, vị Hoàng hậu trước giờ luôn đóng vai hiền lành đức độ sẽ nghĩ gì đây, Thục quý phi nâng tách che ý cười trên khóe miệng, nhẹ nhàng thổi thổi lá trà trên mặt nước. Lại là một trò vui mà thôi, nàng không tin Hoàng thượng sẽ nhân nhượng cho Diệp gia nắm toàn bộ quyền lực ở hậu cung của mình.

"Nếu mọi người đã đến đủ thì các vị cùng bốn cung đi thỉnh an Thái hậu nương nương thôi." Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, lướt mắt nhìn mọi người một lượt rồi dẫn đầu bước ra ngoài.

Trang Lạc Yên lên kiệu cùng đoàn người đi về phía cung Khang An, nơi ở của Thái hậu, kiệu của Hoàng hậu do mười hai thái giám khỏe mạnh khiêng, nhìn đoàn chính mà khí phái khác thường. Từ "phi" trở lên đều do tám thái giám khiêng, tam phẩm trở lên chỉ có bốn người khiêng, ngũ phẩm trở lên chỉ có hai người khiêng, còn lại đều phải đi bộ, như vậy có thể thấy được, phân chia giai cấp ở đây rõ ràng thế nào.

Cung Khang An ở phía đông nam, cách cung Kiền Chính của Hoàng đế một quãng đường khá xa,

nhìn thái độ và cách nói chuyện của Hoàng đế với Thái hậu hôm qua, Trang Lạc Yên nhận thấy, tình cảm của hai người không sâu sắc lắm. Mà cũng phải thôi, với tác phong làm việc của Thành Tuyên đế, hẳn nhất định không cho phép Thái hậu nhúng tay vào việc triều chính hay hậu cung của mình.

“Hạ.”

Thái giám báo một tiếng thật dài, các kiệu dừng lại, từ từ hạ xuống, Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc, đứng dậy đánh giá cung Khang An, chỗ ở của Thái hậu các

đòi quả thật trang trọng hơn cung điện phi tần thông thường.

Vào bên trong, Trang Lạc Yên còn chưa kịp thấy rõ dáng dấp Thái hậu đã phải cùng các phi tần quỳ xuống hành lễ, vì Thái hậu miễn thỉnh an đã lâu nên nay các nàng đều phải làm đại lễ quỳ bái.

“Mau đứng lên đi, ai gia đâu có khát khe những nghi thức xã giao này.” Thái hậu cười cười, để các phi tần đứng lên, sau đó ban thưởng chỗ ngồi cho mấy phi tần có phân vị cao, mặt treo lên vẻ hiền từ thân thiết. Song, một nữ tử mới ngoài

bốn mươi lại tỏ vẻ hiền từ như vậy, Trang Lạc Yên thấy không được tự nhiên lắm, nhìn sao cũng cảm giác giả tạo.

Phân vị của nàng tuy không thấp nhưng vẫn chưa có tư cách được ngồi hàng trước, vậy nên tuy cũng vinh dự được ban chỗ ngồi nhưng vẫn là ngồi ở nơi khuất phía sau.

Thái hậu nhìn một phòng giai nhân khoe sắc, vỗ vỗ tay Hoàng hậu, nói: "Vài ngày không để ý đến chuyện trong hậu cung, nay nhìn lại đúng là thêm được mấy mỹ nhân đây."

Hoàng hậu liếc nhìn mấy người mới vào cung phân vị thấp như Trang Lạc Yên, lễ phép đáp: "Hoàng thượng chuyên cần chính sự, con thấy cũng nên bổ sung cho hậu cung của Hoàng thượng nên đã sắp xếp cho mấy người mới vào."

"Ừ, con là người rộng lượng hiền đức, ai gia nghe nói năm nay biểu muội con cũng vào cung rồi, ai gia còn chưa gặp mặt lần nào, đứng ra cho ai gia nhìn một cái."

Câu trước vừa khen Hoàng hậu rộng lượng hiền đức, câu sau liền đề cập đến chuyện Hoàng hậu thu

xếp cho biểu muội mình vào cung, vị Thái hậu này khen nàng ta hay cố tình khiến nàng ta bối rối đây? Trang Lạc Yên thấy một nữ tử xinh đẹp mặc bộ váy thắt eo màu hồng nhạt bước ra, chỉ mới chừng mười bảy, mười tám tuổi, đứng một mình thì trông cũng khá nhưng đặt vào hàng ngũ mỹ nhân nhiều như mây trong này lại có vẻ bình thường, thảo nào từ khi vào cung đến nay vẫn chỉ là một huệ cơ.

Tôn huệ cơ thi lễ ra mắt Thái hậu, Thái hậu bình thân thưởng nàng ta một chiếc vòng tay, sau đó không đả động thêm lời nào mà lại

nhắc tới chị em họ Diệp.

"Con nổi dòng của Hoàng thượng vốn ít, nay Diệp thực dụng lại sảy thai, thật khiến ai gia đau lòng," Thái hậu nhìn Hoàng hậu, "Hoàng hậu, con và Hoàng thượng là vợ chồng đã nhiều năm, nên khuyên giải Hoàng thượng nhiều hơn."

Hoàng hậu vẫn cung kính thưa vâng như cũ.

Trang Lạc Yên nhìn màn kịch này, thâm nghĩ, làm Hoàng hậu thật là vất vả, không chỉ phải giúp chồng quản lý đàn vợ bé mà còn phải

quan tâm đến chuyện vợ bé sinh con, con cái của vợ bé mà ít quá còn bị mẹ chồng nhắc nhở, con nhiều hay ít là chuyện của cá nhân Thành Tuyên đế, Hoàng hậu khuyên bảo thì có tác dụng gì?

"Con dâu vô năng." Hoàng hậu không nhận lời, chỉ đứng dậy tạ tội.

Thái hậu gật gật đầu vẻ thấu hiểu: "Con ngày ngày phải xử lý việc hậu cung, đúng là rất bận rộn, ai gia cũng biết con là người đức độ, song việc của hậu cung có bao giờ hết được, nên quan tâm đến Hoàng

thượng nhiều hơn mới phải."

Hoàng hậu vội vàng thưa vâng nhưng vẫn không hề đề cập tới công việc hậu cung, như thế không hề hiểu được ẩn ý trong lời Thái hậu.

Trang Lạc Yên nhìn tuồng vui này, âm thầm cảm khái trong lòng, không hổ làm Thái hậu, Hoàng hậu, nói câu nào câu nấy đều đẹp mà có câu nào không giấu kim trong lời?

"Hoàng thượng giá lâm!"

Hay thật, ngay cả Hoàng đế cũng tới tham gia, màn kịch này càng lúc

càng náo nhiệt hơn đây. Trang Lạc Yên đứng lên, thấy Thành Tuyên để bước vào phòng, đầu gối hơi nhún nhẹ, nghiêng người hành lễ.

"Hôm nay ở chỗ mẫu hậu đông vui quá nhỉ!" Phong Căn chấp tay chào Thái hậu xong, ngồi xuống bên phải bà, nhìn thoáng qua các giai nhân trong phòng, khi ánh mắt lướt qua tử muội họ Diệp thì hơi dừng lại, quay sang nói với Thái hậu: "Thời tiết nóng bức, mẫu hậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn."

"Ai gia nào có yếu ớt như vậy," Thái hậu cười nói, "Hoàng thượng

quan tâm đến ai gia, tất nhiên ai gia rất mừng."

"Chỉ cần mẫu hậu bình an khỏe mạnh, con cũng yên lòng." Phong Căn nhắc tách trà bằng gỗ tơ vàng khắc hoa, khê nhấp một ngụm, "Nếu mẫu hậu thấy tịch mịch thì hãy gọi Diệp thực dung và Diệp dung hoa tới cùng nói chuyện giải sầu."

Thái hậu mỉm cười, gật đầu nói phải, sau lại hơi nghi hoặc: "Vãn Mi làm sai chuyện gì khiến Hoàng đế giáng thành dung hoa rồi?"

Hoàng đế bình thân đặt tách trà

xuống: "Thời gian qua mẫu hậu đóng cửa lễ Phật nên không rõ chuyện trong hậu cung, con còn có mấy tấu chương chưa phê, mẫu hậu cứ hỏi Diệp thực dung sẽ biết nguyên do." Nói xong liền đứng dậy chào Thái hậu rồi đi khỏi.

Trang Lạc Yên nhìn nụ cười đã cứng đờ trên mặt Thái hậu, kín đáo cúi đầu xuống, lần này Hoàng đế đến thăm hỏi Thái hậu hay là cảnh cáo Thái hậu? Ai mà biết được.

Sau khi nghe Hoàng đế nói mấy câu đó, Thái hậu cũng không còn tâm tư biểu diễn màn mẹ chồng

nàng dâu thân thiết, chỉ lát sau liền cho mọi người ra về, ngay cả chị em họ Diệp cũng không được giữ lại.

Hoàng đế đã nói rõ, Thái hậu nếu buồn chán thì cứ gọi chị em họ Diệp tới nói chuyện, mục đích thực tế là muốn truyền đạt với Thái hậu rằng, ta biết các vị đều là người nhà họ Diệp, muốn làm gì thì nên để ý đến suy nghĩ của ta một chút. Thủ đoạn này tuy có vẻ khá vô tình nhưng lại rất hiệu quả.

Nếu Hoàng đế vô dụng, Thái hậu sẽ muốn quản chuyện nọ chuyện kia, nhưng nếu Hoàng đế đã có

thực quyền mà Thái hậu còn muốn vươn tay đến những thứ không thuộc về mình, vậy thì có chuyện hay để xem rồi.

Trang Lạc Yên ngồi trên kiệu, nhìn thấy phía trước là vị Từ chiêu dung chưa từng bắt chuyện một lần. Nàng Từ chiêu dung này nhìn thật mảnh mai yếu ớt, như chỉ cần một trận gió là có thể thổi bay vậy, quả ra dáng tài nữ.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang treo phía trên, nàng thầm nhủ, hậu cung đúng là nơi cao thủ quần tụ, ai không có chút thủ đoạn

thì khó lòng tồn tại ở đây.

Cảm khái xong, quay đầu nhìn, lại thấy hai gò má nõn nà của Từ chiêu dung đã ửng hồng, lấm tấm mồ hôi, cử chỉ uyển chuyển nhẹ nhàng, khiến người vừa thấy đã thương.

***

"Xoảng!" Tách trà rơi xuống đất, vỡ thành mấy mảnh.

Thái hậu bình tĩnh đứng lên: "Ai gia run tay, dọn đi!"

"Thưa vâng." Cung nhân vội vã

quỳ xuống.

Thái hậu liếc mắt nhìn những mảnh sứ vương vãi trên sàn, quay người đi vào phòng trong.

Đã nhiều ngày trôi qua, Hoàng đế không hề lật thẻ bài của phi tần, Thái hậu cũng không nói gì. Đương nhiên, Hoàng hậu vẫn ngồi vững vàng như núi trong cung Cảnh Ương, toàn bộ hậu cung tĩnh lặng đến kỳ lạ.

Thời tiết nóng bức, không mấy người có hứng thú tới ngự hoa viên đi dạo, Trang Lạc Yên cũng không

ngốc đến mức đi ra ngoài lượn lờ trong tình hình này, người có mắt đều thấy được Thái hậu định nhúng tay vào việc hậu cung, có điều Hoàng hậu thì giả ngây giả ngốc, Hoàng đế cũng không sẵn lòng mà thôi.

Hai ngày trước có nàng phi tần nào đó tỏ ý tứ muốn về phe Thái hậu, hôm qua liền bị Hoàng hậu tìm cơ hội cảnh cáo một phen, xem ra Hoàng hậu cũng là một nhân vật cứng tay đây. Mà Hoàng hậu làm như vậy, Hoàng đế lại không tỏ bất cứ thái độ gì, việc này càng chứng tỏ lập trường của Hoàng đế.

"Bẩm chủ tử, người của cung Khang An tới truyền lời, nói là Thái hậu nương nương mời người sau bữa trưa tới cung Khang An xem kịch ạ." Vân Tịch đi đến, khẽ nói, "Nô tì nghe tin, nhiều chủ tử khác cũng được mời đi."

"Xem kịch à?" Trang Lạc Yên nhướn mày, kịch trên đài diễn liệu có hay bằng vở kịch dưới đài không, Thái hậu bày ra trò này liệu có mục đích gì?

"Thái hậu nương nương nhớ tới, ta sao có thể từ chối không đi." Trang Lạc Yên lười nhác đứng lên,

"Ta đi ngủ một lát, đến bữa trưa thì gọi ta nhé."

Thính Trúc và Vân Tịch liếc nhìn nhau, trông vẻ bình thản của chủ tử, chắc việc hôm nay không có gì quan trọng đâu, bèn an tâm lui ra ngoài.

"Thái hậu còn truyền những người nào?" Thục quý phi nằm trên tháp mỹ nhân, bên cạnh có hai cung nữ đứng hầu, lúc này ngay đến lời nói của nàng ta nghe cũng uể oải.

"Bẩm chủ tử, nghe nói có Hoàng

hậu nương nương, Hiền phi, Ninh phi, Nhu phi nương nương, Từ chiêu dung, Diệp thực dung, Tô tu nghi, Chiêu sung nghi, Yên quý tần, Tương hiền tần, Lâm tần và Diệp dung hoa ạ." Lăng Sa cẩn thận trả lời.

"Không ít người đâu nhỉ." Thực quý phi cười nhẹ, "Thái hậu nương nương lại mời cả Lâm tần à?"

"Bẩm vâng, có lẽ là mời Diệp dung hoa mới bị giáng chức nên mời thêm cả Lâm tần để che mắt người khác chẳng?" Lăng Sa đáp.

"Ai biết có ý gì." Thực quý phi

mở mắt, "Dù sao cũng chỉ là vở kịch của bà ta và Hoàng hậu, chúng ta cứ vui vẻ xem là được."

Sau bữa trưa, Trang Lạc Yên liền trang điểm thật đoan chính, ngồi vào kiệu đi về phía cung Thái hậu. Giữa trưa nắng gắt, nàng lấy tay che trán, híp mắt nhìn đoàn nghi thức đi phía trước, nếu không lầm thì đó là thánh giá của Hoàng đế.

"Bẩm Hoàng thượng, phía sau nhìn như là Chiêu sung nghi ạ." Cao Đức Trung nhỏ giọng nói.

"Thế à?" Kiệu của Hoàng đế có

mui che nên Phong Cẩn không phải phơi nắng, hấn quay đầu nhìn lại, cau mày hỏi, "Trời nắng thế này, nàng ấy ra ngoài làm gì?"

"Bẩm, chắc là đến cung Khang An." Cao Đức Trung giải thích, "Hôm nay Thái hậu nương nương mời các vị chủ tử tới xem hát, hình như là vào lúc này đây."

"Mẫu hậu cũng hăng hái thật," Phong Cẩn bình thản nói, nhìn ra bên ngoài đang nắng chói chang đến lóa mắt, "Đã như vậy, lát nữa xử lý xong tấu chương, trăm cũng nên tới nghe một chút."

Trang Lạc Yên nhìn đoàn nghi thức của Đế vương rẽ sang hướng khác, biết hẳn không tới cung Khang An lúc này, bèn lau mồ hôi trên trán rồi nói: "Đi nhanh đi, nếu để Thái hậu nương nương chờ lâu là không ổn đâu."

Đến cung Khang An, Hoàng hậu và chị em họ Diệp đã ở đó, Trang Lạc Yên ngồi một lát, các phi tần khác cũng lục tục tới.

Nhìn danh mục các vở diễn do thái giám trình lên, Trang Lạc Yên từ chối không chọn, thứ nhất là vì nàng không thích mấy thứ này, thứ

hai là nàng không biết nội dung những vở kịch ấy, nếu chẳng may đụng tới điều kiêng kỵ của vị nào thì không hay.

Vở diễn đầu tiên đã mở màn, đó là một vở vui vẻ náo nhiệt, Trang Lạc Yên nhìn các đào kép diễn trên sân khấu, lấy khăn tay che miệng ngáp một cái.

"Người già rồi chỉ thích xem những cảnh náo nhiệt vui vẻ," Thái hậu cười nói với đám phi tần, "Các người thích vở nào thì cứ chọn, đừng chỉ để ý đến ai gia."

Mọi người thưa vâng nhưng

cũng không có ai dám chọn vở nào Thái hậu không thích.

Sau vài vở diễn, có mấy nghệ nhân diễn ảo thuật của cung đình bước ra, màn diễn của họ lại khiến Trang Lạc Yên có hứng thú xem, các phi tần khác cũng giật mình thán phục liên tục.

"Ảo thuật là thế đó, người nhìn như vậy thôi nhưng thật ra là thị giác bị đánh lừa," Thái hậu cười, "Bọn họ không chỉ tay chân nhanh nhẹn mà còn biết diễn kịch nữa, Hoàng hậu nghĩ sao?"

"Con dâu không biết, nay mẫu

hậu nói, con ngấm lại thì quả đúng là như vậy," Hoàng hậu lộ vẻ thán phục, "Những màn biểu diễn này quả là vừa mạo hiểm vừa đặc sắc."

"Ai gia cũng chỉ nói như vậy thôi, đúng hay không đúng chỉ có bọn họ hiểu được." Thái hậu chỉ chỉ những nghệ nhân trên sân khấu biểu diễn, gọi người thưởng cho họ vài thứ, sau đó lại thở dài nói, "Nếu bây giờ có vài đứa bé ở bên cạnh ai gia thì chắc sẽ náo nhiệt vui vẻ hơn."

Hoàng hậu biết Thái hậu cố ý khiến mình khó xử, nàng không có

con, bản thân đã làm Hoàng hậu nhiều năm, cùng Hoàng thượng se duyên vợ chồng từ khi ngài còn là Thái tử, chỉ sinh được một công chúa lại chết yếu. Làm chính cung Hoàng hậu lại không con cái, đây đúng là một khiếm khuyết trí mạng, dù lúc này lòng nàng đang rỉ máu nhưng trên mặt vẫn phải trưng ra nụ cười hiền hòa: "Đại hoàng tử và nhị hoàng tử giờ còn nhỏ, đợi chúng lớn một chút là đều có thể chạy nháy," nàng lấy quạt phe phẩy cho Thái hậu, "Đợi lúc thời tiết mát mẻ hơn, nếu Thái hậu nương nương nhớ nhưng tiểu hoàng tử thì để bọn nhỏ đến đây

bái kiến."

Thái hậu chẳng phải vì chuyện Diệp thực dung sảy thai nên muốn nàng khó chịu sao, chút xiu khó xử này nàng vẫn còn chịu được.

Trang Lạc Yên nghe hai người giao chiến, lòng thầm tán thưởng diễn xuất của Hoàng hậu, người thường rơi vào tình cảnh này đã sớm lúng túng không nói lên lời, vậy mà Hoàng hậu còn có thể biến hóa câu chuyện thành Thái hậu nhớ nhung tiểu hoàng tử. Nàng nghe nói hai vị hoàng tử này được gửi nuôi ở trong cung Hiền phi và Ninh

phi, nhưng đều là gửi nuôi chứ không phải ghi danh dưới tên hai nàng ấy, rõ ràng Hoàng đế không có ý định nâng cao thân phận hai vị hoàng tử này.

"Thôi khỏi cần qua lại cho vất vả, trẻ con da non thịt mềm, nhỡ va đụng vào đâu thì không tốt." Thái hậu ôn hòa nói, tiếp tục xem nghệ nhân biểu diễn trên sân khấu, tỏ vẻ không muốn tiếp tục câu chuyện với Hoàng hậu.

Ở thời đại phong kiến này, quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu dường như vĩnh viễn là một khó

khăn, nhưng phụ nữ tội gì phải gây khó khăn cho nhau? Trang Lạc Yên âm thầm thở dài một tiếng, lột vỏ quả nho, bỏ vào trong miệng. Nho ăn tuy ngon nhưng bóc vỏ dính tay lắm, nàng lấy khăn lau tay, không muốn động đến nữa. Thính Trúc đang quạt cho nàng thấy vậy bèn rót một tách trà, nhỏ giọng nói: "Bẩm chủ tử, trà này giải khát đây ạ."

"Nàng cung nữ này của Chiêu sung nghi quả là tri kỷ," Yên quý tần ngồi bên cạnh Trang Lạc Yên nhìn về phía Thính Trúc, tựa như nhớ ra điều gì, "Nhưng trông nàng

ta quen mắt nhĩ?"

"Nàng ấy hầu hạ bên cạnh ta hằng ngày, Yên quý tần quen mắt cũng không có gì là lạ." Trang Lạc Yên cười cười, tỏ vẻ không thềm để tâm đến ẩn ý trong câu nói của Yên quý tần.

"Ta nhớ ra rồi, đây chẳng phải tiểu cung nữ hầu hạ cạnh Diêu tần hồi trước hay sao? Hồi đó người làm sai chuyện gì bị đuổi đi, sau này Diêu tần sinh tiểu công chúa rồi mất, không ngờ người lại đến hầu hạ Chiêu sung nghi." Yên quý tần nhướn cao mày nhìn Trang Lạc

Yên, "Chiêu sung nghi quả thật không biết việc này sao?"

Trang Lạc Yên cười cười: "Nô tài phục vụ bên cạnh ta nhiều như vậy, biết đi đâu hỏi hết chuyện quá khứ, chỉ cần bây giờ họ hầu hạ tận tâm là được."

"Muội muội quả là người đơn giản nhỉ." Yên quý tần đoán chừng Trang Lạc Yên chỉ cứng rắn ngoài miệng bèn cười nhấp một ngụm trà, quay lên xem ảo thuật.

Thính Trúc thật không ngờ Yên quý tần còn nhớ rõ chuyện này, năm ấy nàng đúng là cung nữ hầu hạ

bên cạnh Diêu tần, nhưng tính tình Diêu tần không tốt lắm, nàng chỉ phạm một lỗi nhỏ đã bị đuổi đi. Vốn chuyện này cũng không có gì to tát nhưng nghe Yên quý tần nói như vậy lại có điểm khác đi.

Các chủ tử trong cung không thích dùng nô tài của chủ tử đã mất hoặc là nô tài của chủ tử thất sủng, bởi vì đó đều là dấu hiệu kém may mắn, mặt nàng thoát cái đã trắng bệch, nhìn về phía chủ tử của mình, thấy vẻ mặt người vẫn bình tĩnh như thường mới thoáng thả lỏng.

"Hoàng thượng giá lâm!"

Hoàng thượng đã vài ngày chưa tới hậu cung, nay nghe thái giám thông báo một tiếng, các phi tần liền kiễng chân ngóng trông, trông chờ Hoàng thượng nhìn trúng mình, sau đó sẽ nhận được thánh sủng.

"Mấy vở diễn hôm nay sôi nổi thật," Phong Cận ngồi xuống xem ảo thuật một lát, nói, "Vốn nghĩ đùa nhỏ của Diệp thực dung không còn, trăm sẽ đau lòng một thời gian dài, nhưng hôm nay đã được an ủi nhiều."

Hoàng đế vừa dứt lời, nụ cười

trên mặt Thái hậu gần như không giữ được nữa, nhưng bà ta không thể không tiếp lời: "Ai gia thấy không khí trong hậu cung cứ nặng nề quá cũng không tốt, Hoàng đế thích trẻ con thì để Diệp thực dung sinh một đứa khác là được, đừng quá đau buồn."

"Con chỉ đau lòng mà thôi, nay con tuổi còn trẻ, mẫu hậu không cần quá quan tâm," Phong Cận uống một ngụm trà, không mặn không nhạt nói, "Mẫu hậu có thể được bình an khỏe mạnh, phúc thọ dài lâu đã là niềm vui lớn nhất dành cho con rồi, nếu còn muốn

phiền mẫu hậu lo lắng việc hậu cung của con thì đó là con bất hiếu."

Thái hậu nghe xong, miễn cưỡng cười cười, cố nín nhịn ngồi xem kịch thêm một lát rồi nói mình đã mệt mỏi, những người đang ngồi đều đứng lên lễ phép xin lui. Trang Lạc Yên thấy rõ ràng, Hoàng hậu đã thở phào một hơi.

Kiều đi được một quãng, chợt có tiểu thái giám đuổi theo, nhận ra đó là tiểu thái giám bên cạnh Cao Đức Trung, Trang Lạc Yên liền lên tiếng: "Vị công công này có chuyện gì

chăng?"

"Bẩm Chiêu chủ tử, Hoàng thượng thưởng cho người một ít lá trà giải nhiệt, Cao công công bảo nô tài mang tới cho người đây." Tiểu thái giám lễ phép trả lời, trong tay là hộp gỗ rất đẹp, lá trà bên trong chắc là loại thượng hạng.

Trang Lạc Yên xuống kiệu tạ ơn, đợi tiểu thái giám đi khỏi mới lên kiệu lần nữa, vuốt ve hộp gỗ trong tay, vừa mở ra đã ngửi thấy mùi lá trà nhàn nhạt.

Cao Đức Trung thấy Tiểu An Tử quay về bèn hỏi: "Đưa là trà đến

chưa?"

"Bẩm tổng quản, đã đưa đến, Chiêu chủ tử còn nhờ nô tài cảm ơn người." Tiểu thái giám thành thật trả lời.

"Nào có chuyện chủ tử cảm ơn nô tài chúng ta!" Cao Đức Trung gõ đầu tiểu thái giám một cái rồi quay người bước vào trong.

Tiểu thái giám ngẩng đầu nhìn lên, biết tổng quản đi báo lại cho Hoàng thượng rồi.

***

Trang Lạc Yên nhìn Thính Trúc quỳ trước mặt mình, nhấp một ngụm nước trà mới được ban thưởng, nói: “Ta phạt em quỳ ở đây một nén hương, sau một nén hương em đứng lên đi làm việc của mình, hiểu chứ?”

“Nô tì tạ ơn chủ tử.” Thính Trúc dập đầu ba cái, thâm tâm cảm kích vô cùng. Trong phòng có đặt bồn bằng nên không khí không nóng lắm, chủ tử để nàng quỳ ở đây, sao nàng không hiểu người quan tâm đến mình. Nếu là vị chủ tử khác thì đâu còn giữ nàng bên cạnh, nay nàng chỉ bị phạt nhẹ thế này đã là

ân đức cao cả của chủ tử.

Kỳ thực Trang Lạc Yên hoàn toàn không tin những điều mê tín kia, song chuyện này đã bị Yên quý tần chọc ra, nếu nàng không nói năng nửa câu thì sẽ khiến người khác nghi ngờ, nhưng phật Thích Trúc thế nào đó là chuyện của nàng. Thích Trúc là một nữ tử thông tuệ lại thức thời, nàng không muốn mất một người hầu như vậy.

Khi các phi tần cho rằng Hoàng đế sẽ tiếp tục không lật thẻ bài thì hẳn lại đột ngột nghỉ tại cung Cảnh Ương của Hoàng hậu liên tiếp hai

đêm. Hoàng hậu là chính thất của Hoàng đế, các phi tần khác muốn ghen cũng không có tư cách.

Buổi tối ngày thứ ba, Hoàng đế tới chỗ Thục quý phi, sáng hôm sau lại ban thưởng cho Thục quý phi không ít, có thể thấy sự sủng ái của Hoàng đế dành cho nàng ta không hề suy giảm.

Sau Thục quý phi là đến Từ chiêu dung, Ninh phi, Hiền phi mỗi người một đêm, cử chỉ này của Hoàng đế khiến các phi tần nghĩ rằng hắn đã sửa lại thói quen không thích lật thẻ bài vào mùa hè.

Sau khi đi đến chỗ mấy vị có danh tiếng một lượt, hai hôm tiếp theo Hoàng đế lại không lật thẻ bài khiến mọi người không sao hiểu được.

"Bẩm Hoàng thượng, thái giám nội thị tới thỉnh an ạ." Nghe Cao Đức Trung nói vậy, Phong Cẩn hiểu, ông ta muốn hỏi hắc hôm nay có lật thẻ bài hay không.

"Cho vào đi." Phong Cẩn dừng công việc, Cao Đức Trung bước lại gần nhận lấy cây bút lông trong tay thấy trên giấy chỉ có một chữ "Không" như rồng bay phượng

múa.

Khi thái giám nội thị quỳ trước mặt dâng khay lên, Phong Cẩn đảo mắt qua các thẻ bài của phi tần xếp trong đó đột nhiên hỏi: "Đào bên ngoài Đào Ngọc các sắp chín rồi?"

Cao Đức Trung nghe vậy liền sững sốt, sau đó vội đáp: "Bẩm, có lẽ đã ăn được nhưng còn chưa chín hoàn toàn ạ."

"Chưa chín hẳn cũng có chỗ hay của nó." Phong Cẩn nhắc một tấm thẻ lên, "Trẫm cũng đã vài ngày chưa gặp Chiêu sung nghi, đêm nay tới Đào Ngọc các đi."

Biết đêm nay lại được "hưởng dụng" Hoàng đế, Trang Lạc Yên cầm lên một quả đào mới hái ngoài các, híp mắt nhìn ánh nắng chói chang bên ngoài, "rắc" một cái cắn hết non nửa quả.

Phong Cẩn xử lý xong tấu chương, thấy canh giờ còn sớm, lại gặp Cao Đức Trung đang vội vã bước vào bèn hỏi: "Chuyện gì?"

"Bẩm, Thái hậu nương nương vừa cho trượng tể một cung nữ trong cung Nhu phi nương nương

ạ."

"Nguyên do?" Phong Căn bình thản hỏi tiếp.

Cao Đức Trung căng thẳng, mồ hôi ướt trán cũng không dám lau, tiếp tục thưa: "Nô tài nghe nói, cung nữ này va phải phượng giá của Thái hậu nương nương."

"Cung nữ của Nhu phi vì sao lại va chạm với phượng giá của Thái hậu?" Phong Căn cười lạnh.

"Nô tài nghe nói, Thái hậu nương nương muốn tới vườn đào thăm thú, bất ngờ gặp phải cung

nữ của Nhu phi nương nương tới hái đào, hoảng hốt chạy ra liền đụng phải Thái hậu nương nương, khiến Thái hậu giật mình sợ hãi nên bị ban trượng tể."

"Lúc này vườn đào chỉ có mấy quả đào chưa chín, có cái gì đáng xem?" Phong Cận trào phúng, "Vây trăm cũng nên tới cùng mẫu hậu ngắm vườn đào một lát xem sao."

Trang Lạc Yên nghe được tin Thái hậu muốn tới vườn đào thì định ra ngoài đón tiếp, không ngờ lại có cung nữ tới hái trộm đào rồi đụng phải Thái hậu, khiến cho Nhu

phi cũng bị trách mắng một trận.

Nhìn Nhu phi từ xưa vẫn ngạo nghễ nay lại trắng bệch cả mặt, quỳ trên đất, Trang Lạc Yên bước lên, nói: "Xin Thái hậu nương nương tha tội, tần thiếp nghĩ Nhu phi tí tí cũng không biết người trong cung mình lại to gan lớn mật như vậy."

"Ngay đến người của mình cũng không quản nổi, còn làm được trò trống gì?" Thái hậu lạnh lùng liếc mắt sang Trang Lạc Yên, "Chuyện của ai gia, không đến lượt người xen miệng."

"Tần thiếp có tội." Trang Lạc Yên

làm bộ kinh hoàng sụỵ xuống, lẳng lẳng quỳ trên mặt đất.

“Mẫu hậu xưa nay lễ Phật, đừng vì một nô tài tay chân táy máy mà làm tổn thương lòng từ bi của mình.” Đứng cách đó một quãng, Phong Cẩn mở miệng nói, “Hai vị ái phi không hề hay biết gì về chuyện này, mẫu hậu hãy cho các nàng ấy đứng lên đi.”

Thái hậu nhìn hai người quỳ trước mặt, chậm rãi nói: “Nếu Hoàng thượng đã lên tiếng, hai người hãy đứng lên đi.”

“Tạ ơn Thái hậu nương nương,

tạ ơn Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên đứng dậy lui qua một bên, cúi đầu nhìn viên trân châu dính trên giày thêu, khóe miệng thoáng cong.

“Hoàng thượng, không phải ai gia muốn gây khó dễ,” Thái hậu liếc nhìn Nhu phi đã trắng nhợt mặt, “Là người đứng đầu một cung mà ngay cả chuyện quản lý nô tài trong cung mình cũng không làm được, thực sự khiến ai gia thất vọng.”

Phong Cẩn lạnh nhạt: “Mẫu hậu không cần quá tức giận, chỉ là một nô tài mà thôi, nếu đã sai trượng tể thì không nên vì một nô tài mà giận

dữ làm phương hại bản thân mình."

Thái hậu nghe Hoàng đế nói như vậy, biết hẳn không có ý định phạt Nhu phi, bèn bất mãn trừng mắt nhìn Nhu phi một cái rồi lên kiệu đi mất.

"Hoàng thượng..." Nhu phi rụt rè sợ hãi nhìn về phía Phong Cẩn, khuôn mặt nhỏ xinh vẫn tái nhợt.

"Lui ra trước đi," Phong Cẩn vẫn bình thản, "Cẩn thận thanh lý chuyện trong cung của mình."

"Thiếp... xin cáo lui." Nhu phi

cẩn môi, lui về phía sau rồi rồi đi, đi được một đoạn, nàng quay đầu lại, thấy Hoàng thượng cầm lấy tay Chiêu sung nghi. Đúng lúc này, Chiêu sung nghi ngẩng đầu cười, ánh mắt hai người đảo qua nhau, rồi đều coi như không thấy.

"Hoàng thượng, thiếp đang mờ mờ hồ hồ người..." Trang Lạc Yên nhẹ nhàng đẩy vị Hoàng đế đang sát lại gần mình, đôi mắt đầy ắp lệ ngừng xấp xỉ.

"Trẫm cũng chưa tắm đâu, ái phi phải hầu hạ trẫm cho tốt đấy." Phong Cận hôn nhẹ lên môi Trang

Lạc Yên một cái, quay sang dặn nô tài bên cạnh đi chuẩn bị vật dụng tắm rửa.

Các nô tài ngẫm hiểu, đi chuẩn bị một thùng nước ấm thật to có khắc rồng, Trang Lạc Yên bị Phong Cẩn ôm vào thùng tắm, trong lòng chỉ cảm khái, thùng tắm này to hơn thùng tắm hằng ngày của mình biết bao nhiêu.

Một nam một nữ khóa thân cùng tắm một thùng nước, nếu không có chuyện gì xảy ra thì thật không hợp lẽ thường, vì vậy khi Trang Lạc Yên ôm cổ Hoàng đế rên lên trong

thùng tắm, nàng đã thực sự tin tưởng loại chuyện như “uyên ương hí thủy” này có độ kích thích rất cao.

Mất hơn nửa canh giờ mới tắm xong, Trang Lạc Yên mềm người để mặc Hoàng đế thắt váy cho mình, vòng tay ôm lưng hắn cười nói: "Hoàng thượng, ngài thắt chậm quá."

"Thế nào, chê trẫm làm không tốt?" Phong Cẩn ấn vào bên hông mỹ nhân một cái, "Hay là để ái phi thay y phục cho trẫm?"

"Hoàng thượng làm vậy không

phải là bắt nạt người ta hay sao," Trang Lạc Yên đỏ ửng mặt, hạ thấp giọng, "Eo còn mồi lắm đấy."

Phong Cẩn khe khẽ bật cười, chỉnh lại y phục cho Trang Lạc Yên, khom lưng ôm mỹ nhân từ tháp vào ngực mình, ngoảnh mặt ra cửa gọi: "Người đâu?"

Cung nữ thái giám đang đứng hầu bên ngoài vui đầu tiến vào, không dám ngược nhìn, chỉ lẳng lẳng thu dọn gian phòng, khiêng thùng nước ra ngoài, mặc dù trong lòng ai cũng hiểu trong này vừa xảy ra chuyện gì.

Vuốt ve mái tóc còn ẩm ướt của Trang Lạc Yên, Phong Cần hỏi: "Thường ngày ái phi hay làm gì?"

"Đọc sách, luyện viết chữ, thêu thùa, chăm sóc cây cảnh, luyện đàn, có điều những thứ này thiếp đều làm không tốt lắm." Trang Lạc Yên dụi đầu vào hõm cổ người kia vài cái, như muốn truyền lại cảm giác bất an, "Nhưng thiếp nghĩ, cứ từ từ luyện nhất định sẽ có tiến bộ."

"Mấy thứ đó đều không quan trọng, nàng thích thì học, không cần phải cố gắng quá." Phong Cần vỗ vỗ lưng Trang Lạc Yên, ôn hòa

nói, "Ái phi như hiện tại cũng tốt lắm."

"Thật ạ?" Tâm trạng vốn không tốt dường như chỉ bởi một câu nói này mà lập tức trở nên vui vẻ, Phong Căn nhìn đôi mắt long lanh sáng rõ đang chăm chú nhìn mình, gật đầu.

Đôi tay đang ôm cổ hấn hình như hơi xiết lại; Phong Căn lần thứ hai cúi nhìn, giai nhân đã tựa đầu bên cổ hấn, ngoài vẻ vui mừng còn có đôi chút lưu luyến không muốn rời xa.

Tim hấn thoáng run lên, ôm

người đó bước về phía giường.

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc, Cao Đức Trung, Thính Trúc và các nô tài đang đứng hầu bên ngoài chờ chủ tử truyền gọi. Tối hôm qua trong phòng lại ồn ào một trận, có lẽ các chủ tử hôm nay sẽ không dậy sớm đâu.

Cao Đức Trung liếc nhìn hai cung nữ thân cận của Chiêu sung nghi, thoạt nhìn rất quy củ, chưa từng cố gắng nghe ngóng tin tức gì ở ông, đúng là hợp mắt hơn so với những cung nữ tự nhận là thông minh kia.

Đứng thêm nửa canh giờ, bên trong mới có tiếng động, Cao Đức Trung mang theo mấy nô tài đi vào, quả vẫn như trước đây, Chiêu sung nghi nằm, Hoàng thượng đã rời giường.

Nếu bàn về ân sủng, Chiêu sung nghi mặc dù không tính là được sủng ái nhất nhưng Hoàng thượng đã dậy mà nàng ta vẫn còn nằm ngủ, đây nhất định là người duy nhất. Dù là Thục quý phi, sáng hôm sau đêm thị tẩm vẫn phải dậy hầu hạ Hoàng thượng thay y phục. Nhưng nhìn Hoàng thượng cố gắng nhẹ tay nhẹ chân, ông hiểu ra, lúc

này vị chủ tử trên giường kia còn đang say giấc.

Trong phòng có hương vị đặc trưng sau một cuộc hoan ái, Cao Đức Trung hầu hạ Hoàng đế đã lâu, đương nhiên sẽ không liếc ngang liếc dọc. Hầu hạ Hoàng đế thay y phục xong, thấy Hoàng đế lại bước tới cạnh giường, hôn nhẹ lên trán Chiêu sung nghi, ông bèn vội vã cúi đầu.

Chuyện cung nữ của Nhu phi vì tay chân không sạch sẽ đã bị Thái hậu trượng tể, làm liên lụy đến Nhu phi cũng bị trách cứ, chỉ sau

một đêm đã lan truyền khắp hậu cung. Các vị phi tần người thì hả hê nhìn, người thì chẳng quan tâm.

"Nàng cung nữ này đúng là không được thông minh lắm, vườn đào tuy không lớn nhưng giấu một quả đào nào có khó khăn, việc gì phải vì một quả đào mà hoảng hoảng hốt hốt va vào phượng giá, thật không biết là không có đầu óc hay không có mắt nữa đây," Tô tu nghi khinh thường nói, "Nhu phi cũng thật không may, có một nô tài như thế."

"Đúng vậy, thật là xui xẻo, nếu

không thì sao chạy tới vườn bên ngoài Đào Ngọc các trộm mấy quả đào, còn va chạm với Thái hậu nương nương." Thục quý phi nửa cười nửa không, vân vê một quả nho trong tay, móng tay mài dũa cẩn thận sạch sẽ thoáng xoẹt qua vỏ quả nho, làm lớp thịt quả mọng nước lộ ra.

"Trong hậu cung này, không có ai đơn giản cả." Ném quả nho trên tay vào chiếc đĩa ngọc bích hình lá sen xanh biếc, Thục quý phi lấy khăn tay lau nhẹ, nhìn sang Tô tu nghi, nói: "Những lời này nói ở chỗ ta thì được, ra ngoài, nàng ngậm chặt

miệng cho ta, biết chưa?"

"Vâng." Tô tu nghi khúm núm gật đầu, nhưng trong lòng vẫn thắc mắc, vì sao một chuyện tất cả mọi người đều biết lại không thể nhắc đến.

***

"Chủ tử, người còn đang nghĩ đến chuyện hôm qua sao?" Thính Trúc vấn tóc cho Trang Lạc Yên, thấy chủ tử trầm ngâm lại tưởng nàng nhớ đến cung nữ đã chết đi nên khó chịu trong lòng bèn khuyên giải: "Hậu cung là như vậy đấy, đi sai một bước là rơi vào địa

ngục, chủ tử đừng quá để ý."

Trang Lạc Yên gật đầu, không nói gì thêm nhưng trong lòng rất rõ ràng, hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nhu phi và nàng không đứng một phe, vì vậy khi thấy cung nữ kia lảng vảng gần Đào Ngọc các, nàng có ý định sai Phúc Bảo ra hù dọa nàng ta một chút, cho nàng ta một lời cảnh cáo. Ai dè nàng cung nữ này nhát gan như vậy, làm bộ như hái trộm được vài quả đào rồi vội vã chạy ra ngoài, vừa ra đến nơi liền va phải vị Thái hậu đang bực bội trong người kia.

Điều khiến nàng không hiểu là, cung nữ kia sao lại rình rập cạnh Đào Ngọc các, còn Nhu phi, sau khi xảy ra sự cố liền đến quá nhanh, liệu trong việc này còn có tay chân của ai?

Chợt nhớ tới sau khi Diệp thực dung sảy thai, có hai cung nữ chết rất bí ẩn, Kim lương nghi bị Hoàng đế biếm vào lãnh cung, chị em họ Diệp lại mâu thuẫn với nhau, Thái hậu đang lễ Phật lại xuất hiện, còn xung đột với Hoàng đế vài lần, cùng với chuyện Thái hậu đột ngột muốn tới mảnh vườn đào chẳng có gì đặc sắc này ngắm cảnh, sau đó ra tay

giết người, giữa những chuyện này có gì đó rất bất thường?

Là có người muốn hãm hại nàng hay Nhu phi, hoặc là muốn hại một ai khác, cuối cùng kế hoạch lại bị phá mất, liên lụy đến Nhu phi bị Thái hậu mắng?

"Cung nữ kia tên là gì, trong cung có ai thân thiết không?" Thính Trúc đang định cài thêm một cây trâm san hô màu đỏ vào búi tóc, Trang Lạc Yên ngăn lại, rút cây trâm khỏi tay Thính Trúc, lấy một cây trâm khác bằng ngọc bích đưa cho nàng.

Thính Trúc cài trâm lên đầu theo ý Trang Lạc Yên: "Nô tì chỉ biết nàng tên là Kim Đào, là cung nữ phụ trách quét tước trong cung Nhu phi nương nương, thường ngày không có cơ hội tiếp cận Nhu phi nương nương đâu ạ."

Theo ý Thính Trúc, hình như nàng cũng hoài nghi chuyện này có điều kỳ quái, Trang Lạc Yên thả cây trâm san hô vào hộp: "Chuyện này tạm thời không cần nghe ngóng nữa." Hôm qua đến Hoàng đế cũng nhúng tay, hẳn không phải chuyện nhỏ.

Hôm nay Thái hậu miễn các phi tần đến thỉnh an, các phi tần cũng bớt một công đoạn hành xác, đều thở phào nhẹ nhõm. Trang Lạc Yên chậm rãi dạo trong vườn, nghĩ đến mấy lời đàm tiếu của các "đồng nghiệp" sáng nay, thấy không có gì khác xưa, ngay cả Nhu phi mới bị Thái hậu trách cứ cũng làm như không có việc gì. Vậy mới thấy, lòng dạ bọn họ sâu đến nhường nào.

Về tới Đào Ngọc các được một lát, thái giám từ cung Kiền Chính tới tuyên chỉ ban thưởng cho nàng, chỉ là một ít gấm vóc, trang sức, châu ngọc gì đó, thứ đáng chú ý

nhất là một bồn tùng la hán cảnh, bồn cảnh này được tu sửa rất có ý nghĩa, khiến người ta nhìn liền thấy thích thú, đặt ở phòng ngoài rất thích hợp.

"Bẩm Chiêu chủ tử, trước khi nô tài đi, Hoàng thượng còn nói, chỗ Hoàng thượng vẫn còn bồn tùng la hán khác, nếu người không hài lòng với bồn cây này thì có thể đổi." Thái giám tuyên chỉ cười nói.

"Làm phiền công công rồi, bồn này đẹp lắm." Trang Lạc Yên chú ý tới hoa văn trên chiếc bồn sứ Thanh Hoa này là hoa bạch tuyết mai, đây

là... lời bày tỏ của Hoàng đế với nàng?

"Ta rất thích." Nụ cười trên môi Trang Lạc Yên nháy mắt đã rạng rỡ bất ngờ, thưởng cho thái giám một túi tiền, lấy khăn tay cẩn thận lau chùi bên ngoài bồn cây, như thể cực kỳ yêu thích bồn cây cảnh này, găm vóc trang sức đặt bên cạnh lại không thu hút được sự chú ý của nàng.

Thái giám truyền chỉ khó hiểu nhìn bồn tùng la hán, tuy bồn cây khá đẹp nhưng cũng chẳng phải vật hiếm có gì, sao Chiêu sung nghi lại

thích thứ này nhỉ?

Thái giám truyền chỉ quay về cung Kiền Chính bẩm báo lại, ngày xưa Hoàng thượng chỉ gặt đầu rồi thôi, vậy mà hôm nay y nói xong, Hoàng thượng lại lên tiếng.

“Chiêu sung nghi có thích mấy thứ kia không?” Phong Căn vừa hạ triều, vừa tháo mũ quan Đế vương vừa nhìn về phía thái giám truyền chỉ. Thái giám này đột nhiên cảm thấy khẩn trương, không biết có phải ảo giác của hắn hay không, hình như cả tổng quản Cao Đức Trung cũng đang nhìn mình chăm

chăm.

"Bẩm, bẩm Hoàng thượng, Chiêu sung nghi rất thích ạ." Hân dừng một chút, sau đó kể lại tỉ mỉ chuyện xảy ra Đào Ngọc các, "Lúc đầu Chiêu sung nghi đã rất vui vẻ, sau nhìn thấy bồn tùng la hân lại càng mừng rỡ hơn, còn thưởng cho nô tài một thỏi vàng. Khi nô tài lui ra còn thấy Chiêu sung nghi lấy khăn tay lau cho bồn cây, có lẽ là rất thích bồn tùng la hân đó ạ."

"Tốt, nếu Chiêu sung nghi thưởng người một thỏi vàng, vậy thì trăm thưởng người hai thỏi

vàng. Cao Đức Trung, dẫn hấn đi lĩnh thưởng." Phong Cần đưa mũ Đế vương cho nữ quan, tâm trạng hình như tốt lắm.

"Bẩm vâng," Cao Đức Trung dẫn thái giám truyền chỉ ra cửa, cười cười, nói với tên thái giám: "Nhóc con, vận khí của ngươi tốt đấy, nhưng Chiêu sung nghi thực sự thích bồn tùng la hán đó à?"

"Bẩm tổng quản, nô tài nào dám nói sai. Cao tổng quản không thấy đấy thôi, lúc đầu nô tài thấy Chiêu sung nghi nhìn mấy món gấm vóc trang sức cũng chỉ bình thường,

sau lại thấy bồn tưng la hán liền lập tức cao hứng gấp mấy lần. Nô tài đã có vài dịp đi truyền chỉ ở Đào Ngọc các, đúng là chưa từng thấy Chiêu sung nghi vui như vậy." Thái giám truyền chỉ lắc đầu, vẫn không hiểu vì sao Chiêu sung nghi lại đột nhiên cao hứng đến thế.

"Chuyện của chủ tử, làm nô tài nên tò mò ít thôi," Cao Đức Trung đưa hai thỏi vàng cho hán, "Chuyện của chủ tử, làm nô tài không cần nhiều lời, hiểu không?"

Thái giám truyền chỉ nghe vậy, vội vàng gật đầu. Hán có thể có

được địa vị nhất định ở cung Kiền Chính này thì đương nhiên cũng có đầu óc, lại thêm Cao Đức Trung tổng quản nhắc nhở, sao không hiểu rằng chuyện này không thể nói với người khác?

Cao Đức Trung quay lại bên cạnh Phong Căn, thuật lại lời của thái giám truyền chỉ vừa nói, nhìn sắc mặt Hoàng thượng, hình như rất hài lòng trước phản ứng của Chiêu sung nghi.

Thính Trúc và Vân Tịch đều từng nghe những lời chủ tử mình nói trước đó vài ngày, nay nhìn thấy

bồn cây Hoàng thượng ban thưởng thì đều vui mừng cho chủ tử, hai người nóng lòng muốn chạy đi hỏi hoa tượng cách chăm sóc từng la hán ngay lập tức.

Trang Lạc Yên nhớ lại những hoa hoa cỏ cỏ từng được ban thưởng, đầu tiên là Cát Cân Tử, tiếp theo là hoa súng, bây giờ lại là từng la hán, Hoàng đế dự tính kiếp sau mở cửa hàng hoa hay sao?

Song nhìn bồn sứ Thanh Hoa này đúng là rất đẹp, rơi vào thời hiện đại thì chắc phải có giá trên trời.

Vì gần đây Hoàng đế sủng hạnh người nào thì đều ban thưởng một ít đồ, mọi người trong cung nhìn đã quen mắt nên lần này Đào Ngọc các được ban thưởng cũng không khiến các phi tần có phản ứng gì đặc biệt. Hoàng hậu như thường ngày sai người ban thưởng một phần lễ, tuy không quá quý giá nhưng chí ít cũng bày ra một tư thái rộng lượng hiền hậu của chính cung.

Hoàng đế dạo một vòng quanh các phi tần, không biết vô tình hay cố ý mà không hề lật thẻ bài của tĩ muội họ Diệp, ngay cả biểu muội

của Hoàng hậu là Tôn huệ cơ cũng được nhận thánh sủng một lần, sau đó thăng thành Tôn dung hoa, cùng ngồi ngang hàng với Diệp dung hoa.

Trang Lạc Yên nghe nói biểu muội Hoàng hậu được tấn phong làm Tôn dung hoa thì thở dài một tiếng, vị Hoàng đế này cũng thật là thiếu đạo đức, hậu cung nhiều loại phong hào như vậy lại cố tình chọn "dung hoa" mà thăng, đó không phải là cố ý làm Diệp Văn Mi xấu mặt hay sao?

Khi tới thỉnh an Hoàng hậu,

Trang Lạc Yên quan sát nàng Tôn dung hoa mới ra lò, thấy nàng ta yêu kiều nhút nhát lại nhin không được cảm thán một câu “nghiệp chương”. Một nữ tử trẻ trung mơn mơn thế này lại thành vật hi sinh trong cuộc tranh đấu nơi hậu cung, chưa nói người khác, e rằng ngay cả Hoàng hậu cũng chỉ coi cô bé như một quân cờ mà thôi.

Đêm trước mưa to khiến không khí dịu đi không ít, Trang Lạc Yên ra khỏi cung Cảnh Ương, đột nhiên nảy ra ý định đi ngắm sen. Nàng nghe nói cách ngự hoa viên không xa có một hồ sen rất đẹp, tiếc là

chưa từng tới đó ngắm cảnh, nay khó có dịp nổi hứng thú, nàng liền quyết định đi thăm thú.

Đến hồ sen, quả nhiên hoa sen ở đây nở rất đẹp, Trang Lạc Yên không kìm lòng được bèn ngắt một đóa, vừa đứng vững lại nghe được phía sau có một giọng nói trẻ trung chào mình.

"Phía trước là Chiêu sung nghi sao?"

Trang Lạc Yên quay đầu lại, thì ra là Tôn dung hoa, nàng mỉm cười ôn hòa.

"Xin bái kiến Chiêu sung nghi."
Tôn dung hoa uyển chuyển cúi chào, bộ dáng khiến người nhìn có cảm giác đây là một bé ngoan vậy. Trang Lạc Yên cảm khái, cô bé kia và thân thể này của mình cùng mười tám tuổi, sao bản thân mình lại không còn chút hồn nhiên ngây thơ nào nữa, lẽ nào linh hồn quyết định khí chất?

"Tôn dung hoa không cần đa lễ,"
Trang Lạc Yên cười, gật đầu, "Tôn dung hoa cũng tới ngắm sen?"

"Nghe nói hoa sen ở đây nở rất đẹp, tần thiếp tính đến ngắm một

lát." Tô dung hoa nhìn hồ sen, "Tiếc rằng lúc này chưa phải thời điểm hoa sen nở đẹp nhất, đợi thêm mấy ngày nữa mới càng đẹp hơn."

"Đối với ta, lúc nào cũng như nhau, chỉ cần nở hoa đều đẹp." Trang Lạc Yên nhìn xuống bông hoa trong tay, "Ta còn có chút chuyện riêng, không cùng Tôn dung hoa ngắm sen được."

"Cung tiễn Chiêu sung nghi." Tôn dung hoa hơi cúi người chào, đột nhiên bổ sung một câu, "Hoa phải nở đúng lúc mới có thể đẹp nhất."

Trang Lạc Yên nhìn Tôn dung hoa, lạ lùng: "Hoa tươi phải bẻ liền tay, nếu để lâu ngày lại bẻ cành không." Nói xong, cầm cành hoa sen vừa hái ngồi lên kiệu đi mất.

Tôn dung hoa dừng dừng đưa mắt nhìn đoàn người xa dần, chậm chậm quay đầu, nhìn mặt nước hồ, khóe miệng thoáng cong lên.

"Bẩm chủ tử, Tôn dung hoa nói thế là có ý gì?" Vân Tịch vẫn hơi bận tâm, "Nô tì luôn cảm thấy, Tôn dung hoa này không đơn giản như bề ngoài."

"Tác phong quá nông nổi rồi."

Trang Lạc Yên cầm mấy cành sen vào chiếc bình cao cổ, không nhanh không chậm nói, "Hôm nay nàng ta nói chuyện với ta như vậy, ngày mai gặp phi tần khác cũng sẽ nói như vậy, xem ra khí độ của biểu muội Hoàng hậu nương nương quả là kém xa Hoàng hậu."

Trang Lạc Yên đã hơi hiểu được bộ dạng chủ nhân cũ của thân thể này ra sao. Lúc đầu, cô bé mới được sủng ái e là cũng như Tôn dung hoa bây giờ vậy, đắc ý lên mặt mà quên mình là ai, trong cung này còn có những ai.

Hai ngày sau, ban đêm, một trận sấm sét đánh xuống thật mạnh, Trang Lạc Yên sợ đến bật dậy, nhìn ra màn đêm chẳng chịt tia sáng ngoài kia, bản khoăn không hiểu liệu có phải mình nhầm, dường như, nàng có nghe thấy tiếng một nữ tử thét lên thất thanh từ xa xa.

Chương 8

“Chủ tử...” Thính Trúc đứng ngoài màn, Trang Lạc Yên không thấy rõ nét mặt nàng nhưng nghe giọng nói cũng nhận ra có chuyện

không hay.

"Chuyện gì thế?" Trang Lạc Yên hít sâu một hơi, để Thính Trúc vén màn, nghe tiếng mưa trút ào ào ngoài cửa sổ, sấm sét thỉnh thoảng vang lên khiến màn đêm càng trở nên đáng sợ.

"Nô tì hình như có nghe thấy tiếng thét ngoài kia." Thính Trúc nhú chặt mày nói, "Không biết có chuyện gì."

"Tối nay sấm vang mưa lớn, chúng ta không nghe thấy gì cả." Trang Lạc Yên trầm ngâm một lát, "Đêm nay không ai được ra ngoài."

Không cần biết chuyện này có liên quan đến mình hay không, nàng quyết định không đi xem. Trang Lạc Yên lau mồ hôi trên trán: "Em cũng đi ngủ đi."

"Nhưng mà, nếu có người cố ý..."
Thính Trúc vẫn lo lắng.

"Trong cung này không có kẻ ngốc, sai hay đúng là ở trong mắt Hoàng thượng." Trang Lạc Yên rất hài lòng trước sự cẩn thận của Thính Trúc - nàng không hề châm đèn, điều này cho thấy Thính Trúc không muốn người khác biết, "Mưa lớn như vậy, không có việc gì thì có

ai ra ngoài?"

Thính Trúc gật đầu, liếc nhìn sấm chớp rền vang ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng lui ra.

Một đêm sấm rung chớp giật, sáng hôm sau trời lại trong lành, Cao Đức Trung đã dậy từ sớm, đứng hầu ngoài tấm cung của Hoàng đế, chờ được truyền gọi, chợt thấy một thái giám chạy vội tới, sắc mặt kinh hoàng.

"Bẩm Cao tổng quản, vườn đào bên Chiêu chủ tử sáng nay phát hiện có ba thi thể, Chiêu chủ tử và

cung nữ đi cùng sợ đến thất thần, giờ đang cho truyền thái y."

Cao Đức Trung nghe vậy, hai hàng lông mày nhú chặt lại, hai ngày nay vườn đào bị sao thế nhỉ, liên tục có người chết?

Đúng lúc này, bên trong chột có tiếng động truyền ra, Cao Đức Trung hạ giọng: "Chuyện trước đừng lộ ra, mau đi báo cho Hoàng hậu nương nương." Loại chuyện này nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, thực chẳng dễ giải quyết, Cao Đức Trung nói xong liền dẫn cung nữ thái giám đi vào bên

trong.

Thay y phục xong, Cao Đức Trung đang khom người sửa lại góc áo bào cho Hoàng đế, bỗng nghe Hoàng đế lên tiếng.

"Bên ngoài xảy ra chuyện gì?" Phong Cẩn giang hai tay để nữ quan chỉnh sửa tay áo.

"Nô tài nghe nói Chiêu chủ tử bị chấn kinh, lúc này thái y đã đến Đào Ngọc các." Cao Đức Trung cẩn thận mở miệng.

"Chấn kinh?" Phong Cẩn nhíu mày, "Có chuyện gì?"

"Nô tài nghe nói, sáng hôm nay Chiêu chủ tử dậy sớm đi dạo trong vườn đào, nhìn thấy ba thi thể nên bị kinh sợ đến hôn mê bất tỉnh." Cao Đức Trung sửa lại góc áo xong, lùi qua một bên đứng.

"Ngoài vườn đào sao lại đột nhiên có ba thi thể?" Phong Cảnh cười nhạt, "Chuyện này đợi trăm hạ triều rồi xử lý sau."

"Bẩm vâng." Nghe ý của Hoàng thượng là muốn nhúng tay vào, vậy thì việc này không đơn giản nữa rồi.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, đây là ba thi thể tìm thấy trong vườn đào."

Hoàng hậu ngồi ở sảnh chính, mắt đảo qua ba cỗ thi thể phủ vải trắng, không ra hiệu cho người ta vén lên mà chỉ lấy khăn tay che mũi, "Có tra ra là những ai không?"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, những người này bị sét đánh nên khuôn mặt khó nhìn rõ, hạ quan đã xem xét cẩn thận lại, phát hiện trong ba người có một người là thái giám Tiểu Phương Tử của điện Trung Tĩnh, hai người kia là cung

nữ quét tước trong điện Thừa Thiên, Hồng Châu và Kim Quả, Kim Quả là tỉ tỉ của cung nữ bị trượng tể mấy hôm trước." Thị vệ ngự lâm quân nhìn ba thi thể, thâm hiểu chuyện gì xảy ra, "Hạ quan phát hiện, trên cổ Kim Quả còn có một ít vải chưa cháy hết."

Hoàng hậu nhìn thoáng qua khay do thái giám trình lên, trên nền vải trắng phủ khay là vài miếng vải vụn vàng cháy, mép ngoài đã đen lại nhưng người ta nhìn vào vẫn có thể đoán ra nó được dùng làm gì.

"Thú vị thật, chẳng lẽ Kim Quả vì cái chết của muội muội nên muốn tới vườn đào thất cổ tự vẫn, lại còn dẫn theo hai người cùng tới?" Hoàng hậu phất tay cho thái giám bưng tang vật lui ra, trên mặt lộ vẻ giễu cợt, đột nhiên quay sang nhìn các phi tần trong phòng một lượt, "Các muội nghe thử xem, liệu có chuyện thú vị như vậy không?"

Hiền phi che miệng cười: "Ở đâu có chuyện kỳ quái như thế chứ, sợ là có ai đó muốn đồ vạ cho người khác mà thôi."

Nếu tối hôm qua nàng Kim Quả

này thực sự treo mình ở vườn đào, trong mắt ai cũng thành "Kim Quả muốn hóa thành quỷ cũng không tha cho Chiêu sung nghi," chỉ tiếc người lập ra kế hoạch này không ngờ rằng làm loại chuyện xấu xa ấy sẽ bị sét đánh.

Thống lĩnh ngự lâm quân cho người nâng ba thi thể ra ngoài, vòng tay nói: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, cô Kim Quả đã bị gãy, nếu hạ quan đoán không lầm, trước khi bị sét đánh thì Kim Quả đã chết rồi."

Thi thể được mang ra ngoài,

những người trong phòng cảm thấy dễ thở hơn, Thục quý phi cười nhạo: "Có cái gì phải tra nữa, chẳng qua là hãm hại không thành mà thôi."

"Đương nhiên phải tra một chút, người hãm hại là ai, vì sao phải hãm hại," Hoàng hậu thở dài, "Chỉ thương cho Chiêu sung nghi, sáng sớm đã bị kinh sợ như thế, không biết giờ này thế nào?"

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, Chiêu sung nghi đã uống thuốc, lát nữa là tỉnh lại." Thái y đứng trong góc phòng trả lời, "Nhưng sau đó Chiêu sung nghi cần cẩn thận, không nên bị kinh sợ thêm, nếu không sẽ khiến đầu óc bị tổn thương."

Hoàng hậu gật đầu, dặn dò thái y phải trị liệu thật tốt.

Các phi tần ở đây đều trưng ra vẻ mặt lo lắng, sẵn sóc, nhưng dưới lớp vỏ bọc ấy, có ai thực sự quan tâm. Ai cũng thấy tiếc vì vận may của Chiêu sung nghi này quá lớn,

ngay cả khi bị người hãm hại cũng có trời cao giúp đỡ, nếu không, sớm sét sớm không đánh, muộn không đánh mà lại chờ đúng lúc hai nô tài kia mang thi thể tới dưới tàng cây rồi mới đánh?

"Hoàng thượng giá lâm."

Hoàng hậu cùng các phi tần đứng dậy hành lễ, thấy sắc mặt Hoàng đế không được tốt, Hoàng hậu cũng biết hấn không thích những chuyện như thế này trong cung, nhất thời không biết nên mở miệng ra sao.

"Chiêu sung nghi thế nào?" Trên

đường tới đây, Phong Cẩn đã hiểu rõ gần hết câu chuyện, hẩn âm trầm nói, "Trong cung quả là càng ngày càng náo nhiệt, hôm nay ở đây có chuyện xảy ra, ngày mai chỗ kia lại có người chết, không được một khắc thanh tịnh!"

"Xin Hoàng thượng bớt giận, thái y đã đến xem rồi, có nói Chiêu sung nghi chỉ bị chấn kinh, tĩnh dưỡng một thời gian sẽ không sao ạ." Hoàng hậu cẩn thận đáp.

Cao Đức Trung nghe nói thế, tim thoáng nhảy lên một cái. Trong hậu cung, phi tần mà phải tĩnh dưỡng

thì e là cứ thế "tĩnh dưỡng" mãi, Hoàng hậu vô tình hay cố ý nói vậy?

"Chỗ nào còn có thể dùng tĩnh dưỡng?" Phong Cẩn ngồi trên ghế, nâng tách trà, nhìn thống lĩnh ngự lâm quân đang khom lưng đứng giữa phòng, "Chuyện này người tra xét thật cẩn thận cho lắm, lắm muốn xem xem, trong cung này có bao nhiêu người tâm tư bất chính." Nói xong ánh mắt đảo qua những người đang đứng trong phòng một lượt.

Các phi tần tuy không từng trải qua nhiều loại sóng gió nhưng cũng

đều là người biết che giấu tình cảm, vậy mà bị ánh mắt của Hoàng đế thoáng đảo qua, không ai dám ngẩng đầu nhìn, ngay cả Hoàng hậu cũng phải cúi đầu đi.

"Hoàng hậu, khanh cũng nên chấn chỉnh lại hậu cung đi." Phong Cận thu hồi ánh mắt, dẫn mạnh tách trà lên bàn, đứng dậy nói, "Trẫm vào thăm Chiêu sung nghi."

"Vâng." Hoàng hậu vội vàng đứng lên, thấy Hoàng đế lạnh mặt đi khuất mới quay nhìn về phía mấy phi tần, "Lời Hoàng thượng hôm nay các muội cũng nghe rõ rồi

đấy, trong cung nếu có kẻ nào tay chân không sạch sẽ thì đuổi đi đi." Lời này đâu phải nói các nàng đuổi nô tài mà là cảnh cáo các nàng, nếu có ý định gì thì nên bỏ đi, song Hoàng hậu không nhắc lại việc để Trang Lạc Yên tĩnh dưỡng, giống như nàng ta chưa từng nói điều đó vậy.

Phong Căn vào đến phòng trong, thấy hai cung nữ thường ngày hầu hạ bên cạnh Chiêu sung nghi đang rầu rĩ đứng bên giường, khóe mắt hơi đỏ lên, hình như đã khóc.

Thính Trúc thấy Hoàng đế bước

vào, vội vã lau nước mắt, quỳ xuống.

"Đứng lên cả đi." Phong Căn đi tới bên giường, ngồi xuống, nhìn nữ tử nhợt nhạt đang nằm yên, "Thái y nói chủ tử các người lúc nào tỉnh lại?"

"Bẩm Hoàng thượng, thái y nói chỉ cần nửa canh giờ, nhưng nay đã gần một canh giờ rồi." Thính Trúc nước nỏ, "Sáng nay chủ tử tỉnh dậy vốn hơi đau đầu, nô tì liền khuyên chủ tử ra ngoài dạo mát một chút, nào biết lại gặp phải loại chuyện này, xin Hoàng thượng giáng tội."

Phong Cẩn nhìn chăm chú vào người trên giường, không nhìn Thính Trúc: "Đứng lên đi, ra gọi thái y vào đây."

Thính Trúc đập đầu một cái, lau nước mắt lui ra, đi tới huyện quan, nàng hơi quay đầu, thấy Hoàng thượng đang dếm lại góc chăn cho chủ tử, bèn vùi đầu bước ra.

Ngón tay chạm nhẹ vào làn da hơi lạnh, Phong Cẩn nhìn gương mặt này, rất đẹp nhưng vẫn không bằng Thục quý phi, Yên quý tần. Đôi mắt linh hoạt nhắm chặt khiến hắn thấy đáng tiếc, một đôi mắt

như thế nên hoạt bát mở to mà không phải như bây giờ, mí mắt nhợt nhạt khép lại.

Ngay khi hắn ngưng thần ngắm nhìn, người trên giường đột nhiên mở mắt. Đôi mắt mờ mịt còn mang theo chút sợ hãi, vừa thấy hắn liền vội nín chặt tay áo bào, hoàn toàn quên mất quy củ: "Hoàng thượng, Hoàng thượng!"

"Ái phi, không sao rồi." Phong Cận khẽ thở dài, thương tiếc ôm nữ tử vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng nàng, cảm nhận được từng cơn run rẩy của người đó.

Thính Trúc vào tới cửa, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng bèn cùng thái y lui ra ngoài, Vân Tịch cũng yên lặng đi ra.

Lát sau, bọn họ nghe được tiếng nước nổ trong phòng truyền đến, loáng thoáng lẫn vào đó là vài tiếng an ủi, trầm thấp của Hoàng thượng.

Thái y nghe được tiếng động trong phòng vắng ra, lại lùi ra sau thêm vài bước, đầu cúi thấp hơn, dường như chỉ ao ước mình không hề nghe được gì, dù rằng ai cũng biết, Hoàng thượng đang nhỏ nhẹ ôn hòa an ủi ai.

Thính Trúc lại âm thầm kinh hãi, may là đêm qua không ra ngoài xem, nếu không thì chuyện sẽ thành thế nào, không ai biết được. Cũng may ông trời phù hộ, đánh chết đám nô tài rắp tâm làm chuyện xấu kia, bằng không thì hậu cung bao nhiêu cái miệng, ai có thể quản nổi.

Ngoài đại sảnh, Hoàng hậu cùng một đám phi tần đều tự bùng trà thưởng thức như thế hôm nay không có chuyện gì xảy ra vậy.

Hoàng hậu nhìn ánh dương rực rỡ bên ngoài phòng, mệt mỏi đặt

tách trà xuống, chấm nhẹ khăn lên khóe miệng: "Đã trưa rồi, chúng ta nên về sớm đi, có Hoàng thượng ở đây, chắc là Chiêu sung nghi cũng sẽ không có chuyện gì đâu.

"Hoàng hậu nương nương nói phải," Thục quý phi đứng lên, "Thiếp nhớ trong cung có một ít thuốc giúp ngưng thần tĩnh khí rất tốt, đợi lúc về cung sẽ bảo nô tài đưa tới cho Chiêu sung nghi muội muội."

Hiền phi cũng đứng dậy theo: "Phải đấy, thiếp cũng xem xem, hôm nay bị dọa một trận như vậy, Chiêu

sung nghi muội muội chắc phải ít hôm nữa mới khỏe lại được đây."

Cao Đức Trung đi vào phòng trong, nhẹ giọng nói với Hoàng đế: "Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và các chủ tử khác chuẩn bị quay về cung, ngài có ý chỉ gì không?"

"Để các nàng ấy về đi." Phong Cẩn ôm Trang Lạc Yên, không quay đầu lại, "Trong cung có kẻ gian hãm hại Chiêu sung nghi, may được trời cao phù hộ, coi như là duyên số. Người gọi người tới chùa Trùng Hoa quyên cho Chiêu sung nghi

một trăm lượng vàng tiền đèn nhang, coi như trăm thay Chiêu sung nghi tạ ơn thần linh phù hộ."

"Vâng ạ." Cao Đức Trung cũng thấy kỳ quái trong lòng, chẳng lẽ Chiêu sung nghi thực sự được trời đất phù hộ, gặp loại chuyện âm hiểm này mà vẫn có thể xoay chuyển, tuy có bị chấn kinh một chút nhưng dù sao vẫn tốt hơn bị người té bùn đầy thân, không sao giũ sạch.

Trang Lạc Yên tựa vào lòng Phong Căn, âm thầm cảm khái, trời giông bão đừng nên trốn dưới tàng

cây nhé, kéo bị sét đánh đấy.

***

Phong Cần ở lại cùng Trang Lạc Yên một buổi sáng, trưa đó cũng cùng nàng ăn cơm.

Thấy Chiêu sung nghi rõ ràng không muốn ăn lại cố gắng nuốt hết bát canh mình múc cho, trái tim thoáng mềm ra một chút, hần buông đũa bạc, nói: "Không muốn ăn cũng không sao, hôm nay bảo Thượng Thực cục chuẩn bị thêm ít hoa quả và điểm tâm." Nói xong, sai một thái giám đứng bên cạnh đi Thượng Thực cục truyền khẩu dụ.

“Hoàng thượng, thiếp không sao đâu, chỉ không muốn ăn uống gì, một lát là ổn thôi.” Trang Lạc Yên nỗ lực để mình cười thật tự nhiên, “Hoàng thượng từng dẫn một nghìn tinh binh tiêu diệt mấy nghìn sơn phỉ, không ai địch nổi, thiếp sao lại vì một chuyện nhỏ như thế đã khiếp đảm vô dụng.”

“Trẫm là nam nhi, đương nhiên nên vì trăm họ mà chiến đấu anh dũng,” Phong Căn cười nói, “Nữ nhi yếu đuối một chút cũng không sao.”

“Nhưng thiếp là người của

Hoàng thượng” Trang Lạc Yên nghiêm túc nhìn Hoàng đế, "Mặc dù thiếp không cần lên ngựa chinh chiến thiên hạ nhưng chí ít cũng không muốn để Hoàng thượng đã bận rộn việc triều chính còn phải phân tâm vì thiếp."

Phong Cận bật cười, thật là một cô bé khờ khạo đến đáng yêu, phi tần trong hậu cung đối với hắn chỉ là một loại công cụ, vui buồn của các nàng ấy liệu có thể ảnh hưởng đến hắn bao nhiêu? Thế nhưng, khi nhìn vào đôi mắt nghiêm nghị của nữ tử bé nhỏ này, trái tim hắn chợt mềm ra, ôn hòa nói: "Nàng nghĩ

cho trầm, trầm rất cảm động, cũng rất vui mừng." Nói xong lời này, hắn liền thấy niềm hân hoan hiện lên trên gương mặt nàng, thoáng chốc cảm thấy không đành lòng đối mặt với tấm chân tình ấy.

Trang Lạc Yên dịu dàng cười, gấp một đĩa thức ăn cho Hoàng đế: "Hoàng thượng vui vẻ là hạnh phúc của thiếp."

"Nàng đúng là không hề khiêm tốn nhỉ?" Phong Cẩn nhắc đĩa, ăn vài miếng, "Thì ra nói mấy lời vừa rồi là chờ trầm khen ngợi."

"Tục ngữ nói, Đế vương nhất

ngôn cửu đỉnh, Hoàng thượng khen thiếp như vậy đương nhiên là thật rồi, sao thiếp lại không nhận chứ, huống chi từng lời từ đáy lòng, đâu phải vì cái gì mới nói." Trang Lạc Yên nghiêng đầu cười với Phong Căn, gương mặt còn hơi tái nhợt thoáng chốc sinh động hẳn lên.

Phong Căn nhìn dáng điệu đáng yêu của nàng, lòng chợt thấy vui vẻ, lắc đầu nói: "Thế mới biết, một số người là không thể khen ngợi cũng không thể nuông chiều đâu."

"Thiếp là người của Hoàng

thượng rồi, Hoàng thượng không nuông chiều sẽ không có ai nuông chiều nữa." Bàn tay Trang Lạc Yên đang vươn ra múc canh lại thu về, "Nếu Hoàng thượng đã nói thiếp như vậy, thiếp không cùng ngài dùng bữa nữa, dù sao thiếp cũng chỉ là một kẻ khen không được chiều cũng không được mà thôi."

"Bây giờ là muốn nói cũng không được nữa," Phong Cẩn đặt đĩa xuống, kéo người kia lại gần, bế đặt lên đầu gối mình, nhẹ nhàng vỗ mông Trang Lạc Yên, "Nhưng mà đánh thì được."

"Hoàng thượng!" Trang Lạc Yên trở tay ôm eo Phong Cẩn, véo lên eo hắn một cái, sau đó đắc ý ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế.

Phong Cẩn xem nàng như vậy, tuy rằng eo bị véo một một cái khá đau nhưng tâm tình lại rất vui, cười nói với nàng: "Hôm nay rốt cuộc trẫm đã biết, ái phi là người trêu không được, mắng không được, phạt không được, chỉ có thể khen và chiều chuộng thôi."

Trang Lạc Yên hăm hừ trong lòng, hôm nay chị đây mới biết chú thuộc loại phải bị người ta hành hạ

mới dễ chịu đấy!

Cao Đức Trung sụp mắt đứng trong góc phòng, thỉnh thoảng giương mi liếc qua bàn đồ ăn không được đụng đến bao nhiêu, giai nhân trong lòng, ngắm sắc đẹp cũng đủ thay bữa, hôm nay ăn hay không ăn thì Hoàng thượng đều sẽ không đói bụng.

Nhưng mà, Chiêu sung nghi này chẳng lẽ bị dọa đến ngốc luôn rồi à, dám véo Hoàng thượng như vậy, ông nhìn thôi cũng thấy đau, không biết Hoàng thượng làm sao nhịn được.

Bữa cơm này tuy không ăn được bao nhiêu nhưng về phương diện tinh thần, Phong Căn rất thỏa mãn, lúc đi trên mặt vẫn còn vui vẻ lắm.

Nhìn Hoàng đế đi khuất, Trang Lạc Yên im lặng xoa xoa bụng, đồ hai bát chất lỏng đắng nghét đi, ai còn uống nổi canh bổ dưỡng gì gì đó nữa?

Xua tay cho người hầu bên cạnh lui ra rồi nằm ườn lên tháp mỹ nhân, Trang Lạc Yên hơi híp mắt nhìn bồn hoa sủng trên kệ, rốt cuộc là ai bày kế hãm hại nàng?

Hiền phi trông bề ngoài thì như

cùng một phe với Hoàng hậu, ngay cả người như Yên quý tần đều có thể cho qua, không có lý do làm khó mình. Mà kiểu người như Thục quý phi, đã làm nhất định sẽ dùng biện pháp độc ác hơn, không dùng loại thủ đoạn này để đối phó. Còn Ninh phi, Từ chiêu dung, Diệp thực dung, những người này đều không có xung đột về mặt lợi ích với mình, cũng sẽ không đột nhiên bỏ công sức như thế.

Về phần "cáo già" Thái hậu, hẳn là bà ta không đến mức dùng loại thủ đoạn này xử lý mình, huống chi, nhìn đi nhìn lại, mình vẫn

không giống như là mục tiêu trọng điểm cho Thái hậu tấn công.

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không ra, Trang Lạc Yên uể oải ngáp dài, gọi cung nữ vào quạt, bản thân thì ngủ thiếp đi.

Phong Cẩn về cung Kiền Chính, không đi phê tấu chương ngay mà ngồi viết tên vài cung điện còn trống, cân nhắc một lát, cuối cùng đánh dấu vào tên một cung điện thông gió hướng sáng.

“Truyền ý chỉ của trẫm, Chiêu sung nghị đã thuộc hàng tam

phẩm, vẫn ở trong Đào Ngọc các e không thích hợp, nay ban thưởng cung Hi Hòa cho Chiêu sung nghi làm tẩm cung, Thượng Xá cục chọn ngày lành gần nhất phụ trách việc chuyển cung cho Chiêu sung nghi." Phong Cần tuyên chỉ xong, sai Cao Đức Trung đi thông truyền.

Xem ra lần này Hoàng đế thực sự tức giận, ngay cả chuyện thảo luận với Hoàng hậu cũng bỏ qua, có thể thấy hấn rất bất mãn trước án mạng này.

"Hoàng thượng ban cung Hi Hòa cho Chiêu sung nghi ư?" Hiên phi

cau mày, cẩn thận liếc nhìn Hoàng hậu, “Bẩm Hoàng hậu nương nương, vị Chiêu sung nghi này được sủng ái hơi quá rồi chẳng?” So với các cung đã có, Hi Hòa mặc dù không tính lớn nhưng lại được xây dựng rất đẹp, hơn nữa còn gần cung Kiền Chính hơn Đào Ngọc các, Hoàng thượng quá sủng ái Chiêu sung nghi này rồi.

"Hoàng thượng làm vậy đâu phải chỉ là ban thưởng cung điện cho Chiêu sung nghi," Còn nửa câu sau, Hoàng hậu không nói ra, Hoàng thượng ban thưởng cung điện cho phi tần lại không thông báo trước

với mình, chẳng phải muốn biểu đạt rằng ngài ấy bất mãn với mình sao?

Nếu thực sự có một cung nữ treo cổ tự vẫn ở bên ngoài Đào Ngọc các thì cũng tốt, song thế nào lại thành bị sét đánh chết, hôm nay khắp cung đều có người bàn tán, Chiêu sung nghi được trời cao phù hộ, mấy tên nô tài đó bị sét đánh chết cũng chưa đền hết tội. Nếu là trước đây, nàng nhất định sẽ không cho phép loại bàn tán này xuất hiện trong cung, nhưng lần này Hoàng thượng tự mình phái người tới chùa Trùng Hoa quyên tiền đền

nhang dưới danh nghĩa cảm tạ thần linh phù hộ Chiêu sung nghi, "Chiêu sung nghi bị kinh sợ, ở lại Đào Ngọc các không ổn, chuyển đến một nơi khác cũng phải."

Hiền phi chắc cũng đoán được những lo ngại và tâm tình lúc này của Hoàng hậu, gật đầu nói: "Cũng đúng, gặp chuyện lớn như vậy, đổi cho nàng ta một chỗ ở khác cũng không tính là quá phận."

Hoàng hậu cười khỏ, trước đây không thấy Chiêu sung nghi được sủng ái hơn người, nay làm sao có khả năng một bước lên trời. Hoàng

thượng làm vậy chẳng qua muốn nói thẳng cho kẻ tính hãm hại Chiêu sung nghi biết, mi muốn hại ai, ngài ấy sẽ càng sủng ái người đó, tính tình Hoàng thượng xưa nay luôn là như vậy, nàng có thể nói được gì?

"Cung Hi Hòa, cung Hi Hòa à, giỏi lắm!" Trang tiếp dư nghiên rằng, bẻ gãy cây bút lông trong tay, mực đen vẩy lên mu bàn tay trắng nõn, nàng ta hít vài hơi thật sâu, "Mức nước lại đây."

Tà Vũ lo lắng nhìn Trang tiếp dư vài lần, dọn dẹp bàn sạch sẽ rồi nhỏ

giọng: "Chủ tử, xin đừng tức giận, không tốt cho sức khỏe đâu."

Trang tiếp dư hừ lạnh: "Chỉ nàng ta mới có vận may lớn như vậy."

"Có lẽ... là trùng hợp thôi." Tà Vũ rót một tách trà nhỏ, đặt lên bàn, "Huống chi Chiêu sung nghi được súng vẫn tốt hơn là đối thủ của người được súng chứ, ít ra nàng ấy làm việc gì cũng phải nhìn lại họ của mình."

"Họ à, nếu nàng ta coi trọng nó, ngày trước lúc mới vào cung sẽ không làm loại chuyện hồ đồ ấy." Trang tiếp dư nâng tách trà, nhớ tới

chuyện cũ, nào còn tâm trí uống trà nên lại đặt xuống bàn, "Hiện giờ được sung ái một chút liền giả bộ hiền lương, hừ!"

Thấy Trang tiếp dư như vậy, Tà Vũ chỉ là một nô tì, nào dám khuyên nhiều, nghĩ đến những vị chủ tử khác trong cung, lại âm thầm thở dài, đã vào đến đây, chỉ có đối thủ làm gì có tử muội.

Đối với việc Chiêu sung nghi chuyển nơi ở, chủ tử các cung đều im lặng lạ thường, chỉ sai người đưa không ít lễ vật tới Đào Ngọc các, lấy lý do an ủi Chiêu sung nghi

mới bị chấn kinh, ngay cả Thái hậu cũng cho người đưa tới một cây nhân sâm trăm năm, như thế không có dị nghị gì trước quyết định này của Hoàng đế.

Trang Lạc Yên hơi bất ngờ, nàng đoán là Hoàng đế sẽ đổi chỗ cho mình nhưng thật không ngờ rằng sẽ được chuyển tới một cung điện, hơn nữa nàng còn là chủ nhân của cung ấy. Cung Hi Hòa này, chỉ riêng cái tên đã thấy có chút quý trọng hơn nơi khác, hai chữ "Hi Hòa" đều mang nghĩa may mắn, tốt lành, lại thêm có vị trí gần cung Kiền Chính làm cho giá trị của nó càng tăng

cao.

Tối đó, Hoàng đế tới Đào Ngọc các ngồi hơn nửa canh giờ mới đứng dậy về cung Kiên Chính. Trang Lạc Yên cũng mừng khi thấy hấn không ngủ lại. Nếu vừa ban thưởng cung mới vừa ngủ lại, dù Hoàng hậu có thực sự hiền huệ đi chăng nữa cũng sẽ bất mãn với mình.

Trên ngự liễn, Phong Cẩn ngắm nghía ngọc bội trong tay, thấy Cao Đức Trung thấp đầu đi bên cạnh kiệu, mở miệng hỏi: "Cao Đức Trung, người nói xem, trăm nên

giao tam hoàng tử cho phi tần nào nuôi dạy?"

Cao Đức Trung đâu dám thật sự trả lời, chỉ đành nói: "Bẩm Hoàng thượng, tam hoàng tử nay còn nhỏ tuổi, bộ dáng lại đáng yêu, có lẽ vị nương nương nào cũng thích."

"Trước cứ giao cho Hiền phi nuôi đi, trăm thấy nàng ấy nuôi dạy đại hoàng tử rất tốt." Phong Cần gõ nhẹ lên ngọc bội, "Sáng mai người đi truyền chỉ."

"Vâng, thưa Hoàng thượng." Cao Đức Trung không biết Hoàng đế nghĩ thế nào nhưng Hiền phi đúng

là một lựa chọn tốt.

Hôm sau, ý chỉ vừa được tuyên, Hiền phi liền thành đối tượng hứng mọi ghen tỵ và ao ước của các phi tần, nhưng nhìn đến "bề dày lịch sử" của người ta, tuy không cam lòng cũng chỉ đành cười nói chúc mừng.

Ngược lại, Trang Lạc Yên không có hứng thú lắm với việc nhận nuôi con người khác, đứa trẻ chỉ được gửi nuôi, chưa phải ghi dưới danh nghĩa người nuôi, đến lúc trưởng thành sao lại không biết mẹ đẻ mình là ai. Một giọt máu đào hơn

ao nước lã, có mẹ đẻ ở đó, giữa mẹ nuôi và con sẽ có khoảng cách nhất định.

Khi đến tỉnh an Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu không cố ý gây chuyện với mình, Trang Lạc Yên vừa thở ra nhẹ nhõm vừa âm thầm cảnh giác. Nếu lúc này Hoàng hậu châm chọc nàng vài câu, nàng sẽ chỉ ngoan ngoãn nghe là xong chuyện, thế nhưng nàng ta vẫn tỏ vẻ hiền đức như xưa, có thể thấy người này vừa thâm trầm vừa biết nhẫn nhịn.

Người càng giỏi nhẫn nhịn, khi tính toán hại người khác lại càng

ngoan độc, nàng tuyệt đối không muốn trở thành đối tượng tấn công của Hoàng hậu, không muốn đối địch với nàng ta.

Hoàng hậu vốn vẫn còn chút ít oán ghét trong lòng, nay nhìn bộ dáng rụt rè thận trọng của Trang Lạc Yên, phần oán ghét kia đã tiêu tan quá nửa. Chiêu sung nghi này tuy khá thông minh nhưng cũng chỉ thế mà thôi, nàng không cần dốc nhiều sức lực lên một món đồ chơi.

Ánh nhìn thoáng đảo qua Thục quý phi và Nhu phi, Hoàng hậu vẫn

điềm tĩnh, hai người này mới là những kẻ giữ vững được thánh sủng bao lâu nay.

***

"Bẩm Hoàng thượng, đã muộn rồi, ngài nên nghỉ ngơi thôi." Cao Đức Trung từ một bên bước ra, nhỏ giọng nhắc nhở, "Ngủ muộn sẽ không tốt cho sức khỏe."

"Giờ nào rồi?" Gác bút mực đỏ dùng phê tấu chương, Phong Cận nhìn ra khoảng không đen kịt ngoài cửa sổ.

"Bẩm Hoàng thượng, đã giờ hội

rồi" Cao Đức Trung bước đến nhắc bút, thấy sắc mặt Hoàng đế trầm tĩnh, không nhiều lời nữa, dọn dẹp bàn rồi lui sang một bên.

"Chuyện ở ngoài Đào Ngọc các tra thế nào rồi?" Phong Căn ra chính điện, nhìn khắp hoàng cung loang loáng đèn đóm, mặt vẫn trầm như nước.

"Bẩm Hoàng thượng, nô tài không rõ chuyện này lắm, chỉ nghe nói có người nhìn thấy đêm ấy có một thái giám và một cung nữ khiêng vật gì đó đi về phía Đào Ngọc các, chuyện còn lại thì không

biết." Cao Đức Trung thăm dò nói, "Có lẽ chỉ Phan thống lĩnh mới rõ thôi."

Phong Cẩn không phủ nhận, lại hỏi: "Bên Hoàng hậu có động thái gì không?"

"Hoàng hậu nương nương cùng các nương nương khác đều tặng không ít thuốc bổ đến an ủi Chiêu chủ tử, ngoài ra không thấy có động thái gì khác." Cao Đức Trung không rõ Hoàng đế thực sự nghĩ thế nào về Chiêu sung nghi, cho nên không dám thêm bớt gì, "Bên Chiêu sung nghi lại chưa thấy có động tĩnh,

mấy ngày nay Chiêu sung nghi dùng bữa tuy ít nhưng vẫn đều đặn. Có điều, nô tài thấy ngoài mỗi sáng đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Chiêu sung nghi hình như không ra ngoài."

Phong Cẩn nghe nói vậy, thoáng thở dài, khoát khoát tay áo: "Đi nghỉ đi." rồi quay người vào phòng ngủ của mình.

Chuyện Chiêu sung nghi chấn kinh không muốn ra khỏi cửa đã chẳng còn là bí mật gì đối với mọi người trong cung, chủ tử các cung nhiều ít đều cảm thấy hả hê trước

sự xui xẻo của Trang Lạc Yên hoặc tiếc rẻ một cơ hội hãm hại Chiêu sung nghi không thành.

Sáng hôm nay, các phi tần tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu như thường lệ, Hoàng hậu nhìn những giai nhân như hoa khoe sắc ngồi phía dưới, mở miệng cười: "Gần đây trong cung xảy ra không ít chuyện, nhưng mọi người không cần lo lắng, mọi sự đã có Hoàng thượng và bốn cung lo, chuyện gì cũng sẽ được giải quyết." Nói xong nhìn về phía Trang Lạc Yên, "Chiêu sung nghi đã khá hơn chưa?"

"Tạ ơn Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp đã ổn rồi." Trang Lạc Yên đứng dậy nghiêng mình, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ nàng còn kinh hãi chưa quên.

Mấy vị phi tần ngồi đó thầm cười nhạo, sống trong hậu cung này, có mấy người tay còn sạch sẽ, nàng Chiêu sung nghi kia chỉ mới nhìn thấy vài thi thể đã bị dọa đến nông nỗi này, đúng là còn thiếu nhân tâm, người như vậy làm sao tồn tại được ở đây.

"Theo ta thấy, lá gan Chiêu sung nghi nhỏ quá đấy." Tô tu nghi cười,

"Chẳng qua chỉ là mấy người chết không có liên quan gì đến nàng, nàng việc gì phải sợ đến thế?"

"Tần thiếp từ nhỏ chưa từng thấy những việc này, đã khiến Tô tu nghi chê cười rồi." Trang Lạc Yên áy náy cười với Tô tu nghi.

Nàng nói như vậy, người khác nghe sẽ hiểu thành, từ nhỏ đến nay nàng chưa thấy những việc này nên sợ, như vậy có người không sợ là vì?

Thục quý phi rất bất đắc dĩ với vị muội muội có đầu không óc này, sao lại nói năng như thế?

"Muội chỉ biết trêu chọc Chiêu sung nghi, hôm kia ai nhìn thấy con chuột cũng sợ đến tái cả mặt?" Thục quý phi ra vẻ trách cứ Tô tu nghi, "Đừng có mang lá gan của muội ra làm trò cười cho mọi người nữa."

"Nữ tử chúng ta nhát gan là bình thường," Hoàng hậu cười ôn hòa, "Các vị muội muội đừng trêu ghẹo nhau nữa, trời không còn sớm, đi thỉnh an Thái hậu nương nương thôi."

"Hoàng hậu nương nương nói phải." Thục quý phi cười cười đứng dậy, song nét cười dịu dàng đáng

yêu có hơi cứng nhắc.

Tối cung Khang An, Thái hậu theo thường lệ lại diễn một màn mẹ chồng nàng dâu thân thiết với Hoàng hậu, lần này không cố ý đề cập tới tử muội họ Diệp mà lại ôn hòa hỏi thăm Trang Lạc Yên vài câu rồi cho mọi người ra về.

Không biết có phải tại thời tiết thay đổi hay không, ngồi trên kiệu, Trang Lạc Yên cảm thấy oi bức khó chịu, nàng phe phẩy cây quạt trong tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng đầy mây đen, nhú nhú mưa.

"Chiêu sung nghi không được

vui?" Kiệu của Tương hiền tần từ ngã rẽ đi tới, song song với Trang Lạc Yên, thấy vẻ mặt nàng như vậy liền cười nói, "Thì ra muội muội sợ nóng."

"Muội muội đây sợ lạnh, sợ cả nóng." Trang Lạc Yên tiếp tục phe phẩy quạt, "Chẳng lẽ tí tí không sợ?"

"Đúng vậy, ta cũng sợ nóng, đến mùa hạ oi bức là ban đêm không sao ngủ sâu được, chỉ cần có tiếng động khẽ đã tỉnh rồi." Tương hiền tần cười nhẹ, "Cái tật này thực không được tốt lắm."

"Quả thực không tốt lắm," Trang Lạc Yên cười theo, "Ban đêm nên ngủ thật sâu mới tốt."

"Đúng thế, ngủ sâu mới không nghe được những âm thanh lạ," Tương hiền tần thở dài một tiếng, "Như muội muội đúng là khiến người ta ao ước."

"Đâu có gì mà ao ước chứ." Nụ cười của Trang Lạc Yên nhạt đi một chút, "Cũng chỉ như vậy mà thôi."

Tương hiền tần nhìn nàng một cái, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Muội muội nhanh lên, cơn mưa này không biết lúc nào đến đâu."

Trang Lạc Yên cũng cười với nàng ta: "Phải đấy, nên nhanh về thôi."

Trở lại Đào Ngọc các chưa đến nửa nén hương, quả nhiên trời mưa rất to, Trang Lạc Yên dựa bên cửa sổ, tay lật một quyển thơ, mắt lại chăm chú nhìn làn mưa.

"Chủ tử," Thính Trúc bưng đĩa dưa hấu cắt miếng đã ướp lạnh vào, thấy Trang Lạc Yên ngồi bên cửa sổ bèn tới khuyên can, "Giờ đang gió lớn, chủ tử đừng ngồi đây kéo bị ướt."

"Ồ đây thoáng hơn." Trang Lạc Yên xua tay tỏ vẻ không sao, cầm một miếng dưa lên, cắn một miếng dưa lành lạnh lại thơm ngọt vào miệng, dường như mát đến tận ruột gan.

"Bẩm chủ tử, hôm nay Tương hiền tần nói vậy là có ý gì ạ?" Thính Trúc ngập ngừng lên tiếng, "Nô tì nghĩ, lời nàng ấy có ẩn ý khác."

"Ẩn ý trong lời nói cũng phải chọn nói với người hiểu được chúng kìa," miếng dưa cắt mỏng cắn vài cái đã xong, Trang Lạc Yên lau khóe miệng, cười nói, "Chủ tử

của em ban đêm ngủ rất sâu, làm sao hiểu được điều Tương hiền tần nói."

"Đúng rồi, trước khi chủ tử bị chấn kinh, ban đêm đều ngủ rất sâu," Thính Trúc hiểu ra, cười nói, "Là nô tì nghĩ sai rồi."

Trước đây, Trang Lạc Yên luôn cảm thấy loại chuyện như tản bộ trong mưa nhìn thì lãng mạn nhưng thực ra hơi ngốc, song hôm nay nhìn một vị Đế vương đội mưa mà đến, Trang Lạc Yên nghĩ, loại hành động này không phải hơi ngốc mà còn rất ngốc.

Là một vị vua, Phong Cẩn đương nhiên không hề bị ướm, chỉ có những người phục vụ hắn là chịu khổ mà thôi. Trang Lạc Yên sai nô tài đưa những người này đi hong quần áo, còn mình cùng Phong Cẩn ngồi xuống bên cửa sổ.

Ngoài kia, ngoại trừ thấy vườn hoa nho nhỏ của Đào Ngọc các, chỉ còn thấy toàn tường đỏ ngói xanh, cùng với mưa.

"Ái phi đang xem cái này?" Phong Cẩn cầm tập thơ trong tay Trang Lạc Yên, cười nói, "Trẫm không biết ái phi cũng là một tài nữ

đấy."

"Hoàng thượng lại trêu thiếp rồi." Trang Lạc Yên chỉ một bài thơ trong đó, "Nào hoa nào mưa gì đó, thiếp nhìn là buồn ngủ rồi, ngài biết rõ thiếp không thích mấy thứ này còn lấy ra giễu thiếp."

"Ra là trẫm hiểu lầm ái phi," Phong Căn đặt tập thơ sang một bên, "Vậy nàng nói xem, nàng am hiểu những gì nào?"

"Tuy thiếp không tinh thông nhưng mấy thứ này đều có biết, Hoàng thượng hỏi thiếp am hiểu cái gì nhất, điều thiếp am hiểu nhất

chính là mọi thứ đều biết sơ sơ."

"Sợ là thứ gì cũng không xuất sắc mới đúng," Phong Căn cười khẽ, kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống bên mình, "Theo trẫm thì, nàng am hiểu nhất là ăn, uống, ngủ."

"Hoàng thượng đang nói thiếp là heo sao?" Trang Lạc Yên bĩu môi, "Nếu là heo, thiếp nhất định là một mỹ nhân heo, đặc biệt lắm đấy."

"Bên cung Hi Hòa đã sửa sang xong, hôm sau là ngày lành, nàng chuyển qua đó đi." Phong Căn nâng má Trang Lạc Yên, nét mặt rất dịu dàng, "Nếu có chỗ nào không hợp ý

thì bảo Thượng Xá cục sửa lại là được, không cần báo cho người khác."

Trang Lạc Yên thoáng run lên một chút, đồng chí Hoàng đế này thật sự cưng chiều nàng hay là muốn xem nàng có ý vào sự cưng chiều của hắn mà kiêu căng hay không? Một phi tần tòng tam phẩm như nàng được làm chủ một cung đã là ơn trên ban cho, nếu còn xét nét cho nọ cho kia thì đúng là đầu óc có vấn đề rồi.

"Thiếp còn chưa nhìn, sao Hoàng thượng đã cảm thấy thiếp sẽ không

hài lòng?" Trang Lạc Yên nhẹ nhàng kéo tay áo Phong Căn, "Vừa rồi chẳng phải ngài mới giữu thiếp chỉ am hiểu ăn uống ngủ thôi sao, có thể thỏa mãn thiếp ba vấn đề này thì cho thiếp ở đâu cũng được."

"Trầm vừa nói vậy nàng liền vội vàng thừa nhận, chẳng lẽ sợ trầm cắt xén cái ăn cái uống của nàng hay sao?" Phong Căn cười cười. Nụ cười này, Trang Lạc Yên thấy không đơn giản, nàng cũng cười đáp: "Nếu đã nói vậy, Hoàng thượng sẽ càng không cắt xén đâu."

"Nàng như vậy rất tốt." Phong

Cần đột nhiên nói một câu, nhìn Trang Lạc Yên mờ mịt khó hiểu bèn hôn nhẹ lên gò má nàng một cái, quay nhìn về phía cửa sổ, "Mưa cũng nhỏ rồi, trăm nên về cung thôi."

Nói xong, đứng lên, đi được vài bước, hẩn lại quay đầu nhìn về phía nữ tử áo trắng thanh thoát với mái tóc đen óng bên cửa sổ: "Ái phi không nên tự coi nhẹ mình, những sở trường bên ngoài không khó học, thứ đáng quý lại không phải cứ học là được."

Trang Lạc Yên mờ mịt nhìn theo

bóng Hoàng đế đi khỏi Đào Ngọc các, cho đến khi hấn đi khuất mới lắc lắc đầu, chẳng phải chỉ là muốn khen nàng đẹp nét thôi sao, cần gì phải vòng vo tam quốc như thế? Mà hôm nay Hoàng đế chạy tới đây làm gì nhỉ?

"Bẩm chủ tử, nô tì vừa nhìn thấy thánh giá của Hoàng thượng đi ra từ Đào Ngọc các." Tiểu cung nữ đến bên cạnh Tương hiền tần nói khẽ, "Xem ra Hoàng thượng rất quan tâm Chiêu sung nghi này."

"Lúc này thì đúng là rất quan tâm," Tương hiền tần lộ một nụ

cười trào phúng, "Ngày đại tuyết năm kia Hoàng thượng đi thăm Thục quý phi đang bị ốm, năm ngoái Hoàng thượng nửa đêm tới dỗ dành Yên quý tần gặp ác mộng, đầu năm nay mẹ đẻ Ninh phi đi, Hoàng thượng đến an ủi mấy tối, lúc này mưa to đến thăm Chiêu sung nghi mới bị chấn kinh, quả thực đủ thấy Chiêu sung nghi được sủng ái đôi chút."

Tiểu cung nữ ngây người, không rõ chủ tử đang chế giễu Chiêu sung nghi không được sủng ái hay đang thương cảm Chiêu sung nghi được sủng ái chỉ là nhất thời.

Tương hiền tần thấy cung nữ
ngây ra đó, thản nhiên nói: "Lui ra
đi, sau này không cần đi hỏi thăm
chuyện về Chiêu sung nghi nữa."

Chẳng qua chỉ là một nữ tử ngốc
nghếch với một vận mệnh đã được
định trước mà thôi.

***

"Bẩm chủ tử, nô tì đã hỏi thăm
được, năm xưa, khi Thái hậu nương
nương còn là Hoàng hậu, có một vị
Hạ tần ở trong Đào Ngọc các này.
Hạ tần xinh đẹp duyên dáng nên
được tiên hoàng sủng ái lắm, thậm
chí còn sai trồng vườn đào phía

trước các cho Hạ tần ngắm. Sau này, Hạ tần chết rất đột ngột, tiên hoàng giận dữ, tra ra là một vị phi tần cũng được sủng ái khác đã đầu độc nàng ta, nhưng phi tần này đến chết vẫn không thừa nhận chuyện đã hại Hạ tần." Thính Trúc nói khẽ vào tai Trang Lạc Yên, "Nô tì thấy chuyện này có gì đó không ổn."

Trang Lạc Yên cười cười: "Chuyện xưa năm cũ, chỉ có người bị hại và kẻ ra tay hại người mới biết chân tướng."

Thái hậu sẽ không vô duyên vô cớ đến vườn đào này, nếu là vào tiết

hoa nở thì còn có thể nói là tới
ngắm cảnh, nhưng nay đã là lúc
hoa tàn nhị úa, đâu còn cảnh sắc gì
đáng xem?

Thái hậu cho trọng tể một cung
nữ không tính là chuyện lớn,
nhưng vừa lễ Phật đi ra đã làm như
vậy sẽ có ánh hưởng không tốt đến
thanh danh, huống chi hiện nay
quan hệ giữa Thái hậu và Hoàng đế
khá lạnh nhạt, bà ta càng gây ra
nhiều chuyện, Hoàng đế càng khó
chịu. Thái hậu có thể bước tới vị trí
hôm nay thì tuyệt đối không phải là
người ngạo mạn hay dễ bị kích
động.

Hơn nữa, nàng cung nữ Kim Đào bị đánh chết kia chỉ là một nô tì phụ trách quét tước trong cung Nhu phi, dù Nhu phi có ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không để người như thế đi làm chuyện hãm hại người khác. Như vậy, liệu Kim Đào có thực sự chạy tới vườn đào này để hái trộm mấy trái xanh không?

Tuy rằng nội quy trong cung quy định, nô tài không được tự ý ngắt hái hoa quả trong vườn, nhưng hái mấy quả đào đâu phải chuyện gì to tát, nàng ta cần gì phải kinh hoàng đến thế? Hay là... đã thấy cái gì không nên thấy?

Như vậy, hôm đó nàng sai Phúc Bảo ra dọa nàng cung nữ này thì nàng ta đã thấy được điều không nên thấy đó, vì thế, khi nghe Phúc Bảo dọa mới sợ hãi kinh hoàng. Vậy thì, Thái hậu lúc đó chỉ là nổi giận hay là muốn giết người bịt miệng?

Nếu cái chết của Kim Đào có liên quan đến chuyện riêng của Thái hậu, vậy ai mới là người bày tính kế hãm hại nàng? Trang Lạc Yên nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nay tuy nàng cũng được coi là một phi tần được Hoàng đế yêu thích nhưng chưa đến mức khiến người khác gai mắt. Nếu trong cung có kẻ thiếu

kiên nhẫn đến thế, vậy chẳng phải Yên tần đã gặp xui xẻo từ đời nào?

"Phải rồi, hôm ấy Thái hậu đến vườn đào, ai trong số các em thấy trước?" Trang Lạc Yên đã mơ hồ đoán ra.

"Chủ tử, người quên rồi sao, hôm ấy thái giám nội thị đến truyền chỉ, nói tối đó chỗ chúng ta thắp đèn, lúc nô tì tiến vị công công đó ra về thì gặp một quản sự của cung Khang An, bà ấy thấy bọn nô tì liền bảo, Thái hậu nghe nói đào trong vườn này sắp chín nên muốn tới ngắm một chút." Thính Trúc cau

mày, "Nô tì thấy, lúc đó vị quản sự này đang đi vào vườn đào, nói là muốn xem xem trong vườn có ai không."

Phượng giá của Thái hậu tới, theo quy củ trong cung, những kẻ không liên quan đều phải tránh đường. Trang Lạc Yên rũ mắt, hoặc là có ai đó muốn lấy một thứ gì để làm điều kiện trao đổi với Thái hậu, mà điều kiện này có liên quan tới Đào Ngọc các, vậy nên Thái hậu mới phải diễn vở tuồng này. Còn Kim Đào, tình cờ nghe phải điều không nên nghe, vội vội vàng vàng chạy khỏi vườn lại va phải Thái hậu

đang đi về phía đó, theo tính tình của Thái hậu, đương nhiên phải giết người diệt khẩu, mà phải giết bằng biện pháp quang minh chính đại nhất.

"Lúc Kim Đào trượng tể thì bị bịt miệng có phải không?" Trang Lạc Yên nhắc tách trà đã hơi lạnh uống một ngụm, giọng nói bình tĩnh hiềm thấy.

"Đúng là bị bịt miệng, Thái hậu ra lệnh như vậy, còn nói, kẻ ham ăn ham uống đến nỗi đi trộm cắp thì cũng xứng đáng." Thính Trúc cũng mơ hồ đoán ra, trán chợt toát mồ

hôi lạnh.

Trang Lạc Yên cười khẩy một tiếng, đặt tách trà xuống: "Dọn dẹp đồ đạc của chúng ta đi, ngày mai chuyển tới cung Hi Hòa rồi, tạm thời không cần để ý đến cái khác."

"Nhĩ Nhã^(*)" có ghi chú, hi, là sáng sủa. "Quảng Nhã^(**)" có ghi chú, hòa, là hài hòa. Hai chữ "Hi Hòa" này mang ý hòa bình may mắn.

(*) Nhĩ Nhã được coi là cuốn sách tra cứu từ đầu tiên của dân tộc Hán. Thu thập tương đối phong phú từ vựng của Hán tộc, ngoài ra còn chú thích các thư tịch cổ.

(**) Quảng Nhã bộ bách khoa từ điển sớm nhất của Trung Quốc. Tổng cộng gồm 18150 từ vựng, biên soạn dựa theo cách giải nghĩa từ vựng của "Nhĩ Nhã", có thể nói là biên soạn tiếp nối "Nhĩ Nhã".

Trang Lạc Yên bước xuống từ kiệu, nhìn bảng hiệu trên cửa cung, ba chữ "Cung Hi Hòa" còn mới, chữ viết như rồng bay phượng múa, do Thừa Đức đế tự tay ban thưởng khiến nó càng thêm cao quý.

Vật dụng đều đã được bày biện thỏa đáng, vừa bước qua cửa chính liền nhìn thấy một khu vườn không quá lớn nhưng được chăm sóc rất tỉ mỉ, các nô tài phục vụ đều quỳ

xuống đón Trang Lạc Yên.

Trang Lạc Yên ra hiệu cho những người hầu mới bổ sung này đứng lên, giao cho Phúc Bảo, Thính Trúc và Vân Tịch sắp xếp vị trí và công việc. Vịn tay Thính Trúc vào sảnh chính, nàng thấy bên trong bày biện rất tao nhã lịch lãm, không hề xa xỉ mà lại khiến người ta cảm thấy thoải mái, đặc biệt là, không hề có bất kỳ thứ gì vi phạm quy chế, tất cả đều là đồ dùng dành cho tông tam phẩm.

Tới gian chính, đi vào phòng trong, có một chiếc giường, bề mặt

hơi mềm nhưng không khiến người ta có cảm giác nóng bức, nằm rất dễ chịu, tốt hơn ở Đào Ngọc các, những vật bài trí còn lại thì cùng đẳng cấp với bài trí ở nơi cũ. Còn về hai gian phòng phụ hai bên, Trang Lạc Yên không xem. Nàng lại quay ra sảnh chính, thấy toàn bộ nô tài trong cung đều đứng nghiêm chỉnh đợi, chợt giật mình liên tưởng tới những ngày đi làm thêm hồi sinh viên, mệt muốn chết rồi còn tổ chức hội nghị đầu giờ gì đó, tiền thì chẳng được bao nhiêu, thứ vớ vẩn thì nghe được cả đống.

Ngồi vào vị trí cao nhất, Trang

Lạc Yên chậm rãi uống một ngụm trà rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống, cầm khăn tay chấm nhẹ khóe miệng, nói: "Nay ta lấy thân phận một sung nghi làm chủ cung này đều nhờ vào thánh ân của Hoàng thượng, các người cũng do Cao tổng quản cùng điện Trung Tĩnh bố trí tới đây, đương nhiên ta rất yên tâm, những chuyện khác không có gì, các người nhìn mà làm việc là được."

Có đôi khi không có quy củ càng khó hơn có quy củ, giống như chủ tử ôn hòa đáng sợ hơn một chủ tử nhiều yêu cầu vậy. Những cung nữ

thái giám này đều lọt vào mắt Cao Đức Trung, có thể cũng có ít tính toán này nọ nhưng chắc không dám nghĩ nhiều. Nhớ tới cung nữ thái giám bị sét đánh chết cách đây vài ngày, lại ngẫm đến chuyện vị này lấy thân phận một sung nghi vào làm chủ một cung, bọn họ lại thấp thỏm không yên, nay vị này được Hoàng thượng yêu thích, không biết sau có thể lên được đến đâu.

Huống chi, ngày trước vị chủ tử đây từng bị Hoàng thượng quở ra sau đầu một lần mà vẫn có bản lĩnh đứng lên lần nữa, có thể thấy được thủ đoạn cao đến chừng nào,

nay thì cười hòa nhã như vậy nhưng ai biết là hạng người gì?

"Phúc Bảo, phát bạc cho người mới." Trang Lạc Yên cười cười với tất cả, "Ta chỉ là một sung nghi, bổng lộc mỗi tháng không bằng người khác, mọi người đừng chê, coi như đây là chút tâm ý của ta."

Những người hầu đang đứng vội quỳ sụp xuống nói không dám, đầu phải vị này đang nói về bổng lộc của nàng ta mà là đang cảnh cáo bọn họ, đừng nghĩ nàng ta chỉ là một sung nghi liền có những suy nghĩ không nên có, "tâm ý" này cứ

từ từ cân nhắc đi nhé.

Mỗi nô tài nhận được mười lạng bạc, con số này ở trong cung không tính nhiều cũng không coi là ít, vài nô tài tinh ranh không khó nhận ra ẩn ý sâu sắc trong đó, đều chỉ mong vị chủ nhân mới này ngày càng được sủng ái, không ai dám to tưởng đến chuyện khác nữa.

Trong cung Kiền Chính, bộ ba tôn quý nhất ngồi cùng nhau, không khí rất ôn hòa.

"Hoàng thượng, Đào Ngọc các nay không có người ở, nên dùng

vào việc gì đây?" Hoàng hậu hơi dừng lại, thấy Hoàng đế không có ý phản đối mới nói tiếp, "Thiếp nghĩ vườn đào bên ngoài Đào Ngọc các cũng đã trồng khá lâu năm, hay là cho người đi sửa sang lại?"

"Nếu đã không ai ở, cần gì phải sửa lại?" Lúc này Thái hậu mới lên tiếng, "Nay tuy quốc khố dồi dào nhưng vẫn nên tránh phung phí quá mức."

"Sửa một vườn đào đâu đến nỗi phung phí, mẫu hậu không cần tiết kiệm như vậy, vườn ấy có nhiều người chết, không được lành lặn,

ngày mai cho người tới tu sửa lại đi." Phong Căn gọi Cao Đức Trung tới, "Người đi phải người tới canh chừng vườn đào, tránh lại xảy ra chuyện không may."

"Vâng, thưa Hoàng thượng." Cao Đức Trung hơi ngẩng đầu, thấy nụ cười của Thái hậu đã cứng đờ.

"Chỗ đó nay bỏ không, sao lại có chuyện gì ở đó được," Thái hậu cười nói, "Hoàng thượng quá cẩn thận rồi."

"Cẩn tắc vô ưu," Phong Căn hơi mỉm cười nhìn Thái hậu, "Mẫu hậu xem có phải không?"

"Nếu Hoàng thượng đã nói vậy, ai gia đương nhiên không có ý kiến gì nữa." Thái hậu vẫn tươi cười, như thể không để ý lắm.

Mưa gió mùa hạ luôn khiến người ta giật mình, đêm xuống, cảm giác này càng thêm rõ ràng. Phong Cận ngồi dưới ánh nến nhàn nhạt, thấy Cao Đức Trung bung một cái khay vội vã đi vào, trên môi nở nụ cười giễu: "Tìm thấy rồi?"

Cao Đức Trung vui đầu thật thấp: "Bẩm Hoàng thượng, nô tài mang người tới đó lật từng gốc đào,

thấy dưới một gốc đào gần tường
Đào Ngọc các có cái hộp này.”

Phong Cẩn lót khăn lụa mở hộp,
bên trong có một vòng ngọc quấn
tơ vàng, tơ vàng rất mảnh, tết thành
hình hoa mẫu đơn, đây là chiếc
vòng năm ấy phụ hoàng ban cho Hạ
tần khi nàng ta mang long thai.

Bên dưới vòng ngọc có một
mảnh lụa, hẩn mở ra nhìn, trên đó
có mấy hàng chữ viết bằng loại
thuốc nhuộm đặc chế, kể lại một bí
mật không nên kể.

"Thu vào đi," Phong Cẩn ném
mảnh lụa lại hộp, lau tay vào khăn,

"Đến cung Khang An báo với Thái hậu, vườn đào được tu sửa rất thuận lợi, Thái hậu không cần bận tâm."

"Bẩm vâng." Cao Đức Trung không dám nhìn xem mảnh vải trong hộp có viết gì, chỉ tình cờ lướt mắt qua, đọc được hai chữ "...Hoàng hậu..."

Trong cung đình nhiều chuyện bản thủ âm u, thứ có tên là sự thật không còn quan trọng, mà quan trọng là sự thật ấy có thể lợi dụng được gì hay không mà thôi.

"Bẩm chủ tử, Hoàng thượng đã hạ lệnh sửa chữa lại vườn đào rồi." Thính Trúc vội vã đi tới cạnh Trang Lạc Yên, khẽ nói vào tai nàng, "Hôm nay mưa to như vậy mà người bên điện Trung Tỉnh vẫn bận rộn suốt, đến bây giờ mới xong."

Trang Lạc Yên lấy trâm bạc khêu đầu sợi bấc trong ngọn nến, ánh nến bùng lên, nàng cười nhẹ: "Có lẽ là vì sửa lại vườn đào sẽ ảnh hưởng giấc ngủ của ta nên Hoàng thượng mới để ta chuyển cung đây."

"Chủ tử..." Thính Trúc nhìn nụ cười trong sáng trên môi chủ tử

mình, lời muốn nói lại ghen trong cổ, nàng biết Hoàng thượng chẳng phải hoàn toàn vì yêu thương chủ tử nhà mình mới ban thưởng cung này, chủ tử cũng biết vậy nhưng vẫn cố dối lòng, ích gì đâu?

"Em lui ra đi, ta cũng nên ngủ thôi." Trang Lạc Yên đặt trâm xuống, đứng lên quay lưng về phía Thính Trúc, "Ở đây không cần em hầu hạ nữa, em đi nghỉ đi."

Thính Trúc lo lắng nhìn Trang Lạc Yên một lát, chần chừ bước ra.

Trang Lạc Yên tháo trang sức trên đầu, nhếch miệng, nàng đang

thắc mắc đồng chí Hoàng đế này sao tự xưng hào phóng thế, ra là vậy.

Có lẽ, kẻ định lập kế hại mình chắc không ngờ chuyện lại thành đúng ý Hoàng đế như thế.

Vậy mới nói, trong vở kịch này, nàng dâu phải là người may mắn nhất.

Chương 9

“Thái hậu,” Hồng Tiêu là cung

nữ hầu hạ Thái hậu đã lâu, cũng là người được việc nhất, sau khi nghe thái giám truyền lời của Hoàng đế, bà vội đỡ lấy chủ nhân mình.

"Giỏi lắm, đúng là đứa con ngoan của ai gia." Thái hậu cười nhạt, "Trong hậu cung này, có người đàn bà nào tay còn sạch? Nó làm như vậy chẳng qua chỉ muốn ai gia đừng nhúng tay vào việc hậu cung mà thôi."

"Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng là con của người, rốt cuộc vẫn muốn tốt cho người mà thôi." Hồng Tiêu do dự một chút, khuyên giải, "Xưa

nay tính tình Hoàng thượng đã cứng cỏi như thế, có lẽ chỉ đang giận người muốn can thiệp vào hậu cung của ngài ấy thôi ạ."

Thái hậu mệt mỏi ngồi xuống ghế, bóp trán: "Hong Tiêu, người nói xem, ai gia là con gái nhà họ Diệp, sao lại không nghĩ cho nhà mẹ đẻ mình một chút cơ chứ?"

"Nhưng Thái hậu, đối với Hoàng thượng mà nói, ngài ấy là Hoàng đế, quốc gia này họ Phong," Hong Tiêu quỳ xuống trước mặt Thái hậu, dập đầu, nói, "Thái hậu, nô tì vượt quá bốn phận, nhưng nô tì theo

người đã hơn ba mươi năm nay, có
mấy lời nhất định phải nói."

"Thái hậu, người là mẹ đẻ của
Hoàng thượng, Hoàng thượng là
con trai người, nhà họ Diệp có thể
rất quan trọng, nhưng giữa Hoàng
thượng và họ Diệp, bên nào nặng
hơn đây?" Hồng Tiêu lại dập đầu
một cái, "Nô tì thấy, họ Diệp hay họ
Triệu, nếu Hoàng thượng thích thì
cứ thích, nếu ngài ấy không thích,
Thái hậu người cần gì phải cố gò ép
bằng được. Xưa nay Hoàng thượng
không thích người khác xen vào
chuyện của mình, người còn nhớ
không, năm ấy Hoàng thượng khi

là Thái tử, nhị hoàng tử bất kính với ngài ấy, Thái tử đã đáp trả thế nào?"

"Đúng rồi, đứa bé này tàn nhẫn lắm." Thái hậu buông tay, đứng dậy, đẩy cửa sổ, ngoài kia mưa hình như lại lớn hơn.

"Ngày Hạ tần chết, trời cũng mưa phải không nhỉ," Thái hậu nhìn về phía Đào Ngọc các, cách tường cao đêm tối, nào thấy được gì, "Năm ấy tiên hoàng đau buồn rất lâu, sau lại có một Vi thị xuất hiện, vậy là Hạ thị kia thành quá khứ, có ai còn nhớ đến đâu."

"Có thể cười đến cuối cùng chỉ có ai gia," Thái hậu cười nhạt, "Một người đàn bà sống trong cung cấm mà ngay cả đứa con mình cũng không thể bảo vệ thì trách được ai?" Nói xong, bà quay người nhìn Hồng Tiêu quỳ trên sàn, "Người đứng lên đi, ai gia không trách người, người theo ai gia nhiều năm như vậy, làm sao ai gia không biết tấm lòng của người."

"Tạ ơn Thái hậu." Hồng Tiêu lại dập đầu rồi đứng dậy, đỡ Thái hậu ngồi xuống ghế, thấy sắc mặt bà đã bình thường trở lại mới thở phào một hơi trong lòng.

Cung Kiền Chính, Phong Cẩn nhận lễ vật do thái giám tổng quản của cung Khang An trình lên.

"Bẩm Hoàng thượng, Thái hậu nương nương biết ngài đêm khuya chưa ngủ nên sai nô tài đưa tới món điểm tâm do Thái hậu tự tay làm, xin Hoàng thượng dùng thử rồi đi nghỉ sớm."

Thái giám mở hộp thức ăn, một bát bánh trôi tròn châu bích hơi nghi ngút, sắc mặt Phong Cẩn hơi dịu lại: "Để Thái hậu lo lắng, thật là bất hiếu, người chuyển lời cho Thái hậu, trăm hiếu được tấm lòng của

người."

Thái giám lui ra ngoài, Phong Căn chỉ ăn một miếng rồi đặt bát sang bên cạnh, Thái hậu thỏa hiệp, hẳn rất hài lòng. Đối với một Thái hậu, nhà bên ngoại thế nào cũng không ảnh hưởng gì đến sự tôn quý của người đó, trên đời này còn nữ tử nào cao quý hơn mẹ đẻ của thiên tử?

Thái hậu và Hoàng đế đã thỏa thuận với nhau thế nào, Trang Lạc Yên không biết, chỉ thấy ngày hôm sau, khi đi thỉnh an Thái hậu, thái độ của bà ta đối với Hoàng hậu đã

dịu đi rất nhiều, không cố ý nói năng gây khó dễ, thậm chí có thể nói là ôn hòa rộng lượng. Chuyển biến này khiến Trang Lạc Yên lần thứ hai cảm thán, nữ tử sinh sống trong cung đình quả là biết co biết duỗi.

Thái hậu không chỉ ôn hòa hơn với Hoàng hậu mà còn không hề ra sức thiên vị tí muội họ Diệp, mọi người thỉnh an xong, để tất cả cùng ra về.

Trang Lạc Yên ra khỏi cung Khang An, âm thầm khẳng định, chắc chắn đêm qua Hoàng đế đã

"thu hoạch" được nhiều thứ tốt ở ngoài Đào Ngọc các, chỉ ít những thứ này đủ khiến Thái hậu cư xử khiêm tốn hơn, còn về chuyện Thái hậu thật sự nghĩ thông suốt hay chỉ là nhân nhĩn xuống, ai mà biết được.

Cung Hi Hòa lớn hơn Đào Ngọc các nhiều, phong cảnh bốn phía cũng khá đẹp, cách đó không xa có một hồ sen, dương liễu thướt tha rủ mặt hồ, cảnh vật có nét đẹp dịu dàng uyển chuyển của vùng Giang Nam. Gần cung Hi Hòa nhất là cung An Thanh của Thục quý phi và Sương Thiên lâu của Từ chiêu

dung.

Bên ngoài Sương Thiên lâu trông khá nhiều trúc, khiến nơi này rất thanh tịnh, tao nhã. Còn bên ngoài cung An Thanh, cây cối và hòn non bộ trang trí trông đều rất quý giá khiến nơi đó vừa đẹp để tinh tế lại vừa tráng lệ. Cung của Trang Lạc Yên nằm giữa hai nơi, tính chất cũng trung hòa, tinh tế mà không quá lộng lẫy, thanh tao lại không đến mức u nhã tĩnh mịch, nàng rất hài lòng.

Dọn vào nhà mới, Trang Lạc Yên bèn sai người tra xét lại những vật

dụng bày biện trong cung, may mà chuyện này có Cao Đức Trung giúp một tay nên trong cung vẫn chưa thấy xuất hiện thứ gì đó không nên có. Về mặt này, Trang Lạc Yên cảm thấy biết ơn Thành Tuyên để còn chưa đến mức lợi dụng triệt để nàng, chỉ ít khi lợi dụng nàng vẫn còn nghĩ cho nàng một chút, không uổng công nàng dốc nhiều tâm trí, ra sức diễn kịch như vậy.

"Hoàng thượng có chỉ, tối nay cung Hi Hòa thắp đèn."

Lại nói, đã vài ngày Hoàng đế chưa tới chỗ Trang Lạc Yên diễn

yêu tinh đánh nhau, nàng vừa dọn vào cung mới một hai ngày, Hoàng đế liền lật thẻ bài, coi như cho Trang Lạc Yên chút thể diện, nàng cũng rất vui vì điều này.

Ý chỉ mới được truyền chưa lâu, người bên cung Cảnh Ương đã tới, đưa tặng vài món trang trí và thuốc bổ, nói là Trang Lạc Yên vừa bị chấn kinh rồi lại phải chuyển chỗ ở, sợ ảnh hưởng tới sức khỏe của nàng...

Trang Lạc Yên lễ phép tạ ơn, chọn lấy một hai món bày ở phòng ngoài, còn lại sai người cất vào kho,

để Phúc Bảo ghi lại danh sách rồi không động đến nữa.

Trong cung, số người có thể đoán được chuyện xảy ra giữa Thái hậu và Hoàng đế chắc không nhiều nhưng nhất định sẽ có Hoàng hậu. Hoàng hậu vốn hơi hoài nghi việc Hoàng đế ban cung mới cho Chiêu sung nghi, nay nghĩ lại, e là cũng có ý bồi thường, dù sao nàng ta vô tội còn bị dọa sợ một trận, lại liên lụy đến án mạng, may có ông trời phù hộ, nếu không, tình hình trở nên thế nào chưa ai biết được.

Ngẫm kỹ thì, Chiêu sung nghi

này còn tiện thể được một món hời không nhỏ đâu, chẳng lẽ nàng ta đúng là được trời phù hộ?

"Cao Đức Trung, bãi giá cung Hi Hòa." Sắc trời đã hơi sẫm nhưng cũng chưa quá khuya, thái độ của Phong Căn hiển nhiên cho thấy hắn khá coi trọng vị chủ nhân cung Hi Hòa kia.

Cao Đức Trung nhìn thoáng ra ngoài trời: "Bẩm Hoàng thượng, ngài còn chưa dùng bữa tối."

"Tới cung Hi Hòa dùng đi," Phong Căn xua tay đột nhiên bổ sung một câu, "Nếu Chiêu sung

ngghi đã là chủ nhân một cung thì cung Hi Hòa cũng nên có phòng bếp riêng, người tới báo cho điện Trung Tĩnh và bên Hoàng hậu một tiếng."

Cao Đức Trung gật đầu: "Bẩm vâng." Đến phân vị "phi" cũng phải được Hoàng thượng sủng ái mới có phòng bếp riêng, có lẽ Hoàng thượng đối với Chiêu sung nghi không hoàn toàn là không có chút tình nghĩa đâu nhỉ?

***

Tay ngọc trong áo xanh, trà thanh trong chén ngọc.

Phong Cẩn nhìn tách trà nghi ngút hơi nước trước mặt, mảnh lá trà màu xanh lục còn đang lập lò bên trong, chưa nhấp thử đến miệng đã thoáng người thấy mùi hương nhàn nhạt lẫn trong làn hơi nước.

Dùng xong bữa tối, ngắm giai nhân nâng tách trà đẹp như một bức tranh, nếu mỗi cử chỉ của giai nhân đều tao nhã động lòng người thì lại càng đẹp hơn tranh. Lần đầu tiên hắn biết Chiêu sung nghi của hắn pha trà thế nào, nhưng dù trà pha không được ngon, cử chỉ của mỹ nhân lại mười phần duyên dáng

mỹ lệ.

Nâng tách trà nhấp nhẹ một ngụm, hương thơm vẫn vít, Phong Căn cười cười, nhìn Trang Lạc Yên: "Trà ái phi pha uống vào liền thấy hương tỏa khắp nơi, trà này xứng với tên trà mỹ nhân."

Trang Lạc Yên nghiêng tai nghe mưa rơi ngoài cửa sổ, cười nói: "Hoàng thượng lại chế giễu thiếp rồi, mấy ngày nay mưa liên tục, thế là có thể đỡ khô hạn rồi, cấy mạ không cần lo thiếu nước nữa."

Phong Căn buông tách trà, ôn hòa hỏi: "Ái phi biết việc đồng

áng?"

"Không hiểu được bao nhiêu, chỉ thỉnh thoảng nhìn rồi thì xem một ít sách nhà nông cho hết ngày thôi." Trang Lạc Yên vuốt món tóc trên trán, cười lộ vẻ ngượng ngùng, "Thơ từ gì đó thiếp không hiểu, mấy loại sách này lại thấy khá thú vị."

"Thích những thứ này cũng tốt," Phong Căn đứng dậy bước lại gần Trang Lạc Yên, đột ngột khom lưng bế nàng lên, khiến nàng giật mình, vội vươn tay ôm cổ hắn.

"Hoàng thượng!" Trang Lạc Yên

cảm thấy mình đúng là không hiểu được loại sinh vật có tên "Hoàng đế" này, kiểu tư duy của họ quá khác biệt người thường.

"Ngày tốt cảnh vui thế này, ái phi không phải chỉ định cùng trăm thưởng thức trà chứ?" Phong Cần ôm mỹ nhân đi vào phòng trong, đây cũng là lần đầu tiên hần bước vào phòng ngủ mới của Trang Lạc Yên kể từ khi nàng dọn tới cung Hi Hòa, trong phòng này trang trí đơn giản mà trang nhã, không phải kiểu cao quý khó gần mà lại khiến người ta cảm thấy ấm áp khó có thể hình dung, bước vào đã thấy khoan

khoái dễ chịu.

Rút cây trâm duy nhất cài trên đầu mỹ nhân, tóc đen đổ xuống như thác, quyến rũ khác thường.

Ánh mắt tựa tơ vương không phải là thứ mê hoặc nhất, mà tình ý miên man lại e thẹn vô tình lộ ra mới là thứ khiến đàn ông đang ở trên giường khó lòng chống cự. Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế hóa thân thành sói đói, cười cười ôm lấy eo hắn, làm một phi tần thì cần có đạo đức nghề nghiệp, lúc nên nỗ lực thì hắn là phải dốc lòng làm tốt.

Trên giường, Hoàng đế biểu hiện

rất dũng mãnh, làm cho Trang Lạc Yên vốn đang hoài nghi hẳn sẽ biến thành kim thiêu nay phải cảm thán, thuốc bổ của cung đình quả là cao cấp.

Song, Phong Cẩn không phải vị Đế vương ngày nào cũng cần nữ tử, Trang Lạc Yên không rõ vị Hoàng đế này liệu có dũng mãnh như thế khi ở trên giường người khác hay không, nếu không phải thì cũng coi như đây là sự khẳng định lực hấp dẫn của nàng đối với hẳn.

Đứng ngoài cửa chờ hầu hạ, Cao Đức Trung sai người đi chuẩn bị

sẵn nước tắm, tuy hôm nay có mưa nhưng vẫn là mùa hạ, Hoàng thượng sau khi kết thúc luôn muốn tắm rửa, ông cứ chuẩn bị thì tốt hơn.

Khi hoàng đế đứng dậy đi tắm, Trang Lạc Yên vờ ngủ không muốn dậy, bị hoàng đế ôm vào thùng tắm, nàng cho rằng Hoàng đế có thân thể cường tráng đúng là được nhiều cái lợi.

Nhiệt độ của nước vừa đủ, hoặc là do kỹ thuật tắm rửa cho người khác của Hoàng đế đã tăng cao, Trang Lạc Yên thực sự nằm trong

thùng tắm mờ màng ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hoàng đế vẫn chưa dậy, Trang Lạc Yên cũng không mở mắt, chỉ rúc vào bên cạnh hẩn tỏ vẻ muốn gần gũi hơn một chút, không ngờ ngay sau đó Hoàng đế liền nắm lấy eo nàng.

Vẫn lười biếng không chịu dậy thay y phục cho Hoàng đế như mọi lần, nàng ngồi trên giường nhìn theo bóng Hoàng đế đi xa, xoa nhẹ cái eo đau nhức, ngủ thêm một lát rồi mới dậy trang điểm. Ở đây tuy rằng điều kiện ăn mặc ngủ nghỉ không tệ nhưng vẫn có một nhiệm

vụ đau khổ mỗi ngày, cứ sáng sớm lại phải đến chỗ Hoàng hậu điểm danh một lượt, chắc là Hoàng hậu cũng rất khốn khổ, mỗi sớm đều phải nhìn đàn vợ bé yếu điệu ngửa mắt này đong đưa trước mặt mình, bản thân lại không thể tỏ ra bất mãn.

"Bẩm chủ tử, phòng bếp riêng của chúng ta nên sắp xếp thế nào đây?" Vân Tịch và Thính Trúc hầu Trang Lạc Yên thay đổi, hỏi nàng về vấn đề này.

"Phòng bếp thì dùng người của chúng ta." Trang Lạc Yên không

muốn ngay cả đồ mình ăn cũng không an toàn, cầm một cây trâm bạch ngọc đưa cho Thính Trúc, "Các em nấu ăn nhớ là không được vượt qua quy chế dành cho sung nghi, còn lại các em đều hiểu cả, không cần ta nói nhiều."

Chuyện Hoàng đế cho phép cung Hi Hòa có phòng bếp riêng đã truyền tới tai tất cả các vị chủ tử trong cung, mỗi người một cách nghĩ song không ai dè pha điều gì. Chiêu sung nghi này lạ lắm, nếu nàng ta thực sự được trời phù hộ, bọn họ đối địch với người ta, ai biết liệu có kết cục như hai kẻ ngoài

vườn đào kia hay không?

Hơn nữa, Hoàng thượng đối xử tốt với nàng ta như vậy, có lẽ còn do nguyên nhân này.

Là người có vai vế chỉ sau Hoàng hậu, Thục quý phi không phải kẻ cây có sự yêu thích của Đế vương liền lên mặt kiêu căng, quên mình là ai, khi nghe tin ấy, cảm giác đầu tiên của nàng không phải ghen tị mà là khó hiểu.

Nàng không hiểu thái độ của Hoàng đế với Chiêu sung nghi, nói là sủng ái, số lần Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu sung nghi không

bằng mình hay Từ chiêu dung, Yên quý tần; nói là không ưa thích, Hoàng thượng đối xử với nàng ta lại rất tận tâm.

Cẩn thận chọn lựa vài cây trâm ngọc, Thục quý phi đứng lên, bất kể thế nào, nếu nàng Chiêu sung nghi này thực sự đoạt được trái tim Hoàng đế...

"Bẩm nương nương, Tô tu nghi tới."

"Bảo nàng ta đợi bên ngoài, ta ra ngay đây." Soi lại mình trong gương thêm một lần, chắc chắn không có vấn đề gì, Thục quý phi mới nhắc

gót ra ngoài.

Tô tu nghi nhìn thấy Thục quý phi liền lập tức chạy tới: "Tỉ, ta nghe nói tối qua Hoàng thượng không chỉ lật thẻ bài của Chiêu sung nghi mà còn cho phép cung Hi Hòa mở phòng bếp riêng."

"Chuyện của Hoàng thượng, đâu cho phép chúng ta thảo luận." Thục quý phi lạnh lùng liếc nhìn Tô tu nghi một cái, thấy nàng ta hậm hực ngậm miệng mới thu hồi tầm nhìn, thản nhiên nói, "Đừng quên cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Tô tu nghi đỏ bừng mặt, cúi đầu

lí nhí: "Vâng ạ."

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ở vị trí cao nhất, nhìn một đám mỹ nữ bước vào cúi đầu thỉnh an mình, nụ cười trên mặt vẫn chưa từng thay đổi.

***

Trang Lạc Yên nhìn hai chị em họ Tô cùng nhau đi vào, thâm tính, người như Thục quý phi nàng còn chưa hiểu được, vì vậy lúc này không muốn đối địch với nàng ta.

Trên thương trường, thua cuộc chỉ mất đi tiền tài và chức tước,

nhưng trong cuộc đấu cung đình này, nếu thua, thứ mất đi không chỉ địa vị mà còn có thể là tính mạng. Trang Lạc Yên nâng tách trà nhấp khẽ, che giấu tâm tình không cẩn thận vừa lộ ra, nước trà này ngon thì có ngon nhưng hình như hơi nhạt thì phải.

Thục quý phi và Tô tu nghi thỉnh an Hoàng hậu xong, quy củ ngồi vào chỗ mình, Hoàng hậu nhìn mọi người một lượt, thông thả nói: "Tối qua lại mưa đến nửa đêm, sáng nay bên cung Khang An truyền tới ý chỉ của Thái hậu nương nương, nói Thái hậu nương nương miễn thỉnh

an hôm nay cho mọi người." Nói đến đây, Hoàng hậu lại nhấp một ngụm trà mới tiếp tục, "Bốn cung nghĩ, nay trong cung có khá nhiều người lớn tuổi, các muội đi hỏi những cung nữ tuổi quá hai mươi lăm đang hầu hạ mình, nếu có ai muốn xuất cung thì tới điện Trung Tỉnh lĩnh bạc rồi thả về nhà đi."

Trang Lạc Yên hơi sững người, hậu cung thả cung nữ lớn tuổi có nghĩa là đầu xuân sang năm sẽ chọn cung nữ mới vào hầu, nếu trong số này có một, hai người lọt vào mắt Hoàng đế... nàng rất cuộc hiếu được vì sao Hoàng đế có nhiều

vợ bé thế này, hằng năm đều thấy những nữ tử trẻ trung xinh đẹp, khó trách người ta "thèm của lạ".

"Hoàng hậu nương nương nhân từ," Thục quý phi đứng dậy nghiêng người, cười nói, "Lát nữa tần thiếp về cung sẽ hỏi lại cẩn thận."

Hoàng hậu gật đầu, thấy các phi tần khác cũng đứng dậy khen mình hiền lương thục đức bèn cười cười: "Đâu phải bốn cung nhân từ mới làm thế, đây là quy chế của tổ tông mà thôi."

Trang Lạc Yên âm thầm thở dài

một tiếng, chức vụ "Hoàng hậu" này, bề ngoài trông thì hay nhưng đôi khi vất vả bỏ công mà chẳng được gì, nàng nhìn thôi đã thấy mệt, Hoàng hậu làm việc này suốt bao năm còn cực khổ đến đâu.

Nhưng người ta có câu, "Người không phải cá sao biết niềm vui của cá", nàng cho rằng Hoàng hậu cực nhọc, biết đâu Hoàng hậu lại thấy đây là một vị trí vô cùng cao quý, cực nhọc cũng vui vẻ làm, dù rắc rối phức tạp cũng tình nguyện chịu đựng.

"Phải rồi, Chiêu sung nghi, bốn

cung nghe nói Hoàng thượng đã ân chuẩn cho cung Hi Hòa của muội được mở phòng bếp riêng, vậy chỗ muội có người thạo nấu nướng chứ? Nếu chưa có người được việc thì tới điện Trung Tĩnh báo một tiếng, để bọn họ bố trí mấy cung nữ thạo việc cho mình." Hoàng hậu như thế vừa nhớ tới việc này, nói tiếp, "Mấy ngày nay muội cũng bị hành tội không ít, nên cẩn thận bồi bổ thân thể, bốn cung thấy đạo này muội gây đi nhiều."

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương, chỗ tần thiếp cũng có người am hiểu nấu ăn, không cần làm phiền

điện Trung Tỉnh nữa." Trang Lạc Yên tươi cười, trong mắt vẫn còn chút kinh hoàng không che giấu được, "Tân thiếp đâu có gây đi, chẳng qua mấy ngày nay ngủ không ngon nên nhìn qua thấy tinh thần hơi kém thôi."

Hoàng hậu gật đầu, nhìn nàng một cách bao dung: "Mau ngồi đi, không cần đa lễ như vậy, muội cũng đừng nghĩ ngợi nhiều quá, thần linh ngay trên đầu ta, nếu lòng không thấy thẹn với ai, thần linh sẽ phù hộ."

Trang Lạc Yên tạ ơn rồi ngồi

xuống, lòng lại cười lạnh, mấy câu này của Hoàng hậu, bề ngoài nghe như an ủi nàng, lơ mờ thừa nhận nàng được thần linh phù hộ, mà thâm ý lại là muốn nhắc nhở những người khác đừng làm chuyện khuất tất, đồng thời gọi cho mọi người thấy, gần đây bản thân nàng khá nổi bật trong cung này rồi.

Hoàng hậu không hổ là quốc mẫu, đối với tất cả các phi tần, thái độ của nàng ta đều không có ghét hay thích, chỉ có hai chữ "cân bằng". Nay mình có phòng bếp riêng, không cần biết nguyên nhân là gì, nhìn vào quả là gây chú ý thật.

Hoàng hậu chỉ phản ứng đơn giản như thế là khá ôn hòa rồi, như vậy chuyện này đối với Hoàng hậu cũng không phải chuyện gì đáng nói.

Thục quý phi nghe Hoàng hậu nói vậy, khước miệng thoáng nhếch lên một nụ cười giấu cợt, chuyện Chiêu sung nghi được trời phù hộ đã truyền khắp hậu cung, Hoàng hậu không thấy khó chịu trong lòng mới là lạ đấy. Nhưng, vị Chiêu sung nghi này đúng là may mắn thật, thảo nào ngay đến chính cung Hoàng hậu cũng sinh lòng ghen tỵ.

Lời Hoàng hậu có ý khác hay

không, các phi tần nghe hiểu hay chẳng hiểu thì đều phụ họa nói Trang Lạc Yên nên nghỉ ngơi bồi dưỡng thân thể gì gì đó, Hoàng hậu là người họ không dám làm mất lòng, mà vị Chiêu sung nghi đang được Hoàng thượng chú ý này cũng không phải đối tượng họ có thể tùy tiện châm chọc.

Trang Lạc Yên không phải người miệng lưỡi sắc bén, nghe Hoàng hậu nói xong cũng không hề có ý tranh cãi, chỉ coi như không nghe ra ẩn ý trong đó, thuận theo ý nổi của Hoàng hậu để nói vài câu rồi lại im lặng, ra vẻ buồn bực nặng nề.

Trang tiếp dư liếc nhìn bộ dạng lúc này của Trang Lạc Yên một thoáng, dừng dừng chuyển mắt, quét qua mặt của những người trong phòng một lượt rồi cẩn thận cúi đầu, vuốt nhẹ tách trà đã lạnh trong tay.

Mã tiếp dư từ ngày bị Yên quý tần và miệng đã tỏ ra hiền lành hơn nhiều. Ngày ấy nàng ta bị vả miệng, Hoàng thượng từng nhìn thấy, vậy mà đến cả một câu trách móc Yên quý tần cũng không có, lòng nàng ta đã rõ ràng, nàng ta không còn là một Mã tiếp dư được sủng ái hai năm trước nữa rồi.

Nàng ta dù không thông minh nhưng cũng từng nghe "má hồng chưa phai mà ân tình đã bạc", ở nơi này, nàng ta không phải người đầu tiên, và sẽ không phải người cuối cùng. Mã tiếp dư hơi ngẩng đầu nhìn những người đang ngồi đó, ở đây có mấy ai níu giữ ánh mắt Hoàng đế được lâu dài?

"Kết thúc thôi, bốn cung cũng mệt rồi."

Mã tiếp dư đứng dậy cùng các phi tần khác chào Hoàng hậu, sau đó theo gót mọi người ra khỏi cung Cảnh Ương. Địa vị khác nhau, thứ

tự lên kiệu cũng khác, nàng nhìn Thục quý phi, Ninh phi, Hiền phi và các phi tần có địa vị cao hơn lên kiệu đi trước, lại quay sang nhìn những phi tần cấp bậc thấp khác đang rã mắt ra vẻ ngoan hiền, miệng nhếch lên một nụ cười giễu, khi ấy chẳng phải nàng cũng từng tưởng tượng mình sẽ có một ngày mang theo đoàn người rời đi trong ánh mắt ngưỡng mộ và ước ao của kẻ khác?

Hôm nay tỉnh mộng, mới giật mình nhận ra bản thân ngu ngốc đến đâu, nếu ngày trước nàng không ngạo mạn như vậy thì nay

đầu đến mức rơi vào tình cảnh này.

"Chủ tử, cẩn thận chút."

Âm thanh nhắc nhở nhỏ nhẹ mềm mỏng khiến Mã tiếp dư lần thứ hai ngẩng đầu, lúc này đến lượt lên kiệu là Chiêu sung nghi, người đang được Hoàng thượng sủng ái, cũng là đối tượng nàng ta từng chế nhạo khi xưa.

Chiêu sung nghi mặc chiếc váy mềm thắt eo màu xanh biển, không quá nổi bật, ngay cả từng món tóc cũng vuốt ngay ngắn, trâm ngọc trong tóc trông không quá sang quý cũng không quá mộc mạc, nhìn sơ

qua không thấy chút khiếm khuyết nào.

Có người ngông nghênh một thời rồi biết ngoảnh đầu đúng lúc, có vài người lại ngông nghênh lâu quá, khi muốn ngoảnh đầu đã chẳng còn cơ hội. Mã tiếp dư bình thản nhìn kiêu của Chiêu sung nghi xa dần, lại quay sang nhìn mấy nàng phi tần địa vị thấp đang hâm mộ trông theo, không khỏi cười nhạt. Trong cung này kẻ được Hoàng đế chú ý thì ít mà kẻ bị bỏ quên thì nhiều, huống chi xuất thân của Trang Lạc Yên vốn đã hơn người, những phi tần có gia thế

kém và địa vị thấp này sao có thể so sánh được với một người như thế.

Quay sang nhìn vẻ giận dữ không cam lòng của Trang tiếp dư, nụ cười giễu cợt của Mã tiếp dư càng thêm rõ nét, hai người này đúng là không có chỗ nào giống tỉ muội cả, tỉ tỉ oán hận đổ kị với muội muội, muội muội không coi tỉ tỉ ra gì, ngay cả chút xã giao bề ngoài cũng ngại làm, đúng là khiến người ta buồn cười.

Nhưng chuyện đáng cười trong cung không ít, chẳng riêng gì chuyện tỉ muội họ Trang này.

“Chủ tử,” cung nữ đứng bên khẽ nhắc nhở, “Mời lên kiệu.”

Mã tiếp dư bước vào, thái giám nhắc kiệu lên, nàng ta nhìn về phía các phi tần còn đang đứng nghiêm chỉnh rồi từ dời mắt, ngẩng đầu nheo mắt nhìn về phía mặt trời đã lên cao, mặt trời có lúc mọc, thì cũng có lúc lặn.

Từ ngày vào ở trong cung Hi Hòa, cuộc sống rất an bình, tuy thỉnh thoảng Thục quý phi sẽ ban thưởng vài thứ nhưng Trang Lạc Yên cứ vui vẻ nhận lấy. Có lẽ Thục quý phi làm vậy chỉ để cho nàng

thấy khoảng cách giữa hai người nhưng đối với Trang Lạc Yên, đồ miễn phí lại không có hại, tội gì không lấy.

Hôm nay trời trong nắng dịu, Trang Lạc Yên cùng vài cung nữ thái giám tản bộ quanh cung Hi Hòa, lại lạc vào vườn trúc, nghĩ đây là địa phận của Từ chiêu dung, tuy nàng thích chỗ này mát mẻ thoáng đãng nhưng vẫn yên lặng rút lui.

"Chiêu sung nghi?"

Trang Lạc Yên còn chưa kịp lui ra ngoài thì chợt bắt gặp một nữ tử tóc búi cao, tay áo trắng như tuyết

phất phơ, đó là Từ chiêu dung, nàng đành lễ phép hành lễ.

"Được rồi, nàng đứng lên đi." Từ chiêu dung nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Chỗ này của ta xưa nay thanh tịnh, không thường có người ghé chơi, nàng tới đây cũng là duyên phận của vườn trúc này." Dứt lời, trên mặt lại lộ một nét cười hơi rầu rĩ, "Ta không có gì tiếp đãi nàng rồi, hay là cùng ngồi uống một tách trà nhạt?"

"Được chiêu dung yêu mến là vinh hạnh của tần thiếp." Không biết vì sao, Trang Lạc Yên cảm thấy

gai gai khắp người.

"Ta chẳng thể nở hoa, tránh gheo
ong vầy bướm^(*)." Từ chiêu dung
ngồi xuống, lại thở dài một tiếng,
"Người người trong cung đều yêu
hoa sắc khoe rực rỡ, lại không hay
trúc cũng có nét đặc sắc riêng của
trúc."

*(*) Bài "Trúc" của Trịnh Bản Kiều (Trịnh
Tiếp), một nhà thơ, nhà thư họa đời Thanh, nổi
tiếng với những bức họa về trúc.*

Trang Lạc Yên cười gượng gạo,
làm một kẻ tầm thường, nàng thích
cái mát mẻ của trúc, yêu cái rực rỡ
và ngào ngạt của hoa, song nhìn

dáng vẻ không dính chút bụi trần của Từ chiêu dung, trong giây lát cảm giác mình không nên mở miệng nói những lời tầm thường như vậy, tránh cho kẻ đã xuất trần này dính vào thế tục, tuy nàng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cứ bất thường sao đó.

"Đây là Trúc Diệp Thanh, không phải loại trà quý gì, hơn ở chỗ thanh nhã." Từ chiêu dung sai cung nữ của mình dâng trà cho Trang Lạc Yên, ngẩng đầu nhìn vạt trúc xanh mát trên đầu, "Chiêu sung nghi cũng thích mảnh vườn trúc này sao?"

Trang Lạc Yên nghe vậy, đương nhiên không thể nói mình đi lung tung rồi lạc vào đây, đành cười nói: "Nhìn bên này tươi mát tao nhã, bên tới ngấm một chút, không ngờ lại quấy rầy sự thanh tĩnh của chiêu dung nương nương, là tội của tần thiếp."

"Nếu là tới ngấm trúc thì đâu phải quấy rầy." Từ chiêu dung nở nụ cười mơ hồ, như thể toàn bộ tâm trí đã chìm đắm trong vườn trúc này, "Nàng hiểu trúc, đó là niềm vui lớn nhất của trúc."

Trang Lạc Yên vui đầu, uống một

hộp trà Trúc Diệp Thanh, trà này quả có mùi thơm mát nhưng nhất định không phải trà ngon gì. Nghĩ vị Từ chiêu dung này là một tài nữ hiếm có, khóe miệng nàng lại giật giật, nàng vốn cho vị này là đồng loại của em Lâm trong "Hồng lâu mộng", song giờ ngẫm lại, nàng thấy đánh đồng như vậy là sỉ nhục em Lâm rồi.

Lâm Đại Ngọc tuy thuộc loại đa sầu đa cảm nhưng tốt xấu gì lời nói và cử chỉ của nàng ấy đều chân thực, còn vị Từ chiêu dung này, mặc dù từ đầu đến chân đều lộ ra vẻ thanh tao xuất trần nhưng sao vẫn

khiến nàng cảm thấy giả tạo.

Không trách được nàng ta, nữ tử trong cung mỗi người một sắc, có một người tư tưởng và tính cách khác biệt lại thành mới mẻ nổi bật. Song, chẳng lẽ mỗi lần Hoàng đế "giao lưu" với Từ chiêu dung đều như thế này sao?

Thử tưởng tượng tình cảnh Hoàng đế và Từ chiêu dung ngâm thơ bình phú, bàn tay đang nắm tách trà của nàng hơi run lên, không thể không nói, "Hoàng đế" là một nghề cực kỳ đa năng.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền

đến ngay, Trang Lạc Yên vừa nghĩ tới hình ảnh trên, chợt nghe tiếng Hoàng đế truyền tới.

“Hai vị ái phi có nhã hứng thật, đến đây uống trà ngắm trúc sao?”

Trang Lạc Yên vừa đứng dậy, thoáng nhìn thấy niềm vui sượng không thể che giấu trong mắt Từ chiêu dung, lòng lơ mờ hiểu ra, nàng Từ chiêu dung này chắc là biết Hoàng đế sắp tới nên mới cố tình nói mấy câu như thế trước mặt mình, tính thu hút ánh mắt của Hoàng đế đây. Xem ra vị tài nữ này cũng không được xuất trần, coi thể

tục là hư vô như tài nữ chân chính.

"Thiếp bái kiến Hoàng thượng."
Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, cùng Từ chiêu dung đứng lên chào Hoàng đế. So với vẻ nghiêm túc quy củ của Trang Lạc Yên, mỗi động thái của Từ chiêu dung càng thêm phần thanh thoát, tay áo trắng muốt vẽ vào không trung một đường cong đẹp đẽ, phất qua mặt khiến Trang Lạc Yên hoa cả mắt.

"Hai vị ái phi không cần đa lễ."
Phong Cận mỉm cười đi tới bên cạnh hai người, "Nếu đã có trà ngon, trẫm cũng muốn thưởng

thức một chén xem sao."

"Bẩm Hoàng thượng, đây là Trúc Diệp Thanh làm từ ngọn trúc non, thiếp pha một tách ngài nếm thử xem có hợp khẩu vị hay không." Từ chiêu dung mỉm cười đầm đăm, tự tay rót một tách trà, hơi nước lãng đãng lượn lơ trên mặt tách, tao nhã và đẹp mắt khó tả xiết.

Trang Lạc Yên bưng tách trà yên lặng nhìn màn kịch này, âm thầm cảm thán trong lòng, thảo nào Từ chiêu dung được gọi là tài nữ, chưa nói nàng ta có tài hay không, chỉ nhìn khí chất toàn thân đã thấy

cũng có vài phần tài nữ, thuộc hàng hiếm có trong cung rồi.

“Vào miệng là thấy thơm ngát, trà ngon.” Phong Cẩn uống một ngụm liền đặt tách xuống, quay đầu thấy Trang Lạc Yên ngồi bên cạnh cười nhè nhẹ, bèn nói, “Hai vị ái phi đúng là biết thưởng thức cái thanh thời thanh nhàn trong trà hơn trăm rồi.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, đặt trà xuống, cười nói: “Hoàng thượng lại giấu thiếp rồi, ngài nói Từ chiêu dung nương nương biết thưởng thức trà thì không ai phản đối

nhưng nếu nói thiếp biết thưởng thức trà thì đúng là nói giỡn thôi. Hôm nay tình cờ gặp Từ chiêu dung ở đây, được thưởng thức một tách trà của chiêu dung tí tí đã là may mắn lớn cho kẻ tầm thường như thiếp, Hoàng thượng lại nói như vậy làm thiếp xấu hổ."

Phong Cẩn cười cười, dời mắt sang Từ chiêu dung: "Ái phi thích mảnh vườn trúc này, không uổng công trăm bố trí nơi đây cho nàng, may là giành được nụ cười của ái phi."

Từ chiêu dung mỉm cười e thẹn,

gương mặt vốn trắng nõn khiến người ta xao lòng càng thêm diễm lệ.

Trang Lạc Yên nhìn cảnh tượng ấy, đẩy tách trà ra, miễn cưỡng cười cười, đứng lên nói: "Bẩm Hoàng thượng, thiếp chợt nhớ trong cung còn có mấy việc chưa làm, không cùng ngài và tĩ tĩ thưởng thức trà ở đây nữa."

Phong Cẩn ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên, ánh mắt dường như thoáng chững lại, dường như lại không phải: "Nếu ái phi có việc thì cứ về, lúc này đang giữa trưa, đi

đường cẩn thận một chút."

"Cảm tạ Hoàng thượng quan tâm thiếp." Trang Lạc Yên như không dám nhìn hai bàn tay gần như nắm lấy nhau của hai người kia, vội vàng đi mất.

Cao Đức Trung đứng hầu bên cạnh, nhìn theo bóng dáng vội vã bỏ đi của Chiêu sung nghi, lòng không biết nên thương cảm hay nên cười nhạo người này đã quên thân phận, trong cung nhiều phi tần đến thế, nàng ta dựa vào đâu mà muốn Hoàng thượng cũng thật tình thích mình?

Từ chiêu dung rất hài lòng trước sự thức thời của Chiêu sung nghi, thấy nàng vội vã bỏ đi còn nói: "Ban đầu vốn muốn nhân dịp này trò chuyện nhiều với Chiêu muội muội một chút, vậy mà nàng ấy lại không có thời gian."

"Ái phi không cần tiếc nuối, sau này hai người còn nhiều cơ hội, phải không?" Phong Căn rũ mắt, thu bàn tay đã sắp nắm tay Từ chiêu dung, uống một ngụm trà Trúc Diệp Thanh, "Trẫm vốn tính cho nàng chuyển tới cung Bảo Kim, nếu ái phi thích vườn trúc này, trẫm sẽ không bắt ái phi vất vả nữa."

Nụ cười trên môi Từ chiêu dung hơi sững lại, sau đó lại khôi phục như cũ ngay lập tức: "Được Hoàng thượng yêu thương là vinh hạnh của thiếp."

Cao Đức Trung vốn đang thương cảm cho Chiêu sung nghi, nay có bao nhiêu thương cảm đều đã chuyển hết sang cho Từ chiêu dung, được mất lần này, ai phân rõ?

Tin "Hoàng thượng chuẩn bị cho Từ chiêu dung chuyển cung nhưng vì Từ chiêu dung thích vườn trúc ngoài Sướng Thiên lâu nay lại thôi" đã truyền đi khắp cung.

“Xi, nàng ta cứ thích làm trò như thế, rớt cuộc lần này đã bê đá đập trúng chân mình rồi.” Nhu phi cười châm biếm, “Bảo là thích vườn trúc, e rằng giờ đây chỉ muốn đốt cả vườn trúc ấy thì có.”

Nàng đùa con mèo lông dài trắng muốt trong lòng, nụ cười trên mặt ngày càng tươi hơn, nàng đã biết mà, người đàn bà ấy sớm muộn gì cũng tự hại mình, chẳng phải sao?

***

Trang Lạc Yên chưa từng sợ cái

gì trên đời, chỉ sợ mỗi chuyện gặp phải một văn nghệ sĩ có tâm hồn cao thượng, nhưng kỳ thực đó chưa phải chuyện đáng sợ nhất, mà đáng sợ nhất là gặp phải một vị văn nghệ sĩ ròm.

"Bẩm chủ tử, người đã nghe về tin đồn mới nhất trong cung chưa?"

Trong bữa tối, Trang Lạc Yên đang uống món canh cá nấu măng tươi, thấy Vân Tịch tùm tùm đi vào hỏi như vậy, liền lấy khăn tay lau miệng: "Tin đồn nào?"

"Nô tì nghe nói, hôm nay, sau khi người rời khỏi vườn trúc, Hoàng

thượng tính cho Từ chiêu dung
nuơng nuơng chuyển cung song lại
thấy chiêu dung nuơng nuơng
thích vườn trúc nên để Từ chiêu
dung nuơng nuơng tiếp tục ở lại
Sống Thiên lâu." Vân Tịch nói đến
đó, giọng đã không giấu được ý
cười, "Giờ không biết Từ chiêu
dung nuơng nuơng còn có thể
thích vườn trúc ấy nữa không đây?"

Khóe miệng Trang Lạc Yên giật
giật, nàng rất nghi ngờ nguyên
nhân chính của vụ này là do Thành
Tuyên để không chịu nổi kiêu làm
bộ làm tịch của Từ chiêu dung mới
cố ý nói vậy để đâm thọc nàng ta,

"Chuyện này ai truyền ra?"

"Toàn bộ cung đều hay cả rồi, chẳng biết có bao người đang lấy làm trò cười đâu." Vân Tịch rửa tay, bước lại gần gấp đồ ăn cho Trang Lạc Yên, "Trước nô tì cứ nghĩ Từ chiêu dung này là một người mờ nhạt vô vị, trong cung chắc cũng ít người không ưa nàng ta, ai dè số người chờ nàng ta xấu mặt thật nhiều."

"Tài nữ chân chính khiến người ta ghen ghét, tài nữ rơm làm người ta ghê tởm, nhưng cả hai kiểu người này muốn sinh tồn trong

cung đình đều không dễ dàng." Trang Lạc Yên cười nhạt, "Không cần biết vị Từ chiêu dung này thuộc loại nào, chỉ cần có trò hay về nàng ta thì hậu cung luôn sẵn người tình nguyện xem."

"Tài nữ chân chính gì chứ," Thính Trúc cười nhạo, nàng vào cung sớm, lại đã từng hầu hạ chủ tử khác nên việc trong cung cũng biết nhiều hơn, "Nô tì nghe nói, phụ thân của vị Từ chiêu dung nương nương này chỉ là một tri phủ, tình cờ bày ra phong tư đặc biệt trong cơn mưa nên lọt vào mắt Hoàng thượng, từ đó luôn luôn làm

bộ ưu tư sâu não, nếu không phải vì nhan sắc kém Tây Thi thì e còn muốn học Tây Thi ôm ngực cơ đấy."

Nghe Thính Trúc nói vậy, Trang Lạc Yên thật lòng thở dài, vị Từ chiêu dung này cũng thật vất vả, giả làm tài nữ cũng cần da mặt dày đến độ nhất định cùng với năng lực chịu trận hơn người thường đây.

Đêm đó, Phong Cần không lật thẻ bài, phê xong tấu chương liền xem mấy loại sách khác.

Cao Đức Trung bưng một khay nhỏ đi vào, nhỏ giọng: "Bẩm Hoàng thượng, Từ chiêu dung của Sướng

Thiên lâu cho người mang đồ tới tặng."

"Thế à?" Phong Căn lật một trang sách, không buồn ngừng đâu, "Thứ gì vậy?"

"Bẩm, là một túi thơm ướp mùi trúc." Cao Đức Trung trả lời.

"Hử?" Bàn tay lật sách hơi chững lại, mí mắt nhấc lên nhìn Cao Đức Trung, Cao Đức Trung hiểu ý, nhanh nhẹn bước tới vài bước.

Trên khay là một túi thơm xinh xắn và tinh tế, vải nền màu vàng sáng, trên đó thêu vài cọng trúc

trông rất sống động, khiến người
vừa nhìn qua cứ ngỡ lá trúc thật.

"Vải màu vàng sáng thêu trúc
xanh hình như không hợp." Ánh
mắt Phong Căn lại quay về trang
sách, "Thu lại đi."

"Vâng." Cao Đức Trung khẽ
khàng lui ra ngoài, nhìn túi thơm
trên khay, ông biết túi thơm ấy sẽ
không có cơ hội được sử dụng rồi.
Ra khỏi nội điện, ông đưa túi thơm
cho thái giám bên cạnh: "Đem cất
đi, đừng để rơi đây."

"Vâng." Tiểu thái giám cẩn thận
nhận lấy, vội vã đi ngay.

Cung đình vĩnh viễn không thiếu trò hay, cung đình vĩnh viễn không thiếu chuyện bất ngờ.

Lúc này các phi tần khác còn đang mải cười chê Từ chiêu dung, chỉ có Hiền phi cười không nổi. Bởi vì tam hoàng tử chưa tròn một tuổi đang ốm, ốm rất nặng, người nóng hừng hực, tiếng khóc yếu ớt như mèo con.

Tam hoàng tử mới được giao cho nàng không lâu đã bị ốm nặng thế này, nếu chẳng may có chuyện gì, nàng không thể giải thích được với

Hoàng đế và Hoàng hậu.

Liên tiếp cho gọi bốn thái y của Thái y viện, nhưng bốn người chụm đầu một chỗ cũng không đưa ra được phương án chữa bệnh, Hiền phi nôn nóng đến độ muốn lôi tất cả bọn họ ra đánh.

"Hoàng hậu nương nương tới."

Hoàng hậu và các phi tần vào trong phòng, thấy Hiền phi lo lắng sốt ruột, biết bệnh của tam hoàng tử không nhẹ, Hoàng hậu đành hỏi thái y: "Tam hoàng tử thế nào?"

"Bẩm nương nương, nếu tam

hoàng tử cứ sốt cao như vậy, chỉ e..." Thái y đứng đầu hơi dừng lại, "Sốt cao sẽ tổn thương não ạ."

Hoàng hậu hiểu ý thái y, lần này có cứu được tam hoàng tử hay không thì chưa chắc, dù có cứu được, sốt cao lâu như vậy, đầu óc có bị tổn thương hay không thì càng không chắc chắn. Nàng nhú mày: "Bổn cung không muốn nghe những lời này, bổn cung muốn tam hoàng tử khỏe mạnh vui vẻ trở lại, hiểu không?"

Đầu óc tam hoàng tử có bị ảnh hưởng hay không không quan

trọng, quan trọng là tam hoàng tử không thể đi lúc này.

"Hoàng hậu nương nương," Hiền phi lau khôe mắt, "Tần thiếp vô năng, không chăm sóc tam hoàng tử chu đáo..."

"Trẻ con đau ốm là chuyện bình thường, muội không nên tự trách mình," Hoàng hậu khuyên giải và an ủi vài câu rồi hỏi Hiền phi, "Đã thông báo cho Hoàng thượng chưa?"

"Đã cho người đi mời Hoàng thượng rồi ạ," Hiền phi liên tục lau khôe mắt khiến cho đôi mắt vốn chỉ

có chút hơi nước trở thành sương đỏ, "Lúc này chắc chưa tới cung Kiền Chính, Hoàng thượng tới đây, tần thiếp biết ăn nói thế nào?"

Hoàng hậu thấy Hiền phi bối rối đến thế, đành thở dài một tiếng, vừa an ủi Hiền phi vừa bảo thái y chăm sóc tam hoàng tử, nhưng khi ánh mắt rơi xuống người tam hoàng tử bé nhỏ đang mê man, gương mặt rầu rĩ lo âu lại treo một đôi mắt bình thản đến lạnh người.

Ai cũng biết tam hoàng tử không được Hoàng đế coi trọng, thân phận của mẹ đẻ cũng thấp,

vừa sinh con liền đi, để lại một đứa trẻ sơ sinh không nơi nương tựa, nay đã gần một tuổi mà ngay cả cái tên cũng chưa có, có thể thấy được Hoàng đế không hề ký thác điều gì ở đứa con này.

Nhưng mặc dù Hoàng đế không coi trọng, đứa bé vẫn là một trong ba hoàng tử, trước vốn được nuôi rất tốt, vừa mới đưa đến chỗ Hiền phi chưa được vài ngày đã ốm nặng, đợi sau này dù Hoàng đế không trách cứ thì cũng không chặn nổi điều tiếng từ miệng người khác.

Hoàng hậu dòi mắt, ngũ khí nặng thêm ít nhiều: "Trị cho tốt, thật chuyên tâm vào, nhất định phải chữa khỏi cho tam hoàng tử."

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, Hiền phi nương nương phái người đến báo, tam hoàng tử ốm nặng, đã cho gọi vài thái y rồi ạ." Cao Đức Trung khẽ khàng bẩm "Hoàng hậu nương nương cũng đã tới đó."

"Thái y nói thế nào?" Phong Cần hơi sững người, đặt quyển sách trên tay xuống, gọi nô tài thay y phục cho mình.

"Bẩm, thái y nói, bệnh tình của

tam hoàng tử rất hung hiểm, sốt cao không lùi, nếu cứ như vậy sẽ có nguy hiểm đến tính mạng." Giọng Cao Đức Trung tự giác hạ xuống một chút, thấy sắc mặt Hoàng thượng lạnh buốt, đầu lại vùi xuống thật thấp, "Hiền phi nương nương đã sốt ruột đến phát khóc."

"Được rồi," Phong Cẩn nhìn ông một cái, "Bãi giá cung Nguyễn Minh."

Tin tam hoàng tử ốm nặng rất nhanh đã lan khắp các cung, ngay cả Thái hậu cũng bị kinh động, tuy không có bao nhiêu tình cảm với

tam hoàng tử nhưng lúc này Thái hậu vẫn tới cung Nguyễn Minh hỏi thăm.

Những vị chủ tử lớn nhất trong cung đều đã tới đây, còn lại vài vị hơi có chút mặt mũi nếu không đến thì đúng là khó coi.

Trang Lạc Yên vừa nghe tin tam hoàng tử ốm nặng thì lập tức có cảm giác "biết ngay mà", sau đó cảm thán, Hiền phi thật xui xẻo, phải nhận một công việc hao tổn nhiều sức lực mà chẳng được lợi gì, giờ có chuyện bất thường lại không thể thanh minh.

“Chủ tử, chúng ta cũng nhanh nhanh tới xem thế nào chứ?” Thính Trúc nhỏ giọng, "Nô tì nghe nói, các vị chủ tử có vai vế trong cung đều đến đó rồi."

Trang Lạc Yên nhìn ra khoảng không tối tăm ngoài cửa sổ ngáp một cái: "Dặn bọn họ chuẩn bị kiệu, tới cung Nguyễn Minh."

Những người tới cung Nguyễn Minh tối nay có được mấy ai thật tâm muốn thăm tam hoàng tử? E là người muốn xem trò hay còn nhiều hơn.

Kiệu lay động theo bước chân

thái giám, Trang Lạc Yên nhìn về phía cung nữ cầm đèn dẫn đường, thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm được ánh trăng chiếu sáng dịu dịu, đêm nay là một đêm trăng tròn.

Đến cung Nguyễn Minh, Trang Lạc Yên xuống kiệu, có cung nữ đi tới cầm đèn soi đường cho nàng. Trang Lạc Yên mỉm cười với nàng ta, vừa nhắc chân bước lên thềm đá thì thấy có một nữ tử trông rất bình thường đang quỳ một bên, người này chỉ chừng hai mươi, mái tóc đen vấn thành búi đơn giản, chỉ có hai cây trâm cố định búi tóc, kết

hợp với gương mặt nhợt nhạt khiến nàng ta trông nhếch nhác và đáng thương khó nói.

Chân không dừng lại, Trang Lạc Yên bước qua bậc cửa, cung nữ dẫn đường mới lùi sang một bên. Trang Lạc Yên nhìn Thính Trúc, Thính Trúc hiểu ý, bước tới đỡ tay nàng, nói khẽ: "Chủ tử, đêm tối đường trơn, đi cẩn thận ạ." Sau đó hạ giọng thì thào, "Người đang quỳ là Khổng tài nhân, muội muội của thân mẫu tam hoàng tử đấy ạ."

Trang Lạc Yên gật đầu, một tông thất phẩm tài nhân không có tư

cách tùy ý xin gặp một vị nương nương ở phân vị phi, Khổng tài nhân chắc là lo lắng an nguy của tam hoàng tử.

"Chiêu sung nghi tới."

Nhưng trong hậu cung này, thứ "yêu thương" nào chẳng khoác một lớp áo mang tên "lợi ích" bên ngoài, ngay cả Khổng tài nhân này cũng vậy, chẳng biết nàng ta thực sự lo lắng cho đứa cháu mình hay chỉ là muốn kéo lấy ánh mắt của Hoàng đế.

Trên mảnh đất có tên "hoàng cung", nói đến tình cảm đích thực

chỉ có kẻ gốc mà thôi.

Chương 10

Hoàng đế, Hoàng hậu và các phi tần đều ngồi đợi ở gian ngoài, khi Trang Lạc Yên bước vào, thấy sắc mặt mọi người đều không được tốt, hiển nhiên là tình hình của tam hoàng tử đã xấu đi.

Những người đang ngồi ở đây nghe thái giám báo lại, biết Trang Lạc Yên đã đến, thấy nàng cẩn thận

bước vào, đều trao đổi với nhau một ánh mắt, lòng hiểu rõ, lại thêm một kẻ đến diễn trò.

Sau khi Trang Lạc Yên hành lễ, Phong Cẩn phát tay: "Không cần đa lễ." Rồi sai người chuẩn bị chỗ ngồi cho nàng, không nói gì thêm.

Hoàng hậu nhìn Chiêu sung nghi giản dị khiêm tốn ngồi một chỗ, lên tiếng hỏi: "Chiêu sung nghi cũng tới thăm tam hoàng tử?"

Trang Lạc Yên nghiêng người cúi đầu: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp nghe nói tam hoàng tử bệnh nặng nên tới thăm,

chẳng hay tam hoàng tử đã khá hơn chưa?"

"Thái y đang dốc hết sức chữa trị, Hoàng thượng cũng đã cho gọi ngự y tới rồi." Hoàng hậu thở dài, "Chỉ cần tam hoàng tử bình an khỏe mạnh là đủ."

Trang Lạc Yên phụ họa vài câu rồi cũng im lặng. Hoàng hậu hình như cũng không muốn nói nhiều, gian phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

"Bẩm Hoàng thượng, bệnh tình của tam hoàng tử trở nặng, chúng thần muốn châm cứu để chữa trị, nhưng..." Thái y run run rẩy rẩy đi

ra quỳ xuống, có lẽ đã hết cách trước bệnh của tam hoàng tử rồi.

"Đợi ngự y tới, các người bàn lại xem sao." Phong Cẩn trầm mặt xuống nói, "Trẫm ra lệnh cho các người dốc hết sức chữa trị, nếu cần gì thì cứ nói lại với trẫm."

"Thưa vâng." Thái y đã toát mồ hôi lạnh đầy trán, nghe Hoàng đế nói vậy, trong lòng lại thở ra một hơi nhẹ nhõm, ý của Hoàng thượng là chỉ cần cố gắng hết sức, dù tam hoàng tử có thể nào, tính mạng của bọn họ cũng không bị đe dọa nữa.

Hiền phi hai mắt sưng đỏ vẫn

đang vừa ra sức lau vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của Hoàng đế, thấy ánh mắt hẩn lạnh lùng, trong lòng chợt có một cơn lạnh từ từ dâng lên, khiến nàng ta không dám suy tính tiếp.

Không khí trong phòng tiếp tục nặng nề, cho tới khi ngự y đến mới thả lỏng hơn một chút. Trang Lạc Yên quan sát mấy vị bác sỹ chuyên dụng của Hoàng đế, bọn họ ngoài tác dụng khám chữa bệnh cho Hoàng đế thì còn là vật sống biểu thị ơn đức của Hoàng đế ban cho người khác, người thường ai có thể được ngự y khám bệnh cho.

Các ngự y vào phòng trong không đến nửa nén hương, lúc đi ra sắc mặt đều rất nghiêm nghị và nặng nề, ngự y cầm đầu nói: "Bẩm Hoàng thượng, chúng thần vô năng."

Sắc mặt Phong Cẩn lại hơi chìm xuống: "Rốt cuộc là thế nào?"

"Bẩm, tam hoàng tử bị lạnh, hôm nay lại tiêu chảy, sốt cao không lùi, chỉ sợ... lành ít dữ nhiều." Ngự y dập đầu thật mạnh, đợi lửa giận của quân vương.

Nghe ngự y nói xong, Hiền phi cầm đầu khóc nức nở, giữa gian

phòng yên tĩnh như vậy, có vẻ rất nổi bật lại vẫn khiến người ta cảm giác vốn nên như thế.

Trang Lạc Yên nhìn bốn phía, các phi tần ai nấy đều tỏ vẻ đau buồn sâu sắc trên mặt, lại cúi đầu che đi đôi mắt tĩnh lặng vô tình. Những người này có mấy ai từng gặp tam hoàng tử, có thể không cười trên nỗi đau của người khác đã tính là có lương tâm, còn cố tình làm ra vẻ đau buồn thương xót này chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

"Bẩm Hoàng thượng," Cao Đức

Trung từ bên ngoài bước vào, thấy sắc mặt các vị chủ tử đều không tốt, thoáng do dự một chút mới nói, "Khổng tài nhân cầu kiến."

Phong Căn nhíu mày: "Khổng tài nhân?" Thực sự không hề có chút ấn tượng với cái tên này, hắn xua tay phiến chán, "Không gặp!"

Trang Lạc Yên cũng nghĩ tới, hình như Thính Trúc vừa nói nàng Khổng tài nhân này là muội muội của thân mẫu tam hoàng tử? Nhìn Hoàng đế biểu lộ thái độ như vậy, chắc không nhớ ra được.

Quả là đặc biệt, lại một đôi chị

em chung chồng, một người sinh hoàng tử rồi mất, một người lại không được chú ý, hồi ấy vì sao lại bị đưa vào cung?

"Vâng." Cao Đức Trung thấy Hoàng đế như vậy, đâu dám nói nhiều, đành lui ra.

Hoàng hậu dường như không có phản ứng gì với chuyện này, nhưng Trang Lạc Yên lại nghĩ, động tác lau khóe mắt của nàng ta có hơi mạnh tay.

"Cao công công, Cao công công," Khổng tài nhân đang quỳ ngoài cửa thấy Cao Đức Trung đi ra, vội vàng

kéo vạt áo ông, hỏi dồn dập, mặt đã trắng bệch, "Hoàng thượng triệu kiến tần thiếp chứ, triệu kiến chứ?"

Tuy đây chỉ là một tài nhân nho nhỏ nhưng Cao Đức Trung cũng không dám đứng trước mặt nàng ta, dù sao vị này còn đang quỳ: "Không tài nhân, lúc này Hoàng thượng đang lo lắng bệnh tình của tam hoàng tử, thực sự không có tâm trí để gặp ngài, ngài nên quay về nghỉ ngơi sớm đi."

Không tài nhân nghe xong, mềm người ngã xuống, bàn tay kéo vạt áo Cao Đức Trung cũng lỏng ra, ánh

sáng trong mắt thoáng chốc đã tắt
lịm.

Cao Đức Trung nhìn Không tài
nhân tuyệt vọng đến thế, lắc đầu
thương cảm, quay người đi vào
trong.

Nhìn Cao Đức Trung đi vào,
Không tài nhân chợt ngẩng phất
đầu, đột nhiên như thể bị kích
thích, kêu lên thật to: "Hoàng
thượng, Hoàng thượng, cầu xin
ngài cho thiếp gặp tam hoàng tử
một lần, Hoàng thượng!"

"Người là ai, kêu gào ầm ĩ như
thế còn ra thể thống gì?" Một đứa

trẻ mặc áo choàng gấm cùng một đám cung nữ thái giám đi tới, bất mãn nhìn Không tài nhân đang như phát cuồng, "Mất hết quy củ, thật là không thể chịu nổi." Nói xong liền dẫn đám người hầu nối đuôi nhau vào phòng, chẳng thèm đoái hoài tới Không tài nhân nữa, như thế người này chỉ là bụi bặm trên đường, không đáng để cậu ta chú ý.

Không tài nhân hoảng hốt nhìn cậu bé mặc áo gấm bước vào cửa, đột nhiên trên mặt nở một nụ cười méo mó, đứng phắt dậy, định lao vào bên trong, khiến những người xung quanh sợ ngây ra, một lát sau

mới nhớ đến chuyện căn nàg lại.

"Bên ngoài có chuyện gì ồn ào thế?" Hoàng hậu hình như nghe được tiếng động bên ngoài, hơi nhú mày. Phong Cấn cũng ngẩng đầu nhìn ra cửa.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng, bái kiến mẫu hậu và các vị nương nương." Đúng lúc này, đại hoàng tử đi đến, nghe Hoàng hậu hỏi, bèn nói, "Ngoài cửa có kẻ nào đó cứ đòi vào, ồn ào như thế chắc là nàng ta gây ra đấy ạ."

Hoàng hậu nghe vậy, mày càng nhú chặt hơn, quay về phía Hoàng

để dò hỏi: "Hoàng thượng, người xem..."

"Để nàng ta vào đi," Phong Cận bình thản mở lời, "Ồn ào như vậy còn ra thể thống gì."

Trang Lạc Yên nhìn ra cửa, khi thấy Khổng tài nhân nhếch nhác đi vào, nàng thở dài trong lòng, xem ra Khổng tài nhân thật sự thương yêu tam hoàng tử, có điều làm thành thế này nhất định khiến cho Hoàng đế bất mãn với nàng ta rồi.

"Khổng tài nhân, vì sao người làm âm ỉ ở đây?" Hoàng hậu ngồi trên cao nhìn xuống Khổng tài nhân

đang quỳ trên đất, "Người là một tài nhân nho nhỏ, không ngoan ngoãn ở trong phòng mình lại đến đây kêu gào, không biết ngự y đang bàn luận chuyện chữa trị cho tam hoàng tử sao? Người làm âm lên như thế, ảnh hưởng đến ngự y, nếu tam hoàng tử có gì bất trắc, người gánh được trách nhiệm này không?"

Trang Lạc Yên nhú mày, Hoàng hậu đúng là người rất có đầu óc, lúc này còn có thể tìm cách đẩy tội lên đầu Khổng tài nhân, quả là nhân tâm. Trang Lạc Yên tuy đã lăn lộn nhiều năm trên thương trường, đã

luyện được một trái tim lạnh lùng thờ ơ, nhưng khi đối mặt với thân tình như vậy, dù không chìa tay giúp đỡ thì cũng không làm được chuyện giậu đổ bìm leo, thừa cơ hại người.

Hoàng hậu quả không hổ là Hoàng hậu, nàng không so được.

Khổng tài nhân dập đầu thật mạnh, âm thanh vang khắp gian phòng, Trang Lạc Yên thoáng động đuôi mày, dời mắt đi nơi khác.

Phong Cẩn đảo mắt qua các phi tần một lượt, chậm rãi thu hồi ánh nhìn, chăm chú vào Khổng tài nhân

còn đang dập đầu: "Thôi, đứng lên đi, nàng tới có chuyện gì?"

"Hoàng thượng, thiếp biết quấy nhiễu Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương là tử tội, thiếp nhận tội, chỉ là muốn xin nhìn tam hoàng tử một cái, nhìn một cái là đủ rồi." Không tài nhân ngẩng đầu nhìn chăm chú vào vị Đế vương trên cao, mặt cầu xin, "Chỉ đợi tam hoàng tử khỏe lại, thiếp không còn cầu gì nữa."

Phong Cận nhíu mày, trong giây lát không hiểu vì sao Không tài nhân này lại yêu thương tam hoàng

tử như vậy, đột nhiên nhớ ra, thân mẫu của tam hoàng tử cũng họ Khổng, hẳn hiểu được, nhìn về phía Khổng tài nhân: "Nàng quấy nhiễu thánh giá vốn là có tội, song niệm tình nàng nhớ thương tam hoàng tử, liền miễn phạt nặng, chỉ phạt quỳ ba canh giờ, ra đó đi." Phong Cẩn chỉ vào một góc nhỏ trong phòng.

Trong khoảnh khắc nghiêng đầu, ánh mắt hắn lần thứ hai đảo qua các phi tần.

***

Một đêm, nói dài thì không dài,

bảo ngăn cũng không ngăn, các phi tần ngồi đây có thể đã mệt, có thể không, nhưng Hoàng đế còn đang ngồi thẳng lưng thì không ai dám nói "muốn về".

Trang Lạc Yên hồi hận rồi, nếu biết trước rằng phải ngồi ngay đơ chịu đựng, nàng sẽ không đến "góp mặt" ở đây, giờ đã quá nửa đêm, dù nàng buồn ngủ lắm rồi cũng phải cố chống mắt lên, đây mới là thời khắc quan trọng nhất.

Phòng trong đột nhiên truyền đến vài tiếng ồn ào, mấy ngự y thái y nối gót nhau đi ra, đồng thời quỳ

xuống trước mặt Hoàng đế: "Bẩm Hoàng thượng, chúng thần vô năng, tam hoàng tử đã... hoẵng rồi!"

Trang Lạc Yên nhận ra, căn phòng vốn yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ từng tiếng hô hấp nay đã tuyệt đối không một tiếng động, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt hắn vẫn không hề có một chút xao động, nhưng cặp mắt kia đã lạnh đến rợn người, Trang Lạc Yên vội nghiêng mặt đi, loại ánh mắt vô cùng bén nhọn này khiến nàng run sợ đến tận tim.

"Truyền ý chỉ của trẫm, ban cho

tam hoàng tử tên 'Lạc', phong làm Ninh vương, táng ở Cẩm Lăng." Phong Cẩn chậm rãi đứng lên, không hề nhìn về phía phòng của tam hoàng tử nữa, giọng nặng nề mà đều đều, "Bãi giá cung Kiền Chính."

"Cung tiền Hoàng thượng." Rõ ràng là tất cả các phi tần cùng đồng thanh tiễn Hoàng đế, vậy mà sao không khí trong phòng vẫn thật tĩnh lặng.

Nhìn Hoàng đế rời đi rồi, Hoàng hậu liếc mắt qua khắp các phi tần, lạnh lùng nói: "Tất cả về đi thôi."

"Vâng." Các phi tần nề nếp lui ra ngoài, hôm nay tam hoàng tử xảy ra chuyện bất ngờ ở chỗ Hiền phi, người phải đau đầu đầu là nhóm người Hoàng hậu Hiền phi, có quan hệ gì với các nàng đâu?

Trang Lạc Yên cùng mọi người ra khỏi phòng, vô tình lướt mắt qua một góc, nhìn thấy vị Khổng tài nhân đang quỳ, sắc mặt nữ tử này đã trắng bệch như giấy, đôi mắt trợn trừng, dù ánh nến trong phòng rất sáng song nhìn như vậy trông vẫn rất đáng sợ.

Nếu nàng không lầm, ánh mắt vị

Khổng tài nhân này đang chăm chăm vào Hiên phi, cực kỳ âm trầm, như thể đang nhìn hung thủ giết người.

Ngay khi Trang Lạc Yên cho rằng nàng ta sẽ phát cuồng, Khổng tài nhân đột nhiên đứng lên, nề nếp cúi chào Hoàng hậu, rồi lão đảo liêu xiêu đi ra ngoài.

Hoàng hậu nhú mày, song rất nhanh nhớ tới điều gì đó, không nói thêm, để mặc Khổng tài nhân đi mất.

Khổng tài nhân đi rất chậm, ra đến cửa cung, có một cung nữ bước

đến đỡ tay nàng ta, khi Trang Lạc Yên đi ngang qua, không hiểu có phải do ảnh hưởng từ tâm lý hay không, nàng cảm thấy ớn lạnh đến rùng mình.

Ngồi trên kiệu, Trang Lạc Yên nghĩ đêm nay hình như hơi lạnh, đi được một đoạn lại rùng mình. Nhớ tới cái chết đột ngột và kỳ lạ của tam hoàng tử, nàng bóp trán, người của cung đình đúng là không có một ai được sống dễ chịu. Làm thái giám không dễ, làm cung nữ vất vả, làm phi tần càng mệt nhọc. Nếu có một chút sủng ái của Đế vương, có gia tộc làm chỗ dựa thì còn có chút

ít hi vọng, nếu không có địa vị khá một chút, lại không được sủng ái thì dù bổng dưng biến mất trong cung cũng không có ai quan tâm.

Phong Cẩn ngủ chưa tới một canh giờ đã phải dậy thiết triều. Sửa sang lại long bào quan ngọc, ngồi lên ngự liễn, đi đến đâu người quỳ đến đó, dọc đường đi, thứ hấn thấy nhiều nhất là gáy của các cung nữ thái giám.

Ngồi trên long ỷ bằng vàng đây cao quý, nghe quan viên phía dưới trình bày những chuyện lớn chuyện nhỏ, hấn vẫn bình thản như không.

Có thể những quan viên này đã biết tin tam hoàng tử đi, hôm nay không thấy ai tranh cãi ồn ào, điều nên nói đều nói xong, điều không nên nói thì một câu cũng không động đến.

Tan triều, mọi người tốp năm tốp ba ra về, ai nấy đều cố vênh tai nghe ngóng tin tức từ miệng người khác, còn bản thân vẫn tỏ ra không hay biết gì.

Nay trên triều, nhà họ Triệu, họ Tô, họ Diệp, họ Trang, họ Giang và họ Từ đều có con gái vào cung và đều được Hoàng thượng coi trọng,

chắc những người này đều biết chút tin tức bí mật. Song nhìn bọn họ mà xem, người nào người nấy đều ra vẻ mù mờ không biết, những người khác oán hận thì oán hận nhưng vẫn chẳng làm được gì, đúng là đám cáo già.

Phong Căn nghe thái giám phòng ngự thiện đọc tên món ăn của bữa trưa, nghe được vài món, hấn thò ơ vẩy tay cho thái giám lui ra ngoài, mở tấu chương trước mặt xem.

Thái giám phòng ngự thiện mới ra được một lát, thái giám nội thị

lại xin gặp, trên tay bưng khay đựng thẻ bài của các phi tần. Hắc không kiên nhẫn thở ra một hơi, mắt lướt qua đám thẻ bài trên khay, đang định cho thái giám lui ra, sau lại nghĩ đến điều gì, lật một thẻ bài lên.

Thái giám nội thị nhìn xem, ồ, là thẻ bài của Chiêu sung nghi.

Hồ sen bên ngoài cung Hi Hòa, sen hồng sen trắng đan xen, đang thời điểm nở rộ, Trang Lạc Yên thỉnh an Hoàng hậu xong luôn đi theo đường này về cung, hôm nay lại bắt gặp một bóng người khá

quen mắt trên đường.

Người này là biểu muội của Hoàng hậu, Tôn dung hoa, hôm nay Tôn dung hoa mặc một chiếc váy màu hồng cánh sen, đứng bên hòn non bộ, trông không giống như đang ngắm hoa.

"Tần thiếp bái kiến Chiêu sung nghi." Sắc mặt Tôn dung hoa hơi tiêu tụy hơn so với lần trước gặp, ngay cả nước da cũng không tươi sáng như mấy ngày trước. Trang Lạc Yên ngồi trên kiệu, miễn lễ cho nàng ta, hơi gật gù hỏi: "Tôn dung hoa tới ngắm sen?"

Mấy ngày trước, Tôn dung hoa vì nói năng không biết kiêng dè nên bị Nhu phi phạt quỳ nửa canh giờ, sau lại va chạm với Tô tu nghi nên bị vả miệng, Hoàng đế và Hoàng Hậu không hề có phản ứng gì trước việc này, vì vậy cuộc sống trong cung của Tôn dung hoa càng lúc càng gian nan.

Trang Lạc Yên vẫn còn nhớ trước đó không lâu, cô bé này còn đứng bên hồ sen khiêu khích mình, vậy mà mới chưa được nửa tháng, một thiếu nữ đầy sức sống và kiêu hãnh đã trở nên tang thương như vậy.

"Thấy hoa sen đang nở đẹp quá nên tới xem một chút mà thôi." Tôn dung hoa ngơ ngẩn nhìn hồ sen, vẻ mặt lạ lùng khó hiểu, "Không ngờ đã quấy rầy Chiêu sung nghi."

"Quấy rầy gì đâu, hồ sen vốn ở trong cung, ai tới ngắm cũng được mà." Trang Lạc Yên ra hiệu cho Thính Trúc, Thính Trúc nhắc thái giám hạ kiệu xuống, Trang Lạc Yên vịn tay nàng đi tới bên cạnh Tôn dung hoa, "Nếu Tôn dung hoa thích thì đó là vinh hạnh của hoa sen."

Tôn dung hoa nghe vậy, ánh mắt liền chuyển từ hoa sen lên người

Trang Lạc Yên, kinh ngạc nhìn nàng: "Nàng thay đổi nhiều quá."

Trang Lạc Yên cười cười, không hề e ngại ánh mắt nhìn mình như nhìn một quái vật của nàng ta.

Tôn dung hoa bước thêm vài bước, khi còn cách Trang Lạc Yên chừng nửa bước, nàng ta hạ giọng rất thấp, trong giọng nói có gì đó thần bí lạ lùng: "Ta vẫn không hiểu, một người vì sao có thể thay đổi nhiều đến như vậy chỉ trong vài ngày, chẳng lẽ ông trời giúp nàng thông suốt?"

Nói xong, nàng ta đột nhiên lão

đảo, nghiêng về phía hồ sen, rơi xuống.

"Tôn dung hoa, nàng làm gì thế?"

Các cung nữ thái giám theo hầu không thể nhìn thẳng vào mặt chủ tử, vì vậy khi nghe Chiêu sung nghi thét lên mới ngẩng đầu dậy, thấy Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi đã cùng ngã vào hồ, bọt nước văng lên khắp nơi.

Thính Trúc và Vân Tịch sợ tái mặt, vội vã gọi người tới cứu hai vị chủ tử.

Trang Lạc Yên cảm thấy rất may

mắm vì nước trong hồ khá sạch, nàng cố ý để mình chìm hơi sâu một chút, mở mắt trong nước khá khó khăn nhưng nàng vẫn thấy Tôn dung hoa đã được người ta kéo lên. Trang Lạc Yên cười lạnh trong lòng, loại thủ đoạn tầm thường này đã được diễn đi diễn lại trong các bộ phim truyền hình cổ trang kiếp trước nàng xem rồi, vị Tôn dung hoa này còn không biết xấu hổ dùng lại. Xem ra Hoàng hậu không hề dạy dỗ cẩn thận cho biểu muội này hiểu, hậu cung là nơi nào.

Thấy có người đang bơi về phía mình, Trang Lạc Yên hạ quyết tâm

làm đến cùng, mở miệng cho nước tràn vào miệng mũi xuống hầu, cảm giác bị ngộp nước này cực kỳ khó chịu. Vờ giãy giụa lung tung như thể không biết bơi, Trang Lạc Yên âm thầm ghi món nợ này vào lòng.

"Chủ tử!" Thính Trúc và Vân Tịch thấy Chiêu sung nghi được kéo lên đã hôn mê rồi, vội sai người đi gọi thái y, hai người nhìn sang vị Tôn dung hoa đang ra sức ho khan bên cạnh, gắng nhẫn nhịn, luống cuống sơ cứu cho chủ tử của mình.

Tôn dung hoa ho đến chảy cả nước mắt, đợi khi nàng ta thở lại

bình thường, bèn cầm hận nhìn sang Trang Lạc Yên đang hôn mê bên cạnh, vốn nàng ta không phải chịu khổ như vậy, ai ngờ khi người đàn bà này nhảy xuống đã cạy miệng nàng ta ra, khiến nàng ta uống phải mấy ngụm nước lớn, còn bản thân ả thì hôn mê bất tỉnh.

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Tôn dung hoa trắng nhợt cả mặt: "Không phải ta, là tặc ả nhảy xuống, không phải ta!" Đúng là nàng ta muốn hãm hại Trang Lạc Yên, mặc dù có thể hãm hại không thành cũng sẽ khiến Trang Lạc Yên mang tiếng làm hại phi tần phân vị thấp,

nào biết Trang Lạc Yên phát giác ra, trong nháy mắt đã có thể phản ứng lại.

Nàng ta biết thủ đoạn này chẳng được coi là thông minh nhưng nàng ta cũng biết, người thường trong tình huống bất ngờ như vậy không thể phản ứng kịp, mà nàng ta chỉ cần một khoảnh khắc ngây người của Trang Lạc Yên mà thôi.

Nhưng Trang Lạc Yên đến một khắc cũng không cho nàng ta, lại tương kế tựu kế, làm hại nàng ta giờ đây không thể biện minh, lúc này dù nàng ta có lý hay không,

Hoàng thượng nhất định sẽ không tha cho.

"Hoàng hậu nương nương, có chuyện rồi!" Hòa Ngọc lo lắng chạy vào, thấy Hoàng hậu và Hiền phi đang ngồi nói chuyện, vội hành lễ rồi nhanh chóng khôi phục dáng vẻ quy củ hằng ngày, "Chiêu sung nghi bị Tôn dung hoa đẩy vào hồ sen, hiện tại thái y đã tới cung Hi Hòa, Chiêu sung nghi vẫn chưa tỉnh lại."

Hoàng hậu biến sắc, Tôn dung hoa là biểu muội của nàng ta, nếu Chiêu sung nghi thực sự có chuyện, sợ là Hoàng thượng sẽ không vui vẻ

gì với nàng.

Hiền phi nghe vậy, nhúu mày: "Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi không có khúc mắc gì với nhau, vì sao Tôn dung hoa lại đột nhiên làm như vậy?"

Hòa Ngọc nói lại tường tận mọi chuyện nghe được, sắc mặt Hiền phi và Hoàng hậu càng lúc càng tối hơn, cả hai đều nghĩ, có lẽ Tôn dung hoa muốn làm hại Chiêu sung nghi, ai dè bị tương kế tựu kế, hoặc là giữa đường xảy ra chuyện bất ngờ.

Hoàng hậu càng bức bối hơn,

biểu muội này của nàng giỏi thật đấy, lại có thể nghĩ ra một kế ngu ngốc đến thế, dù cả hai cùng vào cung một lượt, Chiêu sung nghi lại được sủng ái hơn nàng ta thì cũng không nên đổ kị đến nỗi gây ra chuyện như vậy.

Thật là... Ngu xuân!

"Chuẩn bị đi cung Hi Hòa!"
Hoàng hậu rút qua kẽ răng, nàng biết chuyện hôm nay không ổn rồi, Hoàng thượng vừa lật thẻ bài cung Hi Hòa, chủ nhân cung Hi Hòa liền bị biểu muội nàng đẩy xuống hồ, nếu không xử lý cẩn thận, e rằng cái

tiếng ghen ghét đổ kỵ sẽ chụp xuống đầu nàng.

***

Trong cung đình, không có ranh giới giữa sạch sẽ hay không sạch sẽ, chỉ có thông minh hay không thông minh mà thôi. Đôi khi thông minh vẫn chưa đủ làm nên thắng lợi, thứ mơ hồ có tên là "vận khí" này chính là có khi bạn đã tính toán hết mọi nhẽ vẫn không thể chống đỡ được trò đùa của vận mệnh.

Hoàng hậu biết chuyện Trang Lạc Yên bị Tôn dung hoa đẩy vào hồ sen không hề đơn giản như vậy,

nhưng hồ sen ở ngay bên ngoài cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên lại chưa từng cho gọi Tôn dung hoa, vì sao Tôn dung hoa đột nhiên tới chỗ đó, các cung nhân có mặt đều làm chứng rằng Tôn dung hoa chủ động ngăn kiêu của Trang Lạc Yên, nếu nhìn toàn cảnh, khả năng Tôn dung hoa đẩy Trang Lạc Yên xuống nước là rất lớn.

Hoàng hậu gọi cung nữ phục vụ bên cạnh Tôn dung hoa tới, thấy nàng ta hoảng hốt sợ hãi, hơi mất kiên nhẫn hỏi: "Người kể lại tỉ mỉ xem, lúc đó chuyện xảy ra như thế nào?"

Cung nữ này là người được phân đến hầu hạ Tôn dung hoa sau khi nàng ta vào cung, vì sợ bị liên lụy nên lúc này đang thấp thỏm bất an, Hoàng hậu vừa hỏi, đã vội vã kể hết mọi chuyện mình biết.

"Lúc đầu chủ tử thỉnh an xong, có nói hoa sen bên ngoài cung Hi Hòa đang nở rất đẹp, muốn tới ngắm. Tới đó được một lát, Chiêu sung nghi đã về đến, chủ tử đi tới chào, nói là làm phiền đến Chiêu sung nghi. Chiêu sung nghi liền xuống kiệu nói đó là cảnh vật trong cung, ai cũng có thể tới xem, hai vị chủ tử nói chuyện, nô tì không dám

ngẩng đầu, chỉ thấy chân chủ tử động trước, sau đó... nghe thấy Chiêu sung nghi thét lên, lúc ngẩng đầu thì cả hai vị chủ tử đều đã rơi vào hồ rồi."

Cung nữ này nói xong, Hoàng hậu đã đen cả mặt, thầm mắng Tôn dung hoa, đồ không có đầu óc! Trình độ chỉ đến đó mà còn muốn lập kế hại người, huống chi, coi như hại được Chiêu sung nghi thì chẳng phải gây phiền toái cho nàng hay sao, giờ đây các phi tần tuy bề ngoài cung kính nàng, nhưng nàng không con không cái, lại không có thánh sủng như mấy người Thực

quý phi. Chiêu sung nghi này xuất thân cao, lại không có xung đột lợi ích với nàng, nay Tôn dung hoa ra một chiêu như vậy, chẳng phải đã khiến Trang gia hận Triệu gia của nàng sao?

"Nương nương," Hòa Ngọc vội vã đi đến, vẻ thận trọng chứng chắc hàng ngày nay đã bị thay bằng kinh hoàng, "Nương nương, Hoàng thượng đã tới cung Hi Hòa, nghe nói Chiêu sung nghi giờ còn chưa tỉnh, Hoàng thượng giận dữ, muốn đích thân thăm vấn Tôn dung hoa."

Hoàng hậu nghe xong, biến sắc.

Hòa Ngọc bước lại gần, ngấp ngừng một chút rồi nói: "Hay là, chúng ta tới cung Hi Hòa một chuyến xem sao, nghe nói Thục quý phi nương nương đã tới đó rồi."

"Đi, sao không đi được chứ?" Hoàng hậu vươn tay cho Hòa Ngọc đỡ, đứng lên, liếc nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt sa sầm đáng sợ.

Trên đường, Nhu phi tình cờ gặp Hiền phi, hai người đều cùng phân vị, bèn nhìn nhau cười, kiêu song song đi.

Nhu phi lựa một tư thế thoải mái để ngồi, cười nói: "Hiền phi tử tử cũng tới thăm Chiêu sung nghi?"

"Chiêu sung nghi rơi vào hồ sen đến nay chưa tỉnh, chúng ta đều là tử muội, đương nhiên nên đi thăm hỏi một chút." Hiền phi đoan trang đáp.

"Nghe nói Chiêu sung nghi bị đẩy vào hồ sen, còn bị ngập nước mất một lúc đấy." Nhu phi dùng "đẩy" mà Hiền phi lại nói "rơi", một từ thôi cũng có thể nhìn ra hai người bất đồng lập trường, "Hồ sen đó sâu thế nào chứ, ta vừa nghe tin

này liền bị dọa nháy dưng."

"Đúng là rất sâu," Hiền phi không cố tình muốn tranh cãi về chuyện Chiêu sung nghi ngã vào hồ như thế nào, tuy nàng cùng phe với Hoàng hậu nhưng Tôn dung hoa làm ra loại chuyện ngu ngốc này thực sự khiến nàng nhìn không thuận mắt, không đáng vì một kẻ như thế mà chuốc rắc rối vào người, chỉ là không muốn nói khó nghe quá mà thôi.

Phong Cẩn nghe tin Trang Lạc Yên rơi xuống nước lúc đang phê tấu chương, khi ấy hấn cũng không

có phản ứng gì đặc biệt, nhưng nghe thái giám nói sau khi đưa lên vẫn chưa tỉnh thì đặt tấu chương trên tay xuống, cau mày hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Người báo tin là thái giám của cung Hi Hòa, nói chuyện không thêm mắm dặm muối, chỉ tường tận kể lại chuyện lúc đó.

"Chiêu sung nghi bây giờ còn chưa tỉnh?" Phong Cẩn nhúu mày càng chặt hơn.

"Bẩm Hoàng thượng, thái y nói chủ tử rơi vào hồ đã hít phải quá nhiều nước, còn chưa biết lúc nào

mới tỉnh." Là người hầu của cung Hi Hòa, tiểu thái giám đương nhiên sợ chủ tử gặp chuyện không may, giọng nói còn mang theo lo lắng.

"Trẫm biết, bãi giá cung Hi Hòa."

Thánh giá của Đế vương đi ra, đương nhiên uy nghi hơn người khác, nhưng đến cung Hi Hòa, uy nghi trên người Phong Cẩn nhanh chóng tan biến, bước vào phòng ngủ của Chiêu sung nghi, liền thấy một nữ tử sắc mặt trắng bệch nằm trên giường.

Trước vốn là một nữ tử hoạt bát sinh động, dường như chỉ trong chớp mắt đã trở nên nhợt nhạt mỏng manh, ngay cả đôi môi khiến hần lưu luyến cũng đã bệch bạc.

Không nhìn các cung nữ thái giám và thái y quỳ đầy đất, Phong Căn bước đến bên giường ngồi xuống, vươn tay chỉnh lại góc chăn cho Trang Lạc Yên, trong lúc mọi người đều đang lo sợ thì chợt lên tiếng: "Đứng dậy cả đi."

Cao Đức Trung hơi nhắc mí mắt lên một thoáng, sau đó lại vùi đầu càng sâu hơn.

"Chiêu sung nghi lúc nào mới tỉnh lại được?" Phong Cần nhìn về phía mấy thái y đang run rẩy, giọng vẫn bình tĩnh, "Trẫm không muốn nuôi một đám vô dụng, các người hiểu cả chứ?"

Có đôi khi càng bình tĩnh càng làm người khác sợ hãi, mấy thái y nhìn nhau hội ý, một người trong đó thận trọng bẩm báo: "Bẩm Hoàng thượng, Chiêu sung nghi rơi xuống nước khá lâu, may mà không bị thương tổn đến tính mạng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong vòng hai canh giờ có thể tỉnh lại."

"Lúc này Chiêu sung nghi đã hôn mê được nửa canh giờ rồi," Phong Căn tiếp tục nhìn người nằm trên giường, "Đều đợi ở đó đi."

"Vâng." Lưng các thái y đều đã ướt đầm mồ hôi.

"Cao Đức Trung," Phong Căn vuốt nhẹ lên mái tóc còn hơi ẩm ướt của Trang Lạc Yên, "Đi mang Tôn dung hoa đến."

"Vâng." Cao Đức Trung khom người ra ngoài.

"Lấy khăn khô lại đây." Phong Căn vươn tay, Thính Trúc thấy thế

bèn vội đưa một chiếc khăn trắng tới, Phong Cẩn tự tay lau tóc cho Trang Lạc Yên, "Sau này phải hầu hạ chủ tử các người chu đáo, nô tài không bảo vệ được chủ tử thì còn dùng làm gì."

Cung nhân hầu hạ Trang Lạc Yên nghe thấy vậy đều sợ hãi, quỳ sụp xuống, nhưng không ai dám mở miệng cầu xin.

Phong Cẩn không nói phạt cũng không nói tha, cứ để mặc những người này quỳ trên mặt đất, còn hắn vẫn cẩn thận tỉ mỉ lau từng món tóc mềm mại, cả căn phòng rơi

vào tĩnh mạch.

"Thục quý phi nương nương tới, Tô tu nghi tới."

Phong Cẩn dừng tay lại, ném chiếc khăn qua một bên, nhìn Thục quý phi và Tô tu nghi bước vào, bình thản hỏi: "Hai vị ái phi tới thăm Chiêu sung nghi?"

Tô tu nghi biết mình không khéo nói, lúc này chỉ im lặng không lên tiếng, Thục quý phi hành lễ rồi trả lời: "Bẩm Hoàng thượng, thiếp nghe tin Chiêu sung nghi rơi xuống nước bèn tới thăm hỏi, không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như

vậy."

Phong Cẩn gật đầu, không đáp.

Thục quý phi nhìn các cung nhân quỳ trong phòng, biết lúc này tâm trạng Hoàng đế không được vui, cũng chỉ yên lặng đứng sang một bên, không nói thêm mấy lời khách sáo nữa để tránh chọc Hoàng thượng không vừa ý.

"Hiền phi nương nương tới, Nhu phi nương nương tới."

"Ninh phi nương nương tới, Từ chiêu dung nương nương tới."

"Diệp thực dung nương nương tới, Lâm tần tới, Diệp dung hoa tới."

"Yên quý tần tới, Tương hiền tần tới, Uông tần tới, Trang tiệp dư tới."

Chốc lát sau, không ít phi tần kéo tới hỏi thăm, tuy đông người nhưng tất cả đều biết ý mà giữ im lặng, nhìn thấy ngay cả Thục quý phi cũng không nói gì, các nàng sao dám mở miệng?

Phong Cẩn nhìn một phòng đầy mỹ nữ, đột nhiên nói: "Hoàng hậu quản lý hậu cung vất vả rồi."

Các phi tần nghe được, đều cúi đầu, người thân cận nhất với Hoàng hậu là Hiền phi cảm thấy tim thót lên, thầm nghĩ, xem ra lần này chuyện của Tôn dung hoa làm liên lụy đến Hoàng hậu rồi.

"Hoàng hậu nương nương tới."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới ngay lúc này, Hoàng hậu đã đi vào, y phục trên người đoan chính, bước đi thong thả.

"Bái kiến Hoàng thượng." Hoàng hậu vẫn bình tĩnh hành lễ, như thể không phát hiện không khí lạ lùng trong phòng vậy.

"Đứng lên đi." Phong Căn thản nhiên nói, quay về phía các cung nhân đang quỳ, "Còn quỳ ở đó làm gì, thu dọn mời các chủ tử ngồi đi."

"Vâng." Bọn người Thính Trúc dập đầu rồi đứng lên vội vàng thu dọn chỗ cho các vị phi tần.

Các phi tần thận trọng ngồi xuống, thỉnh thoảng có người liếc mắt sang giường Trang Lạc Yên, thấy sắc mặt nàng trắng bệch lại cuống quýt cúi thấp đầu.

"Hoàng hậu có biết trong cung vừa xảy ra chuyện gì không?" Phong

Cẩn nhìn về phía Hoàng hậu, ánh mắt không hề lộ vẻ giận dữ, tựa như thật sự là hỏi han mà thôi.

"Trước khi tới, thiệp có nghe qua, chỉ là có vài điều còn không rõ lắm." Hoàng hậu cũng thấy bộ dáng thâm trầm của Trang Lạc Yên, trong lòng càng thêm phần nộ với Tôn dung hoa. Trên thế giới này, điều đáng sợ nhất không phải là có đối thủ lợi hại mà là gặp phải đồng đội ngu ngốc.

"Bẩm Hoàng thượng, đã đưa Tôn dung hoa tới."

Cao Đức Trung vừa nói vậy,

Hoàng hậu cảm thấy dường như toàn bộ ánh mắt trong phòng đều dồn vào mình.

***

Tôn dung hoa bị mang vào phòng, trông nàng ta lúc này đã không còn vẻ rạng rỡ ngày xưa, dù áo váy đầu tóc còn chỉnh tề nhưng mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được loại hơi thở lụn bại từ nàng ta.

"Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương." Tôn dung hoa suy sụp quỳ xuống, cái nóng bức của mùa hạ vẫn không

xua được hết hơi lạnh từ sàn nhà khiến nàng ta thoáng rùng mình. Nhẹ ngắc đầu muốn nhìn sắc mặt của Hoàng đế lúc này, còn chưa kịp thấy rõ, một tách trà nóng hổi đã nện xuống ngay bên cạnh chân, nước trà nóng bắn lên mu bàn tay nàng ta, bỏng rát đau đớn. Nàng ta hơi run lên, không biết vì sao, tâm tình vốn đã chết lặng nay hóa thành sợ hãi vô tận.

Tách trà Phong Cẩn vừa nhận từ tay cung nữ, không phải là đồ sứ quý giá gì nhưng được làm rất tinh tế và đẹp mắt, đập xuống đất, vỡ vụn ra, khiến những người còn lại

trong phòng đều giật mình kinh ngạc.

Hoàng hậu cũng giật mình thót tim, nàng biết Hoàng đế không thích mấy chuyện âm u này của hậu cung, mà những phi tần khác trong cung tuy ai nấy đều có tính toán riêng nhưng bề ngoài vẫn diễn được rất chu đáo, dù sau lưng đâm chết người thì trước mặt vẫn rất dễ coi, nay đột nhiên xảy ra loại chuyện này, nhìn vào đã thấy ngu xuẩn, nhưng giờ Chiêu sung nghi hôn mê rồi, chuyện tình đã trở nên nghiêm trọng.

"Trẫm vì nể Hoàng hậu, sủng ái người ít nhiều, không ngờ lại sủng ái một độc phụ xấu xa." Phong Cận nhận khăn tay từ Cao Đức Trung, cẩn thận lau, mắt không buồn liếc đến Tôn dung hoa đang quỳ, "Ghen tỵ độc ác, hoàng cung không thể chứa chấp loại người như thế, nhà họ Tôn cũng thật giỏi, có thể nuôi dạy ra một kẻ như người, vốn người cũng chỉ xứng với ba thước lụa trắng nhưng niệm tình Chiêu sung nghi chưa gặp nguy hiểm đến tính mạng, nay đoạt lại phong hào, biếm thành cung nữ tới lãnh cung hầu hạ chủ tử đi."

Các phi tần ngồi đây đều lạnh buốt trong lòng, trở thành nô tài trong lãnh cung, chẳng phải khổ hơn cả chết hay sao? Mà Hoàng thượng cố tình nhắc tới nhà họ Tôn, đây là khiến Tôn dung hoa đến cả quyền tự xử cũng không có.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, không phải ta, không phải ta làm," Tôn dung hoa nghe Hoàng đế phán xong, kích động thẳng người lên, "Là nàng ta tự nhảy xuống, ta không đẩy nàng ta! Nàng ta hãm hại ta!"

Tôn dung hoa vừa dứt lời, vẻ

mặt các phi tần biến hóa rất khác nhau.

Thục quý phi hơi cong khoe miệng, nhìn Tôn dung hoa đang cố gắng biện giải, cái nhìn như thương hại như chế giễu. Trong chuyện này, ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, quan trọng là ai được sủng ái hơn, ai còn đang hôn mê. Huống chi, bản thân Tôn dung hoa này cũng không được sạch sẽ.

"Ý của ngươi là, Chiêu sung nghi đẩy ngươi xuống trước rồi tự nhảy vào hồ?" Phong Cận cười nhạt, "Người ngã xuống trước không bị

ngạt nước, lại thành Chiêu sung nghi hôn mê, thú vị thật."

Tôn dung hoa há hốc miệng, do dự một lát, sau cùng, dường như đã hạ quyết tâm nói ra sự thật thì đột nhiên trong phòng có tiếng cung nữ kêu "chủ tử tỉnh rồi", giọng cung nữ này nàng ta vẫn nhớ, đó là một trong những đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Chiêu sung nghi.

Nhìn Hoàng thượng đã chuyển toàn bộ lực chú ý lên người nằm trên giường, Tôn dung hoa trắng bệch cả mặt, nhũn người ngã xuống đất, như thể đã thấy được tương lai

u ám của mình, toàn thân khẽ run lên, mà điệu bộ này vào mắt người khác lại thành có tật giật mình.

Thả cần dài câu con cá lớn, Trang Lạc Yên lần này đúng là đuối nước rất thảm, khi Tôn dung hoa bị mang vào thì nàng đã tỉnh rồi nhưng còn chờ xem tình hình, song lúc này nếu không mở mắt, một số việc sẽ không được hay.

"Sao Hoàng thượng lại tới đây?" Giọng nói của Trang Lạc Yên hơi khàn khàn, nói một câu đã ho khan, vẻ mặt tỏ ra không hiểu.

Phong Cần cách chẵn vồ nhẹ lên

vai nàng: "Ái phi tỉnh rồi? Nghe nói nàng ngã xuống hồ, trăm tới thăm."

"Thiếp không phải bị rơi xuống hồ," Trang Lạc Yên nói khó khăn, Thính Trúc bèn dứt cho nàng vài thìa nước ấm pha mật ong để thẩm giọng, sau đó mới tiếp tục, "Sáng nay tình cờ gặp Tôn dung hoa trên đường, không hiểu vì sao nàng ấy đột nhiên đẩy thiếp ra rồi nhảy xuống hồ. Lúc đó thiếp sợ quá, tưởng rằng nàng ấy nghĩ quẩn gì chẳng, không kịp nghĩ ngợi liền nhảy xuống theo, vậy mà vừa rơi vào nước thì hình như có cái gì kéo chân thiếp. Không biết Tôn dung

hoa thể nào rồi?"

"Nàng ta không việc gì, có chuyện là nàng đấy." Ánh mắt Phong Căn dịu đi một chút, đưa mắt ra hiệu cho Cao Đức Trung, Cao Đức Trung lập tức lui ra ngoài.

Hoàng hậu cùng những người khác không ngờ Trang Lạc Yên lại nói như vậy, bề ngoài thì nghe như không hề có ý đồ tội cho Tôn dung hoa, dường như thực sự là một chuyện ngoài ý muốn. Nhưng trong cung đình đâu có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, huống chi nếu Tôn dung hoa thực sự nghĩ

quần thì cũng không đến mức chạy tới tận cung Hi Hòa mà gieo mình chứ?

Lời giải thích này rất xuất sắc, xuất sắc đến độ có thể đánh bay chút hoài nghi trong đầu của Hoàng đế đối với nàng ta, thậm chí còn biến nó thành khen ngợi.

"Sao Tôn dung hoa lại ở đây?" Trang Lạc Yên như là vừa mới nhìn rõ những người trong phòng, muốn đứng dậy hành lễ, bị Hoàng đế đẩy quay về giường, hắn nhìn Tôn dung hoa một cái, "Tôn dung hoa đây nàng vào cảnh nguy hiểm, đương

nhiên phải phạt."

Trang Lạc Yên thoát đầu sừng sốt, sau đó như nghĩ tới điều gì, rồi bừng tỉnh, lại thoáng như sợ hãi, ánh mắt nhìn Tôn dung hoa cũng không còn quan tâm lo lắng, thậm chí cả lời xin thay Tôn dung hoa cũng cố nuốt xuống.

Không vờ thiện lương, không làm bộ ngớ ngẩn không hiểu, trông lại có vẻ chân thực.

Những người khác vốn nghĩ Trang Lạc Yên khôn ngoan cao tay có thể tương kế tựu kế bẫy lại Tôn dung hoa, lúc này nhìn nàng như

vậy lại bắt đầu hoang mang, không biết Trang Lạc Yên thật sự bị mưu hại hay là đang vờ diễn kịch nữa.

Còn những người vốn tính đến xem một màn diễn thì lại thất vọng, một trò hề lớn như vậy chắc thế nào cũng có vài chuyện hay để nhìn, nhưng màn dạo đầu sao lại nhàm chán thế này?

Chừng một nén nhang sau, sắc mặt Trang Lạc Yên đã khá hơn đôi chút, nói thêm được vài câu, chợt thấy Cao Đức Trung đi vào, phía sau còn có vài thái giám đi theo, sắc mặt không được tốt lắm.

Về phần Hoàng hậu, vốn đã tươi tỉnh hơn, khi thấy rõ thứ trên khay trong tay mấy thái giám thì hơi sững sờ, ngay sau đó, mặt đã tái đi.

Trong khay là một ít thủy táo quăn lấy nhau chằng chịt cùng với một ít dây cỏ nước tết lại, mấy thứ này còn đang rỏ nước ròng ròng, nhìn cũng biết vừa được vớt từ trong hồ ra.

"Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài vớt được mấy thứ này từ trong hồ sen."

Hồ sen trong cung cứ một thời

gian lại có người dọn dẹp sạch sẽ để tránh cho nước có mùi vị lạ, hoặc là nước không sạch sẽ ảnh hưởng đến hứng thú ngắm cảnh của các chủ tử, cho nên loại cỏ nước và vòng cỏ này vốn không nên có mặt, vì sao lại vớt được chúng từ trong hồ sen này?

Nghĩ đến lời Chiêu sung nghi vừa nói, lúc nhảy vào nước liền có cảm giác chân bị cái gì đó cuốn lấy, các phi tần biến sắc, ánh mắt nhìn Tôn dung hoa cũng thay đổi.

Đã nói mà, trong hậu cung làm gì có kiểu hãm hại vụng về như thế,

thì ra Tôn dung hoa muốn "một mũi hai đích", nếu chỉ mình nàng ta rơi xuống nước, vậy Chiêu sung nghi sẽ bị quy kết tội đẩy nàng ta xuống hồ, nếu Chiêu sung nghi nhảy theo, có thể sẽ chết đuối, bớt được một đối thủ, bởi vì nàng ta biết vị trí đặt cò nước mà Chiêu sung nghi thì không.

"Thú vị thật, hồ sen có những thứ này từ khi nào?" Phong Cẩn cười lạnh nhìn Tôn dung hoa đang quỳ, lãnh đạm nói, "Còn ngậy ra đấy làm gì, tha tiện tì này ra ngoài đi."

"Hoàng thượng, Hoàng thượng, thiếp bị oan, là..." Tôn dung hoa còn chưa dứt lời, đã bị mấy cô cô lớn tuổi bịt miệng kéo ra, đã thế này rồi, làm gì còn tư cách gặp mặt các vị chủ tử.

Hoàng hậu thấy thế, đứng dậy quỳ gối trước mặt Hoàng đế: "Bẩm Hoàng thượng, thiếp quản lý hậu cung không tốt, xin Hoàng thượng trách phạt."

Phong Cận bình tĩnh nhìn nàng ta, thông thả nói: "Chuyện này không liên quan đến Hoàng hậu, đừng nên tự trách."

Hoàng hậu thở ra nhẹ nhõm, chỉ có Thục quý phi lại nhìn thấy rất rõ, ánh mắt Hoàng thượng nhìn Hoàng hậu đã lạnh hơn xưa đôi chút.

Về phần đương sự, vì đã cạn kiệt sức lực mà ngủ thiếp đi rồi.

Chương 11

Tôn dung hoa thân là nữ quyến trong cung, bản thân không đức không tài, lại không tuân phụ đức, nay thu lại phong hào, đầy tới lãnh cung, không có ý chỉ của thánh

thượng không được ra khỏi đó.

Một Tôn dung hoa mới phất lên được mấy tháng đã phải thảm đạm rơi xuống đáy, làm liên lụy người nhà họ Tôn cũng bị Thánh thượng trách móc dạy con không nghiêm, còn bị hàng ba cấp, cuối cùng, thế lực của Tôn gia trong triều đã dần dần mất đi. Triệu gia là gia tộc có quan hệ thân thiết với Tôn gia cũng mất một cánh tay đắc lực.

Chỉ có người nhà họ Trang vẫn biểu hiện như thường ngày, không nhân cơ hội dâng tấu vì Chiêu sung nghi, khi Hoàng đế tình cờ hỏi tới,

chỉ nói con gái đã gả vào hoàng gia, xuất giá tòng phu, tất cả đều nghe theo Hoàng thượng, bọn họ không có ý kiến gì.

Hoàng đế rất hài lòng trước sự thức thời của Trang gia, bèn điều con trai trưởng nhà họ Trang vốn đang ở bộ công sang bộ hộ, làm thị lang bộ hộ như một sự an ủi dành cho họ. Những người khác nhìn vào đều âm thầm mắng to trong lòng, Trang đại nhân quả là lão cáo già, không chỉ giành được ấn tượng tốt trước mặt Hoàng thượng mà còn kiếm cho con mình một tiền đồ đẹp, bộ công và bộ hộ tuy đều

thuộc lục bộ nhưng bên nào hơn bên nào kém, ai không nhìn ra?

"Xoảng." Hoàng hậu xưa nay vẫn vào vai hiền đức giờ đã tức giận đến mức đập vỡ tách trà, nghĩ tới nàng biểu muội đang ở trong lãnh cung lại âm thầm hận bản thân không biết nhìn người, sao khi xưa lại đưa một kẻ ngu ngốc như thế vào cung, khiến mình nay cũng bị mất mặt.

"Hoàng hậu nương nương," Hòa Ngọc bước lại thay một tách trà khác, trấn an chủ tử mình, "Nay Hoàng thượng cũng không có ý trách phạt nương nương, nương

nương cần gì bức bội như vậy, cứ coi như việc này chưa từng xảy ra, ngày xưa thế nào, hôm nay vẫn như thế là được. "

"Sao bốn cung lại không biết nên làm thế nào, có điều nghĩ tới nơi đây ai nấy đều không phải thứ đơn giản, bốn cung lại đau đầu," Hoàng hậu nâng tách trà, uống một ngụm, cố nén buồn bức trong lòng xuống, "Bên Chiêu sung nghi thế nào rồi? Hôm qua nghe thái y nói cổ họng nàng ta chưa khỏi hẳn, người sai người tới hỏi thăm, nếu bên cung Hi Hòa có cần thứ gì thì cứ nói."

"Nương nương yên tâm, nô tì đã sai người đi rồi, mấy ngày nay người chưa từng nghỉ ngơi, hay là nên đi nghỉ một lát?" Hòa Ngọc theo Hoàng hậu vào cung đã nhiều năm, thấy Hoàng hậu như vậy thì rất lo lắng.

"Bốn cung làm sao ngủ được?" Hoàng hậu hơi khép mắt, "Cỏ nước dưới hồ sen do kẻ nào ném xuống, đã tra ra chưa?"

Hòa Ngọc lộ vẻ ngưng trọng, lắc đầu: "Nô tì điều tra ra, đi qua hồ sen mấy ngày trước đó trừ nô tì trong cung Hi Hòa ra còn có người

của mấy chủ tử khác, nhìn đều khả nghi, nhưng mỗi người từng đi qua đều là có chuyện riêng, nô tì vô dụng..."

"Người không cần tự trách, loại người làm ra chuyện chim sẻ bắt ve này sẽ tuyệt đối không để lộ đầu." Hoàng hậu khoát khoát tay, "Việc này không cần tra tiếp nữa."

Hòa Ngọc nhìn Hoàng hậu đã trở lại bình tĩnh, thưa "vâng" một tiếng.

Mùa hạ luôn là mùa khiến người ta nóng nảy, gần tới cuối hạ, nắng

gắt càng khiến người ta khó chịu, Trang Lạc Yên ở trong cung của mình tĩnh dưỡng, hoa quả và băng làm mát luôn luôn đầy đủ, lại thêm Hoàng đế thường xuyên tới chơi, các nô tài càng thêm không dám sơ suất.

Ngắm một sợi tơ tằm trong tay, Trang Lạc Yên dựa vào ghế quý phi, vẻ mặt thích thú nhẹ nhõm.

"Bẩm chủ tử, thái y tới thăm mạch cho người, đang đợi ở bên ngoài ạ." Thính Trúc đi vào, thấy chủ tử nhà mình đang ngắm sợi tơ tằm, liền nhớ tới búi cỏ nước vớt

lên từ hồ sen, mặt hơi biến sắc.

"Để ông ta vào đi." Đặt sợi tơ sang một bên, Trang Lạc Yên cười cười, giọng vẫn hơi khàn lại khiến người nghe cảm thấy thương tiếc.

"Vi thần ra mắt Chiêu sung nghi."

"Lô thái y không cần đa lễ," Trang Lạc Yên mỉm cười đợi Lô thái y đứng dậy, để cung nữ đứng bên cạnh quấn sợi tơ bắt mạch lên cổ tay mình, cứ mỗi lần như vậy, nàng lại muốn ngợi ca sự thần kỳ của nền y học Trung Hoa.

Lô thái y đã làm việc ở Thái y viện nhiều năm, những chuyện âm u không thể để người khác biết ông cũng đã nhìn thấy nhiều, kiểu phi tần được sủng ái cũng không kiêng cản như Chiêu sung nghi này là loại người ông không dám làm mất lòng nhất, bởi vì nữ tử như vậy xưa nay đều sống thọ, và thời gian được Đế vương coi trọng cũng càng dài.

"Sức khỏe của Chiêu chủ tử đã khá lên nhiều, chỉ cần kiêng nóng tránh gió, mấy ngày tới đây không được ăn đồ cay nóng, còn lại thì không có vấn đề gì." Thái y nói rất khéo léo, bề ngoài chỉ tường thuật

tình hình sức khỏe của Trang Lạc Yên nhưng lại ngầm muốn biểu thị thiện ý của mình, sức khỏe đã tốt cũng có nghĩa có thể thị tẩm.

Thính Trúc và Vân Tịch đứng hầu bên cạnh nghe thấy vậy bèn lấy vài thứ thuốc cho thái y, hậu cung không phải là lợi dụng lẫn nhau như thế này sao, nếu giữa đôi bên có lợi ích chung, vậy thì vài chuyện nhỏ có thể châm chước một chút được.

Thái y đi khỏi, Trang Lạc Yên nhìn mấy cung nhân trong phòng, khoát tay: "Thính Trúc và Vân Tịch

ở lại hầu hạ là được, những người khác lui cả ra đi."

"Vâng." Người hầu nhẹ nhàng lui ra ngoài, Trang Lạc Yên vò sợi tơ trên bàn lại, "Ta thật không ngờ Từ chiêu dung còn biết được chiêu này." Nếu nàng thực sự không biết bơi, dù có tương kế tựu kế cũng sẽ mất mạng.

Phụ nữ sống trong khuê phòng đương nhiên đều không biết bơi, nháy xuống nước, bị dây cỏ nước cuốn lấy thì nhất định phải chết. Từ chiêu dung bày ra chiêu này, dù là mình hay Tôn dung hoa mất mạng,

người còn lại chắc chắn sẽ bị Hoàng đế trách phạt, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Chỉ e điều duy nhất ngoài kế hoạch của nàng ta là Trang Lạc Yên biết bơi. Trang Lạc Yên ném sợi tơ rơi sang bên cạnh chiếc tách, thấy sợi tơ trắng dính vào nước trà, thản nhiên nói: "Xưa nay người của cung Hi Hòa chúng ta thường ngủ sâu, buổi tối không thấy cái gì không nên thấy. Trà này đã nguội rồi, bùng ra ngoài đổ đi."

"Vâng." Vân Tịch nâng tách trà ra ngoài.

Thính Trúc cầm quạt đi đến phe phẩy cho Trang Lạc Yên, hạ giọng hỏi: "Chủ tử, sao Từ chiêu dung lại đoán được Tôn dung hoa sẽ làm như vậy?"

"Hoặc là bên cạnh Tôn dung hoa có người của nàng ta, hoặc là..." Trang Lạc Yên cười nhạt, có thể vị này đang tính phái người đẩy nàng vào hồ, bất kể là loại nào, vị Từ chiêu dung này muốn "xử" mình là điều chắc chắn.

Thính Trúc cũng nghe ra ẩn ý trong lời Trang Lạc Yên, nghiêng rằng nói: "Tính giỏi lắm!"

"Một thủ đoạn còn con như thế đã là gì," Trang Lạc Yên híp mắt ngáp một cái, "Đàn bà trong cung này ai không sẵn vài kế hại người, Từ chiêu dung có gan làm thì một khi bị phát hiện sẽ có gan đổi trắng thay đen, khắp nơi đều có tai mắt cả đấy."

Thính Trúc không ngờ Trang Lạc Yên nói đến chuyện này còn bình tĩnh được như vậy, nàng hơi thất vọng hỏi: "Chẳng lẽ chủ tử cũng đành chịu thiệt để cho ả ta hãm hại mình như thế sao?"

"Chịu thiệt là thế nào?" Trang

Lạc Yên mở mắt cười cười, ca ca cùng mẹ với chủ nhân thân thể này nhờ đó lên chức, nhìn thái độ của Hoàng đế, có vẻ cũng không hẳn là không có chút tình nghĩa gì với nàng, chí ít là nay nàng đã lọt vào mắt hắn, còn đó là phúc hay họa thì còn chưa biết được.

Trước ngự án, Phong Cẩn khép đám tấu chương vụn vặt kia lại, ngẩng đầu nhìn Cao Đức Trung đang đứng bên cạnh: "Cao Đức Trung, Chiêu sung nghi cung Hi Hòa thế nào rồi?"

"Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi

người bên Thái y viện đã báo lại, Chiêu chủ tử đã khỏe, chỉ có tiếng nói còn hơi khàn, mấy ngày này không được ăn đồ cay nóng, tránh nóng tránh gió thổi." Biết Hoàng đế có chút quan tâm đến chủ nhân cung Hi Hòa, Cao Đức Trung rất đề bụng những chuyện liên quan đến nàng ấy.

"Nếu thế, bảo điện Trung Tĩnh đưa băng tới cung Hi Hòa đây đủ, hoa quả tươi cũng đưa tới nhiều chút." Phong Cẩn nghĩ nghĩ một hồi, "Thuận tiện phái người hỏi Chiêu sung nghi, tay nghề đầu bếp của cung Hi Hòa có được không,

nếu không được việc thì đổi người khác."

"Hoàng thượng chu đáo cẩn thận, nô tài gọi người đi hỏi ngay đây." Cao Đức Trung hơi do dự một lát mới hỏi, "Vừa rồi thái giám nội thị thấy Hoàng thượng đang bận việc nên không dám quấy rầy, nô tài cả gan thay nội thị giám hỏi một chút, hôm nay Hoàng thượng có lật thẻ bài không?"

"Nếu Chiêu sung nghi đã bình phục thì tối nay đi cung Hi Hòa đi." Phong Cẩn lại cầm tấu chương lên, "Chiêu sung nghi bị chấn kinh

không nhỏ, nên tới an ủi một chút mới phải."

"Vâng." Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không muốn nói tiếp bèn an phận đứng một bên, có điều trong lòng bắt đầu nhớ xem ngày xưa có từng đối xử sơ suất với vị chủ nhân cung Hi Hòa kia không. Nhìn một cách khách quan thì, Hoàng thượng đối với vị chủ nhân cung Hi Hòa này đúng là có một chút ân sủng đặc biệt.

"Người nói hôm nay Hoàng thượng chọn cung Hi Hòa?" Yên quý tần nghe người hầu báo lại, sắc

mặt nhanh chóng ảm đạm, bóp chặt một nụ hoa trong tay, cười lạnh nói, "Nàng ta quả là có chút thủ đoạn đấy."

Tôn dung hoa thất thế, ngay cả Hoàng hậu cũng bị liên lụy mất mặt, chỉ có vị Chiêu sung nghi này càng lúc càng được Hoàng thượng yêu thích, đến cả nhà ngoại cũng nhận được ân điển, rơi xuống hồ một lần, lại vớt được một món hời thật lớn.

Thảo nào... có người mong muốn nàng ta... chết đi!

***

Chuyện Hoàng thượng tới cung Hi Hòa hoàn toàn nằm trong dự tính của mọi người, đồng thời cũng là chuyện khiến bọn họ nghiêng răng nghiêng lợi, song ai cũng không dám nhảy ra kiếm chuyện với Chiêu sung nghi, dù hậm hực trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn nói cười vui vẻ.

Yêu tinh đánh nhau xong, Trang Lạc Yên dựa sát vào ngực Hoàng đế, đêm nay anh chàng này rất dịu dàng, xem chừng cũng khá lo lắng cho tình trạng của nàng, điều này làm cho Trang Lạc Yên nghĩ đồng chí Hoàng đế còn chưa hoàn toàn là

cầm thú.

Có lẽ ban ngày ngủ hơi nhiều, lúc này Trang Lạc Yên hoàn toàn không hề buồn ngủ, chỉ bám vào ngực Hoàng đế như thể không muốn rời xa, chầm chậm nhắm hai mắt lại lắng nghe từng động tĩnh ban đêm.

"Ái phi không ngủ được?" Đêm tối yên tĩnh, đột nhiên tiếng nói của Hoàng đế truyền tới, Trang Lạc Yên không ngờ hẳn còn chưa ngủ, sững sốt một lát mới nói, "Hoàng thượng còn chưa ngủ ư, thiếp làm phiền đến ngài sao?" Nói xong liền nhích

đầu khỏi ngực Hoàng đế.

Vươn tay níu người lại, vuốt ve mái tóc mềm mượt mát lạnh, giọng Phong Cẩn hơi khàn khàn: "Mỹ nhân trong lòng, trăm sao ngủ được." Nói xong, cúi đầu hôn nhẹ lên má người nằm trong ngực, gương mặt này mặc dù không phải đẹp nhất nhưng sạch sẽ, không có mùi vị phấn son, mỗi khi nhìn lại khiến hắn muốn hôn vài lần.

Trong bóng đêm, Trang Lạc Yên cười nhẹ, khi ở trên giường vị Hoàng đế này luôn tán tỉnh rất khá, tay nàng cũng đặt vào lồng ngực

của hắn, cười nói: "Hoàng thượng cứ luôn khen thiếp như vậy, thiếp sợ sẽ có ngày mình quên mất bản thân là ai." Nói đến đó, tựa hồ phát hiện mấy lời này không ổn lắm, nàng dừng ngang, chuyển câu chuyện, "Hôm nay trong cung có một hoa tượng nói, hoa sủng Hoàng thượng tặng thiếp đã qua mùa rồi."

Hoa cũng có ngày úa tàn, mỹ nhân sao lại không có lúc tàn tạ héo hon?

Phong Cẩn vỗ nhẹ lên lưng Trang Lạc Yên: "Chỉ là một bồn hoa

súng thôi, ái phi thích hoa gì, trăm bảo người mang tới cho nàng là được, hoa có nở ắt có tàn, trăm không nghĩ ái phi cũng là người vì hoa tàn mà thương tiếc đấy."

"Thì ra trong mắt Hoàng thượng, thiếp là một kẻ phạm tặc chỉ biết ăn uống không hiểu phong hoa tuyết nguyệt." Trang Lạc Yên hơi hờn dỗi, ngay sau đó lại hít vào một cái, như thế cũng biết mình là người thế nào vậy.

Phong Căn cười ra tiếng, lát sau mới lên tiếng: "Trước trăm đã nói với nàng rồi, trong cung có bao giờ

thiếu phi tần am hiểu cầm kỳ thi họa phong hoa tuyết nguyệt đâu, ái phi không cần tự so sánh mình với người khác, nàng đương nhiên không giống mọi người."

Những lời đàn ông nói sau khi hoan lạc đều không thể tin được, Trang Lạc Yên cũng tự hiểu vị trí của mình, song nàng cũng biết, nếu mình yêu người đàn ông này thì sẽ phản ứng thế nào khi nghe những lời đó.

Có đôi khi, ngôn ngữ không đủ để biểu đạt tình cảm của một người mà phải dùng đến ngôn ngữ cơ thể

để thể hiện.

Phong Căn cảm nhận được người tựa vào lòng mình đang hơi run run, thậm chí ngay cả lời cũng không cất nổi. Hắn bắt đầu ngẫm lại, loại tán tỉnh tương tự mình đã từng nói với bao nhiêu phi tần, và họ đã phản ứng thế nào?

"Đối với thiếp, Hoàng thượng cũng là đặc biệt nhất."

Thanh âm hơi khàn khàn lại thoáng run rẩy, không phải vì cổ họng chưa khỏi hẳn, Phong Căn biết, là vì người này đang kích động vô cùng.

"Ngủ đi." Hấn vỗ nhẹ lên lưng nàng, một câu "không giống" đôi lấy "đặc biệt nhất", lần này hấn lời không nhỏ.

Tuy nghĩ như vậy, bàn tay đang vỗ lưng nàng nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Sáng sớm, thái dương ngày mới chưa mọc lên, Phong Cẩn đã thức dậy. Ngón tay nòn nà như ngó sen sửa sang vạt áo cho hấn, sau đó đeo ngọc bội túi thơm lên đai lưng giúp hấn, hình như đây là lần đầu tiên nàng giúp hấn sửa sang y phục lên triều, rõ ràng chân mày khóe mắt

đều lộ ra nét mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn trong trẻo không sao tả xiết, như thể tìm được hi vọng cho ngày mai, thoáng chốc đã bùng lên rạng rỡ.

"Hoàng thượng khởi giá."

Người con gái yếu điệu trong làn váy mềm hơi liêu xiêu cúi người hành lễ, bị hắc đưa tay cản lại, thấp giọng cười nói: "Đêm qua ái phi vất vả rồi, vẫn nên đi nghỉ một lát." Nói xong, thấy nàng nở nụ cười tươi tắn như hoa mới quay người đi ra ngoài.

Đế vương đều không thích quay

đầu, trong mắt bọn họ, luôn là người khác nhìn bọn họ đi mất, còn họ chưa bao giờ cần quan tâm ánh mắt người nhìn theo sẽ thế nào, bởi không cần nhìn, bọn họ cũng biết, trong mắt người đó luôn là kính cẩn, sợ hãi và thấp thỏm không yên.

Phong Cần đi tới cửa, không hiểu vì sao, không hề có bất kì dự liệu nào, đột nhiên quay đầu lại, một cái quay đầu, liền thấy được tình yêu không thể che giấu trong mắt một nữ tử. Ánh mắt này dường như trong quá khứ hắn đã từng nhìn thấy từ nàng, nhưng khi đó nàng che giấu quá nhanh, mà lúc ấy

hắn cũng không quan tâm trong mắt nàng là loại tình cảm gì.

Chiêu sung nghi hình như không ngờ Hoàng thượng quay đầu nhìn lại, hơi hoảng hốt, sau đó cúi đầu nghiêng người hỏi: "Hoàng thượng còn quên gì chăng?"

"Không có," Phong Căn bình thản nói, "Nghỉ ngơi cho khỏe, trăm đi đây."

Ngự giá của Đế vương rời khỏi cung Hi Hòa, hướng về phía điện Kim Loan, vì trời chưa sáng rõ, trên bầu trời vẫn còn thấy được mấy vì sao lấp lánh. Cao Đức Trung cúi

thấp đầu đi bên kiệu vua, suốt dọc đường an tĩnh, ra khỏi nội cung, lại đột nhiên nghe thấy tiếng Hoàng thượng.

"Cao Đức Trung, lát nữa người bảo người đem chiếc cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo có khắc hoa sủng đưa đến cung Hi Hòa."

"Vâng, thưa Hoàng thượng." Cao Đức Trung thoáng giật mình, cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo chỉ có vài chiếc, mà chiếc có khắc hoa lại càng tinh xảo, đẹp đẽ, Hoàng thượng muốn ban cho vị chủ nhân ở cung Hi Hòa kia? Nếu ông nhớ không

lâm, trong cung chỉ có Hoàng hậu và Thục quý phi là từng được ban thưởng cốc bằng ngọc lưu ly bát bảo, ngay cả vị Yên quý tần rất được sủng ái mấy năm gần đây cũng không hề có.

Nhớ tới ngày trước khi Chiêu sung nghi thất thế, Cao Đức Trung cảm khái, trong hậu cung có lên có xuống, chưa tới giờ khắc cuối, chưa biết ai thắng ai thua.

Trong cung Thái hậu, chỉ vài phi tần có vai vế được ngồi, Trang Lạc Yên ngồi bên dưới Từ chiêu dung, cùng các "đồng nghiệp" khác nghe

Thái hậu giảng dạy đức dung của người phụ nữ.

Thái hậu nói vài câu râu ria xong, nhìn về phía Trang Lạc Yên đang ngồi ngay ngắn kính cẩn, hỏi: "Hôm trước nghe nói có kẻ không ra gì làm hại Chiêu sung nghi ngã xuống hồ, nay đã bình phục?"

"Làm phiền đến Thái hậu nương nương phải bận tâm, tần thiếp đã bình phục ạ." Trang Lạc Yên đứng dậy nghiêng người, "Để Thái hậu nương nương lo lắng, tần thiếp thật có tội."

"Người vô có phải chịu khổ, nào

có tội gì." Thái hậu từ ái cười cho nàng ngồi xuống, lại thở dài nói, "May mà Hoàng thượng anh minh, không để người phải chịu oan khuất, trong cung này luôn có vài kẻ tham lam như vậy đấy, quả thực nên cảnh cáo một chút, Hoàng hậu thấy có đúng không?"

"Con dâu xin ghi nhớ lời mẫu hậu dạy." Hoàng hậu gắng gượng cười thật đoan trang, đứng dậy hành lễ với Thái hậu.

Mọi người ở đây đều biết Thái hậu đâu phải quan tâm tới Chiêu sung nghi, chẳng qua chỉ muốn

nhân cơ hội này làm Hoàng hậu mất mặt mà thôi, nếu không sao lại nói thẳng thừng đến thế? Song, những chuyện này không liên quan đến họ, họ cứ coi như đang xem kịch là được.

Nhìn vẻ mặt ngưng ngưng xấu hổ của Chiêu sung nghi, bọn họ lại thấy buồn cười trong lòng, việc này vốn không có quan hệ gì với nàng, nàng là người bị hại, nghe nói thế lại cảm thấy xấu hổ, đúng là còn vụng về lắm, chẳng lẽ nàng dựa vào vẻ vụng về ấy hấp dẫn ánh mắt của Hoàng thượng?

Không quan tâm các phi tần nghĩ gì, Trang Lạc Yên quyết tâm không gia nhập ván cờ của Thái hậu và Hoàng hậu, làm mất lòng ai cũng sẽ nhận kết cục rất thảm, mà trong tình hình này, không ai có thể thực sự lấy lòng cả hai bên, nàng tự thấy mình không có khả năng ấy, và cũng sẽ không cố gắng đi làm loại chuyện này.

Trong cuộc chiến vừa rồi, Thái hậu chiếm thế mạnh hơn. Trang Lạc Yên theo các phi tần ra khỏi cung An Khang, nhìn theo phượng giá rời đi, chờ các phi tần địa vị cao hơn lên kiệu rồi bản thân mới ra về.

Không biết có phải trùng hợp chẳng, kiểu của Trang Lạc Yên và Tương hiền tần cái trước cái sau đi một đường, Trang Lạc Yên nghĩ một chút rồi mời Tương hiền tần cùng tiến lên ngang mình.

"Tinh thần của Chiêu sung nghi muội muội hình như đã khá lên nhiều." Tương hiền tần cố khen một câu, dưới bóng cây, cười rất dịu dàng, "Ta cũng yên tâm hơn rồi."

"Cảm tạ tử tử đã nhớ tới." Trang Lạc Yên cười cười, "Chỉ rơi xuống nước một chút, đâu phải chuyện lớn gì."

"Muội muội thật là rộng lượng,"
Tương hiền tần vẫn cười tủm, đột
nhiên nói, "Hôm trước Hoàng
thượng vừa đặc biệt ân chuẩn Thục
quý phi về thăm nhà, thật đúng là
ân điển lớn."

Trang Lạc Yên hơi ngạc nhiên,
không ngờ Tương hiền tần sẽ nói
chuyện này với mình. Đối với nữ tử
trong cung, đừng nói về thăm nhà,
ngay cả chuyện được gặp người
nhà cũng đã là ân điển của Hoàng
đế ban cho, chưa nói phi tần cấp
thấp như nàng, kể cả "đẳng cấp"
như mấy người Hoàng hậu, Thục
quý phi, e là mỗi năm cũng khó

được gặp người nhà một lần.

Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên không thể không cảm thán, các loại phim truyền hình về cung đình kiếp trước đúng là "điều" thật, nào là cha mẹ anh chị em của phi tần vào cung gặp mặt như đi chợ, nào là bàn bạc kế sách đối phó này nọ, khi đến nơi đây nàng mới biết thế nào mới thực sự là "hậu cung không được tham gia chính sự", là "cung đình là nắm mồ chung của phụ nữ".

Nghĩ lan man một chút, Trang Lạc Yên quay sang cười nói: "Thực quý phi vào cung đã vài năm, nay

Hoàng thượng đặc biệt cho phép về thăm nhà, hiển nhiên là hoàng ân như biển."

"Đúng là hoàng ân như biển." Tương hiền tần nhớ lại, mình vào cung đã bao năm, chỉ có một lần được gặp người nhà, năm ấy mưa thuận gió hòa, Hoàng thượng đặc biệt cho phép các phi tần được gặp người thân, không phải mình nàng mới được.

Trang Lạc Yên vẫn không chắc chắn về thái độ của Tương hiền tần với mình, nói là địch, nàng ấy chưa từng hãm hại mình, đôi khi còn ra

vẻ tình cờ nhắc nhở mình một chút; nói là bạn, không thấy nàng ấy có ý định lôi kéo mình, người này dường như chỉ muốn cố gắng sống bình thản hết cuộc đời tại đây, đồng thời thờ ơ xem người khác diễn trò. Nhưng chính cuộc sống của người này khiến Trang Lạc Yên thấy rõ, một phi tần không được sủng ái sẽ phải nhận loại đối xử như thế nào.

Một hiền tần, trong cung được coi là một chủ tử không lớn cũng không tính nhỏ, vậy mà lại không mời nổi một thái y được việc, đồ dùng thường ngày cái gì cũng thiếu. Với một người thích hưởng

thụ như Trang Lạc Yên, cuộc sống như thế thực sự không thể coi là dễ chịu.

Nhưng vị Tương hiền tần này hình như chưa bao giờ vô duyên vô cớ nói những lời vô ích vô can với mình, lần này nhắc tới chuyện Hoàng đế cho phép Thục quý phi về thăm nhà là có ý gì?

Là muốn nhắc nhở mình về mức độ được sủng ái của Thục quý phi để mình cẩn thận, hay còn ngầm ý nào khác?

***

Chuyện Thục quý phi được về thăm nhà đâu phải một bí mật, nhà họ Tô trên triều không phải là một vọng tộc hạng nhất nhưng bởi vì Hoàng thượng cho phép Thục quý phi về thăm nhà, các quan viên khác cũng cần trọng hơn với họ.

Triều đình và hậu cung, tuy luôn nhấn mạnh rằng không thể có liên hệ với nhau nhưng đôi khi lại có dính líu chặt chẽ, nghiêm khắc mà nói, thậm chí là có vinh cùng hưởng, động một bên thôi cũng khiến cả hai phía chấn động.

Nhà họ Triệu thì ngược lại, gần

đây thế lực của họ trên triều ngày càng lụn bại, trước đó con gái nhà họ Tôn - gia tộc thân thiết với họ, ám hại con gái họ Trang đang được Hoàng đế sủng ái, làm hại Tôn gia bị Hoàng đế trách mắng, Triệu gia cũng bị hắt hủi lây, hiện tại ngay cả một gia tộc từng bị bọn họ chèn ép như Tô gia cũng gián tiếp nhận được ân điển của Hoàng đế khi Thục quý phi được về thăm nhà, như vậy, Triệu gia càng lúc càng thất thế.

Các phi tần trong cung thấy Hoàng hậu bị mất mặt, đều cùng nhau đoán xem liệu Hoàng hậu có

gây khó dễ cho Chiêu sung nghi hay không, bởi nếu không phải vì Chiêu sung nghi, Hoàng hậu cũng không đến mức xấu mặt thế này. Song thật đáng tiếc, Hoàng hậu đã sống trong cung lâu như vậy, đương nhiên sẽ không vì nóng giận nhất thời mà hành động nông nổi. Thời gian này, ngoại trừ thỉnh thoảng phái người hỏi thăm sức khỏe của Chiêu sung nghi, Hoàng hậu còn ban thưởng không ít đồ để Chiêu sung nghi bồi bổ, thể hiện sự rộng lượng của một Hoàng hậu, khiến người ngoài muốn xem trò vui đều thất vọng.

Ngày Thục quý phi xuất cung về thăm nhà được ấn định là mừng Sáu tháng sau, mấy ngày gần đây có vài phi tần phân vị thấp đến lấy lòng Thục quý phi, còn các phi tần khác chỉ thờ ơ nhìn, coi như việc này không liên quan đến họ.

Trang Lạc Yên chứng kiến những động thái gần đây trong cung, chợt nhớ lại một đoạn văn miêu tả cảnh phi tần về thăm nhà trong một danh tác đời trước từng đọc, nhìn thì thấy rất có thể diện, nhưng chẳng qua chỉ là chút le lói cuối cùng khi phồn hoa qua đi. Những ngày gần đây, thái độ của Hoàng đế

đối với Hoàng hậu không thay đổi nhiều lắm nhưng lần này cho Thục quý phi về thăm nhà, đánh chết Trang Lạc Yên cũng không tin Hoàng hậu không hề vương mắc trong lòng.

Ở nơi này, nữ tử nào cũng là kẻ đáng thương, mặc dù tay dính đầy máu tươi nhưng không phải hạng người cùng hung cực ác. Họ đều là vật hy sinh của bề trên, dùng một đời mình đổi lấy yên ổn vinh hoa cho gia tộc, dù rằng, một khi bước chân vào hậu cung, được nhận thánh sủng có lẽ sẽ được hào quang vô hạn, nhưng...

"Thật là đáng tiếc." Thối nhẹ lá trà trên mặt nước, Trang Lạc Yên ngẩng đầu thở dài một hơi, một phi tần không có bao nhiêu gánh nặng trên vai như nàng chắc không nhiều, những nữ tử trẻ trung, xinh đẹp như hoa như ngọc và đầy sức sống lại phải lãng phí thanh xuân, mơ ước, thậm chí là lãng phí cả cuộc đời cho một người đàn ông, thật là đáng tiếc. Nếu ở kiếp trước, người đàn ông này sẽ phải chịu bao nhiêu sự nguyên rủa của các bạn đồng giới đây?

"Bẩm chủ tử, Hoàng hậu nương nương phái người tới nói, trưa nay

Hoàng hậu nương nương mở yến thưởng thức phẩm của, mời người tới dự."

Thính Trúc đi vào phòng, thấy chủ tử ý người bên giường, bụng tách trà trầm tư, bèn hơi nhỏ giọng thông báo, "Nhiều chủ tử các cung cũng được mời đi, nô tì còn nghe nói, Hoàng thượng xử lý chính sự xong, có thể cũng tới."

"Thưởng thức phẩm của vào lúc này?" Trang Lạc Yên nhìn ra khoảng nắng chói chang ngoài cửa sổ, lúc này không phải thời điểm thức ăn nở đẹp nhất, cũng không phải thời

điểm ăn của ngon nhất, Hoàng hậu làm vậy là có ý gì?

"Lúc này của không được béo, ăn hẳn chưa đủ ngon, có lẽ là muốn nếm thử cái mới mẻ một chút thôi, muốn ăn loại của biến ngon nhất thì còn phải chờ thêm hai tháng nữa." Thính Trúc cười cười, thay đóa hoa đã héo trong bình, nhìn về phía Trang Lạc Yên vẫn bình thản như không, "Nhưng vào thời tiết này không thể ăn quá nhiều của đâu, chủ tử thích thì cũng phải cố nhịn, kéo ăn nhiều, bị lạnh bụng thì phiền lắm."

Chẳng qua chỉ là muốn nếm thử cái tươi mới, không thể ăn nhiều?

Trang Lạc Yên cười nhạt, đặt trà trong tay xuống, cầm quạt chậm rãi phe phẩy: "Vậy thì ta vẫn nên chú ý một chút, bảo người trong cung chuẩn bị kiệu, khi nào đến giờ thì đi."

Làm Hoàng hậu cũng không dễ dàng chút nào, mấy ngày nay Thục quý phi đang nổi bật hẳn lên, nàng ta muốn mượn yến hội này để cảnh cáo vài vị phi tần quá "tích cực" rằng, Thục quý phi dù được sủng ái đến đâu vẫn chỉ là một quý phi mà

thôi, nàng mới thực sự là người đứng đầu hậu cung này.

Là một thành viên của hậu cung, có thể không quan tâm xem Hoàng đế có sủng ái mình nhất hay không nhưng nhất định phải lưu ý địa vị của Hoàng hậu là nàng đây, dạo này Thục quý phi quá nổi bật quả thật khiến nàng hơi bất mãn.

Yến hội này, e là còn có mục đích cảnh cáo Thục quý phi, Hoàng đế lại còn muốn tới dự, đồng chí này thật đúng là chỉ sợ hậu cung không đủ loạn, lần này còn muốn đứng ra làm chỗ dựa cho Hoàng hậu phát

uy.

Lúc Trang Lạc Yên tới ngự hoa viên, không quá sớm cũng không quá muộn, chủ trì là Hoàng hậu đã tới, nàng lại gần lễ phép cúi chào, Hoàng hậu rất ôn hòa với nàng, còn bố trí cho nàng một vị trí tốt, đủ để biểu hiện địa vị "được trọng dụng" trong cung của Trang Lạc Yên.

Sau đó là các phi tần tốp năm tốp ba tới, Thục quý phi và Tô tu nghi đến khá trễ. Thục quý phi mặc bộ váy màu hồng đào, khuôn mặt cũng kiều diễm như hoa đào mới nở, ở đây tuy có khá nhiều phi tần

trẻ tuổi hơn Thục quý phi nhưng khi so sánh với nàng ta thì vẫn không bằng một phần.

"Tần thiếp ra mắt Hoàng hậu nương nương, tần thiếp tới muộn, xin Hoàng hậu nương nương thứ tội." Thục quý phi vẫn dịu dàng tao nhã không hề thay đổi, luôn khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy đây là một người vô cùng tốt đẹp, mặc dù nàng ta tới muộn nhưng sẽ không khiến người khác thấy nàng ta sơ suất, người như vậy dường như trời sinh đã mang theo khí chất khiến người ta có thiện cảm, để người chưa biết nàng sẽ đem tất

cả những từ ngữ đẹp nhất dùng cho nàng.

Trang Lạc Yên biết, một người đàn bà như vậy rất đáng sợ, nhan sắc khuynh thành, tư thái tao nhã, xuất thân không thấp, lại có đầu óc có thủ đoạn, hơn nữa còn giỏi ẩn nhẫn, người như Thục quý phi này, nếu không đến đường cùng thì không nên đối địch với nàng ta, bởi đối địch với một người như thế là một loại chuyện rất khó khăn và thống khổ.

"Thục quý phi gần đây bận rộn, muộn một chút cũng bình thường,

huống chi là do bốn cung tới hơi sớm." Hoàng hậu cười, cho Thục quý phi ngồi xuống, quay đầu nói với thái giám bên cạnh, "Nếu Thục quý phi và Tô tu nghi đã tới, vậy khai yến đi."

Thế này chẳng phải cố tình ám chỉ cho mọi người ngồi đây, yến hội kéo tới bây giờ mới bắt đầu đều là do Thục quý phi và Tô tu nghi hay sao? Hoàng hậu quả rất am hiểu chuyện gây thù chuốc oán với chị em họ Tô.

Lúc này tuy không phải đúng độ hoa cúc nhưng mấy bồn cúc trân

quý được khiêng ra cũng khiến Trang Lạc Yên nổi hứng thú, nếu Hoàng hậu đã nói thưởng cúc, nàng không nên lãng phí một phần tâm sức của Hoàng hậu, có phải không nào?

Khi ăn cua, trình tự hơi phức tạp, nhưng người ngồi đây có ai phải tự động tay đâu, Trang Lạc Yên ăn một cái bánh bao nhân gạch cua chỉ nhỉnh hơn ngón tay cái một chút, thấy hơi ngấy, liền nhấp một hớp trà hoa cúc súc miệng, nhìn mấy bồn hoa sắc sỡ các màu đặt bên cạnh, ngẩn ra.

"Hoàng thượng giá lâm."

Nhân cơ hội đứng dậy hoạt động dạ dày một chút, Trang Lạc Yên hành lễ xong thấy Đế Hậu cùng nhau ngồi xuống, mắt không tự chủ lại liếc sang bàn Thục quý phi, thấy nàng ta vẫn tươi cười như cũ, không biết trong lòng có cười được như vậy không.

"Các ái phi không cần đa lễ, bữa tiệc hôm nay, trẫm vốn không định đến nhưng nghĩ Hoàng hậu vất vả chuẩn bị, trẫm không đành lòng lãng phí tấm lòng của Hoàng hậu." Nói xong, tự tay gấp một chiếc

bánh bao gạch cua vào bát Hoàng hậu.

Các phi tần nghe vậy, lập tức nổi đuôi nói Hoàng hậu nương nương vất vả, yến hội rất thịnh soạn...

"Chiêu sung nghi muội muội không thích ăn bánh bao nhân gạch cua thì có thể nếm thử món thịt cua chưng trứng, món này ngon mềm không ngấy, chắc là hợp với khẩu vị của muội." Yến hội tiếp tục được một lát, Từ chiêu dung ngồi phía trên Trang Lạc Yên cười cười, nhẹ nhàng mở miệng, "Sung bàn chủ thực đôi lâm lang, chanh cao tương

tiết điều kham thường, nhất đầu phách khai hồng ngọc mãn, song ngao la xuất quỳnh tô hương^(*), mỹ vị như thế, muội muội đừng nỡ bỏ qua."

(*) Trích trong bài "Cua" của Đường Ngạn Khiêm, một nhà thơ đời Đường. Dịch nghĩa: Dầy mâm cua chín chất như núi, thêm chanh dầu muôi lại càng ngon. Một tay tách thịt đỏ tựa ngọc, đôi càng béo ngậy thực là thơm.

Trang Lạc Yên bị mấy câu thơ đột nhiên nhảy ra từ miệng Từ chiêu dung làm cho giật mình sững sờ, nhưng nàng phản ứng lại rất nhanh, thấy Hoàng đế và Hoàng

hậu đã chú ý tới động tĩnh bên này bèn cười nói: "Thịt cua đúng là rất tuyệt, có điều hoa cúc cũng rất đẹp, muội muội nhất thời mãi ngắm hoa mà quên mất một bàn mỹ thực." Nói xong, đứng dậy nghiêng người với Hoàng đế và Hoàng hậu, "Hoa cúc do Hoàng hậu nướng nướng chuẩn bị thật quá đẹp, tần thiếp không quen làm hai việc cùng lúc, chỉ mãi thưởng cúc, quên mất bàn cua cũng rất ngon này."

"Thật hiếm thấy người chỉ thích ăn ngon như nàng lại mãi ngắm hoa quên đồ ăn, chứng tỏ hoa cúc này quả là rất đẹp, ngay cả một tục

nhân chỉ biết cái ăn như Chiêu sung nghi cũng quên ăn vì hoa." Phong Căn mỉm cười, lại thưởng vài thứ cho Hoàng hậu, quay sang thấy Trang Lạc Yên dường như hơi xấu hổ, liền cười trêu, "Hoàng hậu, đợi lát nữa nhớ sai người mang cho tục nhân này vài món đi, kéo đợi lúc nàng ta nhớ tới ăn thì lại phải tiu nghỉu thất vọng."

Hoàng đế nói mấy câu này, nghe qua không có gì đặc biệt, nhưng nếu nghe kỹ sẽ khiến người ta cảm thấy quan hệ giữa Hoàng hậu và Chiêu sung nghi rất là hòa thuận thân thiết.

Thục quý phi mỉm cười nhìn Hoàng đế và Hoàng hậu một cái, lại cúi đầu rất nhanh.

Mọi người ở đây đều hiểu, Hoàng đế làm như vậy là muốn nói cho tất cả, Hoàng hậu vẫn là người đứng đầu hậu cung này, chuyện giữa Tôn dung hoa và Chiêu sung nghi đã qua rồi, sau này đừng kéo chuyện đó lên người Hoàng hậu nữa.

Hậu cung không có nữ tử nào vụng về ngu ngốc, ai nấy đều hiểu, mà người làm Hoàng đế như Phong Cận cũng hiểu. Tâm trạng của Đế

Hậu rất tốt, yển hội đương nhiên thuận lợi tiến hành đến phút cuối, còn Chiêu sung nghi bị Hoàng đế trêu chọc đôi câu, trong mắt mọi người, không phải mất mặt mà là rất có thể diện.

Hoàng thượng biết Chiêu sung nghi thích mỹ thực, đúng là phải có đôi chút thực lòng quan tâm đến nàng ta, sau này gặp nàng ta vẫn nên khách khí một chút, để tránh chuốc phiền toái vào thân mà còn không hay biết.

Nhưng, cũng chỉ đến thế mà thôi, bởi vì ở đây còn nhiều phi tần

được sủng ái hơn, như Trang Lạc Yên này, nhiều nhất chỉ tính là được chú ý chứ chưa tới mức thánh sủng nổi trội.

Có lẽ, chỉ có Cao Đức Trung đứng trong góc mới hiểu được, mấy câu nói của Hoàng thượng hôm nay, không chỉ bảo vệ tôn nghiêm của chính cung Hoàng hậu ở hậu cung này, mà còn...

Nhìn thoáng qua vị Chiêu sung nghi không nổi bật lắm trong đám phi tần, một vị phi tần địa vị không cao lại phải đứng trên đầu sóng ngọn gió, không coi là chuyện tốt,

huống chi điều tiếng còn liên lụy đến triều chính và chính cung nương nung.

***

Khi nắng gắt đầu thu mất dần uy thế của mình, Thục quý phi cùng đoàn nghi trượng hoàng quý phi về thăm nhà, trong đêm tối, đội ngũ xa hoa khiến tất cả phi tần đều phải đỏ mắt, cỗ xe bát bảo xông hương họa phượng, trong ghen ghét, đố kỵ và ước ao của bao người, chậm chậm ra khỏi cung.

Trang Lạc Yên tựa vào cửa sổ, nghe ồn ào bên ngoài vọng lại,

không khỏi buồn cười, đưa tay sửa lại tóc mai trên trán, vươn đầu ra bên ngoài: "Đêm nay trăng rất tròn và sáng nhỉ?"

Vân Tịch thấp từng ngọn nển trong phòng, đi tới sau lưng Trang Lạc Yên, sắc mặt quan tâm: "Chủ tử, giờ đã vào thu, đêm lạnh rồi, nô tì lấy thêm áo choàng cho người nhé?"

"Ta nào có yếu đuối như vậy đâu." Trang Lạc Yên lùi về, cười nói, "Hiếm có ngày mát mẻ như thế, cô nhóc này lại muốn ta mặc thêm áo."

Thấy sắc mặt chủ tử vẫn bình

thường, hình như không hề có ý nhớ nhà, Vân Tịch cũng buông xuống lo âu trong lòng.

Nhìn ra ngoài hành lang, những ngọn đèn cung đình lập lòe theo gió, Trang Lạc Yên khẽ thở dài: "Ngày xưa chưa từng cẩn thận ngắm kĩ ánh trăng, hôm nay tĩnh tâm nhìn, mới hiểu vì sao nhiều thi nhân gửi tình vào trăng đến thế."

"Nô tì không được đọc nhiều sách, nhưng vẫn còn nhớ câu thơ mà chủ tử thích nhất kia: Thấy trăng thoát mới là ai, trăng song thoát mới soi người năm nao?"

Người sinh... Người...(*)"

(*) Trích trong bài “Đêm trăng hoa trên sông xuân” của Trương Nhược Hư, bản dịch của Tân Đà.

"Người sinh mãi, kiếp nào cho hết. Nhìn trăng song năm hết không sai." Trang Lạc Yên cười cười, đọc tiếp hai câu sau, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ánh trăng quả là rất đẹp. Ta thích bài thơ này vì nó nói lên niềm xúc động trước cảnh sắc và sinh mệnh mà không phải gửi gắm tình cảm vào trăng." Quay người rời khỏi cửa sổ, Trang Lạc Yên nói một cách khinh thường, "Ánh trăng hay thay đổi, lấy nó để

gửi tình chỉ làm vấy bẩn tình cảm ấy mà thôi."

"Ái phi nói có lý, trẫm cũng cho rằng trắng đẹp thì có đẹp, tiếc là thay đổi quá nhanh, thật sự không thể gửi tình."

"Nô tì tham kiến Hoàng thượng." Vân Tịch không ngờ lúc này Hoàng đế đột nhiên tới, kinh hoàng quỳ xuống hành lễ, đầu cẩn thận ngấm lại từng lời chủ tử và mình xem có gì phạm vào điều kiêng kỵ trong cung hay không.

"Thiếp tham kiến Hoàng thượng." Trang Lạc Yên cũng tỏ ra

kinh ngạc và vui sướng, cứ ngây ra không kịp phản ứng lại, nghe Vân Tịch thỉnh an mới vội vàng cúi người hành lễ.

"Ái phi không cần đa lễ như vậy, là trẫm làm giai nhân giết mình." Phong Cận bước đến nắm tay Trang Lạc Yên, "Trẫm đúng là đã nghĩ oan cho ái phi rồi, ái phi cũng có chút tài văn chương đó chứ."

Trang Lạc Yên ngượng ngùng cúi đầu: "Hoàng thượng lại trêu thiếp rồi, thiếp chẳng qua chỉ ngâm lại một bài thơ thôi." May nhờ có ký ức của thân thể này, nếu không thì bài

thơ ấy nàng cũng không ngâm được, học vấn bao nhiêu năm từ nền giáo dục hiện đại đặt vào hậu cung đây, chẳng khá hơn kẻ mù chữ là bao.

Khi một người đàn ông và một cô gái ở chung một chỗ, nếu cả đêm chỉ ngâm thơ đối từ, người đàn ông này không phải một sách thì là Liễu Hạ Huệ, mà hiển nhiên Phong Cẩn không rơi vào trường hợp nào trong hai loại ấy, vì vậy nói chuyện sao trăng, tâm sự thơ từ ca phú xong, phải đi làm chính sự thôi.

Ánh trăng dần chệch vào phòng,

toàn bộ cung điện rơi vào yên ắng, Cao Đức Trung canh giữ ở gian ngoài, lẳng lặng nhìn ánh trăng chiếu sáng dần phòng trong, cho đến gần giờ tý, một tiểu thái giám rón rén đi tới.

"Cao tổng quản, Thục quý phi về thăm nhà nay đã quay lại cung, bảo muốn bái tạ hoàng ân, ngài xem..."

Cao Đức Trung nhìn vào cánh cửa phòng trong, nói khẽ: "Thục quý phi về thăm nhà đã mệt nhọc, Hoàng thượng thương yêu Thục quý phi, miễn cho lễ quỳ lạy tạ ơn hôm nay, đợi ngày mai Thục quý

phi nghỉ ngơi khỏe lại rồi lạy tạ cũng không muộn."

"Nô tài hiệu rồi." Thái giám khom người đi ra, không dám thở mạnh lấy một hơi.

Cao Đức Trung đôi tay cầm phất trần, lại liếc nhìn vào căn phòng không có bất kỳ tiếng động nào trước mặt, hơi ngáp một cái, gọi hai tên thái giám, dặn dò họ để ý cẩn thận rồi về chỗ của mình nghỉ ngơi. Những việc nên làm đã làm xong, ông nên đi ngủ một giấc cho ngon, nếu không sáng mai làm việc mà có sơ suất gì thì phiền.

Hôm sau, tiễn Hoàng đế đi rồi, Trang Lạc Yên mới biết Thục quý phi về thăm nhà cũng chỉ đi trong hai canh giờ, tối qua chưa đến giờ tý đã về cung. Có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi, thăm hỏi được gì cơ chứ, trở về còn bị một đám người đổ ky, đúng là chẳng phải chuyện có lời.

Nói thì nói thế, nhưng so với những phi tần đã bao năm chưa được gặp người nhà thì Thục quý phi may mắn hơn nhiều. Càng may mắn hơn là nàng ta được sủng ái đủ nhiều, địa vị trong cung cũng đủ cao, nếu chỉ là một phi tần thường

thường bậc trung, chỉ e cuộc sống ngày sau sẽ không dễ chịu nổi.

Thục quý phi sáng sớm đã tới dập đầu tạ ơn Thái hậu, Hoàng đế, Hoàng hậu, vui vẻ ngồi trong cung Cảnh Ương chờ các phi tần khác tới thỉnh an Hoàng hậu. Tuy không gặp được Hoàng thượng, chỉ dập đầu ngoài tầm cung của ngài nhưng chuyện đó không hề ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của nàng ta, là phi tần duy nhất được về thăm nhà kể từ khi Hoàng thượng lên ngôi, nàng có vốn liếng mà vui vẻ.

"Diệp thục dung tới."

Diệp thực dung tuy không được sủng ái nhưng bởi nàng từng mang thai, lại có chỗ dựa vững chắc là Thái hậu, người trong cung không ai dám gây khó dễ cho nàng. Song không biết có phải vì sảy thai hay không, mấy tháng nay nàng ta trông rất sa sút và ưu tư, thậm chí còn thu mình khiêm tốn hơn cả hồi Thái hậu mới lễ Phật.

"Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương." Sắc mặt Diệp thực dung hơi nhợt nhạt, phấn son tó lụạ trên người cũng không giúp nàng thêm đôi phần sức sống. Hoàng hậu tuy bị Thái hậu chèn ép

nhưng xã giao bề ngoài vẫn làm rất tuyệt, cho nàng ngồi rồi mới tiếp tục trò chuyện cùng những phi tần khác.

"Thực quý phi sáng sớm đã tới tạ ơn, thân thể có mệt mỏi chẳng?" Hoàng hậu ân cần nói, "Bốn cung cũng đâu có cứng nhắc như vậy, nếu mệt thì cứ về sớm nghỉ ngơi đi, không ai trách gì đâu."

"Hoàng hậu nương nương yêu thương là vinh hạnh của tần thiếp, tần thiếp vẫn ổn ạ." Thực quý phi mỉm cười mềm mại, sắc mặt đúng là không thấy uể oải.

"Nàng là người biết quy biết củ,"
Hoàng hậu gật đầu, "Dù hôm nay
Hoàng thượng không nghỉ trong
tâm cung, nàng vẫn tới sớm dập
đầu, có thể thấy nàng rất cảm động
trước ân đức của Hoàng thượng."

"Lúc này chắc là Chiêu sung nghỉ
cũng sắp tới thỉnh an rồi đây," Diệp
thục dung thờ ơ tiếp một câu, giọng
nói vẫn tẻ nhạt như cũ.

Hoàng hậu nhìn Diệp thục dung
một cái, cười nói: "Nàng ấy xưa nay
cũng là người biết phép tắc, dù
hôm trước hầu hạ Hoàng thượng
thì sáng hôm sau vẫn tới thỉnh an."

Nụ cười trên môi Thục quý phi không hề thay đổi, thoáng rũ đôi mắt đẹp, giấu đi ánh nhìn chăm chọc trong đó, Hoàng hậu cho rằng chỉ bằng mấy lời của nàng ta sẽ làm mình khó chịu mà ra mặt đối đầu với Trang Lạc Yên sao, buồn cười thật. Nếu nàng thực sự đi gây gổ với Trang Lạc Yên, cuối cùng nàng và nàng ta đều bị thiệt, khéo còn bị quy kết tội cậy sủng mà kiêu cũng nên, lúc ấy, người đứng cười xem trò vui còn không phải vị Hoàng hậu hiền đức này sao?

"Tần thiếp cũng thích cung cách lễ độ này của Chiêu sung nghi."

Thục quý phi ngẩng đầu, nét mặt tươi cười như hoa.

"Hiền phi nương nương tới. Chiêu sung nghi tới."

"Hiền phi với Chiêu sung nghi cứ như đã hẹn trước vậy." Thục quý phi lại bổ sung một câu.

Hoàng hậu cười cười: "Tình cờ cũng là duyên phận."

Trang Lạc Yên đi vào, thấy mấy nữ tử trong phòng đang cười tươi tắn như hoa xuân, người khác nhìn vào còn tưởng là một đám bạn tốt đang nói chuyện phiếm với nhau cơ

đấy.

Trang Lạc Yên chào Hoàng hậu xong, vừa ngồi xuống lại nghe thấy Thục quý phi lên tiếng: "Vừa rồi Hoàng hậu nương nương còn khen Chiêu sung nghi muội muội mặc dù hầu hạ Hoàng thượng cũng sẽ sớm tới thỉnh an, vừa mới dứt lời đã thấy muội muội tới, đúng là không nên nhắc nhở người khác nhiều quá."

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn cười nói: "Các tỉ tỉ muội muội ở đây chẳng phải đều thế sao, tần thiếp chẳng qua chỉ là làm việc theo đúng

quy củ mà thôi." Mấy câu này của Thục quý phi nghe có vẻ thú vị đấy, không biết chỉ đơn giản là nói cho nàng biết Hoàng hậu đang bày kế hại nàng hay là muốn cố ý gây xích mích giữa mình và Hoàng hậu?

"Đâu chỉ bốn cung nói vậy, vừa rồi ngay cả Diệp thực dung cũng khen Chiêu sung nghi làm việc rất đúng quy củ." Hoàng hậu cười nói, "Mọi cư xử đúng phép tắc, mọi người đương nhiên sẽ khen ngợi."

Trang Lạc Yên ngượng ngùng cười, chậm chậm cúi đầu xuống. Hoàng hậu này cũng là người khá

hay ho đây, nói toạc cả ra khiến Thục quý phi không còn lời nào để nói, nhưng nàng ta nhắc đến Diệp thực dụng làm gì?

Nữ tử trong hậu cung ấy à, đều là nhân tài IQ cao chót vót cả.

Thỉnh an xong, ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên lên kiệu, dọc đường rất nhiều cung nữ thái giám hành lễ với nàng rồi tránh đường, nàng ngáp một cái, tối qua vận động hơi quá độ, ngủ chưa đủ giấc.

"Tần thiếp ra mắt Chiêu sung nghi." Giọng nói này hơi lãnh đạm

lại có phần cao ngạo, Trang Lạc Yên
đẹp cơn buồn ngủ sang một bên,
nhìn nữ tử đang chào mình, hơi
sững người, đây chẳng phải muội
muội Diệp thực dung đó sao?

Hồi đó Diệp thực dung sảy thai, làm hại muội muội nàng ta bị giáng từ thực nghi xuống thành dung hoa, trong đó liệu có bí mật gì không muốn người khác biết hay không thì Trang Lạc Yên chẳng có hứng thú tìm hiểu, thế nhưng nhìn Diệp dung hoa và Diệp thực dung không còn lui tới với nhau nữa, nàng biết chuyện này không đơn giản như bề ngoài.

"Diệp dung hoa không cần đa lễ." Trang Lạc Yên nhìn về phương hướng Diệp dung hoa đi tới, "Diệp dung hoa tới cung Cảnh Ương sao?"

"Cảm tạ Chiêu sung nghi quan tâm, tần thiếp gần đây cảm thấy không được khỏe, không dám đi cung Cảnh Ương quấy rầy, chỉ nghe nói cúc ở ngự hoa viên đã nở nên muốn tới ngắm một chút thôi." Diệp dung hoa chưa nhiều va chạm với Trang Lạc Yên nên cũng không có thù hằn gì, nàng ta trả lời Trang Lạc Yên có hơi cứng nhắc nhưng vẫn không có điểm nào thất lễ.

"Lúc này quả đúng là tiết hoa cúc nở, Diệp dung hoa thích thì nên ra ngoài ngắm nhiều hơn một chút, có điều thân thể khó chịu thì vẫn nên chú ý, nếu không lại phải uống các

thứ thuốc đắng ghét thì khổ thân." Trang Lạc Yên cười nói, "Ta không quấy rầy nàng nữa."

"Chiêu sung nghi đi thông thả." Diệp dung hoa đứng đó, đưa mắt nhìn theo đoàn người của Trang Lạc Yên đi xa dần, rồi mới thu hồi ánh nhìn.

"Chủ tử, Diệp thực dung tới." Cung nữ bên cạnh Diệp dung hoa nhìn về phía trước, khẽ nói.

Diệp dung hoa cười lạnh, nhìn về phía đó, châm chọc nói: "Tỉ ấy tính toán mọi đường vẫn không sao lấy được trái tim Hoàng thượng,

không biết ai đáng thương hơn ai đây?" Nói xong, quay người rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh, không buồn liếc nhìn tí tí mình lấy một cái.

Chương 12

Âm thanh cầm canh trong cung tuy không lớn nhưng giữa màn đêm yên tĩnh vẫn có thể nghe rõ ràng.

Thính Trúc vội vã đi vào cổng

cung Hi Hòa, đêm mùa thu khá lạnh nhưng mồ hôi vẫn rịn đầy trán vì bước quá mau. Các cung nữ thái giám khác thấy nàng khẩn trương như vậy, không ai dám ngăn lại, ai nấy đều bất an trong lòng, không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Thấy phòng trong vẫn sáng đèn, Thính Trúc không do dự, nhấc chân vào ngay. Vừa bước vào, thấy Trang Lạc Yên đã đi nghỉ, Vân Tịch đang buông màn, thấy Thính Trúc bước vào, vẻ mặt rất nghiêm nghị, tay nàng lại cuốn màn lên: “Có chuyện gì thế?”

“Chủ tử, Ông tần ở Tỉnh Ngọc các vừa đi rồi.” Thính Trúc thở gấp, “Lúc này Tỉnh Ngọc các đang lộn xộn lắm.”

“Ông tần của Tỉnh Ngọc các?” Trang Lạc Yên ngồi dậy, nghi ngờ hỏi, “Ông tần chẳng phải đã khỏe lại rồi sao? Mấy hôm trước còn gặp nàng ấy đi dạo bên ngoài, sao nói mất là mất?”

“Nô tì không rõ lắm, chỉ nghe nô tài Tỉnh Ngọc các nói, hai ngày gần đây Ông tần vẫn bồn chồn lo lắng, vậy mà hiện tại đã đi.”

Trang Lạc Yên nhú mày, bồn

chồn lo lắng? Rồi đang êm đẹp lại đột ngột mất, thật sự không có nguyên do khác?

Uông tần bị bệnh khá lâu, lại không được lòng Hoàng đế, nhà ngoại không có thế lực, dù cái chết của nàng ấy có điều kỳ lạ thì e rằng Thành Tuyên đế cũng sẽ không phái người tìm hiểu, còn Hoàng hậu, nàng ấy lại càng không phí công sức vào việc này.

“Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương có ý chỉ gì không?” Trang Lạc Yên hít sâu một hơi, tuy nàng và Uông tần không qua lại với

nhau nhưng nghe người này đột nhiên qua đời vẫn cảm thấy lạnh cả lưng.

“Cao công công ở cung Kiền Chính đã truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, nói rằng mọi thứ đều do Hoàng hậu nương nương làm chủ, chỉ là niệm tình Uông tần vào cung đã nhiều năm, Hoàng thượng đặc biệt cho phép lấy nghi thức dành cho quý tần để làm tang lễ.” Thính Trúc ở trong cung đã lâu, sao không nhận ra cái chết của Uông tần có điểm kỳ lạ, có điều Hoàng thượng không để ý, Uông tần cũng đành oan uổng chết đi

như vậy thôi.

“Nghỉ thức dành cho quý tần à?”
Trang Lạc Yên kéo chăn lên cao hơn một chút, nhìn ngọn nến lay lắt cháy trên giá, phi tần không được sung ái trong hậu cung này sẽ nhận được kết cục thế lương thế đó, ngay cả cái chết cũng không khiến bao nhiêu người bận tâm, tựa như bông hoa dại ven đường tàn lụi cũng không ai hay biết, “Nếu Hoàng thượng đã có ý chỉ như vậy, chúng ta cứ theo quy định mà phúng viếng đi.”

“Vâng.” Thính Trúc hơi cúi

người, Vân Tịch lại sừng sốt một chút rồi mới hạ màn xuống, che đi ánh sáng vàng vọt của ngọn nến trong phòng.

Trang Lạc Yên nằm trên đệm nhưng chần gấm, mắt mở chong chong.

“Chủ tử, người có muốn tắt hết nến đi không?” Bên ngoài màn, Vân Tịch khẽ hỏi.

“Đề lại một ngọn nến cạnh cửa đi.” Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, không nói thêm nữa.

“Vâng.” Vân Tịch và Thính Trúc

đưa mắt cho nhau, tắt những cây nến khác rồi yên lặng ra khỏi phòng.

Sáng sớm thức dậy, Trang Lạc Yên chọn một bộ váy màu nhạt, đồ trang sức cũng không dùng loại quá rực rỡ, tuy không đến mức mộc mạc nhưng cũng không để người khác thấy nàng ăn mặc cầu kỳ sắc sỡ khi Ông tần vừa mới đi.

Ngồi kiệu tới cung Cảnh Ương, thấy sắc mặt các phi tần tới trước tuy vẫn bình thường nhưng không được tươi tắn như xưa, hơn nữa tất cả đều ăn mặc giản dị, hiển nhiên

vết xe đở của Kim lương nghi ngày nào vẫn khắc sâu trong lòng họ.

Không bao lâu sau, các phi tần đã đến khá đông đủ, khi nhắc đến Uông tần đều tỏ vẻ thương tiếc, hoàn toàn quên mất trước đó họ và Uông tần cũng không qua lại bao nhiêu.

“Tương hiền tần tới.”

Nghĩ đến Tương hiền tần và Uông tần ở cùng một chỗ, sắc mặt những người ngồi đây đều hơi thay đổi, dù gì chỗ đó cũng vừa có người chết, ít nhiều đều thấy xui xui thế nào đó.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Tương hiền tần lộ vẻ mệt mỏi, mắt thâm quầng như thể một đêm không ngủ.

“Tương hiền tần không cần đa lễ như vậy, Uông tần và nàng sống cùng nơi, chắc đêm qua nàng vất vả lo liệu mọi việc cho Uông tần nên chưa nghỉ ngơi được nhiều, ngồi đi.” Sắc mặt Hoàng hậu vẫn như thường ngày, sai thái giám mang đôn bọc lụa đến cho Tương hiền tần ngồi.

“Tương hiền tần và Uông tần tình cảm thắm thiết, xin hãy nén bi

thương.” Yên quý tần khuyên giải khách sáo.

“Ông tần với tất cả chúng ta đều là tử muội, Yên quý tần cũng phải nén buồn đau đấy.” Tương hiền tần lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn thẳng Yên quý tần, trong mắt chỉ là trống rỗng thờ ơ.

Yên quý tần biến sắc, lườm Tương hiền tần một cái, không nói thêm nữa.

Bầu không khí đột nhiên trở nên cứng ngắc, không ai ngờ một Tương hiền tần kiêu lời trăm mặt mọi ngày lại nói như vậy, vài người

còn thấy vui vẻ khi Yên quý tần mất mặt, đều cúi đầu hơi mỉm cười chế nhạo.

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn một lượt những người ngồi đây, không nói gì.

“Hoàng ân như biển, cho phép hạ táng Uông tần bằng nghi thức dành cho quý tần, Uông tần ở trên trời có linh chắc cũng sẽ an lòng.” Thực quý phi nhẹ nhàng nói, mấy lời không ai dám phản bác, chẳng lẽ có người dám nói Hoàng thượng không đủ tốt hay sao?

Trang Lạc Yên không có hứng

thú với loại chuyện phiếm này, sau khi ra khỏi cung Cảnh Ương, nàng không muốn lên kiệu, chỉ cùng mấy cung nữ thái giám đi dạo một lát trong ngự hoa viên.

Đây là số mệnh của những nữ tử trong hậu cung, tuổi còn trẻ đã kết thúc cuộc đời, được ban một phong hào không lớn không nhỏ để hạ táng, lại còn phải ngợi ca ơn đức của hoàng gia mệnh mông như trời biển. Trang Lạc Yên nheo mắt nghĩ, vì sao những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết còn có tâm tư nghĩ đến yêu với đương?

Ngang qua ngự hoa viên, chợt nghe có tiếng vỗ tay phía trước truyền đến, biết Hoàng đế dùng nghi trượng để hoàng đi về phía này, Trang Lạc Yên mở mắt ra, cúi đầu đứng dẹp sang một bên, may mà ánh nắng mùa thu không gay gắt lắm.

Phong Cẩn ngồi trên ngự liên, vốn không có tâm tình nhìn xem xung quanh là ai, bỗng chợt bừng tỉnh quay đầu, thấy ven đường là một bóng dáng quen thuộc, lập tức phát tay, ngự giá liền ngừng lại.

“Chiêu sung nghi?” Phong Cẩn

cúi đầu, cho Trang Lạc Yên đứng thẳng lên, “Từ chỗ Hoàng hậu về sao?”

Gần đây, chính sự bận rộn, Phong Cẩn rất ít lật thẻ bài của phi tần, cũng đã vài ngày chưa gặp Trang Lạc Yên, nay thấy nàng ấy mộc mạc giản dị đứng trong ánh mặt trời lại có cảm giác vui mắt đẹp lòng.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đúng là vừa từ chỗ Hoàng hậu nương nương đi ra.” Trang Lạc Yên làm bộ cẩn thận lén lút liếc nhìn Hoàng đế một cái rồi lại vội cúi đầu.

“Ừ.” Phong Cẩn gật đầu, đột nhiên nói, “Vậy thì nàng đừng về cung Hi Hòa vội, tới ngự thư phòng thị mặc đi.”

Tuy nói hậu cung không được tham gia chính sự nhưng phi tần hậu cung có thể tới ngự thư phòng mài mực, song, bởi vì Thành Tuyên đế rất ít cho đòi phi tần tới nên chuyện này lại trở thành khá đặc biệt.

Hậu cung to như vậy, người đông như thế, được nhận vinh dự này cùng với có địa vị khá cao, chỉ có Thục quý phi, Từ chiêu dung mà

thôi, hôm nay lại thêm một Chiêu sung nghi nữa.

Cách đó không xa, có mấy phi tần phân vị thấp hâm mộ nhìn theo, thỉnh thoảng cúi đầu khe khẽ bàn tán vài câu.

“Nàng ta biết dùng thủ đoạn để gây chú ý đó.” Tô tu nghi cười nhạt, lẩm bẫm một câu.

Thục quý phi thờ ơ liếc nhìn nàng ta một cái, cho thái giám khiêng kiệu tiếp tục đi, chỉ có điều, ánh mắt đã lạnh xuống một chút.

***

Thị mặc thực ra chỉ là nghiền mực châm trà cho Hoàng đế ở ngự thư phòng thôi, không có thêm hành động vượt giới hạn nào, Phong Cẩn là một Hoàng đế đứng đắn đáng tin. Đáng tin là vì hần phân rất rõ chuyện công việc nghiêm túc và chuyện vui đùa, trong mắt hần, nữ tử chỉ là một thứ tiêu khiển, bình thường có thể coi như một món đồ chơi, nhưng khi xử lý công việc thì phụ nữ với hần là vật trang trí có cũng được, không có cũng không sao, chí ít Trang Lạc Yên đã vào ngự thư phòng lâu như vậy mà vẫn chưa thấy tên Hoàng đế

này quẳng cho nàng ánh mắt tình tứ triền miên nào.

“Bẩm Hoàng thượng, Tô đại nhân Thị lang Bộ lại xin cầu kiến.” Cao Đức Trung đi vào, nhỏ giọng thông báo.

Trang Lạc Yên nghe vậy, liếc nhìn Phong Cẩn, thấy hắn có ý gắp vị Tô đại nhân này bèn tự giác đặt quyển sách trên tay xuống, đi vào phòng trong phía sau bình phong.

“Cho hắn vào đi.” Phong Cẩn ném tấu chương sang một bên, liếc mắt về phía bình phong, bình thản nói.

Tô đại nhân, Thị lang Bộ lại, không biết có quan hệ gì với Thục quý phi không nhỉ? Trang Lạc Yên đánh giá gian phòng một chút, những vật bày biện trong này rất đúng khuôn phép, không xa hoa hay quá đẹp để tinh tế, trông quả là đúng vị “Đế vương”, không thú vị chút nào.

Âm thanh nói chuyện bên ngoài loáng thoáng truyền vào, Trang Lạc Yên không chú tâm nghe lắm, đối với nàng, biết mấy chuyện này không có gì hay ho, song đột nhiên một cái tên lọt vào tai nàng, “Trang Thanh Chi”? Đây chẳng phải tên

đại huynh “Trang Lạc Yên” hay sao? Nàng chợt cảm thấy không ổn, hình như vị Tô thị lang này đang tỏ cáo “anh” mình?

“Tô ái khanh, việc khanh tấu có chứng cứ xác thực nào không?” Phong Cần bình thản nhìn Tô Khổng Lan đang quỳ bên dưới, chậm rãi khép tấu chương lại, khiến người ta không thể nhận ra hẳn có tin lời nói một phía của đối phương hay không.

“Vi thần không dám nói xấu Trang đại nhân.” Tô Khổng Lan hơi ngẩng đầu, thấy Hoàng đế vẫn bình

thản nhìn mình, lại vội vã cúi xuống, mồ hôi rịn đầy trán.

“Trẫm đã biết, việc này trẫm sẽ phái người tra rõ, khanh lui ra đi.”

“Vi thần xin cáo lui.”

Bên ngoài lại lần nữa rơi vào yên tĩnh, Trang Lạc Yên lẳng lặng ngồi ở gian trong hơn nửa canh giờ mới có thái giám vào gọi nàng đi ra tiếp tục hầu hạ. Khi nàng ra ngoài, nét mặt Phong Cẩn vẫn không có gì thay đổi, như thể vị “Trang Thanh Chi” vừa bị nhắc đến không phải là ca ca nàng, và người tố cáo cũng không phải ca ca Thục quý phi vậy.

Tim Trang Lạc Yên thoáng nhảy lên thảng thốt, một vị Hoàng đế lòng dạ thâm trầm khó đoán như vậy mới là kẻ đáng sợ nhất, nàng đã thắc mắc sao Hoàng đế lại cố tình muốn diễn trò “hồng tú thêm hương”^(*), lại còn chọn một người không sành thơ từ văn chương như nàng, thì ra là vì việc kia.

(*) Hồng tú thêm hương: Hồng tú chỉ người đẹp ăn mặc lộng lẫy, câu này chỉ một lạc thú, đêm đọc sách có người đẹp châm hương giúp.

Có điều, cử chỉ lần này của Hoàng đế là muốn cảnh cáo Trang gia hay muốn khơi lên mâu thuẫn

giữa Trang gia và Tô gia? Tuy Trang Lạc Yên cũng có chút ít chiêu trò nhưng về “thủ đoạn chính trị” thì nàng không có tự tin thử một lần.

Khi bước ra, Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế vẫn tỏ vẻ bình thường, lộ vẻ hơi bối rối khó xử: “Hoàng thượng...”

“Gần đây trong cung có thêm một ngự trù chuyên làm món Thực Xuyên, ái phi xưa nay thích mỹ thực, vậy hôm nay cùng trầm dùng bữa đi.” Phong Cận hơi mỉm cười, dường như không thấy được vẻ bối rối của Trang Lạc Yên, đặt tấu

chương trong tay sang một bên.

Trang Lạc Yên nghiêng người: “Thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.”

“Ừm.”

Ngự thư phòng lại một lần nữa rơi vào tĩnh lặng.

Vùng Thục Xuyên quanh năm ẩm ướt nên các món ăn hầu hết đều cay nóng, cũng may Trang Lạc Yên đã được huấn luyện qua lớp “ăn lâu chuyên nghiệp” nên không ngại, cộng thêm việc các món ăn của hoàng cung cũng để tâm đến dạ

dày Hoàng đế nên cũng không cay
lắm.

Phong Cẩn nhìn nữ tử đang
ngoan ngoãn ngồi ăn cơm, phản
ứng của nàng vừa rồi làm hắn rất
thỏa mãn, một người không quá
thông minh, nhưng chắc chắn sẽ
không vì chuyện nhà mình làm hắn
mất hứng, rất tốt. Đã vào hoàng
cung, đương nhiên nên có suy nghĩ
là người của Hoàng đế, một phi tần
luôn chỉ biết lo cho nhà mẹ đẻ thì
dù có xinh đẹp và thông tuệ đến
đâu, hắn cũng không có khả năng
sủng ái nàng ta nhiều.

Đàn ông hay phụ nữ trên thế gian này đều ích kỷ như vậy, đàn ông luôn luôn muốn phụ nữ toàn tâm toàn ý hướng về mình, còn phụ nữ luôn luôn muốn người đàn ông toàn tâm toàn ý nỗ lực vì mình, tiếc rằng thế giới này không có điều gì vẹn toàn cả. Phong Cẩn là một Hoàng đế, một người đàn ông đặc biệt, thứ hắn có nhiều hơn những người đàn ông khác, tất nhiên, yêu cầu cũng sẽ nhiều hơn.

Trang Lạc Yên rất hiểu tâm tư của loại đàn ông này, vậy nên trước mặt hắn, nàng vui vẻ thể hiện rằng trong lòng mình, Hoàng đế quan

trọng hơn gia đình, nàng cũng hiểu rằng, nếu Phong Căn để nàng nghe được những điều này từ người nhà họ Tô thì chí ít trong thời gian tới đây, hẳn không có ý định động đến Trang gia.

Nghề làm phi này, đãi ngộ rất tốt nhưng hơi hao tâm tổn trí, “sếp” khó đoán quá, nàng cố lắm mới chỉ đạt mức “tạm được”.

Phong Căn hài lòng, tâm trạng đương nhiên sẽ vui vẻ, đã vui vẻ, đêm đó tất nhiên sẽ giữ Trang Lạc Yên lại tâm cung để thị tẩm rồi.

Chuyện Hoàng đế cho đòi Chiêu

sung nghi thị mặc, lại ban thưởng dùng chung ngự thiện, giữ nàng ta lại thị tâm tối đó đã lan truyền khắp cung, có kẻ ghen ghét, cũng có người thờ ơ, song không khí của hậu cung buổi tối hôm ấy chỉ bình thường như mọi ngày mà thôi.

Qua canh hai, Trang Lạc Yên mở mắt, vừa định ngồi dậy, một bàn tay liền đè nàng lại.

“Nàng đi đâu?”

“Hoàng thượng, thiếp nên đến phòng bên thôi.” Làm phi tần, nếu không phải do Hoàng đế ban ơn, sau khi thị tâm ở tâm cung của

Hoàng đế thì không được ngủ lại trên long sàng.

“Không cần, ngủ đi.” Phong Cận kéo chăn cho Trang Lạc Yên, giọng nói còn hơi ngái ngủ, “Sáng sớm mai trăm còn phải thiết triều, nàng đừng động đây nữa.”

Trang Lạc Yên nhìn vị Hoàng đế không còn một chút khí thế Đế vương trước mặt, khe khẽ “vâng” một tiếng rồi nằm yên, loại thời tiết này mà bất nằm chung thì đúng là giày vò nhau, nàng vươn tay nắm một góc chăn, dèm cẩn thận cho Hoàng đế, nhắm mắt lại.

Ngay khi Trang Lạc Yên vừa nhắm mắt, Phong Cần đột nhiên mở bừng mắt, nếu lúc này Trang Lạc Yên nhìn thấy, nhất định sẽ cảm thán một câu “Đây là ánh mắt phức tạp của nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình đây.”

Mở mắt, hoa văn rồng vờn trong mây vàng rực chiếu vào khiến tâm trí còn mơ mơ màng màng của Trang Lạc Yên tỉnh táo lại rất nhanh, đây là tấm cung của Hoàng đế, nàng chớp chớp mắt, quay sang nhìn người nằm bên. Đúng lúc này, người bên cạnh cũng mở mắt ra, không có cảnh tượng lãng mạn

“bốn mắt nhìn nhau tình tứ”, bởi vì đôi mắt quá đằm tĩnh, không một gợn sóng, khiến Trang Lạc Yên không nhìn ra trong ấy có chút tình cảm nào hay không.

“Hoàng thượng,” Trang Lạc Yên cười cười, trong mắt tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc của một người con gái vừa cùng người mình yêu ôm nhau ngủ một đêm.

“Đêm qua nàng ngủ ngon chứ?” Phong Cẩn ngồi dậy, ngoài màn đã có cung nữ thái giám nối nhau đi vào, hầu hạ hẩn mặc quần áo, đi giày.

Trang Lạc Yên nhìn tấm lưng hằn: “Lúc đầu thiếp còn nghĩ sẽ không ngủ được, nhưng sau đó lại ngủ rất ngon.”

“Thế à?” Phong Cần nhận khăn lụa từ tay cung nữ, quấn lên đầu, quay sang nhìn Trang Lạc Yên đang đứng dậy khỏi giường, trên mặt xuất hiện một nụ cười giấu cợt, “Quả đúng là thế.”

E then cúi đầu, Trang Lạc Yên nhìn viên gạch lát sàn dưới chân, khóe miệng hơi cong lên, đúng là Hoàng đế có khác, diễn viên đóng vai đa tình bẩm sinh.

Trước đây, khi xem ti vi luôn cảm thấy diễn viên đóng vai Hoàng đế rất đáng thương vì bộ long bào thoát nhìn vô cùng khó chịu, song hôm nay Trang Lạc Yên tự tay sờ vào long bào chân chính mới phát hiện nó được chế tác rất tinh xảo, chạm vào chỉ thấy trơn mát, không biết trải qua bao nhiêu quy trình phức tạp mới tạo nên một bộ này, xem ra trước đây nàng không ưa nổi loại phim cổ trang vớ vẩn trên truyền hình cũng là có lý do cả.

Cung kính tiễn Hoàng đế ra cửa rồi, Trang Lạc Yên mới cùng cung nữ của mình tới thăm cung Hoàng

hậu.

Thủ tục chào hỏi vẫn như mọi ngày, Hoàng hậu vẫn bình thường như xưa, cả Thục quý phi cũng không có bất kỳ hành vi khác thường nào, song Trang Lạc Yên không tin nàng ta không hề biết chuyện nhà mình đang muốn đổi phò với nhà họ Trang, nữ tử này quả rất ân nhân và sâu sắc.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, bầu trời hôm nay hơi âm u, dường như sắp đổ mưa, Trang Lạc Yên nhíu nhíu mày, mùa này mà gặp mưa thì rất ẩm ướt lạnh lẽo, khó chịu lắm.

“Chiêu sung nghi làm sao thế, sáng sớm đã chau mày cau mặt?” Mã tiếp dư chậm rãi đến gần, hơi nhướn mày hỏi, “Chẳng lẽ muội muội chọc Hoàng thượng mất hứng rồi?”

“Mã tiếp dư lúc nào cũng thích phỏng đoán nhỉ?” Trang Lạc Yên cười cười.

Khi Mã tiếp dư cho rằng Trang Lạc Yên chỉ thờ ơ cho qua chuyện này thì đột nhiên nàng đổi sắc mặt, nụ cười nhanh chóng vụt tắt trên môi: “Ai cho phép một tiếp dư nhỏ nhỏ như ngươi có quyền thăm vấn

chuyện giữa Hoàng thượng và ta? Chuyện trong hậu cung là do Hoàng hậu nương nương quản lý, đâu đến lượt một tiệp dư xen vào, đúng là không biết phép tắc gì cả.”

Mã tiệp dư cứng đờ cả mặt, chột cảm thấy hơi hơi sợ hãi, song nhìn bên cạnh còn có vài vị phi tần khác đứng xem, không bỏ được sĩ diện nên đành cứng giọng: “Hay là bị ta đoán trúng rồi nên Chiêu sung nghi muội muội then quá hoá giận chẳng?”

“Cần rõ, Mã tiệp dư nói năng không có quy củ, mặc dù địa vị của

ta không tính là cao nhưng cũng không đến phiên tiếp dư như người có thể làm nhục.” Trang Lạc Yên lạnh lùng nói, “Thính Trúc, và miệng.”

“Người dám...” Mã tiếp dư còn chưa dứt lời, bàn tay Thính Trúc đã rơi lên má nàng ta, nàng ta muốn quát mắng, vừa ngẩng đầu lại bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Trang Lạc Yên.

“Mã tiếp dư, nay đã khác xưa rồi, ngài thực sự rất không có quy củ, nô tì đành mạo phạm.” Thính Trúc lại lật tay tát thêm một cái, sau đó

cúi người thi lễ với Mã tiếp dư rồi mới lui về đứng sau lưng Trang Lạc Yên.

Nay đã khác xưa rồi?

Mã tiếp dư nhìn ánh mắt lạnh như băng của Trang Lạc Yên, nhớ tới thái độ của mình khi người này thất thế, sợ hãi và hoang mang gần như muốn ép vỡ lồng ngực nàng ta, khiến nàng ta lao đảo suýt ngã, may có cung nữ đứng sau đỡ lưng mới đứng vững được.

“Về cung.” Trang Lạc Yên không buồn nhìn nàng ta thêm một cái,

bước lên kiệu.

“Cung tiền Chiêu sung nghi.”

Đợi khi Trang Lạc Yên đi khuất, các phi tần địa vị thấp hơn chứng kiến chuyện vừa rồi đều quay sang nhìn Mã tiệp dư, ánh mắt đầy chế giễu, như thế mới xem hài kịch.

Trang tiệp dư đứng bên cạnh, sắc mặt xấu vô cùng, Trang Lạc Yên nói câu “một tiệp dư nho nhỏ” kia không biết là mắng Mã tiệp dư hay muốn mắng cho mình nghe đây?

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, vừa rồi Chiêu sung nghi cho cung

nữ và miệng Mã tiếp dư trước mắt người khác đấy.” Hòa Ngọc rất bất ngờ vì vị Chiêu sung nghi đạo này rất khiêm nhường, lại đột nhiên hồng hách lên.

“Mã tiếp dư xưa nay vốn không biết quy củ phép tắc, Chiêu sung nghi trách phạt nàng ta cũng không có gì lạ.” Hoàng hậu vẫn không đổi sắc mặt, “Huống chi nghe nói hôm qua Tô thị lang dâng tấu tố cáo Trang gia.”

“Hôm qua chẳng phải...” Hòa Ngọc giật mình ngẫm lại, hôm qua chẳng phải Chiêu sung nghi được

gọi tới ngự thư phòng thì mặc sao, thảo nào hôm nay tâm trạng Chiêu sung nghi không vui, Mã tiếp dư này cũng xứng đáng, đúng lúc xông lên va phải tường.

“Còn trẻ, vẫn là không đủ kiên nhẫn.” Hoàng hậu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Việc này không có gì, nếu Mã tiếp dư đã vi phạm cung quy thì phạt nửa năm lương bổng đi.”

“Vâng.” Hòa Ngọc cúi đầu lui ra ngoài, vị Mã tiếp dư này giờ đây không được sủng ái, bên điện Trung Tĩnh vốn đã không nhiệt tình đối đãi, nay lại bị chủ tử phạt nửa

năm bổng lộc, cuộc sống sau này sợ là càng lúc càng khó khăn. Những người không biết thức thời như vậy, sớm phải rơi vào kết cục này thôi, nhờ chủ tử nhân từ, hôm nay chỉ xử lý nhẹ nàng ta một lần.

Chuyện Chiêu sung nghi cho người vả miệng Mã tiếp dư lan ra khắp cung rất nhanh, các phi tần mỗi người một suy tính riêng.

“Chẳng qua chỉ là giận chó đánh mèo thôi.” Thục quý phi cười cười, không để ý lắm, rải thức ăn vụn vào bể cá bằng sứ Thanh Hoa, nhìn mấy con cá vàng nháo nhào vọt lên đớp

mà không đợi thức ăn chìm xuống, nụ cười càng thêm dịu dàng, “Mấy kẻ tham ăn luôn không biết kiên nhẫn như thế đấy.”

Chiều tối, mưa mới bắt đầu rơi, chưa hết chiều mà trời đã tối sập, Cao Đức Trung cùng các cung nữ thái giám thấp nển trong cung, thấy Hoàng đế còn đang xem tấu chương bèn lui sang đứng một bên.

“Trẫm nghe nói hôm nay Chiêu sung nghi trách phạt Mã tiếp dư?” Hoàng đế đột nhiên lên tiếng.

Cao Đức Trung hơi sững lại, sau

đó trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài cũng có nghe loáng thoáng.”

Phong Cần cười cười, vẻ mặt không hề tỏ ra khó chịu: “Nàng ấy hôm nay không vui, lấy trâm như ý tường vân mà Hồng Độ quốc tiến cống mấy hôm trước thưởng cho nàng ấy đi, tóc nàng ấy mềm mại mượt mà, thích hợp với trâm này nhất.”

Cao Đức Trung thầm hiểu “nàng ấy” là ai, khẽ khàng vâng dạ.

Một phi tần thức thời, tâm kế không quá sâu, lại yêu Hoàng đế sâu sắc như Chiêu sung nghi mới

chính là kiểu phi tần hợp ý Đế vương nhất, nếu như không hề bộc lộ chút xiu tâm tình nào ra ngoài thì mới là thâm sâu đáng sợ.

Nhưng nữ tử trong cung đại đa số đều là như thế, Chiêu sung nghi vẫn còn non tay lắm, may nhờ Hoàng thượng yêu thích, nếu không, hôm nay đừng nói đến ban thưởng, sợ là còn phải nhận trách phạt nữa kia.

Ngay khi Cao Đức Trung định lui ra thì Hoàng đế đang ngồi trước ngự án lại lên tiếng.

“Mã tiếp dư ngôn hành bất cần,

xúc phạm bề trên, giáng xuống thành tài nhân để răn đe.”

“Vâng.” Cao Đức Trung ngẩng đầu nhìn Đế vương, thấy ngài không dặn dò gì thêm bèn lặng im lui ra bên ngoài.

***

Hôm sau, Trang Lạc Yên tới cung Cảnh Ương thỉnh an Hoàng hậu, vừa tới cửa cung liền bắt gặp vài vị phi tần phân vị thấp cùng tới. Bọn họ thấy Trang Lạc Yên, vội bước lại chào, thái độ cung kính hơn xưa.

“Các muội muội không cần đa lễ,

đều là chỗ tử muội với nhau.” Trang Lạc Yên xuống kiệu, vươn tay như định đỡ người đứng lên, thoạt nhìn rất thân thiện khiêm nhường, song ai nấy ở đây đều không tin vị Chiêu sung nghi này thật sự thân thiện như vẻ ngoài này.

“Chiêu sung nghi tử tử thương yêu bọn muội muội nhưng bọn muội muội vẫn không nên quên bốn phận mới phải.” Nữ tử đứng đầu cung kính thưa.

Trang Lạc Yên nhìn nàng ta, tuổi còn trẻ, mặc dù nhan sắc cũng có đôi phần nhưng so với những

người khác trong hậu cung thì không tạo được ấn tượng lắm. Lời nói vừa rồi của nàng ta hơi cố ý lấy lòng đồng thời lại mang theo một loại cảm xúc khó nói nên lời.

“Bái kiến Chiêu sung nghi.”

Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai khiến Trang Lạc Yên hiểu ra vì sao vị tài nhân trước mắt này lại nói như thế, nàng hơi nhếch miệng, thanh âm dịu dàng hơn bình thường: “Mã tài nhân.”

Mã tài nhân liếc nhìn mấy cung phi đang hành lễ với Trang Lạc Yên, không cam lòng mà khom người

chào, khoảnh khắc cúi đầu, nàng ta như cảm nhận được ánh nhìn chằm chọc từ bốn phía, thâm tâm càng thêm khó chịu, nhưng lại nghĩ đến, chỉ trong một đêm, cô ả này có thể đạp mình xuống làm tài nhân, nàng ta đành cố nuốt căm hận vào lòng.

“Thôi thôi, thời gian cũng không còn sớm, tỉ muội chúng ta vào thỉnh an Hoàng hậu nương nương đi.” Trang Lạc Yên cũng không ngốc đến mức gây sự với Mã tài nhân ngay trước cửa cung Hoàng hậu, nàng muốn Hoàng đế nghĩ nàng chỉ là một người đơn giản dễ đoán chứ không phải một kẻ tùy

tiện ngu xuân. Ai bảo nam tử đều có một bệnh chung, vừa không hi vọng nữ tử quá mức thông minh khó nắm bắt, vừa trông chờ họ đừng quá vô dụng vụng về.

Khi những người khác lướt qua bên cạnh mang theo tiếng cười trào phúng, Mã tài nhân vẫn đứng ngây ra, để mặc gió lạnh sớm mai quất lên má rát buốt.

Thục quý phi luôn đến cung Cảnh Ương không sớm không muộn, nàng vịn tay cung nữ xuống kiệu, khóe mắt đảo qua Mã tài nhân đang đứng một góc, khóe miệng vẽ

lên một đường cong chậm chọc, đi thẳng vào cửa chính, lướt qua cả lời chào của Mã tài nhân.

Vào sảnh chính, nàng nhìn Chiêu sung nghi đang ngồi ở vị trí thứ ba bên phải, thỉnh an Hoàng hậu xong liền ngồi vào vị trí đầu tiên bên trái, cười nói: “Hôm nay các tử muội đều tới sớm nhỉ.”

Mọi người ngồi đây ai không biết chuyện huynh trưởng Thục quý phi tố tội người nhà Chiêu sung nghi, hôm nay nhìn thái độ Thục quý phi bình thản như vậy, hiển nhiên nàng ta hoàn toàn

không thềm để mắt tới Chiêu sung nghi này.

Trang Lạc Yên làm bộ không biết suy nghĩ của những người xung quanh, rũ mí mắt coi như không có chuyện gì, dù sao... người ở hậu cung không được tham gia chính sự kia mà.

“Trời ngày càng lạnh, các muội muội còn chịu khó tới thỉnh an bốn cung sớm như vậy, vất vả cho các muội muội rồi.” Hoàng hậu ôn hòa nói, “Hòa Ngọc, dâng trà nóng.”

Thục quý phi cười lạnh trong lòng, Hoàng hậu muốn có trò vui

thì cũng phải xem nàng có muốn diễn tuồng hay không, một sung nghi đã là gì, cáo già nghìn năm chân chính là vị đang ngồi ở vị trí cao nhất kia kia.

Trà dâng lên là trà mới do điện Trung Tỉnh đưa tới, các phi tần phân vị thấp thì đến cả vụn trà cũng chưa có, Hoàng hậu lấy trà mới đãi khách, không biết là có ý riêng hay thật sự quan tâm người khác đây?

“Trà này của nương nương quả là đặc biệt thơm mát.” Hiền phi nhấp một ngụm, khen ngợi nhiệt

tình.

Trang Lạc Yên thổi nhẹ lá trà nổi trên mặt tách nước nhìn cọng trà lập lòe trôi, khóe miệng cong lên, xưa nay Hiền phi luôn cùng phe với Hoàng hậu, nịnh nọt trơn tru ghê, trà này tuy quý nhưng cũng không tính là đặc biệt hiếm, chẳng lẽ trong cung Hiền phi không có hay sao?

“Xưa nay muội luôn yêu trà, hôm khác Hòa Ngọc sẽ mang một ít đến để muội khỏi phải suốt ngày nhớ mong trà chỗ bốn cung.” Hoàng hậu không cố ý che giấu sự

thân cận đối với Hiền phi trước mặt mọi người, song ngay câu sau liền chuyển hướng sang Trang Lạc Yên.

“Bổn cung nghe nói hôm qua Mã tài nhân chống đối Chiêu sung nghi nên đã bảo bên điện Trung Tĩnh cắt nửa năm bổng lộc của nàng ta, trước giờ muội luôn khoan dung độ lượng, không cần so đo với người như vậy làm gì, hạ thấp bản thân.” Hoàng hậu nhẹ nhàng lau khóe miệng, lại tươi cười, “Các vị đang ngồi đây mặc dù đều là tử muội nhưng lễ nghi vẫn không thể thiếu, kẻ dưới vô lễ với người trên, được sủng sinh kiêu đều là điều tối kỵ

trong cung, hành vi như Mã tài nhân hôm qua là không thể tha thứ, các muội cũng nên nhớ kỹ.”

Được sủng sinh kiêu?

Mã tài nhân lấy đâu ra “sủng”?

Tất cả phi tần ngồi đó đều hiểu, mấy lời này của Hoàng hậu đâu phải nói Mã tài nhân mà là nói cho “ai đó” nghe kìa. Trong lòng dù nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng ai nấy đều vội vàng vâng dạ, không ai nhìn Mã tài nhân đã trắng bệch cả mặt trong góc kia một lần.

Trang Lạc Yên rất muốn vỗ tay

trước hành động giúp nàng gây thù chuốc oán của Hoàng hậu, bề ngoài là nói Mã tài nhân nhưng ngầm ý muốn chỉ trích nàng được sủng sinh kiêu, còn chuyện nhắc nhở mọi người không nên vô lễ với người trên chẳng qua là nói ai thì người ấy tự biết thôi, trong cung này, Hoàng hậu là người đứng đầu, ngoại trừ Hoàng đế và Thái hậu, đâu còn ai cao hơn nàng ấy nữa.

Còn Thái hậu, từ sau sự kiện sét đánh nọ, bà ta rất ít tham dự việc hậu cung, vì vậy vẫn miễn lễ thỉnh an hằng ngày cho mọi người, Trang Lạc Yên ra khỏi cung Hoàng hậu là

coi như hoàn thành công việc của ngày hôm nay.

“Hôm qua Chiêu sung nghi muội muội chịu ảm ức rồi.” Thục quý phi vịn tay cung nữ, khẽ khàng cười nói, “Chỗ bốn cung có cây sâm trăm năm, ta sẽ sai người mang tặng muội để bồi bổ khí huyết.”

“Cảm ơn quý phi nương nương có lòng, được Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp không cảm thấy ảm ức đâu ạ.” Trang Lạc Yên khom người cảm ơn, lòng lại cười nhạt, cây sâm trăm năm ấy chỉ sợ càng ăn

càng khó chịu thôi.

“Được Hoàng thượng yêu thương đương nhiên tốt rồi.” Thục quý phi nhẹ nhẹ thì thầm một câu, ngồi lên kiệu, “Song có loài hoa cũng giống như pháo hoa ban đêm vậy, khi nổ rộ thì rực rỡ lóa mắt, tàn lụi lại âm thầm không ai hay, Chiêu sung nghi muội muội nói có đúng không?” Nói xong, nhẹ nhàng phất tay, kiệu từ từ dâng lên vững vàng, Thục quý phi khép mắt, không nhìn đám người còn quỳ sau lưng mình.

Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc đứng thẳng lưng, nhìn về phía kiệu

của Thục quý phi đang đi xa dần, nhìn nghi trượng xa hoa đông đúc dành cho quý phi, hơi rũ mí mắt xuống.

Thính Trúc lo lắng nhìn chủ tử mình, lại thấy khóe miệng hơi nhếch lên của nàng, lòng chợt như có gió lạnh thổi qua.

Vào mùa khô lạnh, hồ sen chỉ còn trơ lại đám lá khô, Trang Lạc Yên đứng bên bờ hồ, nhìn thân sen héo tàn trong nước, từ chối khoác thêm áo choàng Vân Tịch dâng lên, tự ngồi xuống một ghế đá, chỉ vào mặt nước nói: “Hồ sen này vào hè

đẹp là vậy nhưng sang đông cũng chỉ thế này mà thôi.”

Vân Tịch nghe vậy cười cười, liền nói: “Bấm chủ tử, hoa sen tuy không thể nở bốn mùa nhưng đúng là năm sau đẹp hơn năm trước, ngày mai nó sẽ gọi người cắt tỉa lá úa nhánh khô đi, năm sau nhất định sẽ nở đẹp hơn năm nay.”

“Cũng phải, hoa sen khi nở thì xinh đẹp thanh tao, may mà không phải thuộc loài yếu ớt, hoa đủ đẹp mà không quá yếu đuối như thế mới tốt.” Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, ở trong cung đình, loài

hoa yếu ớt chỉ nở được một mùa mà thôi.

“Tần thiếp bái kiến Chiêu sung nghi.”

Trang Lạc Yên nghe có người chào mình bèn quay lại, thấy một nữ tử trông khá quen mắt, tuổi tác có vẻ lớn hơn nàng, trang phục lại không giống phi tần có địa vị cao, nàng cảm thấy hơi lạ, người này cố tình tới đây chào mình là có ý gì?

“Không tài nhân xin đừng đa lễ.” Vân Tịch rất tinh ý, nàng và Thính Trúc lại là người hầu thân cận của Trang Lạc Yên, vì vậy nàng tự mình

đỡ Khổng tài nhân đứng lên có thể cho thấy sự tôn trọng của Trang Lạc Yên với đối phương.

Vân Tịch vừa nói, Trang Lạc Yên liền nhớ ra ngay Khổng tài nhân này là ai, đêm tam hoàng tử mất, vị Khổng tài nhân này đau khổ cầu xin nửa đêm, sau cùng vẫn không được nhìn tam hoàng tử một lần cuối, lại còn bị Hoàng đế phạt quỳ ba canh giờ. Nàng vẫn nhớ đêm đó lúc ra về, ánh mắt Khổng tài nhân này trông trái đến đáng sợ, nhưng lúc này nàng ta không còn vẻ điên cuồng như khi đó mà trông có vẻ rất hiền lành.

“Tạ ơn Chiêu sung nghi.” Không tài nhân chỉ chừng ngoài đôi mươi, nếu ở thời hiện đại thì mới vào tuổi thanh xuân đẹp nhất, ở thời đại này cũng mới xấp xỉ Thục quý phi, song Trang Lạc Yên chỉ nhìn một cái đã nhận ra, trong mắt người này không hề có một tia sáng, chỉ có đờ đẫn và nhợt nhạt.

Không tài nhân đứng lên, nói: “Tần thiếp cho rằng hồ sen tàn sẽ không có ai tới thăm, không ngờ lại làm phiền Chiêu sung nghi ngắm cảnh.”

“Dù là sen tàn thì cũng có nét

đẹp riêng của riêng nó. Khổng tài nhân là người tao nhã, là ta cắt đứt hứng thú của nàng mới phải.”

Khổng tài nhân ngồi xuống một chiếc ghế đã trải đệm, ánh mắt thoáng đảo qua gương mặt tươi cười ôn hòa của Chiêu sung nghi, ở trong cung, vị này cũng được coi là một truyền kỳ xoay chuyển tình thế, trước đó không lâu, vị này vốn đã bị Hoàng thượng bỏ quên, lại chọc Hoàng hậu ghét bỏ, nào ngờ chỉ một đêm đã lấy lại ân sủng, nay thì đến cả Yên quý tần đang nổi bật cũng không dám so đo. Nàng nghe nói Chiêu sung nghi này không có

nhân sắc hơn người, tính tình lại
kiêu căng ngang ngược mới làm
mất lòng Hoàng đế, hôm nay xem
ra lời đồn quả thật không được
chính xác.

“Chiêu sung nghi nhận ra sen
tàn cũng có nét đẹp, tần thiếp cho
rằng Chiêu sung nghi mới là người
thanh tao lịch lãm.” Ánh mắt
Không tài nhân thoáng dao động,
rơi lên một chiếc lá khô trên mặt
nước, “Tần thiếp là một người tâm
thường, chỉ là tỉ tỉ tần thiếp thích
những thứ thanh tao, yên ả, tần
thiếp chỉ thay tỉ ấy đến ngắm mà
thôi.”

Trang Lạc Yên không ngờ Không tài nhân lại đột nhiên nhắc tới tỉ tỉ nàng ta, nàng thoáng kinh ngạc rồi nói: “Tình cảm của tỉ muội các nàng thật sâu sắc.”

Không tài nhân nghe vậy, chỉ cười cười: “Tần thiếp và tỉ ấy cùng một mẹ, hồi Hoàng thượng còn là vương gia đã được phụ thân đưa đến phủ, mẫu thân tần thiếp xuất thân thấp kém lại làm thị thiếp, Hoàng thượng thương yêu tỉ muội tần thiếp nên phong tài nhân, nhờ vậy, khi mẫu thân mất mới được vào mộ phần của dòng họ...” Nàng dừng lại một chút như nhớ tới điều

gì, sau đó cười khở, “Tần thiếp thất nghi rồi, lại nói đến những điều này trước mặt Chiêu sung nghi.”

Trang Lạc Yên nhớ tới thái độ lạnh lùng của Hoàng đế đối với Không tài nhân đêm đó, thoáng hiểu được hàm ý nụ cười này, nàng cũng cười nhẹ: “Không sao, tĩ muội tán gẫu với nhau thôi, có gì mà thất nghi.”

Cô gái trước mặt cười thật đoan trang độ lượng, mang theo vẻ đẹp mê hoặc khó nói nên lời, Không tài nhân thoáng run lên trong lòng, phong thái nhường này khó trách

có thể lấy lại được thánh sủng, nàng vừa muốn tiếp lời, ba tiếng vỗ tay từ nơi nào đó gần đây chợt truyền tới.

Thánh giá?!

Không tài nhân cả kinh, vội vàng đứng dậy, lễ phép quỳ xuống nghênh đón, đến đâu cũng không dám nâng lên. Tiếng bước chân càng lúc càng gần, nàng nhìn thấy một đôi giày màu vàng sáng dừng lại ở một chỗ bên trái cách mình không xa.

“Trời rét, sao ái phi lại ở đây, bị lạnh thì sao?” Giọng nói của Hoàng

thượng rất đôi dịu dàng, dịu dàng đến mức Khổng tài nhân cảm thấy dường như không thực, dù là lúc vào phủ được nhận sự sủng ái của Hoàng thượng, nàng cũng chưa từng nghe ngài dùng giọng nói này nói chuyện với mình.

“Thiếp đâu có yếu ớt như vậy, chẳng lẽ Hoàng thượng coi thiếp như mấy bông hoa xinh đẹp yếu đuối kia?”

“Ái phi có dung mạo như hoa nhưng không có dáng vẻ của hoa, trầm rất hài lòng.”

Thì ra Hoàng thượng cũng có lúc

hiền hòa thân thiết đến thế, mà dám nói chuyện với Hoàng thượng như vậy lại có mấy người, Chiêu sung nghi này thật sự ngây ngô hay là ỷ vào thánh sủng nên quên mất mình là ai?

“Nàng thích sen sao, ở chỗ trẫm có chiếc cốc bằng ngọc chạm hoa sen, trẫm sẽ bảo Cao Đức Trung mang tới cung Hi Hòa cho nàng, để nàng khỏi phải nhớ sen đến nỗi trời lạnh cũng chạy ra, ngốc nghếch ngồi ở đây ngắm lá khô.” Phong Cận cầm lấy đôi bàn tay mềm mại nõn nà trước mắt, hơi lạnh truyền sang khiến hân thoáng nhúu mảy

nhưng không buông ra mà chỉ quay về phía Khổng tài nhân đang khom người đứng một bên, bình thản nói, “Khanh lui ra đi, ở đây có Chiêu sung nghi hầu hạ trăm là đủ rồi.”

“Thiếp xin cáo lui.” Khổng tài nhân cúi đầu lui ra, đi tới phía sau một hòn non bộ, nàng hơi nghiêng đầu quay lại, xuyên qua khe hở, nàng nhìn thấy vị Đế vương luôn cao cao tại thượng kia đang bị Chiêu sung nghi níu lấy tay áo, dải tua trên mũ miện của Đế vương vì động tác này mà nhẹ nhẹ lay động.

“Tình cảm thừa nhỏ giữa Trang thị lang và nàng thế nào?” Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên ngồi đối diện với Phong Cấn, hơi nước trên tách trà trước mặt bay lên lẳng đẵng.

Trang Lạc Yên nâng ấm trà, rót đầy tách trước mặt Phong Cấn, nghe hắn hỏi chỉ cười nhẹ, nói: “Cha mẹ luôn cưng chiều thiếp vô cùng, huynh trưởng cũng rất yêu thương thiếp. Huynh ấy từ nhỏ đã tài hoa mẫn tiệp, lễ nghĩa ôn hòa, song ngày còn trong phủ lại vì thiếp

mà phải sắm vai 'kẻ ác' mấy lần.”

Phong Căn nghe thấy thế, trầm ngâm nâng tách trà lên: “Hắn là một huynh trưởng tốt.”

Hai người đều không nói đến những cáo buộc của Tô thị lang nhưng Trang Lạc Yên có thể ngầm hiểu, Hoàng đế không tính động đến Trang gia, dầu sao Trang gia vẫn luôn an phận thủ thường, là một gia tộc không có nguy hiểm gì đối với Hoàng đế.

Khi Hoàng đế có năng lực tập trung quyền lực vào tay mình thì thái độ đối với phi tần trong hậu

cung cũng thoải mái hơn, chỉ ít không cần cân nhắc xem gia tộc của người đang ngủ bên mình liệu có khả năng làm phản vào một ngày nào đó không. Để tập trung mọi quyền lực vào tay, trước mắt Phong Cần chỉ còn một cản trở, đó là đại gia tộc họ Triệu.

Có câu “Con rết trăm chân đến chết cũng không ngã”, Triệu gia nay tuy đã thu mình khiêm tốn hơn song thế lực sau lưng vẫn quá cường đại khiến Hoàng đế kiêng kị, còn chuyện Tô gia muốn hãm hại Trang gia, trong mắt Hoàng đế, đó chẳng qua chỉ là một trò cười.

Tô gia đột nhiên buộc tội Trang gia trên triều đình, nguyên nhân có lẽ là do gần đây Trang Lạc Yên được sủng ái. Gia tộc của một phi tần thất thế trong triều cũng sẽ có ảnh hưởng nhất định đến tình cảm của Hoàng đế dành cho phi tần ấy, vì vậy Tô gia mới đi một nước cờ không tính là đẹp này, có lẽ Thục quý phi được cho phép về thăm nhà một chuyến đã khiến họ có phần ngông cuồng?

“Thiếp không phải là một muội muội tốt.” Trang Lạc Yên lộ ra một nụ cười khô, trong bụng lại thở dài, chủ nhân cũ của thân thể này quả

thực không phải là một muội muội tốt thật.

Khi đó Trang thị lang không muốn để muội muội Trang Lạc Yên này vào cung, thậm chí còn từng thay muội muội mình chọn ra một số mối tốt, tiếc rằng Trang Lạc Yên nhìn thấy Hoàng đế một lần liền khẳng khẳng muốn tiến cung, còn giận dỗi cãi cọ với phụ thân và huynh trưởng nhiều ngày.

Không thể không nói, đó là một nữ tử được nuông chiều đến ngốc nghếch, không có nhan sắc hơn người lại không có thủ đoạn cao

minh, bỏ uổng thời khắc tươi đẹp nhất của đời mình, lại cho nàng một cơ hội có cuộc đời mới.

Phong Cẩn hiểu được lời này của Trang Lạc Yên, khi hẳn ban thưởng cung mới cho nàng thì đã tiến hành điều tra gia đình Trang Lạc Yên, đương nhiên cũng có điều tra ra thật giả trong những lời nàng từng nói.

“Bẩm Hoàng thượng, đã trưa rồi, có cần truyền ngự thiện không?” Cao Đức Trung đến gần, thấy Hoàng đế không có ý trở về cung bèn lược bớt câu hỏi có quay về rồi

mới truyền thiện không.

“Truyền đi.” Phong Cẩn quay đầu, vươn tay vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, “Trong mắt trăm ái phi tốt lắm.”

“Hoàng thượng,” Ánh mắt Trang Lạc thoáng chuyển dời, như muốn che giấu tình cảm trong đáy mắt.

Hoàng thượng vừa mới vì Chiêu sung nghi mà giáng Mã tiếp dư xuống làm tài nhân, hôm sau lại cùng Chiêu sung nghi dùng bữa trưa, ngay cả buổi tối cũng ở lại cung Hi Hòa, các phi tần trong cung

đều hả hê muốn nhìn Thục quý phi xấu mặt. Ai không biết Tô thị lang dâng tấu nói xấu Trang thị lang, kết quả là Trang thị lang không sao mà vinh sủng của Hoàng thượng dành cho Chiêu sung nghi cũng không hề suy giảm.

Thục quý phi được sủng ái vượt trội trong cung đã nhiều năm, các phi tần khác đều vui vẻ khi nàng bị mất mặt.

Sáng sớm ngủ dậy, ngồi vào trước gương trang điểm, Trang Lạc Yên lười biếng lựa vài món trang sức, nhận chén cung nữ dâng lên,

uống vài hớp, lau khóe miệng rồi nói: “Đặt chiếc cốc ngọc khắc hoa sen vào phòng ta, cẩn thận một chút, đừng để va quệt vào đâu đấy.”

Không hổ là đồ của Hoàng đế ban cho, chiếc cốc này được làm từ một khối ngọc hoàn chỉnh, chạm trổ cực kỳ tinh tế, ngay cả giọt sương trên nụ hoa sen cũng rất sống động, nhìn như sắp rơi xuống vậy.

“Bẩm chủ tử, sáng nay lúc thánh giá rời đi, có nói cứ để người nghỉ ngơi cho tốt, bọn nô tì không được đánh thức.” Thính Trúc vừa chải tóc

cho Trang Lạc Yên vừa cười nói, “Vừa rồi thái giám bên điện Trung Tĩnh đưa trà mới năm nay đến, có nói trong cung còn chưa có mấy vị chủ tử được phân tới đâu.”

Bàn tay đỡ cây trâm trên tóc của Trang Lạc Yên hơi dừng lại: “Những cung nào đã có?”

“Nô tì nghe nói ngoại trừ Thái hậu và Hoàng hậu ra, chỉ có Thục quý phi, Nhu phi, Từ chiêu dung, Yên quý tần có, hơn nữa, chủ tử và Thục quý phi được nhiều nhất ạ.” Thính Trúc nói một cách tự đắc, “Dù sao thì Trang tiếp dư không có

là được.”

Trang Lạc Yên cầm hai chiếc vòng tay so sánh một chút, cười nói: “Những chuyện đó là việc của điện Trung Tĩnh, Trang tiếp dư có hay không thì liên quan gì tới chúng ta đâu?” Nàng vẫn nhớ vị tử tử do thiếp thất sinh này đối xử với “Trang Lạc Yên” cũ không hề có một chút tình cảm, nàng không phải thánh mẫu, không làm nổi chuyện lấy ơn đền oán. Cũng có thể là nhờ “Trang Lạc Yên”, nàng không có năng lực biến địch thành bạn, huống chi quan hệ tử muội như vậy chẳng thể tốt với nhau được

lâu.

Trên triều, Phong Cẩn nhận được tin Thái tử Cao Mỹ quốc tới thăm nước mình. Cao Mỹ trên danh nghĩa là một nước độc lập nhưng thực tế lại là một trong số những nước phụ thuộc của Cửu Châu - quốc gia do Phong Cẩn đứng đầu. Cửu Châu có lãnh thổ rộng lớn, giàu có đông đúc, so với một Cao Mỹ quốc bần hàn thì quả là như một phú ông với tên ăn mày!

Cao Mỹ quốc này, mỗi lần lấy tiếng tới thăm viếng nhưng thực tế là tới vò tiền. Song mấy năm nay

các hoàng tử bên đó xảy ra chút vấn đề nên từ khi Phong Cẩn đăng cơ đến nay, đây là lần đầu tiên có Thái tử tới Cửu Châu.

Phong Cẩn thản nhiên nhìn đám quan viên đang tranh cãi ầm ĩ chỉ vì vấn đề lấy quy cách nào để tiếp đãi sứ thần Cao Mỹ, cười lạnh một tiếng.

“Bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng Cao Mỹ quốc tuy là thuộc địa của chúng ta nhưng chúng ta là một nước lớn, đương nhiên nên lấy quy cách trang trọng để tiếp đón, như vậy có thể cho bọn họ thấy

được phần nào sự giàu có của chúng ta.”

Phong Căn nhìn về phía người đang nói, nhận ra đó là phụ thân của Hoàng hậu, Triệu Dung, hần nhướn mày nửa cười nửa không: “À, đây chính là quan điểm của thừa ân công?”

Triệu Dung cẩn thận trộm quan sát sắc mặt Hoàng đế, nhưng thực sự không nhìn ra suy nghĩ của hắn, ông ta ngáp ngừng một chút rồi nói: “Đây chỉ là thiên ý của vi thần.”

“Thôi được rồi, chẳng qua chỉ là một việc cón con, không cần âm ỉ

lên như vậy.” Phong Cẩn lười nhác mở miệng, “Việc này giao cho bộ Lễ quyết định rồi trình lên trẫm, nếu không còn việc gì thì bãi triều đi.”

Thượng thư bộ lễ cười khỏ một tiếng, rút cuộc ý Hoàng thượng muốn làm lớn hay làm đơn giản đây?

Về cung, Phong Cẩn xem xét một vài tấu chương, gọi Cao Đức Trung lại hỏi: “Hôm nay trong cung có chuyện gì không?”

“Bẩm Hoàng thượng, cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là Hoàng hậu nương nương cho rút

thẻ bài Mã tài nhân, trong cung Thục quý phi bị vỡ hai tách trà, Yên quý tần tản bộ ở ngự hoa viên gần một canh giờ ạ.” Cao Đức Trung nghĩ một lát, chắc rằng mình không quên gì, bèn không lên tiếng nữa.

“Bên cung Hi Hòa có tin gì không?” Phong Căn đứng dậy, đi vào phòng trong để cung nữ cời long bào cho mình, không quay đầu lại, hỏi thêm.

“Cung Hi Hòa sao,” Cao Đức Trung ngăn ra, “Bẩm Hoàng thượng, nô tài chưa nghe nói bên cung Hi Hòa có chuyện gì, Trang

chủ tử bình thường không thích tới ngự hoa viên, cung thị bên dưới cũng an phận thủ thường, chắc là..." Nhận ra mình lại nói nhiều, Cao Đức Trung liền ngậm miệng.

Phong Căn đang hứng thú lắng nghe, thấy ông ta dừng lại bèn quay sang hỏi: "Chắc là cái gì?"

"Nô tài vượt phép rồi, có điều mấy tháng trước Trang chủ tử không được sủng ái, lại nhớ mong Hoàng thượng, thỉnh thoảng sẽ ra ngự hoa viên, có lẽ lúc đó không cẩn thận va chạm với vị chủ tử khác, vậy nên bây giờ không thích

tới đó lắm.” Là vị thái giám hợp ý Hoàng đế nhất, Cao Đức Trung đương nhiên hiểu được một sự việc nên nói đến đâu thì đủ, có thể vừa vẹn toàn vừa không khi quân.

Phong Căn nghe đến đây, không hỏi gì thêm, Cao Đức Trung coi như chuyện này đã xong, cho đến tận sau bữa trưa, thái giám nội thị trình lên khay đựng thẻ bài của các phi tần.

“Trẫm nghe nói gần đây Trang tiếp dư và Trương tiếp dư không được khỏe?” Ngón tay Phong Căn đảo qua hai chiếc thẻ bài, nhắc ra

ném qua một bên, “Nếu đã vậy, thời gian này trăm không cần hai nàng ấy hầu hạ nữa.”

Cao Đức Trung liếc nhìn hai tấm thẻ bài nằm trơ trọi một bên, trong lòng hiểu rõ, người có lỗi với Chiêu sung nghi hồi đó là Mã tiếp dư đã bị rút thẻ bài, mà Trương tiếp dư này từng bắt nạt Chiêu sung nghi hôm nay cũng không thoát, còn Trang tiếp dư... Nếu ông nhớ không lầm, vị Trang tiếp dư này là tử muội khác mẹ của Chiêu sung nghi, nhưng hình như không thân thiết lắm với Chiêu chủ tử. Hồi ấy, mấy lần Mã tiếp dư và Trương tiếp dư

kết bè gây khó dễ cho Chiêu sung nghi, Trang tiếp dư đều có mặt nhưng đến nửa câu xin giúp cũng không có.

Lần này Hoàng thượng làm vậy vì đặc biệt để ý đến Chiêu sung nghi? Cao Đức Trung lần thứ hai cảm khái trước thủ đoạn của vị chủ tử này, trong cung đình, thủ đoạn còn được việc hơn dung mạo nhiều.

“Bẩm, hôm nay Hoàng thượng...”

“Đến chỗ Hoàng hậu đi.” Phong Căn nhặt nhẽo nói.

“Chủ tử, người đã nghe tin gì chưa, hôm nay Trang tiếp dư và Trương tiếp dư bị Hoàng thượng rút thẻ bài rồi.”

Ngay trước bữa tối, Vân Tịch hớn hở bước vào, có vẻ vô cùng phấn chấn trước sự xui xẻo của hai vị kia.

Trang Lạc Yên nhú mày, hơi bất ngờ trước tin tức ấy, hai người này bị Hoàng đế đích thân rút thẻ bài, chẳng lẽ đã đụng đến điều kiêng kỵ nào của Hoàng đế?

Thính Trúc thấy chủ tử vẫn

không tỏ vẻ gì, bèn nói: “Nếu là chuyện Hoàng thượng đã quyết định, chúng ta không cần hỏi thăm nhiều làm gì, Hoàng thượng tự có quyết định của ngài.”

Vân Tịch cũng nhận ra mình biểu hiện hơi thái quá, vội vàng nghiêm nghị trở lại, vỗ tay ra hiệu cho các cung nữ bày bữa tối lên.

Trang Lạc Yên ngấm nhìn vòng ngọc trên cổ tay, thâm tâm lại tự nhắc nhở mình một lần nữa, cần lưu tâm khi đã vào “nghề” này, kéo không cẩn thận lại bị Hoàng đế đại boss dày đi biên cương luôn. Tựa

như chơi trò chơi vậy, người chơi muốn đánh quái lớn, đầu tiên phải kích hoạt nhiệm vụ mới có thể tiếp xúc với quái được.

Bởi vậy mới nói, làm nghề nào cũng có chỗ không dễ chịu.

Chương 13

Chưa biết chính xác bao giờ phái đoàn của Cao Mỹ quốc tới Cửu Châu thì thời tiết đã trở lạnh, các phi tần bắt đầu thay trang phục mùa đông, các cung cũng bắt đầu

nhận than sưởi ấm. Đối với bọn họ, đại diện của một nước nho nhỏ như Cao Mỹ quốc này chẳng quan trọng bằng chuyện ai mới được Hoàng thượng ban thưởng.

Bóc một quả quýt, Trang Lạc Yên lười biếng thở một hơi dài, nhìn tuyết trắng bay lả tả ngoài cửa sổ, quẳng quả quýt bóc dở vào đĩa, nhận bình nước nóng sưởi tay mà Vân Tịch đưa tới: “Hôm nay tuyết rơi càng lớn hơn rồi.” Kiếp trước nơi nàng sinh sống, mùa đông rất ít thấy tuyết rơi, dù đôi khi có tuyết cũng không tạo thành cảnh biển bạc trắng xóa khắp nơi như thế này.

“Chủ tử buồn chán sao?” Vân Tịch cầm lấy quả quýt mới bóc một nửa, tỉ mỉ bóc từng múi sạch sẽ, đặt vào đĩa, cười nói, “Nếu chủ tử không sợ lạnh thì có thể tới vườn hoa mai, nô tì nghe nói Hoàng thượng cũng thích mai.”

Trang Lạc Yên chọn một tư thế thoải mái hơn để ngồi, miệng như cười như không: “Thường mai thì thanh tĩnh sẽ tốt hơn, lúc này đúng dịp hoa mai trong vườn nở rộ, tỉ muội các cung chắc đều thích cả, ta không muốn tham dự đâu.”

Vân Tịch há miệng muốn nói mà

không biết nên nói gì, nàng hầu hạ chủ tử đã khá lâu, đôi khi cảm thấy tình yêu của chủ tử dành cho Hoàng thượng thật là cuồng dại, đôi khi lại cảm thấy tình cảm này mơ hồ, rất khó nhìn ra.

“Bẩm chủ tử, điện Trung Tĩnh đưa tới than bạc cho mấy ngày này, còn đưa kèm một ít hoa quả mới nữa.” Thính Trúc bước vào phòng trong, tay bưng một đĩa nho đen tiến cống.

“Thời tiết lạnh thế này, mấy thái giám đó phải chạy tới chạy lui đưa đồ cũng rất vất vả, lấy ít bạc thưởng

cho bọn họ đi uống tách trà nóng.” Trang Lạc Yên biết, nho đen này do nước khác tiến cống, được bảo quản tươi ngon như mới hái, cung Hi Hòa có thể được một đĩa như thế đã là hiếm có rồi.

“Chủ tử yên tâm, nô tì đã thưởng rồi.” Thính Trúc đặt đĩa nho xuống, nói cho Trang Lạc Yên một ít tin đồn mới nghe được bên ngoài, tuy không chắc đúng bao nhiêu phần nhưng thâm cung buồn chán, nghe mấy chuyện này giết thời gian cũng tốt.

“Em nói là hôm qua Yên quý tần

tình cò gặp Hoàng thượng ở vườn mai?” Trang Lạc Yên hứng thú hỏi.

“Bẩm chủ tử, nô tì còn nghe nói tối qua Hoàng thượng ngủ lại ở chỗ Yên quý tần, sáng nay Yên quý tần còn được ban thưởng không ít đâu.” Thính Trúc cẩn thận nhìn trộm sắc mặt Trang Lạc Yên, thấy nàng vẫn bình thản như cũ mới nói tiếp hôm nay Yên quý tần được ban thưởng những gì.

Trang Lạc Yên cười nhạt trong lòng, thân là một Hoàng đế, nữ tử khắp hậu cung trong mắt hắn chỉ là món đồ chơi mà thôi, sợ rằng khi

chúng kiến thủ đoạn mà bọn họ vắt óc nghĩ ra để giành lấy súng ái của mình, hấn chỉ coi như đang xem một tuồng kịch hay.

“Bẩm chủ tử, thái giám nội thị tới báo, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của người.” Phúc Bảo hớn hở đi vào thông báo với Trang Lạc Yên.

“Ta biết rồi.” Trang Lạc Yên cố gắng biểu lộ vẻ ngượng ngùng xen lẫn hạnh phúc ra mặt, quay đầu nhìn cảnh tuyết ngoài cửa sổ, che giấu bình thản nơi đáy mắt.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu sung nghi ạ.” Hòa Ngọc giấu cợt nói, “Các vị chủ tử hôm nay mất công tới vườn mai phải thất vọng rồi.”

“Đàn bà trong cung đình, chỉ vì tranh đoạt sủng ái hư vô không từ thủ đoạn, nhưng Chiêu sung nghi này quả là cũng có đôi chút bản lĩnh hơn người, Hoàng thượng nhìn nhiều mỹ nhân như vậy còn có thể nhớ tới nàng ta.” Hoàng hậu lật quyển sách trong tay, đầu vẫn không hề ngẩng, “Trước đây bốn cung đánh giá thấp nàng ta rồi.”

“...” Hòa Ngọc định lên tiếng, Hoàng hậu đã cắt đứt.

“Dù có chút thủ đoạn khác người nhưng đặt vào hậu cung này vẫn chưa ăn nhằm gì đâu, vị đang ngồi ở cung An Thanh kia mới là bảo bối trong lòng Hoàng thượng.”

“Nhưng sau khi Tô thị lang cáo buộc Trang thị lang, chẳng phải Hoàng thượng vẫn không có phản ứng gì hay sao?” Hòa Ngọc không hiểu.

“Đó là Hoàng thượng kia mà, tiền triều và hậu cung cũng như nhau,” Hoàng hậu cười khỏ, đặt

sách xuống, “Ngoại trừ nàng ta, trong cung còn có ai được phong đến quý phi, nếu không phải Hoàng thượng còn nhớ đến bốn cung, chỉ e mỗi lần ban thưởng cho nàng ta còn nhiều hơn bốn cung kia.”

Hòa Ngọc ghen hòng, nghĩ đến những ân sủng mấy năm nay Thực quý phi độc hưởng, không thể không thừa nhận Hoàng hậu nương nương nói đúng.

“Cứ nhìn mà xem, hoa dù xinh đẹp đến đâu cũng có ngày tàn lụi, mà bốn cung trước sau vẫn là chính cung nương nương, không đáng hạ mình tranh đua những thứ đó với bọn họ.” Nét mặt Hoàng hậu lần thứ hai lại lộ ý cười, có điều, không biết đó là nụ cười thoải mái hay là nụ cười cam chịu và bất đắc dĩ.

Ban đêm rét lạnh, nằm trong đám chăn ấm áp luôn dễ chịu hơn bình thường, Trang Lạc Yên tựa đầu vào ngực Hoàng đế, lẳng lặng nghe tiếng tuyết rơi xao lao, trong phòng an tĩnh lạ thường.

Phong Cẩn vuốt ve mái tóc của người con gái nằm trong lòng mình, động tác này đã thành thói quen mỗi khi hắn ở bên Chiêu sung nghi, không gian tĩnh lặng khiến lòng hắn cũng bình an lại, thân là Đế vương, chuyện cần xử lý mỗi ngày không ít, thỉnh thoảng trải nghiệm một chút không khí an tĩnh như thế này cũng là một điều hay.

“Ái phi có biết gì về Cao Mỹ quốc không?”

Trang Lạc Yên hoàn toàn không ngờ đến Hoàng đế đột nhiên hỏi vấn đề này, nàng chẳng có bao

nhiều thiện cảm với cái Cao Mỹ quốc kia, trong lịch sử của kiếp trước, có một quốc gia rất giống Cao Mỹ quốc, cuối cùng lịch sử đã chứng minh một điều, đó là một thứ vô ơn không hơn không kém. Thoáng do dự một lát, Trang Lạc Yên quyết định lên tiếng: “Thiếp không có nhiều hiểu biết về Cao Mỹ quốc ấy lắm, chỉ biết đó là một nước phụ thuộc của chúng ta, rất nghèo, chỉ có một thứ đáng nhắc tới là một vị thuốc nổi tiếng được trồng ở đó.”

“Chuyện nước phụ thuộc này tới thăm nước ta đang làm khó cả đám

đại thần, có người thì muốn tổ chức
nghênh đón long trọng theo lệ cũ,
lại có người muốn lấy quy cách tiếp
đãi chư hầu của triều trước để
làm,” Phong Căn nhìn nữ tử trong
lòng, “Ái phi thấy cái nào có lý
hơn?”

Dưới ánh nến, ánh mắt Phong
Căn rất bình thản, Trang Lạc Yên
ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn,
vẫn nhìn không ra một tia tâm tình.
Nàng mở miệng như không hề băn
khoăn, trong lòng lại đã cân nhắc
vài lượt: “Thiếp nghĩ, chỉ là một
nước phụ thuộc thì chính là hạ
nhân của chúng ta, nào có đạo lý

chủ nhân phải tiếp đãi hạ nhân long trọng cơ chứ.”

“Ái phi nói có lý, một hạ nhân chẳng được bao nhiêu tác dụng mà thôi, còn muốn chủ nhân hạ mình nữa sao?” Phong Căn cười nói, “Quả thật, Cao Mỹ quốc chẳng qua chỉ là một hạ nhân của chúng ta thôi.”

Trang Lạc Yên nghe Hoàng đế nhấn mạnh hai chữ “chúng ta” thì thở phào một hơi, nàng thành công rồi. Theo quan sát của nàng, Phong Căn là một vị Đế vương có dã tâm, có hoài bão, không phải loại vua chỉ

thích khoe khoang công tích, vậy nên lần này thủ đoạn lấy cớ đến thăm viếng và tiến cống để vò tiền của Cao Mỹ quốc kia không có hiệu quả rồi.

Song, đến tận khi một nụ hôn ấm áp dừng trên trán, cuồng nhiệt đắm say qua đi, Trang Lạc Yên vẫn không hiểu được, vì sao Hoàng đế đột nhiên nói chuyện trên triều với mình, chẳng lẽ tuyết lớn quá, lạnh hóng đầu rồi?

Bên này Trang Lạc Yên đang nghi hoặc, bên kia Phong Cẩn lại khẽ thở dài vì người nằm trong

lòng mình. Nếu hấn hỏi Hoàng hậu hay Thục quý phi loại chuyện này, hai người bọn họ sẽ nói hai cách kia đều có lý, sau đó cẩn thận thăm dò ý hấn rồi mới lựa theo mà nói cái nào thích hợp hơn, nào có ai chẳng suy nghĩ gì đã nói trắng ra như nàng, chẳng lẽ nàng thực sự coi một Hoàng đế như hấn đây là “người nhà”, vậy nên mới không cần che giấu điều gì?

Người nằm trong lòng đã ngủ say, Phong Cận gỡ lọn tóc mảnh bám trên trán nàng, lọt vào mắt hấn là một gương mặt yên bình chìm trong giấc ngủ, thật là một nữ tử

ngốc nghếch, chỉ biết hấn là người đàn ông của nàng mà quên mất hấn còn là một Đế vương.

Hôm sau khi Trang Lạc Yên thức dậy, Hoàng đế đã rời đi như mọi lần, nàng uống một cốc trà sữa nóng, hỏi, “Tuyệt ngừng chưa?”

“Bẩm chủ tử, tuyệt chưa ngừng đâu ạ, hình như còn có xu hướng lớn hơn nữa, lát đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cần phải mặc thêm áo đấy.” Vân Tịch phủ thêm một tấm áo choàng lông cáo lên vai Trang Lạc Yên, tán tụng, “Chủ tử mặc bộ áo choàng lông cáo này thật

là đẹp, thảo nào Hoàng thượng nhất định muốn ban thưởng cho người.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Đâu phải do ta, là do cái áo lông cáo bạc này đẹp hiếm có đấy chứ.” Chẳng trách hôm nay thái giám nội thị còn chưa mang canh tránh thai tới cho nàng, ra là do tuyết rơi dày quá.

Nhưng đến tận khi Trang Lạc Yên ra khỏi cung đi thỉnh an Hoàng hậu, thái giám nội thị vẫn chưa thấy tới, Trang Lạc Yên kinh sợ trong lòng, lẽ nào Hoàng đế muốn nàng có con?

Phong Căn lật tấu chương trên tay, chợt nhớ tới nữ tử ở cung Hi Hòa. Đối với người con gái này, hắn dành cho nàng một góc rất đặc biệt trong lòng mình, lần này miễn canh ngừa thai cho nàng, không biết là ân sủng hay là hại nàng nữa, nữ tử trong cung có thai không dễ, sinh được con ra càng khó khăn hơn. Miễn đưa canh ngừa thai lần này coi như là chút thương tiếc hắn dành cho nàng, về phần Chiêu sung nghi liệu có thể may mắn có một đứa con hay không, còn phải trông chờ vào vận mệnh của nàng.

Nếu Trang Lạc Yên biết được suy

nghĩ này của Hoàng đế, nhất định sẽ mắng to trong lòng: “Mẹ nó chứ”, chưa nói mang thai một đứa bé không giống như trồng cây, cứ gieo xuống là có thu hoạch, hơn nữa đêm qua còn là thời kỳ an toàn của nàng, khả năng có thai càng nhỏ.

Không cần quan tâm Hoàng đế nghĩ gì, Trang Lạc Yên vẫn ăn uống ngủ nghỉ vui vẻ đầy đủ, lại còn muốn làm ít hoa quả ướp lạnh ăn thử để thay đổi khẩu vị và tìm cảm giác mạnh giữa mùa đông, khiến cho Thính Trúc và Vân Tịch quý xuống can ngăn nhiều lần.

“Ta chỉ có vài sở thích nhỏ nhỏ ấy,” Trang Lạc Yên ăn một miếng lê ướp đá, buốt lạnh đâm vào miệng khiến nàng ê cả răng đồng thời lại cảm thấy thích thú khó hiểu. Đặt đĩa xuống, nàng cầm bình nước nóng lên ủ tay, hình như mấy ngày nay ăn nhiều đồ lạnh quá, kinh nguyệt bị trễ mất rồi.

Trang Lạc Yên cân nhắc một chút, sau đó cho người tới Thái y viện mời một thái y am hiểu các bệnh phụ khoa tới thăm mạch, lòng vẫn nghĩ, vài ngày lại thăm mạch một lần, chắc không có chuyện gì lớn đâu.

Nửa canh giờ sau, một thái y tuổi khá cao tới thăm bệnh, Trang Lạc Yên vừa nhìn bề ngoài ông ta liền nhận định, người này hẳn có bản lĩnh đây, vì vậy liền yên tâm để ông ta bắt mạch.

Chốc lát sau, Trang Lạc Yên thấy ngón tay khô gầy trên khăn lụa hơi run lên, rồi vị thái y già nhanh nhẹn quỳ xuống. “Chúc mừng Chiêu sung nghi, chúc mừng Chiêu sung nghi, mạch của người là hỉ mạch.”

Hỉ mạch? Trang Lạc Yên hoài nghi liếc nhìn vị thái y này một cái, lại quay sang nhìn mọi người trong

phòng, thấy ai nấy đều hưng phấn ra mặt, mơ hồ nghĩ có gì đó là lạ, ông cụ này lúc bắt mạch thì tay còn run mạnh hơn cả mạch đập, chắc hẳn không nhầm đấy chứ?

Mặc dù ông thái y già khẳng định nàng có thai, thế nhưng giác quan thứ sáu của Trang Lạc Yên lại không cảm nhận được sự vui mừng khi có một sinh mệnh mới bên trong mình. Kiểm chế hoài nghi trong lòng, Trang Lạc Yên sai người thưởng cho thái y, bảo cung nữ đỡ mình vào phòng trong nghỉ ngơi.

“Chiêu sung nghi có thai rồi?”

Phong Cấn hơi kinh ngạc, giọng cũng cao lên mấy phần.

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là vậy.” Cao Đức Trung cẩn thận quan sát sắc mặt Hoàng đế, vẫn không nhìn ra Phong Cấn vui hay giận, “Người chẩn mạch là Mao lão thái y của Thái y viện, nô tài nghe nói cả Chiêu sung nghi cũng bất ngờ, đã có hơn một tháng rồi, chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng thượng.”

Đây cũng là ý trời sao?

Nét mặt Phong Cấn lúc này mới tươi tỉnh: “Nếu Chiêu sung nghi đã

mang long thai, cần phải ban thưởng thật lớn mới được.” Nói xong, liền ban cho rất nhiều thứ tới cung Hi Hòa, còn đang chuẩn bị sai người đi phái thêm mấy vị thánh thủ của thái y viện cùng tới, chợt nghe thượng thư bộ Lễ xin gặp.

“Tuyên.” Tạm thời gác việc này qua một bên, Phong Cẩn triệu kiến thượng thư bộ Lễ.

Vị thượng thư bộ Lễ này yết kiến không phải việc gì mới mà vẫn là vì chuyện Thái tử của Cao Mỹ tới triều bái, đoàn sứ giả của Cao Mỹ đã tới rồi, nói là ba ngày nữa Thái tử bọn

họ sẽ đến kinh thành, tuy đã nói lấy lễ chư hầu để tiếp đãi Thái tử Cao Mỹ quốc nhưng ông ta vẫn không dám sơ sẩy, nhận được tin liền vội vào cung bẩm báo.

“Nếu là như vậy, bộ Lễ cứ theo lệ chuẩn bị tiếp đãi đi.” Phong Cận bình thản nói, “Chỉ là một tiểu quốc phụ thuộc mà thôi, như vậy chắc bộ Lễ sẽ làm tốt được việc này.”

Thượng thư bộ Lễ vội vàng thưa vâng, đến cả thỏ mạnh cũng không dám.

So với tiền triều bình tĩnh, hậu

cung lại gần như nổ tung vì tin tức
Chiêu sung nghi mang thai.

***

“Điều tra ra chưa?” Trang Lạc Yên ngồi trên ghế quý phi, nhìn Phúc Bảo, nét mặt không có một tia vui mừng của người mang long thai.

“Bẩm chủ tử, nô tài đã điều tra kỹ, vị Mao thái y này là vị lão thái y có nhiều năm kinh nghiệm, ngoại trừ bắt mạch chữa bệnh, không hề qua lại với vị chủ tử nào trong cung. Hôm qua xem mạch cho người vốn không phải là ngày trực của ông ấy,

vì một vị thái y khác trong nhà có chuyện nên mới đến thay ca bất ngờ thôi ạ.” Phúc Bảo do dự một chút, nói tiếp, “Huống chi, xưa nay chủ tử cũng chưa từng mời ông ta xem mạch, nếu là có người muốn bày kế hại chủ tử thì cũng sẽ không tìm đến vị này.”

Trang Lạc Yên nhú nhú mày, Phúc Bảo nói rất có lý, trước nay xem mạch cho nàng chỉ là mấy vị thái y cố định, nếu có người cố tình tính kế ở chỗ này thì phải tìm bọn họ mới đúng, không có lý do gì tìm Mao thái y.

“Chủ tử, vì sao người lại nghi ngờ...” Thính Trúc nhìn về phía bụng Trang Lạc Yên, thấp giọng nói, “Biết đâu người thực sự có thai rồi, dù sao hơn một tháng trước...”

“Nào có dễ dàng như vậy,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Mấy ngày nay ta ăn nhiều đồ có tính hàn, nếu thật sự có thai, chẳng lẽ không có phản ứng lạ gì hay sao?” Huống chi, từ góc độ một nữ tử mà nói, niềm vui có thai là loại hạnh phúc mà lí trí không thể che giấu được, nhưng nàng nghe thái y chẩn mạch xong lại không hề cảm thấy một tia vui mừng, chỉ có hoài nghi. Khi người

ta chỉ thấy hoài nghi mà không phải vui mừng theo bản năng, vậy chỉ có một nguyên nhân, có long thai chỉ là chuyện đùa thôi.

Thính Trúc cẩn thận hồi tưởng, mặt cũng trắng bệch đi, nay khắp cung trên dưới đều biết chủ tử có thai, nếu chủ tử thật sự không mang thai, vậy thì hậu quả...

Trong phòng chỉ có Thính Trúc và Phúc Bảo, Vân Tịch đi phòng bếp giám sát làm đồ ăn. Trang Lạc Yên nhìn hai người trắng nhợt mặt, đột nhiên mỉm cười.

Thính Trúc và Phúc Bảo đưa mắt

ra hiệu cho nhau, Thính Trúc cười nói: “Chủ tử mang long thai là một chuyện mừng rất lớn, chúng nô tì sẽ cẩn thận hầu hạ.”

Âm mưu phải bắt đầu khi đối phương không biết mới gọi là âm mưu, nếu đối phương đã biết cả rồi, đó chỉ còn là một chuyện tiểu lâm.

Vào đông trời lạnh, dù các thái giám rất chuyên cần dọn tuyết nhưng mặt đường vẫn rất trơn trượt. Bên ngoài cung Hoàng hậu, Thục quý phi ngồi thẳng người trên kiệu, nhìn kiệu của Chiêu sung

nghe đang tới gần từ phía đối diện, đợi đối phương đến gần, xuống kiệu cúi chào mình, nàng mới cười dịu dàng: “Chiêu sung nghe mọi người miễn lễ đi, nay nàng đã mang thai, phải nên cẩn thận mới được.” Nói xong, nàng vịn tay cung nữ xuống kiệu, đi tới, còn cách Trang Lạc Yên chừng ba bước mới dừng lại, “Hôm nay trời lạnh, còn tưởng Hoàng hậu nương nương hẳn là thương nàng mang thai nên miễn thỉnh an mới phải chứ.”

“Hoàng hậu nương nương từ ái, đã miễn thỉnh an cho tần thiếp.” Trang Lạc Yên lộ một nụ cười hạnh

phúc, “Chỉ là vào đông không có chuyện gì, tần thiếp cùng các tỉ muội tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cùng trò chuyện cũng tốt, tần thiếp cũng không thất lễ.”

Thục quý phi vẫn tươi cười như cũ: “Chiêu sung nghi muội muội cung kính thuận ý lại hiền lương, chẳng trách Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đều sủng ái như vậy.” Nói xong, quay người bước vào cửa cung Hoàng hậu, nụ cười trên môi đã lạnh lẽo đi nhiều.

Trang Lạc Yên vịn tay tay Vân

Tịch, chậm rãi bước theo, trên mặt vẫn treo ý cười hạnh phúc của một nữ tử mới mang thai.

“Thục quý phi tới, Chiêu sung nghi tới.”

Thái giám thông báo một câu khiến mọi người trong phòng đều dờ mắt nhìn ra cửa, hầu hết các ánh mắt đều rơi vào Chiêu sung nghi đi phía sau Thục quý phi.

Trang Lạc Yên còn chưa hành lễ xong, Hoàng hậu đã sai Hòa Ngọc đỡ nàng đứng lên, ngồi vào một ghế đã chuẩn bị sẵn, giọng nói như trách cứ lại như yêu thương:

“Hoàng thượng và bốn cung đều đã miễn nàng thỉnh an, long thai trong bụng nàng mới là quan trọng nhất, không cần giữ lễ như vậy.”

“Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương từ ái, tần thiếp cũng không dám quên quy củ.” Trang Lạc Yên cười cười, “Huống chi được Hoàng hậu nương nương yêu mến, tần thiếp còn muốn cùng đưa nhỏ lây dính chút ít phúc khí của nương nương đây.”

Hoàng hậu nghe vậy, cười khen vài câu, lại thưởng mấy thứ cho Trang Lạc Yên, tỏ ra cực kỳ từ tâm

rộng lượng, như thể rất chờ mong đứa bé trong bụng nàng vậy.

Trang Lạc Yên khẽ thở dài trong lòng, Hoàng hậu diễn trò so với Thục quý phi càng tốt hơn nhiều, thực tế mà nói, trên đời này làm gì có nữ tử nào vui vẻ khi một người khác có thai với chồng mình, chẳng qua vì thân phận, không cần biết có cam lòng hay không, vẫn phải đóng vai rộng lượng, hiền lành mà thôi.

Các phi tần khác trong phòng, bất kể vui vẻ hay mất hứng, đều liên tục chúc mừng, cho dù trong lòng ghen tỵ muốn chết nhưng chỉ

dám nói bóng gió xa xôi, không ai dám nói điều gì không may. Bởi vì nếu thật sự có chuyện gì, ai gánh nổi tội này?

“Chiêu sung nghi bản thân đã là người có phúc, nếu lại thêm phúc khí của Hoàng hậu nương nương nữa thì chẳng phải phúc càng thêm phúc đó sao, vậy thì nhất định sẽ sinh cho Hoàng thượng một long tử, tần thiếp xin chúc mừng trước.” Yên quý tần cười cười, nói xong lại quay đầu nhìn về phía Diệp thực dung vẫn lặng lẽ ngồi yên, “Diệp thực dung nói xem có phải không?”

Mọi người ở đây ai không biết từ sau lần sảy thai, Diệp thực dung đã trở nên trầm mặc ít lời, Yên quý tần nói vậy, không biết là muốn khiêu khích Diệp thực dung hay là muốn vấy vện xui cho Chiêu sung nghi, vị kia mới có thai được vài tháng đã rớt.

“Chiêu sung nghi đương nhiên là người có phúc.” Diệp thực dung thản nhiên miết mắt sang Yên quý tần một cái, nở nụ cười nhạt.

Yên quý tần bị cái nhìn của Diệp thực dung làm cho lạnh cả sống lưng, không dám nói tiếp, trong

lòng đã thất kinh trước khí thế trong mắt đối phương. Đây là vị Diệp thực dung không được sủng khi xưa nàng ta từng coi thường sao?

“Tạ ơn Diệp thực dung đã chúc phúc.” Trang Lạc Yên sao không nhìn ra dụng ý của Yên quý tần, có điều trong bụng nàng vốn không có đứa bé nào, vì vậy mới bình thản đến thế.

Hiện nay nàng bị chậm kỳ kinh, lại vừa bị chẩn ra “có thai”, như vậy người đứng sau vụ này nhất định sẽ không ngay lập tức nhả ra vạch

trần việc nàng giả mang thai, quá gấp gáp sẽ khiến người khác hoài nghi, dù sao, Hoàng đế đâu phải hạng người ngu ngốc.

Về phần kỳ kinh của nàng vì sao mà chậm, cần bảo người tra lại phòng bếp của cung Hi Hòa một chút, không biết trong đồ ăn của nàng có cái gì đó “đại bổ” hay không đây?

“Chiêu sung nghi có thai là một chuyện vui lớn,” Hoàng hậu không để ý đến sự châm chích giữa các phi tần, nói, “Hôm nay là mừng Tám tháng Chạp, buổi tối có yến, tôn

thất và sứ giả Cao Mỹ quốc đều sẽ vào cung dự, lát nữa có thánh chỉ của Hoàng thượng ban xuống, nếu vị tể muội nào nhận được thánh ân cho dự yến thì phải chuẩn bị thật tốt đấy. Cao Mỹ quốc tuy là một quốc gia bần hàn phụ thuộc chúng ta nhưng ta cũng không nên để mất phong phạm của một nước lớn.”

Các phi tần đồng thanh thưa vâng, trong lòng âm thầm cầu mong mình có thể dự yến, đó chính là ân sủng của Đế vương, đồng thời cũng là một chuyện làm rạng rỡ mặt mày.

Trang Lạc Yên rời cung Cảnh Ương về cung Hi Hòa chưa được bao lâu, thái giám truyền chỉ đã tới, nội dung không có gì khác ngoài chuyện dự yến.

Tiền bước thái giám truyền chỉ, một lát sau, Phúc Bảo đã quay về báo cáo.

“Bẩm chủ tử, nô tài đã tìm hiểu rõ, ngoại trừ Hoàng hậu nương nương, được dự yến chỉ có sáu vị chủ tử, Thục quý phi, Hiền phi, Nhu phi, Ninh phi, Từ chiêu dung và người, ngay cả Yên quý tần của Lâm Nguyệt hiên cũng không có

vinh dự này đâu.”

“Chủ tử, dưới phân vị 'phi' chỉ có người và Từ chiêu dung được dự yến lần này, có thể thấy là Hoàng thượng rất sủng ái người đấy ạ.” Thính Trúc vui mừng cười, “Nói vậy, đêm nay nhất định náo nhiệt lắm đây.”

“Dạo này hơi buồn tẻ, ta cũng muốn náo nhiệt một chút.” Trang Lạc Yên đặt bình nước nóng ủ tay xuống bàn nhỏ bên cạnh, “Ta nhớ là Thượng Y cục lần trước có đưa tới một bộ váy dài rất đẹp, màu trắng non thêu mai hồng, rất hợp với

cảnh tuyết đêm nay, bên ngoài khoác thêm chiếc áo lông cáo bạc, không mất quý khí.”

“Trên nền trắng điểm tuyết chút đỏ tươi, không thể đẹp hơn, nô tì không theo kịp ánh mắt của chủ tử.” Thính Trúc hơi khom người, “Nô tì đi chuẩn bị cho người ngay.”

“Không cần gấp quá, yến hội buổi tối mới tổ chức, đợi sau bữa trưa rồi chuẩn bị cũng kịp,” Trang Lạc Yên đứng dậy, đi tới phía trước chiếc cốc bằng ngọc chạm hoa sen, “Càng vội càng dễ có sai lầm, cẩn thận chu đáo đúng thời điểm mới

ôn.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc cười cười, lui ra ngoài.

Đầu ngón tay chạm vào lá sen ngọc, cảm giác buốt lạnh rất nhanh đã truyền tới tận trong người, nhưng lá sen này mặc dù lạnh lẽo, xúc cảm trơn mịn như băng từ chất ngọc lại khiến lòng người sáng khoái, có câu “mọi chuyện đều có nhân có quả”, chính là thế này đây.

Đẩy cửa sổ, gió lạnh phất lên mặt, buốt giá đâm vào da thịt khiến Trang Lạc Yên hơi nheo mắt lại, nhưng ý cười nơi khóe miệng mặc

gió thổi thế nào cũng không đi.

“Bẩm chủ tử, đêm nay có Chiêu sung nghi dự yến ạ.”

“Thế à,” Trong bóng tối, người nói hơi dừng lại một chút, “Trên yến hội, đồ ăn khó tránh khỏi hỗn tạp, nếu ăn nhầm cái gì khiến cho sảy thai thì cũng chỉ có thể trách ông trời mà thôi.”

“Chiêu sung nghi không có phúc khí, trách được ai đâu ạ.”

“Đúng thế, lại trách được ai. Trong hậu cung này, luôn luôn

chẳng thiếu người không có phúc.”

“Ngày tuyết rơi sương lạnh, nàng dâu tựa bên song. Chàng cầm thương ra trận, thiếp chờ ba năm nôi ba năm. Hôm nay được gặp lại...”

Nghe tiếng ca uyển chuyển của ca cơ, Phong Cẩn nhắm mắt dưỡng thần, ngay cả khi Cao Đức Trung bước vào cũng không mở ra.

Cao Đức Trung liếc nhìn ca cơ đang khẽ vuốt tỳ bà gảy khúc, lại nhìn sang Đế vương đang khép hờ mắt, yên lặng đứng vào một góc,

không lên tiếng.

“Đi xuống cả đi.” Lát sau, Phong Cần mở mắt, vẫy tay cho các nghệ nhân lui ra, nhìn về phía Cao Đức Trung đang đứng, “Tra rõ?”

“Bẩm Hoàng thượng, vị Mao thái y này không có liên hệ gì với Chiêu sung nghi, trước cũng không có vị chủ tử nào liên hệ với ông ta, Chiêu sung nghi thật sự có thai đấy ạ.” Cao Đức Trung cũng thấy Chiêu sung nghi này quả là phúc trạch thâm sâu, nếu không sao có thể chỉ một lần đã có bầu ngay?

“Nếu đã vậy, ngày mai liền phái

ngự y đến xem mạch cho nàng ấy, dù sao nàng ấy đã mang thai con của trẫm, cẩn thận một chút cũng tốt. Năm sau cũng nên tăng phân vị cho vài phi tần trong cung, nhớ ghi cả Chiêu sung nghi lại.” Phong Cẩn nghĩ, lại bổ sung một chút, “Ngày mai phái mấy cung nữ thái giám thào nấu nướng tới cung Hi Hòa, trẫm nhớ năm đó Hoàng hậu có thai, ăn cái gì cũng không thấy ngon miệng. Giờ dự phòng sẵn, để tránh đến lúc đó lại khiến sức khỏe của nàng ấy suy sút.”

“Bẩm vâng, nô tài đã nhớ rồi ạ.” Cao Đức Trung vâng dạ ghi lại.

“Tốt,” Phong Cẩn gật đầu, “Đêm nay nhớ nhắc người bên cạnh Chiêu sung nghi hầu hạ cẩn thận, trong cung nhiều người, sợ sẽ có va chạm.”

“Vâng.” Cao Đức Trung hiểu được ý của Hoàng đế, mong rằng phúc trạch của Chiêu sung nghi có thể thâm hậu đến lúc an toàn sinh hạ đứa con này, trong cung có vị nào lương thiện đâu, xem ý Hoàng thượng dường như cũng chờ mong đứa con này của Chiêu sung nghi.

Haiz, cũng may gia tộc nhà Chiêu sung nghi đều biết điều,

không thì ai biết sẽ thành thế nào đây?

***

Đèn đuốc rực rỡ xua tan bóng đêm, kiệu chậm rãi mà vững vàng đi, Trang Lạc Yên tựa mình trên kiệu, nhìn pháo hoa nở bung trên không trung, chẳng hiểu vì sao chợt nhớ đến lời Thục quý phi đã nói vài hôm trước, xán lạn rực rỡ một thoáng rồi vụt tắt như pháo hoa.

Tuổi thanh xuân của người con gái thật ngắn ngủi, khi mới sinh ra chỉ là một đứa trẻ vô tri, đợi đến lúc hiểu biết xung quanh, còn chưa kịp

hưởng thụ những ngày hoa của thiếu nữ ngây thơ không cần lo nghĩ thì đã phải lấy chồng sinh con, sau đó toàn bộ quặng đời còn lại đều dâng hiến cho chồng cho con và cho cha mẹ chồng. Tam tòng tứ đức, khoan dung độ lượng, đó là bốn phận mà người phụ nữ phải tuân thủ nghiêm ngặt cả đời, mặc dù chồng nàng năm thê bảy thiếp, ăn chơi đàng điếm, thậm chí không hề tôn trọng nàng.

Nữ tử trong cung đình ngoại trừ có xuất thân cao quý và cuộc sống xa hoa hơn người thường, còn lại, e rằng thê lương hơn người bình

thường nhiều lắm, một bước đi sai
đời đời kiếp kiếp không thể quay
đầu. Trang Lạc Yên là một người
thức thời lại sợ chết, vì vậy khi
tham gia trò chơi này, nàng tuyệt
đối tuân thủ quy tắc chơi, cố gắng
để cuộc sống của mình trôi qua thật
tốt. Có đôi khi, một người đã không
còn đường lui sẽ không thể cố chấp
ganh đua với vận mệnh.

“Bẩm chủ tử, đã đến điện Thái
Hòa rồi.” Vân Tịch thấy Trang Lạc
Yên hơi thất thần, vội hạ giọng
nhắc nhở, “Nô tì trông phía trước
hình như là Từ chiêu dung.”

Trang Lạc Yên lấy lại tinh thần, nhìn Từ chiêu dung đi từ phía đối diện tới, trên mặt lộ ra nụ cười tươi tắn.

Dung mạo của Từ chiêu dung không phải thuộc hàng xuất sắc, điều đặc biệt của nàng ta là vẻ phong lưu yếu điệu. Nàng ta cũng biết nhan sắc của mình không được coi là thượng đẳng trong cung nên rất biết cách làm nổi bật thế mạnh riêng, vì vậy hôm nay mới mặc một bộ váy mềm bằng gấm mỏng, áo choàng vàng nhạt, khiến người ta vừa nhìn đã thấy người này mong manh yếu đuối. Chỉ có điều, khi

nhìn đến trang phục của Trang Lạc Yên, nàng ta chợt cảm thấy khó chịu trong lòng.

Không có nữ tử nào muốn thấy một người khác hợp với màu sắc mà mình thích hơn chính bản thân mình. Từ chiêu dung không cam lòng nhưng không thể không thừa nhận, Trang Lạc Yên mặc như vậy rất đẹp, váy mềm màu trắng non điểm tuyết vài đóa mai hồng, phối với áo choàng lông cáo bạc, không chỉ làm cho người đối diện cảm thấy yêu thương mà lại không làm mất vẻ lộng lẫy xinh đẹp, rất thích hợp với hoàn cảnh đêm nay.

Trang Lạc Yên nhìn thấy Từ chiêu dung, không nhịn được lại rùng mình một cái, giữa ngày đông giá rét mà mặc như thế kia, không biết sẽ khiến người ta thấy mỹ lệ đến xao xuyến lòng hay là cảm thấy lạnh cả người nữa đây? Ai nói Từ chiêu dung yếu đuối mảnh mai chứ, vào lúc lạnh thế này mà mặc phong phanh như vậy, chỉ có ngực tĩ đích thực siêu cấp mạnh mẽ mới làm được thôi.

“Chiêu sung nghi muội muội.” Từ chiêu dung dè dặt gật đầu nhưng kiêu của nàng ta không hề dừng một nhịp, vẫn đi vượt lên

phía trước Trang Lạc Yên. Đúng lúc gió nổi lên, khiến làn váy dưới áo choàng của nàng ta chập chờn vờn lên trong bóng đêm, trông cũng có đôi phần thanh thoát khác người.

Yên lặng hít sâu một hơi, Trang Lạc Yên không tự chủ siết chặt áo choàng lông, chắc chắn không lộ gió chỗ nào mới mỉm cười chỉnh lại tư thế ngồi một lần nữa.

Đến phía trước điện Thái Hòa, Trang Lạc Yên xuống kiệu, vịn tay Vân Tịch chậm chậm đi vào từ cổng bên phải, thái giám truyền báo nhìn thấy nàng bèn cúi đầu cất giọng hô:

“Chiêu sung nghi tới.”

Trang Lạc Yên vào điện, thấy bên trong đã phân ra làm hai, nam một bên nữ một bên, toàn bộ điện rất lớn, chính giữa còn dựng một rạp hát, khoảng cách giữa hai bên nam nữ không nhiều. Xem ra, ở triều đại này, quan niệm nam nữ tách biệt vẫn chưa đến mức biến thái như mấy triều đại trong lịch sử ở kiếp trước, chí ít thì trong tình huống này, nam nữ còn được ngồi chung một chỗ.

Lại một phen chào hỏi hành lễ với nhau, Trang Lạc Yên mới ngồi

xuống chỗ của mình, cẩn thận lén lút nhìn về phía vị trí cao nhất của Hoàng đế, lại không ngờ đối phương cũng đang nhìn mình. Nàng hơi sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười ngượng ngùng, cúi đầu ra vẻ đang nhìn chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình, không cẩn thận va tay vào cạnh bàn, nét cười trên mặt lập tức méo xệch vì đau.

Phong Cẩm bung ly rượu, tính che giấu nụ cười của mình, cuối cùng vẫn buột miệng cười phì một tiếng nho nhỏ.

Hoàng hậu quay đầu nhìn Hoàng

để, sau đó lại ngoảnh sang nhìn về phía Trang Lạc Yên đã an tĩnh ngồi bên dưới, đầu mày hơi nhướng lên, cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay trời giá rét, Chiêu sung nghi đi từ cung Hi Hòa tới đây, lại đang mang thai, hay là thưởng cho nàng ấy một tách sữa nóng uống cho ấm thân đã.”

“Tất cả do Hoàng hậu làm chủ đi.” Phong Căn thu lại nụ cười trên mặt, không nhìn Trang Lạc Yên thêm lần nào nữa.

Ý cười trên mặt Hoàng hậu không hề thay đổi, vẫy tay ra hiệu

cho cung nữ đi xuống chuân bị, sau đó quay sang nói với mấy vị phi tần và nữ tử của tôn thất khác: “Chiêu sung nghi nay đang mang thai, không thể không cẩn thận một chút được.”

Mọi người đều thừa phải, một số người đã từng sinh nở còn bắt đầu bàn luận về những chuyện cần chú ý khi mang thai.

Trang Lạc Yên trưng ra nụ cười ngượng ngùng trên mặt đối phó với những người này, trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lợi, Hoàng hậu làm như vậy là muốn kéo thù hận

ghen ghét về cho mình đây mà.

Nhận tách sữa nóng do cung nữ dâng lên, Trang Lạc Yên đứng dậy quay về phía Hoàng đế và Hoàng hậu tạ ơn rồi uống một ngụm không hề do dự, vị sữa rất bình thường, hẳn là không cho thêm “gia vị” đặc biệt gì đó.

Không bao lâu sau, Thái tử Cao Mỹ quốc và đoàn sứ thần đi vào điện, làm một đại lễ triều bái, sau đó sứ thần đọc lên một chuỗi cống phẩm. Mỗi cống phẩm đều có cái tên rất êm tai nhưng ngẫm kỹ thì đều không phải vật gì quý hiếm

lắm.

Trang Lạc Yên đánh giá vị Thái tử của Cao Mỹ này, không cao không lùn, không béo không gầy, tướng mạo không có gì đặc sắc, tuy là Thái tử một nước nhưng trước mặt Phong Cần lại có vẻ cung kính hơi quá, mất cả khí thế mà Thái tử một quốc gia nên có.

“Thái tử không cần đa lễ,” Phong Cần xua tay, “Người đâu, thưởng tọa.”

“Tạ ơn Hoàng đế bệ hạ tôn quý.” Phác Thái Nguyên lần thứ hai tạ ơn, lại quay về phía các phi tần làm

một lễ rồi mới về chỗ mình, thận trọng ngồi xuống, không dám liếc ngang liếc dọc.

Trang Lạc Yên quan sát từng cử chỉ của vị Thái tử Cao quốc này, không hiểu vì sao lại cảm thấy anh ta không kém cõi vô năng như bề ngoài. Dù sao, đã là người của một quốc gia lưu manh thì nhất định sẽ có một bộ da mặt siêu dày. Kẻ này mặt thì tỏ vẻ kính cẩn, nhưng trong lòng có lẽ đang suy tính kiếm chác món hời từ Cửu Châu như thế nào cũng nên.

“Thái tử tới thật đúng dịp, hôm

nay là ngày mừng Tám tháng Chạp, thường ngày trầm và chur vị ái khanh bận rộn chính vụ, khó có dịp thả lỏng cử hành yến hội thế này, đêm nay Thái tử đừng nên khách khí quá.” Phong Cẩn không đợi Phác Thái Nguyên trả lời, vỗ tay ra hiệu, lập tức ca cơ, vũ cơ, nhạc sư nối nhau đi vào, toàn bộ yến hội liền nhanh chóng náo nhiệt hẳn lên.

Tiếng tì bà thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc, lời ca như âm thanh thiên nhiên, vũ đạo mềm mại nhẹ nhàng, Trang Lạc Yên không thể không thừa nhận, “sản phẩm

của hoàng gia” có khác, còn đẹp hơn thứ gọi là “điệu múa cổ truyền” của hậu thế nhiều lắm.

“Trang đại nhân, nghe nói Chiêu sung nghi đã mang long tử trong mình, hạ quan xin chúc mừng trước.”

Trang thị lang nhìn vị quan trước mặt, ý cười trên môi không lên được tới mắt, chàng nâng chén nói: “Chiêu sung nghi vì Hoàng thượng mang thai long tử, chính là bốn phận. Tô đại nhân khách khí rồi.” Người này mặc dù không phải là một đại quan nhưng cũng thuộc

một chi họ Tô, giờ đây tới chúc mừng, ắt không phải thật tâm.

Vị quan nọ nghe thế, da mặt giật giật, họ Trang này lời nói nét mặt đều tỏ vẻ khiêm tốn, song bên trong có ý cười nhạo Thục quý phi đến bốn phen cũng làm không xong, phải không? Ai chẳng biết Thục quý phi được sủng ái nhiều năm mà vẫn không có con, “Đâu có đâu có, long thai không phải ai cũng có thể mang đâu, Chiêu sung nghi quả đúng là được lòng Hoàng thượng, phúc trạch thâm sâu lắm đây.”

“Tô đại nhân quá lời, Hoàng thượng ưu ái mà thôi.” Trang thị lang khẽ nhấp một ngụm rượu, nhất định không chịu tiếp ý của người này. Nay muội muội đang mang thai, không biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm vào Trang gia, chàng không muốn tự tay dâng nhọc điểm lên cho người khác nắm.

Vị quan viên này còn muốn nói gì đó, thấy các cung nữ bưng cháo mồng Tám tháng Chạp nổi nhau đi vào, đành không cam lòng thu lại tâm tư, nhìn bát cháo tinh tế trước mắt.

Đợi khi không còn ai tới quấy rầy, Trang thị lang mới liếc nhìn về phía muội muội đang ngồi rất gần ngự tọa, cuộc sống gần một năm trong hậu cung dường như đã khiến muội muội bốc đồng này của chàng thay đổi rất nhiều. Chàng nhìn lại một lần, thậm chí cảm thấy có đôi chút xa lạ. Chàng sớm biết cuộc sống nơi cung đình gian nan, thời gian trước đó muội muội thất sủng, chàng làm đại ca mà cũng đành chịu, chẳng giúp đỡ được gì, hôm nay thấy con bé lần thứ hai được lọt vào mắt Hoàng đế, lại không biết nên vì con bé mà sầu lo hay vui vẻ.

Bên này, Hoàng hậu lại đột nhiên lên tiếng: “Năm nay cháo mừng Tám tháng Chạp nấu rất cẩn thận, Chiêu sung nghi nên nếm nhiều một chút, người đang có thai, ăn các loại đậu rất có ích đấy.”

Trang thị lang thoáng run lên trong lòng, Hoàng hậu nói mấy lời này rõ ràng là muốn đẩy tiểu muội của chàng lên đầu sóng ngọn gió, hậu cung phức tạp, đưa bé trong bụng muội ấy mới hơn một tháng...

“Hoàng hậu không cần để ý quá,” Phong Cẩn lên tiếng, “Nàng chỉ mãi quan tâm nàng ấy nên ăn gì

mới tốt, lại quên bản thân mình cũng thích ăn mấy thứ này rồi. Người phục vụ bên cạnh Chiêu sung nghi đều là người cẩn thận tỉ mỉ, lát nữa trẩm sẽ phải thêm hai ma ma hiểu biết về chuyện dưỡng thai tới cung Hi Hòa là được, nàng đừng khiến mình vất vả quá.”

Người ngoài nghe mấy lời này sẽ cảm thấy, Hoàng đế vừa quan tâm tới Hoàng hậu lại vừa sủng ái Chiêu sung nghi, thật sự không thể thích hợp hơn. Song Hoàng hậu lại thấy, Hoàng đế dường như khá coi trọng đứa bé trong bụng Chiêu sung nghi, chí ít cũng không hề thờ ơ

như đối với mấy phi tần có thai trước đó.

“Thì ra phi tần của Hoàng đế bệ hạ tôn quý đây có con nối dòng,” Phác Thái Nguyên đứng lên nói, “Hoàng đế bệ hạ được trời cao phù hộ, chúng thần bái phục.”

Một hậu phi mang thai thì có gì đáng để bọn người bái phục? Trang Lạc Yên cảm thấy khiếp sợ trước trình độ nịnh hót của Cao Mỹ quốc này rồi, đành cúi đầu che giấu khóe miệng đang co giật, quả nhiên, kẻ đề tiện là vô địch thiên hạ.

“Trẫm làm việc, không cầu trời

đất phù hộ, chỉ cầu không then với lương tâm.” Phong Căn nhàn nhật cười nói, hiển nhiên không ưa lối nịnh bợ này, “Cao Mỹ Thái tử đánh giá cao lắm rồi.”

“Hoàng đế bề hạ lòng dạ rộng rãi, là chúng thần nghĩ hẹp rồi.” Phác Thái Nguyên nịnh nọt nhằm chỗ, vẫn không thấy có một tia xấu hổ, tiếp tục ngẩng đầu tâng bốc.

Phong Căn nhú mày, không hứng thú khi nghe mấy lời có cánh ấy, ánh nhìn thoáng lướt đi, chợt thấy vẻ mặt ái phi Chiêu sung nghi của hắn... Xem ra vị ái phi này của

mình cũng rất chướng mắt trước hành vi của Cao Mỹ quốc đây. Khỏe miệng khê nhếch lên, Phong Căn đặt chén rượu xuống, chẳng trách đêm đó nàng ấy lại nói trắng ra như vậy, hắn còn tưởng là có ý gì khác cơ.

Hoàng hậu nhìn theo ánh mắt của Hoàng đế, thấy Chiêu sung nghi đang cúi đầu ăn cháo, bàn tay nắm thìa bạc hơi sưng lại một chút, rất nhanh đã bình thản trở lại, thu hồi ánh nhìn.

“Chủ tử?” Lăng Sa đứng sau lưng Thục quý phi phục vụ, thấy

cháo trong bát còn chưa đựng đến, bèn khe khẽ gọi một tiếng.

Thục quý phi rũ mí mắt, nhìn cháo trong bát sánh sánh sền sệt, tựa hồ không có hứng thú ăn uống.

“Hôm nay khẩu vị của Thục quý phi không tốt sao?” Hiền phi đưa mắt nhìn Thục quý phi, lau nhẹ khóe miệng, “Ta lại thấy cháo năm nay ngon hơn năm ngoái đấy.”

“Hiền phi thích thì nên ăn nhiều một chút,” Thục quý phi múc một thìa cháo trong bát, cười đáp, “Khẩu vị của bốn cung hôm nay hơi kém...”

“Chủ tử...”

Thục quý phi chưa dứt lời đã bị một tiếng kêu sợ hãi cắt đứt, nàng nhìn về phía phát ra tiếng thét kinh hoàng ấy, thấy Chiêu sung nghi ôm bụng tựa bên bàn, tấm áo choàng lông cáo bạc đã bị nhuộm đỏ tươi một mảng, màu đỏ trên nền lông cáo trắng như tuyết, cực kỳ chói mắt.

***

Theo tiếng kêu kinh hãi của Vân Tịch, những người ngồi bên đều quay sang nhìn Chiêu sung nghi,

lập tức toàn bộ đều biến sắc, máu chảy nhiều như vậy.. Chiêu Sung nghi sảy thai rồi?

Phong Căn nghe được tiếng hô sợ hãi kia liền cảm thấy bất ổn, nhìn về phía Trang Lạc Yên thì đã thấy nàng ấy trắng nhợt cả mặt, nhưng vẫn cố nén đau không kêu thành tiếng, chân hần giật giật, lại nhìn sang những tôn thất và đại thần đang ngồi bên dưới, cuối cùng vẫn không đứng dậy.

“Vân Tịch, đừng lớn tiếng, đây là quốc yến.” Trang Lạc Yên ngẩng đầu, kéo kéo áo choàng trên người

lại, “Khởi bẩm Hoàng thượng, thiếp không được khỏe, mong Hoàng thượng ân chuẩn cho thiếp được cáo lui trước.”

Phong Cẩn siết chặt chén rượu trong tay, cắn răng gằn từng chữ: “Cho phép.” Nói xong, quay sang Cao Đức Trung đang đứng bên cạnh, “Tuyệt lớn đường tròn, người thay trâm đưa Chiêu sung nghi về cung.”

“Nô tài tuân chỉ.” Cao Đức Trung nào dám chậm trễ, vội vội vàng vàng lui xuống. Rất nhiều triều thần và mệnh phụ ở đây

không rõ chuyện gì xảy ra, chỉ thấy thái giám thân cận của Hoàng đế đưa Chiêu sung nghi về cung đều cảm khái trong lòng, Chiêu sung nghi thật là được sung ái.

Mấy nữ tử trong tôn thất ngồi cạnh Chiêu sung nghi lại hết hồn, may mà Chiêu sung nghi hiểu được đại cục, không có huyên náo ầm ĩ lên, nếu không hôm nay thể diện của hoàng thất sẽ mất sạch. Khiến cho loại sự tình như tranh đấu hậu cung làm hại đến long tự này bày ra trước mặt người khác sẽ rất khó coi.

Ra khỏi điện Thái Hòa, Cao Đức Trung vội vã gọi vài thái giám lục lương đem kiệu đến rồi hạ giọng hỏi cung nữ quản sự là Vân Tịch: “Đã cho truyền thái y chưa?”

“Thưa Cao tổng quản, đã cho Phúc Bảo đi gọi rồi,” Vân Tịch đỏ mắt đỡ Trang Lạc Yên lên kiệu, cầm tay nàng khuyên nhủ, “Chủ tử, sắp về đến cung rồi, không có chuyện gì đâu.”

“Vân Tịch, con ta... không giữ được có phải không?” Gương mặt Trang Lạc Yên trắng bệch, giọng nói rất nhỏ, run run như không tin, lại

khiến từng người ở đây nghe rất rõ ràng.

Cao Đức Trung nhìn Chiêu sung nghi đau thương tuyệt vọng, nghĩ gương mặt nàng ấy còn trắng hơn cả tấm áo choàng, đáy lòng lại thở dài một tiếng, rốt cuộc vẫn là không có cái mệnh này.

Trang Lạc Yên rời đi trước, các phi tần ở lại không hề được thả lỏng mà ai nấy đều thấp thỏm bất an. Chiêu sung nghi đột nhiên sảy thai, tất nhiên khiến người khác hoài nghi, bọn họ đều có mặt tại hiện trường, nếu Hoàng thượng

giận chó đánh mèo hoặc hoài nghi các nàng...

“Hoàng thượng, ngài xem như vậy...” Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế vẫn như thường nhưng trong mắt chất đầy lo lắng, liền biết Hoàng đế có bao nhiêu mong chờ đối với đứa bé trong bụng Chiêu sung nghi, lòng âm thầm cảm thấy may mắn, may là đứa bé không được sinh ra, “Nếu không, để thiếp đi xem thế nào.”

“Không cần, nàng là quốc mẫu, trên quốc yến làm sao có thể vắng mặt được.” Phong Cận buông chén

ruợu bị mình siết chặt đã lâu, ra hiệu cho thái giám bên cạnh rót thêm ruợu. Thái giám rót ruợu xong, hấn lại cảm thấy tên thái giám này hầu hạ không được như ý, vẫn là Cao Đức Trung hầu hạ thỏa đáng hơn, không nén lòng vẫy tay cho y lui.

Hoàng hậu trông bộ dáng Hoàng đế như vậy cũng không lên tiếng nữa, lấy lại vẻ bình tĩnh nhìn pháo hoa bung nổ phía chân trời.

Nhu phi nhìn chiếc ghế trống, lại nhìn sang Hoàng hậu và Thục quý phi, bữu bữu môi, khóe miệng lộ ra

nụ cười giấu cợt.

Thái tử Cao Mỹ cũng chú ý đến sự nhiễu loạn vừa rồi, bèn hạ giọng hỏi sứ thần bên cạnh: “Vừa rồi người rời khỏi bàn yến là vị sủng phi nào của Hoàng đế bệ hạ?”

“Bẩm Thái tử, thần nghe nói, người vừa rời bàn tiệc là Chiêu sung nghi, vị sủng phi được Hoàng đế bệ hạ yêu thương nhất dạo gần đây, mấy ngày trước còn có tin vị này đã mang thai, song vừa rồi thần nhìn có vẻ không ổn.” Vị sứ thần này cũng biết một ít việc mờ ám quanh co của phi tần nơi hậu cung,

không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho vị sủng phi này.

Phác Thái Nguyên chép miệng, khoát tay: “Đây là chuyện riêng của Hoàng đế bệ hạ, không liên quan đến chúng ta, không cần thảo luận đến.”

Trang thị lang nhú mày nhìn chỗ ngồi trống rỗng vốn thuộc về muội muội mình, vì sao muội ấy đột nhiên rời khỏi quốc yến, chẳng lẽ đã có chuyện gì xảy ra? Chàng nghi ngờ nhìn sắc mặt Hoàng đế, không phát hiện có gì bất ổn, bèn tự an ủi, có lẽ mình đã nghĩ nhiều

rồi.

Suốt thời gian yến hội, Phong Căn rất ít cười, thế nhưng các vị đại thần đã quen với phong thái uy nghiêm của hắn, không ai cảm thấy không ổn chỗ nào.

Trong lòng Hoàng hậu lại cảm thấy hơi khó chịu. Từ nhỏ, nàng đã quen biết Hoàng đế, khi đó nàng còn là thư đồng của công chúa Phúc Ninh, sau lại được tiên hoàng ban hôn, năm ấy nàng thành hôn, mười dặm hồng trang^(*), khiến cho bao người ghen tị đỏ mắt.

(*) Hồng trang: Đồ cưới được phủ giấy

hoặc vải màu đỏ.

Nhiều năm qua đi, nàng đã từ một thiếu nữ mười lăm ngây thơ trở thành một người đàn bà chốn thâm cung, nhớ lại tình cảm năm đó, lòng không khỏi chua xót đôi phần. Đế vương vô tình, nàng nhìn từng đám nữ tử bên mình được sủng ái, rồi lại từ từ thất sủng, dù đã thành thói quen, nhìn vào trong mắt vẫn chua xót khó nhin.

Hôm nay mắt thấy Hoàng đế lại sủng ái một người con gái khác, những đả động cay trong lòng lại tràn lên miệng, xót xa không sao nói thành lời.

“Không biết Chiêu sung nghi thế nào,” Nhu phi nói một cách lo lắng, “Trời hôm nay lạnh như thế, đừng để nhiễm lạnh mới được.”

“Chiêu sung nghi là người có phúc, hẳn không có việc gì đâu.” Hiền phi cười, nhướn mày nhìn về phía Nhu phi, “Không ngờ quan hệ của Nhu phi muội muội và Chiêu sung nghi lại thân mật đến vậy.”

Nhu phi nói, không hề biến sắc: “Đều là chỗ tử muội với nhau, chẳng lẽ trong chúng ta có ai không lo lắng cho Chiêu sung nghi?” Thế nhưng vì sao lo lắng thì lại không

nói chắc được. Nhu phi cười nhạt trong lòng, hôm nay Chiêu sung nghi sảy thai, không biết ai đã ra tay đây, dám tính kế ở ngay quốc yển.

“Đương nhiên ai nấy đều lo lắng cả,” Từ chiêu dung thở dài một tiếng, “Thế gian này luôn biến ảo khôn lường.”

Nhu phi chú ý mắt cái vẻ vờ vĩnh yếu điệu này của nàng ta, cười khinh bỉ một tiếng, không thềm nói gì thêm.

Lục này, Hiền phi đột nhiên lên tiếng: “Tần thiếp vừa rồi thấy Thực

quý phi nương nương không hề
đụng đến cháo, liệu có phải thân
thể không được khỏe nên khẩu vị
không tốt chăng?”

“Cảm tạ Hiền phi quan tâm, bốn
cung không sao.” Thục quý phi
lạnh nhạt liếc nhìn Hiền phi, muốn
đẩy hiềm nghi lên người nàng sao,
đâu dễ dàng như vậy, “Có điều
Hiền phi đúng là thận trọng thật,
sức quan sát cũng không giống
bình thường.”

“Được rồi,” Hoàng hậu lúc này
lại lên tiếng, “Chư vị tử muội nếu lo
lắng Chiêu sung nghi thì đợi lát

nữa tới cung Hi Hòa thăm đi, đừng thảo luận việc này ở đây nữa.”

Phong Cần nhìn mấy phi tần, trên mặt không có một tia cảm tình, đặt đôi đũa bạc trên tay xuống, súc miệng, lau miệng xong, bình thản lên tiếng: “Canh giờ không còn sớm, chư vị ái khanh tùy ý dùng.” Nói xong, đứng lên.

Các đại thần thấy Hoàng đế chuẩn bị rời yến, vội vàng đứng dậy hành lễ cung tiễn.

Hoàng hậu nhìn theo bóng lưng Hoàng đế, ánh mắt tối sầm, cố kiềm chế tâm tình đang dao động mạnh

mẽ trong lòng, cùng các mệnh phụ xã giao vài câu rồi cũng đứng dậy đi khỏi.

Yến hội đến đây coi như đã kết thúc, mọi người tốp năm tốp ba rời khỏi điện Thái Hòa, mấy phi tần cũng theo Hoàng hậu về cung, thế nhưng ai nấy đều thầm hiểu trong lòng, đêm nay lại là một đêm không ngủ đây.

“Nương nương,” Ra khỏi điện Thái Hòa, Hòa Ngọc đưa bình nước nóng sưởi tay cho Hoàng hậu, “Quay về cung Cảnh Ương chứ ạ?”

Hoàng hậu thở dài: “Không biết

Chiêu sung nghi lúc này ra sao, bốn cung lo lắng trong lòng, làm sao ngủ được, đến cung Hi Hòa xem thế nào đi.”

Mùa đông ở kinh thành luôn luôn không được êm dịu như mùa đông ở Giang Nam, gió lạnh quật qua người có thể rét buốt đến tận xương.

Hoàng hậu ngồi trên ghế quý phi mềm mại, rõ ràng trong phòng lửa than vẫn cháy mà sao trong lòng nàng lại thấy lạnh lẽo đến thế. Nàng nhin không được, nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng đế đang

ngồi bên cạnh, từ sau khi Chiêu sung nghi bị đưa vào phòng trong, Hoàng thượng ngồi ở ngoài này không thêm nói một câu.

Trong quốc yến lại xảy ra chuyện như vậy, tuy đã cố che giấu nhưng người nào chứng kiến mà không nhận ra việc Chiêu sung nghi sảy thai rất kỳ lạ. Cũng may Chiêu sung nghi thức thời, không làm ầm lên lúc đó, còn kịp trấn an người hầu bên mình, lại thận trọng xin quay về cung trước nên mới không để sự tình đi quá xa.

Thế diện của hoàng thất được

bảo vệ, chỉ không biết đứa con trong bụng Chiêu sung nghi có thể giữ lại hay không, nếu không thể, mấy ngày tới hậu cung nhất định không được yên bình.

“Thái y, Chiêu sung nghi thế nào?” Thính Trúc lo lắng nhìn về phía hai vị thái y. Nói đến cũng thật đúng dịp, hôm nay người trực lại chính là Mao thái y và một vị Trương thái y có quan hệ rất tốt với Mao thái y này. Hai người đều là người lâu năm của Thái y viện, hành vi từ xưa tới nay đều rất ổn thỏa, y thuật cũng rất cao minh, vì vậy Phúc Bảo mới gọi cả hai người

cùng tới.

Trương thái y cúi đầu bắt mạch cho Chiêu sung nghi, nét mặt tuy vẫn như thường nhưng lòng lại nghi ngờ khó hiểu, mạch tượng của Chiêu sung nghi hôm nay không phải là hiện tượng sảy thai, tuy khá yếu ớt nhưng có vẻ giống mạch tượng của nữ tử vào thời kỳ kinh nguyệt hơn. Ông khó hiểu liếc mắt nhìn bằng hữu, ngày ấy nói Chiêu sung nghi có thai là do ông ta chẩn mạch và kết luận, ông bạn già xưa nay rất ổn trọng, sao lại để loại chuyện này xảy ra?

Cao Đức Trung thấy Trương thái y này giờ vẫn không nói gì, sắc mặt lại ngày càng khó coi, không kìm được bèn chau mày hỏi: “Trương thái y, cái thai của Chiêu sung nghi có còn giữ được không?”

“Chuyện này...” Trương thái y thu tay về, “Mạch của Chiêu sung nghi rất yếu, cần phải bồi bổ thật tốt, hay là để Mao thái y tới chẩn lại xem sao.”

Cao Đức Trung biết người của Thái y viện từ trước tới nay chỉ cầu an ổn, bèn nói: “Vậy mau xem mạch đi, Hoàng thượng và Hoàng hậu

nương nương đều đã tới, nếu Chiêu sung nghi có chuyện gì, hai vị cứ trông đó mà làm.”

Cách khăn bắt mạch chốc lát, Mao thái y biến sắc, lần trước chẩn mạch ông có uống vài chén rượu, bắt mạch cho Chiêu sung nghi thấy là hỉ mạch liền nói có thai, hiện giờ thanh tĩnh mới toát mồ hôi lạnh đây người. Nữ tử trong mấy ngày trước kì kinh cũng có thể có hiện tượng hoạt mạch.

Nghĩ đến hậu quả chân lầm, lại nhớ đến sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho Chiêu sung nghi,

Mao thái y nuốt nuốt nước bọt, đứng dậy nhìn Trương thái y, thấy ông bạn già không có ý vạch trần, đành phải mở miệng: “Cao công công, phụ nữ mang thai ba tháng đầu cần đặc biệt chú ý, thai nhi của Chiêu sung nghi đã... không giữ được nữa rồi.” Lúc này, ông đang âm thầm may mắn trong lòng, may mà hôm nay do ông và Trương thái y tới xem bệnh cho Chiêu sung nghi, nếu là người khác, một nhà già trẻ của ông e rằng không giữ được.

Thính Trúc nghe Mao thái y nói vậy, liền biết chủ tử thành công rồi.

Không cần biết Mao thái y vì sao lại nói chủ tử mang thai, nhưng hiện tại chủ tử làm ra vẻ sảy thai, đã để cho Mao thái y hiểu được, bất kể có thai là thật hay giả, việc sảy thai này phải làm cho như thật. Nếu là chân lầm, Mao thái y nhất định không dám nói ra sự thật. Nếu không phải nhầm lẫn mà do người khác cố ý hãm hại, Mao thái y cũng không dám nói chủ tử giả mang thai, bởi vì kết luận Chiêu sung nghi có thai chính là ông ấy, vì vậy quả đăng lần này ông ấy phải nuốt hết rồi.

Vậy là, bất kể vì nguyên nhân gì, Mao thái y chỉ có một con đường

mà thôi, đó là tuyên bố với bên ngoài, Chiêu sung nghi sảy thai, dù không bắt được kẻ đã hãm hại Chiêu sung nghi thì cũng có thể khiến Hoàng đế thương tiếc vài phần, lại có thể giải nguy cơ trước mắt.

“Sao có thể như vậy?” Vân Tịch trắng bệch cả mặt, người hơi loạng choạng, nhìn thấy chủ tử vừa tỉnh, nét mặt lại lộ vẻ an ủi, “Chủ tử, người tỉnh rồi?”

“Con ta đâu?” Trang Lạc Yên run rẩy hỏi.

“Chủ tử... sau này người còn có

thể có con mà.” Vân Tịch lại đỏ mắt lên, cổ nén lệ đang trào ra, dìm lại hẳn cho Trang Lạc Yên.

Nửa khắc yên lặng, sau đó trên giường truyền đến tiếng khóc nghẹn ngào nức nở, tuy rằng đã cố ép thật thấp nhưng vẫn nghe ra đau đớn tột độ trong đó.

Cao Đức Trung nhìn cảnh tượng trong phòng, lặng yên lui ra bên ngoài, cúi người hành lễ với Hoàng đế và Hoàng hậu, nói khẽ: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thai nhi của Chiêu sung nghi đã không giữ được ạ.”

Hoàng hậu nghe nói thế, không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là gì, vốn muốn nói đôi câu trấn an, nhưng khi nghiêng đầu nhìn thấy sắc mặt đông lạnh của Hoàng đế, lại một lời cũng không ra khỏi miệng được.

Bởi vì sự đau buồn, thương tiếc trong mắt Hoàng đế, là điều ngay cả khi Từ chiêu dung sảy thai năm ấy cũng không có.

Chương 14

Trong cung, phi tần từng sảy thai nhiều lắm, Hoàng hậu, Từ chiêu dung, Diệp thực dung, còn có vài phi tần phân vị thấp khác, Chiêu sung nghi không phải người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng.

Hoàng hậu không quá quan tâm phi tần nào sảy thai, nhưng lần này việc của Chiêu sung nghi không phải ngoài ý muốn mà do người khác gây nên, huống chi lúc này Hoàng đế lại đang sủng ái nàng ta, cũng có tình cảm với đứa bé chưa chào đời kia, như vậy lần này ngài sẽ không nhẹ nhàng cho qua như

đối với việc của Từ chiêu dung và Diệp thực dung.

Ngay khi Hoàng hậu còn đang suy tư, Hoàng đế chợt gần tách trà lên bàn, trầm mặt xuống, nói: “Đang yên đang lành, vì sao lại sảy thai? Hoàng hậu, quốc yển xưa nay do khanh phụ trách, lẽ nào khanh không phát hiện có kẻ giở trò? Hay là nói, khanh ước gì đứa bé của Chiêu sung nghi không được sinh ra?”

“Hoàng thượng, thiếp oan uổng.” Hoàng hậu thấy chuyện đã liên lụy đến mình, vội vàng đứng

lên khỏi ghế, quỳ xuống nói, “Thiếp không phát hiện có người muốn hại Chiêu sung nghi, đây là sai lầm của thiếp, thiếp không dám biện minh. Nhưng sao thiếp lại mong đứa nhỏ của Chiêu sung nghi mất đi chứ, dù sao đứa bé ấy sinh ra cũng sẽ gọi thiếp một tiếng ‘mẫu hậu’, đó cũng là con của thiếp kia mà”

“Vậy khanh nói xem, Chiêu sung nghi vì sao lại đột nhiên sảy thai?” Phong Căn không để Hoàng hậu đứng dậy, mặc cho mấy phi tần trong phòng chứng kiến nàng ta quỳ trên mặt đất.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đã cho người điều tra đồ ăn mà Chiêu sung nghi đã dùng trên yến, tất cả không có vấn đề gì, có điều chén đĩa của nàng ấy dùng đã bị tâm nước thuốc chế biến từ quy vĩ, nhân đào, du bạch bì, thông thảo, đơn bì, phụ tử^(*), bàn cũng từng bị ngâm nước thuốc. Thiếp đã cho người bắt những nô tài sắp bàn, làm đồ ăn và bung đồ ăn, không biết Hoàng thượng có muốn tra hỏi ngay hay không.” Hoàng hậu cười lạnh trong lòng, dù là nàng không ra tay, vẫn có khối người không muốn Chiêu sung nghi giữ được cái thai kia, lần này không biết là ai làm, lại dám lợi

dụng cả quốc yển.

(*) Quy vĩ, nhân đào, du bạch bì, thông thảo, đơn bì, phụ tử: Các vị thuốc đông y.

“Giỏi cho một cái kế sách vẹn toàn, hậu cung của trăm quả là an bình!” Phong Cẩn lạnh lẽo quét mắt nhìn các phi tần đang có mặt, mấy người đều bị cái nhìn của Hoàng đế làm cho rét run, đầu không tự chủ được đều gục xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Mà thôi, Hoàng hậu đứng lên đi.” Hoàng đế thu hồi ánh nhìn, hừ lạnh một tiếng, “Trẫm giao việc này

cho khanh, mong rằng khanh cho
trầm một kết quả rõ ràng, hậu cung
loạn đến như vậy, là do Hoàng hậu
khanh vô năng. Nếu khanh không
thể tra rõ, vậy thì chuyện của hậu
cung giao cho người khác xử lý đi.”
Nói xong, hắn phất tay áo đi vào
phòng trong.

Hoàng hậu trắng nhợt mặt, một
vị Hoàng hậu không có thực quyền
thì coi là Hoàng hậu thế nào? Dù
vậy, nàng vẫn cố ổn định thân mình,
theo Hoàng đế vào phòng trong.

Còn lại mấy phi tần hai mắt nhìn
nhau, ai cũng không dám lộ ra một

chút hã hê trên mặt.

Cao Đức Trung đồng tình nhìn theo bóng Hoàng hậu, cuối cùng Hoàng đế cũng không nhin Triệu gia được nữa, hôm nay mượn có khiến Hoàng hậu mất mặt, chỉ e ngày sau Hoàng hậu khó có thể khôi phục uy quyền của mình trong cung.

Vào đến phòng trong, từng tiếng khóc nghẹn ngào nức nở khiến bước chân Phong Cẩn thoáng dừng lại, rồi mới tiến đến gần giường. Nữ tử ngày xưa xinh đẹp hoạt bát và tràn đầy sức sống nay sắc mặt đã

trắng nhợt, áo gối dưới má ướt đầm nước mắt. Nhìn thấy cảnh tượng này, hấn hơi sững người, Chiêu sung nghi trong trí nhớ dường như chưa bao giờ khóc, mỗi lần thấy hấn, nàng luôn lộ ra nụ cười ngượng ngùng mà hạnh phúc, làm cho hấn vừa nhìn đã cảm thấy dễ chịu trong lòng. Hôm nay Chiêu sung nghi không còn nụ cười trên môi, không còn sức sống trong đôi mắt, lòng hấn chợt nổi lên thương tiếc.

“Hoàng thượng, con không còn nữa rồi, thiếp không bảo vệ tốt con chúng ta.” Nữ tử trên giường bắt

được tay hẩn, bàn tay trắng nõn không ngừng run rẩy, nước mắt nóng bỏng rơi xuống mu bàn tay hẩn, sức nóng khiến cho người ta hoảng hốt.

“Con của chúng ta không còn nữa rồi, thiếp không thể sinh cho ngài một đứa con, thiếp vô dụng, vô dụng.” Âm thanh đê nén mà khàn khàn, lại khiến người nghe càng thấy bi thương hơn cả gào khóc.

Phong Cẩn vươn tay còn lại kéo nàng vào trong lòng, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng nàng: “Ái phi, nàng còn có thể có con, nhất định có thể có con của

chúng ta.”

Vừa theo vào đến cửa, Hoàng hậu nghe được một câu như thế, thân mình hơi chao đảo một cái, may có Hòa Ngọc đỡ nên mới đứng vững được, không làm ra chuyện thất thố gì. Năm ấy nàng sảy thai, Hoàng thượng có từng an ủi nàng như vậy sao, là chẳng nói gì hay là mình đã quên mất rồi?

Trang Lạc Yên bị Hoàng đế ôm vào trong ngực, khóc đến đứt ruột đứt gan, tựa như toàn bộ thế giới đã sụp đổ. Hoàng hậu lại nghĩ cảnh tượng này sao mà chói mắt đến thế,

không cảm giác được một chút bi thương của Trang Lạc Yên nên nàng không nói nổi một câu an ủi. Chẳng biết làm sao, đành lẳng lẳng đứng một bên, nhìn phu quân mình ôm lấy một người con gái khác.

Thục quý phi và những người khác bước vào sau, thấy Hoàng hậu không nói gì, cũng lẳng lẳng đứng bên cạnh, nghe tiếng khóc của Trang Lạc Yên, không khỏi sinh ra đôi chút cảm giác xót thương. Hôm nay đứa con của Chiêu sung nghi không giữ được, như vậy đợi mai này bọn họ cũng có con, liệu có thể

bảo vệ được không?

Trong hậu cung không có nữ tử đơn giản, đơn giản đều đã thất sủng hoặc đã chết, những kẻ còn lại nhất định phải đấu với nhau cả đời, cho đến khi xuất hiện kẻ thắng cuối cùng mới thôi.

“Thái y, Chiêu sung nghi thân mình thương tổn, phải giúp nàng ấy bồi bổ thật tốt, trẫm muốn không lâu sau có thể lại thấy được một Chiêu sung nghi khỏe mạnh vui vẻ.” Phong Cận vuốt ve mái tóc của Trang Lạc Yên, tựa như muốn vuốt lên bi thương của nàng, “Trời

không còn sớm, các khanh lui cả ra đi.”

“Vâng.” Sắc mặt Hoàng hậu đã nhợt nhạt, liếc mắt nhìn một bên mặt Hoàng đế, vịn tay Hòa Ngọc ra khỏi cung Hi Hòa, nhìn hoa tuyết bay lả tả đầy trời, bước chân đi lên kiệu chợt dừng lại, “Hòa Ngọc, sao bốn cung lại cảm thấy hôm nay đặc biệt lạnh thế này?”

Hòa Ngọc miệng mấp máy, lại không biết nên nói gì.

“Mà thôi, đi đi.” Hoàng hậu ngồi lên kiệu, quay đầu nhìn bảng hiệu cung Hi Hòa một cái, chậm rãi

ngoảnh đi, nhắm hai mắt lại.

“Cung tiền Hoàng hậu nương nương.” Mấy người còn lại nhìn theo Hoàng hậu đi khuất, Thục quý phi bình thản nhìn Hiền phi, “Hiền phi là người thận trọng, chắc hẳn muốn đi giúp Hoàng hậu nương nương nhìn xem, nô tài nào to gan lớn mật tính hãm hại con nối dòng của hoàng gia.”

“Đây là bốn phạm của tần thiếp, tần thiếp nghe nói bên nhà Thục quý phi nương nương cũng có người làm việc trong điện Trung Tĩnh, nhất định có thể giúp đỡ hỏi

thăm đôi chút, thay Hoàng hậu nương nương phân ưu mới phải.” Hiền phi cười cười nhìn về phía Thục quý phi.

Thục quý phi cười một tiếng khinh thường: “Ta đây vô năng, Hoàng hậu nương nương chưởng quản hậu cung, đâu cần đến chút tài mọn của người nhà ta. Trời lạnh, bốn cung cũng nên về thôi, đi trước một bước.”

“Cung tiền Thục quý phi nương nương.” Hiền phi dịu dàng cúi đầu, thấy nghi trượng của Thục quý phi đi xa mới quay đầu nhìn những

người còn lại, “Ta cũng nên về cung rồi, các vị tử muội xin cứ tự nhiên.

“Lúc này nhị hoàng tử còn một mình trong cung, ta lo lắng, cũng nên về thôi.” Ninh phi xưa nay vốn ít lời, giờ cười cười nói xong, lên kiệu đi mất, còn lại chỉ có Nhu phi và Từ chiêu dung đứng trước cửa cung.

“Đều đã đi, bốn cung cũng nên đi thôi.” Nhu phi nửa cười nửa không nhìn Từ chiêu dung, “Cảnh tuyết đêm nay đẹp đấy, Từ chiêu dung là một người tao nhã, thưởng tuyết một lát cũng hay.” Nói xong,

đứng đỉnh lên kiệu.

Đội Nhu phi đi khuất rồi, Từ chiêu dung mới hừ lạnh một tiếng, đầu không hề quay lại, lên kiệu về nơi ở.

Những người khác đều đã đi cả, trong phòng dần dần trở lại yên tĩnh, Phong Cẩn đỡ Trang Lạc Yên nằm xuống, dèm chăn cẩn thận cho nàng: “Trẫm hiểu được nỗi đau trong lòng nàng, nhất định sẽ tra rõ việc này, trả cho nàng và... con một sự công bằng.”

“Hoàng thượng, có phải thiếp đã hi vọng xa vời nhiều quá, mới

không thể giữ được con?" Trang Lạc Yên đau thương nhìn Hoàng đế, "Khi ấy thiếp vào cung, đã từng hứa nguyện trước Bồ tát, nếu được Hoàng thượng chú ý, nguyện dùng tất cả của mình để đánh đổi. Nếu không phải thiếp thề một lời như vậy, có phải sẽ giữ được con chúng ta?"

"Là do thiếp quá tham lam, không biết thế nào là đủ." Nàng nâng tay che mắt, không để Hoàng đế thấy rõ đau khổ tột cùng trong mắt mình, "Đứa bé này nhất định sẽ hận thiếp, sự ích kỷ của thiếp đã hại nó rồi."

“Trẫm không tin trời đất, không tin thánh thần.” Phong Cẩn nắm lấy tay Trang Lạc Yên, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Đối với trẫm, sủng ái nàng là vì bản thân nàng, không phải do thần tiên phù hộ. Nếu thế gian thực sự có thần tiên, thiên hạ sẽ không còn nhiều khổ đau đến thế. Trẫm hứa với nàng, nàng nhất định sẽ có con, có con của chúng ta.”

Trang Lạc Yên bình tĩnh nhìn Hoàng đế, rồi đột nhiên ôm chặt lấy hắn, thống khổ kêu khóc, không còn cố nén như trước mà là gào khóc, dường như muốn khóc ra tất

cả bi thương và đau khổ của mình, lại như một người đã tuyệt vọng nay tìm được nơi vịn vào, rồi cuộc có thể mặc sức khóc một trận thỏa lòng.

Đêm nay, trong hậu cung, rất nhiều người không ngủ được.

Đêm nay, tất cả mọi người đều biết, Hoàng thượng an ủi Chiêu sung nghi tới tận khuya.

Có người hận sủng ái của Hoàng đế dành cho Chiêu sung nghi, có người cảm thấy may mắn vì đứa con của Chiêu sung nghi không còn, nhưng bất kể thế nào, bọn họ

đều cẩn thận để bản thân không bị
tha xuống nước.

Cung Hi Hòa mấy ngày gần đây
đặc biệt yên tĩnh, tuy rằng Hoàng
đế, Hoàng hậu và Thái hậu đều ban
thưởng không ít lần.

Trang Lạc Yên ngồi trên giường
ngắm một thanh ngọc như ý, nhìn
Thính Trúc bung một bát thuốc tiến
đến, hơi hơi nhướn mày: “Mấy
ngày nay, trong cung có chuyện gì
xảy ra không?”

“Bẩm chủ tử, mấy ngày nay các
vị chủ tử trong cung đều rất cẩn

thận, Hoàng hậu nương nương thăm vấn không ít nô tài, nghe nói bắt được vài kẻ khả nghi, tiếc là vẫn chưa tra ra kẻ sai khiến sau lưng.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Lần này Hoàng hậu nương nương tận tâm thật đấy.”

“Sao có thể không tận tâm được,” Thính Trúc rót thuốc vào chậu hoa bên cạnh, “Hoàng thượng đã phát giận với ngài ấy một trận thật dữ, còn nói nếu Hoàng hậu nương nương không tra được thì không cần quản lý hậu cung nữa.”

Trang Lạc Yên nhú nhú đầu

mày, Hoàng đế muốn mượn chuyện đó trừng phạt Hoàng hậu? Nàng biết Hoàng đế sớm muộn gì cũng sẽ xử lý Triệu gia và Hoàng hậu nhưng không ngờ lại nhân cơ hội này.

Nàng biết mà, vị Hoàng đế này không đơn giản đâu, cố tình biểu hiện coi trọng đứa bé này ra mặt, thực tế là lợi dụng cơ hội xử lý Hoàng hậu.

Nói vậy, Hoàng đế đã sớm ngờ tới nàng sẽ không thể giữ được cái thai, cho nên mới có một màn diễn như thế. Vậy là, nàng lợi dụng việc

này, chiếm được sự áy náy và sùng ái của Hoàng đế, chẳng phải Hoàng đế cũng lợi dụng chuyện này tính kế Hoàng hậu đó sao?

Chỉ tiếc, Hoàng đế cùng với kẻ muốn tính kế với đứa con trong bụng nàng đều không ngờ rằng, trong này căn bản không có đứa con nào.

Kẻ thắng lớn nhất trong tuồng vui này, là ai đây?

***

“Bẩm nương nương, nô tì đã điều tra mấy nô tài kia, bọn họ

trước đều có tiếp xúc với nô tài của vài vị chủ tử khác trong cung, nhưng tra ra đều chỉ là tiếp xúc thông thường, dường như không có chỗ nào đáng nghi.”

“Càng không đáng nghi thì càng có chuyện.” Hoàng hậu lạnh giọng, bỏ quân cờ xuống, xua tay khiến thế cục ván cờ trước mặt rối loạn, “Nếu đã là chuyện phát sinh trong cung, Hòa Ngọc, gọi các vị nương nương khác cũng tới cùng bốn cung thăm vấn những nô tài gan to bằng trời này. Nhiều người chất củi cùng đốt thì lửa càng cao, có lẽ rất nhanh sẽ bắt được hung thủ thực sự sau

lưng chúng thôi.”

“Nương nương cao kiến,” Hòa Ngọc thi lễ một cái, lại ngập ngừng hỏi, “Bên Chiêu sung nghi có cần báo không ạ?”

“Nếu có liên quan đến Chiêu sung nghi, hẳn nhiên nên báo một tiếng.” Hoàng hậu kẹp một quân cờ trắng trong tay, “Khó khăn lắm mới có được một đứa con lại nhanh chóng mất đi, cũng nên biết rõt cuộc là thế nào mà mất con chứ.”

“Nô tì đi liền đây.” Hòa Ngọc cười nhạt trong lòng, không biết giờ này Chiêu sung nghi đã có thể tiếp nhận sự thực rằng đứa con của nàng ta đã không còn hay chưa? Trong hậu cung này, có được một đứa bé không dễ dàng gì, nhờ Hoàng thượng thương tình cho nàng ta giữ lại đứa con, nàng ta

không có bản lĩnh bảo vệ con mình, lại còn liên lụy đến nương nương phải chịu Hoàng thượng trách tội.

Hòa Ngọc vào cung Hi Hòa, liền cảm giác được một loại áp lực không nói ra lời, nhớ tới đêm đó máu Chiêu sung nghi nhuộm đỏ áo choàng, nàng điều chỉnh lại sắc mặt, khiến mình nhìn có vẻ buồn rầu rồi mới đi về phía thái giám gác cửa.

“Đây chẳng phải Hòa Ngọc cô cô sao?” Phúc Bảo thấy Hòa Ngọc mang theo hai cung nữ tiến đến, vội vàng cười nghênh đón, “Hôm

nay ngọn gió nào thổi ngài tới đây?”

“Phúc công công khách khí, ta phụng ý chỉ của Hoàng hậu nương nương tới thăm Chiêu sung nghi.” Nàng dừng lại một chút, trong mắt tràn đầy ân cần, hỏi, “Chiêu sung nghi thế nào?”

Phúc Bảo thấy hai cung nữ phía sau Hòa Ngọc đều bụng đồ trên tay, biết đây là đồ Hoàng hậu ban thưởng, liền dẫn người vào bên trong, nét mặt lại mang chút khổ sở, thở dài nói: “Ai da, có thể thế nào đây, vốn là một chuyện mừng

bao nhiêu, vậy mà lại thành thế này.” Cậu ta nhìn xung quanh, thấp giọng nói, “Chủ tử nhà ta đã nhiều ngày nay chưa ăn uống được mấy, người gầy rộc đi rồi, những kẻ làm nô tài như chúng ta nhìn thấy đều đau lòng lắm.”

“Chúng ta là hạ nhân, chẳng phải đều trông mong chủ tử sống tốt hay sao,” Hòa Ngọc cũng thở dài theo, “Hoàng hậu nương nương mấy ngày nay cũng lo lắng cho Chiêu sung nghi mới để ta tới thăm hỏi. Nếu không phải dạo này nương nương đang bận tra chuyện Chiêu sung nghi sảy thai thì người

đã tự mình tới thăm rồi.”

“Để nương nương phải vất vả, nô tài xin được bái tạ nương nương ở đây.” Phúc Bảo nói xong liền quay về phía cung Cảnh Ương của Hoàng hậu làm một đại lễ, sau đó đứng lên, tiếp tục dẫn Hòa Ngọc vào phòng Trang Lạc Yên. Đến phòng ngoài, Phúc Bảo cười cười nói với Hòa Ngọc: “Hòa Ngọc cô cô mời ngồi uống tách trà, ta đi thông báo cho chủ tử đã.”

“Phúc Bảo công công xin tự nhiên.” Hòa Ngọc tuy là quản sự cô cô của Hoàng hậu nhưng cũng

không dám thực sự ngồi chờ trong cung chủ tử, chỉ đứng ở phòng ngoài đợi. Nàng liếc mắt nhìn bày biện xung quanh, những vật trang trí này dù không vi phạm quy chế nhưng mỗi món đều được chế tác tinh tế, không khó nhìn ra Hoàng thượng đã quan tâm như thế nào.

“Hòa Ngọc cô cô,” Thính Trúc từ bên trong bước ra, chào hỏi Hòa Ngọc rồi nói, “Chủ tử mời Hòa Ngọc cô cô vào.”

Vào phòng trong, Hòa Ngọc lướt mắt nhìn thấy Chiêu sung nghi nửa nằm nửa ngồi trên giường, mái tóc

đen xoã tung sau lưng làm nổi bật gương mặt tái nhợt, thiếu vài phần điểm lệ lại thêm đôi nét yếu đuối.

“Bái kiến Chiêu sung nghi.” Hoà Ngọc hành lễ với người trước mặt.

“Hòa Ngọc cô cô đa lễ, Thính Trúc, chuẩn bị chỗ ngồi”

“Tạ ơn Chiêu sung nghi,” Hòa Ngọc hơi ghé ngồi trên đôn thêu, không dám ngồi thật. Thấy Chiêu sung nghi vẫn giữ nụ cười miễn cưỡng khó coi, Hòa Ngọc kể đến những ban thưởng của Hoàng hậu xong bèn nói: “Hoàng hậu nương nương vẫn quan tâm chuyện Chiêu

sung nghi sảy thai lần này, hai ngày trước có bắt được mấy cung nữ thái giám khả nghi, hôm nay định thăm vắn, Chiêu sung nghi liệu có tới tham dự không?”

Trang Lạc Yên nghe nói đến hai chữ “sảy thai”, sắc mặt lập tức nhợt nhạt thêm một chút, lại nghe đến đã bắt được người khả nghi, ánh mắt nhanh chóng thay đổi, nhoài người phía trước, nhìn thẳng Hòa Ngọc hỏi: “Là kẻ nào?”

Hòa Ngọc ngênh đón ánh mắt đối phương, bên trong đôi con ngươi đen sẫm kia dường như

đang cất giấu mãnh thú, lúc nào cũng chực nhảy ra xé nát người ta. Nàng ta hơi tránh khỏi ánh nhìn của Chiêu sung nghi, cung kính nói: “Chiêu sung nghi đến đó sẽ biết ngay.”

“Làm phiền cô cô chuyển lời cho Hoàng hậu nương nương, ta nhất định đến.” Trang Lạc Yên cố gắng duy trì vẻ bình tĩnh ngoài mặt, nhưng phần hân trong giọng nói không sao che giấu được.

“Nửa canh giờ sau bắt đầu thăm vấn, nô tì xin phép quay về báo lại cho nương nương.” Hòa Ngọc

đứng dậy thi lễ với Trang Lạc Yên, trong lòng âm thầm bội phục nường nường nhà mình liệu sự như thần, quả nhiên Chiêu sung nghi không nhịn được muốn tới, tạm thời sự tình làm rõ được hay không cũng không vấn đề gì, chỉ ít có thể khiến nàng ta đau một lần cho hả giận.

Sau khi Hòa Ngọc đi khỏi, Trang Lạc Yên lau mồ hôi trên trán, lấy bình nước nóng trong chăn ra, khước miệng hơi nhếch lên: “Thính Trúc, trang điểm cho ta, đợi lát nữa phải cẩn thận mà xem hồi kịch vui này.”

“Vâng.” Thính Trúc cười, nhận bình nước nóng trong tay Trang Lạc Yên, đợi lát nữa không biết ai tính kể với ai đâu.

Thục quý phi ngồi trước gương, nhìn dung nhan phản chiếu: “Lăng Sa, người nói xem, lần này Hoàng hậu muốn đồ tội lên đầu ai?”

“Nô tì ngu dốt, không đoán được ạ.” Lăng Sa thay một cây trâm mảnh khắc hoa mai, “Có điều nô tì nghĩ, Hoàng hậu nương nương dù có muốn tùy tiện vu oan cho người khác, để được Hoàng thượng tin tưởng thì cũng phải lấy đủ chứng

cứ ra.”

Thục quý phi khinh miệt cười một tiếng: “Hôm ấy nàng ta mất mặt đến thế, trong lòng nhất định đã phải nén giận rất nhiều, chúng ta cứ tới xem nàng ta muốn diễn trò gì. Trang Lạc Yên mất con, tốt xấu cũng nhận được sự yêu thương của Hoàng thượng, còn nàng ta mất sạch thể diện như thế, lại chẳng được gì. Ta quả thật đang ngóng trông nàng ta vu oan hãm hại người khác, nếu không ta biết tìm nhược điểm của nàng ta ở đâu.”

Trong cung Kiền Chính, Phong

Cần đang viết một bức tự, thấy Cao Đức Trung bước vào, bèn gác bút, hỏi: “Chuyện gì?”

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương hôm nay muốn thăm vãn tội nô, có cho gọi vài vị nương nương cùng thăm.” Cao Đức Trung liếc nhìn bức tranh chữ trên bàn, nét bút sắc bén, mang theo nhuệ khí bức người.

“Lần này nàng ta thông minh lên rồi.” Phong Cần nghĩ tới điều gì, chợt hỏi thêm, “Chiêu sung nghi có đi không?”

“Nô tài nghe nói Hoàng hậu

nương nương có cho cô cô quản sự tới thông báo cho Chiêu sung nghi, cô cô quản sự quay về chưa được bao lâu thì Chiêu sung nghi đã tới cung Cảnh Ương rồi.”

Phong Cẩn không tự chủ được hơi nhú mào, sau đó gọi người tới hầu hạ rửa tay: “Đã như vậy, trăm cũng đi xem thế nào.”

Thiên điện của cung Cảnh Ương, mấy phi tần ngồi theo thứ tự phân vị, nhìn sáu cung nữ thái giám quỳ bên dưới, ai cũng không mở miệng, ngay cả người từng va chạm với Trang Lạc Yên như Nhu phi cũng

cúi mặt gục đầu im lặng.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương và các vị chủ tử, đây là sáu tên nô tài to gan đó ạ.” Công công quản sự của cung Cảnh Ương thi lễ với những người đang ngồi rồi nói, “Mời Hoàng hậu nương nương và các vị chủ tử thăm vấn.”

Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên một cái, tựa như muốn nhìn ra biểu hiện của nàng, kết quả, chỉ thấy đối phương trắng bệch mặt, như thể đến cả sức lực để hỏi cũng không có, nàng đành phải chuyển hướng nhìn sang những người khác: “Các

vị muội muội có ý kiến gì không?”

“Tất nhiên đều do Hoàng hậu nương nương làm chủ.” Thục quý phi cung kính trả lời, hoàn toàn không muốn tiếp chiêu của Hoàng hậu.

Các phi tần khác đều trầm mặc không nói, Diệp thực dung và Yên quý tần không tham dự quốc yến nên càng cẩn thận hơn, ai biết chuyện này sẽ rơi xuống đầu người nào.

“Các người ngẩng đầu lên, bốn cung muốn xem mặt kẻ dám mưu hại hoàng tử đáng chết kia trông

như thế nào.” Hoàng hậu cũng không đùn đẩy nữa, lớn tiếng quát những người đang quỳ trên mặt đất, “Nếu các người khai ra kẻ chủ mưu sau lưng, bốn cung sẽ xử lý nhẹ tội đi, nếu không, tội giết hại hoàng tử đủ để tru di cửu tộc.”

Sáu người run rẩy ngẩng đầu, Hiền phi khẽ hô lên: “Ồ, đây chẳng phải là Liên Kiều, cung nữ phục vụ Nhu phi trước kia sao?”

Sắc mặt Nhu phi trở nên khó coi: “Cung nữ này vì hầu hạ bất lực đã sớm bị ta cách chức đuổi tới Thượng Y cục giặt quần áo rồi,

không liên quan gì đến ta nữa.”

Hiền phi cười nhạt: “Ta cũng đâu nói nàng ta có liên quan gì đến muội muội đâu, chẳng qua cảm thấy hơi quen mắt mà thôi, muội muội nghĩ nhiều rồi.”

Nhu phi hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp, lòng nàng hiểu rõ, Hiền phi là người bên phe Hoàng hậu, hiện giờ mà tranh cãi với nàng ta thì chỉ thiệt mình, nhưng không biết Liên Kiều này do ai sai sử, nếu Hoàng hậu theo lời này mà quay sang vấy tội cho mình, e rằng sẽ hơi phiền phức.

“Nương nương, nô tì oan uổng, nô tì không biết chuyện gì xảy ra, nô tì không hề muốn hại Chiêu chủ tử, cầu nương nương minh giám.” Liên Kiều không dám nhìn mọi người, chỉ dập đầu liên tục, chốc lát sau, trên trán đã đầm máu tươi.

“Người đâu, giữ nàng ta lại.” Hoàng hậu đứng đứng nhìn Liên Kiều không ngừng dập đầu, lạnh lùng nói, “Nếu dập đầu hôn mê, bốn cung biết tìm ai hỏi tội.”

Thục quý phi âm thầm cười nhạt, lần này Hoàng hậu không cố đeo mặt nạ nhân từ thiện lương

nữa rồi. Nàng lạnh lẽo nhìn gương mặt đầm đìa máu tươi của Liên Kiều, hồi ấy Nhu phi đuổi cung nữ này đi, e rằng nguyên nhân chính là hoài nghi nàng ta là mật thám của cung khác phái tới, nhưng rốt cuộc đây là tác phẩm của người nào?

Nàng ngẩng đầu nhìn một lượt những người ngồi đây, vẫn nhìn không ra ai có hiềm nghi. Hiện tại trong danh sách bị nghi ngờ của Hoàng hậu, nhất định không thể thiếu phần nàng, kẻ chủ mưu đứng sau vụ này có thể một lúc hãm hại nhiều người như vậy, quả là cao tay.

“Tiểu Tĩnh Nhi, ta nhớ rằng nhà mi còn cha mẹ già và hai đệ đệ,” Thái giám tổng quản trong cung Hoàng hậu là Minh Lộc vung phất trần trên tay, không nhẹ không nặng nói, “Nếu mi thành thật khai báo, Hoàng hậu nương nương nhân từ, nhất định sẽ cho mi giữ lại một cái mạng, nếu không chịu nói, cẩn thận lại liên lụy đến cha mẹ mình đấy.”

Thái giám tên là Tiểu Tĩnh Nhi nghe thấy vậy, sợ trắng cả mặt, liên tiếp kêu oan: “Nương nương minh giám, nô tài thực sự không biết bộ đồ ăn của Chiêu chủ tử có thứ

không được sạch sẽ, mọi đồ vật trình lên cho các chủ tử đều đã được phân phối từ đầu, các nô tài nào dám tự ý động vào.”

Hoàng hậu bóp bóp thái dương, khoát tay, thái giám Tiểu Tĩnh Nhi liền bị kéo ra ngoài.

Nghe tiếng kêu oan thê lương của Tiểu Tĩnh Nhi sau khi bị kéo đi, năm người còn lại đều run lấy bầy, bởi vì ai nấy đều hiểu rằng, Tiểu Tĩnh Nhi bị kéo ra ngoài sẽ không quay về được nữa.

“Vẫn không muốn nói à, chẳng lẽ các người đều chui từ khe đá ra

nên không sợ liên lụy cha mẹ mình?" Minh Lộc nhướn đầu mày, giọng đầy châm chọc.

Hoàng hậu đang định mở miệng nói, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

"Hoàng thượng giá lâm."

Hoàng hậu kinh ngạc, Hoàng thượng tới?

***

Phong Cẩn vào trong phòng, ánh nhìn đảo qua những người đang quỳ một lượt, cuối cùng dừng lại ở

Hoàng hậu: “Đứng dậy cả đi.”

Đi tới vị trí cao nhất, Phong Cẩn ngồi xuống, mặt không hề có một chút biểu cảm, bình thản nói: “Trẫm nghe nói hôm nay Hoàng hậu thâm vãn tội nô, đứng dịp đi ngang qua nên đến nghe, các khanh tiếp tục đi.”

Hoàng hậu sững sốt trong lòng, không hiểu Hoàng đế có ý gì. Nàng không khỏi liếc nhìn Trang Lạc Yên một cái, chẳng lẽ Hoàng thượng quan tâm đứa con của Chiêu sung nghi này đến thế?

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp đã

điều tra rõ, trong năm kẻ ở đây, có hai tên từng tiếp xúc với người trong cung Thục quý phi, một tên có tiếp xúc với người trong cung Nhu phi và Từ chiêu dung, có một tên từng gặp gỡ người hầu của Yên quý tần và Trang tiếp dư, còn một kẻ đã từng tiếp xúc với người trong cung của Thục quý phi, Nhu phi, Diệp thực dung, Yên quý tần. Vừa rồi có một nô tài không chịu khai nhận, đã bị thiếp trừng phạt theo luật, nô tài kia từng hầu hạ trong cung của Nhu phi.” Hoàng hậu tỉ mỉ nói lại quan hệ của mấy nô tài này với các cung, các phi tần phàm là bị điểm danh đến đều bày ra vẻ

mặt oan uổng.

Trang Lạc Yên nhíu mày, hành động này của Hoàng hậu là cố ý kéo vài người cùng xuống nước, không hiểu có dụng ý gì đây? Trong cung mặc dù không có thứ gọi là “tình tĩ muội” thật sự nhưng cũng không đến nỗi trở mặt với nhau, cử chỉ này của Hoàng hậu không biết là do có dự định gì khác hay chỉ là cùng đường nên mới làm liều?

“Hừm?” Phong Căn nghe Hoàng hậu nói xong, thích thú nhìn về phía mấy phi tần bị kéo vào cuộc, “Ý của Hoàng hậu là, những người

này đều rất khả nghi?”

Hoàng hậu hơi cúi người: “Thiếp chỉ nghĩ, các vị tử muội ở đây đều tận tâm hầu hạ Hoàng thượng, sớm rửa sạch hiềm nghi cho họ mới là điều tốt nhất.”

“Hoàng hậu nói có lý.” Phong Cẩn tùy tay chỉ vào một cung nữ, “Nói trăm nghe, người này từng tiếp xúc với cung nào?”

“Bẩm Hoàng thượng, cung nữ này tên là Tiểu Cúc, làm việc ở Thượng Thực cục, hôm đó nàng ta là người dâng đồ ăn cho Chiêu sung nghi.” Minh Lộc trả lời, “Cung

nữ, này từng gặp gỡ người trong cung của Thục quý phi, Nhu phi, Diệp thực dung và Yên quý tần. Nô tài cũng đã tra xét những nô tài có tiếp xúc với nàng ta nhưng không thấy chỗ nào khả nghi.”

“Người nào cũng khả nghi, rồi người nào cũng đều không khả nghi.” Phong Cẩn cười nửa miệng, nhìn Hoàng hậu, “Vậy thì Hoàng hậu của trẫm, khanh nói cho trẫm nghe, chuyện này rốt cuộc là ai hại Chiêu sung nghi? Hay là, kẻ hại Chiêu sung nghi căn bản không phải những người này?”

Hoàng hậu chẳng ngờ Hoàng đế nói năng thẳng thừng, không cho người ta một lối thoát như vậy, lập tức quỳ xuống.

Các phi tần khác thấy Hoàng hậu quỳ, không ai dám ngồi nữa, đều vội đứng cả lên, nín thở im lặng, đương nhiên, cũng không thiếu người cười trộm trong lòng.

“Trẫm chỉ nói vậy thôi, Hoàng hậu không cần căng thẳng quá, tấm lòng của khanh, trẫm hiểu.” Phong Cận vươn một tay nâng Hoàng hậu dậy, liếc nhìn năm nô tài, lạnh nhạt mở miệng, “Nếu những người này

đều không thừa nhận, vậy trượng
tể toàn bộ đi.”

Trượng tể toàn bộ những người
này, vậy phải tra tiếp thế nào đây?
Hoàng hậu chấn động trong lòng,
lại không dám phản đối, chỉ có thể
trùng mắt nhìn bọn họ bị người
khác kéo xuống.

Cao Đức Trung dẫn mấy thái
giám lực lưỡng lôi những nô tài này
ra ngoài, vừa tới cửa cung Cảnh
Ung, liền thấy Diệp dung hoa và
Tương hiền tần cùng nhau đi tới.
Diệp dung hoa nhìn đã khiêm
nhường khép nép đi nhiều, không

ai nhìn ra được mấy tháng trước nàng còn là một Diệp thực nghi rất được sủng ái trong cung.

“Xin bái kiến Tương hiền tần và Diệp dung hoa.” Cao Đức Trung chưa thi lễ xong, Tương hiền tần đã vội miễn cho ông ta.

“Cao công công đây là?” Tương hiền tần là một phi tần vị thấp lại không được lòng Hoàng đế, nào dám lên mặt ra vẻ trước thái giám tổng quản, nàng cẩn thận liếc nhìn mấy nô tài bị áp chế sau lưng ông ta, mơ hồ đoán được điều gì đó.

Cao Đức Trung còn chưa kịp trả

lời, đã nghe Diệp dung hoa kêu lên kinh ngạc.

“Ừa, người chẳng phải là đồng hương của đại cung nữ Mục Nguyệt đang hầu hạ tử tử sao? Ta nhớ năm ngoái người trộm vòng tay của Mục Nguyệt rồi bị phạt trượng, hôm nay lại làm sai chuyện gì rồi?” Diệp dung hoa chỉ vào Tiểu Cúc, nhìn Cao Đức Trung khó hiểu, “Cao công công, nàng ta lại gây ra chuyện gì vậy?”

Cao Đức Trung nhìn Tiểu Cúc, cúi người thi lễ với Diệp dung hoa: “Đa tạ Diệp dung hoa nhắc nhở, nô

tài còn có chuyện cần bẩm báo với Hoàng thượng, xin cho nô tài đi trước một bước.” Nói xong, bảo thái giám đang kéo những người này để Tiểu Cúc lại, bản thân quay vào trong cung Cảnh Ương.

Diệp dung hoa càng khó hiểu, nhìn mấy nô tài bị lôi đi cùng với Tiểu Cúc bị giữ lại, quay sang Tương hiền tần: “Tỉ tỉ xem, chuyện gì vậy nhỉ?”

Tương hiền tần nhìn vẻ mặt khó hiểu của Diệp dung hoa, cười lắc đầu: “Diệp dung hoa, ta đây cũng không hiểu nữa.”

Hai người còn chưa bước vào, đã thấy một tên thái giám chạy vội ra, nói là Hoàng thượng triệu kiến hai người.

Diệp dung hoa và Tương hiền tần đi vào thiên điện của cung Cảnh Ương, chỉ thấy trong phòng đầy áp người, Tiểu Cúc quỳ gối giữa phòng, trông nhếch nhác đến thảm hại.

“Bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương.” Diệp dung hoa sững sờ hành lễ, thấy tí tí mình là Diệp thực dung cũng đã ở đó, hơn nữa, sắc mặt còn rất khó coi, nàng

khó hiểu nhìn đối phương, tiếc rằng đối phương không thềm nhìn lại, đành bất đắc dĩ thu hồi ánh nhìn.

“Diệp dung hoa, nàng vừa nói Tiểu Cúc là đồng hương của đại cung nữ hầu hạ Diệp thực dung, có phải thế không?” Hoàng hậu nhìn Diệp dung hoa, ánh mắt sáng quắc.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương đúng là hai người bọn họ có quen biết, thiếp vốn cũng không hay việc này, năm ngoái có một lần nghe thấy đại cung nữ bên cạnh tỉ tỉ oán giận kể rằng đã bị đồng hương của

mình lấy trộm vòng tay, lúc đó thiếp nóng nảy, bèn phạt Tiểu Cúc này hai mươi trượng. Thiếp vẫn nhớ rõ, lúc đó tí tí còn trách thiếp chuyện bé xé ra to, nói chuyện này chỉ là hiểu lầm, sau thiếp không hỏi đến nữa, vì sao..." Diệp dung hoa dường như vừa ý thức được Hoàng thượng và Hoàng hậu đang tra việc gì vội biến sắc, không dám mở miệng nói tiếp.

Hoàng hậu liếc nhìn Hoàng đế, thấy ngài ấy không hề nói năng, bèn gọi: "Người đâu, tới cung của Diệp thực dung mang cung nữ Mục Nguyệt đến đây. Nói xong câu này,

thấy sắc mặt Tiểu Cúc biến đổi, trong lòng Hoàng hậu cũng mơ hồ đoán ra điều gì.

Trang Lạc Yên trưng ra vẻ mặt ốm yếu bệnh tật xem vở hài kịch trước mắt, nàng không ngờ quan hệ của tĩ muội họ Diệp lại kém đến như vậy. Trang Lạc Yên tuyệt đối không tin Diệp dung hoa ngu ngốc đến nỗi nói sạch những gì cần nói rồi mới phát hiện trước mắt đang xảy ra chuyện gì.

Chỉ là vì sao Diệp dung hoa lại đối xử với tĩ muội của mình như vậy? Làm thế thì nàng ta được lợi gì?

Chưa đến một nén nhang sau, Mục Nguyệt đã bị dẫn tới, nhìn thấy Tiểu Cúc đang quỳ mọp trên mặt đất còn chủ tử của mình đã tái nhợt cả mặt, Mục Nguyệt bình thản quỳ xuống.

“Nô tài này giỏi thật, mi không hỏi xem vì sao Tiểu Cúc lại quỳ ở đây, Hoàng thượng và bốn cung vì sao lại gọi mi tới?” Hoàng hậu lạnh lẽo nhìn về phía Diệp thực dung, “Diệp thực dung, đây là cung nữ thân cận của muội, chẳng bằng muội bắt ả thành thật khai ra đi?” Hoàng hậu không ngờ việc này có liên quan tới Diệp thực dung. Diệp

thục dung này mấy năm nay vẫn không được sung ái, dù đứng vào hàng thục dung nhưng vẫn không hề có bất cứ nổi bật gì, ngay cả mấy tháng trước bị sảy thai cũng không khiến hậu cung coi trọng nàng ta hơn, vì sao lại nhúng tay vào việc này?

Diệp thục dung giật giật cánh môi, không hề mở miệng, cuối cùng chỉ liếc mắt nhìn Diệp dung hoa một cái.

Mục Nguyệt đập đầu thật mạnh, nói: “Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tì nhận tội.

Tất cả là do nô tì mang lòng căm hận với Chiêu sung nghi nên nhờ đồng hương Tiểu Cúc hỗ trợ, không có quan hệ gì đến chủ tử nô tì.”

“Mi có thù oán gì với Chiêu sung nghi, khiến mi gây ra loại chuyện tàn nhẫn nhường này?” Hoàng hậu truy hỏi.

Đuôi mày của Trang Lạc Yên hơi giật giật, Hoàng hậu là muốn đào bới chuyện xấu của nàng? Nàng nhìn kỹ Mục Nguyệt, trí nhớ cũng không có ấn tượng gì với cung nữ này. Chẳng nói gì cung nữ, ngay cả Diệp thực dung, nàng cũng không

có nhiều ấn tượng lắm, vậy nên không sao nghĩ ra lí do Diệp thực dụng hại mình.

“Bẩm, mấy tháng trước nô tì vì vô tình đụng phải Chiêu sung nghi nên bị Chiêu sung nghi sai người vả miệng nửa canh giờ, còn phạt quỳ ba canh giờ. Ngày ấy là dịp hai năm một lần cung nhân được ra cửa cung thăm người thân, chỉ vì Chiêu sung nghi dễ dàng mất hứng, nô tì đã không được gặp người thân của mình, nô tì sao có thể không hận đây?” Mục Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Trang Lạc Yên, “Chỉ vì nô tì thân phận

thấp hèn liền mặc người giẫm đạp lên sao?”

“Trong cung có quy củ riêng, nô tài va chạm với chủ tử vốn nên bị phạt, dù Chiêu sung nghi phạt mi có hơi nặng, mi cũng không nên vì thế mà làm hại hoàng tự.” Hoàng hậu lạnh lùng nói, “Lẽ nào mi không sợ Hoàng thượng và bốn cung tru di cửu tộc của mi.”

“Nô tì và mẹ sống nương tựa vào nhau, trước đây vài ngày, mẹ nô tì đã đi rồi, nô tì lẻ loi một mình, đâu còn điều gì phải băn khoăn nữa.” Mục Nguyệt nói xong, đột nhiên

quay về phía Diệp thực dung đập đầu thật mạnh, Hoàng Hậu phát hiện có điều không ổn, còn chưa kịp ngăn lại, đã thấy khóe miệng và lỗ tai Mục Nguyệt chảy máu tươi, thân thể mềm nhũn gục xuống.

Vài thái giám đi vào kéo thi thể Mục Nguyệt ra, các cung nữ lại tiến vào chà lau vết máu trên sàn, chỉ trong chớp mắt, một sinh mệnh đã được thanh lý sạch sẽ, không còn dấu vết.

Diệp thực dung run run, xụi người trên ghế, mặt không còn một tia máu.

Khắp phòng thoáng chốc yên ắng như nhà mồ, các phi tần đều cúi đầu, không dám nhìn vào nơi Mục Nguyệt đã gục chết.

“Thôi vậy, việc đã đến nước này thì kết thúc đi.” Phong Cẩn đứng lên, mặt không có một chút tình cảm, nói, “Diệp thực dung quản lý người dưới bất lực, triệt phong hào thực dung, giáng xuống thất phẩm quý nhân, chuyển tới thiên điện của Tĩnh Thu các. Chiêu sung nghi có công mang thai long tự, lại bị kẻ gian hãm hại sảy thai, nay từ tòng tam phẩm sung nghi thăng lên chính tam phẩm tu nghi.”

Nói xong, Phong Cẩn quay về phía Hoàng hậu: “Gần đây sự vụ trong cung nhiều lên, trăm lo lắng Hoàng hậu vất vả mà mệt nhọc thân thể, nay để Thục quý phi, Ninh phi, Hiền phi hỗ trợ Hoàng hậu quản lý cung vụ đi.” Dứt lời, hắn không nhìn sắc mặt Hoàng hậu, “Không còn sớm nữa, trăm cũng nên đi xử lý chính sự.”

“Cung tiễn Hoàng thượng.”

Tiến Hoàng đế đi rồi, nét mặt Hoàng hậu vẫn cố duy trì uy nghiêm, thế nhưng đầu mày khóe mắt vẫn nhiễm đôi chút buồn bã

ảm đạm.

“Bốn cung cũng mệt rồi, đều lui cả đi.”

Các phi tần thức thời xin lui, Hoàng hậu đang không được vui vẻ, bọn họ không ngốc đến mức động tới điều kiêng kị của Hoàng hậu lúc này.

Ngay lúc cúi đầu hành lễ, Trang Lạc Yên dường như thoáng thấy Diệp dung hoa nhìn về phía Diệp thực dung nở một nụ cười không rõ hàm ý, nhưng khi nhìn kỹ lại, chỉ thấy vẻ ngây thơ lo nghĩ của Diệp dung hoa.

Trang Lạc Yên dời ánh mắt đi, quả nhiên, trong hậu cung không có người không biết diễn xuất đâu.

Lần này mặc dù Hoàng thượng không nói rõ trách nhiệm thuộc về Diệp thực dung nhưng một thực dung tòng nhị phẩm bị giáng xuống thành thất phẩm quý nhân, đã đủ để chứng minh cái nhìn của Hoàng đế về việc này.

Diệp thực dung bị giáng vị không có lợi gì cho Diệp dung hoa, vì sao nàng ta lại làm như thế?

Vị trí của Tỉnh Thu các rất khuất nẻo xa xôi, quanh năm luôn có cảm giác u ám thâm trầm, vào đông lại càng âm u lạnh lẽo, cho nên đối với phi tần trong cung, nơi này bản chất chính là một loại lãnh cung.

Ngày ngày Diệp thực dung bị giáng xuống thành quý nhân liền bị chuyển đến đây. Nàng đứng bên bậu cửa sổ đầy bụi, dù Diệp dung hoa đang đứng trước mặt vẫn không lộ ra bất cứ biểu tình gì. Gỡ đi trâm ngọc vòng vàng, gương mặt nàng lại có vẻ tươi đẹp hơn ngày thường, chỉ tiếc đã không còn người thưởng thức vẻ đẹp ấy.

Diệp dung hoa giễu cợt nhìn nàng, cười lạnh: “Tỉ luôn tỏ cái vẻ chẳng quan tâm ấy, nhưng hình như tỉ đã quên, ta và tỉ làm tỉ muội bao nhiêu năm nay, đương nhiên biết, lúc tỉ càng tỏ ra thờ ơ là lúc tỉ càng quan tâm nhiều. Tỉ đóng kịch quen rồi, từ nhỏ đã là con gái ngoan trong mắt phụ mẫu, vào cung cũng bày ra vẻ hiền thực, ngay cả khi hãm hại ta vẫn cứ tỏ vẻ vô tội thiện lương như thế. Bộ dáng này của tỉ, mấy năm nay ta đã thực sự ghê tởm lắm rồi.”

Sắc mặt Diệp quý nhân cuối cùng đã thay đổi, quay sang nhìn về

trào phúng của Diệp dung hoa, trong mắt ánh lên giận dữ: “Phải, từ nhỏ ta đã ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng dù như vậy, cha mẹ vẫn cứ thiên vị người. Sau cùng vào cung, người còn muốn tranh giành với ta, ngay cả Hoàng thượng cũng thiên vị người hơn. Ta đây cả đức cả dung nào thua kém gì người, dựa vào đâu mà ta luôn phải để người đứng lên đầu mình?”

“Vì vậy tử liền lợi dụng việc sảy thai mà hãm hại ta, tử không chỉ đổ kị ta, mà còn đổ kị các phi tần được sủng ái khác. Tiếc là tử có yêu Hoàng thượng đến đâu thì ngài ấy

vẫn không ưa tĩ.” Diệp dung hoa hất cằm chế giễu, “Tĩ lấy cái gì so sánh với người ta, vĩnh viễn là bộ dáng đàn độn vô vị, ta có là đàn ông thì cũng không muốn trông thấy tĩ đâu. Dù là tĩ hãm hại ta, khiến ta bị giáng xuống làm dung hoa, nhưng giờ đây tĩ vẫn cứ đứng phía dưới ta, Diệp quý nhân ạ.”

“Phải, ta hại người giáng vị, thế nhưng người khác nghiệt với cung nhân, kiêu căng ương ngạnh, dù ta không hãm hại người, người cho là mình có thể ngồi ở vị trí đó bao lâu?” Diệp quý nhân cười lớp mặt nạ hiền thực, trên mặt tràn đầy bất

mãn, “Hoàng thượng vốn không ưa đứa bé trong bụng ta, ta lại không giữ được lòng Hoàng thượng, đứa bé kia nhất định không thể giữ được. Ta lấy một đứa con chắc chắn không được ra đời đôi lấy thất bại của người, sao lại không làm.”

“Tỉ cho là tỉ sạch sẽ hơn ai?” Diệp dung hoa hù lạnh, “Uông tần đã chết thế nào, người khác không biết, chẳng nhẽ ta lại không biết chắc? Chẳng phải vì nàng ta tình cờ thấy được màn kịch tỉ bày ra hãm hại ta đó sao, nếu không sao lại chẳng bao lâu sau đã chết bệnh? Tỉ nên biết, nhân mạch của nhà họ

Diệp trong cung này, không chỉ có mình tử sử dụng được, ta cũng có thể dùng đấy.”

“Tay ta không sạch sẽ, nhưng lần này người hãm hại ta, có từng nghĩ đến Diệp gia? Tội danh sát hại hoàng tử người cũng dám đẩy lên người ta, nếu Hoàng thượng nổi nóng giận lây sang Diệp gia thì phải làm sao?” Diệp quý nhân chỉ vào mặt Diệp dung hoa, “Từ nhỏ người đã tùy hứng làm bừa, vào cung đã mấy năm mà tính xấu vẫn không chịu sửa đổi.”

“Lúc tử hãm hại ta cũng đâu có

nghe tới Diệp gia,” Diệp dung hoa cười nhạo, “Chúng ta chẳng qua chỉ ngang nhau mà thôi, tỉ đồ kỵ làm hại ta cũng có được gì, tuồng vui này chung quy vẫn là ta thắng.”

Diệp quý nhân bị ánh mắt miệt thị của Diệp dung hoa kích thích, vung tay muốn đánh, lại bị Diệp dung hoa đẩy ngã, nàng ta cúi xuống ghé tai Diệp quý nhân, nói khẽ: “Tỉ nói ta tùy hứng làm bậy, hận ta lợi dụng quan hệ giữa Mục Nguyệt và Tiểu Cúc để hại tỉ, nhưng tỉ có biết vì sao Mục Nguyệt lại nhận lấy tội danh này?”

“Bởi vì, nàng ấy là người của ta, chuyện tử tính gài bẫy hại ta, ta đã biết từ lâu rồi. Tử nghĩ rằng ta không nhận ra Hoàng thượng đã không còn thích tử muội chúng ta hay sao, chẳng qua ta chỉ mượn tay tử lấy lùì làm tiến mà thôi, vì vậy, cho đến ngày hôm nay, ta là một ngũ phẩm dung hoa, mà tử chỉ là một thất phẩm quý nhân, địa vị của tử vẫn cứ thấp hơn ta.”

“Ngươi!” Diệp quý nhân bỗng trợn to mắt, như thế lần đầu biết đến người này.

“Từ đầu đến cuối, kẻ u mê là tử

chứ không phải ta.” Diệp dung hoa đứng thẳng lưng, sửa lại trâm bạc trên tóc, “Thời gian không còn sớm, mọi người xin cáo từ đây, tỉ tỉ.”

Diệp dung hoa ra đến cửa thiên điện, nghe bên trong truyền ra tiếng đồ vật bị ném xuống đất, môi vẫn giữ nụ cười tủm tỉm, quay đầu lại nhìn cánh cửa tối đen như mực sau lưng, sờ sờ lên hoa tai phỉ thúy. Tỉ tỉ, khi còn bé tỉ đấu không lại ta, vào đến hậu cung sao còn vọng tưởng thắng được ta nhỉ?

Hoàng thượng sao có thể có “chân tình”, tỉ tỉ còn ngốc nghếch

mà để trái tim rung động, cho nên
tử đã bị định trước là sẽ thất bại
thảm hại rồi.

“Chủ tử.” Cung nữ chờ bên
ngoài thấy Diệp dung hoa đi ra, bèn
tiến lên đỡ tay nàng ta.

“Về thôi.” Diệp dung hoa bước
ra khỏi cung điện âm u lạnh lẽo này,
không hề quay đầu lại.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc
Yên nhắm nháp từng ngụm canh gà
ác hằm nắm đuôi phượng, để mặc
Vân Tịch đứng bên cạnh phần hân
suy đoán nguyên nhân Diệp quý

nhân muốn hại chủ tử mình.

“Diệp quý nhân này thật là độc ác nham hiểm, con mình không bảo vệ được liền muốn hại lây sang chủ tử.” Vân Tịch lo lắng nhìn gương mặt vẫn hơi nhợt nhạt của Trang Lạc Yên, “Nói gì mà cung nữ này kia căm ghét chủ tử, rõ ràng là ả ta sai sử mới đúng. May mà Hoàng thượng minh giám, giáng vị ả ta, loại người chỉ biết mưu đồ hiểm ác đáng sợ thế này không xứng đứng ở phân vị cao.”

Trang Lạc Yên đặt bát xuống, nhận khăn tay từ Thính Trúc, lau

nhẹ khóe miệng: “Người trong hậu cung có ai là không nham hiểm độc ác, sau này cẩn thận một chút là được.”

“Chủ tử nói có lý.” Thính Trúc nhìn sang Vân Tịch, “Phòng bếp đang nấu thuốc bổ cho chủ tử, người đi nhìn xem được chưa.”

Đợi Vân Tịch rời phòng, Thính Trúc mới hơi nghi ngờ nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Chủ tử, vì sao người không nói cho Vân Tịch biết chuyện này?”

“Loại chuyện này, càng ít người biết càng tốt,” Trang Lạc Yên nhìn

bát canh còn đang bốc hơi nóng nghi ngút trước mắt, “Huống chi đại cung nữ bên cạnh ta biểu hiện chân thực thì càng dễ làm người khác tin tưởng. Chân thật nhất không phải là diễn mà là thực sự nghĩ như vậy, vì thế không nói cho nàng ấy thì tốt hơn.” Vân Tịch hầu hạ mình cho tới nay đều rất trung thành, không hề đa tâm, nhưng gần đây tính tình hơi nóng nảy quá, chuyện này đúng là không nên cho nàng ấy biết.

“Nhưng Vân Tịch nói cũng có lý, thật không ngờ Diệp quý nhân là người hại chủ tử,” Thính Trúc cảm

khái, “Nô tì trong cung nhiều năm, vẫn không nhìn ra Diệp quý nhân lại là người như vậy.”

“Nàng ta là loại người nào ta không rõ lắm, nhưng chuyện này không đơn giản như vậy đâu.” Trang Lạc Yên lười nhác ôm bình nước nóng ủ ấm vào trong ngực, “Song, ta rất hài lòng với kết quả cuối cùng này.”

Thính Trúc nghe vậy, nở nụ cười: “Chủ tử mới vào cung chưa đầy một năm, nay thăng lên đến tu nghị đã là rất hiếm, điều đó cho thấy trong lòng Hoàng thượng cũng có

chủ tử.”

Muốn một vị Hoàng đế có dã tâm lại biết nhớ thương một người con gái sẽ chỉ là chuyện cười mà thôi, trong lòng Trang Lạc Yên thấy rất rõ ràng, nét mặt lại lộ ra một tia vui vẻ: “Thính Trúc, em đừng nói vậy, Hoàng thượng ngày bận trăm công nghìn việc, phi tần nơi hậu cung lại vô số, ta nào dám hi vọng xa vời.”

Thính Trúc vội bổ sung: “Chủ tử người không biết đấy thôi, ngay cả Thục quý phi tấn chức cũng không nhanh như chủ tử đâu.” Nàng đã

nhận ra rất nhanh, mỗi lần chủ tử tấn vị tuy không đặc biệt nổi bật nhưng nhìn từ tần suất tấn thăng và phong hào Hoàng thượng ban cho, đủ để chứng minh sự coi trọng của ngài, “Chủ tử, một tháng này mặc dù người không thể thị tâm nhưng Hoàng thượng vẫn chưa từng quên người, ban thưởng không ngừng, vậy còn chưa đủ để nói rõ sự coi trọng của hoàng thượng đối với người sao?”

Chủ tử đang truyện trò, Phúc Bảo bước vào bẩm: “Thưa chủ tử, Tương hiền tần và Khổng tài nhân tới thăm người.”

“Mau mời các vị ấy vào đi.”
Trang Lạc Yên đứng lên đi ra cửa đón, thấy Tương hiền tần và Khổng tài nhân cùng đi đến.

Vươn tay ngăn hai người hành lễ, đợi họ ngồi xuống, Trang Lạc Yên mới cười cười, nói: “Trời lạnh như vậy, hai người sao lại tới đây?”

“Mấy ngày trước Hoàng thượng hạ chỉ không cho chúng ta tới quấy rầy muội tĩnh dưỡng, vậy nên đến hôm nay mới tới thăm được.”
Tương hiền tần nhìn sắc mặt tiêu tụy của Trang Lạc Yên, sảy thai được hơn nửa tháng, trên mặt đối

phương đã đỡ nhọt nhọt hơn, tinh thần cũng khá lên, chỉ có nụ cười vẫn mang theo sự cô đơn và miễn cưỡng như cũ.

Lòng nàng rất hiểu đưa con quan trọng như thế nào đối với một nữ tử, Tương hiền tần an ủi: “Khí sắc của muội đã khá hơn rồi đấy, cần thận điều dưỡng thân thể mới là đúng đắn, tần thiếp nghe nói Hoàng thượng mỗi ngày đều hỏi đến tình trạng của muội, muội cũng đừng làm lãng phí sự quan tâm săn sóc của Hoàng thượng.”

“Khiến tỉ tỉ lo lắng rồi.” Trên

gương mặt không son phấn của Trang Lạc Yên đã nở một nụ cười thật lòng, thế nhưng tinh thần vẫn kém xưa nhiều lắm.

Tương hiền tần cười khổ trong lòng, nay nàng không được Hoàng thượng coi trọng, Chiêu tu nghi sảy thai tuy khiến nàng thương tiếc nhưng những người không có được nửa phần ân sủng như các nàng mới thật sự đáng thương. Hôm nay nàng tới thăm Chiêu tu nghi vốn cũng không nghĩ gì, thế nhưng khi nhìn thấy lại mới phát hiện, nữ tử trong hậu cung này đều là người đáng thương, có khác chẳng qua chỉ

là bề ngoài trông ai được vẻ vang và có thể diện hơn ai mà thôi.

“Bẩm hai vị chủ tử, đây là điểm tâm mà ma ma mới tới chỗ chúng ta vừa làm, hai vị nếm thử xem có hợp khẩu vị không.” Thính Trúc bung điểm tâm và trà bước vào, hành lễ với hai người rồi dâng trà bánh lên.

“Là do ma ma giỏi làm mỹ thực mà Hoàng thượng ban cho Chiêu tu nghị để giúp bồi bổ thân thể làm ra đấy à?” Tương hiền tần nếm một miếng, gật đầu tán thưởng, nói, “Vừa vào đến miệng là tan, ngọt mà

không ngấy, còn thoang thoảng mùi hoa nhài, quả là khéo tay.”

“Tân thiếp được nhờ phúc Chiêu tu nghi rồi.” Khổng tài nhân cũng tán thưởng, “Hoàng thượng quan tâm đến sức khỏe của Chiêu tu nghi như vậy, tu nghi nhất định phải điều dưỡng thật tốt, nữ tử những lúc thế này mà để thân thể thiệt thòi là không bỏ lại được đâu.”

Trang Lạc Yên chọn một miếng điểm tâm bỏ vào miệng: “Các tử tử lo lắng cho sức khỏe của muội muội như vậy, lòng muội cũng biết rất rõ,

chỉ là có vài thứ vẫn không sao buông xuống được mà thôi. Vốn chỉ muốn..." Nàng dừng lại một chút, miệng lộ một nụ cười khổ, "Mà thôi, có gì đáng nói đâu, chẳng qua chỉ là chút chấp niệm không sao tiêu tan, không sao quên đi được thôi."

"Trẫm đã nói, nàng còn có thể có con chúng ta, cần gì phải tích tụ trong lòng, khiến thân thể mệt mỏi hơn như vậy?"

Giọng nam trầm thấp từ cửa vang lên, ba người vội đứng dậy, "Xin tham kiến Hoàng thượng."

“Đều miễn lễ đi.” Phong Căn vươn tay nâng Trang Lạc Yên dậy, “Sao sắc mặt còn xấu thế này, mấy ngày nay lại ăn uống không ngon sao?”

Trang Lạc Yên thuận theo tay Phong Căn đỡ, đứng thẳng người dậy: “Tay nghề của ma ma tốt lắm, Hoàng thượng lo lắng cho thiếp quá nhiều rồi.”

“Nàng cũng biết trầm lo cho nàng, vậy thì nên điều dưỡng cho tốt, đừng mãi nghĩ ngợi những chuyện đã qua nữa.” Phong Căn kéo tay Trang Lạc Yên cùng ngồi

xuống, nhìn Tương hiền tần và Khổng tài nhân, “Hai người các khanh cũng ngồi xuống đi, các khanh tới thăm Chiêu tu nghi?”

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thiếp và Khổng tài nhân ngắm tuyết lại tình cờ gặp, liền rủ nhau tới thăm Chiêu tu nghi.” Tương hiền tần cẩn thận trả lời.

“Ừ, gần đây sức khoẻ của nàng ấy đã khá lên, các khanh tới trò chuyện với nàng ấy cũng tốt.” Phong Căn gật đầu, sau đó lại quay sang Trang Lạc Yên nói, “Hôm nay trầm phong bút, hai ngày nữa là hết

năm, đến lúc đó trong cung có mở cung yến, trăm có nhiều chuyện phải làm, sợ không thể lúc nào cũng trông chừng nàng, bản thân nàng phải tự chú ý chăm sóc mình, đừng để bị lạnh.”

“Hoàng thượng coi thiếp là trẻ con sao,” Trang Lạc Yên đan tay vào tay Phong Cần, cười nói, “Vân Tịch và Thính Trúc đều chu đáo cẩn thận, sao để thiếp lạnh được, ngược lại là Hoàng thượng ngài đừng vì quá bận rộn mà ăn nghỉ không đúng giờ giấc, dạo này thiếp thấy ngài gầy đi nhiều rồi.”

“Chỉ cần nàng thả lỏng tâm tư, trăm sẽ không lo lắng đến gầy người nữa.” Phong Căn nhéo nhéo má Trang Lạc Yên, trên mặt tràn đầy cưng chiều.

Khóe mắt Trang Lạc Yên thoáng đảo qua chỗ Tương hiền tần và Khổng tài nhân, Hoàng đế à, anh lại giờ trò đùa giỡn một cô vợ bé ngay trước mặt hai vợ bé khác, thật sự không có vấn đề gì chứ?

***

Tình cảnh hiện tại có hơi phức tạp, Trang Lạc Yên và Khổng tài nhân, Tương hiền tần không coi là

thân thiết, thậm chí ngay cả tâm tư hai người này thế nào, nàng cũng không biết.

Chưa nói đây là hậu cung của Hoàng đế, dù là trong hiện thực, chỉ cần liên lụy đến một ít lợi ích cá nhân thôi đã đủ để người ta lục đục với nhau. Trang Lạc Yên chưa bao giờ tin rằng hậu cung còn có cái gọi là “tỉ muội thân thiết”, đôi chị em nhà họ Diệp là một ví dụ sống đầy thôi.

Phong Căn tựa hồ không hề để ý đến Tương hiền tần và Khổng tài nhân, thấy Trang Lạc Yên ngượng

ngừng ra mặt, chỉ cười cười nghịch bàn tay trắng nõn của nàng: “Chưa nói trăm lo lắng cho nàng thế nào, chỉ nói đến việc năm sau trăm tính đại phong hậu cung, nàng cứ thế này thì làm sao dự được?”

Ý của Hoàng thượng là năm sau còn muốn tấn vị cho Chiêu tu nghi lần nữa? Tương hiền tần lúc này đã thấy khiếp sợ trong lòng, tốc độ tấn vị của Chiêu tu nghi một năm nay đã đủ khiến người ghé mắt, cũng đủ thấy được sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta, vậy mà năm tới còn muốn thăng vị một lần nữa, quả thật là chuyện hiếm có

trong hậu cung này.

Nghe nói như vậy, trong mắt Không tài nhân chợt rục lên một tia sáng lạ thường, rồi lại nhanh chóng buông mi cúi mặt giấu đi một quyết tâm nào đó.

Trang Lạc Yên cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Hoàng đế vì chuyện sảy thai mà thăng vị cho nàng là điều đã được dự liệu trước, nhưng năm sau lại tiếp tục đại phong thì nàng chưa nghĩ tới.

Trong lòng nàng bỗng nghĩ tới một khả năng, có lẽ bản thân là một máy bay chiến đấu mà Hoàng đế

chuẩn bị cho cuộc tổng thanh trừng sắp tới của hậu cung chẳng. Thục quý phi là dùng để đối phó Hoàng hậu, mà mình và Yên quý tần là để kìm hãm Thục quý phi. Nếu không phải nàng diễn trò lâu như vậy, đã tạo thành một gương mặt quen thuộc với Hoàng đế thì sợ là ngay cả tư cách làm một máy bay chiến đấu cũng không có.

Có đôi khi nàng cũng tưởng tượng, nếu Hoàng đế thích một người con gái thì sẽ thế nào, song sau đó lại nghĩ, đây là hậu cung, không phải một sân khấu của tiểu thuyết ngôn tình nào đó. Nàng

cũng biết rằng, mặc dù mọi nữ tử luôn có nhu cầu tò mò mãnh liệt, vẫn cứ phải điều tiết một vừa hai phải thôi.

“Hoàng thượng, thiếp có tài đức gì...” Viên mắt Trang Lạc Yên đỏ lên, bàn tay bị Hoàng đế nắm cũng run nhè nhẹ.

“Nàng cứ an tâm điều dưỡng thân thể là đủ, trẫm thương yêu nàng không vì nguyên nhân khác, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Phong Cận vỗ vỗ mu bàn tay Trang Lạc Yên, như muốn đối phương hiểu rằng, mình làm thế không phải vì

bồi thường nàng.

Loại sinh vật mang tên “Hoàng đế” kia, tuyệt đối không thích hợp nhiệm vụ an ủi người khác, loại chuyện này tới đó là có thể dừng, không cần giải thích gì nhiều, mà anh ta, điều không nên nói thì lại cứ nói ra, rốt cuộc EQ đã thấp đến độ nào rồi đây?

Tương hiền tần ngồi bên, nhìn nụ cười ngậm lệ của Chiêu tu nghi, đột nhiên nhận ra, mặc dù Trang Lạc Yên tấn chức, đây vẫn chẳng phải một chuyện đáng hâm mộ gì. Chí ít, đối với một phi tần yêu Đế

vương say đắm lại vừa sảy thai mà nói, loại bồi thường này có lẽ là một loại thương tổn.

Bỗng nhiên không còn hứng thú nhìn tình cảnh “hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình”, Tương hiền tần đứng dậy hành lễ với hai người: “Thiếp nghĩ Hoàng thượng và Chiêu tu nghi có nhiều điều muốn nói với nhau, thiếp mới nhớ ra mình còn vài chuyện chưa kịp làm, xin được cáo lui trước.”

Không tài nhân cũng đứng dậy chào từ giả, Phong Cẩn không lên tiếng giữ lại, để hai người cáo lui

mới nói với Cao Đức Trung đứng bên cạnh: “Hôm nay trầm nghỉ ở chỗ Chiêu tu nghỉ.”

Cao Đức Trung muốn nhắc nhở hoàng đế hôm nay đã chọn thẻ bài của Tô tu nghỉ, nhưng thấy thái độ Hoàng đế như vậy biết không thể nhiều lời, bèn lui ra ngoài đi chuân bị.

Tương hiền tần và Khổng tài nhân mới đi tới cửa cung Hi Hòa, liền thấy hai tên thái giám cầm mấy cành hoa mai đi đến. Hai thái giám này, Tương hiền tần có ấn tượng, là thái giám phục vụ bên cạnh Hoàng

thượng, rất được Hoàng thượng tín nhiệm.

“Xin ra mắt hai vị chủ tử.” Hai thái giám thể hiện lễ nghi không một điểm sai lầm, hoàn toàn không vì hai người không được sủng ái mà có nửa phần sơ suất.

“Hai vị công công không cần đa lễ.” Tương hiền tần nhìn càn mai trong tay bọn họ, “Mấy càn mai này nở thật đẹp, hai vị công công hái làm gì vậy?”

“Bẩm Tương chủ tử, Hoàng thượng nhớ Chiêu chủ tử không thể ra ngoài chịu lạnh nên không

thường mai được, liền bảo chúng nô tài chọn vài cành mai thật đẹp mang tới cung của Chiêu chủ tử, để Chiêu chủ tử cũng được ngắm mai nở.” Thái giám lại vái một lần nữa, “Các nô tài xin đi phục mệnh, xin hai vị chủ tử thứ cho tội sơ suất.”

“Hai vị công công còn có chuyện quan trọng, xin cứ tự nhiên.” Tương hiền tần đưa mắt nhìn hai thái giám vội vã vào cung Hi Hòa, khó trách Chiêu tu nghi rung động vì Hoàng đế, ân sủng nhường này cũng coi như là độc nhất rồi.

Vịn tay cung nữ giẫm lên tuyết

động trên đường, phát ra từng tiếng cọt kẹt dưới gót chân, lại có một mùi vị tịch mịch không sao nói thành lời. Khổng tài nhân thở phào thật mạnh: “Tương tử tử hình như có quan hệ rất tốt với Chiêu tu nghi.”

“Trong hậu cung nào có điều gì nói được là tốt hay không tốt,” Tương hiền tần cầm một bình nước ỏ tay không còn nóng lắm, “Chiêu tu nghi tuy được sủng ái nhưng tâm kế không coi là hạng nhất.”

“Trong cung đình này, không có tâm kế, không chết thì cũng thất sủng, trở thành người như tử tử và ta

đây, không có ân sủng cũng không có địa vị.” Khổng tài nhân hờ hững nhìn một cung nữ cấp thấp đang ra sức quét tuyết ở xa xa, “Trang Lạc Yên trong vòng chưa tới một năm đã từ tòng ngũ phẩm uyển nghi tấn thăng thành chính tam phẩm tu nghi, đâu phải là việc một kẻ không có đầu óc có thể làm được.”

“Mặc dù nàng ta có đầu óc nhưng lại có một khuyết điểm trí mạng, đó là đã thật lòng yêu Hoàng thượng. Nàng ta không có khả năng lay động được địa vị của Hoàng hậu và Hiền phi.” Tương hiền tần thở dài, “Năm ấy vào cung,

ta may mắn được tử tử của nàng giúp đỡ nên mới không uổng mạng một cách thiếu minh bạch, cho nên ta hi vọng nàng không vì xúc động nhất thời mà hủy hoại cả đời mình.”

“Từ ngày cùng tử tử bị đưa vào cung cho Hoàng thượng thì đời ta đã bị hủy hoại rồi.” Sắc mặt Khổng tài nhân trở nên tối tăm. “Ta không thể để tử ấy chết một cách vô ích, cả đứa bé của tử ấy cũng không thể chết đi như thế được, dù không lay chuyển được địa vị của Hoàng hậu và Hiền phi, ta cũng muốn cản cho bọn họ một nhát thật mạnh mới

cam tâm. Tỉ có quan hệ thân thiết với tỉ ấy, từ lúc tỉ ấy đi cũng luôn chiếu cố đến ta, những điều này ta đều ghi tạc trong lòng, nhưng có những mối thù không thể không báo.”

“Thế nhưng vì sao nàng lại chọn Trang Lạc Yên?” Tương hiền tần nhú mày, “Nhược điểm của nàng ta quá rõ ràng, đặt vào hậu cung này là một mối nguy quá lớn.”

“Tương tỉ tỉ quên rồi sao, đôi khi tình yêu sẽ làm một người đàn bà càng thêm tàn nhẫn,” trên mặt Khổng tài nhân lộ ra một nụ cười

phức tạp, “Huống hồ, chó không sửa mới là chó cắn người.”

Tương hiền tần nhìn Khổng tài nhân, môi mấp máy lại không biết nên nói gì để an ủi nàng ta.

Tuy cách lần “sảy thai” đã hơn hai mươi ngày nhưng Hoàng đế vẫn chưa cảm thú đến độ giở trò với Trang Lạc Yên, lúc này thật sự là đắp chăn ngủ thuần túy.

Phong Cẩn ôm eo Trang Lạc Yên, hơi ấm trên da thịt nàng làm hân an tâm: “Trẫm bảo người chiết mấy cành mai đưa đến cho nàng, nàng

có thích không?”

“Hoàng thượng quên sao, thiếp là một tục nhân, phong tư của mai thiếp không thưởng thức được, song hương vị của nó thiếp lại rất thích.” Trang Lạc Yên rúc vào lòng Hoàng đế, đêm đông lạnh thế này, có cái máy sưởi hình người cũng tốt, “Thiếp nghe nói Hoàng thượng thích thưởng mai, thường hay tới vườn mai ngắm cảnh.”

“Trẫm cũng như ái phi, thích hương hoa mai.” Phong Cận vội ho một tiếng, “Còn về hình dáng của hoa, quả đúng là không có điểm

nào xuất sắc.”

“Vậy Hoàng thượng cũng là tục nhân như thiếp rồi,” Giọng Trang Lạc Yên mang theo chút hưng phấn của người tìm được bạn đồng hành, “Thì ra không phải chỉ mình thiếp không biết thưởng thức nét cao nhã và lạnh lùng của hoa mai.”

Nguyên là một câu rất vô lễ, Phong Cẩn lại nghĩ, người con gái trong lòng này vẫn nên như vậy mới hay, bộ dáng bi thương của nàng mấy ngày trước khiến lòng hấn thật phiền muộn.

Quả nhiên, hấn vẫn thích những

nữ tử có sức sống, mà loại tính cách này lại là điểm thiếu hụt của tất cả những phi tần còn lại trong cung, may mà ở Trang Lạc Yên này chưa mất đi điều đó.

Đương nhiên, nếu Trang Lạc Yên biết được suy nghĩ kia của Hoàng đế, nhất định sẽ nói đàn ông là loại sinh vật cuồng ngược. Nữ tử tốt đủ đường với anh ta sẽ bị coi là khô khan thiếu sức sống, mà nữ tử thỉnh thoảng làm nũng tùy hứng trước mặt anh ta, ngược lại sẽ được coi là hoạt bát, đáng yêu.

Đây là... loại bệnh tâm thần gì

thế?

Khi Trang Lạc Yên nửa nằm nửa ngồi trong chăn ấm nhìn theo Hoàng đế thỏa mãn đi mất, lên tiếng hỏi Thính Trúc vừa bước vào: “Thính Trúc, hôm qua Hoàng thượng lật thẻ bài của ai?”

Thính Trúc đáp: “Bẩm chủ tử, là Tô tu nghi.”

Trang Lạc Yên chột bưng tỉnh, quả nhiên là người của phe Thục quý phi, Hoàng đế lần này là vô tình hay cố ý?

Đối với nữ tử trong hậu cung, có

một số việc được coi là cực kỳ nhục nhã. Ví dụ như rõ ràng Hoàng thượng đã lật thẻ bài của nàng rồi lại qua đêm ở chỗ một người khác.

Trong cung, Tô tu nghi tuy không được tính là rất được sủng ái nhưng bởi có nhan sắc hơn người nên cũng được chút ít ân sủng từ Hoàng đế, lại thêm nàng ta và Thục quý phi là tử muội, vì vậy trong cung không ai dám làm nàng ta mất mặt. Ai biết, hôm nay lại mất thể diện đến thế, Hoàng thượng thà rằng đến chỗ Chiêu tu nghi mới sẩy thai cũng không muốn tới chỗ nàng ta, chuyện này đồn ra chẳng biết có

bao nhiêu người đang cười sau lưng nàng ta đâu.

Huống chi, hiện tại tuy nàng ta và Trang Lạc Yên cùng là tu nghị, thế nhưng Trang Lạc Yên có phong hào, nàng ta chỉ được lấy họ làm hào, so sánh với nhau, Trang Lạc Yên đương nhiên tôn quý hơn.

Vì thế, ngay trên con đường trước cung Hoàng hậu, khi Tô tu nghị tình cờ gặp được Trang Lạc Yên lần đầu xuất hiện sau lần sảy thai, sắc mặt nàng ta không được dễ coi lắm.

“Đây chẳng phải là Chiêu tu

ngghi muội muội đó sao.” Xưa nay tính tình Tô tu nghi vốn không được tốt, miệng cười nhưng mắt lạnh lùng nhìn, “Muội muội sảy thai, sao không ở trong cung nghỉ ngơi dưỡng sức, đi ra làm gì?”

“Chào tử tử,” Trang Lạc Yên nhẹ nhàng cúi người, “Sắp sang năm mới, muội muội thấy hôm nay không có tuyết rơi nên muốn tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Muội muội thật là khéo léo biết điều, ta đây không bằng, chẳng trách được Hoàng thượng yêu

thương.” Tô tu nghi hơi nhấc mí mắt lên, tỏ vẻ coi thường ra mặt, “Lúc này lại nói chuyện quy củ trước mặt Hoàng hậu nương nương, quy củ của muội muội học được tốt thật đấy.”

“Tỉ tỉ khen trật rồi,” Trang Lạc Yên mỉm cười, “Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu hậu cung, chúng ta đương nhiên nên tới thỉnh an.”

Không biết là ai làm hại Hoàng hậu bị phân quyền đây, Tô tu nghi lườm một cái, vịn tay cung nữ không thềm ngó đến Trang Lạc Yên

nữa: “Thải Tú, đi thôi, chủ tử người không khéo diễn, đương nhiên cũng nhìn không nổi thứ này.”

Trang Lạc Yên bình thản nhìn Tô tu nghi giành trước mình bước vào cung Cảnh Ương, cười cười vịn tay Vân Tịch nói: “Đi thôi.”

Nàng không tin, căn cứ ham muốn kiểm soát của Hoàng đế, chuyện phát sinh hôm nay lại không truyền đến lỗ tai hắn.

Tô tu nghi nói không sai, có đôi khi khéo diễn cũng sẽ khiến người ta thích, nếu không trên đời sao lại có câu “khôn không bằng khéo”

hay “nói ngọt lọt đến xương”?

Chương 15

Khi đến tỉnh an Hoàng hậu, quả nhiên có không ít phi tần lấy danh nghĩa ân cần thân thiết để cạnh khốe Trang Lạc Yên, trong đó Yên quý tần và Tô tu nghi nhiệt tình nhất. Trang Lạc Yên chẳng cần làm gì cả, chỉ trưng ra bộ dáng bị đả kích mạnh mẽ, vừa giúp đối phương hoàn thành “tâm nguyện” không muốn mình được dễ chịu, vừa bày ra dáng vẻ sa sút sau khi

sảy thai của mình.

Các phi tần khác chỉ vui vẻ xem diễn trò, không giúp bên nào.

Hoàng hậu xem kịch vui được một lát, thấy sắc mặt Trang Lạc Yên ngày càng khó coi mới lên tiếng: “Cũng sắp đến năm mới rồi, chúng ta nên tới thỉnh an Thái hậu nương nương thôi.”

Trang Lạc Yên kinh ngạc nhướn mày, nàng còn cho rằng Thái hậu ẩn cư luôn rồi. Nhớ tới thời gian trước Thái hậu đột nhiên nhúng tay vào công việc hậu cung, sau đó lại rút về cung Khang An lễ Phật, không

còn quan tâm đến việc trong cung nữa, Trang Lạc Yên vẫn không hiểu, lần đó là do Hoàng hậu ra tay hay do Hoàng đế ra tay khiến bà ta phải rút về.

Còn cả chuyện thái giám cung nữ không hiểu vì sao lại bị sét đánh chết ở bên ngoài Đào Ngọc các, và chuyện trước đó Thái hậu đột nhiên cho trượng tể một cung nữ, hành động này rất không phù hợp với dáng vẻ hiền từ cần có của người vừa mới lễ Phật như Thái hậu.

Yên quý tần thấy Trang Lạc Yên cúi đầu im lặng, cho là nàng còn

chưa thoát khỏi đả kích “sẩy thai”, bèn cười nói: “Nhìn sắc mặt Chiêu tu nghi không được tốt, là do thân thể vẫn chưa khỏe lại sao?”

“Đa tạ Yên quý tần quan tâm, ta không sao.” Trang Lạc Yên miễn cưỡng cười, theo mọi người đứng dậy, dáng điệu yếu ớt khiến ai thấy cũng cho rằng nàng còn chưa khôi phục.

Yên quý tần nhìn theo bóng Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đi ra cửa, thấp giọng hừ lạnh: “Bày ra vẻ đáng thương ấy cho ai xem.”

Nhu phi đi qua cạnh nàng ta

nghe thấy vậy, nhướn chân mày nhìn lại, nửa cười nửa không khế nói: “Người không thích nhìn mặt người, người khác thích là đủ rồi.”

“Người khác” trong miệng Nhu phi là ai, người nghe thấy đều tự hiểu, Yên quý tần không cam lòng trừng mắt nhìn bóng lưng Trang Lạc Yên, lại quay sang nhìn Nhu phi bên cạnh, bĩu môi đuổi theo mọi người.

Cung Khang An của Thái hậu luôn phảng phất mùi đàn hương, Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi nghe Thái hậu và Hoàng hậu thân

thiết hỏi thăm nhau, thật đúng là không nhìn ra trước đó hai người còn đối chọi gay gắt.

“Ai gia nghe nói Chiêu sung nghi sảy thai rồi?” Cuối cùng, Thái hậu cũng chuyển trọng tâm câu chuyện sang Trang Lạc Yên.

Mọi người ở đây đều biết Diệp gia là nhà mẹ đẻ của Thái hậu, tỉ muội họ Diệp trước sau bị giáng chức đều có liên quan tới chuyện “sảy thai”, hiện tại Thái hậu đưa ra việc này, lại cố ý gọi Trang Lạc Yên là sung nghi, ai nghe đều nhận ra, bà ta không ưa Trang Lạc Yên.

Hoàng hậu bình tĩnh trả lời:
“Thưa mẫu hậu, trước đó vài ngày,
Hoàng thượng đã tấn Trang muội
muội thành tu nghi rồi ạ. “

“Thế à, việc này ai gia không
biết, ai gia mới chỉ nghe nói Văn Ca
bị giáng xuống làm quý nhân, có
chuyện gì xảy ra vậy?” Thái hậu
ngăn lời Hoàng hậu, nhìn về phía
Trang Lạc Yên, “Chiêu sung nghi,
ngươi nói cho ai gia, rốt cuộc có
chuyện gì?”

Thấy Thái hậu vẫn gọi mình là
sung nghi như cũ, Trang Lạc Yên
cũng không tỏ ra bối rối, nàng

đứng dậy hành lễ với bà ta rồi nói: “Bẩm Thái hậu nương nương, việc này là do Hoàng thượng quyết định, tần thiếp cũng không biết vì nguyên do gì, tần thiếp tin tưởng Hoàng thượng làm việc nhất định là có nguyên nhân chính đáng.”

Sắc mặt Thái hậu trở nên âm trầm, Trang Lạc Vân này lại dám lấy Hoàng đế ra chặn miệng bà, nhưng bà cũng không thể nói Hoàng đế hạ sai ý chỉ. Nghĩ đến mấy thứ Hoàng đế từng đưa cho mình xem kia, Thái hậu đành tạm thời nuốt cơn giận vào lòng, “Nếu đã vậy, đợi Hoàng đế đến thỉnh an, ai gia sẽ hỏi

lại Hoàng đế.”

Tuy Thái hậu không ra sức khó xử Chiêu tu nghi nhưng mọi người ngồi đây đều hiểu, Thái hậu không thích Chiêu tu nghi. Tiếc là bà ta không tham dự công việc hậu cung, nếu không bọn họ sẽ có nhiều trò hay để xem rồi.

Diệp dung hoa vẫn bình thản như thường, không vì những lời của Thái hậu mà hoảng hốt hoang mang, thật không thể nhìn ra Diệp Văn Ca rơi vào tình cảnh hiện nay hoàn toàn là do nàng muội muội này.

Hoàng hậu cười lạnh liếc mắt nhìn Thái hậu, người khác không biết nhưng lòng nàng thì rất rõ, tình cảm mâu thuẫn giữa Hoàng đế và vị Thái hậu này không thâm sâu như người ta tưởng, ngay cả thỉnh an cũng không phải ngày nào cũng tới. Nếu Thái hậu muốn lôi chuyện này ra chất vấn, sẽ chỉ khiến Hoàng thượng càng thêm phản cảm mà thôi.

Diệp gia đã sớm không còn vẻ vang như xưa, mà Hoàng thượng họ Phong, không phải họ Diệp, Thái hậu chỉ chăm chăm muốn cho nhà mẹ đẻ nở mày nở mặt, lại quên

mất điễm này.

“Ai gia mệt mỏi rồi, các người đều về cả đi, Diệp dung hoa và Diệp quý nhân ở lại.”

Trang Lạc Yên đi tới cửa, thoáng quay đầu liếc nhìn bóng lưng tí muội họ Diệp, Thái hậu chẳng thèm kiêng nể gì mà giữ họ lại trước mặt các phi tần, muốn cho Hoàng đế khó chịu thêm sao?

Ra khỏi cung Khang An tràn ngập mùi đàn hương, Thính Trúc phủ thêm áo choàng lên vai Trang Lạc Yên, cẩn thận đỡ nàng lên kiệu, dặn thái giám khênh kiệu: “Đường

trơn, các người cẩn thận chút nhé.”

“Cung tiến Chiêu tu nghi.”
Tương hiền tần cùng vài phi tần phân vị thấp cung kính hành lễ, nhìn theo đoàn người Trang Lạc Yên đi xa dần.

“Xem bộ dáng ngông cuồng của nàng ta kìa.” Tô tu nghi giận dữ ra mặt, ngồi lên kiệu, “Về cung.”

Bọn người Tương hiền tần lần thứ hai hành lễ cung tiến, nhìn theo bóng dáng Tô tu nghi, Tương hiền tần lại rũ mi mắt xuống, thảo nào, rõ ràng là biểu muội của Thục quý phi, bộ dáng cũng không thua kém,

vậy mà một người là quý phi, một người chỉ là tu nghi.

Trong cung Khang An, sắc mặt Thái hậu rất khó coi, chỉ tay vào Diệp dung hoa, lạnh lùng hỏi: “Người nói xem người đã gây ra chuyện gì, nay phân vị của hai tử muội các người bị giáng thấp thành như vậy, còn được ích lợi gì hả?”

Diệp dung hoa cong miệng: “Nhưng con cũng không ngờ Hoàng thượng lại xử lý tử tử, con tưởng rằng vạch trần cung nữ kia rồi, Hoàng thượng sẽ nhìn con vài lần.”

“Đầu óc người làm bằng gì hả, nô tì kia là đại cung nữ thân cận của tì tì người, Hoàng thượng sẽ không động đến con bé?!” Thái hậu tức giận, ném ngay thanh ngọc như ý trong tay, chuỗi ngọc đập vào thái dương Diệp dung hoa, lập tức máu tươi đầm đề.

Thái hậu nhìn bộ dáng nàng ta như vậy, không kiên nhẫn xua tay: “Người cắt ngay cho ai gia.”

Diệp dung hoa đi khỏi, Thái hậu lạnh lùng nhìn Diệp Văn Ca xưa nay bà ta vốn không ưa: “Người cũng là đồ vô dụng, lui ra đi.”

Diệp quý nhân tái nhợt hai má, ảm đạm mặt mày đi ra ngoài.

“Chủ tử, trán người có sao không, nô tì bảo người ta đi gọi thái y ngay.” Cung nữ bên cạnh Diệp dung hoa lo lắng nhìn chiếc khăn tay đã nhiễm đỏ máu.

“Không việc gì đâu.” Diệp dung hoa vẫn bình tĩnh đỡ trán, “Huống chi nay ta bị Hoàng thượng chán ghét mà bỏ qua, có thái y giỏi nào nguyện đến đâu, y thuật không tốt ta cũng không cần bọn họ đến cho có.”

“Nhưng mà...” Cung nữ còn

muốn nói gì đó, Diệp dung hoa đã cản lại.

“Không cần nói nữa,” Diệp dung hoa vẫn thản nhiên lên kiệu, nhìn tuyết phủ trắng mặt đất, “Kết cục này đã sớm được định trước, như vậy cũng tốt.”

Nàng cũng từng được sủng ái, khi ấy người người nịnh bợ, thỉnh an không ngừng. Nay bị thất sủng, đừng nói nịnh bợ, ngay cả chi phí thường ngày cũng bởi mình là cháu gái Thái hậu nên mới không bị cắt xén, hôm nay ngay cả Thái hậu cũng chán ghét mình ra mặt rồi, chỉ

e ngày sau cuộc sống trong cung không còn dễ dàng nữa.

Nhưng cho dù như vậy thì vẫn tốt hơn là rơi vào tình cảnh đến mệnh cũng không giữ được. Thái hậu vẫn chưa thấy rõ, còn nàng đã rõ từ lâu, Hoàng thượng sẽ không tha cho Diệp gia, cũng giống như không buông tha Triệu gia vậy.

Diệp dung hoa và Trang Lạc Yên không có mấy dịp chạm trán, vì vậy khi tình cờ gặp trên cùng một con đường, nàng mới thấy rõ vị Chiêu tu nghi đang được thánh sủng không ngừng này. Dung mạo không

coi là xinh đẹp nhất hậu cung, ngay cả khí sắc cũng vì sảy thai mà thoát nhìn không được tốt lắm, một người như thế, làm cách nào chỉ trong một năm ngắn ngủi đã từ uyển nghi thăng lên tu nghi?

Trang Lạc Yên không ngờ lại chạm mặt vị Diệp dung hoa mụ chuyện nàng sảy thai mà hãm hại tử tử, nhìn đối phương nhếch nhác thảm hại, hầu như không nhớ nổi khi xưa vị này còn là tông nhị phẩm thực nghi từng ngạo nghễ thế nào, đến tận khi đối phương xuống kiệu hành lễ với mình, nàng mới kịp phản ứng.

“Diệp dung hoa không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên nhìn bộ dáng lễ độ của nàng ta, mới nửa năm ngắn ngủi, người này đã gột bỏ tất cả sự rạn vỡ chói mắt ngày nào, như thể dáng vẻ vốn có của nàng ta là thế này, những kiêu ngạo dương dương khi xưa chỉ là một tấm mặt nạ.

Diệp dung hoa vẫn hành lễ xong mới đứng lên, ánh nhìn chỉ luôn rơi vào ngang cằm Trang Lạc Yên, không hề nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Không ngờ lại gặp được Chiêu tu nghi, tần thiếp thất lễ.”

“Trán Diệp dung hoa bị thương

chảy máu rồi, đã truyền thái y chưa?" Trang Lạc Yên không buồn nghĩ xem bộ dáng nào mới là con người thật của Diệp dung hoa này, ở nơi đây, người biết diễn trò có vô số, nếu không thật sự cần thiết thì không nên qua mức hiếu kỳ.

“Đa tạ Chiêu tu nghi quan tâm, chỉ là vết thương nhỏ bất cần va vào, không nghiêm trọng lắm.” Diệp dung hoa bình thản trả lời.

Trang Lạc Yên quay sang một thái giám đứng sau lưng, nói: “Chuyện này không đề như vậy được, gương mặt của nữ tử rất quan trọng, không thể qua loa. Đến Thái y viện mời Hồ thái y tới xem vết thương cho Diệp dung hoa, bảo ông ta trị liệu cẩn thận.” Nói xong mới quay sang Diệp dung hoa, “Mới rồi Hoàng thượng có ý chỉ triệu kiến ta, ta đi trước vậy.”

“Cung tiền Chiêu tu nghi.” Diệp dung hoa nhìn theo đoàn người cẩn thận hầu hạ Chiêu tu nghi rời đi, sắc mặt phức tạp không nói thành lời.

“Chủ tử, Hồ thái y là người am hiểu trị liệu vết thương ngoài da nhất, lần này vết thương của người chắc chắn không để lại sẹo đâu.” Cung nữ vui mừng ra mặt, hớn hỏ nói.

Không có sủng ái của Hoàng thượng, trên mặt có sẹo hay không thì có khác biệt gì đâu? Diệp dung hoa ngồi lại kiệu, thờ ơ nói: “Về

thôi.”

Trang Lạc Yên vào cung Kiền Chính, thấy Hoàng đế đang thoải mái ngồi ở ghế lão gia, phía trước mặt có mấy vũ cơ tuyệt sắc đang nhảy múa, mấy người nhạc công ngồi một bên chơi nhạc, toàn cảnh chỉ có một từ đủ hình dung: Thư thái.

“Thiếp bái kiến Hoàng thượng.”
Trang Lạc Yên chưa lễ xong, Hoàng đế đã kéo nàng ngồi vào lòng mình, “Vũ khúc này do người xuất sắc nhất nhạc phủ luyện ra, trẫm thấy nàng thích xem vũ đạo nên gọi

nàng tới thưởng thức trước.”

Trang Lạc Yên nào dám nói cho đối phương biết, nàng xem không phải vũ đạo mà là mỹ nhân đang nhảy múa kia, tất nhiên nàng còn chưa ngốc đến mức đập tắt hứng thú của Hoàng đế lúc này.

Ngồi trên đệm thịt người, Trang Lạc Yên đóng vai một sủng phi đạt chuẩn, hăng hái bừng bừng nhìn các mỹ nhân xoay tròn, cong lưng, thật đúng là thư thái không gì bằng, ngay cả việc Hoàng đế đang nghịch tay mình cũng quên mất.

Trực giác nói cho nàng biết, hôm

nay Hoàng đế gọi nàng tới đây, không phải đơn thuần là xem múa.

Dù sao... Với IQ phức tạp của Hoàng đế, nhất định không làm ra được loại chuyện đơn giản như vậy.

***

“Trẫm nhớ nàng vào cung đã được một năm rồi?” Phong Cẩn không có ấn tượng gì với bộ dáng Trang Lạc Yên khi mới vào cung, ấn tượng khắc sâu đầu tiên có lẽ là ở vườn đào, một cái nhãn mảy, một tiếng cười giòn đều mang theo phong tình khó cưỡng.

“Đã tròn một năm rồi ạ, năm ngoài thiếp vào cung cũng là dịp đại tuyết, lúc Hoàng thượng đi qua thiếp, thiếp còn nhìn lên người đấy.” Trang Lạc Yên cười cười, ý người vào trong lòng Phong Cẩn, “Cung quy nói không thể nhìn thẳng mặt rồng, lúc thiếp nhìn lên, hồi hộp đến cả lòng bàn tay cũng ướt đầm, chỉ sợ bị người ta phát hiện, đuổi khỏi cung mất.”

“Giờ trẫm đang ở bên cạnh nàng, ái phi phải nhìn cho kỹ đấy.” Một tay Phong Cẩn ôm ngang eo Trang Lạc Yên, nói với Cao Đức Trung đang đứng trong góc, “Cao

Đức Trung, đi đem thứ trầm vừa nghĩ ra đến đây.”

Cao Đức Trung nhanh nhẹn lấy đến một tờ giấy, trên mặt viết chỉ chút chữ.

Trang Lạc Yên không hiểu dụng ý của Hoàng đế nên cũng không dám nhìn lên tờ giấy kia.

“Đây là danh sách sắc phong năm tới mà trầm dự tính, nàng nhìn xem.” Phong Căn đưa tờ giấy ra trước mặt Trang Lạc Yên, thái độ rất thoải mái, như thể đây chẳng phải là chuyện liên quan đến địa vị của những thành viên trong hậu

cung mà chỉ là một tờ giấy lộn.

Trang Lạc Yên tỏ vẻ bối rối, nhún nhún nhìn lại Hoàng đế: “Hoàng thượng, thứ này không nên để tiếp thấy mà.”

“Là trẫm cho nàng xem, chẳng lẽ còn ai dám nói này nói nọ?” Phong Cận tùy tiện bổ sung một câu, “Trước mặt trẫm, nàng không cần tuân thủ những quy tắc vớ vẩn kia.”

Khi Hoàng đế cũng chiều một người, tất cả mọi quy củ đều có thể không tồn tại, mà khi người đó thất sủng, việc đã từng không tuân thủ quy củ sẽ thành vết nhơ không cách

nào xóa sạch.

Trang Lạc Yên chỉ hơi do dự rồi nhận lấy tờ giấy, điều khiến nàng bất ngờ là danh sách thăng chức năm sau có khá nhiều người.

Hiền phi tấn Hiền quý phi, Yên quý tần tấn tòng tam phẩm sung nghi, Tương hiền tần tấn tước tam phẩm quý tần, càng khiến Trang Lạc Yên bất ngờ là, danh sách tấn vị còn có cả Khổng tài nhân và Diệp dung hoa. Khổng tài nhân tấn tòng ngũ phẩm uyên nghi, Diệp dung hoa tấn chính tứ phẩm đức tần, còn nàng nhảy lên thành tước nhị phẩm

hiền dung.

Diệp dung hoa vì chuyện tử tử mình sảy thai mà bị giáng xuống làm dung hoa, nay vị tử tử kia rơi đài, bản thân nàng ta lại được thăng lên đức tần trong khi vẫn bị Hoàng đế ghẻ lạnh, chẳng hiểu Hoàng đế có dụng ý gì đây?

“Tương hiền tần và Không tài nhân vào cung đã nhiều năm, nếu không phải tình cờ gặp họ trong cung nàng, trăm cũng không nhớ ra nổi.” Phong Căn cầm lại tờ danh sách trong tay Trang Lạc Yên, “Trăm không lưu luyện hậu cung,

song đẳng cơ đã nhiều năm, phi tần trong hậu cung cũng không ít. Hai người này mặc dù không hợp ý lắm nhưng lại trò chuyện với nàng rất vui vẻ, thăng lên một chút cũng là việc nên làm.”

“Hoàng thượng, xin người đừng vì thiếp mà làm những điều này.” Trang Lạc Yên vành mắt đỏ lên, gục đầu xuống không để hấn thấy rõ mặt mình, “Hoàng thượng là người đứng đầu một quốc gia, chính sự bận rộn, đối với thiếp, chỉ cần Hoàng thượng khỏe mạnh là đủ, thứ còn lại đều không quan trọng nữa. Nếu chỉ vì những chuyện vụn

vật này lại khiến Hoàng thượng vất vả để tâm, thiếp nào có vui gì?”

“Nàng không cần để ý đến những thứ này,” Phong cẩn vuốt ve đỉnh đầu nàng, “Nàng là ái phi của trẫm, vì nàng hao tâm tổn sức một chút cũng đáng giá.”

Người nói ánh mắt bình thản như nước, chỉ là người nghe gục đầu không thấy, mà người nói cũng nhìn không thấy ánh mắt người nghe cũng bình tĩnh không một gợn sóng như vậy.

Năm mới đến, điện Trung Tĩnh

đưa tới phân lệ của từng cung, phần của Trang Lạc Yên đương nhiên thuộc hàng thượng đẳng, không người nào dám cắt xén, ngược lại điện Trung Tĩnh còn biểu nàng vài thứ nữa.

Phần quà cáp này các sủng phi đều có, Trang Lạc Yên chẳng vờ thanh cao làm gì, thu quà rồi ban thưởng cho bọn họ, làm đầy đủ những nghi thức xã giao cần có.

Từ sau khi Hoàng đế cho nàng xem danh sách tấn vị sắp tới, Trang Lạc Yên lại cảm thấy trách nhiệm trên vai nặng thêm một ít. Hành

động này của Hoàng đế đương nhiên không phải vì sủng ái nàng đến mất lí trí. Tương hiền tần, Khổng tài nhân, Diệp dung hoa đều là người từng có qua lại với nàng, lại không thuộc phe phái nào trong cung. Từ sau khi nàng được Hoàng đế triệu kiến, trong cung đã xuất hiện lời đồn, ba người này được tấn thăng vì có nàng tác động.

Hoàng đế đưa ba người này đến trước mặt nàng, là muốn nàng có một phe phái riêng để tranh đấu với các phe khác trong cung?

Hiện nay trong cung có ba phe,

một là phe Hoàng hậu, hai là phe Thục quý phi, ba là phe của Nhu phi, những người còn lại đều như nàng, bo bo giữ mình, nhưng nay Hoàng đế đẩy nàng lên cao như vậy, chỉ e, súng ái có ba phần, bảy phần còn lại là lợi dụng mà thôi.

Một phi tần yêu Hoàng đế, có chùng mực, gia thế không quá cao cũng không đến mức thấp, chẳng phải là quân cờ tốt nhất sao? Nữ tử vì yêu mà trở nên mạnh mẽ, lại vì yêu mà mù quáng, nếu mình thực sự yêu Hoàng đế, chỉ sợ đã cho là Hoàng đế cũng thực sự yêu mình mà không phải là lợi dụng.

“Chủ tử, nô tì vừa mới nghe được một tin đồn rất thú vị nhé.” Vân Tịch bung trà nóng đi vào, “Trưa hôm nay, Từ chiêu dung ở vườn thưởng mai ngâm thơ, lúc nhìn thấy Hoàng thượng, vì chân đã lạnh đến tê cứng nên ngã sấp trong tuyết, bộ dạng cực kỳ thảm hại.”

Trang Lạc Yên nhướn mày, nàng Từ chiêu dung này quanh năm đều cố duy trì phong thái tài nữ, giữa mùa đông còn phải ăn mặc sao cho có vẻ yếu đuối mong manh, chắc hôm nay làm hơi quá tay, rốt cuộc đã mất mặt.

“Hoàng thượng nói gì không?”
Trang Lạc Yên cuối cùng cũng hiểu được tâm tư bà tám của các phi tần trong cung, thâm cung quá buồn chán, không tò mò nghe ngóng chuyện cười của người khác thì đúng là rất nhàm.

“Nghe nói Hoàng thượng sai một thái giám nâng Từ chiêu dung dậy, còn nói một câu, chủ tử đoán xem Hoàng thượng nói gì?” Vân Tịch há hê ra mặt, khiến Trang Lạc Yên không kìm được hứng thú, hỏi ngay, “Nói gì?”

“Lúc đó Hoàng thượng nói, ái

phi à, nay đã là mùa đông rồi, sao nàng còn mặc y phục mùa thu thế?" Vân Tịch nhìn không được, phì cười, "Nô tì nghe nói, lúc ấy cái vẻ mặt lúc nào cũng tỏ ra mình mảnh mai yếu đuối của Từ chiêu dung đã cứng đờ luôn."

Khóe miệng Trang Lạc Yên giật giật, quá đáng thật đấy, Hoàng đế lại nói những lời này ngay trước mặt bao nhiêu cung nhân, chắc là cũng chán ngấy bộ dáng này của nàng ta rồi.

Khẩu vị của Hoàng đế sẽ không bất biến, vì vậy hắn sẽ chẳng vĩnh

viễn dừng lại ở một khuôn mặt. Vậy mới nói, thứ khó phục vụ nhất trên thế giới này, chính là sở thích của Đế vương.

Chủ tớ đang nói chuyện, chợt thấy Phúc Bảo chạy vội vào: “Bẩm chủ tử, thái giám bên điện Trung Tĩnh tới, nói là Hoàng thượng thưởng cho cung chúng ta không ít thứ.”

Trang Lạc Yên đến phòng trà, quả nhiên thấy trong phòng bày la liệt đồ, một thái giám quản sự của điện Trung Tĩnh cười hành lễ với nàng: “Bẩm Chiêu chủ tử, Hoàng

thượng có lệnh, ngày mai đã là lễ mừng năm mới, Chiêu chủ tử gần đây gầy đi không ít, cho Thượng Y cục chế tạo gấp vài món y phục mùa đông để bọn nô tài đưa tới, người xem xem có hợp ý không ạ?”

Nói xong, y ra hiệu cho các thái giám mở rương ra.

Trang Lạc Yên tới gần xem, bên trong toàn là áo choàng váy lụa, giày thêu, các loại trang sức, chế tác rất tinh xảo, hình thức cũng mới mẻ, lần này Thượng Y cục phải hết sức cẩn thận tỉ mỉ đây.

“Đa tạ Hoàng thượng ban

thường, mấy thứ này ta đều rất thích, vất vả Thượng Y cục và các người rồi.” Trang Lạc Yên khoát khoát tay, Vân Tịch và Thính Trúc cầm mấy túi tiền đưa cho các thái giám này.

“Sắp sang năm mới, các vị công công cầm uống trà đi, một năm này ta cũng nhờ các vị chiếu cố.” Trang Lạc Yên cười nhẹ, nâng tách trà nhấp một ngụm nhỏ, nhìn các thái giám liên tục nói không dám, nét tươi cười trên mặt không thay đổi.

Ba mươi tháng Chạp, trên mái ngói lưu ly trong cung vẫn tích một

lớp tuyết thật dày, Trang Lạc Yên rời giường nhìn băng đọng trên cây, khi Vân Tịch hầu hạ mặc quần áo chột cảm khái: “Cũng gần một năm rồi.”

“Đã được một năm rồi ạ,” Vân Tịch sửa sang lại áo choàng cho Trang Lạc Yên, cười nói, “Năm ngoái khi chủ tử vào cung vẫn chưa tới Tết mà.”

Trang Lạc Yên cười cười không nói, Vân Tịch đương nhiên không hiểu, nàng cảm khái là thời gian tới thế giới này.

Hộp trang điểm trước mặt nàng

bày khá nhiều loại trang sức, mỗi món mà lưu lại đến đời sau đều thuộc hàng vô giá, lấy một viên đá mắt mèo, Trang Lạc Yên đột nhiên nói: “Ta nghe mấy ngày trước Trang tiếp dư bị bệnh?”

Vân Tịch cười nhạt: “Bẩm chủ tử, nô tì nghe nói từ sau khi bị Hoàng thượng rút thẻ bài, Trang tiếp dư vẫn ốm suốt, hai ngày trước mới khá hơn, Hoàng hậu nương nương hôm qua còn ban cho ít thuốc bổ.”

“Hoàng hậu nương nương xưa nay vẫn thiện tâm.” Trang Lạc Yên

cười mà như không cười, nàng và Trang tiếp dư bất hoà không phải chuyện ngày một ngày hai. Hôm qua Hoàng hậu cho mình vài thất gấm thêu Thục Xuyên, lại ban cho Trang tiếp dư ít thuốc bổ, chén nước này rót rất công bằng.

“Trang tiếp dư là tử tử ta, ta cũng nên quan tâm một chút.” Trang Lạc Yên xoay xoay chiếc vòng phỉ thúy trên cổ tay, “Đem củ nhân sâm trăm năm trong kho tới cho tử tử ta đi, để tử ấy bồi bổ sức khỏe một chút.”

“Chủ tử nhân từ, nô tì sẽ đưa đồ người ban cho Trang tiếp dư đến đó

ngay.” Vân Tịch cúi người, sau đó nhanh nhẹn đi tới kho lấy đồ.

Tối Ba mươi, Thái hậu, Hoàng hậu sẽ nhận các mệnh phụ triều bái, còn các phi tần phải chờ đến buổi tối cùng nhau tới làm đại lễ ba quỳ chín lạy với ba vị tôn quý nhất hậu cung, vì vậy Trang Lạc Yên đúng là hiếm có dịp ngủ thẳng một giấc. Ban cho Trang tiếp dư nhân sâm trăm năm, trong mắt người khác có lẽ là diễn trò, nhưng trong mắt Trang tiếp dư, sẽ là một cử chỉ hạ nhục nàng ta.

Song nàng không quên, khi vừa

mới tới thế giới này, mình quý ở ngoài cung Hoàng hậu, Trang tiếp dư đã nhìn mình bằng ánh mắt khinh thường rẻ rúng đến nhường nào.

Khi ta sa sút thì nàng ta dùng ánh mắt chế nhạo ta, sao biết được đến khi nàng thất thế, ta sẽ không trả lại cái nhìn năm xưa?

Phụ nữ mà, luôn mang thù dai, Trang Lạc Yên chưa từng cho mình là người có đạo đức tốt.

Khi Vân Tịch mang theo hai cung nữ tới nơi ở của Trang tiếp dư, đại cung nữ của Trang tiếp dư là Tà

Vũ đang ngồi ở cửa thêu hoa, nhìn thấy Vân Tịch thì sững sốt, sau đó vội vã đứng lên hành lễ.

Vân Tịch là đại cung nữ của Chiêu tu nghi, Chiêu tu nghi có địa vị cao hơn chủ tử nàng ta, vì vậy cũng là đại cung nữ nhưng địa vị nàng ta vẫn thấp hơn Vân Tịch.

“Vân Tịch cô nương sao lại tới đây?” Tà Vũ mời Vân Tịch vào phòng uống trà, cẩn thận hỏi.

Vân Tịch mỉm cười nói: “Trang tiếp dư có ở đây không, chủ tử nhà ta nghe nói Trang tiếp dư không được khỏe nên sai ta đem tới ít

thuốc bổ, nếu Trang tiếp dư có ở đây, xin nhờ Tà Vũ cô nương thông báo một tiếng.”

Tà Vũ biết chủ tử mình và Chiêu tu nghi bất hòa, nhưng hôm nay không thể không cúi đầu: “Vân Tịch cô nương xin đợi một lát.”

Vân Tịch đợi một hồi, thấy Trang tiếp dư vịn tay Tà Vũ đi ra, sắc mặt không tốt lắm, liếc nhìn bộ đồ hơi cũ trên người Trang tiếp dư, Vân Tịch quy củ hành lễ: “Xin bái kiến Trang tiếp dư.”

“Trang Lạc Yên bảo người tới đây làm gì?” Trang tiếp dư lạnh

lòng nhìn Vân Tịch.

Vân Tịch cười cười, thẳng lưng lên: “Bầm Trang tiếp dư, chủ tử nghe nói Trang tiếp dư khó chịu trong người bèn bảo nô tì đưa vài thứ tới, mong Trang tiếp dư không chê.”

“Là đồ của Chiêu tu nghi ta làm sao dám chê?” Trang tiếp dư cười nhạt, “Nếu không, ngay cả vị trí tiếp dư này ta cũng chẳng giữ được đâu.”

“Trang tiếp dư nói quá lời rồi.” Vân Tịch vẫn cười cười như cũ, “Đồ chủ tử ban thưởng đã đưa đến, nô

tì cũng nên cáo lui.”

Nghe đến hai chữ “ban thưởng”, sắc mặt Trang tiếp dư lại thay đổi một lần nữa, nàng cắn răng nói: “Tần thiếp cảm tạ Chiêu tu nghi ban thưởng.”

Nay nàng không bằng Trang Lạc Yên là sự thật, nếu không phải vì Trang Lạc Yên, sao nàng lại bị rút thẻ bài, làm sao đến nông nỗi ngay cả mặt Hoàng thượng cũng không thể thấy?

Vân Tịch ra khỏi phòng uống trà, chợt nghe bên trong truyền đến một tiếng “bịch”, như là tiếng một

cái hộp bị quăng xuống đất.

“Vân Tịch cô nương...” Tiểu cung nữ đi sau Vân Tịch tỏ ra căm giận, tựa hồ không hài lòng trước thái độ không biết điều của Trang tiếp dư.

Vân Tịch cười cười: “Tùy nàng ta đi.”

Ngày lành của Trang tiếp dư còn ở phía trước kia.

***

Tiệc tất niên của hoàng thất từ xưa đến nay luôn cực kỳ xa hoa và

tin tưởng, song từ sau khi Thành Tuyên để kế vị, bởi không có nhiều huynh đệ cùng thế hệ nên từ đó về sau, tiệc tất niên không tổ chức xa hoa như thời tiền đế.

Nhân dịp lễ mừng năm mới, Trang Lạc Yên rất thức thời mặc bộ váy hoa do Hoàng đế mới thưởng, cẩn thận trang điểm trước gương, để sắc mặt mình hồng hào đầy sức sống.

“Chủ tử, sao người lại...” Vân Tịch nhìn chủ tử nhà mình lộng lẫy khác hẳn xưa, không rõ vì sao chủ tử lại không trang điểm giống bộ

dạng nhạt nhòa thường ngày của mình.

“Thế mà đã một năm rồi,” Trang Lạc Yên vẽ đôi chân mày lá liễu, cong cong khóe miệng, “Ai cũng muốn hôm nay vui vẻ hơn, ta cần gì phải làm ra bộ dạng kia khiến người khác ngột ngạt.”

Vân Tịch giật mình hiểu ra, dáng vẻ nhu nhược mong manh đương nhiên sẽ khiến người xem thương cảm, nhưng làm một phi tần của hậu cung còn phải biết thời biết thế, năm hết Tết đến là cần phải vui vẻ hoạt bát, nếu phải nhìn thấy bản

mặt nhăn nhó uể oải, ai mà cao hứng nổi?

Tiệc tất niên vẫn tổ chức ở điện Thái Hòa, tham gia yến tiệc ngoài người của hoàng thất còn có sứ thần các nước phụ thuộc, rất náo nhiệt. Trang Lạc Yên vừa mới vào điện liền gặp Yên quý tần cũng phục trang lộng lẫy đi tới.

"Tần thiếp ra mắt Chiêu tu nghi." Yên quý tần hơi cúi người, "Khí sắc của Chiêu tu nghi khá lên nhiều, chắc là sau khi sảy thai thân thể đã khôi phục không ít."

Yên quý tần này tha thiết mong

muốn chọc vào “nỗi đau” của nàng đến thế cơ à? Trang Lạc Yên rất phối hợp, sắc mặt nhanh chóng cứng lại: “Khí sắc của Yên quý tần hôm nay cũng tốt lắm.”

Yên quý tần tươi cười như hoa: “Cũng tạm.”

Phía trên long tọa, Phong Cần cầm một chén rượu, ánh mắt thoáng đảo qua một góc, đưa cho Cao Đức Trung: “Cao Đức Trung, trăm nhớ là mấy tháng trước có nói trong vòng hai năm không tấn vị cho Yên quý tần?”

Cao Đức Trung khom người đáp:

“Bẩm Hoàng thượng, đúng là người đã nói vậy. Hoàng thượng trăm công nghìn việc có lẽ đã quên, là do nô tài không được việc, quên nhắc nhở Hoàng thượng chuyện này, xin Hoàng thượng tha tội.”

“Mà thôi, mỗi ngày người cũng không ít việc.” Phong Cận khoát tay, giọng bình thản nói, “Nếu đã vậy, bảo điện Trung Tỉnh không cần chuẩn bị đồ ban thưởng cho Yên quý tần tấn vị, nàng ta vừa không có công sinh dục hoàng tử, lại không có đức cai quản hậu cung, đứng ở phân vị quý tần là đủ rồi.”

Hoàng đế nói không lớn nhưng cũng đủ để Hoàng hậu ngồi bên cạnh nghe rõ, nàng không đổi sắc mặt quay sang nhìn Yên quý tần mềm mại xinh đẹp trong làn váy hồng nhạt, mắt lóe lên một tia trào phúng.

Chuyện người nào trong cung sắp được thăng vị đã truyền ra ngoài, lúc này Hoàng thượng rút ý chỉ thăng vị của Yên quý tần, còn nói thêm như vậy, rốt cuộc khiến Yên quý tần phải mặt xám mày tro rồi đây. Mà vị Yên quý tần này cũng thật là không có đầu óc, chỉ luôn làm những chuyện khiến Hoàng

thượng khó chịu, dù có đôi phần thánh sủng thì cũng bị nàng ta tiêu xài sạch rồi.

Người trong hậu cung này, đi ra ngoài phải nhớ mang theo đầu óc mới được.

Yên quý tần còn không biết số phận của mình trong hậu cung đã được định đoạt, khiêu khích Trang Lạc Yên một phen xong, nàng ta vui vẻ ngồi xuống vị trí của mình, mặt vẫn dương dương tự đắc.

Vị trí của Trang Lạc Yên và Tô tu nghi liền nhau, nàng ngồi bên trái Tô tu nghi, chỉ một vị trí đã đủ thấy

thân phận ai cao ai thấp. Chào hỏi một phen xong xuôi, Trang Lạc Yên ngồi xuống, tay đỡ bộ diêu có hình con bướm bằng vàng trên tóc, nghiêng đầu quan sát tôn thất và sứ thần các nước ngồi phía đối diện.

“Thính Trúc, người mặc đồ màu vàng ánh đỏ kia là Thái tử Cao Mỹ quốc?” Trang Lạc Yên lấy khăn tay che miệng, thấp giọng hỏi Thính Trúc đứng sau lưng.

“Bẩm chủ tử, đúng thế, hai ngày trước vị Thái tử này còn tặng cho cung chúng ta mấy cây nhân sâm trăm năm đấy.” Thính Trúc cũng hạ

giọng nói, “Người tặng quà còn nhờ chủ tử nói tốt cho bọn họ vài câu.”

“Bọn họ coi ta là cái gì,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Mấy cây nhân sâm vớ vẩn mà làm như chúng ta chưa thấy bao giờ vậy.” Đối với Cao Mỹ quốc này, Trang Lạc Yên không có chút thiện cảm nào.

Thính Trúc thấy chủ tử nhà mình không hề khách khí như vậy, thoáng ghen lời, trong trí nhớ của nàng, chủ tử vẫn luôn là người tương đối rộng lượng, đột nhiên nghe những lời khinh thường như

thế khiến nàng bắt đầu nhớ lại xem vị Thái tử Cao Mỹ kia có điểm nào khiến chủ tử ghét như vậy.

Hay có lẽ là... chủ tử không thích ăn nhân sâm?

Đến tận khi yến tiệc bắt đầu, Thính Trúc vẫn không nghĩ ra nguyên nhân.

Chuyện Chiêu tu nghi sảy thai đã truyền khắp triều đình, có điều cụ thể thì nhiều người không được biết. Song chuyện Hoàng đế coi trọng Chiêu tu nghi ai ai cũng thấy, Trang gia ở kinh thành cũng ngày càng có uy vọng, chỉ tiếc Trang gia

là thư hương thế gia, lại luôn sống rất khiêm nhường, một số người muốn luôn cúi cũng không tìm được cửa.

Bên hoàng thất, từ khi Thành Tuyên đế kế vị đến nay luôn bị quản chặt, rất biết vâng lời, không có ai luẩn quẩn trong lòng đi tìm xui xẻo nên cũng không nhiều lời trước việc của hậu cung. Chuyện nhà Hoàng đế, bọn họ nhúng tay vào làm gì?

Vì vậy, khi mọi người thấy Chiêu tu nghi xuất hiện lộng lẫy xinh đẹp trên yển tiệc, váy áo là lượt xa hoa,

nét mặt cũng không thấy vẻ đau ốm, đều cảm khái trong lòng, chẳng trách được Hoàng thượng sủng ái, một cái đầu biết thời biết thế lại không vì được sủng sinh kiêu như vậy quả là hiếm có.

Chưa biết chừng vị Chiêu tu nghi này sẽ là một Thục quý phi kế tiếp cũng nên, sau này chuyện liên quan đến Chiêu tu nghi, bọn họ vẫn nên quan tâm một chút, tuy là người của hoàng thất nhưng trong mắt Hoàng đế, bọn họ đâu có so được với một sủng phi?

Những lời thủ thủ bên gối đôi

khi có uy lực hơn tấu chương nhiều.

Trang Lạc Yên đương nhiên không biết được suy nghĩ của các tôn thất, đối với người trong hậu cung, cái nhìn của người khác không quan trọng, mà quan trọng là... Hoàng đế thấy thế nào.

Yến tiệc của hoàng gia tuy xa hoa tinh xảo nhưng có một điểm không được hay, đó chính là mỗi món ăn dâng lên, Trang Lạc Yên còn chưa kịp ăn được mấy đĩa đã bị hạ xuống đổi món mới, nàng cảm thấy bày đây bày nọ mỹ thực như kiếp

trước vẫn thích hơn.

Vân Tịch và Thính Trúc cẩn thận hầu hạ Trang Lạc Yên dùng bữa, còn phải xem xét rõ món nào không thích hợp người mới sảy thai, chủ tử mới “sảy thai” chưa được một tháng, phải rất cẩn thận.

Thính Trúc nhìn món ăn mới mà cung nữ đưa lên: “Món này quá cay, không cần dâng.” Diễn trò phải diễn đến cùng, ít nhất phải làm cho mọi người đều tin tưởng, chủ tử nhà mình thực sự mới sảy thai.

Trang Lạc Yên ăn một miếng điểm tâm, nhìn lên đài, trên đó vũ

cơ và nhạc công đang diễn màn “Thiên địa hợp”, hơi mệt mỗi chớp chớp mắt, kéo áo choàng vào sát người thêm một chút.

Thính Trúc thấy thế, vội đưa bình nước nóng vào tay Trang Lạc Yên.

Sau màn múa “Thiên địa hợp” là một điệu múa tì bà mừng xuân, Trang Lạc Yên nhìn vũ cơ dẫn đầu, cảm thấy khá quen mặt, nghĩ nghĩ một lát mới nhớ ra, đây là vũ cơ nhảy múa cho Hoàng đế xem hôm nàng được gọi tới nhìn danh sách tấn phong.

“Bẩm Hoàng thượng, kỹ thuật của vũ cơ này quả thực rất uyển chuyển đẹp mắt, không thua Thục quý phi năm ấy,” Hoàng hậu cười nói, “Từ sau khi xem Thục quý phi múa, thiếp đúng là đã nhiều năm chưa được thấy một vũ điệu nào thoát tục đến thế.”

Sắc mặt Thục quý phi không được đẹp lắm, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Hoàng hậu nương nương quá khen rồi.”

Phong Cận nhìn hai người, rồi quay sang vũ cơ múa chính, lên tiếng: “Nếu Hoàng hậu thấy nàng

ta cũng khá, vậy phong tài nhân đi, trẫm cũng thấy kỹ thuật múa của nàng ta có thể sánh cùng Thục quý phi.”

Trang Lạc Yên nghe xong đổi thoại giữa ba người, khóe miệng hơi giật giật, Hoàng đế này độc miệng ghê, một câu có thể đả kích cả Hoàng hậu và Thục quý phi.

“Chẳng qua chỉ là một vũ cơ mà thôi.” Tô tu nghi hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm, nếu không phải Trang Lạc Yên ngồi gần thì cũng không nghe ra câu oán giận vừa rồi của nàng ta.

Trang Lạc Yên tỉ mỉ quan sát vũ cơ kia, mày ngài xinh đẹp, mắt ngọc răng ngà, eo lưng mềm mại như không thể nắm chặt, có thể tính là tuyệt sắc. Chỉ là Hoàng đế lấy một vũ cơ so sánh với Thục quý phi, có vẻ làm xấu mặt quý phi rồi.

Tô gia ở kinh thành tuy không coi là hiển vinh phú quý, Thục quý phi tuy là dựa vào kỹ thuật múa hơn người mới lọt vào mắt Hoàng đế nhưng tốt xấu cũng có tiếng thế gia, vũ cơ này ai biết được xuất thân thế nào?

Sau màn múa, Hoàng đế cho đòi

vũ cơ lại gần: “Nàng tên gì?”

Vũ cơ dịu dàng cúi đầu, mang theo phong tình vô hạn: “Bẩm Hoàng thượng, nô tì tên Nga My^(*) ạ.”

(*) Nga My: Nghĩa là đôi mày đẹp.

“Người đẹp cuốn rèm châu, ngồi lặng đôi mày chau.”^(*) Phong Cẩn hơi trầm ngâm, “Một cái tên hay, vậy phong nàng làm Trân tài nhân, chuyển đến thiên điện Lâm Nguyệt hiên.”

(*) Hai câu trong bài “Oán tình” của nhà thơ Lý Bạch thời Thịnh Đường, bản dịch thơ

của Khương Hữu Dụng.

Vũ cơ tên Nga My lộ vẻ vui mừng ngượng ngùng trên mặt, vội quỳ xuống tạ ơn.

Trang Lạc Yên không khỏi nhìn kỹ vị Trân tài nhân mới ra lò này vài cái, Hoàng đế đọc bài thơ này không coi là điềm tốt gì. “Người đẹp cuốn rèm châu, ngồi lặng đôi mày chau. Chỉ thấy lệ ngấn ướt, nào biết giận ai đâu”. Đây là một bài thơ nói lên nỗi oán giận của người vợ bị ruồng bỏ, Hoàng đế lấy bài thơ này để hình dung vị tài nhân mới, không biết là muốn coi nàng ta như một món đồ chơi hay là có ý

ám chỉ điều gì khác.

Thấy Hoàng đế lại nạp một mỹ nữ tuyệt sắc nữa vào cung, các phi tần khác đều hơi khó chịu, phần sau yến tiệc càng không có hứng thú.

Trang Lạc Yên cũng lộ ra đôi phần cô đơn không thể che giấu trên nét mặt, nhưng tay gấp đồ ăn không hề giảm tốc độ, bất kể lúc nào, không nên làm mình làm mất với mỹ thực.

Nếu nói lúc này trong lòng ai cảm thấy khó chịu nhất thì đó phải là Thục quý phi, nàng nhìn vị Trân

tài nhân kia liền cảm giác Hoàng hậu cố tình khiến mình mất mặt, thế nhưng ngại vì thân phận, nàng đành gượng nuốt cơn giận này xuống.

Hoàng hậu đã sớm khôi phục sắc mặt như thường ngày, nàng cười nhạt nói: “Nếu Hoàng thượng đã yêu thích, thiếp cũng không nên thờ ơ quá. Hòa Ngọc, lấy thất gấm Tô Châu màu đỏ trong kho của bốn cung thưởng cho Trân tài nhân, có lẽ chỉ nhan sắc của Trân tài nhân mới hợp với thất gấm đó.”

Hoàng hậu vừa dứt lời, quả

nhiên sắc mặt các phi tần ở đây càng thêm khó coi, thủ đoạn kéo thêm thù hận cho địch nhân của Hoàng hậu có thể nói là tron tru thành thạo.

Thục quý phi cười cười, tiếp lời: “Nếu Hoàng hậu nương nương đã khen nàng như vậy, nói chúng ta không bằng, bốn cung cũng nên thưởng nàng chút gì đó.” Nói xong, quay sang Lăng Sa, “Đem cây trầm đính hồng ngọc của bốn cung thưởng cho Trân tài nhân.”

Lại đá quả bóng sang cho Hoàng hậu rồi? Trang Lạc Yên nghĩ chiêu

“chuyên di đại pháp” này Thục quý phi sử dụng rất tốt, cúi đầu đưa một múi quýt lên miệng, vui vẻ ngồi xem cuộc vui.

Ai biết, sau khi hai người mở màn, các phi tần khác cũng bắt đầu lần lượt ban thưởng, Trang Lạc Yên nhìn nàng Trân tài nhân đang lộ vẻ vui mừng ra mặt, lau khóe miệng nói: “Ta đây không có vật quý hiếm gì, liền thưởng cho Trân tài nhân chiếc vòng ngọc phỉ thúy mới được ban thưởng hôm kia đi.”

“Tạ ơn Chiêu tu nghi ban thưởng.” Trân tài nhân quỳ xuống

cảm tạ, gương mặt ửng lên vì mừng.

Trang Lạc Yên lạnh nhạt thu hồi ánh nhìn, bị Hoàng đế thu vào hậu cung trong tình cảnh này, không biết cuối cùng là vinh quang hơn người hay là ảm đạm kết thúc đây?

Tô tu nghi nhìn Trang Lạc Yên cúi đầu suy tư, đột nhiên mở miệng cười: “Chiêu tu nghi hình như tâm tình không được vui?”

Trang Lạc Yên quay sang nhìn Tô tu nghi, nàng ta xác định chỉ muốn đả kích mình?

“Ô tu nghi vì sao nói vậy?”
Trang Lạc Yên cười cười trông lại
Ô tu nghi.

Ô tu nghi nhìn vào cặp mắt kia,
chẳng biết có phải ảo giác của nàng
ta hay không, dưới ánh sáng rực rỡ
của pháo hoa, ánh mắt ấy mang
theo một tia châm chọc khó nói.

Các phi tần khác rất ăn ý nhìn về
phía hai người, bất kể ai trong số
hai người này bị xúi quẩy thì bọn
họ đều không thiệt chỗ nào.

“Chỉ là thấy Chiêu tu nghi không

có tâm trí dùng bữa nên mới lẩm
miệng hỏi một câu thôi.” Tô tu nghi
thả đôi đũa bạc trong tay xuống,
không để mắt tới ánh nhìn chằm
chọc của Trang Lạc Yên, “Hay có lẽ
ta nhầm rồi.”

“Đa tạ tử tử quan tâm, muội muội
chẳng qua không có hứng dùng
bữa lẩm mà thôi.” Trang Lạc Yên
nhàn nhạt đáp lại ngẩng đầu nhìn
phía Hoàng đế và Hoàng hậu, quả
nhiên thấy hai người cũng đang
nhìn về bên này.

Phong Cẩn và Trang Lạc Yên bốn
mắt nhìn nhau, bất gặp một nỗi cô

đơn không sao nói lên lời trong đôi mắt bình tĩnh ấy, hắn thu hồi ánh nhìn, chậm chậm mở miệng: "Sức khỏe của Chiêu tu nghi chưa hồi phục, khẩu vị không tốt, đưa bát tô yến hằm chim trĩ này tới cho Chiêu tu nghi, món này tốt cho dạ dày."

"Thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng." Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ.

Nhu phi trào phúng cười, Tô tu nghi này thật không biết tự lượng sức mình, giờ đang là lúc Trang Lạc Yên nổi bật nhất, nàng ta tưởng có thể lấy loại chuyện nhỏ nhặt này

ngáng chân người ta, cuối cùng, chỉ có bản thân mất mặt. Nghiêng mắt nhìn Thục quý phi vẫn ung dung ngồi, nàng nghĩ, hai người này thật không giống chị em họ, thảo nào địa vị không như nhau.

Canh tổ yến hầm chim trĩ được chế biến rất cầu kỳ, đun nhỏ lửa hầm rất lâu mới xong, Trang Lạc Yên múc một thìa canh nếm thử, quả là mỹ vị, nếu nàng nhớ không lầm, đây chính là một món canh rất nổi tiếng trong “*Mãn Hán toàn tịch*”.

Thấy Trang Lạc Yên hình như

thích món này, nét mặt Phong Cẩn tươi hơn một chút, quay sang nói với Hoàng hậu: “Trẫm biết mà, xưa nay nàng ấy thích ăn ngon, giờ có mỹ thực, khẩu vị liền tốt ngay.”

Hoàng hậu cười: “Chiêu tu nghi thích mỹ thực, chẳng trách Hoàng thượng lại ban thưởng mấy vị ma ma thạo nấu nướng cho phòng bếp của cung Hi Hòa.”

Phong Cẩn cười gật đầu: “Nàng ấy thích ăn, trẫm cũng chịu thua nàng ấy rồi, lại không thể cứ để nàng ấy làm bừa, phải một ma ma biết làm mỹ thực đến hầu hạ, trẫm

cũng yên tâm.”

Mấy lời này, người nói có thể có dụng tâm riêng, người nghe lại chắc chắn giật mình một phen. Hoàng thượng tỏ rõ ý bất mãn về chuyện ăn uống của Chiêu tu nghi có vấn đề, đồng thời cảnh cáo nàng không nên động tay động chân hay sao?

Hồi ấy Thục quý phi như vậy, hôm nay Chiêu tu nghi cũng là thế này, Hoàng thượng thật sự thích những cô nàng xuất thân từ gia tộc nhỏ vậy sao? Thục quý phi có dụng mạo xinh đẹp lại giỏi võ đạo, coi

như có sở trường, Trang Lạc Yên này thì có gì tốt?

“Đâu phải Hoàng thượng không có biện pháp với muội ấy, chẳng qua là không nỡ lòng mà thôi.” Hoàng hậu vẫn cười cười như cũ, “Tính tình Chiêu tu nghi như vậy thiếp cũng thích, khó trách Hoàng thượng thiên vị muội ấy hơn.”

Phong Cẩn uống một hớp rượu, nhìn về phía Trang Lạc Yên đang cúi đầu ăn canh, mỉm cười nói: “Đúng vậy, loại tính tình này trăm lần luôn luôn không đành lòng nặng lời.”

Bàn tay Hoàng hậu siết chặt đôi đũa, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi.

“Nhưng tính tình nàng ấy vẫn còn trẻ con lắm,” Hoàng đế đặt chén rượu xuống, “Thục quý phi mới hợp ý trăm nhất, công dung ngôn hạnh đều hiếm có trong cung.”

Sợ là Thục quý phi chỗ nào cũng tốt cả, Hoàng hậu siết đôi đũa đến trắng cả đốt ngón tay, nếu Trang Lạc Yên khiến nàng không thích thì Thục quý phi này lại là mối hận lớn trong lòng nàng. Tiếc rằng trong

hậu cung dù có thêm bao nhiêu nữ tử xinh tươi trẻ trung thì người Hoàng thượng sủng ái nhất vẫn là Thục quý phi này.

Nhu phi, Yên quý tần, Chiêu tu nghi, Diệp dung hoa, những người đó đều đã từng hoặc đang được Hoàng thượng sủng ái, nhưng so với Thục quý phi, bọn họ chẳng bằng một góc nàng ta.

“Thục quý phi đúng là hiếm có.” Hoàng hậu khô khốc nói một câu, nhìn về phía nghệ nhân biểu diễn xiếc trên đài, như thể diễn xuất của họ thật sự xuất sắc khiến cho nàng

không tự chủ được mà bị mê hoặc rồi.

Thục quý phi ngồi bên cạnh đang cúi đầu dùng bữa, khoe miệng lộ ra một ý cười nhàn nhạt, bên trong còn mang theo chút ngọt ngào hạnh phúc khó nói thành lời.

Dâng cháo và trái cây tráng miệng rồi, Thượng Thục cục liền cho dọn dẹp đồ ăn, tiếp tục dâng trà và điểm tâm để các chủ tử thưởng thức khi xem ca múa, cho đến giờ tý của ngày đầu năm mới, Hoàng đế liền ban bố một vài ý chỉ ban thưởng.

Ôm bình nước nóng uể oải xem đến hết buổi trình diễn cấp quốc gia, sau đó lại xem Hoàng đế ban thưởng mấy món ăn may mắn và chữ “Phúc” do chính Hoàng đế viết cho vài vị đại thần đặc lực, ban thưởng cho những thành viên trong tôn thất, rất giống màn phát phong bao lì xì cho nhân viên của ông chủ.

“Thánh thượng có chỉ, trăm đẳng cơ đã nhiều năm, nay hậu cung mỹ quyến ở đây, liền đại phong chư phi.”

“Hiền phi tấn Hiền quý phi,

Chiêu tu nghi tấn Chiêu hiền dung,
Tương hiền tần tấn Tương quý tần,
Diệp dung hoa tấn Diệp đức tần,
Khổng tài nhân tấn Khổng uyển
nghi...”

Theo chuỗi tên được đọc ra, có người vui vẻ, có người cô đơn, mà người lúng túng nhất chính là Yên quý tần.

Danh sách tấn phong không phải bí mật, từ lâu đã có tin từ điện Trung Tĩnh truyền ra, ai sắp được thăng vị thì hậu cung đều biết cả, vậy mà Yên quý tần vốn cũng được tấn thăng nay lại không có trong

danh sách, ai nấy đều buồn cười.

“Ý chỉ này vốn định mấy ngày sau mới công bố nhưng hôm nay trăm vui vẻ nên cho tuyên lúc này, công việc cụ thể giao cho bộ Lễ và điện Trung Tỉnh chuẩn bị, Khâm thiên giám chọn một ngày lành để cử hành đại điển tấn phong.” Phong Cẩn đứng lên, hơi ngẩng đầu, mọi người đều quỳ xuống, hô vạn tuế ba lần.

Sau đó khắp bầu trời rực rỡ pháo hoa, gần như chiếu sáng toàn bộ kinh thành.

Trang Lạc Yên quỳ trên mặt đất,

len lên ngẩng đầu nhìn vị Hoàng đế đứng ngạo nghễ phía trên, trong khoảnh khắc chợt thấy hắn thật cao lớn, quả là khí phách hiên ngang hơn người, là hàng boss bự khó hàng phục nhất.

Tiệc tối náo nhiệt cuối cùng cũng chấm dứt, mọi người đều ra về, bỏ lại sau lưng một bầu trời đầy pháo hoa. Trang Lạc Yên ngồi trên kiệu hơi lay động theo từng bước chân, nhìn lên những tia sáng chợt lóe trên bầu trời, bỗng nhiên có gì đó lạnh lẽo rơi xuống mắt.

“Nương nương, tuyết rơi rồi.”

Vân Tịch ngẩng đầu nhìn trời, nói với thái giám nâng kiệu, “Các người cẩn thận một chút.”

Nay Trang Lạc Yên đã là trắc nhị phẩm hiền dung, có thể tự xưng “bốn cung” với người dưới, nô tài cũng phải gọi nàng là “nương nương” mà không phải “chủ tử” - một từ mà bất kỳ phi tần phẩm cấp thấp kém nào cũng dùng.

“Ừ, năm nay tuyết rơi đúng dịp, chắc là mùa màng sẽ có thu hoạch tốt lắm đây.” Trang Lạc Yên mở mắt nhìn hoa tuyết rơi xuống mặt, tan ra khiến nàng thấy hơi lạnh.

“Nuơng nuơng cũng biết mấy thứ này ư?” Thính Trúc cười nói, “Quê nò tì có câu tục ngữ, lúa mạch đắp ba tầng chẵn, năm sau gởi màn thâu ngủ.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn cười cười, câu này nàng từng đọc trong sách giáo khoa tiểu học, hôm nay chợt nghe đến, đúng là có chút cảm giác xuyên không rồi.

Ngẩng đầu lần thứ hai, trên bầu trời tối đen, pháo hoa đặc biệt đẹp và rực rỡ, nàng thở một hơi thật dài, thế là một năm đã qua.

Mùng Một tháng Giêng, mệnh

phụ triều bái, Hoàng đế ngủ lại cung Cảnh Ương của Hoàng hậu.

Mùng Hai tháng Giêng, Hoàng đế ngủ lại thiên điện của Lâm Nguyệt hiên, Trân tài nhân mới tấn phong được nhận thánh sủng.

Mùng Ba tháng Giêng, Hoàng đế ban thưởng cho Trân tài nhân không ít đồ châu báu quý giá, đồng thời khiển trách Yên quý tần vì đã gây khó dễ cho Trân tài nhân, khiến cho vị tài nhân mới phong này nổi bật khắp cung.

“Tuyệt rồi cuộc cũng ngừng rồi.”
Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc,

chậm rãi bước trên con đường lát đá đã được quét dọn sạch sẽ, trong ngự hoa viên, nhiều loài hoa đã úa tàn và bị cắt tỉa, may có mấy loài cây sinh trưởng quanh năm tô điểm cho ngự hoa viên một mảnh xanh biếc thanh bình.

“Lạc Nhi, ngự hoa viên thật là đẹp, mấy tháng nữa trăm hoa đua nở, không biết còn đẹp đến đâu nhỉ?” Một giọng nói thánh thót vang lên sau bụi cây, ngữ điệu còn mang theo một tia đắc ý.

“Bẩm chủ tử, nay vào đông ít hoa, những lúc khác đều rất đẹp.”

Trang Lạc Yên nhú mày, Thính Trúc đi bên cạnh nàng thấy thế bèn nhẹ giọng hỏi: “Ai ở bên đó?”

Lát sau, một nữ tử áo đỏ đi ra, trên nền tuyết trắng trông nổi bật chói mắt.

“Tần thiếp xin bái kiến Chiêu hiền dung.” Nữ tử áo đỏ thấy rõ Trang Lạc Yên bèn vội quỳ xuống thỉnh an, vạt áo đỏ ánh lên rực rỡ.

Trang Lạc Yên nhìn kỹ một chút mới nhận ra đây là vũ cơ được phong tài nhân trong yến tiệc trừ tịch, hình như tên là Nga My?

“Trân tài nhân mời đứng lên đi.”
Trang Lạc Yên vươn tay khẽ nâng,
nhìn bốn phía, “Trời lạnh thế này,
nàng còn ra đây đi dạo sao?”

Thính Trúc lại hơi bất mãn, nàng
Trân tài nhân này sao dám đặt tên
cho cung nữ trùng với tên nương
nương nhà mình?

“Trong phòng ngột ngạt nên tần
thiếp muốn ra ngoài tản bộ một lát,
không ngờ gặp được nương
nương.” Trân tài nhân cẩn thận
đáp, “Nương nương cũng tới ngắm
cảnh sao?”

Một tài nhân không được phép

hỏi đến hành vi của một phi tần địa vị cao hơn mình, Trang Lạc Yên không muốn trách cứ nàng ta vì điểm này, hờ hững đáp: “Ninh phi nương nương mời bốn cung tới thưởng trà, bốn cung cũng quanh quẩn trong phòng mấy ngày nay nên muốn ra ngoài một chút, ngắm cảnh thì không phải.”

Trân tài nhân bưng tỉnh: “Thì ra là thế, tần thiếp không được mời nên không biết.”

Trang Lạc Yên cười cười không nói thêm.

Đợi khi đoàn người Trang Lạc

Yên đi xa, Trần tài nhân mới hâm mộ cảm thán: “Không biết khi nào ta mới được tôn quý như vậy nhỉ?”

Lạc Nhi cẩn thận nhìn về phía đoàn người Chiêu hiền dung, khẽ lên tiếng: “Nô tì nghe nói, Chiêu hiền dung là một trong những nương nương được sủng ái nhất trong cung đấy.”

Trần tài nhân nghe thấy vậy, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

Chương 16

“Trân tài nhân kia, quả là không có quy củ gì,” Thính Trúc khẽ cau mày, “Trong cung làm gì có chỗ cho một tài nhân nho nhỏ như nàng ta hô to gọi nhỏ.”

“Nàng ta có làm gì ảnh hưởng tới chúng ta đâu.” Trang Lạc Yên cười hơi ngoảnh đầu nhìn lại, vạt áo đỏ giữa tuyết trắng vẫn rực rỡ như lửa, “Hôm nay ta chẳng so đo với nàng ta, ngày mai nàng ta sẽ phạm sai lầm lớn hơn nữa, ai biết sau sẽ thế nào?”

Hôm nay nếu là người khác, nàng Trân tài nhân này dù bị phạt

trượng cũng không quá đáng, nàng không định ra tay, chí ít, nay nàng chưa rõ Hoàng đế còn bao nhiêu cảm giác mới mẻ với Trân tài nhân, vậy nên không muốn đắm vào chuyện này để tự chuốc xui xẻo.

Nàng không như Yên quý tần, tự tin đến mức quên kẻ lớn nhất hậu cung này là Hoàng đế.

“Hừ, đúng là xuất thân đê tiện, đến quy củ cơ bản cũng không biết, cung nữ hầu hạ cạnh mình mà dám gọi là Lạc Nhi, thật lớn mật.” Thính Trúc hừ lạnh.

Trang Lạc Yên nghe vậy, chỉ cười

khẽ, nàng Trân tài nhân ấy chẳng biết còn có thể đắc chí bao lâu nữa đây?

***

Tính tình Ninh phi cũng giống như phong hào của nàng ta, đối nhân xử thế hài hòa thân thiện, là một nữ tử rất dễ khiến người ta cảm thấy an lòng. Trang Lạc Yên không có nhiều dịp qua lại với người này, vì vậy lúc thưởng thức trà cũng không nói nhiều.

Nay nàng đang đứng ở đầu sóng ngọn gió, tuy nói phải đề phòng có kẻ hãm hại nhưng ngoài mặt không

có ai dám vô lễ với nàng. Loại tình cảnh người người đều phải cẩn thận nói năng lẫn cư xử với mình thế này khiến người ta rất dễ cảm thấy thỏa mãn về mặt tinh thần, chẳng trách bao nhiêu người dốc hết tâm tư muốn chiếm vinh sủng chốn hậu cung, bởi vì quyền thế, xa hoa, hư vinh đều dựa trên sự sủng ái của Hoàng đế.

“Trà của Ninh phi luôn có thêm vài phần tư vị riêng,” Hiên quý phi cười cười, đặt tách trà xuống, “Bên chỗ ta mặc dù cũng là lá trà ấy ngâm vào nước nhưng không sao ra được loại mùi vị này.”

“Hiền quý phi tử tử nói đúng đấy, thường ngày Hoàng thượng tới chỗ ta uống trà cũng luôn khen trà của Ninh phi tử tử.” Nhu phi cười, tiếp lời, “Hôm nay nếm thử, mới thấy trà trong cung ta đúng là nước súc ấm rồi.”

“Hiền quý phi tử tử và Nhu phi muội muội nói vậy khiến ta không biết phải giấu mặt đi đâu mất thôi,” Thanh âm của Ninh phi mặc dù không đến mức thánh thót như châu rơi trên mâm ngọc nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu, cùng với tính tình dịu dàng mềm mại khiến cho ngay cả một

người như Trang Lạc Yên cũng không thể không thích người này.

Loại “vũ khí” có tên “thân thiện” kia, quả là một vũ khí sắc bén trong hậu cung.

Nâng tách trà nhẹ nhàng thôi, một mùi rất nhạt mang theo hương mai thoang thoảng, Trang Lạc Yên chợt nghĩ đến vài tiểu thuyết tình cảm kiếp trước từng đọc, trong đó cũng có những nhân vật nữ chính xuyên không có tay nghề pha trà rất độc đáo hấp dẫn sự chú ý của một số nhân vật trọng yếu. Nghĩ như vậy, nàng liền cảm thấy mình đến là

vô dụng, về phương diện tài nghệ, nàng không biết ngâm thơ, không giỏi vẽ tranh, đến cả pha trà cũng không có năng lực, không biết hát, không biết múa, ngay cả “Bình pháp Tôn Tử: Ba mươi sáu kế” cũng không thuộc đủ; về phương diện tình cảm lại chưa từng khiến cho bất kì anh chàng nào ăn không ngon ngủ không yên, thật đúng là không đạt được đến tiêu chuẩn thấp nhất của “binh đoàn xuyên không”.

“Chiêu hiền dung đang suy nghĩ gì mà xuất thần như vậy?” Nhu phi hơi nghiêng đầu nhìn Trang Lạc

Yên, góc nhìn này khiến nàng trông có vẻ của kẻ nhìn từ trên cao xuống.

“Chỉ là nghĩ đến những lúc Hoàng thượng tới cung Hi Hòa thì đều ghét bỏ trà chỗ tần thiếp, tần thiếp vốn không biết nguyên nhân, hiện nay thì đã rõ rồi.” Trang Lạc Yên lưu luyến uống thêm một ngụm, “Dạ dày của Hoàng thượng đã bị Ninh phi nương nương chiều quá nên khó tính lắm, loại tục nhân như tần thiếp đây không thể pha nổi trà ngon cho Hoàng thượng.”

“Chiêu hiền dụng nưong nưong khách khí quá rồi, ai không biết

phòng bếp trong cung nàng làm được nhiều món cực kỳ mỹ vị,” Yên quý tần đã rất mất mặt sau lần đại phong chư phi vừa rồi, nay đối diện với Trang Lạc Yên vốn vào cung muộn hơn nàng ta mà đã lên tới hiên dung thì càng cảm thấy khó chịu trong lòng, “Bên cung của nàng mặc dù không có trà ngon nhưng cũng có mỹ thực níu được dạ dày Hoàng thượng đó thôi.”

Ý là muốn cười nhạo nàng dùng đồ ăn ngon giữ chân Hoàng đế chứ không phải vì nguyên nhân khác?

Trang Lạc Yên miễn cưỡng nhìn

về phía Yên quý tần: “Yên quý tần nếu thích đồ ăn chỗ ta, lúc nào nhàn rồi thì cùng ta dùng bữa một lần?”

Người dám cười ta dùng mỹ thực kéo Hoàng đế ở lại, ta còn cười người đến cả mỹ thực cũng không có đây.

“Đa tạ ý tốt của hiền dung nương nương, tần thiếp không trọng việc ăn uống lắm.” Yên quý tần cười mà mặt mũi cứng đờ, “Vẫn không nên tới quấy rầy nương nương thì tốt hơn.”

Thục quý phi nhàn rồi nhìn mấy

nữ tử này đầu đá lẫn nhau, thối nhẹ
cọng trà trên mặt nước, đợi Yên
quý tần nói xong mới chậm rãi tiếp
lời: “Xem ra Yên quý tần vẫn thích
mỹ thực đấy, nếu không sao lại nhớ
đến phòng bếp trong cung Chiêu
hiền dung.” Nhẹ nhàng đặt tách
xuống, nàng nhìn thoáng qua
những người đang ngồi, “Ngay cả
Hoàng thượng đều nói Chiêu hiền
dung thích mỹ thực, vậy thì đương
nhiên ham mê ẩm thực của nàng
không so được với Chiêu hiền dung
rồi.”

Đuôi lông mày của Hiền quý phi
thoáng giật giật, Thục quý phi nói

như vậy thật là không chừa chút mặt mũi nào cho Yên quý tần, tuy rằng Yên quý tần này bắt chước Thục quý phi lấy vũ đạo mà tranh sủng, tiếc rằng học được bề ngoài chứ không bắt chước được cả cốt cách bên trong, có vài thứ muốn mô phỏng cũng không làm được, vì vậy Tô Nhụy Tử là Thục quý phi mà Tiết Trân Dao chỉ là một quý tần.

Không thể trách Thục quý phi không nể mặt, là người ai cũng không thích có kẻ khác đạp đường cũ của mình để đi lên, mà Yên quý tần này còn nói năng không biết thức thời, lảm lòi lảm chuyện,

chẳng trách người khác không cho nàng ta cơ hội giữ thể diện.

Thục quý phi dứt lời, sắc mặt Yên quý tần càng thêm khó coi, ý của Thục quý phi rõ ràng muốn ám chỉ nàng ta không so được với Trang Lạc Yên nhưng nàng ta lại không thể phản bác.

“Trà này kỳ thực không phải thứ gì quý giá, chỉ là tranh thủ hái được hoa mai nở đúng dịp tuyết rơi rồi phao chế mà thành, nhọc công các vị còn khen như thế nhân gian hiếm có vậy.” Giọng nói nhu hòa của Ninh phi vang lên, “Nói tới nói

lui, chẳng qua chỉ là chút mới lạ mà thôi.”

Ninh phi thành công xua tan không khí ngột ngạt trong phòng, Trang Lạc Yên như không ý thức được mình cũng là một trong những thành viên của không khí xấu hổ ấy, lại uống thêm một hớp trà, “Tần thiếp chắc chỉ là một kẻ tầm thường không biết thưởng trà, chẳng qua thấy trà này đặc biệt ngon mà thôi.”

“Nhìn cách nương nương uống, tần thiếp cũng tin nương nương không biết thưởng thức trà đây.”

Tương quý tần che miệng cười nói, “Tân thiếp thất lễ, xin nương nương thứ tội.”

“Ta biết tí tí nghĩ tới điên cố ngưu tước mẫu đơn^(*),” Trang Lạc Yên lắc đầu cười, “Đối với ta mà nói, trà của Ninh phi nương nương uống ngon, đó là chân lý lớn nhất, có phải thế không?”

(*) Ngưu tước mẫu đơn (Trâu ăn hoa mẫu đơn): Trâu không biết thưởng thức vẻ đẹp của hoa mẫu đơn, chỉ coi đó là một loại cỏ ăn vào cho no mà thôi, câu này chỉ kẻ không biết thưởng thức, lãng phí thứ quý hiếm.

“Mùi vị của trà, khí khái của

hương mai, sao có thể dễ dàng phẩm ra như vậy,” Từ chiêu dung nhàn nhạt cười nhẹ, “Hiền dung nương nương quả là thành thực.”

Nếu nói trong đám đàn bà con gái ở đây, ai khiến Trang Lạc Yên chịu không nổi, Từ chiêu dung mà đứng thứ hai thì không có ai xứng thứ nhất, loại làm ra vẻ văn chương thoát tục này khiến người ta ê cả răng, trò cười trong vườn mai mấy ngày trước, vị này đã quên rồi sao?

“Thành thực cũng có cái tốt của thành thực, cả ngày thương xuân buồn thu mới khiến người ta cảm

thấy kiểu cách quái đản đấy.” Nhu phi cười khinh bỉ, “Những kẻ tục nhân như chúng ta đây đương nhiên không hiểu khí khái gì đó, khó trách Từ chiêu dung ngày ngày đội giá lạnh tới phẩm thưởng khí khái của hoa mai.”

Nhu phi vừa dứt lời, trong phòng vang lên một trận cười khe khẽ, chắc hẳn mọi người đều chưa quên trò cười của Từ chiêu dung mấy ngày trước, vì vậy không nhận được mà bật cười.

Nhìn vẻ khó coi của Từ chiêu dung, Trang Lạc Yên âm thầm thở

dài trong lòng, người ra vẻ kiêu cách thì dù trời không thu cũng có người bắt thôi. Loại người thẳng tính như Nhu phi e là càng không chịu nổi cái vẻ vờ vĩnh của Từ chiêu dung, vì vậy mới nói ác khẩu đến thế.

Thục quý phi cười cười, lắc đầu, ra vẻ đùa giỡn nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Có thể thấy được nàng đã lãng phí hoa mai Hoàng thượng ban cho rồi, may mà nàng không biết pha trà hoa mai, nếu không thì đóa mai đáng thương này đã vào bụng nàng cả rồi.”

“Thục quý phi nương nương chưa cho tần thiếp chút thể diện đi, nếu không tần thiếp chẳng còn mặt mũi nào ngồi đây nữa.” Trang Lạc Yên đỏ mặt, nâng tách trà như muốn che giấu sự xấu hổ của mình.

“Trẫm lại thấy ái phi nói rất có lý, cũng may hoa mai đáng thương này chưa vào bụng nàng ấy đấy.”

Âm thanh của Hoàng đế vang lên, mọi người đều đứng dậy thỉnh an.

Phong Cần vươn tay đỡ Thục quý phi đứng dậy, sau đó lại quay sang Trang Lạc Yên: “Nàng nên

uống ít chút đi, nếu không trầm cũng tiếc trà ngon này thay Ninh phi.”

Thục quý phi cũng hùa theo trêu ghẹo vài câu, sau đó liếc nhìn nữ tử áo đỏ phía sau lưng Hoàng đế: “Đây chẳng phải Trân tài nhân đó sao?” Lại trên dưới quan sát một chập, “Hoàng hậu nương nương thật tinh mắt, bộ váy đỏ này khoác lên người Trân tài nhân đúng là thích hợp nhất.”

“Tần thiếp tạ ơn lời khen của nương nương.” Trân tài nhân hăm mộ nhìn các phi tần trong phòng,

đây đều là những vị chủ nhân có địa vị trong cung. Nàng tưởng tượng đến không lâu sau này mình cũng có thể được như bọn họ, khiến nô tài trong cung cẩn thận dè dặt hầu hạ mà không phải như bây giờ, nhìn thấy vị phi tần hơi có địa vị là đã phải quỳ xuống thỉnh an.

“Vừa rồi trầm tình cò gặp Trân tài nhân ở ngự hoa viên, nghe nói Ninh phi mời các ái phi thưởng thức trà nên tới xem sao.” Phong Cận ngồi xuống vị trí cao nhất, nhận tách trà Ninh phi dâng lên, “Các khanh đều ngồi đi, trầm không đến để khiến các khanh mất

hứng đầu.”

Có hẳn ở đây, mấy nữ tử này dù còn một chút hăng hái thưởng thức trà thì cũng đã mất sạch rồi. Trang Lạc Yên ngồi xuống chỗ mình, liếc nhìn Trân tài nhân đang ngồi ở vị trí thấp nhất, yên lặng trầm mặc.

“Mới rồi trầm nghe nói Trân tài nhân cũng có tay nghề pha trà rất khá, tiếc là trầm chưa từng uống trà nào tốt hơn trà ở chỗ Ninh phi đây.” Phong Cẩn uống một ngụm trà, nhìn về phía Ninh phi, “Quả là trà ngon, chẳng trách có tục nhân thà chịu tiếng ngu ruốc mầu đơn

cũng phải uống thêm vài ngụm.”

“Hoàng thượng khen trật rồi,” Ninh phi cười nhìn Trân tài nhân, “Hay là để thiếp nếm thử trà của Trân tài nhân pha xem sao.”

“Cũng được, để nàng ấy pha thử một ấm xem thế nào.” Phong Cẩn đặt tách trà xuống, không quá lưu tâm nói.

Trân tài nhân nghe thấy vậy, nét mặt lộ vẻ vui mừng không thể che giấu, vội vàng hành lễ rồi đứng lên.

Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, Trân tài nhân này làm người

quá đơn thuần rồi, chỉ chăm chăm lo giành lấy sự chú ý của Hoàng đế mà không nghĩ tới đây là tiệc trà của Ninh phi, đâu có chỗ cho nàng ta khoe tài nghệ. Đến một chút khiêm nhường cũng không có, thật không biết nàng ta quá tự tin hay là không coi Ninh phi ra gì nữa.

Dưới ánh nhìn của các phi tần khác, tư thế pha trà của Trân tài nhân quả là rất đẹp, bàn tay trắng nõn cầm ấm tử sa, lại kết hợp với một màu đỏ rực của làn váy, mị hoặc diễm lệ khó miêu tả thành lời.

Đợi khi trà rót tới trước mặt

từng người, tách trà hoa mai của Ninh phi đã nguội ngắt.

Phong Căn nhấp một ngụm đầu tiên, gật đầu tán dương: “Mặc dù không thanh đậm bằng trà của Ninh phi nhưng cũng có chút vị riêng.”

Ninh phi cười nói: “Hoàng thượng đề cao thiếp quá rồi, trà của Trân tài nhân đúng là cũng có phong vị khác.”

Trang Lạc Yên yên lặng uống một ngụm, quả thật không tệ, chỉ tiếc pha nhầm nơi thôi.

“Trà cũng đã thưởng thức đủ, những trà cụ này nên thu lại đi.” Phong Căn buông tách trà, vẻ mặt dường như không thích trà của Trân tài nhân lắm.

“Vâng.” Trân tài nhân được Hoàng đế tán thưởng một câu, vui vẻ trong lòng, vội sai cung nữ cạnh mình thu dọn, “Lạc Nhi, thu trà cụ lại đi.”

Phong Căn lẳng lặng nhìn trà cụ bị thu lại, ngồi nói chuyện với các phi tần thêm một lát, qua chừng một nén nhang nữa mới quay sang nói với Ninh phi: “Cũng khá muộn

rồi, trăm nên về cung thôi.”

Các phi tần đều đứng dậy tiễn Hoàng đế, Phong Cẩn đứng lên đi được vài bước, đột nhiên dừng lại chỉ vào cung nữ Lạc Nhi đã quay lại phòng: “Trân tài nhân, cung nữ này hầu hạ bên cạnh khanh à, tên gọi là gì?”

Trân tài nhân cho rằng Hoàng đế vừa mất Lạc Nhi, dù rất khó chịu trong lòng nhưng vẫn cung kính trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, đây là đại cung nữ của thiếp, tên Lạc Nhi ạ.”

“Chữ ‘Lạc’ nào?” Phong Cẩn nhíu mày.

“Bẩm Hoàng thượng, là chữ ‘Lạc’ trong tờ lụa.” Trân tài nhân trả lời xong, đợi một lát vẫn không thấy Hoàng đế có phản ứng gì, bèn cẩn thận dè chừng ngẩng đầu, chỉ thấy gương mặt tuấn tú của Hoàng đế không có một tia cảm xúc.

“Người đâu, lôi cung nữ Lạc Nhi này ra trượng tể.” Phong Cận lạnh nhạt nhìn thoáng qua Trân tài nhân, “Bảo điện Trung Tỉnh đưa một cung nữ khác tới cho Trân tài nhân.”

Trân tài nhân trắng bệch cả mặt nhìn Lạc Nhi bị mấy thái giám lực lưỡng lôi đi, một lúc lâu vẫn chưa

hồi phục tinh thần, hoàn toàn chẳng biết Lạc Nhi làm mất lòng Hoàng đế ở điểm nào.

“Tiệc trà đã xong, bốn cung nên quay về thôi.” Thục quý phi không nhìn Trân tài nhân, rời đi trước.

Mọi người lần lượt ra về, cho đến khi Trân tài nhân tỉnh tỉnh mê mê ra khỏi cung của Ninh phi, mới phát giác toàn thân mình đã lạnh như băng.

“Không tự nhìn lại xem mình là thứ gì, cũng dám dùng cái tên này, đáng đời bị trượng tể, mà Trân tài nhân này cũng thật càn rỡ, dám đề

cung nữ hầu bên mình dùng tên ấy, thật đúng là thứ không đáng lọt mắt.”

Nghe bọn thái giám bàn tán cách đó không xa, Trân tài nhân chột lão đảo, gương mặt tươi tắn trắng bệch đến đáng sợ nổi bật trên nền áo đỏ rực.

“Lạc Nhi kia... vì sao lại bị trượng tể ạ?” Cung nữ đi bên Tương quý tần run run khẽ hỏi, hiển nhiên vẫn còn bị tình cảnh vừa rồi làm cho sợ hãi, một đại cung nữ cứ thế là mất mạng không rõ nguyên nhân.

“Hiện nay nổi bật nhất cung có mấy vị?” Tương quý tần bình thản hỏi.

“Còn có những ai ngoài mấy vị kia,” Cung nữ dìu Tương quý tần, hơi thắc mắc, “Nhưng có liên quan gì tới họ đâu?”

“Người có biết Chiêu hiền dung tên họ là gì không?” Tương quý tần nhìn xa xa, giọng châm chọc, “Ai bảo Lạc Nhi này theo một chủ tử như vậy, chết cũng không oan.”

Cung nữ chợt hiểu ra, thảo nào Hoàng thượng trượng tể nàng kia, khuê danh của Chiêu hiền dung

chẳng cũng có một chữ “Lạc” đó sao, không chỉ đồng âm, đến cả cách viết cũng giống nhau.

“Hoàng thượng quả là sủng ái Chiêu hiền dung.” Cung nữ thì thảo nói.

Tương quý tần không tỏ rõ ý kiến, chỉ cười nói: “Đúng là sủng ái.”

***

Một cung nữ bị trượng tể vốn chẳng phải việc gì nổi bật, một cung nữ dám mạo phạm tên tục của chủ tử mà bị trượng tể lại càng

chẳng phải việc gì đáng nói, điểm đặc biệt duy nhất ở đây là cung nữ này bị chính Hoàng đế ra lệnh trượng tể.

“Ta còn tưởng là gì, thì ra là loại không có đầu óc,” Thục quý phi về đến cung của mình, nằm dài trên tháp quý phi, giọng đầy giấu cợt, “Một tài nhân nho nhỏ, dám để cung nữ cạnh mình lấy cái tên như vậy, lại còn dám gọi ra trước mặt bao người, không biết là thật sự không có đầu óc hay chẳng coi Trang Lạc Yên ra gì.”

Lăng Sa bóp vai cho nàng, nhỏ

giọng phụ họa: “Chẳng qua chỉ là một món đồ chơi, nung nung cần gì phải lưu ý.”

“Nàng ta thế mà lại giỏi cả vũ đạo lẫn trà đạo,” Thục quý phi cười khinh thường, gõ vòng ngọc trên cổ tay ném qua một bên, nhắm mắt lại, “Trang Lạc Yên cũng thật biết nhẫn nhịn, tên của mình bị một cung nữ mạo phạm mà còn có thể không đổi sắc mặt, chẳng trách đã bị Hoàng thượng lãng quên rồi còn có thể phục sủng.”

“Ai biết nàng ta có dụng ý gì, nhờ đâu muốn giả hiền lương rộng

lượng thì sao,” Lăng Sa nói, “Nô tì thấy vị Chiêu hiền dung này không đơn giản đâu ạ.”

“Nếu nàng ta đơn giản thì Mã tiếp dư đã không rơi vào kết cục thế kia, Trang tiếp dư cũng không bị chính tay Hoàng thượng rút thẻ bài,” Thục quý phi ngáp một cái, “Song, so với Hoàng hậu, tâm kế của nàng ta thua xa, cứ nhìn xem Hoàng thượng còn sủng ái nàng ta được bao lâu.”

Lăng Sa thấy chủ tử buồn ngủ rồi, không nhiều lời nữa, chỉ càng thêm cẩn thận hầu hạ, lòng lo lắng

mơ hồ. Chiêu hiền dung kia không phải người đơn giản như vậy, song nghĩ đến thủ đoạn của chủ tử mình, lại cảm thấy bản thân đã nghĩ quá nhiều rồi.

Mà lúc này, người bị cung nữ mạo phạm tên Trang Lạc Yên đang cầm bình nước nóng nghiêng người dựa trên ghế, nhìn những đồ vật trang trí trong phòng, khe khẽ thở dài.

“Vân Tịch.” Đặt bình nước nóng ủ tay xuống, Trang Lạc Yên ngồi thẳng người, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Vân Tịch vội vã đi vào, thấy chủ tử nghiêm nghị liền lo lắng hỏi: “Nương nương sao vậy?”

“Nghĩ cách điều tra xem Lạc Nhi bị trượng tử kia được phân đến chỗ Trần tài nhân như thế nào,” Trang Lạc Yên đứng lên, “Ngoài ra, chu cấp cho người nhà Lạc Nhi một khoản bạc, dù sao cũng chỉ là một nô tài vô tội.”

Vân Tịch vâng dạ nhận lời, thấy Trang Lạc Yên đứng trước cửa sổ liền mở miệng khuyên: “Chủ tử, thời tiết còn lạnh lắm, đừng nên đứng ở cửa lâu quá.”

“Được rồi, ta biết, em đi làm việc đi.” Trang Lạc Yên khoát tay, nhìn hoa tuyết bay lất phất ngoài cửa sổ, lần thứ hai thở dài một hơi, nhắm mắt lại.

“Bấm nường nường, nội thị giám truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, Hoàng thượng hôm nay lật thẻ bài của người.” Phúc Bảo hớn hỏ đi vào, hành lễ với Trang Lạc Yên, “Hoàng thượng còn đặc biệt truyền khẩu dụ, trời giá rét, mặt đất lạnh lẽo, chủ tử còn chưa khỏe lại, không cần nghênh thánh giá.”

Trang Lạc Yên gật đầu: “Ta biết

rồi.”

Ở một nơi như hậu cung này, không có lấy một người bình thường, cho nên nếu muốn sống, còn là muốn sống thoải mái sung sướng, thì nhất định phải học cách không bình thường như những người này, nếu cứ giữ khu khu tam quan^(*) của xã hội trước, chỉ e chết thế nào còn chưa biết đâu.

(*) Tam quan: Gồm thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Đã là người thì đều sợ chết, Trang Lạc Yên cũng vậy, cho nên nàng phải gắng giữ được ân sủng

của Hoàng đế, ít nhất là khiến cho mình có được vị trí nhất định trong lòng Đế vương. Nàng không muốn sống một cuộc sống bị người chèn ép ngày này qua năm khác, đến chết cũng không được rạng mặt nở mày.

Người trong hậu cung này, dù là am hiểu một phương diện nào đó thì cũng có được gì, sở thích của Hoàng đế không phải bất biến, mà nữ tử không phải mãi mãi không già, Triệu Phi Yến đời Hán có vũ đạo khuynh thành tuyệt diệu chẳng phải vẫn bại dưới tay một Triệu Hợp Đức kém mình đó sao?

Thua cuộc rồi, cuộc sống đâu còn so được với xưa. Người khiến Triệu Phi Yến thất sủng là em gái ruột mà còn như vậy, nói gì đến tình cảnh lúc này của nàng.

Cuộc sống của nữ tử trong hậu cung chẳng dễ dàng gì, cho nên nàng không thể dư tình mà thương cảm cho người, chỉ có thể dốc sức nghĩ làm thế nào để mình sống sót mà thôi.

Phúc Bảo thấy vẻ mặt chủ tử nhà mình khác thường, không dám hỏi nhiều, chỉ có thể an tĩnh đứng bên cạnh, không biết chủ tử đang suy

ngũ gì nữa, ánh mắt đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, cậu ta không khỏi cứng đờ người.

“Ta muốn tắm rửa thay y phục, bảo người chuẩn bị đi.” Trang Lạc Yên mỉm cười nhìn Phúc Bảo, quay người dịu dàng ngồi xuống ghế.

Phong Cẩn xử lý chính sự xong đã là giờ hội, hần hơi mệt mỏi tựa vào lưng ghế trên ngự liễn, nhắm mắt nghe hoa tuyết rơi rì rào khe khẽ, không hiểu vì sao đột nhiên nhớ tới màu đỏ tươi chói mắt trên áo choàng màu trắng tuyết của Chiêu hiền dung trên yến tiệc

mùng Tám tháng Chạp ấy.

Có lẽ bởi vì màu đỏ trên nền trắng quá mức điểm lệ mới khiến hấn nhớ kỹ đến thế. Chạm rãi mở mắt, Phong Cần hỏi: “Cao Đức Trung, còn cách cung Hi Hòa xa không?”

“Bẩm Hoàng thượng, qua hồ sen trước mặt là cung Hi Hòa rồi.” Cao Đức Trung thấp giọng trả lời, liếc mắt lại phát hiện cạnh hồ sen tản ra luồng sáng màu lam rất quý dị, lấp lóe trong đêm tối khiến người ta kinh sợ.

Bên ngoài có mấy cung nữ nhát

gan đã hét âm lên, ông tức giận mắg: “Tất cả cầ miệng, nhao nhao ồn ào ra thể thống gì hả?”

Phong Cầ bình tĩnh nhìn ánh lửa màu lam lấp lóe trên mặt hồ: “Cao Đức Trung, người dẫn người tới đó xem sao.” Nói xong, chợt thấy đoàn người mang theo đèn lồng cung đình đi tới, dẫn đầu là Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ.

Thấy Trang Lạc Yên gặp được mình thì thở phào một hơi, đầu mảy Phong Cầ hơi động dậy, hấn xuống kiệu: “Trời lạnh như thế, sao ái phi lại ra đây?”

Khi đối phương đến gần, Phong Cẩn mới thấy trán Trang Lạc Yên còn rịn mồ hôi, trâm cài đầu dao động liên hồi, ngay cả một chiếc áo choàng ngoài cũng chưa khoác, biết nàng vội vã chạy tới, bèn cởi áo choàng trên người khoác lên vai Trang Lạc Yên: “Trẫm không việc gì, nàng không cần lo lắng.”

“Thiếp ở cửa cung chột nghe thấy tiếng thét nên vội ra xem.” Trang Lạc Yên không nói là lo lắng cho Hoàng đế, mặt lộ vẻ lúng túng né tránh ánh mắt hắn, “Khiến Hoàng thượng chê cười rồi.”

Ở cửa cung? Nàng lại đang chờ mình, thảo nào đến nhanh như vậy. Nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của đối phương, Phong Cần mỉm cười: “Trẫm biết tâm ý của nàng.”

Trang Lạc Yên vui đầu càng thấp.

Cao Đức Trung dẫn vài thái giám đến gần hồ sen, mặt hơi biến sắc, bởi vì thấy trên mặt nước cạnh hồ có một thi thể cung nữ đang nổi lập lò, mà ngọn lửa màu xanh kỳ lạ đang cháy trên người nàng ta, nhưng trên áo cung nữ này không có vết cháy sém.

Tình cảnh quý dị trước mặt

khiến mấy tên thái giám sau lưng Cao Đức Trung sợ tái mặt. Cao Đức Trung lại bình tĩnh hơn, không đi tới chạm thử thi thể kia mà quay đầu đi về phía Hoàng đế, thấy Chiêu hiền dung đã chạy tới liền hành lễ với hai người: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài phát hiện trong hồ có vài thứ không sạch sẽ, xin Hoàng thượng di giá.”

Màn quý dị này không ít người thấy, e rằng ngày mai sẽ truyền khắp hậu cung.

Phong Cận lấy tay che mắt Trang Lạc Yên, bình tĩnh nói: “Dọn dẹp

sạch sẽ đi.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Cao Đức Trung nhìn Chiêu hiền dung đang được Hoàng đế che chở, mặt không đổi sắc lùi ra.

Gặp phải loại chuyện xui thế này mà Hoàng thượng vẫn không hề có một chút bất mãn với Chiêu hiền dung, Chiêu hiền dung đúng là không thể khinh thường.

Theo Hoàng đế trở lại cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên không che giấu bất an trong mắt: “Hoàng thượng, đã xảy chuyện gì vậy?”

Phong Cấn vỗ nhẹ lên lưng nàng: “Không có chuyện gì lớn đâu, Cao Đức Trung sẽ xử lý được, muộn rồi, đi nghỉ thôi”

Hai người nằm lên giường, Trang Lạc Yên tựa vào ngực Phong Cấn, một lúc lâu sau, chợt nghe Phong Cấn hỏi mình: “Ngủ được không?”

“Hoàng thượng chưa ngủ sao?” Trang Lạc Yên uốn mình, còn chưa ngủ mà phải duy trì một tư thế thì rất cực khổ đó.

“Ừ, từ mai đã khai triều rồi, sứ thần mấy tiểu quốc tới triều bái

cũng ra về, trước đây với mấy nước bần hàn như Cao Mỹ đều nhận được ban thưởng còn nhiều hơn cả những gì họ triều cống, ái phi nghĩ sao?” Phong Căn đột nhiên mở miệng hỏi.

“Cao Mỹ quốc ư?” Trang Lạc Yên sững sốt một chút, bèn nói, “Mấy hôm trước, cung nữ trong cung thiếp còn nói Thái tử Cao Mỹ tặng lễ vật cho thiếp, Hoàng thượng không đề cập tới, thiếp cũng quên mất đấy.”

“Thế à,” Phong Căn hơi nâng giọng, “Trẫm không biết Thái tử

Cao Mỹ thức thời như vậy, y tặng nàng cái gì?”

“Thiếp không nhìn, nghe nói là mấy cây nhân sâm lâu năm, không có gì đặc biệt cả.” Trang Lạc Yên bĩu môi tỏ vẻ thất vọng, “Còn nhờ thiếp nói tốt mấy câu cho họ, không biết họ có ý gì, nói tốt gì cơ?”

Phong Cẩn khẽ cười thành tiếng, Cao Mỹ quốc có lẽ thấy mình không nhiệt tình với họ như tiên đế, cảm thấy bất an nên mới đi lấy lòng phi tần của mình. Chắc hẳn Trang Lạc Yên không phải người duy nhất được tặng quà, nhưng chắc chắn là

nha đầu ngọc duy nhất nói trắng ra như vậy.

“Nhân sâm lâu năm cũng coi là vật hiếm có, nàng còn nói nó như củ cải vậy.” Phong Cẩn cười, kéo Trang Lạc Yên vào lòng, “Xem ra trăm quá cưng chiều nàng rồi.”

“Thiếp có Hoàng thượng, còn cần mấy thứ đó làm gì.” Trang Lạc Yên hừ nhẹ một tiếng, “Nói gì thì nói, thiếp có Hoàng thượng là đủ rồi.”

Phong Cẩn nghe nói thế, trái tim thoáng bồi hồi một chút, cuối cùng vẫn chỉ vỗ nhẹ lên lưng Trang

Lạc Yên, chậm chậm nói: “Nàng tất nhiên còn có trăm rồi.”

Trang Lạc Yên lại rúc vào lòng Hoàng đế, hai người ai cũng không thấy được vẻ mặt người kia, nhưng cử chỉ đều thân thiết không gì sánh được, như thể một đôi vô cùng yêu nhau.

Không biết bao lâu sau, Trang Lạc Yên đã mơ mơ màng màng ngủ, dường như nghe được có tiếng thở dài bên cạnh, đến khi mở mắt ra, lại cảm thấy là mình nghe nhầm.

Bên cạnh hồ sen ngoài cung Hi

Hòa, Cao Đức Trung bình tĩnh nhìn cung nữ bị vót lên: “Có chắc đây là cung nữ trong cung của Nhu phi nương nương?”

“Bẩm công công, chắc chắn ạ.” Một tiểu thái giám trả lời, “Nô tài có quen cung nữ này mà.”

Cao Đức Trung lại nhìn cung nữ kia một cái: “Nếu đã vậy, để người bên cung Nhu phi nương nương tới nhận mặt xem sao.”

“Khiêng đi đi, bảo người tra cẩn thận một chút.” Cao Đức Trung phẩy phẩy tay trước mũi như muốn xua mùi khó chịu, cung nữ bị người

khiêng đi khuất, ông cười nhạt, “Người trong hậu cung này, lá gan càng lúc càng lớn.”

Trong cung đình có chuyện kỳ quái gì là chưa thấy, chỉ chút chuyện như vậy thì dọa được mấy ai.

Nhìn qua thì biết, không phải nhắm vào Nhu phi thì là nhắm vào Chiêu hiền dung. Có điều, bất kể là ai, chuyện này chỉ e sẽ không dính được lên người Chiêu hiền dung.

Dù sao thì, cử chỉ của Hoàng thượng đêm nay đã tỏ ý rất rõ ràng, việc này không liên quan đến Chiêu

hiền dung nương nương rồi.

***

Sáng hôm sau, Trang Lạc Yên tỉnh dậy rất sớm, Hoàng đế vẫn còn nằm bên cạnh, nàng chú ý thấy lông mi Hoàng đế hơi rung rung, biết hẳn cũng đã thức, không rõ vì sao vẫn chưa chịu mở mắt ra.

Trang Lạc Yên cẩn thận dè dặt vươn tay sờ nhẹ lên vành tai Hoàng đế một cái, sau đó thu tay về rất nhanh, nhắm chặt mắt lại, vờ như còn đang ngủ say.

Ấm áp trên vành tai truyền tới

khiến Phong Cẩn ngừng thở, thật lâu sau, hắn mới chậm rãi mở mắt, trong ánh nhìn là những tình cảm phức tạp.

Thửa thiếu thời, hắn từng nghe một cung nữ hầu hạ cạnh mình nói, ở quê nàng ấy có tục lệ, lúc người chồng ra ngoài, người vợ sẽ sờ lên vành tai chồng để bày tỏ vương vấn cùng chúc phúc, động tác hôm nay của Trang Lạc Yên là ngẫu nhiên hay từng biết phong tục kia?

Nhìn nữ tử nằm bên hai mắt nhắm nghiền không dám đối diện với mình, Phong Cẩn chậm chậm

ngồi dậy, vén màn gọi cung nữ thái giám vào hầu hạ, ngoảnh đầu lại đã thấy Trang Lạc Yên ngồi dậy.

“Hoàng thượng tỉnh lúc nào thế ạ?” Trang Lạc Yên lộ ra vẻ bất an rồi lại như cố gắng che giấu, “Thiếp ngủ say quá.”

“Trẫm tỉnh nhưng thấy nàng còn đang ngủ nên không đánh thức nàng.” Phong Cần giang hai tay để cung nữ chỉnh lại áo bào cho mình, thấy Trang Lạc Yên thả lỏng hơn bèn vui vẻ đi đến bên giường, hơi khom lưng nhìn vào mắt nàng, đến tận khi đối phương đỏ bừng mặt

mới thu hồi ánh nhìn, đứng thẳng người cười nói, “Trẫm thấy ái phi càng lúc càng đáng yêu đấy.”

Tên nhãi này lại dám đùa giỡn chị đây!

Tâm trạng rất tốt, Phong Cần mang theo đoàn người rời khỏi cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên xoa mái tóc đen rối tung, khom người đứng ở cửa cung nhìn theo bóng người đi xa dần, đến tận khi không thấy rõ thánh giá nữa mới quay người về phòng, ngồi vào trước gương trang điểm.

“Thính Trúc, chuyện hôm qua

ngoài cung có đồn đại gì không?” Trang Lạc Yên để Thính Trúc và Vân Tịch chải tóc cho mình, còn bản thân chọn trang sức trong hộp.

“Đồn đại trong cung thì nhiều lắm, ly kỳ nhất là cung nữ kia chết oan, ngọn lửa màu lam trên người nàng ta là oán khí thoát ra.” Thính Trúc không dám nói nhiều, lo Trang Lạc Yên sợ, chỉ lược thuật vài câu rồi nhanh nhẹn kết lại, “Nhưng bây giờ không có ai dám đẩy lên người nương nương.”

“Không phải không có người dám đổ tội lên đầu ta,” Trang Lạc

Yên thở dài, vuốt lên mép tóc, “Hôm qua Hoàng thượng nghỉ ở đây, việc này đã nói lên thái độ của Hoàng thượng, kẻ tính kế ta không còn cách nào mà thôi.”

“Nô tì cũng nghe nói sáng sớm nay Cao tổng quản cho trượng tể mấy tên nô tài, chẳng lẽ là Hoàng thượng...” Thính Trúc cẩn thận nghĩ lại, chắc hẳn đúng rồi, liền dừng câu chuyện, vấn cho Trang Lạc Yên một búi phi thiên kế, “Bất kể ra sao, tóm lại không có quan hệ gì với chúng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười, để mặc

Vân Tịch và Thính Trúc chăm chút mái tóc mình.

Nàng không tin thực sự có chuyện ma quỷ, thường những chuyện càng quỷ dị khác thường thì càng có khả năng do con người bày ra.

Ra khỏi cung Hi Hòa, Phong Cần nghĩ hôm nay hình như hơi lạnh, đột nhiên lại nhớ tới chuyện tối qua, liền hỏi thái giám hầu hạ bên cạnh: “Tiểu Cát Lợi, chuyện tối qua Cao Đức Trung tra được đến đâu rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, hôm qua Cao tổng quản cả đêm không ngủ, sáng nay cho trượng tể mấy tên nô tài lăm miệng, nô tài nghe nói người chết là cung nữ trong cung Nhu phi ạ.” Tiểu Cát Lợi cẩn thận trả lời, “Có lẽ đã có tin rồi.”

“Ừ,” Phong Cận gật đầu, “Nô tài lăm miệng đúng là không nên giữ lại, Cao Đức Trung làm tốt lắm. Gọi người tới cung Cảnh Ương nói một tiếng với Hoàng hậu, nếu còn nô tài nào lăm miệng, trực tiếp trượng tể đi.”

“Vâng.” Tiểu Cát Lợi vội bảo

người bên cạnh tới cung Cảnh Ương truyền khẩu dụ của Hoàng thượng.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nghe xong khẩu dụ của Hoàng đế, cho thái giám truyền chỉ ra về, lạnh lùng lên tiếng: “Bổn cung biết mà, vừa đầu năm đã không được an bình, qua tháng Giêng lại có mấy người mới vào cung, đến lúc đó không biết còn thành thế nào nữa đây.”

“Đâu cần quan tâm sẽ loạn thế nào, nương nương là chính cung Hoàng hậu, cứ mặc người khác đấu

thôi, chẳng có gì ảnh hưởng được đến người.” Hiền quý phi tiếp lời, cười nhẹ, “Nương nương chỉ cần ngồi xem diễn là được.”

“Đúng vậy, những người cũ như chúng ta đã sớm không có thánh sủng rồi, chỉ cần ngồi nhìn mấy cô nương trẻ tuổi đi tranh đoạt với nhau thôi,” Hoàng hậu thở dài, “Chuyện tối qua không biết là ai giở trò, thật đúng là không ra gì.”

“Nương nương là mẫu nghi thiên hạ, mấy nha đầu ranh này làm sao so được.” Hiền quý phi cười cười, tiếp lời, “Nói vậy, Hoàng

thượng và nương nương có cùng suy nghĩ, đều không dung được mấy thứ thủ đoạn chẳng ra gì này.”

Hoàng hậu trào phúng: “Cứ chờ mà xem, mấy ngày tới bốn cung còn định cho điện Trung Tĩnh thả những cung nữ trên hai mươi tư tuổi về nhà, vốn đang bận rộn đến đau cả đầu, ai biết trong cung còn có người rảnh rỗi đến thế. May mà hôm nay có người chia sẻ bớt cung vụ, nếu không thì đúng là lo không xuể.”

Nghe Hoàng hậu nói vậy, Hiền quý phi còn muốn nói thêm gì đó,

chợt bên ngoài truyền vào tiếng thái giám thông báo.

“Ninh phi nương nương tới.”

Đã đến canh giờ các phi tần tới thỉnh an, Hiền quý phi không định lên tiếng tiếp, sau khi Ninh phi vào phòng lại cùng Ninh phi tán gẫu mấy chuyện vặt hăng ngày.

“Nghe nói tối qua Hoàng thượng nghỉ ở chỗ Chiêu hiền dung,” Hiền quý phi nói như thể than thở, “Chiêu hiền dung này cũng thật vất vả, ba lần bảy lượt gặp chuyện không đâu, cũng may phúc phận dày, nếu không...”

Ninh phi cười nhạt: “Chiêu hiền dung đương nhiên có phúc khí.” Nói đến đó liền không tiếp tục nữa.

Hiền quý phi cũng không nói thêm, chốc lát sau, các phi tần lần lượt tới, không ai nói đến chuyện tối qua, bởi làm gì còn ai không biết sáng sớm có người bị thái giám thân cận của Hoàng đế trượng tể, bọn họ không ngốc đến mức cố tình đi chạm tới điều cấm kỵ này của Hoàng đế.

Đợi đến khi Trang Lạc Yên xuất hiện, các phi tần cũng chỉ quanh co lòng vòng vài câu, vẫn không người

nào dám châm chọc trực tiếp đến nàng. Ai bảo vị này đang được lòng Hoàng đế nhất cơ chứ, nếu là người khác e đã bị nói là điếm xui rồi.

Trang Lạc Yên cũng làm bộ không thấy ánh mắt quan sát của mọi người, chỉ yên tĩnh ngồi, đến tận khi cùng các phi tần rời khỏi cung Cảnh Ương vẫn không thấy ai dám khiêu khích.

Đúng là được sủng ái và không được sủng ái khác nhau quá nhiều, nếu chuyện hôm qua phát sinh trong phạm vi cung điện của một phi tần không được sủng, không

biết lúc này nàng ta sẽ lo lắng đến nước nào.

“Ta sẽ nhìn xem nàng ta có thể đắc ý được bao lâu.” Tô tu nghi nhìn theo kiệu của Trang Lạc Yên đi xa dần, khó chịu ra mặt, ngồi lên kiệu của mình.

Tương quý tần nhìn bộ dáng của Tô tu nghi, thâm nhủ, vị này chỉ e bây giờ còn không thấy rõ hiện thực đâu. Trước đó Yên quý tần được sủng như vậy cũng đã điểm trong danh sách tấn phong, đột nhiên tới ngày tấn phong lại không có tên nàng ta, chuyện ấy nếu nói

không liên quan đến Chiêu hiền
dung thì nàng nhất định không tin.

Không cần biết vì Chiêu hiền
dung đâm ngang chuyện này hay là
Hoàng thượng thiên vị cung chiêu
nàng ta, điều đó có thể chứng minh
được ít nhất một điểm, đối địch ra
mặt với Trang Lạc Yên không phải
chuyện hay ho gì.

Có thể Khổng uyển nghi nói
cũng có lý, chớ cần người thường
không hay sửa.

Trong cung Kiền Chính, Phong
Cẩn nghe Cao Đức Trung báo cáo,

ánh mắt rất tỉnh lặng, hỏi: “Trên người cung nữ có vật gì khả nghi?”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài cho xem xét, phát hiện trên người cung nữ đó có một ít bột tương tự bột lân ạ.”

“Bột lân?” Phong Cẩn hứng thú nhướn mày, “Vậy thì đúng là thú vị đây.”

***

Người khác không biết bột lân có tác dụng gì nhưng Phong Cẩn lại rất rõ, trước đây hắn từng xem một nghệ nhân diễn ảo thuật, vì hiếu kỳ

nên gọi nghệ nhân này lại hỏi rõ, mới biết thứ gọi là “ma trôi” lơ lửng trong bóng đêm là do bột lân gây ra.

“Bẩm Hoàng thượng, ở điện Trung Tĩnh có một thái giám có tố tiên là nghệ nhân ảo thuật, có thể giải thích được nguyên do xuất hiện đám lửa kỳ quái kia, thì ra là do đám bột lân rắc trên người cung nữ gây nên.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không tò mò hỏi kỹ, biết ngài đã rõ nguyên nhân, lại bổ sung, “Nô tài ở trong cung đã nhiều năm như vậy mà cũng không biết bột lân còn có tác dụng này,

đúng là kiến thức quá nông cạn.”

“Đừng nói người, trăm cũng chỉ ngẫu nhiên biết được tác dụng này của bột lân.” Tâm tình Phong Cẩn tốt hơn một chút, “Người không biết cũng là lẽ thường, chi e trong cung không có mấy người biết việc này.”

“Hoàng thượng học rộng tài cao, nô tài không được một phần vạn của người.” Cao Đức Trung lại nghi ngờ hỏi tiếp, “Người nọ biết rõ đó là con đường Hoàng thượng chắc chắn sẽ đi qua để tới cung Hi Hòa, cố tình làm ra một màn quỷ dị như

vậy, không biết có tính toán gì?”

“Chỉ e rằng, bởi vì là con đường trăm chắc chắn sẽ qua nên mới có người bày ra chuyện đó.” Phong Cận nhàn nhạt nói, “Nếu thân phận của cung nữ và nguyên do đám lửa lạ đã rõ, chuyện này để Hoàng hậu tra một chút. Hậu cung lại gặp phải loại chuyện này, thực khiến người ta khó chịu.”

“Vâng, nô tài xin tới cung Cảnh Ương truyền ý chỉ của Hoàng thượng ngay.” Cao Đức Trung thấy Hoàng đế không hài lòng khi xảy ra chuyện vừa rồi, không dám nhiều

lời, vội nhẹ giọng xin lui.

Lại nói, dạo này vận khí của Hoàng hậu đúng là không được tốt lắm, trong cung liên tiếp xảy ra chuyện không may, mà hết lần này đến lần khác, nàng đều không biết được nguyên do, nay Hoàng đế đã không vừa ý với Triệu gia, chỉ sợ ngày sau cái ghế Hoàng hậu này càng lúc càng khó ngồi.

Hoàng hậu vừa nhận được ý chỉ cấm truyền chuyện này từ Hoàng đế, nay lại nhận được ý chỉ yêu cầu nàng nghiêm tra, lòng cũng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Vị Chiêu hiền

dung này đúng là gặp không ít chuyện, dăm bữa nửa tháng lại có bất trắc, nàng là một Hoàng hậu mà cứ như Thượng thư bộ Hình, Hoàng đế lại lần nào cũng chỉ chăm chăm che chở thanh danh vị kia, nàng có muốn nương chuyện này làm gì đó cũng phải cân nhắc cẩn thận.

“Nương nương, giờ nên xử lý thế nào?” Hòa Ngọc cau mày, “Chuyện Chiêu hiền dung sảy thai vừa mới chìm xuống được vài ngày, nay lại có chuyện thế này... Hay là nô tì đi gọi Hiền quý phi nương nương tới cùng bàn cách?”

“Người cho rằng Giang Ánh Tuyết bây giờ còn toàn tâm toàn ý làm việc cho bốn cung?” Hoàng hậu cười nhạt, “Nay nàng ta đã là quý phi, dưới gối lại có đại hoàng tử gửi nuôi, chỉ ở bên dưới bốn cung thôi, sao lại không sinh tâm tư khác?”

“Hiền quý phi nương nương vẫn rất thân thiết với nương nương, chắc sẽ không...” Hòa Ngọc nói được nửa chừng lại do dự.

“Hậu cung này làm gì có tình tĩ muội.” Hoàng hậu điều chỉnh lại sắc mặt, bình tĩnh gọi thái giám cung nữ tâm phúc tới, phân phó vài

chuyện cho họ đi làm.

Trong đình Châu Tú, Trang Lạc Yên nhìn hoa tuyết bay lả tả bên ngoài, lại quay sang nhìn mấy người ngồi cùng, bàn tay ôm bình nước ủ ấm chặt thêm một chút.

Kỳ thực nàng tuyệt đối không muốn tới chỗ Từ chiêu dung thể nghiệm “lạc thú” thưởng thức trà trong tuyết lạnh, cũng không muốn cùng trò chuyện về sinh hoạt hằng ngày với một Ninh phi, Hiền quý phi mà nàng không quen thuộc là bao, hiện tại nàng chỉ ao ước được về cung chui vào ổ chăn hưởng thụ

sinh hoạt hủ bại của mình.

Trong ngày tuyết rơi, chuyện tốt đẹp nhất chẳng phải là được nằm trong ổ chăn ấm áp mềm mại mà hưởng thụ sao, vì sao nàng phải ngồi ở trong cái đình thông thoáng gió lạnh này, mặc dù có trà nóng, có điểm tâm, có lò than, nhưng nàng vẫn cảm thấy khó chịu khắp người đây.

Vì sao nàng lại ngựa chân đến nỗi chọn con đường này mà đi cơ chứ? Đáng đời mi đi cũng không biết chọn đường, đáng đời mi đụng phải kẻ không nên đụng, Trang Lạc

Yên âm thâm tự xỉ và.

“Uống trà ở đây quả cũng có một phong vị khác.” Hiền quý phi cầm tách trà nhấp một ngụm, “Bổn cung cũng đã vài ngày chưa có dịp ngắm nhìn phong cảnh trong cung rồi.”

“Hiền quý phi nương nương và Ninh phi nương nương phải cùng Hoàng hậu nương nương giải quyết cung vụ, tất nhiên bận rộn luôn rồi.” Từ chiêu dung nói, “Tần thiếp không phải để ý đến công việc trong cung, song chỉ ngắm thôi cũng thấy những việc này vô cùng phức tạp.”

“Hoàng hậu nương nương mới là người thực sự tận tụy, chúng ta chẳng qua chỉ theo nương nương giúp một tay mà thôi, không được hưởng tiếng của Hoàng hậu nương nương.” Hiền quý phi đặt tách trà xuống, “Nay hậu cung lại xảy ra không ít chuyện phiền lòng, chỉ e Hoàng hậu nương nương lại phải tận tụy vài ngày chẳng được nghỉ ngơi đây.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn ba người, không rõ Hiền quý phi nói những lời này có dụng ý gì. Hiền quý phi là phe Hoàng hậu, mọi người trong cung đều hiểu, song

lúc nói mấy lời vừa tăng bốc vừa thông cảm với Hoàng hậu không hiểu sao lại làm người nghe cảm thấy giả tạo.

Ninh phi gật đầu: “Hiền quý phi nói rất phải.”

Từ sau khi Trang Lạc Yên “sảy thai”, quyền lợi của Hoàng hậu bị phân cắt, lúc này Từ chiêu dung cố tình nói ra chuyện đó, ngoại trừ cố ý lấy lòng Hiền, Ninh nhị phi thì còn có ý khiến Trang Lạc Yên sượng mặt.

Trang Lạc Yên không phải kẻ ngu, chỉ là không rõ vì sao Từ chiêu

dung lại hận mình đến thế, chẳng lẽ vì mình quá tục khí, xung khắc với khí chất thanh cao u sầu của nàng ta?

“Chiêu hiền dung nãi giờ không nói gì, hay là có tâm sự?” Thái độ của Hiền quý phi đối với Trang Lạc Yên hết sức thân thiện, không cần biết nguyên nhân là gì, chí ít cũng không khiến Trang Lạc Yên mất mặt.

“Nương nương quả là tinh ý.” Trang Lạc Yên trưng ra nụ cười miễn cưỡng, “Gần đây tần thiếp luôn ngủ không được yên giấc, đôi

khi lại mơ hồ nghe thấy tiếng trẻ con khóc, ngây người như vậy là thất nghi trước mặt nương nương rồi.”

“Ai da, nào có cái gì mà thất nghi hay không thất nghi, Hiền quý phi tự tay rót thêm trà nóng vào tách của Trang Lạc Yên, “Sức khỏe muội còn chưa khôi phục hoàn toàn, bốn cung chỉ lo muội nghỉ ngơi không tốt sẽ bất lợi. Nay muội còn trẻ lại được ân sủng của thánh thượng, có gì mà không thể nghĩ thông suốt như thế.”

Trang Lạc Yên lộ ra một nụ cười

gượng gạo, nâng tách trà uống một ngụm: “Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp vô dụng, làm phiền nương nương lo lắng rồi.”

“Tâm tư của hiền dung nương nương nặng nề như thế, quả thực sẽ làm tổn thương bản thân đấy.” Từ chiêu dung cười nhìn Trang Lạc Yên, “Có một số việc dù nghĩ nhiều cũng vô ích.”

Trang Lạc Yên quay sang nhìn Từ chiêu dung: “Từ chiêu dung nói có lý, không chỉ có một số việc nghĩ nhiều vô ích, ngay cả làm nhiều cũng vô ích mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Từ chiêu dung thoáng chốc cứng đờ, bàn tay nắm tách trà cũng siết chặt, rốt cuộc không nói nổi một lời.

Ninh phi tựa như không nghe thấy sự châm chọc trong lời nói của hai người, mỉm cười chỉ ra một nơi cách đó không xa: “Các vị nhìn xem, phía trước có phải Trân tài nhân không?”

Trang Lạc Yên nhìn theo tay Ninh phi, thấy xa xa có một nữ tử áo đỏ đang đi tới, tuyết rơi trắng trời khiến nàng không thấy rõ mặt người này.

Nhưng trong cung mà ăn mặc rục rỏ diêm lệ như vậy, chắc chỉ có Trân tài nhân mới phong mà thôi.

“Chói mắt như vậy, chắc là Trân tài nhân rồi.” Từ chiêu dung nhẹ thở dài, “Hoa đỏ trong tuyết trắng, không gì nổi bật hơn.”

Những kẻ nhả nhận thanh tao có đôi khi cũng nói được những câu rất thiếu đạo đức, Trang Lạc Yên dờ mắt, song đúng là chỉ có Trân tài nhân Nga My này mới ăn mặc rục rỏ phô trương như thế trong hậu cung mà thôi.

Trân tài nhân không ngờ sẽ có

vài vị phi tần phân vị cao ngời trong đình này uống trà ngắm tuyết, vội vàng quỳ xuống thỉnh an bên ngoài đình, tuyết lạnh đâm vào đầu gối khiến nàng đau buốt.

“Trân tài nhân không cần đa lễ, bên ngoài tuyết lớn vào, trong này cho ấm.” Hiền quý phi đã mở miệng, ba người Trang Lạc Yên đương nhiên không có ý kiến gì.

Từ chiều dung cố ý liếc nhìn Trang Lạc Yên một cái, cung nữ thân cận của vị này phạm phải tên tục của Trang Lạc Yên nên mới bị Hoàng thượng cho trượng tể. Phạm

phải tên tục của chủ tử là chuyện nói lớn cũng được, nói nhỏ cũng không sai, nếu chính chủ không truy cứu, vậy không phải chuyện to tát gì, nếu cố tình truy cứu thì đánh chết cũng không quá đáng.

Trang Lạc Yên này trưng ra vẻ thiện lương bề ngoài nên không hạch tội, lại để Hoàng thượng lập uy giùm nàng ta, không biết nên nói cung nữ kia không may hay vận khí của Trang Lạc Yên quá tốt.

Trân tài nhân đi vào trong đình, rụt rè không dám nhìn Trang Lạc Yên bọc bộ áo choàng trắng ngời

một bên, đại cung nữ trước đây của nàng bị Hoàng thượng cho trượng tử vì phạm vào tên của vị này, nàng sợ vị này sẽ bất mãn với mình.

Trang Lạc Yên không muốn đề cập đến cung nữ đã chết đó, đương nhiên sẽ không cố tình lấy chuyện này bắt bẻ người khác, thấy Trân tài nhân vào trong đình, nàng không nói thêm gì, chỉ mặc cô bé kia đứng trong một góc.

“Trân tài nhân đến đây làm gì vậy?” Từ chiêu dung lười biếng hỏi.

“Bẩm Từ chiêu dung nương nương, Yên quý tần thích hoa mai

trong vườn mai phía tây, bảo tần thiếp tới đó hái một ít ạ.” Trân tài nhân thận trọng trả lời, hiển nhiên vụ lần trước đã khiến nàng khép mình đi nhiều, tiếc rằng vẫn chưa đủ thông minh.

Từ chiêu dung nhìn bộ váy đỏ rực trên người cô nàng, nhú mày: “Mai vàng ở vườn phía tây đúng là có một phong vị khác.” Từ Lâm Nguyệt hiển tới vườn mai phía tây rất xa, Tiết Trân Dao này thật biết làm khó người khác.

Hiền quý phi gật đầu: “Hoa mai vườn phía tây đến cả Hoàng

thượng cũng khen đẹp, mấy ngày nay Chiêu hiền dung không có dịp đi xem, quả có hơi đáng tiếc đấy.”

Trang Lạc Yên cười nói: “Nương nương xin đừng cười tần thiếp, tần thiếp biết loại bánh hoa mai nào ngon nhưng không biết loại hoa mai nào đẹp hơn đâu ạ.”

Ninh phi nghe vậy, hơi nở nụ cười: “Quả nhiên Hoàng thượng nói muội thích ăn không phải không có nguyên do.”

Hiền quý phi gật đầu: “Quả đúng như vậy.” Vị này nếu không phải thích ăn, đứa bé trong bụng

chưa chắc đã rớt, người trong hậu cung này không quản được cái miệng thích ăn và không quản được cái miệng thích nói đều đáng sợ như nhau.

Trân tài nhân nhìn mấy người ngồi trên đôn kê đệm dày, uống trà nóng treu gheo lẫn nhau, còn bản thân phải đứng trong góc như một nô tài, không nén được phần hận trào lên trong lòng, những người này nhan sắc chưa chắc hơn mình, chẳng qua ỷ vào xuất thân tốt hơn mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Trong hậu cung này bất kỳ người nào cũng có thể khiến nàng phải cúi đầu, ai cũng có thể làm nàng run sợ, rõ ràng dung mạo nàng chẳng thua ai, vì sao phải ở dưới bọn họ, nàng không cam lòng!

Trang Lạc Yên chú ý sắc mặt của Trân tài nhân đang đứng trong góc, lòng lại rất hiểu cảm giác khi chứng kiến sự chênh lệch địa vị lớn như vậy, có điều, đây là hậu cung, không cam lòng thì có thể làm được gì!

Huống chi, cung nữ của người này vì mình mới bị trượng tể, loại chuyện khiến người mất thể diện

kia không phải chuyện nhỏ, nếu nàng ta có cơ hội vươn lên, tuyệt không có lợi. Nàng không muốn người này leo lên chỗ cao rồi đối nghịch với mình.

Làm một thành viên của hậu cung, đôi khi phải nhẫn tâm với người khác một chút.

Đang nghĩ lan man, chợt Trang Lạc Yên thấy vài tên thái giám vội vã đi về phía này, thấy mấy người bọn họ, đầu tiên đều lễ phép thỉnh an, sau đó nói: “Bẩm các vị chủ tử, Hoàng hậu nương nương sai bọn nô tài mời Trân tài nhân tới cung

Cảnh Ương một lát ạ.”

Hiền quý phi tò mò hỏi: “Có việc gì sao?”

Thái giám cầm đầu nói: “Nếu các vị chủ tử có thời gian, xin mời cùng đến.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn Trân tài nhân, chuyện gì liên quan đến vị này nhỉ?

Chương 17

Trang Lạc Yên theo mọi người tới thiên điện của Hoàng hậu, thấy Hoàng hậu và Thục quý phi đã có mặt, đuôi mày nàng thoáng động, cùng người khác thỉnh an xong, ngồi xuống chỗ dành cho mình.

“Hôm nay gọi các vị tới đây là bởi vì bốn cung có vài vấn đề muốn nhờ Trần tài nhân chỉ giúp.” Hoàng hậu thôi nhẹ tách trà trên tay, chỉ dùng đuôi mắt liếc qua Trần tài nhân một cái, như thể nàng ta là thứ gì đó thấp hèn, không đáng để tâm.

Trần tài nhân nghe Hoàng hậu

nói vậy, dự cảm bất thường dậy lên trong lòng, chân hơi lão đảo, quỳ sụp xuống đất.

“Trân tài nhân làm sao thế, bổn cung còn chưa hỏi mà nàng đã sợ đến mức này rồi?” Hoàng hậu đặt tách trà xuống bàn, mắt vẫn không nhìn Trân tài nhân đang khiếp sợ run rẩy.

“Nương nương là người đứng đầu hậu cung, là mẫu nghi thiên hạ, tự thân đã có suy nghĩ, tần thiếp... tần thiếp...” Trân tài nhân không được học nhiều, lúc này bối rối càng không tìm được từ để nói, mà

càng không biết nói gì lại càng thêm sốt ruột, luống cuống.

“Ý nàng là bốn cung trông rất đáng sợ?” Hoàng hậu nhướn mày nhìn Trân tài nhân, hừ lạnh, “Bốn cung lại nghĩ Trân tài nhân đây mới có lá gan lớn hơn người đấy, nếu không thì làm sao dám lợi dụng bột lân để làm mưa làm gió trong cung?”

“Nương nương, tần thiếp không hiểu nương nương nói gì.” Trân tài nhân mở to mắt, không rõ vì sao tội danh này lại chụp lên đầu mình.

“Người xuất thân đê tiện, may

mấn có được vài phần tài mạo như Thục quý phi nên mới được thánh ân mà phong tài nhân, ai ngờ lại sinh lòng đố kỵ sủng phi khác, hại chết một cung nữ rồi giá họa cho người. Nếu không phải bột lân này bán đứng người, bốn cung còn không biết, Trân tài nhân không chỉ có vũ đạo xuất sắc mà còn có kỹ năng ảo thuật hơn người.”

Mấy lời này của Hoàng hậu sao nghe như thể muốn kéo thù chuốc hận cho Thục quý phi và Nhu phi vậy, Trang Lạc Yên nghiêng mắt liếc nhìn hai người này. Nói đến Nhu phi cũng thấy rất khả nghi, hồi

trước cung nữ bị Thái hậu trượng
tể ở vườn đào là người trong cung
Nhu phi, hiện nay chết trong hồ
sen cũng là cung nữ của Nhu phi,
nếu không phải do Trang Lạc Yên
tin chắc rằng chỉ số thông minh của
Nhu phi này không thấp như vậy,
nàng nhất định sẽ hoài nghi hai
cung nữ này có quan hệ gì đó với
chủ tử mình.

“Nương nương, tần thiếp oan
uổng. Tần thiếp không biết vì sao
trong hồ sen lại có người chết, cũng
không biết vì sao sẽ phát sinh
chuyện kỳ quái khác, xin nương
nương minh giám.” Mặc dù Trân tài

nhân là một kẻ thiếu đầu óc nhưng cũng nghe ra Hoàng hậu đang nói đến chuyện phát sinh ở hồ sen cạnh cung Hi Hòa, nhưng việc này có liên quan gì tới nàng đâu?

“Miệng người liên tục kêu oan, chỉ e trong lòng lại đang thấp thỏm sợ hãi vì sao chuyện này lại bại lộ, phải không?” Hoàng hậu lười biếng hỏi ngược, “Người nói không hiểu, vậy sao lại biết hồ sen đã xảy ra chuyện kỳ quái gì, Hoàng thượng đã cấm nói đến việc này, các phi tần khác đều không hay biết, sao người lại rõ ràng như thế?”

“Hôm nay tần thiếp ra ngoài, tình cờ nghe thấy hai cung nữ nói chuyện sau hòn non bộ,” Trân tài nhân vội vã giải thích, “Việc này không liên quan tới tần thiếp.”

“Trước đó có bao nhiêu cung nhân lắm miệng bàn chuyện này đã bị trượng tể, còn cung nữ nào dám liều mạng nói đến chuyện này ở nơi lúc nào cũng có thể có người đi qua, Trân tài nhân biện bạch quá vụng rồi đây.” Hoàng hậu nói, “Bốn cung đã điều tra rõ, đám lửa màu lam trên người cung nữ là do bột lân tạo thành, phi tần trong cung nào có ai biết mấy chiêu trò thấp kém

này, chỉ có người xuất thân đệ tiện, có cơ hội học được mấy thứ đó từ những người làm xiếc trong cung, vì vậy bốn cung đã cho người đi thăm dò, quả nhiên sự việc có dính líu đến người.”

Nói xong, không đợi Trân tài nhân biện minh, Hoàng hậu liền cho người áp giải một cung nữ trông rất bình thường đi vào: “Nữ nghệ nhân ảo thuật này tên là Hồng Dục, nàng ta đã khai tất cả rồi, Trân tài nhân còn gì để giải thích không?”

Trang Lạc Yên nhìn Trân tài nhân

không ngừng thanh minh và kêu oan, cuối cùng vẫn bị định tội dưới sự trầm mặc của mọi người ngồi đây, án mạng ở hồ sen thế là khép lại.

Nguyên nhân phát sinh hiện tượng ma trôi là do phốt-pho cháy, Trang Lạc Yên biết điều này, nhưng Hoàng hậu nói đúng, người bình thường hoàn toàn không thể biết bí ẩn đó, vậy thì chỉ Trần tài nhân là người có xuất thân bình dân, lại từng có cơ hội trao đổi với các nghệ nhân làm xiếc mới là đối tượng đáng nghi nhất, cũng là đối tượng chịu tội thích hợp nhất.

Một tài nhân nho nhỏ, không có gia tộc đỡ lưng lại thích ăn diện lộng lẫy, dùng làm người gánh tội thay quả là lựa chọn hợp lý hơn cả.

Trang Lạc Yên nhìn Trân tài nhân quỳ gối giữa phòng, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, nữ tử này đã té xuống vũng bùn của số phận lần thứ hai, có điều không biết lần ngã này liệu có lấy luôn mạng nàng ta hay không nữa?

“Nếu sự tình đã rõ, tần thiếp xin cáo lui trước.” Thục quý phi đứng lên, mỉm cười nhìn về phía Trân tài nhân, “Kẻ xuất thân đê tiện, chung

quy vẫn là thấp hèn.” Dứt lời, quay sang dịu dàng cúi đầu chào Hoàng hậu rồi thông thả ra khỏi thiên điện.

Nhu phi cũng đứng lên cúi đầu chào Hoàng hậu: “Trong cung tần thiếp có người uổng mạng vô có, may nhờ Hoàng hậu nương nương điều tra rõ ràng, tần thiếp xin tạ đại ân của nương nương.”

Hoàng hậu ôn hòa nói: “Bốn cung là người đứng đầu hậu cung, việc này là trách nhiệm của bốn cung.”

Ninh phi và Hiền quý phi cũng

có mặt ở đó, nghe Hoàng hậu nói vậy, trên mặt không có nhiều biểu cảm lắm.

Trang Lạc Yên không có hứng thú nghe những lời này, kiếm có ra về, còn chưa đi được mấy bước, Từ chiêu dung theo sau đã gọi: “Chiêu hiền dung có từng nghĩ tới vì sao Trần tài nhân lại hãm hại mình không?”

Trang Lạc Yên hơi nhún gối với Từ chiêu dung: “Nương nương có cao kiến gì chăng?”

Từ chiêu dung cười cười: “Chiêu hiền dung thông tuệ hơn người,

sao lại không nghĩ ra, chỉ tiếc cho cung nữ trẻ kia.”

“Nương nương thiện tâm, ngược lại là tần thiếp không phải, trước đây khi Hoàng thượng hạ chỉ trượng tể, tần thiếp nên đứng ra xin giúp.” Trang Lạc Yên lộ vẻ áy náy.

Sắc mặt Từ chiêu dung thoáng biến đổi, lời này dính đến Hoàng thượng rồi, nàng ta biết mình chọn không đúng chủ đề, đành miễn cưỡng cười cười: “Chẳng qua chỉ là một nô tài dám mạo phạm tên của chủ tử, đúng là đại bất kính, Hoàng thượng yêu thương Chiêu hiền

dung, nàng ta bị trượng tử cũng đáng.”

Trang Lạc Yên tươi tỉnh hơn, không phản bác cũng không đồng ý, Từ chiêu dung âm thầm cắn hận trong lòng, nhưng lại không có cách nào nổi giận với đối phương, đành cố gắng nhịn xuống, nay người này được sủng ái hơn, nàng ta tạm thời không làm gì được.

Sau khi hai người tách ra, nụ cười trên môi Trang Lạc Yên dần biến mất, Vân Tịch và Thính Trúc đi bên, lo lắng nhìn nàng. Thính Trúc ngập ngừng một lát rồi mới lên

tiếng: “Nương nương, Từ chiêu dung nay không còn được như xưa, người không cần để ý đến lời nàng ta làm gì.”

“Có gì đáng cho bốn cung để ý đâu,” Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Đầu xuân tới sẽ có mỹ nữ mới tiến cung, đến lúc đó ai biết tình cảnh sẽ thành thế nào.”

Vân Tịch cười nói: “Dù là ai tiến cung, nô tì tin rằng nương nương vẫn có địa vị trong lòng Hoàng thượng.”

“Địa vị...” Trang Lạc Yên miễn cưỡng cười cười, sau đó mới chú ý,

nơi này cách cung Cảnh Ương không xa lắm, bèn nói, “Về cung thôi.”

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nghe Hoàng hậu nói xong, chậm rãi tiếp lời: “Ý của Hoàng hậu là chuyện này do Trân tài nhân làm?”

“Bẩm Hoàng thượng, đã tra rõ, nhân chứng cũng đã cung khai, đúng là Trân tài nhân.” Hoàng hậu dùng một lát, “Hoàng thượng thấy có điểm nào đáng ngờ sao?”

“Hoàng hậu làm việc, trăm tất

nhiên yên tâm.” Phong Cẩn cười, kéo tay Hoàng hậu ngồi xuống, “Mấy ngày nay trong cung bận bịu nhiều việc, nàng vất vả rồi.”

“Hoàng thượng là phu quân của thiếp, thiếp là thê tử của người, phu thê như một, thiếp làm hết thảy những việc này đều không thấy cực khổ.” Hoàng hậu dịu dàng cười.

Phong Cẩn nhìn Hoàng hậu, vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng: “Tấm lòng của nàng, trẫm hiểu.” Nói xong, quay sang phân phó với Cao Đức Trung, “Bảo ngự thiện phòng làm

món canh cát tường bách hợp mà Hoàng hậu thích, hôm nay Hoàng hậu dùng bữa với trẫm.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung nghe xong bèn lui ra ngoài, đến cửa mới hơi ngẩng đầu, lơ đãng đưa mắt liếc nhìn hai người đang nắm tay nhau, rõ ràng cảm thấy rất xa mà lại rất gần, mà lúc tưởng như thật gần lại ngỡ xa vạn dặm.

“Ngoài song tuyết đã rơi mờ đất, trong màn hương tុ lửa chưa tàn^(*)...” Từ chiêu dung đứng bên cửa sổ, nhìn hoa tuyết lả tả bay ngoài trời, sắc mặt hiện lên vẻ tịch

liêu không sao nói thành lời, “Liều Như, đã bao nhiêu ngày Hoàng thượng không đến Sướng Thiên lâu?”

(*) Trích trong “Nam hương tử” của Trầm Bội, nhà thơ nữ đời Thanh, miêu tả cảnh người con gái tài ba nhưng tịch liêu trong khuê phòng giao hòa cùng tuyết, hay giao hòa cùng thiên nhiên.

“Nương nương...”

“Ta vẫn nhớ năm ấy Hoàng thượng nói, người là thiên tử, ở cạnh ta luôn khiến tâm tình người vui vẻ lên, lại vì ta thích ngắm cảnh nên ban thưởng tòa lâu này cho ta,

rồi còn tự mình ban tên Sướng Thiên lâu.” Nàng vọng qua cửa sổ nhìn về phía cung Kiền Chính, “Nay mới bao lâu, một Trang Lạc Yên phân vị thấp hơn ta đã có cung Hi Hòa, mà ta vẫn ở lại trong tòa lâu này, Hoàng thượng cũng dần quên mất có một người như ta trong đây rồi.” Từ chiêu dung cười khô, “Có lẽ không lâu sau đó, Hoàng thượng sẽ triệt để quên nơi này.”

“Nương nương, không đâu, chẳng qua mới khai triều nên Hoàng thượng hơi bận rộn không có thời gian mà thôi...”

Liễu Như còn chưa nói xong, đã bị thái giám đi vào cắt đứt: “Bẩm nương nương, hôm nay Hoàng thượng lật thẻ bài, là... cung Hi Hòa ạ.”

“Lại là cung Hi Hòa...” Từ Chiêu dung hơi biến sắc, “Ban đầu gặp ở vườn trúc, ta đã cảm giác Trang Lạc Yên kia là một đối thủ đáng gờm, nay nhìn lại thì quả đúng như vậy.”

“Hồi đó Yên quý tần chẳng phải cũng từng được sủng ái như vậy, nay vẫn chỉ là một quý tần nho nhỏ,” Liễu Như an ủi, “Biết đâu Chiêu hiền dung lại là một Yên quý

tần thứ hai.”

“Nếu nàng ta là một Yên quý tần thứ hai, vậy sao chỉ trong một năm ngắn ngủi, Hoàng thượng đã đưa nàng ta lên hàng trắc nhị phẩm hiền dung, còn độc chiếm một cung.” Ánh mắt Từ chiêu dung trở nên sắc bén, “Chỉ sợ ả sẽ là một Thục quý phi thứ hai.”

Nếu không phải vì Tô Nhụy Tử, hôm nay nàng chắc đã ở phân vị “phi” trắc nhất phẩm, đâu chỉ là một chiêu dung chính nhị phẩm?

Trang Lạc Yên cùng Hoàng đế

nằm trên giường, mấy lần trước tuy Hoàng đế lật thẻ bài của nàng song bởi lo nàng mới “sảy thai” nên vẫn đơn thuần chỉ là ngủ mà không làm gì khác, hiện tại đã qua một tháng, Hoàng đế cuối cùng cũng không muốn sắm vai Liễu Hạ Huệ nữa.

Yêu tinh đánh nhau một trận sáng khoái vui vẻ xong, Hoàng đế thỏa mãn ôm Trang Lạc Yên: “Mỗi lần ôm ái phi trẫm luôn cảm thấy thật mỹ mãn.”

Trang Lạc Yên kỳ thực rất muốn trả lời một câu rằng nàng cũng rất hài lòng, có điều trên mặt vẫn phải

bày ra vẻ ngượng ngùng e lệ rất đúng điệu.

“Từ hôm nay sứ thần các nước đều chuẩn bị ra về, tối mai sẽ cử hành dạ yến, nàng cũng đến dự đi.” Hoàng đế lại cố ý bổ sung một câu, “Lễ vật thưởng cho Cao Mỹ quốc trẫm đã định ra rồi, tính ngang phân nửa giá trị lễ vật bọn họ tiến cống để thưởng lại, không có lý nào chủ nhân trả lễ cho hạ nhân còn nhiều hơn lễ nhận được.”

Giờ khắc này Trang Lạc Yên cảm thấy đồng chí Hoàng đế kia thật là vừa mắt, bèn nói: “Thiếp cũng thấy

vậy, hạ nhân vẫn nên an ổn làm hạ nhân thì hơn.”

“Xem ra cách nghĩ của ái phi và trẫm rất giống nhau,” Phong Cận cười, hôn lên trán Trang Lạc Yên một cái, “Trẫm từ nhỏ đã không thích những tiểu quốc chỉ biết đến vôi tiền này, ái phi quả đúng là bảo bối trong tim trẫm.”

Tim của anh chắc phải rộng lắm nhỉ, nếu không sao chứa hết được ngàn ấy “bảo bối”? Trang Lạc Yên rất khinh bỉ trước kiêu tán tỉnh ngọt ngào không cần nghĩ ngợi của Hoàng đế, ngoài miệng lại nói:

“Hoàng thượng nhìn xa trông rộng, còn thiếp chỉ là không cam lòng mà thôi.”

“Ái phi đâu biết, hồi trước trẫm cũng là không cam lòng như vậy,” Phong Cận rất hài lòng trước cách kiêu ngạo rất đáng yêu của Trang Lạc Yên, cảm khái nói, “Năm ấy trẫm còn nhỏ, nhìn Cao Mỹ tùy tiện đưa ra vài thứ không đáng tiền tiền cống cho ta, rồi nhận được hàng đồng ban thưởng đắt giá từ phụ hoàng, vẫn thấy không cam lòng đến tận bây giờ, hôm nay cuối cùng đã xả được nổi giận trong lòng bấy lâu.”

Nghe nữ tử trong lòng cười khe khẽ vì lời nói của mình, Phong Cần siết vòng tay thêm chặt, lòng ấm áp dạt dào.

***

Đàn ông luôn có mối nói cũ, còn phụ nữ luôn lưu luyến tình xưa, vì vậy khi hai sinh vật này ở bên cạnh nhau, cuộc sống thực tế giống như phim tâm lý nhiều tập chứ không phải truyện cổ tích.

Trang Lạc Yên tự tay đeo một miếng ngọc bội cho Hoàng đế, giữ tư thế nửa ngồi ngược lên nhìn, ngưỡng mộ đong đầy ánh mắt:

“Hoàng thượng, trời vẫn lạnh lắm, đi đường phải cẩn thận.”

“Trẫm biết, gần đây sức khỏe nàng không được tốt, nàng mới là người nên cẩn thận đấy.” Phong Cận nâng Trang Lạc Yên dậy, vuốt lên mái tóc đen xõa tung sau lưng nàng, “Mấy ngày trước trẫm đã bảo điện Trung Tỉnh cho người dọn dẹp hồ sen, năm nay hoa sen sẽ vẫn đẹp như năm ngoái.”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên bỗng đứng mở to mắt, rồi lại lập tức dõng đi, “Thiếp luôn luôn gây phiền toái cho Hoàng thượng.”

“Sao ái phi lại nghĩ vậy, trong lòng trẫm, nàng không phải là một nỗi phiền toái.” Phong Cận kéo nàng vào lòng, “Nàng là người trẫm yêu, không được nói như vậy nữa. Hậu cung này không ít người, tâm tư nàng thanh khiết thiện lương, khó tránh khỏi bị người ghen ghét, trẫm tin vào tâm hồn nàng, vì vậy không cần phải lo lắng nhiều như thế.”

Buông nữ tử trong lòng, tự tay lau đi lệ trên khóe mắt nàng, Phong Cận cười nói: “Thời gian không còn sớm, trẫm nên vào triều rồi, nàng nghỉ thêm một chút đi.”

“Cung tiến Hoàng thượng.”
Trang Lạc Yên dựa vào cạnh cửa,
lưu luyến nhìn theo bóng dáng
Hoàng đế xa dần.

Phong Cẩn quay đầu lại, thấy
Trang Lạc Yên còn lưu luyến nhìn
theo mình, khóe miệng hơi cong
lên, quay người rời khỏi cung Hi
Hòa.

Mười lăm tháng Giêng - tiết
Nguyên Tiêu, là ngày lễ đầu tiên
của năm mới, các chủ tử trong cung
đều sai nô tài của mình làm một
chiếc đèn lồng thật đẹp, tối đó đốt
nến treo lên cây, tỏ ý cầu phúc với

trời cao.

Các phi tần của hậu cung đều vất óc nghĩ cách trang trí đèn, mong muốn đèn của mình có thể lọt vào mắt Hoàng đế, bởi vì tối đó Hoàng đế sẽ chọn ra chiếc đèn lồng đẹp nhất.

Ngự hoa viên thấp thoáng bóng hồng tha thướt lộng lẫy, các phi tần mang theo cung nữ thân cận, oanh yến nói cười, như tiên cảnh giữa nhân gian.

Hoàng đế cùng Hoàng hậu nắm tay đi tới, nhìn ngắm những chiếc đèn treo khắp nơi, bình phẩm từng

cái từng cái.

“Đèn năm nay đẹp hơn năm ngoái rồi.” Hoàng hậu chỉ vào một chiếc đèn lồng vẽ tiên đồng dâng đào, “Trông rất sống động, là đèn của ai đây?”

Một thái giám đứng bên cạnh bước lại nhìn bảng tên trên đèn, lại quay về bẩm báo: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đèn này của Tô tu nghi làm ạ.”

“Tô tu nghi thật dụng tâm.” Nụ cười của Hoàng hậu nhạt đi một chút, “Thuởng.”

Phong Cẩn liếc nhìn chiếc đèn, không bình phẩm gì, lại quay sang nhìn bốn phía, đột nhiên chỉ vào một chiếc đèn tròn vo, “Lấy chiếc đèn kia xuống cho trẫm xem một lát.”

Thái giám bước lên gỡ chiếc đèn xuống, Phong Cẩn nhận lấy nhìn kỹ, lập tức cảm thấy cười không được mà bực cũng không xong.

Chiếc đèn lồng này được làm

thành hình con heo con, không xấu xí như heo thường mà tròn xoe, ngây thơ đáng yêu, trên bụng heo còn đề hai câu thơ, chữ khá đẹp nhưng thơ thật chẳng ra sao.

“Heo này chỉ ở trên trời có, nhân gian thấy được mấy lần đâu.”(*) Phong Cẩn cười, ho một tiếng, nhìn bảng tên dưới đèn, “Chiêu hiền dung, một bài thơ hay như vậy, vào tay nàng lại bị hủy hoại thành thế này.”

(*) Sửa lại từ hai câu trong bài thơ “Tặng Hoa khanh” của Đỗ Phủ.

Đứng lẫn trong đám người,

Trang Lạc Yên thấy đèn của mình bị Hoàng đế xách ra, khoe miệng thoáng giật giật, hứng bao ánh mắt trêu chọc “thâm mỹ kỳ cục” từ các phi tần, thi lễ với Hoàng đế một cái: “Bẩm Hoàng thượng, thiếp tự nhận thấy bộ dáng con heo này ngây ngô đáng yêu, heo khác không thể sánh được, vì vậy mới nghĩ chỉ có câu thơ này mới xứng với heo ấy mà thôi.”

“Thì ra thơ bình thường không xứng với chiếc đèn con heo này,” Phong Cẩn nhắc chiếc đèn lại nhìn một lát, “Coi như cũng có sáng tạo, Cao Đức Trung, thu chiếc đèn này về, đừng dọa đến những người

khác.”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn chiếc đèn trông chẳng ra sao kia, lại nhìn theo bóng Cao Đức Trung rời đi, đó chẳng phải lối đi về phía cung Kiền Chính hay sao?

“Đèn của Chiêu hiền dung quả thật đặc biệt.” Tô tu nghi nửa cười nửa không nhìn Trang Lạc Yên, không chờ Trang Lạc Yên trả lời, lại đi nhanh về phía Thục quý phi.

Trang Lạc Yên thở dài trong lòng, các đồng chí khác xuyên không mà dùng mấy hình chibi khoe tài nhất định sẽ nhận được

một đồng lời trầm trồ khen ngợi, vì sao đến lượt nàng lại thành bi thảm thế này?

Quả nhiên, hiện thực và tiểu thuyết tuyệt không giống nhau, thẩm mỹ của cổ nhân và người hiện đại cũng không cùng một cấp bậc.

“Chiếc đèn này của ai? Mỹ nhân cầm đèn, trông rất đẹp và vui mắt.” Phong Cận chỉ vào một chiếc đèn mỹ nhân, lập tức có cung nhân lấy xuống.

“Sương trắng phơi trên thềm, đêm khuya lan dệp lụa, toan rủ bức rèm thưa, ngấm trăng thu sáng

tỏ.”(*) Phong Căn đọc bài thơ trên đèn, liếc nhìn các phi tần sau lưng, không nói thêm gì, chỉ sai một thái giám thu đèn lại.

(*) Bài “Nỗi oán nơi thêm ngọc” của Lý Bạch, bản dịch thơ của Trần Trọng San.

Thục quý phi nhìn chiếc đèn mỹ nhân, lại chếch mắt nhìn về phía sau, trên mặt thoáng hiện lên vẻ coi thường.

“Làm điệu làm bộ khiến người ta ê cả răng.” Tô tu nghi cười khinh bỉ, song cũng không dám quá lớn tiếng.

Hoàng hậu hình như nghe được lời Tô tu nghi nói, nghiêng vai nhìn về phía Thục quý phi. Thục quý phi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Hoàng hậu, không có ý nhường.

Hai người nhanh chóng dời mắt, nhưng Trang Lạc Yên bắt gặp trọn vẹn cảnh này, chép miệng cảm khái, hai người này chỉ cần dựa vào ánh mắt là có thể đánh một trận long trời lở đất rồi.

Sau tiết Nguyên Tiêu, mọi người trong cung liền nghe được một tin mới từ cung Kiền Chính truyền ra, Hoàng đế lật thẻ bài của Từ chiêu

dung ở Sương Thiên lâu.

Trang Lạc Yên nghe được tin, không khỏi nhú mày, Từ chiêu dung lần này lại phục sủng hay là Hoàng đế nổi hứng nhất thời? Nếu là cái trước thì không được hay lắm, vị này dường như có địch ý rất khó hiểu với mình.

Buổi sáng tỉnh dậy, Phong Căn dang hai tay để Từ chiêu dung sửa lại áo bào cho mình, thấy Từ chiêu dung quỳ xuống đất thắt giây, Phong Căn vươn tay nâng dậy: “Sàn lạnh, việc này để cung nữ làm là được.”

“Làm chuyện gì vì Hoàng thượng, thiếp cũng cam tâm tình nguyện.” Từ chiêu dung thắt dây giày xong mới đặt tay mình lên tay Phong Căn, chậm chậm đứng dậy.

“Nếu nàng bị lạnh, trẫm sẽ đau lòng.” Phong Căn vuốt lên tóc Từ chiêu dung, lại cảm thấy mái tóc này không được mượt mà như tóc Chiêu hiền dung, lập tức thu tay về, “Trẫm nên đi rồi.”

Đi tới cửa, Phong Căn quay lại, chỉ thấy Từ chiêu dung rất cung kính khom người cúi đầu, kính cẩn có thừa, lại cũng nhiều thêm một

chút nhạt nhẽo buồn tẻ.

Hoàng đế đi rồi, Từ chiêu dung mới ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy lưu luyến không rời và cả hoang mang không rõ.

Sáng sớm đi trên con đường lát đá, hơi lạnh xông lên mặt khiến Trang Lạc Yên hít sâu một hơi. Nay tuy đã không còn tuyết rơi nhưng cái lạnh của buổi sớm mùa xuân vẫn khiến người ta khó chịu.

“Nương nương, trời lạnh như thế, người nên đi kiệu thôi.” Thính Trúc kéo áo choàng lại cho Trang

Lạc Yên, “Đừng để lạnh người kéo ốm.”

“Ta đâu có quý giá như vậy,” Trang Lạc Yên cười cười, ngẩng đầu, đúng lúc nhìn thấy nghi trượng màu vàng sáng của Đế vương phía xa xa. Nàng nhìn đoàn người khuất dần, ánh mắt không có một tia cảm xúc, cho đến khi không còn nhìn thấy mới nhàn nhạt nói, “Đi thôi.”

Thính Trúc lo lắng nhìn chủ tử mình, cẩn thận đỡ tay nàng: “Nương nương, cẩn thận dưới chân.”

Tháng Giêng vừa qua, hậu cung lại nghênh đón tiết Hoa Triều - mừng Hai tháng Hai, ngày lễ sắc phong cho các phi tần cũng đã ấn định vào hôm đó.

Trang Lạc Yên mặc bộ lễ phục thêu hải đường của hiền dung, tiếp nhận sắc ấn Hoàng hậu tự tay ban cho, làm lễ ba quỳ chín lạy với Hoàng hậu, sử quan đứng bên ghi lại, lúc này nàng mới chân chính trở thành hiền dung nương nương.

Hoàng hậu thấy khi Trang Lạc Yên quỳ lạy, dải ngọc trên bộ điều bằng vàng cài bên tóc lay động rất

khẽ, dáng vẻ rất thỏa đáng, môi mới nở nụ cười: “Mong mọi người đặt Thánh tượng trong lòng, không được buông lỏng.”

“Tần thiếp ghi nhớ lời Hoàng hậu nương nương dạy bảo.” Trang Lạc Yên lần thứ hai hành lễ.

“Được rồi,” Hoàng hậu gật đầu, “Lui ra đi.”

Trang Lạc Yên lẳng lẳng đứng qua một bên, nghe gọi tên phi tần được sắc phong tiếp theo, thất thần nghĩ, trong cung đình, phân vị càng cao hạn ngạch càng ít. Hiện nay phi tần phân vị cao chẳng có mấy

người, không biết sau này có bao kẻ phải xuống ngựa, lại có bao người bò được lên trên.

Lễ sắc phong hoàn tất, Hoàng hậu dẫn theo các phi tần tới ngự hoa viên ngắm hoa, cây trong ngự hoa viên đã được treo đầy hoa giả, nếu nhìn sơ qua còn tưởng cả vườn hoa nở sớm.

Hoàng hậu nhận mảnh giấy ngũ sắc do cung nữ đưa tới, lấy một đoạn dây đỏ cột lại, treo lên cành hoa, cảm khái nói: “Từ khi bắt đầu hiệu chuyện, mỗi tiết Hoa Triều, bốn cung đều treo một mảnh giấy

màu lên cành, đến nay đã qua nhiều năm như vậy, hoa vẫn đẹp như xưa, mà nhan sắc bốn cung lại ngày một phai nhạt.” Nói xong, nàng quay sang các phi tần, “Các muội cũng treo một cái đi.”

Thục quý phi nhận mảnh giấy do cung nữ dâng lên, cười nói với Hoàng hậu: “Nếu Hoàng hậu nương nương phai sắc thì chúng ta chẳng phải đã sớm tàn hết nhan sắc rồi sao?” Ngón tay trắng nõn đẹp như ngó sen thắt một nút đỏ thật đẹp, mảnh giấy màu đã treo lên cành.

Trang Lạc Yên nghĩ, Hoàng hậu nói vậy thật ra là muốn ám chỉ mấy người các nàng rồi sẽ có một ngày xuống sắc, có điều đã là nữ tử thì sẽ có một ngày già đi, lấy sắc tranh tình nhất định sẽ phải nhận kết cục sắc suy tình bạc. Nàng muốn nửa đời sau sống thư thái qua ngày thì còn phải tốn nhiều công sức đây.

Thất bừa một nút, Trang Lạc Yên lấy khăn Thính Trúc đưa lên lau tay, sau đó quay sang ngắm những bông hoa giấy trông rất sống động này.

Không thể không nói, tài nghệ

của người xưa thật làm người ta được mở mắt một phen, kiếp trước nàng chưa từng thấy hoa giấy đẹp nhường này.

“Hôm nay là ngày hội trăm hoa, lát nữa bốn cung đưa chư vị tử muội đi tế bái Hoa thần, Thục quý phi phải dâng thêm một nén nhang đây.” Hoàng hậu chậm rãi nói, “Thành tâm gửi gắm, kiên định như đá vàng, Thục quý phi không nên lãng phí cơ hội tốt như hôm nay.”

“Hoàng hậu nương nương quan tâm tần thiếp như vậy, thật khiến

tần thiếp vừa mừng vừa sợ, chỉ bằng tần thiếp cũng thay Hoàng hậu nương nương dâng thêm một nén nhang?" Thục quý phi cười đáp.

"Bổn cung không giống Thục quý phi, Thục quý phi vẫn nên cầu cho mình nhiều hơn mới được." Hoàng hậu cười nhìn đám cỏ xanh mướt mắt, cử chỉ tao nhã thanh thoát khó lòng miêu tả.

Khóe miệng Trang Lạc Yên hơi giật giật, lúc đầu nàng còn chưa hiểu ý của Hoàng hậu, ngẫm nghĩ cả ngày mới hiểu ra.

Theo lối suy nghĩ kinh dị của người xưa, tiết Hoa Triều cũng là tiết Hoa thần, hoa là bộ phận sinh sản của cây, vì vậy Hoa thần có thể phù hộ nữ tử sinh con đẻ cái, nữ tử có chồng quý lạy Hoa thần là có thể có con. Hoàng hậu nói vậy rõ ràng đang cười nhạo Thục quý phi là con gà mái không biết đẻ.

Trang Lạc Yên đồng tình nhìn vẻ mặt tươi cười mà vẫn cứng ngắc của Thục quý phi, mỹ nhân có khác, nụ cười cứng ngắc như thế mà vẫn thật đẹp mắt.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Nghe đến tiếng truyền báo, Trang Lạc Yên theo mọi người quỳ xuống, biết ngay mà, Hoàng đế nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội ngắm hoa xinh người đẹp như hôm nay.

Phong Cẩn miễn lễ, nhìn các phi tần, nói: “Hôm nay là ngày lành ngắm hoa, trăm đã cho người lựa hoa rồi, các nàng tự chọn lấy cây trâm mình thích đi.”

Mấy cung nữ bung khay lại gần, Trang Lạc Yên nhìn thấy trên khay có các loại hoa, đều không phải hoa thật mà là làm từ giấy màu, nhưng

nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra thật giả.

Hoàng đế tự tay lấy một đóa mẫu đơn cài cho Hoàng hậu, sau đó mọi người mới bắt đầu chọn, ai nấy đều tránh không lấy mẫu đơn.

Trang Lạc Yên tiện tay lấy một đóa bách hợp màu hồng phấn, vừa đưa tới thái dương, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói.

“Chiêu hiền dung quả thực thanh nhã xuất trần, chọn bách hợp hồng phấn đúng là không thể hợp hơn.”

Trang Lạc Yên quay đầu lại, người vừa nói là một vị đã lâu chưa gặp, Trang tiếp dư.

***

Trang Lạc Yên nhìn tỉ tỉ cùng cha khác mẹ của mình, trên mặt lộ vẻ vui mừng: “Bệnh của tỉ tỉ đã đỡ rồi sao, chỗ ta còn một ít thuốc bổ đó, lát nữa sẽ nói Vân Tịch đưa qua cho tỉ.”

“Thuốc đó quý lắm, tần thiếp đều chưa dùng hết, hiền dung nương nương không cần ban thêm đâu.” Trang tiếp dư hơi cúi người.

“Bồn cung chút nữa thì quên mất, hai nàng là tử muội.” Thục quý phi nhìn hai người một cách thâm thúy.

Trang tiếp dư hơi biến sắc, cũng cúi người chào Thục quý phi: “Dung mạo của tần thiếp không thể so với hiền dung nương nương, quý phi nương nương không nhớ rõ cũng phải.”

“Tử tử sợ là đã quên rồi, hồi Chiêu hiền dung vào cung, ta còn từng nói nàng ấy trông giống Trang tiếp dư mà.” Tô tu nghi cười tiếp lời, “Chỉ có điều sau đó không thấy Chiêu

hiền dung qua lại với Trang tiếp dư, vậy nên mới quên mất chuyện hai người là hai tử muội đây.”

Tô tu nghi cố tình nói vậy là muốn ám chỉ Trang Lạc Yên không có tình tử muội, mọi người đều tự chọn trâm hoa cho mình, không muốn nhúng chân vào vũng nước đục này. Nhu phi khinh thường miết mắt sang Tô tu nghi một cái, vị này còn tưởng tình cảm giữa nàng ta và Thục quý phi sâu nặng lắm hay sao, chẳng qua chỉ là một con chó không có đầu óc trước mặt Thục quý phi mà thôi.

Phong Căn chú ý tới động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn lại, thấy Trang Lạc Yên cười cứng ngắc trước mặt Tô tu nghi, khóe mắt miết qua Trang tiếp dư đứng một bên dửng dưng không nói, hần thông thả mở miệng: “Trang tiếp dư không phải bị bệnh sao, bây giờ có thể ra ngoài được rồi?”

Phong Căn nói không lớn nhưng cũng đủ để các phi tần nghe rõ, lập tức Trang tiếp dư trắng bệch cả mặt. Ý tứ chán ghét trong lời nói của Hoàng thượng rất rõ ràng, điều này đã ấn định nàng ta không còn ngày ngóc đầu lên nữa.

Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế tối tăm khó hiểu, sửa lại trâm hoa mẫu đơn cài bên thái dương, cười nói: “Hoàng thượng, hôm nay là tiết Hoa Triều, các phi tần trong hậu cung đều phải đi tế bái Hoa thần, chắc hẳn sức khỏe của Trang tiệp dư đã không có gì đáng ngại nên mới đến đây.” Trong lòng nàng hiểu rõ, Trang tiệp dư “bị bệnh” chỉ là lời Hoàng thượng nói ra khi rút thẻ bài của nàng ta, căn bản không có bệnh gì, nhưng hôm nay Hoàng thượng nói những lời này ngay trước mặt Trang tiệp dư, đúng là không chừa cho nàng ta chút mặt mũi.

Nhìn Trang Lạc Yên ngẫm nghĩ một lát, Hoàng hậu trào phúng cười thầm trong lòng, Trang Lạc Yên này quả thật vừa mắt Hoàng thượng, nếu không Hoàng thượng cần gì che chở nàng ta đến thế.

“Bẩm Hoàng thượng, sức khỏe tẩm tử vừa hồi phục, hôm nay đẹp trời, ra ngoài hít thở không khí cũng rất tốt cho cơ thể.” Trang Lạc Yên bước lên cúi người hành lễ với Hoàng đế, “Người thương tiếc tẩm tử mới khỏe lại không cho tẩm tử ấy ra ngoài thì không được tốt lắm đâu ạ.”

Ánh mắt Phong Cần dừng lại

trên gương mặt Trang Lạc Yên, thấy nàng ấy tươi cười nhìn mình, cũng cười đáp lại: “Nàng còn am hiểu hơn cả thái y nhỉ?” Nói xong, chọn một đoá hoa lựu từ trên khay, đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, gỡ xuống đoá bách hợp trên tóc nàng, cài hoa lựu lên thay, “Trẫm nhớ nàng thích ăn lựu, chắc hẳn hoa lựu cũng hợp với nàng đây.”

Trang Lạc Yên chạm nhẹ lên đoá hoa trên tóc, nghiêng đầu cười nói: “Hoàng thượng chỉ nhớ thiếp thích ăn lựu thôi, thiếp còn thích hoa đào đó.”

“Trẫm lại nghe ai đó nói, hoa đào nở nhiều như vậy hẳn là quả cũng nhiều lắm.” Nhẹ nhàng búng một cái lên vầng trán trơn nhẵn, giọng Phong Cận đã đầy ắp ý cười, “Nàng vẫn đừng nên nói nàng thích hoa gì, trẫm phải đỏ mặt thay nàng đấy.”

Hoàng hậu nhìn Hoàng đế trêu chọc vị Chiêu hiền dung đang ngây thơ nhìn hắn, cảm thấy nụ cười trên khóe miệng mình đang lạnh dần đi, buông bàn tay vẫn đang vuốt ve đóa mầu đơn trên tóc, cười nói: “Hoàng thượng cũng đừng trêu muội ấy nữa, thiếp sợ là năm

nay Chiêu hiền dung sẽ dùng lý do này chiếm lấy một nửa lựu trong cung đây.”

Phong Cấn chẳng lưu tâm: “Nếu nàng ấy có thể chỉ ăn mỗi lựu, trăm sẽ không cười nàng ấy nữa.”

Hoàng hậu miễn cưỡng cười cười, không biết nên nói tiếp thế nào, tiết Hoa Triều hôm nay Hoàng thượng lại chọn ngay đóa hoa đại biểu nhiều phúc nhiều con cái cho Trang Lạc Yên, nàng không thể không suy nghĩ nhiều một chút.

Thục quý phi siết chặt đóa ngọc trăm trong tay, lạnh lùng nhìn

Hoàng đế cười nói với vị Chiêu hiền dung trẻ trung hơn mình, lòng cảm thấy khó chịu, ngay cả đóa ngọc tâm xưa nay vẫn thích cũng không còn trắng trong xinh đẹp như ngày nào.

Tương quý tần bình thản nhìn màn diễn trước mắt, năm ngoái Hoàng đế tự tay cài trâm hoa cho Thục quý phi và Yên quý tần, nay có tân sủng Chiêu hiền dung, ngay cả Thục quý phi cũng phải xếp hàng sau, không biết sang năm ai mới là người được Hoàng đế cài trâm hoa?

Trang Lạc Yên cười đùa với

Hoàng đế một chốc, liếc nhìn Trang tiếp dư đã tái nhợt mặt đứng bên, độ cong của khóe miệng thoáng nâng lên một chút.

“Mà thôi, chuyện của nữ tử các nàng, trẫm không tham dự nữa, tể bái Hoa thần xong lại về đây dùng bữa, trẫm sẽ bảo Thượng Thực cục bày yến ở đây.” Phong Cận ôn hòa nhìn mọi người một lượt, như thể một người chồng săn sóc.

Nếu như trước mắt hắn không phải một tập đoàn mỹ nữ mà chỉ là một thành viên của tập đoàn ấy thì không nói, Trang Lạc Yên âm thầm

khinh thường lườm Hoàng đế một cái, nếu nàng dùng tính mạng để diễn trò thì vị Hoàng đế này lại coi diễn trò làm phương thức sống.

Là một vị sủng phi nổi danh trong cung lúc này, Trang Lạc Yên cảm khái, sử dụng “công tâm kế” đối với Hoàng đế quả là một nhiệm vụ siêu cấp khó nhằn, nàng chỉ được phép thành công, không thể thất bại, cảm giác bị đè ép khi mới đến đây đúng là không dễ chịu chút nào.

Đoàn người đi tới trước hương án mới dựng cho ngày hôm nay,

Trang Lạc Yên nhìn pho tượng Hoa thần, quỳ xuống theo Hoàng hậu.

Quỳ bên trái nàng là Từ chiêu dung, bên phải là Tô tu nghi, nàng liếc nhìn xung quanh một lượt, thấy hai người đều thành tâm bái lạy.

Bái Hoa thần xong, mọi người theo phẩm cấp lần lượt lên thắp hương, khi Trang Lạc Yên cảm nhang lên, đầu hơi ngẩng nhìn pho tượng Hoa thần lạnh lùng, đám người này mong ký thác hi vọng vào Hoa thần thì có ích lợi gì, tâm Hoàng đế không ở đó, cầu ai cũng được gì đâu.

Thắp hương xong, mọi người cùng nhau đi xuống, chợt nghe “xoẹt” một tiếng, nhìn lại, góc váy của Chiêu hiền dung bị rách một miếng, còn Trang tiệp dư đã ngã lăn xuống thêm đá, đang nhìn Chiêu hiền dung đầy căm phẫn.

Lạnh lùng nhìn Trang tiệp dư đang đau đớn nằm trên thềm, Trang Lạc Yên lơ đi ánh mắt lên án của Tà Vũ, trước khi Hoàng hậu mở miệng đã tỉnh táo nói: “Tỉ tỉ, với phân vị của tỉ hôm nay, hẳn là phải đi phía sau Trương tiệp dư mới đúng chứ, sao lại đụng phải muội rồi?”

Tất cả lặng đi một lát, Tà Vũ đang dập đầu với Hoàng hậu cũng sững lại, ai cũng không ngờ Chiêu hiền dung lại chẳng thềm biện giải, không buồn kêu oan, mà chỉ hỏi một câu như thế.

Hoàng hậu cũng sững sờ, sau đó lập tức lạnh nhạt hỏi: “Trang tiếp dư, thế này là sao?”

Trang tiếp dư chật vật đứng lên dập đầu với Hoàng hậu một cái: “Tần thiếp bước không cẩn thận, va chạm phượng giá, cầu nương nương thứ tội.”

“Người nàng va chạm không

phải bốn cung mà là Chiêu hiền dung.” Hoàng hậu không nhìn nàng ta nữa, cất bước đi luôn, không thèm kêu đứng lên, như thế người này chỉ là bụi bặm trên đất.

Các phi tần giều cọt nhìn Trang tiếp dư đang quỳ trên mặt đất, bước theo Hoàng hậu. Trang tiếp dư này thật là buồn cười, nếu Trang Lạc Yên không được sủng ái như bây giờ, kế sách này của nàng ta có lẽ sẽ hiệu quả, tiếc rằng nay Trang Lạc Yên đang được sủng, Hoàng hậu tội gì phải đổ cơn giận lên đầu Trang Lạc Yên chỉ vì cái mưu kế thô sơ mà trắng trợn này.

Hoàng hậu dù lợi hại đến đâu, chẳng lẽ sẽ không bận tâm đến suy nghĩ của Hoàng đế sao?

Mọi người đã đi được vài bước, Trang Lạc Yên còn đứng trên thềm đá, từ trên cao nhìn xuống Trang tiếp dư nhếch nhác thảm hại trên mặt đất, trong mắt tràn đầy trào phúng, giọng nói lại lộ ra tủi thân và buồn bã khó có thể hình dung: “Vì sao tĩ tĩ lại muốn đối xử với muội muội như vậy, lẽ nào tĩ tĩ còn giận chuyện hồi ấy muội muội cố ý đòi vào cung?”

Bước chân Hoàng hậu thoáng

sững lại, rồi nhanh chóng bước tiếp.

Thục quý phi quay đầu, nhìn Trang Lạc Yên cúi gằm mặt đứng trên thềm đá, dáng dấp ấy mới ử rữ lạng lẽ làm sao, nếu nàng là một người đàn ông, nhất định sẽ thấy Trang Lạc Yên lúc này thật đáng thương, tiếc rằng, nàng là một người đàn bà, đương nhiên nhìn ra được, đâu là diễn trò, đâu là chân tình.

Đợi mọi người đi khá xa, Trang Lạc Yên mới bước tới bên cạnh Trang tiếp dư đang quỳ rạp trên

đất, cúi người thấp giọng nói: “Tỉ tỉ, bốn cung còn nhớ khi đó bốn cung quỳ gối bên ngoài cung Cảnh Ương cũng từng chật vật như tỉ tỉ lúc này.”

Đứng thẳng người, Trang Lạc Yên nói như thể cảm khái và hoài niệm: “Khi đó tỉ tỉ cũng nhìn bốn cung như bốn cung lúc này vậy, ánh mắt ấy của tỉ tỉ đến nay bốn cung vẫn chưa quên.” Nói xong, không chờ Trang tiếp dư đáp lời, nàng nhắc chân đi luôn, đi được vài bước mới quay đầu lại, cười nhìn về cầm phấn trên gương mặt Trang tiếp dư, “Trang tiếp dư mặc dù mạo phạm

bốn cung nhưng bốn cung nề tình
tỉ muội, miễn cho tội này, lát nữa về
cung thì đem cây nhân sâm mà Cao
Mỹ quốc dâng tặng đưa cho Trang
tiệp dư đi, để tỉ ấy bồi dưỡng thân
thể, bốn cung thấy bệnh của Trang
tiệp dư còn chưa hết đâu, nếu
không thì sao đi cũng không vững
vậy.”

Trang Uyên Thanh mặt mũi méo
xệch nhìn theo Trang Lạc Yên mang
hai cung nữ đi xa dần, môi dưới bị
cắn đến bật máu.

Tà Vũ lo lắng đỡ nàng ta đứng
lên, hoảng hốt sợ sệt nói: “Chủ tử,

Chiêu hiền dung sao lại...”

“Tính tình nàng ta vốn là có thù phải báo ngay, chỉ không ngờ rằng hiện nay thủ đoạn báo thù của nàng ta tiến bộ hơn nhiều so với xưa kia.” Trang Uyển Thanh giờ tay, thấy lòng bàn tay đã xước da chảy máu.

“Lẽ nào Chiêu hiền dung biết hồi đó nàng ta thất sủng là bởi chủ tử ra tay?” Tà Vũ thoáng biến sắc, giọng đã run run, nay Chiêu hiền dung được thánh thượng sủng ái như vậy, nếu muốn trả mối thù chủ tử đã hãm hại nàng ta khi xưa, thật

sự chẳng khó khăn gì.

Trang Uyên Thanh cũng hơi đổi sắc mặt, nếu Trang Lạc Yên biết năm đó nàng ta thất sủng là do mình hãm hại, chỉ e sự tình sẽ không chấm dứt đơn giản như bây giờ.

Phong Căn xử lý xong tấu chương, trở lại ngự hoa viên đúng lúc gặp đoàn người Hoàng hậu về tới, miễn lễ cho các phi tần rồi, liền cho cung nhân chuẩn bị khai yến.

“Chiêu hiền dụng sao thế?”
Phong Căn chú ý tới góc váy bị rách

của Trang Lạc Yên, nhíu mày, “Có chuyện gì vậy?”

Hoàng hậu nói: “Vừa rồi Trang tiếp dư không cẩn thận té ngã trên bậc thềm, đúng lúc đó nít góc vấy Chiêu hiền dung.”

“Chiêu hiền dung có ngã không?” Phong Cẩn nhìn về phía Trang Lạc Yên, lo lắng hỏi, “Nếu ngã, để trẫm cho truyền thái y.”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không sao.” Trang Lạc Yên cười cười, nụ cười thoáng mất tự nhiên.

Hôm nay Trang Lạc Yên mặc bộ

váy thêu hải đường dành cho cấp bậc hiền dung, lại bị người ta kéo rách một miếng, tất nhiên không phải chuyện vui vẻ gì. Phong Căn nhìn vết rách, cau mày nói: “Hôm nay là tiết Hoa Triều, nàng lại bị người ta làm rách y phục... Cao Đức Trung, truyền ý chỉ của trẫm, bảo Thượng Y cục làm cho Chiêu hiền dung vài chiếc váy khác.”

Trang Lạc Yên dịu dàng quỳ xuống tạ ơn, vùi đầu rũ mi, trong mắt Phong Căn lại có vẻ đáng yêu đáng thương.

“Hoàng hậu, nàng vừa nói ai làm

rách y phục của Chiêu hiền dung?” Phong Căn để Trang Lạc Yên ngồi xuống rồi mới lên tiếng một lần nữa.

“Bẩm Hoàng thượng, là Trang tiếp dư ạ.” Hoàng hậu đáp.

“Ngày Hoa Triều chính là lúc tế bái Hoa thần, Trang tiếp dư lại thất nghi trước Hoa thần, còn va chạm với hiền dung, thực sự không xứng với vị trí tiếp dư, giáng xuống quý nhân đi.” Phong Căn lãnh đạm nói.

Trang Uyển Thanh vừa đi tới ngự hoa viên, nghe được ý chỉ này của Hoàng đế, vốn đang gắng gượng

chống đỡ nay đã suy sụp hoàn toàn, mệt mỏi tựa vào một gốc cây liễu, chẳng còn đủ sức lực bước tới đám người lộng lẫy quý phái bên kia.

Hoàng hậu cũng thất kinh, nàng vẫn chưa nói Trang tiếp dư ngã ở thêm đá nào, Hoàng thượng làm sao biết được đó là thêm đá trước tượng Hoa thần, chẳng lẽ có người sớm truyền lại tin tức cho Hoàng thượng?

Nói vậy, ý chỉ giáng vị Trang Uyên Thanh không phải nhất thời nảy ra, mà là nghe được tin tức thì đã quyết định?

Nghĩ đến đây, Hoàng hậu thoáng nhìn sang Trang Lạc Yên đang ngồi một bên, Hoàng thượng thật sự để ý Trang Lạc Yên đến thế?

***

Chuyện Trang Uyên Thanh bị giáng vị không phải chuyện to tát gì trong mắt các phi tần của hậu cung, nàng ta không được sủng ái, lại là con thứ, còn có thù oán cũ với sủng phi, đừng nói giáng vị, ngay cả đột nhiên qua đời cũng không khiến người khác giật mình.

Gỗ đóa hoa lựu và bộ điều bằng vàng xuống, để mái tóc đen xõa

tung trên vai, nhìn khuôn mặt mơ hồ trong gương, Trang Lạc Yên đứng dậy để Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ thay một bộ váy rộng khác.

Ở trong hậu cung này, nếu không muốn người khác lợi dụng điểm yếu của mình để công kích lại mình thì nên nhanh chóng bày điểm yếu ấy ra trước mắt Hoàng đế. Nàng đã sớm đề phòng có người muốn lôi thứ gọi là “tình tử muội” ra hại mình, vì vậy ngay từ đầu đã úp mở với Hoàng đế về tình cảm không thân thiết của bản thân và Trang Uyển Thanh, chặt đứt con đường

này.

Con vợ cả và con vợ lẽ không thân thiết chẳng phải là điều rất bình thường sao? Huống chi ngay cả Hoàng đế cũng là con vợ cả, hồi nhỏ từng bị con vợ lẽ là Cẩu vương hãm hại không ít lần, chưa biết chừng còn đồng cảm với mỗi quan hệ bất hòa này cùng nàng cũng nên.

“Nương nương, lúc này người muốn nghỉ ngơi rồi ạ?” Thính Trúc nhìn ra ngoài trời, hiện tại còn sớm, chưa phải thời gian đi nghỉ, nhưng thấy chủ tử uể oải như vậy, nàng liền không nói thêm gì.

“Mệt quá đi, bữa tối không cần đưa lên nữa.” Trang Lạc Yên vừa đi đến cạnh giường vừa che miệng ngáp, “Có người tới thì nói ta đi nghỉ rồi, không tiếp khách.”

“Vâng.” Thính Trúc bước đến sắp xếp giường chăn cho Trang Lạc Yên rồi buông màn, lui lại mấy bước đứng hầu.

Vân Tịch liếc sang nhìn, cũng im lặng đứng một bên.

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, phát hiện nơi này rất an tĩnh, thái giám trông cửa thấy hẩn, đang muốn truyền báo lại bị Phong Cẩn

ngăn cản: “Nương nương nhà các người đi nghỉ rồi? Không cần truyền báo, trăm tới chỗ nàng ấy xem sao.”

Thái giám trông cửa không dám nhiều lời, hành lễ rồi lui qua một bên, nhìn Hoàng đế đi vào vẫn cảm thấy hơi bận tâm, mong là lúc này chủ tử không nói cái gì không nên nói, làm điều gì không nên làm.

Càng đi sâu vào bên trong càng yên tĩnh, Phong Cẩn tới bên ngoài chính điện, thấy có cung nữ thái giám trông ngoài cửa, xác định Trang Lạc Yên đã đi nghỉ. Nghĩ đến

chuyện phát sinh hôm nay, Phong
Cẩn nhú mày.

Tấm lòng của Trang Lạc Yên hẳn
hiếu, cũng hiếu vì sao tử muội nàng
mâu thuẫn. Tình hình Trang Lạc
Yên khi mới vào cung thế nào hẳn
không nhớ rõ, nhưng nay hẳn lưu
tâm với nàng, sẽ không cho phép
một thứ nữ như Trang Uyển Thanh
trèo lên đầu nàng.

Thủ đoạn bản thủ nơi hậu cung
hẳn từng gặp không ít, Trang Uyển
Thanh vô duyên vô cớ ngã xuống,
chẳng phải là một chiêu hãm hại
sao? Hoàng hậu coi như có đầu óc,

không nhân cơ hội này làm ra quyết định gì không nên.

Miễn lễ thỉnh an cho những người trông cửa, Phong Căn nhẹ nhàng bước vào điện, đi qua phòng tiếp khách bên ngoài vào phòng ngủ, khoát tay với hai cung nữ yên lặng thỉnh an hẩn, rón rén đi đến bên giường, vén màn, liền nhìn thấy dung nhan trắng nõn của mỹ nhân phủ chăn gấm thêu sen.

Thính Trúc và Vân Tịch đưa mắt ra hiệu cho nhau, Vân Tịch nhanh nhẹn bưng chiếc đôn gỗ khắc hoa đến bên giường, sau đó cúi người

lui ra, tách trà Thính Trúc dâng lên bị Phong Cần bỏ qua một bên.

Chỉ mới hai tháng, người trên giường đã gầy hắc đi, mặc dù cố cười tươi tắn trước mặt hắc, nhưng âm ảm dưới đáy mắt vẫn không sao che giấu được. Làm Hoàng đế, hắc không cần quá quan tâm đến vui buồn của phi tần, đối với người của hoàng gia, phi tần chẳng qua chỉ là một món đồ chơi kiêm công cụ duy trì nòi giống của Hoàng đế mà thôi. Bởi vậy hắc đau lòng vì nụ cười gắng gượng của người con gái này, lại không biết có thể lấy gì bồi thường nàng đây.

Có lẽ, là một người đàn ông, đối mặt với một người phụ nữ toàn tâm toàn ý yêu mình, sẽ luôn luôn có đôi phần hồ thẹn, vì vậy hẳn muốn quan tâm Trang Lạc Yên hơn một chút.

Người đang ngủ hoàn toàn không phòng bị, đầu mày Trang Lạc Yên hơi nhúu lại, đủ thấy lúc này nàng không thoải mái nhẹ nhõm như thường ngày vẫn biểu hiện ra.

Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Phong Căn vươn tay xoa nhẹ lên giữa hai hàng lông mày của nàng, cảm xúc mềm mại khiến đầu ngón

tay hấn khẽ run, chậm rãi thu tay về. Nhìn gương mặt này, lòng hấn chột mềm ra, đây vẫn chỉ là một nữ tử mười tám tuổi mà thôi.

Lặng lẽ ngồi một lát, Phong Cẩn lại khẽ khàng đi ra ngoài. Ra đến chính điện, Phong Cẩn nhìn lại cánh cửa sau lưng: “Bãi giá cung An Thanh.”

Cao Đức Trung đi theo ngự giá chột hiều ra, hôm nay Hoàng thượng muốn nghỉ ở chỗ Thục quý phi.

Sau khi Phong Cẩn đi khỏi, Trang Lạc Yên đang nằm trên

giường từ từ mở mắt ra, trước khi đi nằm nàng đã suy đoán liệu Hoàng đế có tới không, xem ra nàng thắng ván này rồi.

Có đôi khi, nhu nhược không nhất định giành được sự tiếc thương của người ta, mà rõ ràng nhu nhược lại vờ kiên cường càng làm cho người ta thấy hiếm gặp và thêm đau lòng.

Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên tỉnh dậy, bước lên hỏi: “Chủ tử, người tỉnh rồi?”

Trang Lạc Yên ngồi dậy, bóp nhẹ trán, hỏi: “Ta ngủ bao lâu?”

“Chủ tử, người ngủ chưa được bao lâu, mới rồi Hoàng thượng có tới, nhưng thấy người đang ngủ nên không đành lòng đánh thức người.” Vân Tịch chen một tấm đệm sau lưng Trang Lạc Yên, “Nô tì bảo phòng bếp ninh cho người một bát cháo tổ yến với gà ác, người dùng một chút nhé?”

“Hoàng thượng tới ư?” Mắt Trang Lạc Yên hơi sáng lên, giọng nói lại lập tức bình thản, “Hôm nay chẳng phải Hoàng thượng đã lật thẻ bài cung An Thanh hay sao?”

Vân Tịch mấp máy môi, lại

không biết nên nói gì. Hôm nay là tiết Hoa Triều, Hoàng thượng cũng không bắn khoản đến mặt mũi Hoàng hậu mà tới chỗ Thục quý phi, đủ thấy Thục quý phi được sủng ái đến đâu, chủ tử tội gì phải tự so mình với vị ấy, tội gì phải bỏ ra một tấm chân tình cho khổ thân?

Trang Lạc Yên thở dài một hơi: “Các em lui ra cả đi, ta không đói bụng, không muốn ăn.”

Vân Tịch thấy nàng như vậy, còn muốn khuyên can, Thính Trúc lại ra hiệu cho nàng ta, hai người trầm mặc lui ra ngoài cửa.

“Thính Trúc, sao nàng không để ta khuyên nhủ chủ tử một chút?” Vân Tịch hơi lo lắng liếc nhìn cánh cửa, “Lúc này tâm tình của chủ tử đang không được tốt mà.”

“Nàng khuyên thì ích gì?” Thính Trúc thở dài, “Có một số việc, người làm nô tì như chúng ta có khuyên cũng vô ích, chỉ có chờ đến lúc nương nương tự mình hiểu ra, hậu cung này nào có chỗ... nào có chỗ cho một mảnh tình thâm?”

Trong cung An Thanh, Phong Cẩn và Thục quý phi nằm trên giường, Thục quý phi nép vào bên

cạnh người đàn ông của đời mình, nét mặt đầy hạnh phúc.

“Nhụy Tử nhìn trằm làm gì vậy?” Phong Căn nghiêng người, đối diện với Thục quý phi.

“Hoàng thượng đẹp mà.” Thục quý phi cười ngọt ngào, “Thiếp nhìn thế nào cũng không đủ.”

“Trằm lại nghĩ ái phi mới là ‘tú sắc khả xan’^(*).” Phong Căn dờ mắt, nằm thẳng trở lại, “Hôm nay trằm chưa chọn trằm hoa cho nàng, nàng có trách trằm?”

(*) Tú sắc khả xan: Vẻ đẹp đến mức có thể

ăn được.

“Chiêu muội muội mới vào cung, lại nhỏ tuổi hơn thiếp, Hoàng thượng quan tâm nàng ấy một chút cũng là điều nên làm, chỉ cần trong lòng Hoàng thượng có thiếp, thiếp đã thỏa mãn rồi.” Thục quý phi cắn thận nhích lại gần Hoàng đế, “Hôm nay Chiêu muội muội bị người ta làm hỏng mất lễ phục tấn phong, không phải chuyện tốt gì.”

“Có gì không tốt, chẳng phải trẫm đã bảo Thượng Y cục làm vài bộ khác cho nàng ấy đó sao,” Phong Cận nhéo nhẹ lên mu bàn tay nàng, “Muộn rồi, không cần nói đến phi

tần khác, ngủ sớm một chút đi.”

“Vâng.” Nụ cười của Thục quý phi càng thêm ngọt, nghe Hoàng thượng nói vậy, Trang Lạc Yên này bất quá chỉ là một món đồ chơi cao cấp hơn Yên quý tần kia đôi chút mà thôi.

Nhưng lúc này Hoàng thượng vẫn còn có hứng thú với nàng ta, mình chỉ cần đứng nhìn là đủ, về phần người khác muốn ra tay với Trang Lạc Yên, sẽ không phải chuyện liên quan đến nàng.

Trong Đoan Bản trai, Trang Uyển

Thanh mặc chiếc váy lụa cũ, ngồi ngây người dưới một tán cây đa nhìn về phía cung Kiền Chính, Đoan Bản trai sau lưng cũ nát mà u ám.

Nơi này giống như một lãnh cung, không ai tới, không ai nhớ đến, cách cung Kiền Chính rất xa, xa như thế nơi đây không còn thuộc hậu cung của Hoàng đế nữa vậy.

“Chủ từ, dùng cơm thôi ạ.” Tà Vũ cẩn thận lại gần.

“Cơm?” Trang Uyên Thanh cười như tự giễu, “Mấy thứ kia sợ là đến cả chó mèo trong cung người khác

cũng không muốn ăn.”

Tà Vũ lo lắng nhìn nàng: “Chủ tử, núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt, người đừng làm khó bản thân.”

“Thân ta ra sao, còn có ai nhớ thương đến,” Vẻ mặt Trang Uyển Thanh đột nhiên trở nên méo mó, “Nếu không phải vì con tiện nhân Trang Lạc Yên kia, ta sao lại đến nông nổi này? Từ khi tiến cung, ta chỉ là một bát phẩm tuyền thị nho nhỏ, leo lên đến tước tứ phẩm tiệp du đã phải bỏ ra bao nhiêu công sức, nay ả lại hại ta trắng tay một

lần nữa?”

“Nếu không phải vì ngươi, bốn cung sao lại bị Hoàng thượng chán ghét, bị người trong cung này ức hiếp?”

Cổng lớn của Đoan Bản trai đột nhiên mở ra, Trang Uyển Thanh và Tà Vũ quay đầu lại, thấy Trang Lạc Yên ăn mặc sang quý cùng hai cung nữ đứng ở cửa, đứng đưng nhìn mình.

“Ngươi biết cả rồi?” Trang Uyển Thanh giấu cợt, “Buồn cười thật, ta tự cho là thông minh hơn ngươi, ai ngờ ngươi lại là loại đại trí giả ngu.

Lúc đầu ở đài tế thần, người cố tình sai cung nữ ngáng chân ta, lại đứng díp ta đứng không đúng vị trí. Ai tin được người là người đẩy ta xuống cơ chứ? Bọn họ chỉ biết cười nhạo ta ngu xuẩn, không biết tự lượng sức mình, dùng thủ đoạn này hãm hại người.”

Trang Lạc Yên bước qua cửa, nghiêng đầu nhìn Trang Uyển Thanh, vẻ mặt thiện lương ngây thơ: “Tỉ tỉ đang nói gì thế, sao mọi người nghe không hiểu nhỉ?”

Trang Uyển Thanh thấy nàng như vậy, cười khinh thường: “Đúng

rồi, người vẫn luôn là bộ dáng thuần lương ngây thơ lại bốc đồng như vậy, khiến cho cha đặt hết yêu thương vào người, hiện tại người lại dùng thủ đoạn ấy quyến rũ Hoàng thượng, thật khiến người ta ghê tởm.”

“Lúc đó tí tí chẳng phải cũng dùng bộ dáng dịu dàng mềm yếu để lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng hay sao?” Trang Lạc Yên cười nhạt, nhìn Đao Bản trai cũ nát, “Ở đây an tĩnh, rất thích hợp với tính tình tí tí, đao chính tĩnh tâm mới là thượng sách. Ngày ấy tí bày kế hại ta thất sủng thì nên nghĩ

đến nếu có một ngày ta phục sủng, nhất định sẽ đáp trả toàn bộ âm mưu khi ấy của tĩ.”

“Hôm nay người nói như vậy, liệu có tính đến ngày ta vươn lên?” Trang Uyên Thanh oán hận nhìn nàng.

“Đương nhiên không có,” Trang Lạc Yên cười tươi như hoa, “Tĩ quên rồi sao, Hoàng thượng khi còn nhỏ từng trải qua những gì? Hoàng thượng là đích tử, mà vừa đúng, tĩ lại là con thứ.”

Nói xong, không nhìn Trang Uyên Thanh thêm một lần, Trang

Lạc Yên vừa bước ra ngoài vừa nói: “Thính Trúc, tới điện Trung Tĩnh nói một tiếng, tỉ tỉ trước nay luôn thích hoài niệm những điều xưa cũ, bảo họ nếu không có việc gì cần thì đừng tới Đoan Bản trai quấy rầy tỉ tỉ.”

“Vâng, thưa nương nương.” Thính Trúc dịu dàng cúi đầu thưa, nét mặt tươi cười vô hại như Trang Lạc Yên.

Ra khỏi Đoan Bản trai, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, một mối hận đã trả xong, lúc đầu Trang Uyển Thanh làm hại chủ

nhân thân thể này thất sủng mà chết, hôm nay nàng khiến thủ phạm mất đi tất cả, coi như trả ơn chủ nhân thân thể này đã nhường lại cho nàng một cơ hội sống.

“Trang Lạc Yên, mi không được chết tử tế đâu.”

Phía sau truyền tới một câu nguyên rủa, Trang Lạc Yên quay đầu nhìn cánh cửa cũ kĩ, nhìn ánh mắt lo lắng của Vân Tịch, đột nhiên lộ ra một nụ cười tinh tế.

“Trang Lạc Yên” trước cũng bởi vì những phế phẩm của hậu cung gây khó khăn, sốt cao không lùi mà

chết. Nàng không phải là “Trang Lạc Yên”, sao lại sợ “không được chết tử tế?”

“Chủ tử, có cần để Trang quý nhân nói ít một chút không ạ?”
Thính Trúc hỏi.

“Quên đi, tốt xấu gì nàng ta cũng là tử tử của bốn cung phải không,”
Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Về cung thôi, việc này cứ như vậy đã.”

Tháng Ba, hoa đào nở rộ, trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu kẹp một quân cờ đen, cười nhìn Hoàng đế ngồi đối diện, “Kỳ nghệ của

Hoàng thượng ngày càng cao rồi, thiếp sắp không chống đỡ nổi.”

“Thải Phù cần gì phải coi nhẹ bản thân như vậy,” Phong Cẩn đặt một quân trắng chặn đường quân đen, “Trẫm nhớ lúc còn nhỏ, kỳ nghệ của Thải Phù đã rất cao rồi, trẫm còn thua xa.”

“Mấy năm nay Hoàng thượng tiến bộ không ngừng, thiếp lại trì trệ không bước, vậy nên thiếp không thắng nổi Hoàng thượng đâu.” Ý cười trên mặt Hoàng hậu phai nhạt dần.

“Con người luôn phải tiến về

phía trước,” Phong Cần nhìn bàn cờ, quân đen đã không còn cơ hội thắng, hắn hơi mất hứng thu hồi ánh mắt, “Nếu trăm chẳng tiến bộ, thì vẫn còn là đứa trẻ năm đó hay sao?”

Hoàng hậu cười cười, lòng lại xót xa khôn kể, năm xưa nàng là Thái tử phi thì bên cạnh Hoàng thượng chỉ có mình nàng. Sau đó, đàn bà con gái trong phủ ngày một nhiều lên, thời gian Hoàng thượng tới chỗ nàng ngày một ít đi, rồi tiểu công chúa của nàng ra đi, sau nữa, nàng có mang rồi lại sảy thai, chẳng biết tự lúc nào, bên cạnh Hoàng thượng

đã có một đám phi tần thiên kiều bá mị.

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương, điện Trung Tỉnh báo lại, Trang quý nhân ở Đoan Bản trai đã đi rồi.” Hòa Ngọc đi vào, khẽ khàng nói.

“Trang quý nhân?” Phong Cẩn nhất thời không nhớ ra được là ai.

“Hoàng thượng, Trang quý nhân là tử tử Chiêu hiền dung,” Hoàng hậu nói, “Trong ngày của hoa vì mạo phạm Chiêu hiền dung nên bị người giáng vị, chuyển tới Đoan Bản trai.”

Phong Cẩn gật đầu: “Nếu như vậy, cứ theo lệ an táng đi”

“Hoàng thượng, có cần gia phong gì không ạ?” Hoàng hậu đột nhiên thấy thương cảm cho vị Trang quý nhân này, tìm mọi cách hãm hại muội muội khác mẹ của mình, cuối cùng chết vẫn phải nhắc đến vị muội muội đó mới có thể làm Hoàng thượng nhớ ra nàng ta là ai, quả đáng thương lại đáng buồn.

“Nếu bởi vì mạo phạm quý nhân mà bị phạt thì đã là thân mang tội, không cần gia phong.” Phong Cẩn

đứng lên, “Cứ lấy phân lệ quý nhân an táng là được.”

“Vâng.” Hoàng hậu cũng không nói thêm.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên đang ngắm cảnh hoa đào. Hoàng đế sai người đưa tới, nghe tin Trang Uyển Thanh chết, nàng ngẩn người.

“Đã chết?” Trang Lạc Yên dừng một chút, hỏi lại, “Hoàng thượng có ý chỉ gia phong không?”

“Bẩm chủ tử, nô tì nghe ngóng được, Hoàng thượng nói nàng ta

thân mang tội, không cần gia phong.” Thính Trúc đáp.

Trang Lạc Yên suy nghĩ một chút, chợt nói: “Giúp ta thay y phục.”

Mặc kệ Trang Uyên Thanh từng là người thế nào, thế nhưng nàng ta họ Trang, mình còn là muội muội nàng ta, có một số việc nhất định phải làm.

Chương 18

“Bầm Hoàng thượng, Chiêu hiền dung cầu kiến”. Cao Đức Trung đi vào, nhỏ giọng báo.

Phong Cẩn đang nghe một nhạc công cung đình tấu khúc “Tây giang nguyệt”, nhắc tay nói: “Đế nàg ấy vào đi”.

Trang Lạc Yên đi vào, thấy Hoàng đế đang nghe đàn thì biết tâm tình hẩn lúc này không tệ, bèn bước lên vài bước hành lễ, nhìn mỹ nhân chơi đàn: “Khúc ‘Tây giang nguyệt’ này đàn hay lắm.”

“Ái phi cũng thích khúc ấy?”
Phong Cẩn sai người sắp ghế cho

Trang Lạc Yên ngồi xuống, nghe thấy nàng bình từ khúc này, nổi hứng thú hỏi, “Trẫm không biết đây, chi bằng ái phi nói trẫm nghe một chút xem sao.”

“Thiếp thích những khúc nhạc dễ nghe, thích xem những điệu múa đẹp mắt, thích ngắm người xinh đẹp, hoa rục rỡ, không phân biệt cao nhã hay thấp kém. Thiếp là người thế nào, Hoàng thượng chẳng lẽ còn không biết?” Trang Lạc Yên cong cong khóe miệng, “Thích gì đó vốn không liên quan đến chuyện nó cao sang hay thấp kém, nếu cứ phân loại cao quý hay

thấp hèn rồi mới thích thì đâu còn là thích thật lòng? Hễ cao quý thì thích, thấp kém thì chê, thích như thế cũng đã thêm vài phần dối trá.” Dứt lời, mặt liền tỏ vẻ chính nghĩa thẳng thắn.

“Bản thân là tục nhân, lại cứ muốn kéo ra một đồng ngục biện, trăm thật không biết nên nói nàng thế nào nữa.” Phong Cần cười cười, có điều, rõ ràng biết Trang Lạc Yên chỉ tiện miệng ngục biện, không hiểu sao vẫn khiến hắn nhớ đến Từ chiêu dung, sau đó đột nhiên cảm thấy bản thân cũng tán thành loại ngục biện này của Trang Lạc Yên.

Hai người thưởng thức từ “Tây giang nguyệt” tới “Phi hoa điểm thúy”, hết “Phi hoa điểm thúy” lại nghe sang “Hàn nha hí thủy”, Phong Căn thấy đôi mắt ban đầu vốn mở to tròn nay đã híp lại thành hình cung, rốt cuộc phất tay cho nhạc công tì bà dừng lại, hỏi Trang Lạc Yên: “Ái phi đến đây có việc gì?”

Trang Lạc Yên đưa mắt lướt qua mỹ nữ ôm đàn tỳ bà đứng một bên: “Tính toán nhỏ nhỏ của thiếp vẫn bị Hoàng thượng nhìn thấu rồi.”

Phong Căn cười cười: “Tâm tư

của nàng, trăm làm sao không hiểu, nói đi.” Dù không hiểu được bảy phần thì cũng có ba phần hiểu rõ.

“Thiếp tới là thay tí tí yêu cầu một ân điển.” Trang Lạc Yên đứng dậy hành lễ với Hoàng đế, tuy sắc mặt Hoàng đế không có gì thay đổi nhưng nàng nhạy cảm nhận ra, tâm tình hắn đã có một chút biến hóa nho nhỏ, “Tình cảm của thiếp và tí tí vốn không tốt, sau khi vào cung thì càng tệ hơn.”

Phong Cận không ngờ Trang Lạc Yên thẳng thắn như vậy, không có lấy nửa câu vòng vo ẩn ý.

“Thiếp là con chính thất, tử tử là con thị thiếp, mẫu thân của tử tử xuất thân thấp kém nhưng thủ đoạn lại cao, khi còn bé, có một thời gian dài thiếp luôn thấy mẫu thân mình vì mẫu thân của tử tử mà lén lút khóc, đến tận khi phụ thân phát hiện bà ấy muốn hại mẫu thân thiếp thì mới thu lại tâm tư.” Giọng Trang Lạc Yên đã nhuốm đầy thương cảm và bất cam, “Giờ đây chuyện dĩ vãng tuy đã xa, thế nhưng quan hệ giữa thiếp và tử tử vẫn không thể hòa hoãn. Sau này thiếp vào cung lại càng phát sinh nhiều chuyện không thoải mái với tử tử, hai người bọn thiếp tuy là tử

muội mà quan hệ còn không được như người dung.”

“Tỉ tỉ oán thiếp, thiếp cũng không thích tỉ ấy. Chỉ là hôm nay tỉ ấy đi rồi, thiếp lại không hề cảm thấy vui vẻ chút nào, có lẽ bởi vì tỉ ấy có ngày hôm nay, thiếp cũng phải chịu một phần trách nhiệm, hoặc là bởi vì tỉ ấy cũng họ Trang. Điều thiếp cầu xin cho tỉ tỉ không nhiều, chỉ cầu Hoàng thượng ban cho tỉ tỉ một ân điển, cho tỉ ấy được vinh táng.” Trang Lạc Yên nói xong, chậm chậm quỳ xuống.

Phong Cần đã nghĩ Trang Lạc

Yên có thể tới cầu ân điển cho Trang quý nhân, sắm vai tử muội tình thâm trước mặt hắn. Nhưng không ngờ, Trang Lạc Yên quả có tới cầu ân điển nhưng ý trong lời nói hoàn toàn không muốn giải bày tình tử muội với Trang quý nhân mà như thế nể mặt người một nhà nhiều hơn.

Trang Lạc Yên nói thành thật như vậy khiến ngay khi ấy Phong Cẩn thật không biết nên tỏ vẻ thế nào, trong cung có bao nhiêu nữ tử, nhưng có ai dám nói thẳng thắn trước mặt hắn đến thế, thật đúng là đặc biệt.

“Nàng cũng biết trước đó trẫm đã nói dùng nghi lễ quý nhân an táng cho tử tử nàng?” Phong Cần thông dong nhìn Trang Lạc Yên, vẻ mặt khiến người ta không nhìn ra hắn đang giận hay đang vui.

“Thiếp biết, thiếp khiến Hoàng thượng khó xử rồi.” Trang Lạc Yên dập đầu một cái.

“Mà thôi, tâm tình của nàng, trẫm cũng hiểu phần nào.” Hắn là con chính thất, trước khi đăng cơ cũng từng bị con trai phi tần khác làm hại, nhưng ngày Cẩu vương thật sự chết đi rồi, trong lòng hắn

cũng không thấy thỏa mãn hay dễ chịu hơn. “Nàng đã cầu xin cho Trang quý nhân, trăm cảm động trước tấm lòng của nàng, truy phong Trang quý nhân làm tiệp dư, lấy nghi lễ dành cho đức tần để hạ táng.”

“Thiếp cảm tạ long ân của Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên ngẩng đầu lên, lần thứ hai dập đầu xuống thêm.

Phong Cẩn thở dài, tự tay đỡ nàng đứng dậy: “Trên mặt đất thoải mái lắm à, nàng quỳ xuống là không muốn đứng lên?”

“Thiếp...thiếp chỉ cảm thấy mình đã làm khó Hoàng thượng...”
Trang Lạc Yên tỏ vẻ vừa cảm động vừa hổ thẹn, mắt vẫn không dám ngược lên nhìn Hoàng đế.

Phong Cẩn lại bật cười, kéo người con gái ấy vào lòng, người này, có đôi lúc thật sự hợp ý hẳn đến khó hiểu.

Đầu buổi chiều, các phi tần trong cung đều biết, sau khi Chiêu hiền dung tới cung Kiền Chính, Trang Uyển Thanh vốn không được truy phong nay đã thành tiếp dư, thậm chí còn được dùng quy chế

dành cho đức tần để hạ táng.

Sự thay đổi này khiến người trong hậu cung lần thứ hai cảm thán, Chiêu hiền dung thật đúng là được sủng ái, đồng thời cũng cảm thấy thật đáng cười. Trang Uyển Thanh chỉ e có chết cũng không ngò, người có thể khiến nàng ta ra đi trong danh dự lại là muội muội mà mình hận nhất.

Hoàng hậu lại cảm thấy hơi khó hiểu, Trang Lạc Yên chạy tới trước mặt Hoàng thượng cầu ân điển làm gì, chẳng lẽ muốn diễn một màn tử muội tình thâm để Hoàng thượng

nghĩ nàng ta trọng tình trọng nghĩa? Nếu vậy thì màn kịch này có vẻ hơi vụng về quá rồi, Hoàng thượng đâu phải người trọng tình đến thế.

“Hòa Ngọc, đi mời Hiền quý phi tới đây.” Hoàng hậu mở miệng, mọi chuyện trong cung gần đây càng lúc càng phức tạp, sắp tới lại có người mới vào cung, không biết hậu cung sẽ loạn thành thế nào đây.

Kỳ thực, không chỉ Hoàng hậu không rõ, ngay cả người hầu bên cạnh Trang Lạc Yên cũng không hiểu.

Vân Tịch và Thính Trúc thấy chủ tử đến cung Kiền Chính cầu ân điển cho tử tử rồi, lại thay một bộ váy màu nhạt, tháo bớt trang sức lộng lẫy, sau đó tới Đoan Bản trai, lại càng thấy khó hiểu hơn.

Vì Hoàng thượng lại hạ ý chỉ truy phong, điện Trung Tĩnh phải sửa sang lại linh đường vốn trông có vẻ nghèo nàn của Trang Uyển Thanh thành linh đường theo quy chế dành cho đức tần, phối hợp với người hầu khóc than, làm cho Đoan Bản trai vốn khá cũ nát nay thoát nhìn cũng chỉnh tề sạch sẽ hơn nhiều.

Khi Trang Lạc Yên đến Đoan Bản trai, đã có vài phi tần phân vị thấp đang tế bái, thấy nàng đi vào, bọn họ đều đứng lên chào hỏi, không dám sơ suất.

Trang Lạc Yên nhìn khắp linh đường một lượt, nét mặt không có nhiều cảm xúc, lấy giấy tiền thả vào bồn đồng, nhìn ngọn lửa bốc lên cao. Nàng không cố tình tỏ vẻ đau buồn thương tâm, chỉ đứng một lát, nhìn quan tài đặt trong linh đường một lần rồi quay người rời khỏi Đoan Bản trai.

Ra khỏi cổng, Thính Trúc không

nhìn được buột miệng nói ra nghi hoặc trong lòng: “Nương nương, người làm như vậy...?”

“Dầu gì cũng từng là tử muội, cái gì nên làm thì vẫn phải làm thôi.” Trang Lạc Yên đơn giản trả lời, nhưng thực ra chỉ bản thân nàng mới hiểu, đây là một nước cờ hiểm, đi đúng, có thể khiến Hoàng đế nảy sinh cảm giác ‘hai chúng ta cùng cảnh ngộ’, đi nhầm, sẽ bị Hoàng đế chán ghét mà bỏ rơi, may là nước cờ này nàng đi đúng rồi.

“Đây chẳng phải Chiêu hiền dung sao?” Tô tu nghi ngồi kiệu, từ

trên cao nhìn xuống Trang Lạc Yên một cái rồi mới chậm rãi đi xuống, thi lễ với nàng, nhìn về phía sau lưng nàng hỏi: “Nương nương từ Đoan Bản trai về?”

“Ánh mắt Tô tu nghi tốt thật.” Trang Lạc Yên cười cười, không để tâm đến sự thiếu lễ độ của ngài ta.

“Nương nương và Trang tiếp dư quả là một đôi tử muội thân thiết.” Tô tu nghi nói rất châm chọc, “Không chỉ thay Trang tiếp dư cầu ân điển mà còn tự mình tới tế bái.” Ả đàn bà này thật giỏi diễn trò,

chẳng lẽ chuyện chỉ trong một thời gian ngắn mà Trang Uyên Thanh đã chết lại không liên quan tới nàng ta?

“Ô tu nghi và Thục quý phi nương nương chẳng phải cũng là một đôi tử muội thân thiết đó sao?” Trang Lạc Yên cười ôn hòa, như thể không nghe ra sự châm biếm phía sau lời nói của Ô tu nghi.

“Ta và tử ấy đương nhiên thân thiết.” Ô tu nghi đáp trả bằng chính những lời này, vẫn cảm thấy Trang Lạc yên nói vậy là có gì đó bất thường, song lại không biết nên nói

gì tiếp theo, muốn tỏ vẻ bực bội bỏ đi thì địa vị lại không bằng người ta, cuối cùng chỉ đành cứng cổ đứng đó.

Trang Lạc Yên thấy Tô tu nghi như vậy, bắt đầu hoài nghi Thục quý phi giữ loại người này bên cạnh làm gì, lẽ nào dùng làm vật tham chiếu, để tự đề cao chỉ số thông minh của bản thân nàng ta?

“Tình cảm gắn bó giữa Tô tu nghi và Thục quý phi tất nhiên không thể nghi ngờ.” Trang Lạc Yên cười càng ôn hòa, “Nói vậy thường ngày Thục quý phi cũng

quan tâm đến Tô tu nghi nhiều.” Nếu không có Thục quý phi bao bọc, với cái đầu thế này, không biết đã gây thù hận với bao nhiêu người rồi.

Lần này Tô tu nghi sao còn không nghe ra sự châm chọc trong lời nói của Trang Lạc Yên, nhưng nàng ta lại không thể phản bác. Ở trong cung, địa vị của nàng ta không tính cao, cũng không phải được sủng ái đặc biệt, các phi tần khác sợ nàng ta, né tránh nàng ta không phải vì quan hệ giữa nàng và Thục quý phi sao? Nhưng dù đúng là vậy, nàng ta vẫn cảm thấy không

cam lòng.

“Bổn cung còn có việc, đi trước một bước, xin Tô tu nghi tự nhiên.” Trang Lạc Yên gật đầu cười với đối phương, sau đó vịn tay Vân Tịch đi trước.

Tô tu nghi cảm hận nhìn chằm chằm bóng lưng Trang Lạc Yên, như thể muốn lột nụ cười đáng ghét trên mặt người kia xuống, bởi vì nụ cười ấy khiến nàng ta cảm thấy bản thân không đáng một đồng.

“Tô chủ tử, nương nương mời người mau tới cung An Thanh ạ.”

Đúng lúc này, một cung nữ vội vã đi tới, vừa hành lễ vừa nói, “Nương nương có chuyện tìm người.”

“Ta biết rồi.” Tô tu nghi không vui, vùng vằng đáp.

Cung nữ này rất nhanh lùi qua một bên, song nàng vẫn nghe ra nổi tức giận và không cam lòng trong giọng nói của Tô tu nghi hôm nay.

Sau một bụi hoa cách đó không xa, Hiền quý phi vịn tay cung nữ, nửa cười nửa không nhìn màn kịch vừa phát sinh, đợi Trang Lạc Yên và Tô tu nghi đều đi khuất, nàng ta mới chậm chậm nói: “Chiêu hiền

dung này nói rất đúng, tở muội họ Tô không chắc đã thân thiết đến thế.”

“Nương nương, vì sao Chiêu hiền dung lại cố tình gây xích mích quan hệ của hai người bọn họ?” Cung nữ đi bên Hiền quý phi không hiểu.

“Có lẽ vì Tô tu nghi nói quá không nể mặt chẳng,” Chân mảy Hiền quý phi thoáng nhếch lên, “Huống chi Chiêu hiền dung gây xích mích khi nào, những lời vừa rồi đâu có gì sai, nếu là có vấn đề thì chỉ có thể trách người nghe

không rõ, tâm tư bất chính nên mới nghĩ nhiều mà thôi.”

Cung nữ không hỏi gì thêm, suy nghĩ một chút mới nói: “Đúng rồi, nương nương, vừa rồi Hoàng hậu nương nương phái người tới nói, bảo người có thời gian thì tới cung Cảnh Ương đây ạ.”

Hiền quý phi bình thản bảo: “Nếu như vậy, người bảo người tới cung Cảnh Ương, nói bốn cung hôm nay không được khỏe, sáng sớm mai sẽ tới.”

Hoàng hậu luôn là vậy, coi mình như một con chó trong tay nàng ta,

gọi thì tới, đuổi phải đi, đã mấy năm nay rồi, cũng đến lúc để nàng hít thở thoải mái một chút chứ!

Huống chi, có ai muốn làm chó của người khác cả đời?

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nghe người của Hiền quý phi báo lại xong, nhìn chăm chăm cung nữ trước mắt, đến khi đối phương bồn chồn thấp thỏm mới chậm rãi nói: “Nếu chủ tử nhà ngươi không khỏe, bảo nàng ta tĩnh dưỡng cẩn thận đi.” Nói xong, gọi Hòa Ngọc tới, “Hòa Ngọc, lấy mấy món dược liệu bồi bổ thân thể đưa tới cho

Hiền quý phi đi.”

Hòa Ngọc lui ra rồi, Hoàng hậu mới nói với cung nữ đang quỳ trước mặt: “Ngoài ra, người về nói với chủ tử người, phải nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai cũng không cần tới thỉnh an bốn cung, chăm sóc tốt cho thân thể mới là chuyện quan trọng hơn.”

Giọng điệu của Hoàng hậu rất ôn hòa, tràn ngập ân cần quan tâm, nhưng cung nữ đang quỳ trên sàn lại run rẩy cả người, không biết chuyện gì xảy ra.

Chờ Ngọc Hòa đưa tặng được

liệu quay về, Hoàng hậu uể oải tựa người trên tháp quý phi, hai cung nữ quỳ hai bên đấm bóp chân, hỏi Hòa Ngọc: “Bệnh của Hiền quý phi có nặng không?”

“Bẩm nương nương, Hiền quý phi nhờ nô tì chuyển lời với nương nương, bệnh của nàng ấy không quá đáng ngại, khiến nương nương lo lắng rồi, còn nói thỉnh an là quy củ, tuy nương nương yêu thương nàng ấy nhưng cũng không thể tỉnh lược được.” Hòa Ngọc bình tĩnh trả lời.

“Nàng ta thật là biết lễ.” Hoàng

hậu lạnh nhạt nói một câu, nét mặt lại lộ một ý cười đầy giấu cợt.

Hòa Ngọc do dự nhìn Hoàng hậu: “Nhưng nô tì thấy, Hiền quý phi hình như mới ở bên ngoài về, bởi vì giày nàng ấy còn dính dấu bùn.”

“Thế à, có lẽ là trên đường đi thấy không được khỏe cũng chưa biết chừng.” Hoàng hậu nhắm mắt lại, nụ cười trên môi càng thêm rõ nét nhưng lại mang theo cảm giác lạnh lẽo.

Giờ đây cánh cứng cáp rồi, muốn đối nghịch với nàng, có chuyện dễ

dàng như vậy sao?

***

Ngày Trang Uyên Thanh được đưa vào lăng phi tần, Trang Lạc Yên đứng trong Vọng Nguyệt các nhìn theo đội ngũ đưa ma, gió sớm mai thổi khiến người ta thấy lạnh lạnh, để cho cả trái tim nàng cũng ngội lạnh theo.

“Nương nương, ta về thôi.”
Thính Trúc khoác lên vai Trang Lạc Yên một chiếc áo choàng, liếc mắt về phía đội ngũ đưa ma đã đi khuất bóng, “Hậu cung là như thế đó, được sủng ái liền có thể quyền quý

vang danh, thất sủng thì người người đều có thể lấn lướt. Hôm nay người không tính kế hại kẻ khác, ngày mai kẻ khác sẽ không bỏ qua người.”

Trang Lạc Yên quay đầu đi xuống lầu, đột nhiên thấy rất nhiều xe ngựa đi vào từ cửa Đông, liền hỏi: “Xe ngựa kia chở gì vậy?”

“Nương nương quên sao, hôm nay là ngày tuyển tú vào cung, trong xe ngựa có lẽ có vài người là con gái các quan viên, nếu được Hoàng thượng coi trọng sẽ được giữ lại trong cung.” Thính Trúc

nhìn xe ngựa lần lượt vào cửa, phía sau xe ngựa là một mặt trời chậm chậm nhô lên.

Dù có mặt trời làm nền, đoàn xe này lại vẫn không khiến người ta thấy được một tia sinh cơ.

Trang Lạc Yên trầm mặc nhìn cảnh tượng kia, lại có thêm một đám nữ tử chuẩn bị mất tự do, đời này sẽ phải sống trong tranh đấu.

“Nương nương không cần lo lắng, mặc dù có người mới vào cung, địa vị của người trong lòng Hoàng thượng sẽ không thay đổi.” Thính Trúc thấy Trang Lạc yên im

lặng nhìn, cho là nàng lo lắng chuyện trong cung có thêm người mới, nhìn không được bèn lên tiếng khuyên giải, “Thục quý phi của cung An Thanh vẫn được Hoàng thượng sủng ái như vậy, mấy năm nay trong cung thêm nhiều người mới nhưng không thấy Hoàng thượng lãnh đạm chút nào với nàng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười: “Em nghĩ đi đâu thế, ta chỉ cảm khái một chút mà thôi.”

Cảm khái gì cơ? Thính Trúc không hiểu.

Quay người đi xuống, Thính Trúc chột nghe được chủ tử nhà mình nói một câu.

“Mùa xuân qua đi, hoa dù đẹp đến đâu rồi cũng úa tàn, thật là đáng tiếc.”

Trên điện Loan Hòa, hai mươi ba nữ tử mặc áo gấm đứng xếp hàng, dung mạo mỗi người đều không tầm thường, ánh mắt quan sát nhau thoáng biểu lộ địch ý, nhưng trong trường hợp này không ai dám làm bậy, đều ngoan ngoãn cúi thấp đầu, chờ các vị nương nương tới.

Những dịp thế này, các phi tần

từ nhị phẩm trở lên đều sẽ có mặt, những nữ tử kia tuy tuổi còn trẻ, tinh thần hăng hái nhưng cũng biết mình không thể làm mất lòng những vị nương nương có địa vị cao như vậy.

“Từ chiêu dung tới.”

Các nữ tử đều đứng lên hành lễ, cẩn thận quan sát vị Từ chiêu dung này, uyển chuyển như cành liễu trong gió, văn nhã và phong lưu không thể nói thành lời.

Từ chiêu dung liếc nhìn những tú nữ đứng đó, trên gương mặt yếu đuối lại xuất hiện một tia cao ngạo.

“Thục quý phi tới.”

Các tú nữ ở đây đều biết Thục quý phi là một phi tần cực kỳ được sủng ái, khi thấy rõ vị này, ai nấy đều không khỏi tự ti mặc cảm. Vị Thục quý phi này ăn vận không lộng lẫy quý giá nhưng lại xinh đẹp rạng rỡ át đi tất cả, làm cho ai nấy đều không nhìn được mà tránh đi, không dám ganh đua.

“Chiêu hiền dung tới.”

Nghe tiếng truyền báo này, chư vị tú nữ lần thứ hai cẩn thận lên tinh thần, vị này mặc dù phân vị

kém Thục quý phi nhưng mới vào cung hơn một năm đã tấn đến vị trí “hiền dung”, lại được Hoàng thượng cực kỳ sủng ái, trước khi vào cung, người nhà đã từng dặn các nàng, không thể đắc tội vị này.

Khi vị Chiêu hiền dung đi đến, các tú nữ đều cảm thấy, vị hiền dung này mặc dù không xinh đẹp như Thục quý phi nhưng cũng có điểm đặc biệt riêng, nhất là đôi mắt linh hoạt như biết nói cùng với cảm giác ôn hòa phát ra từ nàng ta.

“Chư vị cô nương không cần đa lễ.” Chiêu hiền dung vừa mở

miệng, mọi người đều cảm nhận được sự tươi mát trong lành trong giọng nói của nàng ta, mặc dù không phải là loại âm thanh hiếm gặp nhưng lại có thể khiến người nghe sáng khoái trong lòng. Có thể thấy, vị Chiêu hiền dung được thánh sủng như ngày nay đúng là phải có vài điểm khác biệt và vượt trội.

Trang Lạc Yên mặc cho những nữ tử trẻ bên dưới quan sát mình, quay sang chào hỏi mấy vị phi tần ở đây rồi chọn vị trí thích hợp ngồi xuống, thấy đối diện mình là vị Từ chiêu dung yếu điệu mong manh

như liễu trong gió, nàng chậm chậm, chậm chậm dời tầm mắt đi.

Chốc lát sau, các phi tần khác cũng đến đông đủ, Hoàng hậu vịn tay cung nữ đi tới, kế tiếp là chờ “món đồ dùng công cộng của các phi tần” - Hoàng đế, xuất hiện là đủ bộ. Còn vị mẹ đẻ của Hoàng đế, tức Thái hậu đương triều, vị này tỏ ý muốn thành tâm lễ Phật, không nhúng tay vào việc hậu cung.

Lần này Hoàng đế mang một đám vợ nhỏ đến chọn vợ nhỏ hơn, cục diện quả là không được hài hòa cho lắm. Trang Lạc Yên liếc nhìn

hơn hai mươi nữ tử xinh đẹp đứng chờ bên dưới, không biết mỹ nhân nào sẽ bị quăng vào chiến trường mang tên “hậu cung” này đây.

Nàng thấy tiếc cho những nữ tử kia, nhưng các giai nhân ở đây đều ấp ủ chí lớn trong lòng, thật đúng với câu “người không phải cá sao biết niềm vui của cá”.

“Mới rồi bốn cung thấy hoa trong ngự hoa viên đã nở khá nhiều, quả là muôn hồng nghìn tía, làm người xem hoa mắt.” Hoàng hậu nhìn xuống bên dưới, “Xem ra gần đây là ngày lành để ngắm hoa.”

“Hoàng hậu nương nương là người thương yêu hoa, đương nhiên thưởng thức được cái đẹp của mọi loài hoa.” Trên môi Thục quý phi thoáng nở nụ cười nhẹ, không nhìn đám nữ tử mơn mớn dưới kia, “Tần thiếp là người đơn giản, thích hoa cũng chỉ thích một hai loài, những loài khác dù nở đẹp đến đâu, trong mắt tần thiếp vẫn không coi là đẹp.”

“Thục quý phi chung tình như vậy rất tốt.” Hoàng hậu cười cười nhìn lại Thục quý phi, “Ngày mai bốn cung thiết yến hội ngắm hoa ở ngự hoa viên, muội nhất định phải tận

tình thương thức thứ mình thích đấy.”

Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, chẳng muốn nghe trận đấu khẩu của Hoàng hậu và Thục quý phi, thỉnh thoảng nhìn các mỹ nhân bên dưới, chờ Hoàng đế tới chọn người đóng gói mang đi.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Chính chủ cuối cùng cũng tới, Trang Lạc Yên cùng mọi người đồng loạt đứng dậy hành lễ, nhìn Hoàng đế xuyên qua một đám mỹ nhân, đến ngồi vào chiếc ghế lim to vàng khắc rồng.

“Miễn lễ cả đi.” Phong Cẩn hỏi hột liếc nhìn những nữ tử đứng bên dưới, ánh mắt lại nhanh chóng chuyển sang các phi tần đang ngồi, “Hoàng hậu có thấy ai hợ ý?”

“Thiếp nghĩ những nữ tử này đều có mặt tốt riêng, vẫn là để Hoàng thượng tự mình xem xét thì hơn ạ.” Hoàng hậu đáp lời một cách cẩn trọng.

Trang Lạc Yên quét mắt nhìn vị Hoàng đế toàn thân đều in một dấu “cận bã” này, tính để vợ cả chọn vợ bé cho chồng, loại chuyện này quá độc ác rồi, xem ra Hoàng hậu

chuyến này không được dễ chịu lắm đây.

Từ xưa đến nay, không biết đã có bao nhiêu Hoàng hậu tài đức mà bất hạnh thiệt thòi bởi một tay Hoàng đế cặn bã; không biết có bao nhiêu nữ tử từng đồng cam cộng khổ với vị Đế vương khai quốc, cuối cùng lại trở thành một Hoàng hậu không có được yêu thương, sống trong lẻ loi hiu quạnh, còn phải gồng mình tranh đấu với các phi tần trẻ tuổi hơn.

Loại boss có tên “Hoàng đế” này, đối với nữ tử nói chung, đại thể

như sau: Thuộc tính - cận bã, máu nhiều, điểm công kích cao, thực sự rất khó giải quyết.

Ngay khi Trang Lạc Yên đang lầm bầm chửi rủa trong bụng, Hoàng đế đã bắt đầu chọn mỹ nhân rồi. Mỗi tú nữ bước lên, thái giám lại đọc tên, tuổi, gia cảnh, sau đó do Hoàng đế quyết định ở lại hay không ở.

“Hoa Hồng Tụ, mười bảy tuổi, thiên kim thị lang bộ Lễ.”

“Thần nữ Hoa Hồng Tụ bái kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, bái kiến Hoàng hậu nương

nương, nương nương thiên tuế, bái kiến các vị nương nương.”

Có câu “Bích sa đãi nguyệt xuân điều sắt, hồng tỵ thêm hương dạ đọc thư.”^(*), Trang Lạc Yên nghe đến tên này, hơi sững sờ nhìn xuống, cha mẹ nhà nào nóng ruột lấy cho con gái cái tên thoát nghe thì tưởng văn nhã nhưng kỳ thực lại khá lỗ mãng này?

(*) Đây là một cặp câu đối về hôn nhân.

Cô gái quỳ bên dưới mặc một bộ váy lụa hồng phấn, tóc vấn trể bên tai đơn giản, lọn tóc đen rủ xuống bên vành tai làm tôn lên nước da vô

cùng mịn màng trắng trẻo, gương mặt nhỏ nhắn cân đối tuy không đến mức khuynh quốc khuynh thành nhưng lại rất thanh thuần ngọt ngào.

“Nàng tên là Hồng Tụ?” Phong Căn nhìn nữ tử phía dưới, “Hồng Tụ trong ‘Hồng tụ thêm hương’ ư?”

“Bẩm Hoàng thượng, tên thần nữ quả đúng là Hồng Tụ này ạ.” Thiếu nữ ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng đế, vẻ mặt hồn nhiên ngây thơ.

Đêm tuyết đọng sách cấm, hồng

tụ điểm hương đêm... Trang Lạc Yên nhìn thiếu nữ cười ngậy thơ thiện lương, thâm nhủ, nàng ta không biết là thực không hiểu được hay giả vờ ngậy thơ đây?

Phong Cẩn gật đầu, bình thản nói: “Lưu lại đi.”

Thái giám phục vụ đứng bên cạnh lập tức ghi lại tên Hoa Hồng Tụ, sau đó gọi người tiếp theo.

Gọi liên tiếp vài người vẫn không thấy Hoàng đế gật đầu thêm một lần, lúc này được giữ lại chỉ có thiên kim thị lang bộ Lễ là Hoa Hồng Tụ và thiên kim quan tế tửu

của Quốc tử giám là Nghiêm Ngũ Thiên.

Các tú nữ càng ngày càng ít, mà ở lại vẫn chỉ có hai người, sắc mặt các phi tần ngồi đây đều không đến nỗi khó coi, cho đến khi nữ tử cuối cùng tiến lên.

“Ninh Sanh Dụ, mười tám tuổi, thiên kim Thiếu khanh Đại Lý tự.”

Nếu để Trang Lạc Yên lấy từ nào hình dung Ninh Sanh Dụ, thì chỉ có một từ “mỹ nhân tuyệt thế” là thích hợp nhất. Nàng Ninh Sanh Dụ này không chỉ có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành mà còn có vẻ xuất

trần thanh tao, những người ngồi đây không ai có thể so được.

Chưa nói các phi tần khác, ngay cả Thục quý phi cũng tối sầm mặt lại, một nhan sắc như vậy vào cung, chỉ e mọi người đều phải nhường một bước.

Phong Cẩn nhìn chăm chăm nữ tử tên Ninh Sanh Dụ này một lúc, mới chậm rãi mở miệng: “Lưu lại đi.”

Trang Lạc Yên phát hiện Hoàng đế nhìn ngắm Ninh Sanh Dụ một lúc, trong mắt tuy có hơi chút giật mình trước sắc đẹp này nhưng

không đến mức như thấy tiên nữ, có thể cho rằng, đồng chí Hoàng đế này nhất định sẽ không trở thành một Hoàng đế vì sắc đẹp mà hại nước hại dân.

Hoàng hậu hơi chếch mắt nhìn Thục quý phi, tán thưởng: “Nhan sắc của vị Ninh cô nương này quả là xuất chúng.”

“Cũng chỉ thường thường mà thôi.” Phong Cận lạnh nhạt vung tay áo, “Vậy giữ lại ba người này đi, hậu cung của trẫm cũng đã đông đúc rồi không cần thêm quá nhiều người.”

“Thiếp biết Hoàng thượng quan tâm chính sự, nhưng cũng phải chú ý thân thể” Hoàng hậu mở lời khuyên.

“Trẫm biết, Hoàng hậu không cần lo lắng cho trẫm.” Hoàng đế nhìn xuống những người còn đang đứng đó, “Giải tán đi thôi, trẫm cũng nên về điện Cần Chính xử lý chính vụ rồi”

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Hoàng hậu và các phi tần đứng dậy hành lễ, dõi mắt theo bóng Hoàng đế phóng khoáng đi xa dần.

Ra khỏi điện Loan Hòa, Trang

Lạc Yên ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, nói với Thính Trúc đi phía sau: “Hôm nay thời tiết thật đẹp, chi bằng tới mảnh đất trống phía sau cùng chúng ta thả diều đi.”

Thính Trúc và Vân Tịch nhìn trời một lát, Vân Tịch nói “Đúng là ngày thích hợp để thả diều đấy ạ.”

Phong Cẩn xử lý xong tấu chương khẩn cấp, ra khỏi điện Cẩn Chính, lơ đãng ngẩng đầu, chợt thấy trên không trung có một con diều hình khổng tước sặc sỡ đang bay lượn, nheo mắt nhìn một lát:

“Nơi nào thả điều vậy?”

“Bầm Hoàng thượng, theo nô tài thấy, đây là thả từ cung Hi Hòa.” Cao Đức Trung ngẩng đầu nhìn một cái, nói tiếp, “Hôm nay thời tiết thật dễ chịu, thảo nào Chiêu hiền dung muốn thả điều cho vui.”

“Đã vậy, trẫm cũng đi xem một chút.” Phong Cận nổi hứng thú, mới đi được mấy bước đã thấy Hoàng hậu cùng một đoàn cung nữ thái giám khoan thai đi tới, hắn đành dừng lại đợi Hoàng hậu.

“Thiếp xin bái kiến Hoàng thượng.” Hoàng hậu bước lên hành

lẽ.

“Hoàng hậu có việc cần gấp lắm?” Phong Cận nhìn Hoàng hậu một cái, sau đó chuyển mắt lên con diều đang bay lượn trên bầu trời.

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp chỉ muốn hỏi về phân vị của mấy tú nữ mới vào cung, Hoàng thượng chuẩn cho các nàng ấy phân vị nào?” Hoàng hậu ngược lên theo đường nhìn của Hoàng đế, thấy được con diều khổng tước xinh đẹp đang chao liệng.

“Có gì cần hỏi, chỉ là mấy người mới vào cung, Nghiêm Ngữ Thiên

và Hoa Hồng Tụ đều phong tài nhân, Ninh Sanh Dụ có nhan sắc không tầm thường, phong quý nhân đi.” Phong Cần thu lại ánh nhìn, “Hoàng hậu nếu không còn việc gì thì lui ra đi.”

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu thoáng cứng lại, lễ phép chào Hoàng đế rồi lặng lẽ lui về, tới nơi khuất tầm nhìn của Hoàng đế, nàng mới ngẩng đầu lần nữa nhìn cánh diều trên bầu trời, mặt không hề có một chút cảm xúc, cất giọng hỏi: “Đó là người cung nào thả?”

“Bẩm nương nương, theo nô tì

thấy là của cung Hi Hòa.” Hòa Ngọc nói một cách trào phúng, “Chiêu hiền dung thật là hào hứng.” Lúc này còn muốn thả điều gì chứ, không biết là vui vẻ thật hay là vờ vịt cho người xem.

Hoàng hậu nhìn khổng tước trên không trung chấp chới bay, ánh mắt nổi lên thật nhiều cảm xúc lạ: “Trong hậu cung này, ai có thể không hào hứng cho được?”

Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, vào đến hậu viện, chợt nghe thấy tiếng cười của Trang Lạc Yên, thuần túy là vui vẻ và thoải mái.

“Nương nương, người thả lỏng dây thêm một chút, gió đang lớn đấy, cẩn thận đứt dây.”

“Yên tâm, yên tâm, ta biết thả thế nào mà. Ôi, Thính Trúc, chim én của em còn chưa chịu bay lên kìa.”

Nghe được đoạn đối thoại ngây thơ như thiếu nữ này, Phong Cẩn chợt nhớ, Chiêu hiền dung của hắn cũng chỉ mới mười tám tuổi hoa, vẫn còn là tuổi ngây thơ trong sáng.

Nhấc chân bước vào hậu viện, thấy Trang Lạc Yên sắc mặt hồng hào, búi tóc hơi rối, ngồi ngay trên cỏ không hề để ý đến hình tượng,

ánh mặt trời chiếu vào mặt hắt, sáng đến lóa mắt.

***

“Ái phi hôm nay hào hứng thật.”

Bỗng nhiên quay đầu lại, Trang Lạc Yên đứng dưới ánh mặt trời, nhìn Hoàng đế dưới tán cây, cười tươi sáng, bước tới thi lễ: “Thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

Sau khi Hoàng đế miễn lễ cho nàng, Trang Lạc Yên kéo sợi dây điều trên tay, nghiêng đầu nhìn Hoàng đế: “Hoàng thượng có muốn thả điều không, chỗ thiếp vẫn còn

một cái đấy, tiếc là không phải loại
thiếp thích, nhưng có lẽ những thứ
oai phong dũng mãnh sẽ hợp với sở
thích của Hoàng thượng chăng?”

Phong Cần lại nổi hứng thú, hỏi:
“Thế à, là con điều hình gì?”

Phúc Bảo đứng bên cạnh phục
vụ bèn dâng con điều lên, Phong
Cần lướt mắt nhìn thoáng qua, lập
tức cười lớn, hắn còn tưởng là hình
con hổ hay sư tử gì đó, ai dè lại là
một con hãn huyết bảo mã.

“Hoàng thượng là thiên tử, thiên
tử phải quản lý vạn dặm giang sơn,
cưỡi một con hãn huyết bảo mã chỉ

là chuyện vặt thôi đúng không?” Trang Lạc Yên nói đến đó, cười cười đắc ý, “Huống chi con hãn huyết bảo mã thiếp tặng Hoàng thượng còn biết bay nữa, chẳng phải chính là thiên mã trong thần thoại đó sao, thiên tử cùng thiên mã, quả là một đôi trời sinh.”

“Đây là lần đầu trăm được biết, *một đôi trời sinh* còn có thể trong tình huống này đây.” Phong Cẩn nhận con điều, tử mĩ ngấm một chút, tỏ vẻ hơi ghét bỏ, nói, “Con ngựa này là nô tài nào vẽ, cái bụng tròn như bụng heo.”

Phong Cấn vừa dứt lời, sắc mặt Thính Trúc và Phúc Bảo lập tức trở nên rất quái dị.

Từ sắc mặt cung nhân nhìn ra vấn đề, khéo miệng Phong Cấn thoảng giật giật, chỉnh lại sợi dây trong tay, nhớ đến bức tranh do Ninh Phi vẽ, thứ đồ chơi này của Trang Lạc Yên quả thật là không thể so sánh. Trong lòng thì nghĩ vậy, ngoài miệng hắn vẫn bồi thêm một câu: “Mập thì có mập nhưng nhìn qua coi như cường tráng, thiên mã quả là không giống vật phàm.”

Lần này đổi sang Cao Đức Trung

thay đổi sắc mặt, trở nên rất kỳ quái, đôi mắt không to lắm của ông ra sức trợn lên nhìn con hãn huyết bảo mã kia, rồi lại cảm khái trong lòng, thế mà Chiêu hiền dung còn không biết xấu hổ nói đó là hãn huyết thiên mã, gọi hãn huyết thiên trư thì đúng hơn. Bảo sao Chiêu hiền dung không muốn dùng con điều này, là chê nó xấu đấy thôi. Ấy thế mà Hoàng thượng còn tìm được “ưu điểm” của bức tranh xấu không để đâu cho hết này rồi an ủi Chiêu hiền dung, e là chỉ Hoàng thượng mới có khả năng này.

Một ngày xuân trong xanh tươi

đẹp, tuần nam mã nữ quần quýt thân mật tắm mình trong ánh nắng chan hòa cùng thả diều, có thể coi là một hình ảnh đẹp đẽ, bay trên bầu trời không phải rồng và phượng mà là tuần mã cùng khổng tước khiến người ta cảm thấy tự nhiên hơn nhiều.

“Rớt, rớt, Hoàng thượng người phải chạy vài bước nữa đi, không thì ngựa bay không bay nổi nữa đó.”

“Nhanh nữa lên, nhanh nữa lên, chạy bên trái! Có gió kìa.”

Cao Đức Trung cầm nín đứng

nhìn Hoàng đế bị Chiêu hiền dung chỉ huy chạy tới chạy lui mà trên mặt vẫn tươi cười, cuối cùng đành chậm rãi dờ mắt, ông thật sự không muốn thừa nhận, Hoàng thượng uy vũ của ông bị một phi tần sai bảo luôn miệng mà còn cao hứng được.

Nếu Trang Lạc Yên biết được suy nghĩ này của Cao Đức Trung, nhất định sẽ nói cho ông ta biết, đây chính là loại tính cách đáng khinh trong truyền thuyết đấy, một vài tên giống đực có loại gene ản này, khi bị người động tới sẽ biểu hiện thuộc tính ra ngoài.

Trang Lạc Yên nheo mắt nhìn Hoàng đế chạy qua chạy lại, cười xán lạn như mặt trời trên đầu, sai bảo Hoàng đế chạy lung tung có cảm giác như trút được giận vậy.

Cùng dưới ánh mặt trời sáng rõ, Hoàng hậu ngồi bên bàn đá vẽ bát tiên ngoài sân, ngẩng đầu nhìn không trung thêm một con diều, đẩy đĩa bánh mà cung nữ vừa bưng lên: “Đưa xuống đi, bốn cung không muốn ăn.”

Hòa Ngọc liếc nhìn, đỡ đĩa bánh trên tay cung nữ, đến gần Hoàng hậu, khẽ khuyên nhủ: “Nương

nuong, trưa nay người chưa ăn được bao nhiêu, bây giờ còn chùng một canh giờ mới tới bữa tối, người ăn chút gì đi đã.”

“Trước thì có sủng phi sau lại thêm mĩ nhân mới vào, những người này thủ đoạn liên miên, Hoàng thượng lại liên tục lưu luyến giữa bọn họ...” Hoàng hậu thở dài một hơi, “Lát nữa bảo Điềm Thúy dọn dẹp kho riêng của bốn cung, chọn lấy vài món trang sức và vài vốc thích hợp thưởng cho ba người mới vào cung đi, bên điện Trung Tĩnh đã sắp xếp chỗ ở cho họ chưa?”

“Bẩm nương nương, đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ có điều Hoa Hồng Tụ vốn được xếp vào ở trong thiên điện cung Hi Hòa lại bị chuyển sang cung Ninh phi nương nương.” Hòa Ngọc thấy Hoàng hậu tỏ vẻ thắc mắc bèn giải thích, “Trưa nay Cao tổng quản tới điện Trung Tĩnh nói, bên cung của Thục quý phi và Chiêu hiền dung không cần sắp xếp thêm người mới vào.”

“Hậu cung nhiều phi tần như vậy, lại chỉ có cung của hai người này không cho phép người khác vào,” Hoàng hậu mỉm cười như giấu cợt, “Cứ đợi mà xem, ba người

mới vào này không đơn giản đâu, nhất là cô nàng Ninh Sanh Dụ đó, e rằng ngay cả Tô Nhụy Tử cũng phải kiêng dè đấy.”

Hoàng hôn dần buông xuống, dây của con diều khổng tước và hãn huyết bảo mã lại bị quấn vào nhau, nhìn hai con diều quấn quýt trên không trung, Trang Lạc Yên quay phía Hoàng đế: “Hoàng thượng, làm sao bây giờ?”

Phong Cẩn cười cười với nàng, nhanh nhẹn lấy kéo cắt đứt dây diều: “Nếu đã quấn vào nhau, vậy để bọn chúng tự do bên nhau đi.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn hai con điều quân quýt lấy nhau rồi biến mất trong ánh chiều, mặt lộ vẻ ao ước “Thật tốt.”

Phong Cẩn trầm mặc nhìn người con gái bên cạnh, biết nàng ao ước điều gì. Hắn không hứa hẹn với nàng, chỉ lẳng lặng cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy tay đối phương: “Cao Đức Trung, bữa tối nay bày ở cung Hi Hòa đi.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung thấp giọng trả lời, tiểu thái giám bên cạnh nhanh nhẹn đi báo lại cho

ngự thiện phòng.

Trang Lạc Yên cúi đầu, lặng im lật mắt khinh bỉ một cái, điều đứt dây rồi còn muốn tự do bên nhau á, chốc nữa thôi đã rơi xuống xó xỉnh nào không biết rồi.

Đêm đó Phong Căn thuận tiện ngủ lại cung Hỉ Hòa, trong đêm khuya vắng lặng, hắn mở mắt lẳng lẳng nhìn người con gái đang ngủ say trong lòng mình, hồi lâu sau mới nhắm lại.

“Ninh quý nhân tới, Hoa tài nhân tới, Nghiêm tài nhân tới.”

Trang Lạc Yên nhìn ba nữ tử trẻ măng đi vào, đều mới mười bảy mười tám, còn mang theo nét ngây ngô thuần khiết của thiếu nữ, cử chỉ và cách nói năng lại rất chừng mực.

Nhìn ba người quỳ lạy Hoàng hậu, sau đó quay sang quỳ gối chào các phi tần, Trang Lạc Yên không kiềm chế được, nhìn Ninh quý nhân vài lần, thật là một giai nhân hiếm có.

“Ba người các nàng mới vào cung, nếu có chuyện gì thì không cần câu nệ, cứ tới nói cho cô cô Hòa

Ngọc của bốn cung,” Hoàng hậu cười cười nhìn mấy người Hiền quý phi, “Đương nhiên, nói với cô cô quản sự hoặc thái giám chương sự của Thục quý phi, Hiền quý phi, Ninh phi đây cũng được.”

Ba người lại lần thứ hai hành lễ tạ ơn, hết sức quy củ, khiến người ta không tìm ra được một chút khuyết điểm nào.

“Thật đúng là ba người rục rở nổi bật.” Nhu phi nhìn ba nữ tử, cười cười, “Chúng ta đây đều thua kém.”

“Chúng tần thiếp dung nhan xấu

xí, không dám so sánh với các nương nương.” Ninh quý nhân lại cúi đầu thi lễ, khiêm tốn nói, “Tần thiếp thực sự không dám nhận lời khen của nương nương.”

“Ninh tử tử nói đúng đấy ạ, các nương nương đây mới thật là xinh đẹp hơn người.” Hoa tài nhân nói, “Lúc trước tần thiếp vừa thấy các nương nương đã choáng váng ngây người đấy ạ.”

“Cái miệng này thật là ngọt.” Hiền quý phi nhìn ba người, “Quả rất hợp ý ta.”

Trang Lạc Yên dám cam đoan,

những người ngồi đây kỳ thực rất không muốn khen ba nữ tử này, chỉ tiếc muốn báo tri mặt nạ thiện lương rộng lượng nên mới trái lương tâm nói ra những câu khích lệ như vậy.

Rời khỏi cung Hoàng hậu, Trang Lạc Yên thở ra một hơi thật dài, những việc đại loại như chèn ép người mới đúng là không phải cách làm của người thông minh. Ai biết được, người mới này về sau liệu có thể trở nên xuất sắc hơn người hay không, có một số việc vẫn nên biết người biết ta rồi mới làm thì hơn.

“Nương nương,” Tương quý tần đi về phía Trang Lạc Yên, mỉm cười cúi chào, “Mấy ngày nay đào đã nở hoa rồi, hôm nay thời tiết vừa đẹp, nương nương có hứng thú cùng tần thiếp đi ngắm hoa đào một lát không?”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn trời rồi vịn tay Thính Trúc đáp: “Nếu vậy, chẳng bằng cùng đi xem thế nào.”

Đúng như Tương quý tần nói, hoa đào trong vườn đã nở rộ rồi, Trang Lạc Yên và Tương quý tần cùng ngồi xuống bên bàn đá, các

cung nữ nhanh nhẹn dâng trà nóng và bánh ngọt lên, thỉnh thoảng có vài cánh hoa đào theo gió rơi lên mặt bàn khiến khung cảnh trở nên thơ mộng.

“Đào Ngọc các khi xưa nương nương ở nay đã có chủ mới rồi.” Tương quý tần cười nhẹ, rót một tách cho Trang Lạc Yên, nhìn về phía Đào Ngọc các bên cạnh vườn đào.

Trang Lạc Yên cũng cười cười: “Có người đi thì có người vào, Đào Ngọc các xinh đẹp tinh xảo, Hoa tài nhân trông cũng là một nữ tử hồn

nhiên ngây thơ, Nghiêm tài nhân tính tình nhu thuận, lanh lợi, hai người cùng ở mới không lãng phí cái đẹp của nơi đó.”

Tương quý tần nghe thấy vậy, biết Trang Lạc Yên đã nghe những việc mới phát sinh trong cung, chẳng qua bề ngoài chẳng quan tâm mà thôi, nàng lại rót thêm một tách trà cho Trang Lạc Yên: “Nương nương đúng là nhìn rất thấu đáo.”

“Nhìn thấu đáo mới có thể thưởng thức nhiều cảnh đẹp hơn,” Trang Lạc Yên nâng tách trà, chưa kịp đưa lên môi đã có một cánh hoa

đào rơi vào trong tách, bèn cười đặt xuống, vớt cánh hoa ra, “Cánh hoa đào này vừa nhúng vào nước trà đã mất đi vẻ đẹp vốn có rồi.”

Tương quý tần lại rót một tách khác đẩy đến trước mặt Trang Lạc Yên: “Hoa còn trên cành vẫn là lúc hoa đẹp nhất.”

Trang Lạc Yên hé môi cười, cùng Tương quý tần nói về mấy chuyện vặt trong ngày.

Sau khi Tương quý tần ra về, Trang Lạc Yên đứng trong vườn đào, ngẩng đầu nhìn những cánh hoa rơi lất phất như mưa, nếu nàng

nhớ không lầm, lần đầu tiên nàng gặp Hoàng đế là ở ngay vườn đào này, phải không nhỉ?

“Nương nương,” Thính Trúc lo lắng gọi khẽ, nàng nghĩ rằng Trang Lạc Yên đang thần thờ vì ngắm cảnh nhớ người, cảm thấy không đành lòng bèn nói sang chuyện khác, “Lát nữa là tới giờ dùng bữa trưa rồi đấy ạ.”

“Ừ, không còn sớm nữa.” Trang Lạc Yên vươn tay cho Thính Trúc, “Về thôi.”

“Hoàng thượng...” Cao Đức Trung liếc nhìn Hoàng đế, rồi yên

lặng dờn mắt nhìn theo bóng dáng Chiêu hiền dung rời đi, ông không rõ vì sao Hoàng thượng đã phát hiện Chiêu hiền dung đứng trong vườn đào lại không đến gặp nàng ấy mà ở đây lặng lẽ nhìn.

Phong Cẩn nhìn ông một cái, quay người nói: “Về cung.”

Cao Đức Trung vội vã đuổi theo, đi tới cửa thùy hoa, lại không nhìn được, quay đầu một lần nữa, đã không còn thấy bóng dáng đoàn người Chiêu hiền dung.

Trang Lạc Yên vừa ra khỏi vườn

đào, chợt thấy Nghiêm tài nhân cùng Hoa tài nhân dẫn theo các cung nữ đi về phía này.

“Tần thiếp xin ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.”

Trang Lạc Yên cười cho hai người đứng lên: “Hai nàng cũng tới ngắm hoa?”

“Bẩm nương nương, tần thiếp thấy hoa đang nở rộ nên mời Nghiêm tử tử cùng tới ngắm.” Hoa tài nhân thận trọng nhìn Trang Lạc Yên một cái, đôi mắt to sáng rõ mang theo một tia kính sợ, “Tần thiếp quấy rầy đến nương nương

rồi chẳng?”

“Bốn cung cũng đang trở về rồi, các nàng đâu có quấy nhiễu đến bốn cung,” Trang Lạc Yên nhìn nàng Hoa tài nhân này một chút, “Nếu đã muốn đi ngắm hoa thì đi đi thôi, bốn cung phải về rồi.” Hoa tài nhân này cùng tuổi với Nghiêm tài nhân, thế mà lại cố tình gọi đối phương là tử tử, quả đúng là ngây thơ thiện lương.

“Cung tiền nương nương.”

Bản thân Trang Lạc Yên không thích nhất là loại người như Hoa tài nhân, có vài người đội lốt ngây thơ

trong sáng lại làm ra những chuyện khiến người ta ghê tởm, mà khi chuyện xảy ra rồi vẫn có thể mở to đôi mắt “thiện lương vô tội” tỏ vẻ mình vô tình mà thôi, thế mà những người này còn tự cho mình là thiện lương chân chất.

“Nương nương, sao nô tì thấy Hoa tài nhân này có gì đó lạ lẫm?” Vân Tịch cau mày, cố nghĩ xem Hoa tài nhân kia lạ ở chỗ nào.

“Y phục và trang sức của nàng ta rất giống nương nương.” Thính Trúc ngoảnh về phía vườn đào, giọng khinh thường, “Ngay cả sở

thích cũng có rất nhiều điểm tương tự.”

Đuôi mày Trang Lạc Yên thoáng động đậy, nghe Thính Trúc nói nàng mới nhận ra, không khỏi cười cười. Bất chước người khác không phải là lựa chọn tối ưu khi muốn sinh tồn trong cung đình, huống chi nay bản chính là nàng còn đang được sủng ái, Hoa tài nhân muốn trò giỏi hơn thầy, hình như không sợ chọc giận nàng đây.

“Ai quan tâm nàng ta muốn làm gì,” Vân Tịch hừ lạnh một tiếng, “Có một cái tên như vậy, nhìn thôi

đã thấy không phải thứ tốt gì.”

Trang Lạc Yên điềm tĩnh lên tiếng: “Các em không cần để tâm quá mức đến bọn họ, trong cung này đâu thiếu đàn bà con gái, người ta muốn làm thế nào có liên quan gì tới chúng ta, thủ đoạn gì chẳng nữa cũng không đấu được với sự sùng ái của Hoàng thượng.”

“Nương nương nói đúng, đi phí tinh lực tính kế hại người làm gì, chẳng bằng ra sức nắm lấy trái tim Hoàn thượng,” Thính Trúc đồng ý, “Tính kế một người, lại sẽ có người khác tới, chỉ có sự sùng ái của

Hoàng thượng mới có thể giúp phi tần đứng vững chân trong hậu cung.”

“Vậy nếu người khác muốn tính kế hại chúng ta thì biết làm sao?” Vân Tịch thắc mắc, “Ở trong cung, càng được sủng ái thì càng khiến nhiều người mưu hại.”

“Dù là có người muốn tính kế cũng sẽ có Hoàng thượng che chở, hướng chi, chúng ta lại chẳng phòng bị gì sao?” Thính Trúc cười cười, “Nô tì nghĩ, đôi khi chủ động tính cách hại người không hữu dụng bằng vạch trần mưu tính của

người khác.”

Trang Lạc Yên cười gật đầu, đôi khi chờ người khác mưu hại cũng là một kế sách hay.

***

“Ban đầu Hoa Hồng Tụ được phân tới cung Ninh phi, ai biết nàng ta dùng thủ đoạn gì, có thể khiến Hoàng thượng đổi ý, hạ chỉ cho nàng ta chuyển tới Đào Ngọc các.” Tô tu nghi cười giấu cợt, “Mới chân ướt chân ráo vào cung đã bắt đầu giờ trò, quả nhiên là loại ‘hồng tụ thêm hương’, thật làm cho người ta thấy ghét.”

“Muội chấp nàng ta làm gì?”
Thục quý phi bất đắc dĩ nhìn Tô tu
nghì, tỏ vẻ bất mãn trước thái độ
kích động của nàng ta, “Một tài
nhân nho nhỏ đã khiến muội lo
lắng?”

“Tỉ, ta cứ thấy nàng ta lại nhớ tới
Trang Lạc Yên, cái kiểu ra vẻ đấy
khiến người ta khó chịu.” Tô tu
nghì ngồi xuống ghế, sầm mặt nói,
“Đều là một loại mặt hàng như
nhau.”

“Giáo dưỡng của muội đâu rồi?”
Thục quý phi bực bội nhìn Tô tu
nghì, “Lời thô tục như thế mà cũng

nói được à? Không cần biết Trang Lạc Yên tỏ vẻ hay là thật như thế, chuyện nàng ta được sủng hơn muội đó là do nàng ta có bản lĩnh, muội ngồi đây oán giận với ta thì có ích gì? Còn về nha đầu Hoa Hồng Tụ kia, không cần muội oán giận, tự khắc có người ngựa mắt với nàng ta.”

“Cử chỉ hành động và cách nói năng của nàng ta hoàn toàn học theo Trang Lạc Yên, Trang Lạc Yên có thể nhìn được ả không?” Tô tu nghi nhớ tới bộ dáng của nàng Hoa Hồng Tụ kia, lại khinh thường bĩu môi.

“Người khác thì không nhất định nhìn được, nhưng Trang Lạc Yên...” Thục quý phi cười cười, “Nàng ta chắc chắn biết nhân hơn bất kỳ ai, trong hậu cung này, mô phỏng người khác có thể được sủng ái một thời gian, nhưng nhất định không phải kế lâu dài.”

Hồi đó Yên quý tần kia cũng từng được sủng ái lắm, bây giờ chẳng phải vẫn chỉ là một quý tần thôi sao? Có điều nhìn ả Ninh quý nhân kia đúng là không thoải mái lắm.

Có thể nhân nhìn bực bội nhất

thời mới có cơ hội tính kế lâu dài, nếu muốn trừng trị một người, vội gì mà phải gấp gáp làm ngay.

Trong cung Kiền Chính, Phong Cận nhìn những thẻ bài trên khay trước mặt, đột nhiên cảm thấy nhạt nhẽo, không có hứng thú, cuối cùng nhắc một tấm thẻ ở trong góc, thẻ bài của Ninh quý nhân.

“Tối nay tới chỗ Ninh quý nhân mới tiến cung đi.” Phong Cận suy nghĩ một chút rồi nói thêm, “À phải rồi, đem con điều trăm mới cho làm đến chỗ Chiêu hiền dung, con điều ngựa mạp thì để lại chỗ

trầm.”

“Thưa vâng.” Cao Đức Trung nghe xong bèn lui ra ngoài.

Bên ngoài Sương Thiên lâu, ánh sáng từ đèn lồng phủ lên xung quanh lớp áo hồng rực, có điều, người đứng chờ bên cửa không phải Từ chiêu dung mà là Ninh quý nhân. Ninh quý nhân vừa vào cung, Hoàng đế thấy khí chất của người này trong trẻo lại lạnh lùng xuất trần, còn làm được một bài thơ hay, bèn nói người này có nhiều điểm tương đồng với Từ chiêu dung nên bố trí cho tới ở thiên điện của

Sương Thiên lâu.

Từ chiêu dung đứng bên cửa sổ, nhìn mĩ nhân tựa cửa bên ngoài, mặt không có lấy một tia cảm xúc.

“Nương nương, đêm đã khuya rồi, nên đi nghỉ thôi.” Cung nữ bước lại gần, khuyên giải.

Từ chiêu dung trầm mặc không nói, lẳng lẳng đứng đó cho đến khi ngợ giá rục rở ánh vàng xuất hiện, lẳng lẽ nhìn Hoàng đế thân thiết ôm lấy một người khác ngay trước mắt mình, sau đó cùng nhau biến mất sau cánh cửa.

Móng tay được cắt tỉa rất đẹp bị
bẻ gãy, Từ chiêu dung quay người
nói: “Hầu hạ bốn cung nghỉ ngơi
đi.”

Trong ba người mới, người
Hoàng đế đầu tiên sủng hạnh là
Ninh quý nhân, Trang Lạc Yên
nhận được tin tức, không hề thấy
bất ngờ. Nam giới đều yêu bằng
mắt mà, trước chọn một món trông
đẹp nhất để nếm thử là điều hoàn
toàn bình thường.

Chỉ vài ngày sau, Hoàng hậu cho
tổ chức yến hội ngắm hoa ở ngự
hoa viên, Trang Lạc Yên tất nhiên sẽ

ngoan ngoan đến dự, tuy rằng hằng năm Hoàng hậu đều phải kiểm các loại có tổ chức vài yến hội như vậy ở ngự hoa viên, sau đó vợ lớn vợ nhỏ dùng ngôn ngữ chém giết một trận, yến hội kết thúc, ai nấy đều thỏa mãn ra về, thật là nhàm chán.

“Nương nương, hôm nay Hoàng hậu nương nương thiết yến, không biết sẽ có chuyện gì, lúc này có người mới vào cung, nương nương phải cẩn thận một chút.” Thính Trúc vừa chải tóc cho Trang Lạc Yên vừa cẩn thận nói.

Đề mặc Thính Trúc mày mò vẫn

cho mình một kiêu “triêu vân càn hương”, Trang Lạc Yên cười cười: “Ta biết em lo lắng cho ta, nhưng lát nữa phi tần tới đông đảo, chưa chắc mọi người đều để ý đến ta đâu.”

“Cẩn thận vẫn hơn, nương nương nên phòng bị cho an tâm.” Tuy mấy ngày nay Hoàng thượng sủng hạnh Ninh quý nhân nhưng nàng tin tưởng Hoàng thượng vẫn nhớ đến nương nương nhà mình, nếu không thì vì sao ngày sủng hạnh Ninh quý nhân người còn sai người đưa điều tới tặng nương nương.

Vân Tịch sửa sang lại y phục cho Trang Lạc Yên, nghe hai người nói chuyện, nàng bèn chen miệng: “Nô tì nghe nói, ban đầu Hoa tài nhân không phải được phán tới Đào Ngọc các, sau chẳng biết thế nào lại được tới đó ở.”

Trang Lạc Yên đỡ nhẹ bộ điều trên tóc, giọng bình thản: “Nàng ta có ở chỗ Ninh phi hay ở đâu là chuyện của nàng ta, không liên quan tới chúng ta.”

Vân Tịch nghe giọng Trang Lạc Yên bình tĩnh như vậy, ngay lúc đó không hiểu Trang Lạc Yên không

thêm để ý hay là đã có đối sách, chỉ sửa sang lại váy áo ngọc bội trên người chủ tử, “Nương nương có tính toán trước thì ổn rồi.”

Ngồi trên kiệu đi được một đoạn, tới góc queo, Trang Lạc Yên chợt thấy Tương quý tần, Khổng uyển nghi và Diệp đức tần cùng nhau đi tới từ một hướng khác.

Ba người nhìn thấy Trang Lạc Yên, đều xuống kiệu hành lễ. Trang Lạc Yên hơi bất ngờ khi thấy bọn họ cùng đến, bèn nói: “Đúng là ít có dịp thấy ba người các vị cùng một chỗ.”

“Bẩm nương nương, vài ngày trước Diệp đức tần đã chuyển tới chỗ tần thiếp, chỗ Không uyển nghi thì ở gần chỗ hai người bọn tần thiếp, mới rồi tình cờ gặp nhau trên đường, liền cùng đi với nhau.” Tương quý tần đáp, “Nương nương bận rộn, có lẽ không biết mấy chuyện nhỏ nhặt này.”

“Ra là thế, ba người các vị sau này có thể cùng qua lại nhiều hơn rồi.” Trang Lạc Yên cười cười, “Các vị cùng bốn cung đi thôi, để Hoàng hậu nương nương phải chờ chúng ta thì không hay.”

Trang Lạc Yên hơi quay đầu nhìn Tương quý tần đi phía sau mình, gần đây Tương quý tần liên tục lấy lòng nàng, thậm chí còn vô tình hay cố ý tiết lộ cho nàng một ít chuyện bí ẩn trong dĩ vãng ở hậu cung, những điều kiêng kị hay sở thích của các phi tần khác. Tương quý tần vào cung đã nhiều năm, những chuyện nàng ấy biết nhiều hơn Trang Lạc Yên cũng chẳng có gì kỳ quái, kỳ quái là nàng ấy lại nói cho Trang Lạc Yên.

Trong cung đình không có bát cơm nào là miễn phí, Trang Lạc Yên không tin Tương quý tần tốt với

nàng vì lời đồn đại trong cung, rằng việc ba người này được tấn thăng do mình. Tương quý tần là một nữ tử cực kỳ thông minh và lí trí, nếu nàng ấy làm như vậy nhất định phải có dụng ý riêng.

Không biết vị này mong muốn điều gì, nàng có thể cho người ta điều đó hay không?

Trong ngự hoa viên, các mỹ nhân mỗi người mỗi vẻ cùng cười nói đứng ngồi, cung nữ thái giám cẩn thận tới hầu hạ, đoàn người Trang Lạc Yên tới, lại một trận hành lễ trả lễ.

“Chiêu hiền dung tới?” Ninh phi đứng bên cạnh một cây hải đường, xen lẫn với đóa hải đường thêu trên váy nàng ta, nhìn thật thanh thản và an bình.

“Bái kiến Ninh phi nương nương.” Trang Lạc Yên bước lại cúi chào, nhìn đóa hải đường trước mặt Ninh phi, “Hải đường này nở thật đẹp.”

“Tươi đẹp mà không tục, bốn cung thật sự thích loài hoa này.” Ninh phi ngắt một đóa hải đường đỏ, cười nhẹ.

Trang Lạc Yên nghe thấy vậy

cũng cười theo, nhưng không trả lời. Đúng lúc này, Thục quý phi đến rồi, Ninh phi nhìn nghi trượng quý phi từ xa xa đi tới, bình thản nói: “So với đóa hải đường đỏ này, Thục quý phi càng chói mắt hơn.” Dứt lời, nàng ta tùy tiện ném bông hải đường trên tay xuống đất, đóa hoa xinh đẹp rơi vào đám bùn.

Trang Lạc Yên liếc nhìn đóa hải đường trong bùn, sau đó cùng các phi tần bước tới chào Thục quý phi.

“Hôm nay nếu không phải Hoàng hậu nương nương thiết yến, bốn cung cũng không biết hoa ở

ngự hoa viên đã nở đẹp thế này,”
Thục quý phi miễn lễ cho mọi
người, vịn tay đại cung nữ Lăng Sa
đi tới một bụi hoa, đưa mắt nhìn
những mĩ nhân rực rỡ sắc màu ở
đây, thở dài một tiếng, “Tiếc rằng
hoa ngọc trâm mà bốn cung thích
nhất lại không nở vào dịp này.”

“Bẩm quý phi nương nương,
Hoàng hậu nương nương biết
người thích hoa ngọc trâm nên đã
cho cung nhân khéo tay cắt hoa
ngọc trâm cho người thưởng thức,
mời nương nương đánh giá.” Đại
cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng
hậu, Điểm Thúy, thi lễ với Thục quý

phi, sau đó có hai thái giám bung một bồn hoa lên, trong bồn trồng hoa ngọc trâm, lá hình tim xanh biếc, đóa hoa trắng nõn, ai cũng không nhìn ra được là hoa giả do người làm thành.

Thục quý phi thờ ơ nhìn bồn hoa, nét cười trên mặt thoáng nhạt đi đôi chút, ngoài miệng lại nói: “Tần thiếp cảm tạ nương nương đã lưu tâm, chút sở thích ấy của tần thiếp đã thêm phần toái cho nương nương rồi.”

“Thục quý phi tận tâm hầu hạ Hoàng thượng vốn đã cực khổ, nếu

chúng ta ngắt hoa lại không có loài hoa muội yêu thích thì sao coi được đây?" Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, mang theo một chuỗi cung nữ thái giám đi tới, hiển nhiên đã nghe được những lời Thục quý phi vừa nói. Đợi mọi người hành lễ xong, nàng cười nhìn Thục quý phi, "Hơn nữa, đây cũng đâu phải chuyện gì phiền toái cho bốn cung, bốn cung đứng đâu hậu cung, có một số việc chẳng qua chỉ cần động miệng lưỡi mà thôi."

Nụ cười trên mặt Thục quý phi lại phai nhạt thêm chút nữa: "Nương nương có thể nhớ được

những điều nhỏ nhặt này cho tần thiếp đã là thương yêu tần thiếp rồi. Tần thiếp không thể báo đáp, chỉ đành ngày sau ra sức giúp đỡ nương nương giải quyết cung vụ mà thôi.”

“Muội thật đúng là khiến người ta yêu thích, đâu như Hiền quý phi, chỉ biết lười nhác thôi.” Hoàng hậu cười cười, không tiếp tục nói chuyện với Thục quý phi nữa, quay sang hàn huyên với các phi tần khác.

Trang Lạc Yên nhìn Hoàng hậu và Thục quý phi trình diễn nghệ

thuật ngôn từ, ngồi xuống đôn tròn khắc hoa được xếp sẵn đó, nhón một miếng bánh ngọt hoa đào, cắn một miếng, phát hiện bánh được làm ngọt mà không ngấy, còn thoang thoảng vị đào, bèn cắn thêm vài miếng.

“Chiêu hiền dung nường nường.” Một bóng người màu trắng xuất hiện trước mặt Trang Lạc Yên, nàng ngẩng đầu nhìn, là mỹ nhân tuyệt thế mới gia nhập đội ngũ phi tần.

“Ninh quý nhân không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên đặt miếng bánh

vị đào chưa dùng xong lại *bàn*, ra hiệu cho Ninh quý nhân ngồi xuống, “Bánh hoa đào này hương vị khá tốt, Ninh quý nhân cần phải nếm thử mới được.”

“Tạ ơn nương nương, trước khi đến tần thiếp đã dùng bữa sáng rồi, lúc này còn chưa đói.” Ninh quý nhân lại đứng lên hơi cúi người, sau đó mới ngồi xuống lần nữa, bộ điệu trên tóc hơi lay động theo cử chỉ của nàng ta.

Mĩ nhân đứng là mỹ nhân, nhìn thế nào cũng thật đẹp mắt, Trang Lạc Yên tùm tùm cười: “Thì ra là

thế.” Người thường mặc đồ trắng luôn khiến người ta cảm thấy làm điều làm bộ, xa cách lạnh lùng, nhưng vị Ninh quý nhân này mặc một bộ váy màu trắng tuyết thêu những bông hoa nhỏ li ti màu hồng rất nhạt, trên vai khoác áo choàng màu xanh nhạt pha trắng lại thấy thanh tao xuất trần, trông càng có ý thơ hơn cả Từ chiêu dung.

“Nương nương sao không tới ngắm hoa?” Ninh quý nhân nhìn bụi hoa cách đó không xa, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, thực sự không giống như là ngắm cảnh.

“Ồ đây không ngắm được hoa sao?” Trang Lạc Yên nhận tách trà trên tay Thính Trúc, uống một ngụm, “Ngồi đây ngắm được càng nhiều hoa, mà sắc hoa cũng càng thêm rực rỡ.”

Ninh quý nhân gật đầu, như là đang tán thành điều gì đó: “Nương nương là người hiểu hoa, tần thiếp quấy nhiễu đến hứng thú của nương nương rồi.” Nói xong, đứng dậy cúi chào Trang Lạc Yên rồi dẫn cung nữ đi mất.

Trang Lạc Yên hào hứng ngắm nghía Ninh quý nhân mảnh mai

chậm bước đi mất, buông tách trà, chống cằm nghiêng đầu nhìn về phía Vân Tịch và Thính Trúc: “Các em nói nàng ta tới làm gì?”

Hai cung nữ đều lắc đầu, nhìn nhau đầy nghi ngờ, Vân Tịch nói: “Nô tì thấy vị Ninh quý nhân này hình như không vui vẻ lắm, lại còn ăn mặc trắng trong thuần khiết như thế, thực sự khiến người khác không nhìn ra ý của nàng ta.”

Trang Lạc Yên cười cười, không tiếp tục hỏi, vị Ninh quý nhân này thú vị đây, cô nàng tỏ thái độ không muốn hòa mình với các phi tần

khác? Đã bị đưa vào hậu cung, chẳng lẽ còn có tâm tư không muốn làm phi tần của Hoàng đế, mà dù có tâm tư này, đã đến đây rồi, cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Mấy ngày nay Hoàng thượng luôn lật thẻ bài của Ninh quý nhân, nàng ta còn mất hứng cái gì?” Vân Tịch hạ giọng khẽ càu nhàu, “Phi tần khác còn phải nghĩ mọi biện pháp lôi kéo sự chú ý của Hoàng thượng kia.”

Đuôi mày của Thính Trúc hơi động đậy, thoáng lướt mắt về phía Ninh quý nhân: “Ai biết vị Ninh

quý nhân này nghĩ gì đâu.”

Ngắm hoa một hồi, mọi người cũng mệt mỏi, liền thứ tự ngồi xuống, các cung nhân dâng trà bánh và trái cây lên, hội ngắm hoa nhanh chóng biến thành tiệc trà.

Trang Lạc Yên tiên một miếng dưa tiến cống chậm chậm ăn, nghe các phi tần đàm luận về các loài hoa, những thứ này nàng không biết nhiều cho nên chọn im lặng lắng nghe.

“Phải rồi, Ninh quý nhân, Hoa tài nhân, Nghiêm tài nhân, các muội vào cung cũng đã được một

thời gian, có gì không thích ứng chẳng?” Hoàng hậu như thể đột nhiên nhớ tới mấy người mới, quay sang phía ba vị này, “Ninh quý nhân ở Sương Thiên lâu, có Từ chiêu dung chăm sóc, đương nhiên không có vấn đề gì. Hai người muội ở trong Đào Ngọc các, nếu có gì không rõ thì có thể đi hỏi những người khác trong cung.”

“Tạ nương nương quan tâm, chúng tần thiếp không có gì không thích ứng ạ.” Hoa tài nhân đứng dậy thi lễ với Hoàng hậu, “Đào Ngọc các rất tốt.”

“Chỗ đó quả thật không tệ,”
Hoàng hậu cười cười “Ngày trước
Chiêu hiền dung cũng từng ở Đào
Ngọc các, sau lại chuyển sang cung
Hi Hòa. Nhất là vườn đào bên cạnh
Đào Ngọc các, mỗi năm tới dịp này
đều nở hoa rất đẹp, nhiều phi tần
trong cung đều thích tới đó ngắm
hoa.”

Hoa tài nhân nói: “Tần thiếp
cũng nghe nói trước đây Chiêu hiền
dung từng ở Đào Ngọc các, đây thật
là vinh hạnh cho bọn tần thiếp rồi.”

Trang Lạc Yên rũ mí mắt, khước
miệng hơi cong lên: “Hoa tài nhân

quá lời.” Đào Ngọc các thực sự không được tính là một địa phương tốt, hồi đó Hoàng đế để nàng chuyển khỏi Đào Ngọc các, ngay trong đêm liền cho tu sửa lại toàn bộ một lượt, nếu nói trong đó không có gì mờ ám, nàng nhất định không tin.

“Hôm nay bốn cung cho bày yến hội ngắm hoa này, mục đích chỉ là để chư vị tể muội tụ tập cùng nhau,” Hoàng hậu cũng không nói chuyện tiếp với Hoa tài nhân nữa, chuyển câu chuyện sang hướng khác, “Lát nữa Hoàng thượng xử lý xong chính sự là có thể khai yến

rồi.”

Nghe được Hoàng đế cũng tới, ánh mắt của một vài phi tần liền thay đổi, kín đáo sửa sang lại áo xống, mong tạo một ấn tượng tốt cho Hoàng đế.

Trang Lạc Yên cúi đầu nghĩ, dưới mắt nhiều người thế này mà quyền rũ Hoàng đế thì đúng là một hành động gây thù hận rất hiệu quả đây.

Gần trưa, quả nhiên Hoàng đế tới rồi, các phi tần tha thướt thỉnh an, chờ Hoàng đế ngồi xuống rồi mới tự chọn chỗ ngồi, yến tiệc ngắm hoa chính thức bắt đầu.

Bởi đây là yến tiệc ngắm hoa nên các món ăn đều lấy một cái tên liên quan tới hoa, thậm chí có vài món còn làm thành hình hoa. Trang Lạc Yên ăn một món tên là “phú quý hoa khai”, thực chất là nắm hương xào với cà rốt thái sợi, vừa ăn vừa cảm khái nghĩ, nghe nói sau khi Thành Tuyên đế lên ngôi, hậu cung đã cực kì tiết kiệm, cuộc sống như bây giờ đã tính là tiết kiệm lúc xa hoa sẽ thành thế nào?

Cuộc sống hủ bại thế này thật là quá dễ chịu rồi.

“Món ‘tiên nữ rắc hoa’ này làm

khá tốt, thưởng.” Phong Căn gác đĩa, nhìn về phía Ninh quý nhân, “Món này hẳn là hợp khẩu vị nàng, thử dùng nhiều một chút.”

Cung nữ đứng sau lưng Ninh quý nhân nghe thấy vậy, vươn tay gấp thức ăn cho chủ tử, một động tác này của nàng khiến Phong Căn nhíu mày.

“Ninh quý nhân, cung nữ này là đại cung nữ hầu cận của nàng?” Phong Căn nhận chiếc khăn Cao Đức Trung dâng lên, lau khóe miệng, thấy Ninh quý nhân đứng dậy xác nhận mới hỏi tiếp: “Vết

thương trên cánh tay nàng ta là do đâu?”

Ánh mắt Ninh quý nhân ám đạm xuống, liếc nhìn cung nữ sau lưng, không biết nên trả lời thế nào.

“Bẩm Hoàng thượng, vết thương của nô tì là do sáng nay không cẩn thận ngã ạ.” Cung nữ này vội quỳ xuống “Lúc đó chủ tử không phát hiện, vì vậy không biết chuyện này.”

Phong Cẩn lạnh nhạt nhìn nàng cung nữ: “Nếu sơ ý như vậy thì không cần hầu hạ bên cạnh Ninh quý nhân nữa. Cao Đức Trung...”

“Hoàng thượng,” sắc mặt Ninh quý nhân thoáng thay đổi, quý xuống thêm, “Vết thương của Thần Hi là do cung nữ hầu hạ Từ chiêu dung đẩy ngã sáng nay, không phải vì sơ ý, cầu Hoàng thượng minh giám.”

“Từ chiêu dung?” Phong Cận nhìn về phía Từ chiêu dung đã tái mặt, “Khanh nói xem chuyện gì xảy ra?”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không biết việc này ạ.” Từ chiêu dung hoảng hốt đứng dậy thỉnh tội, “Khi quay về thiếp nhất định sẽ tra

rõ.”

“Bẩm Hoàng thượng, Từ chiêu dung cũng không biết việc này, sáng nay cung nữ kia cũng là vô tình gây ra thôi, cầu Hoàng thượng đừng nên trách cứ Từ chiêu dung nương nung.” Ninh quý nhân thi lễ rồi đỡ lời cho Từ chiêu dung.

“Cung nữ kia tuy vô ý nhưng vẫn là người của Từ chiêu dung. Từ chiêu dung tuy không hay việc này nhưng cũng là tội không quản lý tốt.” Phong Cận điềm nhiên nói, “Nếu đã vậy, giảm nửa năm bổng lộc của Từ chiêu dung, triệt thế bài

hai tháng coi như nghiêm phạt, sau này không được vi phạm.”

“Thiếp... lĩnh chỉ tạ ơn.” Từ chiêu dung không cam lòng trừng mắt nhìn Ninh quý nhân một cái, cuối cùng đành phải hành lễ tạ ơn.

Trang Lạc Yên nhìn vị Ninh quý nhân thiện lương xuất trần này, thoáng nhú mày, Hoàng đế còn chưa nói chuyện ấy có liên quan tới Từ chiêu dung, vị Ninh quý nhân này đã vội xin tha cho Từ chiêu dung, không biết đây là hãm hại người ta hay là thiện lương thật đây.

Vì cung nữ của một quý nhân mà khiến một chiêu dung mất mặt, Hoàng đế này thật là không thêm giữ thể diện cho Từ chiêu dung, mà vị Ninh quý nhân này cũng được sủng ái quá, mới vào cung đã có thể chèn ép Từ chiêu dung đến nước này.

Phong Cận nhìn về phía các phi tần, không biết vì sao, khi chạm đến gương mặt ngây ra của Trang Lạc Yên lại vội dời ánh mắt đi, hắn không muốn thấy vẻ mặt đối phương như lúc này, “Trẫm dùng đủ rồi, nên về cung thôi.”

Hoàng đế không ăn nữa, người khác nào dám nói chưa no, lại được khoản đãi miễn phí một màn kịch hay rồi, mọi người đều đứng dậy cung tiến thánh giá.

“Từ chiều dung đựng quá đau lòng, Hoàng thượng chẳng qua chỉ nổi nóng nhất thời thôi.” Thục quý phi liếc nhìn bộ dáng thanh tao xa cách của Ninh quý nhân, giọng không được thân thiện lắm, “Muội hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm, Hoàng thượng chắc sẽ không vì một kẻ tùy tiện nào đó mà quên muội.”

Một kẻ tùy tiện nào đó? Trang Lạc Yên kín đáo nhìn Thục quý phi một cái, xem ra Thục quý phi cũng không ưa gì Ninh quý nhân. Nghĩ kỹ cũng đúng, Thục quý phi vốn đang là người có nhan sắc nổi bật nhất hậu cung, nay lại có một Ninh quý nhân có thể vượt mặt nàng ta, mà người kia lại cứ thích trưng ra vẻ thanh tao xa cách, không vương bụi trần, còn được thánh sủng, Thục quý phi có thể thích đối phương mới không bình thường.

“Lời Thục quý phi tuy có lý nhưng làm chủ tử vẫn nên quản lý người hầu của mình cho tốt mới

phải.” Hoàng hậu đứng lên, nhìn Từ chiêu dung, nói, “Chuyện hôm nay tuy không liên quan tới muội nhưng muội vẫn phải suy nghĩ xem, vì sao Hoàng thượng phạt mình.”

Kiểu “chỉ cần đằng ấy không vui là đây hài lòng” này của Hoàng hậu dành cho Thục quý phi khiến Trang Lạc Yên lại cảm khái thêm một lần, một vị Hoàng hậu có thể thích sủng phi của chồng mình mới là không bình thường.

Hoàng hậu và Thục quý phi có thể nói những lời này nhưng người khác không ai có gan, đều tìm lý do

xin lui, Trang Lạc Yên cũng nhân cơ hội quay về cung Hi Hòa, nàng không muốn ở lại diễn trò với đám đàn bà con gái này, lộ tẩy thì phiền to.

Chốc lát sau, thái giám của nội thị giam tới truyền chỉ, nói Hoàng đế lật thẻ bài của nàng.

Trang Lạc Yên hơi ngạc nhiên, nàng còn tưởng hôm nay Hoàng đế sẽ đi an ủi vị Ninh quý nhân mới phải chịu uất ức kia chứ, gần đây chẳng phải hấn đang có hứng thú với Ninh quý nhân đó sao, lúc này còn có thời gian nhớ tới nàng mà

lần đến đây góp vui?

Chương 19

Không quan tâm Hoàng đế vì cái gì mà tới cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên vẫn như trước sửa sang lại một phen, son phấn không cần thoa, tóc phải mềm mại mượt mà, váy áo phải thoải mái buông lơi. Dù sao thì, buổi tối Hoàng đế tới chỗ phi tần là để đáp chẵn nói chuyện phiếm hoặc là diễn yêu tinh đánh nhau, không phải để xem người khác tháo trang sức rửa mặt.

Khiến Hoàng đế kinh diễm là

chuyện ban ngày nên làm, buổi tối thích hợp làm việc dành cho buổi tối.

Phong Cần tới cung Hi Hòa, không ngạc nhiên khi thấy Trang Lạc Yên đứng ở cửa đợi, hấn xuống kiệu đỡ nàng đứng dậy: “Giờ đang là dịp rét tháng Ba, ái phi phải cẩn thận bảo vệ mình.”

“Thiếp mặc ấm lắm, Hoàng thượng không cần lo lắng đâu,” Trang Lạc Yên dùng tay kia chà xát bàn tay đang đan xen với tay mình, “Nhưng Hoàng thượng ấy, sao tay người lại lạnh như vậy, thiếp đã

chuẩn bị canh nóng cho Hoàng thượng rồi, người dùng một chút cho ấm thân.”

Bàn tay kia của Phong Cẩn vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên: “Nàng đừng lo lắng quá, trăm chỉ gặp gió chút thôi.” Dứt lời, bèn dìu Trang Lạc Yên vào trong.

Trong cung Hi Hòa không xông hương, chỉ có mùi cỏ xanh thoang thoảng ngan ngát, đây cũng là điểm đặc biệt ở chỗ Trang Lạc Yên. Mỗi khi đến nơi này, hắn luôn có cảm giác rất thoải mái và tự nhiên, tỉ như tháng Sáu là hương quả đào,

tháng Bảy hương sen, tháng Tám hương bạc hà, tóm lại luôn là thứ khiến người ta sáng khoái tinh thần. Vì vậy, mùa hạ năm ngoái hẳn cũng thích đến chỗ Trang Lạc Yên nhất, giữa những ngày nóng nực oi bức, dù trong phòng có đặt băng giảm nhiệt nhưng không người nào thích ngủ phải những loại mùi nồng khác.

Tự tay bung bát canh khoai sọ ninh với lạc và ý dĩ tới trước mặt Hoàng đế, Trang Lạc Yên cười nói: “Hoàng thượng, đây là món canh thiếp đã bảo phòng bếp ninh, người nếm thử đi.”

Món canh thơm nồng bốc hơi nóng từ bát sứ xanh ngọc khiến Phong Căn vừa mới vượt gió lạnh đêm xuân tới đây nổi hứng thêm ăn, nhận thìa bạc trong tay Trang Lạc Yên múc một ít uống thử, hơi ấm của canh dường như đã thấm tới tận đáy lòng.

“Vị rất ngon, trẫm cũng chưa từng nếm loại canh này, xem ra phòng bếp của nàng cũng có bản lĩnh đây.” Phong Căn lại uống thêm vài hớp mới buông bát, súc miệng xong liền nhìn về phía Trang Lạc Yên, cười nói, “Sau này nếu trẫm muốn nếm mỹ thực thì phải tới chỗ

ái phi rồi.”

“Nếu Hoàng thượng thích thì điều đầu bếp ấy tới thiện phòng là được mà.” Trang Lạc Yên đắc ý cười cười, “Nhưng món này là do thiếp dạy đầu bếp đây, sau này nếu thiếp lại nghĩ ra món khác sẽ bảo người tới dạy đầu bếp làm cho Hoàng thượng nếm thử.”

“Nếu là do nàng nghĩ ra, trẫm còn muốn đầu bếp kia làm gì, có nàng là được rồi.” Phong Cẩn cười cười, thấy vẻ mặt Trang Lạc Yên thoáng lộ vẻ cảm động, bèn đứng dậy, một tay ôm lấy eo nàng, “Cũng

muộn rồi, ái phi cùng trẫm đi nghỉ thôi.”

Cung nhân phục vụ nghe thấy thế, lập tức có người bước tới gỡ màn che xuống, dành không gian riêng cho Hoàng đế và Chiêu hiền dung.

Bên ngoài lớp màn dày, Cao Đức Trung cùng mấy cung nữ thái giám lẳng lẳng đứng hầu, đối diện với ông là hai đại cung nữ của cung Hi Hòa, ông cười nói, “Mới rồi ta thấy tay Chiêu hiền dung hình như có vài vết hồng hồng, Chiêu hiền dung tự mình xuống bếp làm canh cho

Hoàng thượng?”

“Chuyện này...” Thính Trúc hơi bối rối, “Cao công công, nương nương đã dặn trước, bọn nô tì không được nhiều lời, xin công công đừng làm khó chúng ta.”

“Ta và các người đều là người hầu hạ chủ tử, ta hiểu.” Cao Đức Trung thở dài một tiếng, “Hoàng thượng sẽ hiểu được tấm lòng của nương nương.” Rốt cuộc ông cũng hiểu Chiêu hiền dung này chỉ e đã thực lòng yêu Hoàng thượng, nếu không sao phải lén lút làm việc này mà không muốn bày ra trước mặt

người?

Vân Tịch nghe vậy bèn cúi người: “Công công nhìn rõ mọi việc, nhưng xin công công đừng nói chuyện này cho Hoàng thượng, bọn nô tì xin cảm ơn công công trước.”

Các chủ tử khác thì bày hết mọi biện pháp để thể hiện trước mặt Hoàng thượng, mà vị Chiêu hiền dung này thì ngược lại, không dám để Hoàng thượng biết được tấm lòng mình, Cao Đức Trung nhìn vẻ rầu rĩ trên mặt Vân Tịch, gật đầu nhận lời. Ông sẽ không chủ động nói, còn Hoàng thượng có hỏi hay

không, đây không phải là vấn đề của ông nữa rồi.

Xét thấy gần đây Hoàng đế đến hậu cung khá thường xuyên, Trang Lạc Yên còn tưởng hắn chỉ tính đắp chăn nói chuyện với nàng thôi, không ngờ hứng thú của vị này còn cao đến thế, sau một hồi mây mưa, Trang Lạc Yên xoa mái tóc đen tì lên ngực Hoàng đế, nhủ thầm trong bụng, chẳng biết liệu tối nay Hoàng đế có gặp ác mộng quỷ đè không nhỉ?

“Bẩm chủ tử, đã khuya rồi, đi nghỉ sớm thôi.” Thần Hi phủ lên vai

Ninh quý nhân chiếc áo choàng, thấy Ninh quý nhân còn thần thờ vuốt ve cây đàn Hoàng thượng mới ban thưởng, “Hôm nay Hoàng thượng tới cung Hi Hòa, sẽ không tới đây nữa đâu ạ.”

“Phải rồi, người ấy là Hoàng đế, là Hoàng đế của mọi nữ nhân trong cung này, không phải của riêng ta.” Ninh quý nhân cười khỏ, đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, nhìn về phía cung Hi Hòa, “Vào cung vốn không phải mong muốn của ta, những yêu thương và sủng ái của Hoàng thượng đã khiến ta quên, nơi này là hậu cung.”

“Chủ tử, người đừng nên nghĩ như vậy, Hoàng thượng đối đãi với người tốt lắm, Hoa tài nhân và Nghiêm tài nhân cùng vào cung với người đến nay còn chưa từng được sủng hạnh.” Thần Hi cất đàn đi, “Từ sau khi chủ tử vào cung, Hoàng thượng rất hay tới đây, ban thưởng cũng không ngừng. Từ khi đó, các phi tần luôn toan tính này nọ với người, Hoàng thượng sao có thể đến đây mãi được.”

“Em không cần phải khuyên ta,” Ninh quý nhân cười nhạt, “Hậu cung nhiều phi tần như vậy, Hoàng thượng muốn đi nơi đâu là chuyện

của người, huống chi Chiêu hiền dung vốn được sủng ái, Hoàng thượng tới chỗ nàng ấy cũng là bình thường.”

Nhớ tới lúc nói chuyện phiếm đôi câu cùng nhau ở ngự hoa viên, Ninh quý nhân dờ mắt, không nhìn về phía cung Hi Hòa nữa. Chiêu hiền dung mặc dù không phải đa tài đa nghệ nhưng tính tình hiền hòa, Hoàng thượng hẳn cũng muốn sủng ái đôi chút.

Buổi sáng Phong Cần tỉnh dậy cùng ăn sáng với Trang Lạc Yên, đúng là hiếm có dịp như vậy. Trang

Lạc Yên bung bát cháo gạo trên châu, cảm thán: “Buổi sáng dậy sớm, thật đúng là thanh bình.”

“Cái tính lười biếng của nàng thật là, trước đây nên dậy sớm đi dạo chút cho khỏe người.” Phong Căn gấp một miếng bánh xối bỏ vào bát Trang Lạc Yên, “Ngày thường cũng đừng ở lì trong cung, ra ngoài đi đây đó một chút cho khuây khỏa.”

“Thiếp cũng có đi đấy chứ.” Trang Lạc Yên cố biện minh cho tính lười nhác của mình, “Hôm qua còn gặp Ninh phi nương nương và

Ninh quý nhân ở ngự hoa viên, hoa hải đường Ninh phi nương nương vẽ thật là đẹp.”

“Tài vẽ của Ninh phi ở hậu cung không ai bằng, Ninh quý nhân...”
Phong Cận cau mày, “Tuy Ninh quý nhân họ Ninh nhưng có hơi giống với phong hào của Ninh phi, truyền ý chỉ của trẫm, Ninh thị Sanh Dụ tuy họ Ninh nhưng vì Ninh phi đã dùng từ này làm phong hào, vậy riêng ban cho Ninh thị Sanh Dụ phong hào ‘Thiến’^(*).”

(*) Thiến: Nghĩa là xinh đẹp.

Thiến? Cái phong hào này nghe

có vẻ hơi hợt, kém hàm súc quá nhỉ? Trang Lạc Yên cười cười, “Hoàng thượng vừa nói đến đó, thiếp cũng cảm thấy khó đọc, sửa lại phong hào làm cho dễ phân biệt hơn.”

Không bao lâu, khẩu dụ này của Hoàng đế liền ban phát khắp hậu cung, thoáng chốc, mọi người đều cảm thấy khó hiểu về thái độ của Hoàng thượng đối với Ninh thị, là sủng ái hay là không thềm để tâm? Nói là không để tâm, Hoàng thượng lại lật thẻ bài của Ninh thị nhiều lần. Nói là có ý, vì sao lại lấy lý do họ của Ninh thị đụng chạm

tới phong hào của Ninh phi để ban
thường phong hào “Thiến” này?

“Thiến quý nhân?” Hoàng hậu
nghe xong ý chỉ của Hoàng đế,
thoáng cười, khe khẽ đọc:

“Lầu nam trắng gió chẳng đổi
thay

Sầu hận chia ly khó giải bày

Lầu cao vắng bóng người thôi
sáo(*)

Đêm về nằm nghe hoa mai rơi
rụng,

Oán quan san.^(**)”

(*) Nguyên văn “Thiến thùy...” đặt trong tình huống này có nghĩa là “Không người (thối sáo)”.

(**) Trích trong bài từ “Ngu mỹ nhân” của Án Kỳ Đạo, từ nhân Bắc Tống.

“Thật là một phong hào hay.”

“Nhưng Thiến quý nhân này đang yên đang lành, vì sao Hoàng thượng lại nhớ tới mà sửa phong hào cho nàng ta?” Điềm Thúy ngập ngừng hỏi, “Nương nương, tối qua Hoàng thượng nghỉ lại cung Hi Hòa, hay là chuyện này có liên quan

tới Chiêu hiền dung?”

“Không cần biết có quan hệ hay không, Hoàng thượng ban ý chỉ này, chúng ta chỉ cần sửa lại cách gọi là được.” Nụ cười trên môi Hoàng hậu không biến đổi, ánh mắt đã lạnh đi.

Dù không rõ việc này có phải do Trang Lạc Yên làm hay không, nhưng trong tình huống Hoàng thượng sủng ái Ninh thị đến thế mà vẫn có thể nhớ tới nàng ta, đủ thấy địa vị của Trang Lạc Yên trong lòng Hoàng thượng quan trọng thế nào. Song, giả như Hoàng thượng

sủng ái nàng ta hơn cả Thục quý phi thì cũng không phải chuyện xấu, chí ít vị này không lắm mưu nhiều kế như Tô Nhụy Tử.

Ninh Sanh Dụ nhận được ý chỉ, thoáng ngáy cả người, đụng chạm tới phong hào của Ninh phi? Nàng mới vào cung, không có phong hào, lấy họ thay phong hào, như vậy cũng tính là đụng chạm?

“Chủ tử...” Thần Hi lo lắng nhìn nàng.

“Không việc gì.” Ninh Sanh Dụ rũ mắt, “Trong cung, có phong hào cũng là một ân sủng, phải không?”

Chỉ có điều, phong hào này có được thật khó coi, làm cho một chữ “Thiên” trở thành đáng cười.

Phi tần trong cung đều bội phục thủ đoạn của Trang Lạc Yên, một cử chỉ vừa có thể lấy lòng Ninh phi lại vừa đánh một đòn phủ đầu cho Ninh thị mới vào cung.

Mọi người còn đang cảm khái sự sùng ái của Hoàng thượng dành cho Trang Lạc Yên thì hậu cung lại xảy ra một việc, Diệp quý nhân chết trong giếng cạn phía sau Tĩnh Thu các. Mà giếng cạn này không cao,

không đủ để một người ngã chết, vì vậy Hoàng đế giận dữ, hạ lệnh tra rõ chuyện này.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, nô tài tìm thấy một vật bên dưới vạt áo của Diệp quý nhân, chắc có lẽ Diệp quý nhân lợi dụng lúc hung thủ không để ý, đã lưu lại cho chúng ta một chứng cứ.” Thái giám của điện Trung Tĩnh trình lên một miếng vải rách.

Hoàng hậu nhìn vào khay, thấy trên miếng vải hình như có vẽ một góc đuôi chim khổng tước, chắc là Diệp quý nhân trong lúc vội vàng

đã giặt lấy một mảnh nhỏ giấu trong vạt áo.

Phong Căn đang cùng Hoàng hậu thưởng thức trà cũng nhìn về khay, đôi mày thoáng nhíu lại.

“Bẩm nương nương, nô tì nhìn đuôi khổng tước này có điểm giống con điều khổng tước của Chiêu hiền dung làm mấy ngày trước.” Hòa Ngọc cau mày nhìn kỹ lại, “Chắc là nô tì nhìn lầm thôi.”

“Bất kể thế nào, việc này cũng phải tra thật kỹ mới được.” Hoàng hậu nghiêng đầu nhìn về phía Hoàng đế, “Hoàng thượng, người

xem việc này...” Nàng biết Trang Lạc Yên được sủng ái, mà ngày ấy thả diều, Hoàng thượng và Chiêu hiền dung đang ở cùng nhau, vì vậy chỉ khi Hoàng thượng mở miệng, nàng mới yên tâm cho người đi hỏi Trang Lạc Yên.

“Nếu trong việc này Chiêu hiền dung bị nghi ngờ thì cứ cho gọi Chiêu hiền dung tới hỏi đi.” Phong Cận đặt tách trà xuống, “Trẫm cũng muốn biết rõ xem chuyện gì xảy ra.”

Hoàng hậu nghe vậy bèn gật đầu ra hiệu cho thái giám quản sự, thái giám quản sự rón rén lui ra.

Phong Cẩn lạnh lẽo nhìn tách trà bằng sứ Thanh Hoa vẻ mặt hoàn toàn không giống như vừa phát hiện một sủng phi của mình lại là hung thủ sát hại một phi tần khác.

***

Trang Lạc Yên đang vui mình trong tháp quý phi mà ngái ngủ, chợt nghe Vân Tịch hoảng hốt gọi, nàng bèn mở mắt hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Nương nương, có thái giám quản sự của Hoàng hậu nương nương tới, nói là Diệp quý nhân vừa đi, muốn gọi người tới hỏi vài

chuyện.” Vân Tịch tiến lại xỏ giày
thêu cho Trang Lạc Yên, “Nghe thái
giám quản sự nói, lúc này Hoàng
thượng cũng đang ở trong cung
Cảnh Ưng.”

Diệp quý nhân mất, cho gọi nàng
tới hỏi? Trang Lạc Yên hơi nhú
mày, động tác trên tay vẫn không
ngừng lại, ngăn Vân Tịch đang tính
bổ trang cho mình: “Cứ thế đi
thôi.”

Vân Tịch nhìn bộ váy thêu đàn
bướm có đính thêm trân châu đã
mặc vài lần của Trang Lạc Yên, tóc
dù được vấn kiểu thập tự bách hợp

rất đẹp nhưng chỉ cài một bộ điều bằng ngọc khảm bướm vàng và chiếc trâm vàng gắn hình con bướm, trông có hơi mộc mạc giản dị quá.

Đi ra phòng ngoài, Trang Lạc Yên thấy thái giám quản sự của Hoàng hậu còn đang đứng đợi, biết việc này chỉ sợ có liên lụy đến mình.

“Nô tài xin thỉnh an Chiêu hiền dung nương nương.” Thái giám quản sự thấy dung trang của nàng giản đơn, biết nàng vội vã ra ngay không kịp sửa sang, “Hoàng hậu

nương nương mời Chiêu hiền dung
nương nương tới cung Cảnh Ương
có vài chuyện cần bàn, xin nương
nương nhanh tới.”

Thái giám quản sự dù nói rất
khách khí nhưng lời vẫn mang ý
giục giã, Trang Lạc Yên chẳng buồn
hỏi y xem có chuyện gì, chỉ lên kiệu
tới ngay cung Cảnh Ương.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng
đế và Hoàng hậu ngồi cạnh nhau,
Hoàng hậu thỉnh thoảng vẫn lén
quan sát vẻ mặt Hoàng đế, thấy hắn
vẫn bình tĩnh như trước, không hề
có ý thăm dò thay Chiêu hiền dung.

Không hiểu vì sao, Hoàng hậu bỗng nhiên cảm thấy thương hại Chiêu hiền dung, đã từng có không ít người nhận được sủng ái của Hoàng thượng, Trang Lạc Yên không phải người đầu tiên, cũng sẽ không là người cuối cùng. Vì vậy lúc này Hoàng thượng mới không hề lo lắng cho nàng ta, lại càng không hề hao tâm tổn sức vì nàng ta.

“Chiêu hiền dung tới.”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn, thấy Trang Lạc Yên áo váy mộc mạc, trang sức giản dị vội vã đi vào, bước

chân hỗn loạn như thể hoàn toàn không ngờ tới sự việc mới xảy ra.

“Tần thiếp bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương,” Trang Lạc Yên bước tới vấn an hai người, dù nàng không rõ đã có chuyện gì xảy ra nhưng nhìn vẻ nghiêm túc suốt dọc đường của thái giám quản sự có thể hình dung được, chuyện hôm nay tuyệt đối không đơn giản.

“Hoàng hậu, nàng hỏi đi, trăm ngời nghe là được.” Phong Cần nói xong, khép mắt lại dưỡng thần.

Hoàng hậu đưa mắt nhìn Hoàng

đế rồi mới quay sang Trang Lạc Yên, chỉ vào chiếc khay trên tay thái giám đang đứng một bên rồi hỏi: “Chiêu hiền dung, nàng nhìn xem có nhận ra thứ này không?”

Trang Lạc Yên nhìn vào chiếc khay, thấy trên đó có một miếng vải nhẵn nhúm, trên miếng vải có vài đường nét như hình đuôi chim khổng tước, khá giống đuôi con khổng tước đã bỏ trốn cùng thiên mã của nàng hôm nào, song nhìn kỹ một chút, nàng nhận ra vài điểm bất đồng.

Không ai là không nhận ra thứ

mình từng vẽ, vì vậy chỉ cần nhìn vài lần là Trang Lạc Yên đã biết đây chỉ là thứ bắt chước con diều của nàng mà thôi: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, đó hình như là phần đuôi của khổng tước trong một bức họa.”

“Đúng là phần đuôi của bức họa khổng tước, bốn cung thấy bức họa này khá giống bức họa của nàng, khi người ta phát hiện Diệp quý nhân, mảnh vải này được giấu trong vạt áo nàng ấy, nàng nói xem là vì sao?” Hoàng hậu uống một ngụm trà, chờ Trang Lạc Yên giải thích.

“Bầm nương nương, bức họa này mặc dù rất giống bức họa trên con diều tần thiếp đã thả vài ngày trước, nhưng sau này con diều đó đã được tần thiếp thả cho bay mất rồi, tần thiếp thật sự không biết nó đã rơi ở đâu, hơn nữa bức họa trên mảnh vải này căn bản không phải là bức họa của tần thiếp.” Trang Lạc Yên cảm thấy ngạc nhiên lắm, chẳng lẽ chỉ dựa vào một mảnh vải đã tính đồ bát nước bần này lên đầu nàng, Hoàng hậu làm việc không có căn cứ thật đấy.

Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên, không hề giải thích thêm, chỉ phất

phất tay, một cung nữ được đưa vào, Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn, đây hình như là một trong những cung nữ thân cận của Diệp quý nhân.

“Nô tì Bích Đàm bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, bái kiến Chiêu hiền dung.”

“Lúc này không cần câu nệ hư lễ, người vẫn hầu hạ bên cạnh Diệp quý nhân, hãy nói qua về ngày cuối cùng Diệp quý nhân còn sống xem đã xảy ra chuyện gì.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, giọng bình tĩnh như thể đang dùng bữa chứ

không phải đang nói về một người chết.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, mấy ngày trước nô tì có nhặt được một con điều trong sân, không rõ là của ai. Sau chủ tử nô tì có nói, được phép thả điều trong cung thì chắc là một vị chủ tử nào đó rồi, bảo nô tì cất con điều đó đi. Hôm qua thái giám trong cung Chiêu hiền dung nương nương đến, hỏi có nhìn thấy một con điều khổng tước không, chủ tử liền sai nô tì đi lấy ra, ai ngờ cánh điều đã bị chuột gặm thủng vài chỗ, cả đuôi cũng bị cắn rứt. Lúc đó nô tì trong cung Chiêu hiền

dung nường nường không vui, hậm hực nói mấy câu, không lấy lại con điều đã bỏ đi.” Vành mắt Bích Đàm đỏ lên, quay về phía Hoàng hậu, đập đầu thật mạnh, nói, “Nô tì không ngờ đêm qua chủ tử liền đi, cầu nường nường tra rõ hung thủ, trả lại công bằng cho chủ tử nô tì.”

Trang Lạc Yên nghe xong cuộc nói chuyện, tiếp lời: “Hoàng hậu nường nường minh giám, hôm qua tần thiếp không sai bất kỳ ai đi tìm con điều, huống chi... huống chi điều đã bay đi, tần thiếp còn tìm về làm gì. Dù là tần thiếp muốn tìm về, vì sao không đi hỏi ở bất cứ đâu

mà chỉ tới Tỉnh Thu các?”

“Chẳng phải hiền dung nương nương hận chủ tử tôi hại mình mất đi đứa con hay sao? Nếu không thì vì sao đến cái ăn của Tỉnh Thu các chúng tôi cũng bị Thượng Thực cục cắt xén, nương nương không phải muốn tới tìm lại điều mà chỉ muốn làm cho chủ tử tôi mất mặt mà thôi.” Bích Đàm căm hận nhìn Trang Lạc Yên, “Đêm qua nếu không phải chủ tử muốn thức thâu đêm vá lại con điều đó thì làm sao đột nhiên lại bị hại? Nếu việc này không hề liên quan tới nương nương, vì sao chủ tử lại phải giấu

chặt mảnh vải ấy?”

Trang Lạc Yên đã từng làm nghề PR nên đương nhiên có kiến thức về quan sát sắc mặt người khác, mối hận thù của cung nữ Bích Đàm này đối với nàng không phải là giả bộ, vậy thì nô tài tới Tĩnh Thu các ngày hôm qua là người của ai?

Trang Lạc Yên hợp thời bộc lộ ra nét tái nhợt trên gương mặt: “Bốn cung mặc dù hận Diệp quý nhân làm hại bốn cung sảy thai nhưng thực sự không có lá gan làm ra việc tà trời này.” Dứt lời, nàng quay sang phía Hoàng đế và Hoàng hậu,

“Cầu Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương minh xét.”

“Hai bên đều cho là mình đúng, bốn cung cũng không tự tiện quyết,” Hoàng hậu nhìn Trang Lạc Yên, “Việc này muội có hiềm nghi, nếu nói không có quan hệ gì đến muội thì muội phải nói ra được lý do khiến người ta tin phục.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn Hoàng đế đang nhắm mắt, như thể do dự thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Bức họa này không phải của tần thiếp, hôm qua tần thiếp cũng không phái người đi tìm điều, là có

người muốn hãm hại tần thiếp.”

Hoàng hậu đang định nói, cứ coi như có người muốn hãm hại nàng đi thì nàng cũng phải đưa ra được chứng cứ chứ, đột nhiên vị Hoàng đế vẫn nhắm mắt im lặng này giờ lại lên tiếng.

“Nếu Chiêu hiền dung đã nói mình bị hãm hại mà cung nữ này lại nói thái giám trong cung Chiêu hiền dung từng tới hỏi,” Phong Cận gõ ngón trỏ lên mặt bàn, “Đưa toàn bộ thái giám của cung Hi Hòa tới bên ngoài viện, để cung nữ này ra nhận người thì sẽ rõ cả.”

Nếu Hoàng đế đã nói vậy, không ai dám do dự hay phản đối, ngay sau đó, tất cả các thái giám của cung Hi Hòa đều bị đưa tới sân của cung Cảnh Ương để Bích Đàm tới xác nhận.

Bích Đàm nhìn thật kĩ vài lượt, vẫn không tìm được hai tên thái giám đã từng tới, cuối cùng đành bất đắc dĩ nói, hai thái giám đó không có mặt trong số những người này.

“Chẳng lẽ thật sự có người muốn hãm hại Chiêu hiền dung?” Hoàng hậu tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Nương nương, dù đúng là ở đây không có nhưng Chiêu hiền dung có dám cam đoan không sai thái giám khác đi làm?” Bích Đàm hướng về phía Hoàng đế và Hoàng hậu, dập đầu thật mạnh, đến nỗi trán cũng đổ máu, “Chiêu hiền dung nương nương vẫn luôn được Hoàng thượng sủng ái, trong hậu cung không biết có bao nhiêu nô tài muốn lấy lòng hiền dung nương nương, nô tì thật sự nghĩ không ra còn ai muốn tới đòi một con điều. Nếu không phải Chiêu hiền dung nương nương hại chủ tử nô tì, vì sao trước khi chết, chủ tử lại giấu một mảnh đuôi con điều ấy?”

“Thục quý phi tới, Hiền quý phi tới, Ninh phi tới.”

Phong Cẩn nghe thái giám truyền báo, mở mắt nhìn Hoàng hậu: “Các nàng ấy sao lại tới đây?”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp nghĩ ba người này đang cùng thiếp xử lý mọi chuyện trong cung, việc này là việc lớn, thêm một người là thêm một chủ ý ạ.” Hoàng hậu cười cười.

Phong Cẩn không nói gì thêm, khi thấy ba người tiến vào, chỉ lạnh nhạt miễn lễ cho bọn họ rồi tiếp tục trầm ngâm nhìn tình huống trước mắt.

“Bẩm nương nương, đây là một việc rất nghiêm trọng, chi bằng chậm rãi tra lại?” Hiền quý phi lên tiếng, “Chúng ta không thể để Chiêu hiền dung gánh tội thay cho hung thủ thực sự, nhưng cũng không thể để Diệp quý nhân chết oan được.”

“Hoàng thượng, Hiền quý phi nói cũng có lý, ngài xem...” Hoàng hậu nhìn về phía Hoàng đế, chờ hắh tỏ thái độ.

“Trẫm đã sớm nói, chuyện này do Hoàng hậu khanh xử lý.” Phong Cận đưa mắt nhìn Hoàng hậu, sau

đó lại nhìn sang gương mặt nhợt nhạt của Trang Lạc Yên đang đứng giữa phòng, “Nhưng, nhất định phải tra cho rõ chuyện này.”

Hoàng hậu cúi người thi lễ với Hoàng đế rồi nói: “Chiêu hiền dung không thể hoàn toàn chứng minh mình không liên quan tới việc này, mà việc này lại cũng không chỉ rõ là có liên quan tới Chiêu hiền dung, vì vậy, trước khi việc này được tra xét rõ ràng, Chiêu hiền dung tạm thời không cần hầu hạ Hoàng thượng, đợi đến khi mọi chuyện đã rõ, nàng lại tiếp tục tận tâm hầu hạ Hoàng thượng đi. Dẫu sao, nếu trong lòng

còn lẫn cấn chuyện khác sẽ khó có thể chuyên tâm hầu Hoàng thượng cho tốt được.” Dứt lời, Hoàng hậu nhìn về phía ba người Thục, Hiền, Ninh, “Các nàng thấy thế nào?”

“Hoàng hậu nương nương đã nói vậy, tần thiếp tất nhiên không có ý kiến gì.” Thục quý phi nhìn sang Trang Lạc Yên, “Chiêu hiền dung từ sau khi bị Diệp quý nhân làm hại sảy thai đến nay, sắc mặt vẫn chưa tốt lắm, nghỉ ngơi thêm cũng hay.”

Cần gì cố nhấn mạnh Diệp quý nhân hại nàng sảy thai? Trang Lạc

Yên cúi thấp đầu, vậy không phải muốn ám chỉ nàng hận Diệp quý nhân nên mới muốn hại người ta sao?

Phong Cẩn trầm mặc nhìn Hoàng hậu và ba phi tần kia, sau đó dời mắt nhìn sang Trang Lạc Yên, cuối cùng ánh nhìn rơi lên đôi tay hơi sưng đỏ.

“Chiêu hiền dung nghị ngời vài ngày là chuyện tốt, trẫm thấy nàng như bây giờ cũng thấy đau lòng.” Phong Cẩn đứng lên, “Trẫm về cung, việc này Hoàng hậu khanh nhất định phải tra thật rõ, thật cặn

kẽ đấy.”

Hoàng hậu thoáng giật thót tim, cúi người nhìn theo bóng lưng Hoàng đế, Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên ngồi lên kiệu, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh. Người muốn hãm hại nàng cho là nàng sẽ yêu thích con điều đã cùng Hoàng đế thả nên mới làm ra chuyện hôm nay?

Tiếc rằng người này nhất định không biết những lời Hoàng đế đã nói lúc cắt đứt dây điều, là một

người “âm thầm yêu Hoàng đế”, dĩ nhiên nàng sẽ hi vọng thiên mã và không tước tự do bên nhau, còn nhất về làm gì?

Lúc đó có mặt Hoàng đế, nàng không tiện nói ra lời hắc đã nói hôm ấy, vì vậy đành im lặng không thể biện minh. Nhưng Hoàng đế cũng im lặng là có ý gì? Nàng không tin Hoàng đế không nhớ tình cảnh ngày ấy, như vậy vì sao hắc lại im lặng?

“Nương nương, người đừng lo lắng, lúc đi Hoàng thượng còn an ủi người mà, nhất định người ấy tin

tường người.” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên cúi thấp đầu chẳng nói chẳng rằng, đành cất mấy lời an ủi suông.

“Ta biết,” Trang Lạc Yên thở dài một hơi, “Có điều chuyện Diệp quý nhân bị hãm hại đã bị người khác đẩy lên đầu ta, không biết Thái hậu nương nương sẽ nghĩ gì đây.”

Nàng vô thức nhìn tường hồng ngói xanh bên đường, rốt cuộc là ai muốn hại nàng?

Từ chuyện ở Đào Ngọc các năm trước, vụ việc ở hồ sen, và đến bây giờ là chuyện Diệp quý nhân, từng

chuyện từng chuyện đều là có người muốn đẩy nàng vào đường cùng, trong hậu cung này, ai hận nàng đến thế?

***

Đã nửa tháng sau khi xảy ra vụ việc Diệp quý nhân bị người hại chết song vẫn chưa có thêm manh mối gì cho việc này, cung Hi Hòa đã dần trở nên quạnh quẽ, vắng vẻ, thậm chí cung nữ và thái giám trong cung còn thường xuyên bị người của các cung khác gọi đi hỗ trợ làm việc.

Chưa đầy nửa tháng đã thay đổi

nhiều như vậy khiến Trang Lạc Yên không thể không cảm khái, ở một nơi như hậu cung, mặt nạ của con người thay đổi thật quá nhanh, nịnh bợ hay chèn ép người khác đều dùng hết tâm cơ mà làm.

Có một số việc không thích hợp để người ta chủ động xuất kích, đương nhiên càng không thích hợp ngồi chờ chết, vì vậy việc tìm một lối đi tắt khác thường cho hiệu quả cao nhất. Trang Lạc Yên chưa bao giờ muốn ngồi chờ chết, cũng không phải kiểu người tùy tiện xuất kích mà không tính toán, vì vậy một khi ra tay sẽ vừa đủ mạnh vừa đủ

chắc.

Đêm lạnh như nước, trên mặt hồ sen tĩnh lặng, ánh trăng vàng vạc soi tận đáy, gió nhẹ lướt qua, trăng trên mặt nước theo gió phiêu lãng đi, cảnh tượng thật nên thơ. Đúng lúc này, chợt một tiếng “bịch” vang lên, ánh trăng xao động kịch liệt, sau đó vỡ thành muôn mảnh màu bạc lấp lánh.

“Người đâu! Chiêu hiền dung nương nương rơi xuống nước rồi.”

“Nhanh, nhanh xuống cứu người!”

Đã nửa đêm, Phong Cẩn nằm trên giường cạnh Thiến quý nhân thiu thiu ngủ, chợt nghe bên ngoài lao xao, hấn cau mày mở mắt hỏi: “Bên ngoài ồn ào gì thế?”

“Bẩm Hoàng thượng, bên ngoài có thái giám quản sự cung Hi Hòa cầu kiến ạ.” Cao Đức Trung đứng ngoài màn che trả lời, “Nô tài thấy thái giám quản sự có vẻ lo lắng lắm, hình như đã xảy ra chuyện lớn.”

Nghe vậy, Phong Cẩn ngồi dậy, Thiến quý nhân đang nằm bên cũng dậy theo, luống cuống tay chân phủ thêm áo choàng cho hấn:

“Hoàng thượng, giờ đã là giờ tỵ, hay là cho gọi thái giám quản sự vào hỏi xem đã có chuyện gì, bên ngoài lạnh lắm.”

“Nô tài cung Hi Hòa trầm biết rất rõ, nếu không có việc gì sẽ không đòi gặp trầm giữa đêm.” Phong Cận đứng dậy vừa để các nô tài thay quần áo cho mình vừa bảo Cao Đức Trung chuẩn bị kiệu.

Thiến quý nhân nhìn cử chỉ của Hoàng đế, sắc mặt thoáng tối lại, sau đó nhanh chóng tiến lại gần hầu hạ Phong Cận mặc quần áo, lại bị hất xua tay: “Việc này để nô tài

làm là được, không cần nàng động tay đến đâu.”

Là không cần nàng động tay làm việc hay là chê nàng hầu hạ không được tốt như các nô tài này?

Nhìn Hoàng đế chỉ trong chớp mắt đã thay xong áo, Thiển quý nhân hơi do dự, sau đó đi theo Hoàng đế ra phòng ngoài, tới nơi, chỉ thấy một thái giám hơi mập quỳ trên mặt đất, búi tóc tán loạn, vạt áo còn dính bùn, chắc là vội vã chạy tới đây.

“Hoàng thượng, nương nương gặp chuyện không may rồi, cầu

Hoàng thượng giúp nương nương.”
Phúc Bảo vừa nói được vài lời đã bị
Hoàng đế cắt đứt.

“Có chuyện gì trên đường nói
tiếp, trẫm thấy không phải chuyện
nhỏ đâu.” Bước chân Phong Cẩn
chỉ thoáng dừng lại một lát, lại tiếp
tục bước ra ngoài.

Phúc Bảo hơi sững sốt, rồi vội vã
đứng dậy chạy theo sau.

“Nói đi, có chuyện gì?” Phong
Cẩn ngồi trên kiệu, trong bóng
đêm, gương mặt lạnh lùng không
chút biểu cảm của hắn trông
ng nghiêm nghị hẳn.

“Bẩm Hoàng thượng, mấy đêm này nương nương đều thích ra ngồi bên hồ sen một lát, tối nay Thính Trúc với Vân Tịch hầu ở đó, nương nương bảo hơi đói, các cô nương liền đi làm điểm tâm cho nương nương. Thính Trúc vừa đi một lát, Vân Tịch lại nghe có tiếng rơi vỡ tách trà, cứ tưởng là Thính Trúc cô nương làm rơi, bèn đi xem thế nào. Ai ngờ chỉ một lát như thế đã nghe có tiếng người rơi xuống nước, chạy lại xem thì thấy chủ tử đã ngã vào hồ rồi.” Phúc Bảo hồn hên kể lại tỉ mỉ.

“Nếu trăm nhớ không lầm,

Chiêu hiền dung đã biết bơi, có rơi xuống nước cũng không sao mới phải chứ?” Phong Cẩn nhíu mày, chẳng lẽ đến Trang Lạc Yên cũng bắt đầu muốn dùng “khô nhục kế”?

“Đúng là nương nương có biết bơi ạ, nhưng nương nương bị người ta đánh trúng đầu mới rơi vào hồ, thái y nói may mà vết thương của nương nương hơi lệch đi nên mới không nguy hiểm đến tính mạng. Chắc là lúc đó nương nương cảm thấy khác thường nên hơi né người, nhưng vẫn không tránh thoát được, vậy nên mới...” Phúc Bảo ghen ngào nói, “Lúc các

nô tài cứu nương nương lên, nương nương đã hôn mê rồi, nước hồ đỏ một mảng lớn, đến bây giờ nương nương vẫn chưa tỉnh lại.”

“Kẻ nào lớn mật như vậy?!”
Phong Cần tái mặt, “Các người làm nô tài, vì sao không hầu hạ chủ tử cho tốt?”

Phúc Bảo hơi biến sắc, cuối cùng chỉ liên tục tạ tội. Cao Đức Trung đi bên cạnh lại phát hiện điều bất thường, trong cung Hi Hòa xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao Phúc Bảo làm thái giám quản sự không ở lại trong cung chủ trì đại cục mà phải

chạy đi báo tin?

Đoàn người vội vã tới cung Hi Hòa. Thái giám canh cửa thấy bọn họ, mặt lộ vẻ vui mừng, vội quỳ xuống hành lễ.

Phong Cẩn xuống kiệu, bước vào trong cung, mày nhú càng chặt, chỉ mới nửa tháng không tới cung Hi Hòa, sao nơi này đã trở nên vắng lạnh đến thế?

Vào chính điện, cảm giác này càng rõ ràng hơn, cung Hi Hòa mặc dù không phải nơi cung thị thành đàn nhưng cung nữ thái giám cũng không ít, hôm nay chủ tử gặp

chuyện lớn như vậy, sao chỉ thấy có mấy nô tài qua lại hầu hạ?

Tiêu thái giám đứng canh ngoài cửa phòng ngủ thấy Hoàng đế tới, lập tức vui mừng truyền báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Phong Cẩn đi vào phòng trong, chỉ thấy có Thính Trúc và Vân Tịch hầu hạ bên cạnh giường, mà thái y tới bắt mạch chữa thương chỉ có một vị thái y già - Mao thái y, lập tức hắt đen mặt, giận dữ nói: “Những nô tài khác đều chết cả rồi sao? Chiêu hiền dung gặp chuyện lớn như vậy, vì sao chỉ có một thái y tới

bắt mạch? Các thái y đang trực đầu cả rồi?”

“Nô tì tới Thái y viện hỏi, viện phán nói các thái y trực hôm nay đều đã đi xem mạch cho các chủ tử khác rồi, sau nô tì lại gặp được Mao thái y vừa vào cung, tuy hôm nay không phải phiên trực nhưng ngài ấy thấy nô tì gấp quá liền đi theo nô tì tới bắt mạch cho chủ tử.” Vành mắt Vân Tịch đỏ lên, quỳ xuống đáp lời.

“Những nô tài khác đâu?” Phong Cẩn ngồi xuống ghế, sò vào ấm trà trên bàn, thấy đã lạnh ngắt,

lại giận dữ nện ấm trà xuống đất, mảnh sứ văng khắp sàn.

“Bẩm Hoàng thượng, thái giám quản sự mấy cung khác nói, chủ tử nay không cần hầu hạ Hoàng thượng, trong cung cũng không có chuyện gì cần làm, đã mượn vài người đi rồi.” Giọng Vân Tịch đã nhuốm thêm căm giận và đau buồn, “Vì vậy bây giờ trong cung chỉ có mấy người bọn nô tì hầu hạ thôi.”

“Trẫm thật không biết, các cung khác lại thiếu người hầu hạ đấy.” Phong Cận quay sang nói với Cao

Đức Trung “Cao Đức Trung, người tự tới Thái y viện mời người, trăm muốn xem xem các thái y này bận rộn đến đâu!”

Viện phán của Thái y viện không ngờ thái giám tổng quản của Hoàng đế lại đích thân tới Thái y viện vì việc của Chiêu hiền dung, ngay lập tức ông ta biết không ổn rồi. Vốn Diệp quý nhân là cháu gái Thái hậu, bọn họ đâu dám quá thân cận Chiêu hiền dung, ai mà ngờ được, Chiêu hiền dung đã bị rút thẻ bài lại còn có dính líu tới vụ Diệp quý nhân bị hại mà vẫn được Hoàng thượng coi trọng.

Nghĩ đến lửa giận của Hoàng đế, viện phán run cả chân, vội vã gọi thái y am hiệu chữa các vết thương xương cốt và vết thương ngoài da của nữ tử còn đang trực, cùng chạy tới cung Hi Hòa.

Phong Cẩn lạnh lẽo nhìn mấy thái y quỳ trước mặt mình, tách trà nóng hồi nện xuống cạnh họ: “Còn quỳ ở đó làm gì, không nhanh đi bắt mạch cho Chiêu hiền dung.”

Các thái y vội tới xem mạch. Nhìn gương mặt trắng bệch của Chiêu hiền dung cùng với vết thương còn đang chảy máu trên

đầu nòng, tất cả đều hít một hơi, hung thủ rõ ràng muốn lấy mạng Chiêu hiền dung đây, may mà vết thương hơi chệch đi nên vị này mới giữ được mạng trong cơn hiểm nghèo.

Qua gần một nén hương, các thái y nghiêm mặt quỳ xuống bẩm lại với Phong Cẩn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thương tích của Chiêu hiền dung thực sự rất hung hiểm, vết thương sau đầu nòng nòng hấn là do một cú đánh rất mạnh, nếu chệch đi chút nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng ạ”.

“Trẫm không muốn nghe các người nói những lời vô ích này, nên dùng thuốc gì thì dùng đi,” Phong Cẩn nhận tách trà Cao Đức Trung dâng lên, miễn cưỡng uống một ngụm, cau mày hỏi, “Đây là trà gì?”

Cao Đức Trung nhìn về phía người pha trà - Thính Trúc.

“Bẩm Hoàng thượng, gần đây bên điện Trung Tỉnh nói thiếu trà mới, vì vậy chỉ phân trà cũ tới đây thôi.” Thính Trúc quỳ xuống, “Đây đã là trà tốt nhất trong cung rồi, cầu Hoàng thượng thứ tội.”

“Giỏi, giỏi lắm!” Phong Cẩn dần

mạnh tách trà xuống bàn, “Người đâu, mời Hoàng hậu tới đây cho trẫm.”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu vừa nghe tin Chiêu hiền dung bị đánh trọng thương ngã vào hồ sen thì lập tức cảm thấy không ổn, vừa để cung nữ hầu mình thay đồ xong, thái giám truyền lời của Hoàng đế đã tới.

Ngồi trên kiệu, Hoàng hậu băn khoăn suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không sao nghĩ ra có gì đột nhiên có người muốn đẩy Chiêu hiền dung vào chỗ chết, nay chẳng cần

tra cứu nguyên nhân cái chết của Diệp quý nhân thì cũng biết, Chiêu hiền dung bị người khác hãm hại.

“Chiêu hiền dung hiện nay ra sao?” Hoàng hậu nghiêng đầu hỏi thái giám truyền lời đi bên cạnh kiệu.

“Bẩm nương nương, vừa rồi thái y có nói, vết thương vô cùng hung hiểm, nếu không phải vị trí vết thương hơi lệch đi thì Chiêu hiền dung đã gặp nguy hiểm đến tính mạng rồi.”

Hoàng hậu biến sắc, nếu như vậy, e rằng lúc này Hoàng thượng

đang nổi giận lôi đình.

Thái giám truyền lời cũng muốn giúp Hoàng hậu một phen, vì vậy nói thêm: “Lúc Hoàng thượng tới cung Hi Hòa, thấy nô tài trong cung chỉ có vài người, thái y tới bắt mạch cũng chỉ có mình Mao thái y, lập tức liền nổi giận, sai Cao công công tự tới Thái y viện mời thái y. Vừa rồi nô tài có nhìn qua, Chiêu hiền dung bị thương rất nghiêm trọng đấy ạ, ngay cả gối chần cũng dính đầy máu, e rằng lần này vết thương rất nặng.”

Hoàng hậu gật đầu, hậu cung

nâng kẻ cao đạp người thấp là chuyện bình thường, có lẽ những người này thấy Trang Lạc Yên bị rút thẻ bài ngay trước mặt Hoàng thượng đồng nghĩa với việc nàng ta lần thứ hai thất sủng, nào biết rằng Hoàng thượng vẫn còn nhớ thương?

Đợi tới ngày mai, những kẻ “mượn” nô tài, cắt xén phân lệ của Chiêu hiền dung sẽ chờ hứng cơn giận của Hoàng thượng đi thôi.

“Hòa Ngọc, sai người đi thăm dò xem, đêm nay có nô tài cung nào từng tới gần cung Hi Hòa, bất luận

là người cung nào cũng phải tra rõ ràng.” Hoàng hậu sửa sang lại tâm tình, “Chiêu hiền dung gặp chuyện lớn như vậy, không thể để hung thủ nhơn nhơn thoát tội được.”

“Vâng, thưa nương nương.” Hòa Ngọc vội vã gật đầu, trong lòng lại dấy lên lo lắng, không biết Hoàng thượng có vì chuyện này mà giận cá chém thớt lây sang nương nương hay không đây?

***

Khi Hoàng hậu tới cung Hi Hòa, đúng lúc thấy một cung nữ trông khá quen mắt bụng chầu máu

loãng đi ra, nàng ngừng lại.

“Nô tì bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Thính Trúc thấy Hoàng hậu, vội cúi người chào, nâng chậu chéch sang một bên để tránh cho Hoàng hậu ngửi phải mùi máu tanh.

“Không cần đa lễ, nương nương nhà các người thế nào rồi?” Hoàng hậu thật không ngờ sẽ phát sinh một chuyện như thế này, không cần biết Trang Lạc Yên có vị trí gì trong lòng Hoàng thượng hay không, để loại chuyện này xảy ra, chính là Hoàng hậu nàng đây thất trách.

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, nương nương hiện tại vẫn hôn mê, thái y nói may mà không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là mất máu quá nhiều, nhưng lại không thể dùng thuốc liều mạnh, chỉ có thể từ từ điều dưỡng thôi ạ.” Vành mắt Thính Trúc đỏ lên, “Cầu Hoàng hậu nương nương nhất định tra ra hung thủ hại người.”

Hoàng hậu lộ vẻ quan tâm lẫn giận dữ ra mặt: “Bổn cung nhất định sẽ trả cho Chiêu hiền dung một sự công bằng, người làm việc đi.” Thấy Thính Trúc lui ra rồi, sắc mặt Hoàng hậu lại trở nên trầm

trọng, trong chậu nhiều máu như vậy, e rằng hung thủ muốn đẩy Trang Lạc Yên vào chỗ chết, có lẽ Trang Lạc Yên phát hiện kịp nên mới thoát chết đây.

Nhớ tới những chuyện gần đây đều luôn có liên quan tới Trang Lạc Yên, lại thêm chuyện có người rõ ràng muốn hãm hại nàng ta, thậm chí dính dáng đến không ít người, thật khiến người ta không hiểu, rốt cuộc là ai có thù hận sâu sắc với Trang Lạc Yên đến thế?

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương tới.”

Phong Căn trầm mặt nói: “Đế nàg ấy vào đi, đồng thời đi mời hai vị quý phi và Ninh phi tới đây.”

Hoàng hậu vừa bước vào phòng trong đã ngửi thấy mùi thảo dược, lẫn vào đó là mùi máu nhân nhậ, sau khi hành lễ với Hoàng đế, nàg cẩn thận nhìn Trang Lạc Yên đang nằm trên giường, đôi mày thoág giậ giậ. Làn da Trang Lạc Yên vốn trắng nõn, nay vì mất máu quá nhiều đã khiến gương mặt nàg ta trắng bệch như giấy, như thể chỉ cần thở mạnh một hơi là đủ khiến nàg ta biến mất.

“Hoàng thượng, Chiêu hiền dung sao lại đến nông nổi này?” Hoàng hậu hít một hơi lạnh, mở to hai mắt như không tin nổi.

“Khanh không biết, trẫm làm sao biết được?” Phong Cận đẩy tách trà trên tay sang một bên, hiển nhiên lúc này không được dễ chịu trong lòng, “Khanh nói rút thẻ bài của Chiêu hiền dung để nàng ấy tĩnh dưỡng, gần đây trẫm bận chuyện triều chính, rất ít tới hậu cung, nào ngờ sự tình lại thành ra thế này. Phân lệ của Chiêu hiền dung đâu? Nô tài trong cung đâu? Lễ nào trong cung một hiền dung

chỉ có vài người phục vụ như vậy, thậm chí cả trà cũng phải uống trà cũ năm ngoái?”

“Hoàng thượng, thiếp thực sự không ngờ nô tài của điện Trung Tĩnh lại dám lén lút làm bậy thế này.” Hoàng hậu cau mày nói, “Mấy ngày trước thiếp còn lo lắng Chiêu hiền dung sau khi sảy thai vẫn chưa hồi phục thân thể, ban cho vài thứ tới đây, nào ngờ được lại xảy ra chuyện như vậy.”

“Thực quý phi tới, Hiền quý phi tới, Ninh phi tới.”

Hoàng hậu nghe báo ba người

kia tới, không có phản ứng gì khác, chỉ tiếp tục giải thích với Hoàng đế: “Hoàng thượng, số lượng người phục vụ cho một hiền dung là có hạn ngạch, thiếp chưa từng cho rút bớt bất kì nô tài nào của cung Hi Hòa, việc này thiếp thực sự không biết.”

Ba vị phi vào đến nơi, thấy Hoàng hậu đang biện giải điều gì đó, lại nhìn Chiêu hiền dung nằm mê man trên giường, sinh tử chưa rõ, nhất thời đều nghĩ việc này nan giải đây, ai mà ngờ được vừa tới đã gặp phải loại chuyện này?

Ba người hành lễ với Hoàng đế xong, không ai dám tùy tiện mở miệng, chỉ đứng nhìn thái y ném xuống bên cạnh từng mảnh vải nhiễm đỏ máu, trên đầu Trang Lạc Yên còn ghim đầy châm bạc, chắc là để cầm máu.

“Bẩm Hoàng thượng, đã cầm được máu cho Chiêu hiền dung, chừng một canh giờ nữa, nương nương sẽ tỉnh lại.” Viện phán trận trọng nói, “Thương thế của nương nương vô cùng nghiêm trọng, lại thêm vị trí vết thương ở ngay đầu, vậy nên thời gian tới không thể để bị kích thích, nếu không sẽ nguy

hiểm đến tính mạng.”

“Trẫm hiểu, các người chỉ cần chuyên tâm trị liệu cho Chiêu hiền dung, thiếu thứ gì sẽ có người đưa tới cho các người, nếu Chiêu hiền dung có gì bất trắc...” Phong Cẩn lạnh lùng nhìn viện phán, không nói hết câu, nhưng đối phương đã hiểu được ý hẩn.

“Hoàng hậu là người làm chủ quản lý hậu cung, ba người các khanh cùng giúp Hoàng hậu giải quyết cung vụ, vậy mà lại để phát sinh loại chuyện này.” Phong Cẩn nói với viện phán xong, mới quay về

phía Hoàng hậu và các phi, “Nếu hậu cung thành ra thế này, trẫm còn tâm tư nào xử lý việc triều chính?”

Lời trách móc này thật quá nặng nề, hậu cung bất an khiến cho Hoàng đế không thể chuyên tâm việc triều chính, đây là một lời trách tội nặng nề nhất dành cho Hoàng hậu, nếu Hoàng đế có ý định phế hậu, chỉ một câu này là đủ.

Hoàng hậu hơi lão đảo, trong lòng dấy lên một suy đoán mơ hồ, chuyện lần này e là có người muốn dùng một mũi tên bắn trúng hai đích đây, mà ngấm kỹ lại, không chỉ

có lần này, còn có lần Trang Lạc Yên sảy thai kia, kẻ bị hại ngoài Trang Lạc Yên còn có nàng.

Nghĩ vậy, Hoàng hậu nhìn ba người kia, rồi mới quay sang thỉnh tội với Hoàng đế, nàng đúng là không thích Trang Lạc Yên nhưng cũng chưa đến nỗi thích người khác lợi dụng Trang Lạc Yên để mưu hại mình, “Hoàng thượng, thiếp nhất định sẽ tra rõ việc này.”

Hoàng đế gật đầu, giọng đã hòa hoãn hơn: “Trẫm biết khanh quản lý hậu cung vất vả, chỉ cần tra cho rõ chuyện này là được, đừng tự

trách mình quá nhiều.”

Thục quý phi đưa mắt nhìn Đế Hậu hai người, ánh nhìn cuối cùng rơi vào người đang nằm trên giường.

Lúc Trang Lạc Yên tỉnh lại, cảm thấy đầu đau như búa bổ, trong óc như có gì đó kêu ong ong đau buốt, vừa động dậy một cái đã khó chịu đến muốn nôn ra.

“Nương nương, người tỉnh rồi?” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên động dậy, vội hỏi, “Người đừng nhúc nhích, thái y nói đầu của người bị thương nặng, không được tự ý

động dậy đâu.”

Lời Vân Tịch đã nhắc Trang Lạc Yên nhớ đến chuyện vừa xảy ra, mấy ngày gần đây nàng phát hiện có người lén lút quan sát mình, cho nên hôm nay mới cố tình đi dạo ở bờ hồ, để người kia ra mặt hại mình rơi xuống nước. Nàng biết bơi, không sợ chuyện bị xô xuống hồ, vậy mà lần này đối phương lại chơi trò đập chết rồi mới đẩy xuống, nếu không phải nàng biết có người ở sau lưng, đúng lúc tránh được thì e là mạng nhỏ này đã chơi xong rồi.

Trong các bộ phim cung đấu, người ta luôn chơi trò đẩy vào nước thoi mà, vì sao đến lượt nàng lại máu me bạo lực thế này? Vậy mới biết, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết nhau đấy, nàng coi như phúc lớn mạng lớn, đã đến nước này còn không nảy ra cái vụ mất trí nhớ hay thành ngu ngốc gì gì đó.

Quả nhiên, không có mệnh làm nhân vật nữ chính ngôn tình thì đừng có mắc bệnh của nhân vật nữ chính ngôn tình.

“Ái phi, nàng tỉnh rồi?”

Trang Lạc Yên vừa định nghiêng

đầu, một bàn tay ấm áp đã đè nàng lại: “Đừng cử động, trằm đang ngồi ngay đây thôi.”

Tròng mắt chuyển động trái phải một lượt, đập vào mắt là một mảng màu vàng sáng, cố gắng nhìn lên thêm một chút, liền thấy gương mặt mệt mỏi của Hoàng đế, gặp nàng tỉnh lại bèn nở một nụ cười.

“Hoàng thượng?”

Phong Căn nhìn gương mặt ngây ra của Trang Lạc Yên, biết nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, liền nhẹ giọng nói: “Thương tích của nàng rất nặng, mấy ngày này không

được tùy tiện nhúc nhích.” Nói xong, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve gò má nhột nhột của Trang Lạc Yên, “Còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không?”

“Thiếp không nhớ rõ lắm, chỉ cảm thấy phía sau có gì đó bất thường, bèn định quay lại, vừa thấy một góc áo thì nghe vù một tiếng...” Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế khó hiểu, “Hoàng thượng, là thiếp nằm mơ hay là đã có chuyện gì xảy ra?”

“Không phải nàng nằm mơ, là có người muốn hại nàng.” Phong Cận thu tay về, thở dài một tiếng, “Có

nhớ đó là y phục cung nữ hay thái giám không?”

“Hình như là cung nữ...” Trang Lạc Yên ngơ ngác nhìn người ngồi bên giường, như thế vẫn chưa dám tin Hoàng đế lại ngồi gần mình thế này.

“Một cung nữ có thể có khí lực lớn như vậy?” Phong Căn cười nhạt, “E là một cung nữ giả.”

“Hoàng thượng, người một đêm không ngủ, giờ đã là canh ba...”

“Không cần nhiều lời, trẫm biết rất rõ bản thân mình,” Phong Căn

cắt đứt lời khuyên nhủ của Cao Đức Trung, ánh mắt vẫn dán chặt vào vẻ ngây dại của Trang Lạc Yên.

Hậu cung có rất nhiều nữ tử, thế nhưng có bao nhiêu người đối xử với hần đơn giản như một người đàn ông, một người chồng? Hần vẫn biết tình cảm của Trang Lạc Yên, tuy rằng rất kinh ngạc vì có một nữ tử ngây thơ đến mức chấp nhận vào cung chỉ vì hần, nhưng chung quy cũng chỉ có một điểm đặc biệt ấy mà thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, so đi so lại, người con gái này không phải tốt

nhất, dù có súng ai thêm vài phần cũng không đến nỗi không thể rời xa được. Nhưng khi biết nàng ấy suýt chết chỉ vì sơ sẩy của mình, hắn mới phát hiện ra, mấy ngày nay không muốn nghĩ tới người con gái trong cung Hi Hòa này là vì mấy phần lưu luyến không nổi ấy.

Có lẽ là luyến tiếc cảm giác được một người yêu chân thành, hoặc là không nỡ bỏ qua cảm giác có một người con gái đối xử với hắn như một người đàn ông bình thường, một vị phu quân bình thường.

Bất luận là nguyên nhân nào,

tóm lại là không nỡ để nàng chết đi, thâm cung tịch liêu, vẫn nên lưu lại một nơi cho hắn có thể thả lỏng đôi chút.

“Thiếp cho rằng Hoàng thượng không muốn gặp thiếp nữa.” Trang Lạc Yên ngơ ngác nhìn Hoàng đế, “Hoàng thượng, thiếp không hề hại Diệp quý nhân, cũng thật sự không biết gì về chuyện đó...”

“Nàng không cần nói nữa, trầm hiếu.” Phong Cần kéo lại chần cho nàng, “Nàng bị thương rất nặng, không cần lo lắng đến những chuyện này, trầm tin nàng.”

Hình như chỉ một câu “tin tưởng” liền đủ để đối phương sáng bừng hai mắt, lòng Phong Căn thoáng mềm ra, giũ bỏ ý định rời đi, ngồi lại dứt thuốc cho Trang Lạc Yên, thấy nàng mê man thiếp đi mới rời khỏi nơi này ra phòng ngoài.

“Bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài tìm được vật này ở chỗ hòn giả sơn cạnh hồ sen.”

Phong Căn nhìn lại, thấy tên nô tài này đang cầm trên tay một cây búa lớn, chuôi búa hơi ngắn nhưng

thân búa lại rất to, nếu một người khỏe mạnh giấu dưới vạt áo thì đúng là khó lòng phát hiện, e rằng đó cũng là nguyên nhân Trang Lạc Yên thấy góc áo hung thủ giống kiểu váy áo cung nữ.

Hoàng hậu nhìn cây búa rỉ sét, lại nghĩ tới thân hình mảnh dẻ của Chiêu hiền dung, nếu thứ này đập xuống chuẩn xác hơn, Trang Lạc Yên chắc chắn đã mất mạng, còn nàng, chỉ e sẽ bị Hoàng thượng bắt mẫn, thậm chí trách phạt.

Như vậy, hung thủ thực sự là ai?

Hoàng hậu chậm chậm nhìn về

phía ba người đang đứng một bên.

Chương 20

Bầu không khí trong căn phòng thật nặng nề. Hoàng đế lạnh lùng nhìn cây búa, Hoàng hậu đứng bên cạnh, sắc mặt rất xấu, khiến cho nhóm người Thục quý phi không dám thở mạnh.

“Sự vụ trong cung phức tạp, trăm vốn tưởng các khanh chung sức có thể quản lý tốt hậu cung, kết

quả lại để những chuyện thế này xảy ra,” Phong Cần bực dọc trong lòng, lần thứ hai quẳng tách trà sứ trong tay xuống đất, hấn đứng phắt dậy, nhìn bốn người, sau đó quay sang nói với Hoàng hậu, “Trẫm không cần biết khanh dùng biện pháp gì, nhất định phải tìm ra độc phụ này cho trẫm, trong hậu cung của trẫm, không thể có một kẻ như vậy.”

Hoàng hậu cúi người: “Thiếp nhất định tra thật rõ chuyện này.” Hoàng thượng giao việc này cho nàng, ít nhất đã chứng minh nàng không liên quan tới nó, còn với

những người khác... Ánh mắt Hoàng hậu lạnh xuống, nàng cũng rất muốn biết, rốt cuộc ai là kẻ đã khiến quyền lực của nàng trong cung bị lung lay.

“Các khanh lui cả ra đi.” Phong Cận khoát tay, không muốn nhìn mấy người này nữa.

Bốn người hành lễ rồi yên lặng rời khỏi cung Hi Hòa. Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, thở dài nói: “Bốn cung thật không ngờ trong này lại có kẻ tâm tư độc ác đến thế, thật khiến người ta kinh sợ.”

“Không chỉ Hoàng hậu nương nương bất ngờ, tần thiếp cũng vô cùng sợ hãi.” Thục quý phi nhẹ nhàng tiếp lời, “Chỉ thương Chiêu hiền dung vô tội gặp nguy, nếu trước đó nàng ấy không bị kẻ xấu hãm hại nên mới bị rút thẻ bài thì nay có thể đã tránh được kiếp nạn này.”

“Chuyện thế gian ai có thể dự liệu được.” Giọng Hiền quý phi còn mang theo tiếc thương, “Có trách thì chỉ trách kẻ tâm tư ác độc kia một lòng một dạ muốn hãm hại Chiêu hiền dung, thật đáng thương cho Chiêu hiền dung tuổi còn trẻ đã

gặp phải nạn lớn như vậy, may mà bảo vệ được tính mạng, nếu không thì... Ai da.”

Hoàng hậu liếc nhìn Thục quý phi, bước lên kiệu: “Bốn cung chắc chắn sẽ tra thật rõ việc này, hi vọng kẻ xấu đừng nên mong đợi vào may mắn thoát thân.”

“Cung tiễn Hoàng hậu nương nương.” Thục quý phi mỉm cười nhìn theo bóng Hoàng hậu, đợi kiệu của Hoàng hậu đi được một đoạn, nụ cười trên mặt phai nhạt dần, quay đầu nhìn về Hiền quý phi, “Hiền quý phi quả là yêu

thương Chiêu hiền dung.” Nói xong, không đợi Hiền quý phi đáp lời, lên kiệu đi luôn.

Ninh phi trầm mặc nhìn ba người giao tranh quyền lực, đợi cả ba đều đã đi xa mới lên kiệu của mình, khi nàng quay lại nhìn cổng lớn của cung Hi Hòa, chiếc đèn lồng hơi lay động trong gió, khiến cho người ta cảm thấy yên ắng đến lạnh lẽo.

Cung Hi Hòa lần thứ hai chìm vào tĩnh lặng, Phong Cẩn ngồi ở phòng ngoài, cho đến khi tách trà mới dâng lên đã không còn hơi

nóng, hẩn vẫn không động đậy.

“Hoàng thượng, đêm đã khuya.”
Làm thái giám tổng quản thân cận của Hoàng đế, mặc dù biết trong lòng ngài khó chịu không thể dẹp yên nhưng Cao Đức Trung vẫn phải nói lời khuyên giải.

“Trẫm biết,” Phong Cần đứng lên, ngay khi Cao Đức Trung cho rằng hẩn sẽ ra về, lại thấy Hoàng đế quay người đi vào phòng trong.

Trước đây Cao Đức Trung thường tới nơi này, ngày ấy nơi đây luôn thoang thoảng các loại hương

vị, chỉ duy nhất không có mùi thuốc, hôm nay vẫn chỗ này, hương vị gì đều không còn, duy độc sót lại là mùi thuốc gay mũi. Chậu tùng la hán trên giá để cây cảnh bên góc tường vẫn còn đây sức sống mà bồn hoa sứng đã không còn một tia xanh tốt.

Vân Tịch đang đứng bên giường phục vụ, thấy Hoàng đế đi vào bèn lặng lẽ cúi người thi lễ rồi lùi về phía sau vài bước.

Phong Căn ngồi xuống mép giường, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào gò má tái nhợt, cảm thấy làn da

dưới tay mình nóng hổi bất thường, sắc mặt hơi biến đổi: “Sao lại bắt đầu nóng lên rồi?”

Vân Tịch nhú chặt mày: “Bẩm Hoàng thượng, thái y nói, nương nương bị thương quá nặng, tối nay chắc chắn sẽ phát sốt, chỉ sợ nhất là sốt cao không lùi.”

“Nếu như vậy, bảo người của Thái y viện đêm nay chờ bên ngoài.” Phong Cận nhận lấy chiếc khăn ướt Vân Tịch đưa tới, đặt nhẹ lên trán Trang Lạc Yên, “Gọi người đưa tới đây một bầu rượu mạnh đã hâm nóng.” Hắn nhớ khi còn bé

từng sốt cao một trận, bà vú khi đó lấy rượu giảm nhiệt cho hấn, tuy đây chỉ là phương pháp của dân gian nhưng rất hữu dụng.

Rượu được đưa tới, Phong Cẩn không chờ bọn người Vân Tịch tiến đến hỗ trợ, tự tay cẩn thận lau trán, lòng bàn tay, lòng bàn chân và cả sau lưng cho Trang Lạc Yên bằng khăn thấm rượu, sau đó bọc kín người trong chăn rồi mới nói: “Cẩn thận hầu hạ nương nương nhà các người, có chuyện gì phải lập tức báo lại cho trẫm.”

Đã gần canh tư, hấn không thể ở

lại cung Hi Hòa nữa, đành không yên lòng dặn dò cung nữ trong cung, phải thêm mấy ma ma có kinh nghiệm tới hầu, sau đó mới yên tâm đi khỏi.

Sau khi hạ triều, Phong Cẩn không về ngay cung Kiền Chính mà tới thẳng cung Hi Hòa thăm Chiêu hiền dung, thấy người đã hạ sốt mới đi tới cung Cảnh Ương gặp Hoàng hậu.

“Những cung này từng tới mượn nô tài của cung Hi Hòa?” Phong Cẩn lật tờ danh sách trên tay, nét mặt không nhiều biểu cảm.

Hoàng hậu nghe mấy từ “tối mụn” bị nhấn mạnh, bình tĩnh đáp lời: “Bẩm Hoàng thượng, tất cả đều đã được liệt kê ở đó.”

“Sưống Thiên lâu, cung Hòa Nhạc, Lâm Nguyệt hiên, Nghi Mi các...” Phong Cẩn đọc từng cái tên trên danh sách, sau đó dần tờ giấy lên chiếc bàn uống trà bên cạnh, “Xem ra Từ chiêu dung, Nhu phi, Yên quý tần, Tô tu nghi còn chưa đủ nô tài để dùng nhỉ, trăm đúng là đã quá khắt khe với các nàng ấy rồi.”

“Cho gọi tất cả bọn họ tới đây, trăm muốn biết, thực ra trăm đã khất khe với các nàng ấy chỗ nào.” Giọng Phong Cẩn bỗng dưng nặng thêm, “Ngay cả nô tài cũng phải đi mượn cung khác.”

Hoàng hậu trầm ngâm một chút mới nói: “Thiếp cũng không ngờ các nàng ấy sẽ mượn nô tài của cung Hi Hòa.”

Ngày hôm đó, tin tức đã truyền khắp cung, Nhu phi bị Hoàng thượng triệt thẻ bài một tháng, Yên quý tần và Tô tu nghi bị triệt thẻ bài ba tháng, Từ chiêu dung còn bị

Hoàng thượng trách mắng ngay trước mặt nô tài cung Cảnh Ương, không chỉ phạt triệt ba tháng thẻ bài mà còn cắt bổng lộc một năm, thậm chí trong cơn thịnh nộ, Hoàng thượng còn nói Từ chiêu dung không xứng với vị trí chiêu dung.

Lần thứ hai Trang Lạc Yên tỉnh lại đã là buổi trưa, mở mắt nhìn thấy bên cạnh là gương mặt già nua của Mao thái y, nàng chưa kịp nói gì, Mao thái y đã kích động quỳ sụp xuống đất, nói liên miên đại phúc đại cát gì gì đó, lập tức các thái y bên ngoài tràn vào, vừa dập đầu vừa nói mấy lời may mắn với Trang

Lạc Yên.

“Các vị đứng lên nói chuyện cả đi, đầu bốn cung còn đau lắm.” Trang Lạc Yên vừa thốt lên, mới cảm thấy giọng mình vo ve như muỗi, cổ họng cũng ăm ách khô khốc.

Mấy vị thái y vẫn nghe ra lời Trang Lạc Yên nói, cả đám đều yên tĩnh lại.

Gắng gượng uống vài hớp canh tảo nấu với long nhãn, Trang Lạc Yên thấy dễ chịu hơn, có điều đầu đau vô cùng, nàng không dám lộn

xộn, nếu đầu óc có vấn đề gì, e rằng, ở trong hậu cung này không chết cũng mất mạng thôi.

“Nương nương, nô tì đã sai người báo tin cho Hoàng thượng rồi ạ.” Thính Trúc đưa bát cho cung nữ đứng phía sau, cẩn thận lau mặt cho Trang Lạc Yên, “Sáng nay Hoàng thượng hạ triều liền tới thăm nương nương, nhưng lúc đó nương nương chưa tỉnh, Hoàng thượng ngồi một lát mới đi.”

“Vậy sao?” Trên mặt Trang Lạc Yên lộ ra một ý cười phức tạp, “Ta còn cho rằng Hoàng thượng sẽ

không tới nơi này nữa.”

“Vì sao trầm lại không tới nữa.”
Đúng lúc này, Phong Căn bước nhanh đến, không nhìn một đám người thỉnh an, đè lại Trang Lạc Yên đang muốn ngồi dậy, “Nàng đừng nên cử động, đầu bị thương nặng như vậy còn cứ nhích tới nhích lui, không muốn sống nữa sao?”

Thấy Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, Phong Căn mềm giọng nói: “Mấy ngày nay không tới thăm nàng, trầm biết lòng nàng không vui, sau này trầm sẽ không làm như vậy

nữa, nàng cũng phải sống thật tốt, đừng để lại xảy ra việc như bây giờ mà dọa trầm.”

“Tỉ muội trong cung đông đảo như vậy, dù thiếp có làm sao, Hoàng thượng lại...”

“Nói bậy!” Phong Cẩn trầm giọng, “Người khác là người khác, trầm muốn là nàng phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng suy nghĩ lung tung nữa.”

“Nhưng Hoàng thượng, người biết rõ ràng, thiếp sẽ không đi tìm con điều ấy, vì sao người không tin

thiếp?” Vành mắt Trang Lạc Yên ửng lên, nàng nhìn thẳng Hoàng đế, “Hoàng thượng nói để cho bọn chúng tự do bên nhau, sao thiếp còn tìm chúng về làm gì.”

Các thái y, thái giám và cung nữ đang có mặt ở đây lúc này đều ao ước mình không có tai, loại lời oán giận trách móc này Chiêu hiền dung dám nói, bọn họ không dám nghe.

Phong Cận không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đã đỏ lên kia, dời ánh nhìn đi chỗ khác, trầm mặc một lát mới nói: “Là trẫm nghĩ sai

rồi, đợi nàng khỏe lên, trăm sẽ đối xử thật tốt với nàng.”

Trang Lạc Yên nhắm lại vành mắt đã đỏ ửng, nước mắt chảy dọc gò má, lạc vào mép tóc.

Vươn tay lau đi dòng nước mắt ấm nóng, ngực Phong Cẩn như bị vật gì đè chặt lại, hấn sữa chặn cho Trang Lạc Yên: “Trăm nhất định sẽ tra rõ chuyện này, trông nàng như thế, trăm cũng đau lòng.”

Hàng mi đang nhắm chặt thoáng run rẩy, cuối cùng vẫn không mở ra.

Thở dài một tiếng, Phong Cẩn quay lại nhìn những người phía sau, bình thản mở miệng: “Nên hầu hạ Chiêu hiền dung thế nào, các người đều đã biết, nếu Chiêu hiền dung lại có gì bất trắc, các người cũng không cần đứng đây nữa.”

Không nhìn về mặt đầy hoảng sợ của những người đó, Phong Cẩn lại quay sang nhìn Trang Lạc Yên một lát, tiếc rằng đối phương vẫn không chịu mở mắt, hắn đứng đó chốc lát rồi mới đi khỏi.

Sau khi Hoàng đế rời đi, Trang

Lạc Yên mở mắt, rõ ràng vẻ mặt đầy bi thương, trong mắt lại tràn ý cười.

Có một vài thứ, được đến quá dễ dàng, mọi người thường không biết trân trọng nó, nhưng khi sắp mất đi thứ ấy, người ta mới giật mình phát hiện nó đáng quý biết bao, làm cho người ta luyến tiếc biết bao. Tình yêu của một người con gái dành cho một người đàn ông cũng vậy, nếu phía cô gái chỉ thầm lặng hiến dâng, người đàn ông sẽ từ cảm giác hồ thẹn chuyển thành đương nhiên, chỉ khi khiến anh ta cảm nhận được nguy cơ mất đi nó, anh ta mới hiểu được, phần tình cảm

này đáng quý đến mức nào.

Phong Cẩn mặc dù là một người đàn ông nhưng lại là một Hoàng đế, vì vậy, nữ tử với hắn mà nói, có thể giành được một cách quá dễ dàng. Tình yêu của bọn họ với hắn có thể đáng quý, nhưng khi chiếm được rồi thì chẳng còn bao nhiêu giá trị. Chỉ khi tình cảm ấy bị đích thân hắn làm cho tổn thương, hắn mới có thể nhận ra, tình yêu ấy trân quý đến nhường nào. Loại tâm lý này, chẳng phải chính là một kiểu thể hiện của chữ “đê tiện” đó sao?

Ra khỏi cung Hi Hòa, Phong Cẩn sầm mặt xuống, lúc này hắn không dễ chịu trong lòng thì đừng ai nghĩ thoả mái được: “Đã tra ra người của những cung nào lảng vảng quanh cung Hi Hòa đêm qua chưa?”

“Bẩm Hoàng thượng, tối qua quanh cung Hi Hòa có rất nhiều nô tài các cung từng đến gần, trong ngày Chiêu hiền dung gặp chuyện không may, cung Hoàng hậu nương nương, hai vị quý phi nương nương, Nhu phi, Ninh phi, Từ chiêu dung, Tô tu nghi, Yên quý tần, Tương quý tần, Lâm tần đều có

người tới gần cung Hi Hòa.” Cao Đức Trung hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Nô tài phát giác được, nếu chỉ dựa vào điều này thì không thể tra ra người nào đã ám hại Chiêu hiền dung nương nương.”

“Đương nhiên tra không ra, nếu đã có dự tính hại người, có thể đã sai người tới cung Hi Hòa từ sớm núp ở đâu đó, hại người xong cũng không nhất định rời khỏi đó ngay, đợi hôm sau chuyện này bị làm âm lên, thừa dịp hỗn loạn rời khỏi đó mới là thượng sách.” Phong Cận cười nhạt, “Một nơi như hậu cung này, ai mà không có tâm tư ăn thịt

người chứ!”

Cao Đức Trung thoáng giật thót, Hoàng thượng nói như vậy, thực ra là có ý gì?

“Không cần biết có bao nhiêu kẻ từng qua đó, phải tra xét tỉ mỉ, trong số bọn họ, kẻ nào trì hoãn công việc, hoặc là mất tích không lí do trên nửa canh giờ, chỉ cần có một chút khả nghi, theo dõi thật chặt cho trẫm.” Phong Cận lạnh lùng lên tiếng, “Một việc trẫm muốn biết rõ, vậy thì ai cũng không có bản lĩnh giấu giếm.”

Cao Đức Trung lạnh cả lưng, lần này Hoàng thượng thực sự nổi giận rồi.

***

Tháng Ba đã qua, hoa đào đã tàn hết, tiết trời đã ấm trở lại, nhưng chư vị chủ tử trong cung không ai cảm nhận được sự ấm áp này, thậm chí còn thấy lạnh lẽo hơn trước.

Chiêu hiền dung của cung Hi Hòa thiếu chút nữa bị kẻ xấu hại chết, Hoàng đế giận dữ, tầng tầng kiểm tra, kẻ làm nô tài cũng nơm nớp lo sợ bỗng dưng gặp tai bay vạ

gió.

Thời gian gần đây, người duy nhất có thể buông lỏng tâm tình có lẽ là Trang Lạc Yên đang dưỡng thương trong cung Hi Hòa mà thôi. Nàng đang nửa nằm nửa ngồi trên tháp mềm, thưởng thức cung hoa do điện Trung Tĩnh đưa tới.

“Nương nương, trà này...”
Thính Trúc cầm hộp trà, “Còn giữ lại không ạ?”

“Chẳng phải điện Trung Tĩnh đã đưa Bích Loa Xuân và Bích Đàm Tuyết mới tới sao?” Trang Lạc Yên

liếc nhìn hộp trà, “Vùi xuống bồn
tùng la hán ấy, coi như giúp nó
hoàn tất giá trị của mình.”

Nàng không thích uống trà lắm,
trà mới năm nay tất nhiên cũng
chưa dùng hết, dù điện Trung Tĩnh
một tháng không đưa trà mới tới
thì vẫn đủ dùng, nhưng nếu nàng
phải chịu thiệt thì sao có thể để
những kẻ ở điện Trung Tĩnh đó dễ
chịu được. Hoàng đế tới, nếm thử
một tách trà cũ năm ngoái cũng hay,
phải không?

“Nô tì nghe nói hôm qua Cao
công công đã cho ít người của điện

Trung Tĩnh tới Thượng Y cục làm nô tài chuyên việc nặng.” Thính Trúc cẩn thận vùi lá trà xuống bên dưới lớp đất của bồn tùng rồi sửa sang lại khiến người ta không nhìn ra bất cứ dấu vết khác lạ nào, nói tiếp, “Còn có Từ chiêu dung của Sướng Thiên lâu bị bệnh, đại cung nữ hầu cận của nàng ấy quỳ nửa ngày trước cung Kiền Chính, Hoàng thượng vẫn không tới thăm.”

Trang Lạc Yên cười nhạo một tiếng: “Trước đó vài ngày nàng ta chẳng phải thiếu người sai sử sao, hôm nay bị bệnh cần người sai sử ư

là càng thiếu hơn rồi.”

Thính Trúc cũng cười cười: “Nương nương người còn chưa biết, hôm nay mặc dù Hoàng thượng không tới Sướng Thiên lâu nhưng lại hạ ý chỉ, nói Từ chiêu dung bị bệnh trong người, cần tĩnh dưỡng, liền giảm số nô tài của Sướng Thiên lâu.”

Nghe Thính Trúc nói vậy, Trang Lạc Yên cười thành tiếng, Hoàng đế vốn đã bắt đầu chán vẻ giả bộ thanh tao của Từ chiêu dung, nay lại phát hiện nàng ta ý thế hiếp người, tất nhiên càng thêm chán

ghét. Nam nhân thường sẽ thương xót những nữ tử yếu đuối song lại cực kỳ ghét những nữ tử vờ yếu đuối.

Làm điệu làm bộ một chốc là tình thú, mà làm bộ lâu dài lại thành kịch cớ vô vị. Từ lúc cung nữ của Thiến quý nhân bị đòn oan dẫn tới chuyện Từ chiêu dung bị Hoàng đế trách phạt, nàng đã đoán được, Hoàng đế chán ngấy Từ chiêu dung rồi.

Lạnh nhạt chốc lát của Hoàng đế làm cho nàng nhìn rõ người nào cực kỳ ghét mình, thậm chí chẳng

cần lưu giữ một đường sống liền bắt đầu gây chuyện. Nhu phi ỷ vào nhan sắc hơn người nên được sủng ái, Tô tu nghi ỷ vào việc có một nàng chị họ được lòng Hoàng đế, còn Yên quý tần lại dựa vào thế lực nào mà dám làm vậy?

Thảo nào, dù chiếu theo đúng đường của Thục quý phi để đi lên mà vẫn chỉ là một quý tần, lời nói và cử chỉ kém xa Thục quý phi.

“Bẩm nương nương, Hòa Ngọc cô cô của cung Cảnh Ương tới.” Vân Tịch đi vào, “Bên ngoài nắng đẹp, lại không có gió, nương nương

có muốn ra phơi nắng chút không?”

Trang Lạc Yên vịn tay nàng đứng lên: “Cả ngày nằm trong phòng cũng khó chịu thật, em bảo người kê cái bàn trong sân, mời Hòa Ngọc cô cô vào sân truyền lời đi.”

Hòa Ngọc đứng trong sân, ánh dương dịu dịu và ấm áp trải lên người, làm cho nàng có cảm giác biếng nhác. Từ sau đêm Chiêu hiền dung bị tập kích, nàng chưa từng gặp lại vị này, nay đã hơn hai mươi ngày trôi qua, cung Hi Hòa ngày ngày nhận ban thưởng không

ngừng, ai cũng có thể nhận ra, Hoàng thượng không hề chán ghét Chiêu hiền dung mà càng cho nàng ta nhiều vinh sủng hơn trước.

Đang miên man nghĩ ngợi, nàng thấy vị Chiêu hiền dung này đang vịn tay một cung nữ đi ra, nàng ta chưa vấn tóc lên, mái tóc đen nhánh xõa tung sau lưng, áo choàng màu đỏ trên người hơi rộng, nhìn vào khiến người ta cảm nhận được một hương vị khó nói thành lời.

“Nô tì Hòa Ngọc xin ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.”

Hòa Ngọc bước tới hành lễ thỉnh an, nay ai còn dám sơ sẩy trước mặt Chiêu hiền dung, không muốn sống nữa sao? Không nói nàng, ngay cả Hoàng hậu nương nương giờ đây cũng phải khách khí vài phần với vị Chiêu hiền dung này.

“Hòa Ngọc cô cô không cần đa lễ, Hoàng hậu nương nương có chuyện gì quan trọng phái nàng tới đây?” Trang Lạc Yên cười cười với Hòa Ngọc rồi mới chậm rãi ngồi xuống tháp.

“Bẩm nương nương, Hoàng hậu nương nương không có chuyện gì

quan trọng cần thông báo, chỉ sai nô tì đưa đến cho người một ít dược liệu bổ huyết thôi ạ.” Hòa Ngọc nói xong, ra hiệu cho cung nữ phía sau đưa dược liệu cho nô tài cung Hi Hòa, “Hoàng hậu nương nương còn nói, xin nương nương không cần lo lắng, nếu có cần gì thì chỉ tới báo lại cho cung Cảnh Ương là được.”

“Đa tạ ân điển của Hoàng hậu nương nương.” Trang Lạc Yên gật đầu, “Ta gặp chút chuyện lại làm phiền đến Hoàng hậu nương nương rồi, vốn tính tự mình tới cảm tạ nương nương nhưng sức

khỏe không cho phép, mong nương nương thứ lỗi.”

“Chiêu hiền dung nương nương quá lời,” Hòa Ngọc nghe vậy vội nói, “Nay trên người người có thương tích đâu có thể chịu được khô, tắm lòng của người, nương nương nhất định sẽ hiểu, nương nương nói, chỉ cần người dưỡng thương thật tốt đã là chuyện vui mừng lớn nhất đối với nương nương rồi.”

“Nương nương nhân hậu, tần thiếp thực sự cảm kích.” Giọng Trang Lạc Yên dần uể oải, sắc mặt

cũng trở nên tái nhợt đi.

Hòa Ngọc thấy vậy, nhanh nhẹn nói: “Xin Chiêu hiền dung nường nường an tâm dưỡng thương, nô tì xin quay về phục mệnh với Hoàng hậu nường nường.”

“Cô cô đi thông thả.” Trang Lạc Yên mỉm cười nhìn theo khi Hòa Ngọc đi khỏi, nụ cười ấy vẫn không nhạt xuống ngay cả khi bóng Hòa Ngọc đã khuất sau cửa, nàng chỉ dựa vào tháp và nhắm mắt dưỡng thần, ánh nắng ấm áp bao phủ quanh người như lúc này rất thích hợp cho một giấc trưa.

Thính Trúc thấy Trang Lạc Yên đã khép mắt im lặng bèn cùng Vân Tịch lùi lại phía sau, nhường lại khung cảnh yên tĩnh cho chủ tử của mình.

Phúc Bảo đi vào sân, thấy chủ tử đang nằm phơi nắng liền vẫy tay ra hiệu với Thính Trúc.

“Chuyện gì thế?” Thính Trúc đi tới gần, hạ giọng hỏi khẽ.

“Thính Trúc, nàng có nghe nói chưa, Cao công công đang điều tra

nô tài các cung, tất cả những người từng đi ngang qua cung chúng ta vào ngày chủ tử bị thương đều bị gọi tới hỏi.” Phúc Bảo cũng thấp giọng thì thào, “Ta nghe nói có mấy người bị phạt trượng đến chết đấy.”

“Có lòng bất chính nên mới mất mạng thôi,” Thính Trúc quay đầu nhìn chủ tử còn đang nhắm mắt nằm, “Loại tin tức này không cần báo lại cho nương nương, kéo làm nương nương mất hứng.”

Trang Lạc Yên mở mắt, thấy Phúc Bảo và Thính Trúc đứng một góc thì thào gì đó với nhau, nàng

không tò mò nhiều, chỉ đổi tư thế khác tiếp tục dưỡng thần, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lần thứ hai mở mắt, một vạt vàng sáng ánh vào mắt, nàng hơi ngẩng đầu, thấy Hoàng đế ngồi ở cạnh tháp mềm, tay cầm một quyển sách, yên lặng đọc.

“Hoàng thượng?” Trang Lạc Yên còn chưa đứng dậy, Hoàng đế đã đặt sách xuống, đề vai nàng lại, “Mấy ngày trước vết thương còn đau đến nỗi không ngủ được, nay mới có dịp nghỉ ngơi một chút, không cần đa lễ trước mặt trẫm.”

Trang Lạc Yên thuận thế nằm lại
thấp, ánh mắt thoáng dờ đi: “Thiếp
chỉ không ngờ Hoàng thượng lại
đến.”

“Hôm nay trầm rãnh rồi, tới thăm nàng một chút.” Phong Căn nhận lấy áo choàng Thính Trúc đưa tới, đắp lên người Trang Lạc Yên, “Thấy nàng ngủ ngon nên không đánh thức nàng.”

“Thiếp cũng ngủ được một lúc lâu rồi.” Trang Lạc Yên sờ sờ đôi má bị phơi nắng đã hơi hồng lên, “Hay là Hoàng thượng vào phòng trong với thiếp đi thôi, đọc sách dưới mặt trời không tốt cho mắt đâu.”

Phong Căn cười cười, đột nhiên

cúi người, bế bổng Trang Lạc Yên lên: “Ái phi muốn vào trong, trăm tất nhiên nghe theo rồi.”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên giật mình kêu khẽ, tay vội choàng lên cổ Hoàng đế, “Thế này...”

Đặc quyền được ôm kiểu công chúa của nhân vật nữ chính trong ngôn tình nay đến lượt nàng được hưởng rồi, cảm giác này quả là quá tốt.

Phong Cận nhẹ nhàng đặt Trang Lạc Yên lên ghế quý phi, lại choàng áo khoác lên cho nàng: “Trong

phòng không có ánh nắng, đừng để bị lạnh, bây giờ nàng còn yếu lắm, không được để mắc thêm bệnh nữa.”

“Hoàng thượng cứ luôn khẩn trương như vậy, thiếp đâu có yếu đuối đến thế.” Giọng Trang Lạc Yên hơi oán giận, tay lại nhẹ nhẹ nắm lấy áo choàng, “Hoàng thượng bận rộn chính sự, thật sự không cần ngày ngày quan tâm đến sức khỏe của thiếp đâu.”

“Trước đây nàng từng nói, trầm là tất cả của nàng, vì vậy khi nàng không được khỏe, tất nhiên trầm

nên quan tâm.” Phong Cẩn vuốt ve mái tóc đen óng xõa trên vai Trang Lạc Yên, “Gần đây trong triều cũng không có chuyện gì quan trọng, trăm khá rảnh rồi, nàng không cần lo lắng điều này.”

Trang Lạc Yên còn muốn nói thêm gì đó, chợt thấy Lục Y khệ nệ bê bồn tùng la hán vừa mang ra phơi nắng vào phòng, bồn tùng tuy không nặng lắm nhưng một nữ tử bê vẫn hơi cố sức.

“Mấy việc này giao cho các thái giám làm, ngươi là một cung nữ, làm việc nặng này sao được, nếu

không cần thận vấp té thì sao,” Phong Cần thấy đó là bồn tùng mình ban cho Trang Lạc Yên lại nói thêm, “Trẫm thấy nương nương các người rất thích bồn tùng này đây.”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tì bê được ạ, thường ngày đều là nô tì chăm sóc bồn tùng này.” Lục Y quỳ xuống thi lễ, dung mạo nàng ta khá xinh đẹp, cử chỉ lúc này lại mang theo chút gì đó trong sáng thoải mái của thiếu nữ.

Trang Lạc Yên điềm tĩnh nhìn Lục Y, nàng cung nữ này vốn cũng là đại cung nữ hầu cận của nàng, có

điều từ khi đến đây, nàng thích Vân Tịch và Thính Trúc hầu hạ, xa cách Lục Y này hơn trước, hôm nay nhìn điệu bộ Lục Y, nàng cảm thấy hơi buồn cười.

Chuyến lúc nào không chuyến, sao lại chọn đúng lúc này mà chuyến cây vào?

“Người có thể chăm sóc bồn cây tùng này thì rất tốt, có điều là một cung nữ, trước khi vào phòng không biết thỉnh an sao?” Phong Căn lại như thể không thấy được ưu điểm mà Lục Y cố gắng biểu hiện, chỉ lạnh nhạt nói, “Người là

cung nữ của Chiêu hiền dung, trầm không tiện phạt người, ra ngoài quỳ đi.”

“Nô tì cảm tạ ân điển của Hoàng thượng.” Lục Y xám mặt cúi người thi lễ, lui ra ngoài, đầu không dám nâng lên lần nữa.

Sau khi nàng ta lui ra, Trang Lạc Yên nghe thấy tiếng Thính Trúc bên ngoài vọng vào.

“Bẩm Hoàng thượng, nương nương, nô tì dâng trà ạ.”

“Vào đi.” Phong Căn kéo lại áo choàng đắp trên người Trang Lạc Yên, sau đó mới quay sang nhìn Thính Trúc, nói, “Người là một nô tài tận tâm, thưởng hai đỉnh vàng, sau này phải cẩn thận hầu hạ nương nương nhà các người.”

“Nô tì cảm tạ ân điển của Hoàng thượng.” Thính Trúc vội quỳ xuống tạ ơn.

Trang Lạc Yên cười nhẹ nhẹ, ánh mắt rơi vào bồn tùng la hán, như có điều suy tư.

Phong Căn nhìn Trang Lạc Yên,

nói: “Trẫm biết nàng tốt tính, nhưng nếu nô tài hầu hạ bên cạnh không được việc thì đuổi đi thôi, nếu không lại thêm phiền toái cho chủ tử đây.”

“Lục Y được phái đến hầu hạ thiếp từ khi thiếp chuyển cung đến nay,” Trang Lạc Yên thở dài, “Tính tình nàng ta nhanh nhẩu, vì vậy thường ngày thiếp ít khi mang theo ra ngoài, Hoàng thượng, người cũng đừng trách nàng ấy quá nặng.”

“Quy củ của cung nữ đều có ma ma chuyên môn dạy bảo, nếu

không đúng quy củ thì không phải không biết mà là không để tâm,” Phong Căn vỗ nhẹ mu bàn tay Trang Lạc Yên, “Một nô tài hầu hạ chủ tử lại không để tâm, giữ lại có khi thành tai họa.”

Trang Lạc Yên do dự một lát, thở dài: “Hoàng thượng nói có lý, là thiếp quá ngu dốt rồi.”

“Không phải nàng ngu dốt, chỉ là không nghĩ đến mà thôi.” Phong Căn chuyển thành nắm tay Trang Lạc Yên, động tác rất dịu dàng.

Thính Trúc thấy không khí giữa

hai người đang chuyển sang tâm
tình riêng tư bèn thận trọng lui ra
ngoài, đi đến phòng ngoài, thấy Lục
Y quỳ trên sàn, nàng hơi cau mày,
đó là nô tài hầu hạ không để tâm
mà Hoàng thượng vừa nói thì phải.
Vừa rồi nàng thấy Lục Y bê bồn
tùng la hán vào, chẳng lẽ đã có điều
gì mờ ám?

Một nô tài muốn lựa thế chủ tử
để được thánh sủng? Nếu nô tài kia
không phải thuộc hàng quốc sắc
thiên hương thì chính là tìm đường
chết rồi.

Nhưng nếu quốc sắc thiên

hương, đâu cần phải mượn thể người khác mới được Hoàng thượng phát hiện?

***

Trang Lạc Yên dùng bữa cùng Hoàng đế xong thì tiễn hấn về cung, sau đó ngồi ở tháp mỹ nhân để cung nữ đốt chân cho mình.

“Vân Tịch, cho Lục Y vào đây đi.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, chậm rãi nói.

Lục Y quỳ gần hai canh giờ, bước

chân đã hơi run rẩy, nhìn thấy Trang Lạc Yên đang tựa mình trên tháp lại càng run hơn, nàng ta quỳ phịch xuống trước mặt chủ tử mình: “Cầu nương nương thứ tội.”

“Khi bốn cung còn ở Đào Ngọc các cũng từng có một đại cung nữ tên là Lục Y, người biết hôm nay nàng ta đang ở đâu không?” Trang Lạc Yên chậm chậm mở mắt, liếc nhìn gương mặt xinh xắn của Lục Y, “Người được phân tới đây hầu hạ từ khi bốn cung vào cung Hi Hòa này, vậy nên mới đặt tên này cho người. Nào ngờ người dùng tên này, lại cũng nảy sinh tâm tư bất

chính như Lục Y trước đó.”

“Nương nương, nô tì không dám nữa.” Lục Y trắng nhợt cả mặt, nàng ta đương nhiên biết trước đây nương nương từng có một cung nữ tên là Lục Y, sau đó không rõ vì sao lại bị đuổi tới Thượng Y cục, nghe nói giờ đây sống không được dễ chịu gì, hiện tại nương nương lại nói như vậy, là muốn ám chỉ nàng ta còn tệ hơn cả người trước sao?

“Người còn cái gì không dám?” Thính Trúc hừ lạnh, “Lúc Hoàng thượng và nương nương đang nói chuyện, người khoe khoang nhan

sắc cho ai xem?! Còn cố ý ôm bồn
tùng la hán?”

Thính Trúc bước lại gần bới nhẹ
lớp đất trong bồn tùng, dưới lớp
đất là một ít lá trà: “Ta thật không
biết, chỉ cần tưới ít nước đã có thể
ngửi được mùi lá trà, người giỏi
thật đấy.”

“Thính Trúc cô nương nói gì, tôi
không hiểu.” Lục Y tỏ vẻ oan uổng
nhìn Thính Trúc, như thể hoàn toàn
không hiểu ý đối phương.

“Giúp đỡ tiếp ứng người của Từ
chiêu dung đặt vòng cỏ nước người

biết chứ, giúp đỡ người khác đưa thi thể cung nữ kia tới hồ sen người biết chứ, ám hại chủ tử còn cố ý thả trâm hoa của cung nữ cung Cảnh Ương lại hiện trường thì người biết chứ gì?" Thính Trúc lấy một cây trâm trong tay áo ra, đây là trâm do Hoàng hậu nương nương thưởng cho các cung nhân trong cung mình trước đó không lâu.

Thấy Lục Y đã xám xịt mặt mày, Thính Trúc mỉm cười ngắm cây trâm trong tay: "Nói vậy, mấy ngày trước người một mực nghi hoặc cây trâm mình cố tình để lại bên hồ đâu mất rồi, hiện tại biết rồi đi?"

Lục Y cắn môi, cắn hận nhìn Thính Trúc: “Thính Trúc cô cô muốn đổ hết việc này lên đầu nô tì, nô tì cũng không biết nói gì hơn, dù sao Thính Trúc cô cô cũng là người tài giỏi từng theo và vị chủ tử kia mà.”

“Ta đúng là từng theo vài vị chủ tử nhưng vẫn là nô tài trung thành với chủ tử mình, còn hơn loại nô tài như ngươi, theo một chủ tử, lòng lại hướng về một chủ tử khác.” Thính Trúc đặt trâm vào một cái khay, cười nửa miệng, “Ngươi đừng có cứng miệng làm gì, nếu

không phải ta cố ý chôn trà ở dưới gốc tùng do người chăm sóc, e là người không vội vã nhảy ra đâu nhỉ?”

Lục Y trắng nhợt cả mặt, đến bây giờ nàng ta vẫn không ngờ được, bí mật mình ngẫu nhiên phát hiện lại do Chiêu hiền dung cố tình bày ra. Nay Chiêu hiền dung bị thương, mặc dù Hoàng thượng thường tới thăm nhưng có vài việc vẫn không thể làm, vì vậy nếu lúc này nàng ta nương thế chủ tử bỏ lên thì cũng không đáng bị lên án.

Chiêu hiền dung đối xử với các

nô tài không hà khắc gì, tuyệt không giống như lời đồn trong dĩ vãng, song nhìn vị này không phải người có tâm kế sâu xa, chẳng hiểu vì sao lại biết rõ mọi việc như thế, lẽ nào... Sắc mặt nàng ta thoát biến đổi, đột nhiên nhìn về phía Trang Lạc Yên đang lười nhác ngồi trên tháp mỹ nhân.

Chẳng lẽ vị Chiêu hiền dung xưa nay không có nhiều tâm kế trong mắt nàng ta thực tế lại là con hổ đội lốt con thỏ, nhìn đơn thuần vô hại nhưng bản chất lại là một người thủ đoạn vô cùng?

Chú ý tới ánh mắt của Lục Y, Trang Lạc Yên cũng mở mắt đối diện với nàng ta, không buồn né tránh, cũng không có một chút tâm tình dư thừa, lại khiến Lục Y chột lạnh cả lòng.

“Đưa cây trâm này sang chỗ Hoàng hậu nương nương đi.” Trang Lạc Yên rũ mí mắt, “Tin rằng Hoàng hậu nương nương sẽ tự có cách của mình, còn về Lục Y, tạm thời giam lại.”

Lục Y không cam lòng, rõ ràng rất nhiều chuyện đều làm vô cùng bí mật, sao Chiêu hiền dung có thể

biết được, nàng ta trợn mắt nhìn Trang Lạc Yên: “Nương nương, nô tì không rõ, vì sao người cảm thấy tất cả những chuyện đó đều có liên quan tới nô tì?”

Trang Lạc Yên như cười như không nhìn Lục Y, chậm rãi đứng lên, quay người đi tới trước cửa sổ, ngắm cảnh xuân bên ngoài: “Người sẽ biết nhanh thôi.” Nàng quay đầu, nhìn vẻ kinh ngạc trên gương mặt Lục Y, “Cả kẻ đứng sau lưng người nữa, tính kế hại ta nhiều lần như vậy, cuối cùng ta sẽ trả cho nàng ta vài thứ.”

Thấy sự kinh ngạc trên mặt Lục Y dần biến thành kinh sợ, Trang Lạc Yên nhướn mày, nở nụ cười đẹp như hoa.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu mở hộp trang sức mạ vàng khám đá mắt mèo ngay trước mặt Thính Trúc, bên trong không phải vật gì quý giá, chỉ có một cây trầm khiến sắc mặt Hoàng hậu biến đổi nhanh chóng: “Cây trầm này, nương nương nhà ngươi từ đâu mà có được?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương,

cây trâm này nô tì nhặt được ở cạnh hồ sen ngày chủ tử bị tấn công, lúc đó chủ tử bị thương, nô tì luống cuống chân tay nên đã quên mất việc này. Hôm nay nô tì chợt nhớ tới, nói lại với nương nương thì được cung nữ hầu cận của nương nương nhắc nhở nên mới biết chiếc trâm này là của Hoàng hậu nương nương ban thưởng cho các cung nữ của cung Cảnh Ương, vì vậy nương nương liền sai nô tì đưa nó về lại đây.”

Hoàng hậu khép hộp lại, cười nói: “Nương nương nhà các người có lòng.” Nói xong, sai người đưa

cho Thính Trúc một túi tiền thưởng rồi mới để Thính Trúc quay về.

“Nương nương, Chiêu hiền dung làm vậy là có ý gì?” Hòa Ngọc nhú mày, “Đây là trâm thiết kế riêng cho cung nữ trong cung chúng ta, sao lại rơi ở cung Hi Hòa, lại còn nhặt được đúng vào...” Lại còn nhặt được đúng vào đêm Chiêu hiền dung bị tấn công.

“Chiêu hiền dung làm vậy là muốn nói cho bốn cung, trong cung này có gian tể, đồng thời muốn bốn cung tin tưởng, nàng ta rất tín nhiệm bốn cung, chuyện nàng ta bị

tập kích không phải do bốn cung gây nên.” Hoàng hậu đặt chiếc hộp sang một bên, “Bốn cung thật muốn biết, kẻ nào muốn bắn một mũi tên trúng hai đích hãm hại cả bốn cung.”

“Vậy vì sao Chiêu hiền dung lúc này mới cho đem tới đây?” Hòa Ngọc nghi ngờ nhìn chiếc hộp, “Sao nàng ta nhẫn nhịn được lâu như vậy mà không nói luôn cho Hoàng thượng biết?”

“Nàng ta cũng muốn xem, trâm này do người ta cố tình để lại hay là tình cờ làm rơi.” Hoàng hậu cười

nhạo, “Lúc này, bốn cung lại nợ nàng ta một món, trước đây đúng là đã coi thường nàng ta rồi.”

Hòa Ngọc nghĩ đến gần đây Hoàng thượng thường xuyên đến cung Hi Hòa, lại ngập ngừng nói: “Nương nương, dạo này Hoàng thượng thường tới chỗ Chiêu hiền dung, vị Thiên quý nhân mới vào cung lại bị xao lãng.”

“Thiên quý nhân tuy có dung nhan tuyệt sắc nhưng tính tình kiêu ngạo, Hoàng thượng không phải như người thường, đâu có thể vì chút ngạo mạn của nàng ta mà vất

óc tìm hiểu.” Hoàng hậu cười nhạt, “Ở nơi này dạng người gì mà không có, chút xíu ngạo khí ấy đã tính là gì, chẳng qua chỉ thêm một chuyện đáng cười mà thôi. Còn về cung Hi Hòa, tận lực tôn kính và tránh xa, bốn cung muốn xem vị ở cung An Thanh kia có thể nhận nhin được đến bao giờ.”

Hòa Ngọc nghe vậy, không nói gì thêm, chỉ nhìn Hoàng hậu lại mở hộp trang sức ra, giật viên ngọc đính trên trâm xuống.

***

Sau khi cây trâm được đưa đến cung Hoàng hậu, Hoàng hậu không truyền lại lời nào, ngày hôm sau, cung Hi Hòa nhận được không ít đồ ban thưởng từ chính cung.

Trang Lạc Yên nhìn đồng gấm vóc, châu báu, dược liệu quý được trình lên, trên mặt lộ nét tươi cười, lần này Hoàng hậu thực sự nổi giận rồi, không cần biết lập trường của đối phương thế nào, chỉ ít trong chuyện này, mức độ tức giận của Hoàng hậu tuyệt không dưới mình.

Nếu lập trường của Hoàng hậu cũng tương đồng với mình thì sẽ

giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

“Nương nương, mấy ngày nữa là tiết Hàn Thực, nô tì nghe nói hôm đó còn có tiết mục đánh đu, múa đu dây...” Ý tứ trong lời nói của Vân Tịch rất rõ ràng, nàng ấy đang lo lắng cho Trang Lạc Yên.

Ở dân gian, tiết Hàn Thực có rất nhiều hoạt động, nhưng với những người trong thâm cung, vừa không thể ra ngoài đạp thanh, vừa không thể chơi đá cầu, lại càng không thể chơi trò mất hình tượng như kéo co, vì vậy, trò đánh đu trong tiết Hàn Thực trở thành một thú đoạn

hấp dẫn ánh mắt Đế vương hiệu quả nhất của các phi tần. Nay vết thương Trang Lạc Yên chưa lành, chẳng nói gì đến đánh đu, e là có thể gắng gượng chống đỡ được xong thủ tục hướng về phía đế lăng dập đầu và dâng hương đã là tốt lắm rồi.

“Thưởng thức màn kịch bán tiên cũng có cái hay, cần gì cứ nhất định phải làm bán tiên mới được?” Trang Lạc Yên lấy một quả tì bà đã lột vỏ gõ hột trên đĩa bỏ vào miệng. “Trên bàn đu dây có cái đẹp của bàn đu dây, mà bên dưới bàn đu cũng có nét độc đáo riêng.”

Tiết Hàn Thục có hai chữ “hàn thực”, tất nhiên cả ngày đều không được nổi lửa, sáng hôm đó Trang Lạc Yên ăn vài miếng bánh ngọt đã nguội, uống vài hớp nước trái cây được phòng bếp chuẩn bị sẵn, cảm thấy ngây ngất trong miệng, bèn súc miệng rồi ngồi xuống trước bàn trang điểm.

Từ sau khi bị thương, nàng chưa từng tới cung Hoàng hậu, thứ nhất là vì lần này nàng mất máu khá nhiều, thứ hai là vì nàng không tới đã thấy đau đầu, không muốn nhập bọn với đám người kia để đầu càng

đau thêm.

Nhìn Vân Tịch lưu loát vẫn cho mình một kiểu thập tự, Trang Lạc Yên ngáp dài, uể oải chống cằm, đến khi trên trán đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh mới mở mắt ra, thấy được hình ảnh mình trong gương, trên trán đeo một món văn sức, chính giữa có một viên hồng ngọc bằng ngón út rũ xuống giữa chân mày, gắn trên nền làn da trắng sứ, trông vô cùng bắt mắt.

Hôm nay phục sức và điểm trang của nàng tuy hoa mỹ mà không quá diễm lệ, khá phù hợp với thân phận

hiện tại của nàng lúc này, đây là lần đầu tái xuất trước mặt đông đảo mọi người sau sự kiện con diều, quá khiêm nhường hay quá lộng lẫy đều không thích hợp.

“Trong ngự hoa viên hôm nay có đông các chủ tử lắm, chắc là mấy vị chủ tử mới bị Hoàng thượng răn dạy cũng tới đó.” Vân Tịch cài một cây trâm vàng gắn ngọc trai, thu tay về, cười cười cúi người, “Cung chúc nương nương lấy lại vinh sủng.”

Trang Lạc Yên lại chọn một chiếc vòng ngọc đeo vào tay, đứng lên mỉm cười: “Chỉ có em là nói ngọt

nhất.”

Làm phi tần không có tư cách đứng riêng lẻ dâng hương dập đầu trước lăng các tiên đế, chỉ được xếp hàng theo phân vị cùng tiến đến dâng hương dập đầu mà thôi. Dâng hương xong là đến màn đánh đu mà các phi tần ao ước đã lâu.

Vịn tay Vân Tịch và Thính Trúc chậm rãi bước trong ngự hoa viên, Trang Lạc Yên thấy rất nhiều phi tần đang nhún mình trên bàn đu, người thì lớn mật đu cao, người chỉ nhẹ nhàng lay động, song tất cả đều là váy áo bay phấp phới trong gió,

tươi cười như hoa.

Trang Lạc Yên ngồi một góc, nhìn ngắm các mỹ nữ mỗi người mỗi vẻ đang vui vẻ tung mình trong không trung, trông cũng đẹp mắt.

“Cao nữa, cao thêm chút nữa, thấp quá!”

Âm thanh trong trẻo đi kèm tiếng cười giòn tan khiến Trang Lạc Yên tò mò nhìn qua, đó là một nữ tử mặc bộ váy lụa hồng nhạt, đã đu lên rất cao vẫn còn kêu nô tài đẩy bàn đu mạnh thêm, nữ tử này trông rất quen mắt.

“Bầm nương nương, đó là Hoa tài nhân đấy ạ.” Vân Tịch bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Trang Lạc Yên bèn lên tiếng, “Trước đó người có gặp rồi.”

“Ta đang nghĩ trông quen lắm mà.” Trang Lạc Yên vẫn nhìn nữ tử ấy, “Lá gan của nàng ta cũng lớn ghê.”

Vân Tịch trầm ngâm không lên tiếng, nàng không biết nương nương nói lá gan lớn là ám chỉ điều gì.

Phong Cẩn cùng Hoàng hậu đi tới ngự hoa viên xem người ta chơi đánh đu, từ xa đã thấy một bóng người nhún mình trên bàn đu dây được đẩy lên rất cao: “Đó là ai?”

Cao Đức Trung đi phía sau hẩn ngẩng đầu nhìn rồi đáp: “Bẩm Hoàng thượng, đó là Hoa tài nhân ở Đào Ngọc các ạ.”

“Đào Ngọc các?” Đuôi mày Phong Cẩn khẽ nhúc nhích, tính nói điều gì, ánh mắt quét qua, lại bắt gặp một bóng người lẻ loi ngồi một góc. Hôm nay ngự hoa viên rất náo nhiệt, ngay cả Thục quý phi,

Ninh phi đều ngồi lên bàn đu nhẹ nhàng đưa đẩy, mà Trang Lạc Yên chỉ có thể ngồi một chỗ nếm những thứ bánh trái đã nguội lạnh.

Thấy Hoàng đế đã nhìn một lượt các vị chủ tử khắp ngự hoa viên, thái giám đứng sau Cao Đức Trung mới lên tiếng thông báo: “Hoàng thượng giá lâm.”

Lúc này các phi tần trên bàn đu vội vàng bước xuống, cúi người hành lễ, chỉ có Hoa tài nhân vì đẩy lên quá cao nên xuống chậm hơn người khác một nhịp, nổi bật hẳn trong đám người.

Trong này ai không phải đã thành tinh, đáng vẻ luống cuống tay chân của Hoa tài nhân thật chẳng đáng để vào mắt.

Phong Cần nhìn nàng Hoa tài nhân đang quỳ trước mặt mình như thể con thỏ bị kinh sợ, chân hơi dừng lại, sau đó rẽ sang cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên dậy: “Sao ái phi cũng ra đây, tuy hôm nay nắng ấm nhưng vẫn còn gió, phải cẩn thận chút chứ.”

“Bẩm Hoàng thượng, thiếp không sao, gần đây chỉ ngồi trong

phòng, cảm thấy hơi khó chịu. Hôm nay là tiết Hàn Thực, nếu vẫn cứ ở lì trong cung, thiếp sẽ thành ngọc luôn mất.” Trang Lạc Yên đứng thẳng người theo động tác của Hoàng đế, cười trộm liếc nhìn hắn một cái.

“Trẫm xem nàng cũng đã không quá thông minh rồi.” Hoàng đế vỗ nhẹ lên tay Trang Lạc Yên rồi mới buông ra, “Miệng vết thương của nàng chưa lành, không thể chơi đánh đu, lát nữa sẽ có người biểu diễn múa trên bàn đu, nàng xem một chút cũng có điểm thú vị đấy.”

“VẬY thiếp nhất định phải xem thật kĩ mới được.” Trang Lạc Yên cười cười, đưa mắt nhìn Hoa tài nhân đứng bên cạnh, sau đó theo Để Hậu đi tới bên một đài biểu diễn, trên đài có kê một bàn đu dây, bốn phía quanh đài bày biện mấy bàn hoa quả và điểm tâm.

Tìm vị trí thích hợp ngồi xuống, phía trên Trang Lạc Yên vẫn là Từ chiêu dung, có điều nhìn nàng ta khá tiêu tụy, xem ra tin Từ chiêu dung bị bệnh không phải nói chơi.

Phát hiện Trang Lạc Yên đang nhìn mình, Từ chiêu dung lạnh

nhặt liếc mắt về phía đó một cái rồi nhanh chóng dời đi.

“Khí sắc của Từ chiêu dung tí tí không được tốt, mấy hôm trước ban đêm có mưa, tí tí bị cảm lạnh sao?” Trang Lạc Yên tủm tỉm cười hỏi.

“Chiêu hiền dung quá lo lắng rồi, bốn cung rất khỏe.” Từ chiêu dung nhìn về phía Trang Lạc Yên, ngoài miệng vẫn cười nhưng ý cười không lên được đến mắt, “Muội bị thương ở đâu, phải dưỡng thương cẩn thận đây.”

Vốn đã quen Từ chiêu dung mềm mỏng đa tài, nay đột nhiên vị này trở lại bình thường, Trang Lạc Yên không quen lắm. Song, rốt cuộc cái gì đã khiến vị này đột ngột từ bỏ ưu nhã sâu bi để thành như bây giờ?

Ngay vào lúc ấy, màn biểu diễn múa bàn đu dây đã bắt đầu rồi. Một nữ tử váy đỏ, tóc vấn kiểu phi thiên nhẹ nhàng bước lên đài diễn, cúi người hành lễ với những vị chủ tử ngồi đây rồi đi lên bàn đu.

Bàn đu được đẩy lên cao dần, nữ tử áo đỏ đứng trên kệ bắt đầu múa,

từng động tác tay chân rất mềm mại uyển chuyển mà linh hoạt, như thể đang đứng múa trên mặt đất vậy.

Trang Lạc Yên kinh ngạc thưởng thức màn biểu diễn này, khi bàn đu đẩy lên cao nhất, vũ cơ này liền xoay ngược người, bàn đu hạ xuống lại nhanh nhẹn xoay về phía trước, Trang Lạc Yên suýt buột miệng hô lên.

“A!”

Nàng còn chưa lên tiếng đã nghe có người hô to. Người vừa kêu lên

là vị Hoa tài nhân ngày thơ kia. Hình như đã nhận ra mình thất thố, vị Hoa tài nhân này bèn lập tức đỏ mặt.

Chẳng biết ai đó khinh thường cười một tiếng, âm thanh không lớn nhưng cũng đủ để mọi người đều nghe thấy.

Trong hậu cung kiếm đâu ra người ngày thơ hồn nhiên thật sự, chiêu này của Hoa tài nhân thực chẳng đáng gì. Ánh mắt Trang Lạc Yên lần thứ hai chuyển lên người vũ cơ trên bàn đu, đến khi vũ điệu kết thúc, nàng mới thán phục:

“Thật đúng là cái đẹp và nguy hiểm cùng kết hợp, ta xem mà toát mồ hôi lạnh rồi.”

“Bốn cung đã sớm đoán được muội sẽ thích màn diễn này, quả đúng như vậy.” Hoàng hậu không ngạc nhiên trước màn múa này lắm, hằng năm trong cung đều có những vũ cơ nhảy các điệu múa đặc biệt khiến người ta kinh ngạc, xem mãi thành quen, mấy thứ này từ lâu đã không còn khiến nàng bất ngờ.

“Tần thiếp khiến nương nương chế giễu rồi.” Trang Lạc Yên hơi mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng,

“Ngay cả Hoàng hậu nương nương đều nhận ra tần thiếp thích màn múa này, tần thiếp phải dẫn đầu thưởng cho bọn họ mới được, thưởng đi.”

“Chiêu hiền dung thật là hào phóng.” Từ chiêu dung lạnh nhạt nhìn Trang Lạc Yên và Hoàng hậu thân cận, “Có điều nàng vào cung muộn nên không biết, màn múa đu dây này cũng không coi là đặc sắc nhất.”

“Nương nương vào cung sớm hơn tần thiếp, tất nhiên hiểu biết nhiều hơn rồi ạ.” Trang Lạc Yên

cười nhìn Từ chiêu dung, “Tần thiếp vào cung muộn, khó tránh khỏi cảm thấy ngạc nhiên trước vài thứ mới lạ.”

Từ chiêu dung còn muốn nói thêm, Hoàng đế đang ngồi phía trên đã lên tiếng: “Nếu Chiêu hiền dung đã đi đâu ban thưởng, trăm cũng thêm chút, thưởng đi.”

Hoàng hậu thấy thế, cũng theo thưởng cho vũ cơ.

Từ chiêu dung lập tức tái nhợt mặt, Hoàng thượng làm vậy là muốn che chở Trang Lạc Yên đây

mà.

“Tân thiếp cũng nghĩ điệu múa trên bàn đu này thật mạo hiểm, nhìn thực khiến người ta sợ hãi.” Hoa tài nhân rụt rè đưa mắt nhìn về phía Hoàng đế rồi lại dờn mắt nhanh, “Thật lo lắng vũ cơ này sẽ ngã xuống mất.”

Nghiêm tài nhân ngồi bên nàng ta thoáng nhìn sang một cái, lại trầm mặc nhìn đĩa điểm tâm trước mặt.

Thật đúng là một Hoa tài nhân thiện lương ngây thơ hiền lành.

Trang Lạc Yên điềm đăm nhìn Hoa tài nhân một cái: “Ở vị trí nào thì chuyên chú nghề nghiệp ấy. Hoa tài nhân lá gan tuy nhỏ, tâm lại nghĩ nhiều quá.” Bày ra bộ dáng ngây thơ khờ khạo ấy cho ai xem.

Phong Căn nghe Trang Lạc Yên nói vậy, bèn quay về phía Hoa tài nhân, hơi dừng một chút mới nói: “Đây là phi tần trong cung nào, thật là không biết quy củ, ở đây có chỗ cho nàng ta chen lời?”

“Bẩm Hoàng thượng, đây là Hoa tài nhân mới vào cung, người trăm

công nghìn việc, chắc là không nhớ rõ.” Hoàng hậu cười nào.

“Thảo nào không biết lễ nghi như vậy, Chiêu hiền dung nói chuyện cũng dám tranh luận.” Phong Cẩn không buồn nhìn Hoa tài nhân đã trắng nhợt mặt thêm một lần, “Triệt thẻ bài của nàng ta đi, sau này trăm không cần nàng ta hầu hạ.”

Vì vậy, Hoa tài nhân trở thành một chuyện cười trong hậu cung, Trang Lạc Yên cũng thoải mái hơn khi thấy một món hàng mô phỏng mình bị ném vào lãnh cung.

Sau đây, đến lúc nàng nên thanh toán với vài người nào đó rồi.

***

Thưởng thức xong mấy điệu múa bàn đu dây là đã gần trưa, yến tiệc tiết Hàn Thực được bày lên, tuy các món đều không được nấu bằng lửa nhưng đội ngũ ngự trù vẫn có bản lĩnh khiến cho những thứ này vẹn toàn cả sắc, hương và vị.

Vừa dùng bữa vừa thưởng thức cảnh mỹ nhân ngồi trên bàn đu thối

sáo, tiếng sáo uyển chuyển du dương, dù không sành sỏi lắm nhưng Trang Lạc Yên vẫn không cưỡng lại được, nghiêng tai lắng nghe. Những người khác thì ngược lại, dường như đã quen lắm rồi, hoàn toàn không hề chú ý tới giai nhân đang thổi sáo.

Có lẽ đã thấy nhiều, nghe quen, từng tham dự những sự kiện hoành tráng hơn nên kiểu tình huống nhỏ này không gây được nhiều kinh ngạc. Trang Lạc Yên bưng cốc rượu nhấp một ngụm nhỏ, ở một nơi như thế này, địa vị chính là thứ đại diện cho số mệnh.

“Chiêu hiền dung thích khúc này sao?” Hoàng hậu đột nhiên mở miệng, cười nhìn Trang Lạc Yên, “Đây đều là những linh nhân^(*) được nuôi dạy trong cung, muội là người đứng đầu một cung, nếu thích, cứ cho gọi tới cung của nàng để họ biểu diễn.”

(*) Linh nhân: Từ chỉ đào kép, diễn viên thời xưa.

“Tần thiếp nghe khúc này thật là xuất sắc nên hơi phân tâm, khiến nương nương chê cười rồi.” Trang Lạc Yên đặt cốc rượu xuống, quay

sang cung kính cười với Hoàng hậu.

“Khúc này tên là ‘Bách hoa túy’, làn điệu quả thực uyển chuyển ưu mỹ, muội vào cung muộn nên không biết, năm ấy Nhu phi hát từ khúc này mới được coi là tiếng trời, tiếng sáo này tuy rất hay nhưng so với khúc hát năm xưa của Nhu phi thì còn kém xa lắm.” Hoàng hậu nói đến đây, quay sang nhìn Hoàng đế, “Phải nói thật rằng, trong cung không một người nào có giọng đẹp như Nhu phi, Hoàng thượng người nói có phải không?”

“Tiếng hát của Nhu phi đúng là thanh âm của trời,” Phong Cần dường như không phát hiện dụng ý khác trong lời Hoàng hậu, “Chẳng riêng Chiêu hiền dung, ngay cả trẫm cũng đã lâu chưa được nghe Nhu phi hát rồi.”

Nhu phi đứng dậy gượng gạo cười nói: “Tạ ơn Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương khen ngợi, tần thiếp không dám nhận.”

Trước đó, vì từng “mượn” nô tài của cung Hi Hòa, nàng vẫn bị Hoàng đế lạnh nhạt, hôm nay tuy Hoàng hậu ví nàng với ca cơ nhưng

ít nhiều cũng tạo cơ hội để Hoàng đế nhìn nàng một cái, vì vậy lúc này Nhu phi không biết nên cao hứng hay buồn bực.

Phong Cẩn nhìn dáng vẻ yếu điệu nhút nhát của Nhu phi, không bình luận gì thêm, chỉ vào hai món trước mặt: “Trẫm nhớ là Thục quý phi thích đồ ngọt, món này đưa qua cho Thục quý phi đi. Món ‘Kim thạch thúy ngân hoa’ này Chiêu hiền dung thích ăn, đưa qua cho nàng ấy.”

Kim thạch thúy ngân hoa kỳ thực là món trứng muối và ớt xanh,

Trang Lạc Yên đứng dậy cảm tạ rồi ngồi xuống gấp một miếng bở tọt vào miệng, chẳng buồn tỏ vẻ nhã nhặn làm gì.

Thục quý phi lại tao nhã hơn Trang Lạc Yên nhiều, nay Tô tu nghi bị Hoàng đế trách cứ chỉ vì Trang Lạc Yên, Thục quý phi là chị họ của Tô tu nghi, lại thêm chuyện người nhà Thục quý phi từng dâng tấu tố cáo đại huynh Trang Lạc Yên, vì vậy dù ngoài mặt hai người tỏ ra thế nào đi nữa thì bên trong đã không hợp nhau rồi.

Hai người này đều được lòng

Hoàng đế nhất hiện nay, ai cũng không dám gây chuyện với họ, tất cả chỉ đều chống mắt xem họ đấu với nhau thôi.

“Mùi vị quả thực thơm ngọt, thiếp tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng.” Thục quý phi nếm một miếng, lại mỉm cười dịu dàng, đứng dậy cảm tạ Hoàng đế.

“Ái phi nếu thích thì dùng nhiều chút.” Phong Cận cười nhẹ, ánh mắt lại chuyển sang một bên, nhìn Trang Lạc Yên đã vui đầu ăn ba, bốn miếng, bèn mở miệng nói, “Chiêu hiền dung, món ‘Kim thạch

thúy ngân hoa' này tuy ngon nhưng vết thương của nàng chưa lành, vẫn đừng quá tham ăn."

Hơi luyến tiếc nhìn đĩa trứng muối với ớt xanh, Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế, đứng lên thi lễ, thanh âm lại nhỏ hơn lúc tạ ơn: "Vâng, thưa Hoàng thượng, thiếp thất lễ."

Phong Cẩn còn muốn nói thêm mấy câu, nhìn gương mặt nhợt nhạt do mất máu của Trang Lạc Yên, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lắc đầu: "Hiện tại sức khỏe của nàng chưa tốt, không cần đa lễ như vậy,

mau ngồi xuống đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nghe lời ngồi xuống, không nhìn ánh mắt ước ao và ghen tỵ của các phi tần từ bốn phía bắn tới, ngón trở lướt nhẹ qua chân cốc rượu, bỗng nhiên ngừng đầu, đón nhận ánh mắt Thục quý phi gửi tới.

Gửi lại Thục quý phi một nụ cười nhẹ, Trang Lạc Yên nâng cốc rượu, chậm rãi uống, ánh mắt hai người chạm nhau trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng dời đi.

“Bẩm Hoàng thượng, hôm nay

thời tiết sáng sủa dễ chịu, chỉ bằng dùng bữa xong mọi người cùng nhau vẽ một bức tranh xuân, coi như thêm đôi phần nhã hứng?” Thục quý phi nhìn về phía Hoàng đế, nở nụ cười tươi tắn.

Phong Cẩn nghe vậy cũng gật đầu: “Thời tiết hôm nay đúng là sáng sủa hiếm có, cùng các ái phi ngâm thơ vẽ tranh, xem như trộm thanh thời nửa ngày.”

Mọi người đều ngầm hiểu, Thục quý phi làm như vậy là muốn Chiêu hiền dung mắt mặt đây, trong cung ai không biết kỹ thuật vẽ tranh của

Chiêu hiền dung rất tệ, ngay cả Hoàng thượng cũng từng nói quá khó coi.

Lúc này tất cả đều nhìn về phía Chiêu hiền dung, chỉ thấy vị này vẫn bình thản dùng bữa, trên mặt không hề hiện nửa phần tức tối, không ít người cảm khái trong lòng, vị Chiêu hiền dung này quả là biết nhẫn nhịn.

Dùng bữa xong, cung thị đã chuẩn bị đầy đủ bàn ghế và giấy bút cùng với các loại bút màu, chỉ còn chờ các vị chủ tử tới vẽ tranh làm thơ.

Thường nói, tranh cũng như người, vì vậy trong suy nghĩ của đại đa số thì những người am hiểu hội họa đều có đôi phần thánh khiết thanh tao hơn kẻ bình thường. Phi tần trong cung phần lớn đều xuất thân từ những gia tộc lớn, tất nhiên đều từng học cầm kỳ thi họa, mặc dù không tinh thông thì cũng hiểu một chút như là một thú vui tao nhã.

Mà những người xuất thân thấp, phân vị đương nhiên không cao, cho nên bọn họ có biết vẽ tranh hay không cũng không quan trọng.

Trong số các phi tần phân vị cao, khả năng hội họa không được tốt chỉ có Chiêu hiền dung và Yên quý tần.

Yên quý tần xuất thân không cao, Chiêu hiền dung lại thuộc hàng không thực sự am hiểu khía cạnh này, vì thế, nhiều người ở đây đang chờ xem cả hai xấu mặt.

Trang Lạc Yên không để ý đến suy tính của người khác, nhắc bút phác họa lên tấm lụa trắng trước mặt, hoàn toàn không còn dáng vẻ vụng về như ngày xưa.

Ánh mắt Thục quý phi thoáng đảo qua Trang Lạc Yên, cúi đầu như cười như không, tỉ mỉ phác lên một đóa ngọc lan.

Phong Cẩn là Hoàng đế, cầm kỳ thi họa đối với hắn chẳng qua chỉ là thú tiêu khiển nên không say mê lắm, chỉ đơn giản phác họa một tảng đá, bên tảng đá mọc một bụi hoa lan đang hé nở.

Hoàng đế vẽ xong không lâu, những phi tần đều lục tục dừng bút, cùng xem tác phẩm của nhau.

Bức tranh của Hoàng hậu khá

đơn giản, một bức mẫu đơn thể hiện đầy đủ khí khái tôn quý, cho thấy phong phạm vượt trội. Phong Cẩn khen vài câu rồi tiếp tục xem tranh của các phi tần khác.

Thục quý phi là một sủng phi nổi bật lâu dài nhất hậu cung, ngoại trừ vũ kỹ siêu phàm, cầm kỳ thi họa cũng là hơn người.

Trang Lạc Yên gác bút, liếc nhìn đám phi tần vây xung quanh Thục quý phi khen ngợi lấy lòng, khoe miệng lộ một nụ cười.

Tương quý tần nhìn qua bức

tranh trước mặt Trang Lạc Yên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, sau đó nhanh chóng cười nói: “Họa kỹ của nương nương thật làm cho người ta thán phục.”

“Chỉ cầu không mất mặt.” Trang Lạc Yên cong cong khóe môi, nữ tử trong hậu cung đôi khi không nên coi mình như một chậu nước, có cái gì đều đổ ra hết một lượt. Thứ gọi là kinh ngạc, phải được thể hiện trong tình huống đối phương hoàn toàn không dự liệu được mới có hiệu quả, không phải sao?

Hoàng đế đi tới trước bàn của

Trang Lạc Yên, vốn không hề có bất kỳ hi vọng gì với khả năng hội họa của nàng lại bị bất ngờ trước bức tranh này. Trên tấm lụa bạch, chỉ có một bụi hải đường hồng, một khối đá nứt và một con bướm, chỗ trống bên cạnh còn đề một đôi câu từ của Âu Dương Tu^(*), họa kỹ tuy còn thua xa Ninh phi nhưng bức tranh lại mang một hàm ý rất khó nói thành lời.

(*) Âu Dương Tu: Hiệu Túy Ông, một trong số tám nhà thơ nổi tiếng nhất thời Tống Đường.

“Năm nay hoa thắm sắc hồng.

Chỉ tiếc sang năm hoa càng đẹp,

Lại biết ai cùng? (*)”

(*) Trích trong từ phẩm Lãng đào sa.

Phong Căn chậm rãi đọc đề từ lên, nhìn Trang Lạc Yên thật sâu, sau đó cười nói: “Tranh của ái phi dù không coi là hạng nhất nhưng hàm ý lại hiếm có. Ngày này sang năm, không biết họa kỹ có tiến bộ bao nhiêu không?”

“Thiếp tự biết tài vẽ tranh không bằng người, chẳng qua chỉ là múa

riều qua mắt thợ mà thôi.” Trang Lạc Yên cười cười.

Thục quý phi đứng bên cạnh lại cảm thấy khó chịu, Hoàng thượng cố ý nhắc tới sang năm là ý gì? Chỉ vì Trang Lạc Yên đề một câu từ chẳng ra sao liền đã cho nàng ta một lời hứa hẹn?

Đây là lời đáp trả cho “hoa nào tươi tắn được trăm ngày” của mình hồi đó?

Hoàng hậu hình như rất tình nguyện thấy Thục quý phi mất mặt, lập tức nói theo: “Bổn cung thấy

bức tranh này của Chiêu hiền dung quả thật thanh thoát đẹp đẽ, chỉ nhìn qua thôi đã thấy mát mắt, vậy là hồi ấy Chiêu hiền dung vẽ trên đèn lồng không dốc hết tài rồi.”

“Nương nương khen trật rồi ạ, tần thiếp thích vẽ những bức họa tròn trịa mập mạp ấy, lại thêm họa kỹ chẳng bằng người, cho nên ngày ấy mới vẽ một bức trên đèn như vậy đây ạ.” Trang Lạc Yên cười nhẹ, “Khiến mọi người chê cười rồi.”

“Chiêu hiền dung quả là biết giấu tài.” Thục quý phi cũng cười nhàn nhạt, nói, “Nếu không phải

hôm nay mọi người cùng vẽ tranh, chỉ e ngay cả Hoàng thượng cũng không biết họa kỹ của nàng tốt đến vậy.”

“Nương nương quá lời, họa kỹ chẳng ra gì của tần thiếp thực không dám khoe ra làm ô uế mắt Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên nhìn về phía Hoàng đế, “Tần thiếp không phải người thích hội họa, tất nhiên Hoàng thượng chưa từng thấy tranh của tần thiếp.”

“Lời này thì đúng là thật.” Phong Cận ngẩng đầu nhìn Thục quý phi, “Trẫm thấy nàng ấy lười

đến mức có thể ngồi nhất định không đứng, loại chuyện như vẽ tranh này, làm khó nàng ấy rồi.”

Nụ cười trên mặt Thục quý phi lại nhạt đi vài phần: “Nhưng Hoàng thượng chẳng phải cũng thích tính tình lười nhác của Chiêu hiền dung muội muội đó sao?”

Phong Cẩn nghe thấy vậy, chỉ cười chứ không nói tiếp, quay đầu đi về phía Ninh phi.

Mọi người cũng theo Hoàng đế bước lại, thấy trên tấm lụa của Ninh phi là một bức họa thúy trúc,

chỉ vài nét rời rạc đã phác ra hình thái và hơi thở rất riêng của trúc, ngay cả người thường như Trang Lạc Yên cũng nhận ra kỹ thuật hội họa của Ninh phi quả hơn hẳn người khác.

Tất nhiên lại một đợt tán dương, Thục quý phi nói: “Họa kỹ của Ninh phi, chúng ta đây đều không bằng, ta nhớ hai năm trước Ninh phi mô phỏng giống hệt bức ‘Lạc thần phú đồ’ của Cố Khải Chi, khả năng vẽ mô phỏng này xuất sắc đến độ ngoại trừ Cố Khải Chi tái thế, e rằng không ai có khả năng phân biệt được thật giả.”

“Quý phi nương nương quá lời rồi, tần thiếp chẳng qua nhàn rỗi không có việc gì thì bắt chước thử mà thôi, đâu có lợi hại được như vậy.” Ninh phi mỉm cười, ánh mắt diễm đạm, không hề tỏ ra đắc ý.

“Ninh phi không cần khiêm tốn như vậy đâu.” Thục quý phi dừng lại một lát, đột nhiên lại nói, “Không đề cập tới chuyện này thì thiếp cũng quên mất, Hoàng thượng, Ninh phi vừa có tài hội họa vừa có tài vẽ mô phỏng, chi bằng để nàng ấy nhìn xem, bức tranh không tước kia rốt cuộc là do ai vẽ lại để

hãm hại Chiêu hiền dung.”

Chuyện đã qua gần một tháng, Hoàng đế và Hoàng hậu đã ngầm thừa nhận Chiêu hiền dung bị người khác hãm hại, Thục quý phi lại đột ngột nhắc lại việc này, là muốn nói Chiêu hiền dung không phải bị người đồ tội hay là còn có ý khác?

Chân mày Phong Cẩn thoáng động đậy, lần thứ hai nhìn về phía Thục quý phi, ngón trỏ nhẹ nhàng gõ lên bức tranh của Ninh phi, thấy Ninh phi cung kính gác lại cây bút trên tay, bèn thu tay lại, nói với

Ninh phi: “Thục quý phi nhắc trăm mới nhớ, trăm cũng muốn Khanh nhìn một lần thử xem. Hoàng hậu, cho người đưa đoạn đuôi khổng tước kia lên.” Nói đến đây, Phong Cẩn chợt dừng lại chốc lát rồi nói tiếp, “Thực ra, lúc đó Chiêu hiền dung thả điều cùng trăm, con điều bay đi là do chính tay trăm cắt dây.”

Hoàng đế vừa dứt lời, mấy người đang có mặt ở đó chợt biến sắc, Hoàng thượng nói vậy chẳng phải đã cho thấy, ngày ấy đi tìm điều nhất định không phải Chiêu hiền dung, bởi vì là điều Hoàng thượng tự tay thả đi, Chiêu hiền dung đâu

đến nỗi thiếu đầu óc mà lại tìm về?

Vậy thì, trước đó Hoàng thượng im lặng là vì điều gì?

Những phi tần lúc đó thừa cơ gây khó dễ cho Trang Lạc Yên giờ đây càng nghĩ càng sợ, sắc mặt dần dần tái đi, ngực hoa viên vốn đang náo nhiệt đột nhiên trở nên yên ắng đến ngọt ngào.

Trang Lạc Yên không ngờ Hoàng đế lại nói ra một câu như vậy, mí mắt nàng hơi giật giật, ánh nhìn tiếp tục rơi xuống bức họa thụy trúc của Ninh phi.

Chương 21

Trong suy nghĩ của mọi người, không tước tuy không tôn quý, lộng lẫy như phượng hoàng nhưng cũng coi là xinh đẹp, vì vậy, các phi tần không dám dùng hoa văn phượng hoàng để trang trí nhưng thường dùng hình ảnh không tước để thay thế.

Bức họa đuôi không tước trình lên trông rất diễm lệ, bút pháp mặc

dù khá quái dị nhưng lại khiến người ta cảm nhận được một vẻ đẹp rực rỡ khác thường, nét vẽ đường viền rõ ràng, những đường cong khoa trương, rất khác so với phong cách vẽ tranh của các phi tần khác, mà người duy nhất biết dùng thủ pháp vẽ tranh kì dị này chỉ có Chiêu hiền dung của cung Hi Hòa.

“Hoàng thượng, bức họa đuôi khổng tước này vẽ trên loại gấm tốt nhất của vùng Thục, là loại thàng Mười năm ngoái mới nhập cung. Thiếp đã điều tra, chỉ có tám vị phi tần trong cung có loại gấm này, ngoại trừ Nhu phi, Từ chiêu dung,

Ninh phi còn nguyên vẹn, các cung khác đều có hao tổn.” Hoàng hậu bình tĩnh nhìn đuôi không tước được đưa đến trước mặt Ninh phi, “Chỉ căn cứ vào vải vóc thì không tra được gì hơn.”

Lúc này mọi người đã kịp phản ứng, Hoàng hậu muốn nhân cơ hội hôm nay để tra lại chuyện này, mà bọn họ - những người có mặt ở đây, ai cũng không thoát được.

Hoàng đế nhíu nhíu mày: “Nếu từ vải vóc không tra được gì nữa thì bắt đầu tra từ manh mối khác đi.” Nói xong, nhìn về phía Ninh phi,

“Ninh phi, khanh nhìn bức tranh này xem.”

“Hoàng thượng...” Ninh phi do dự cầm mảnh vải lên, tỉ mỉ xem xét một lúc, hơi cau mày bối rối nói, “Thiếp thực sự không biết, tranh này là do ai vẽ, nhưng nhìn bút pháp thì có thể nói không hề khác bút pháp của Chiêu hiền dung.”

Thục quý phi nhìn đuôi không tước, nửa cười nửa không: “Ninh phi cũng biết bút pháp vẽ tranh của Chiêu hiền dung như thế nào?”

“Trong tiết Nguyên Tiêu, Chiêu

hiền dung tự tay vẽ một bức họa trên đèn lồng, lúc đó tần thiếp cũng có mặt, cho nên có nhìn qua.” Ninh phi buông đuôi không tước, quay sang đối diện với Thục quý phi, “Chẳng lẽ Thục quý phi nương nương đã quên?”

Thục quý phi cười cười, không nói thêm gì.

“Thị lực và trí nhớ của nương nương thật phi thường, tần thiếp không bằng.” Trang Lạc Yên vươn tay cầm lấy mảnh vải đuôi không tước, “Bức họa đuôi không tước này dùng màu vẽ và chất vải giống

trên con điều của tần thiếp, nếu không phải bức họa trên điều là do tần thiếp tự tay vẽ, có lẽ tần thiếp cũng không nhận ra được thật giả.”

“Hoàng thượng, lần này kẻ hãm hại tần thiếp bụng dạ độc ác khó lường, không chỉ hại tính mạng Diệp quý nhân mà còn khiến thiếp vô duyên vô cớ hàm oan, xin Hoàng thượng lấy lại công bằng cho tần thiếp.” Viên mắt Trang Lạc Yên ứng đỏ, “Tần thiếp không sợ bị người hãm hại, chỉ sợ Hoàng thượng tin vào mưu kế của kẻ có tâm tư ác độc. Nếu như vậy, nếu như vậy...” Nói đến đây, nàng đã nghẹn ngào không

thành lời.

Phong Căn bước đến cầm bàn tay lạnh lạnh của nàng: “Trẫm hiểu nàng, mấy ngày nay trẫm đã cho tra xét việc này, sẽ không để nàng gánh chịu oan khuất một cách vô ích.”

Thục quý phi chứng kiến màn kia, thoáng dời mắt, ý cười trên mặt phai nhạt dần, miệng lại nói: “Trước kia chỉ biết họa kỹ của Ninh phi không tầm thường, hôm nay mới biết thị lực của Ninh phi cũng thật phi thường, dịp tết Nguyên Tiêu đứng cách đèn của Chiêu hiền dung mấy bước mà vẫn có thể nhìn

ra bút pháp của Chiêu hiền dung, thật là hiếm có đấy.”

Ninh phi vẫn không hề biến sắc: “Tần thiếp không hiểu quý phi nương nương có ý gì?”

“Bôn cung cũng không có ý gì,” Thục quý phi không nhìn Ninh phi, chỉ cúi người nói với Hoàng đế, “Hoàng thượng, vừa rồi thiếp thất lễ.”

“Không sao.” Phong Cẩn nắm tay Trang Lạc Yên, nhìn Thục quý phi, “Nàng chẳng qua chỉ vô tình nói vậy, chưa làm gì sai.”

“Thục quý phi vẫn luôn cân trọng lo nghĩ nhiều như thế, ngày xưa Nhu phi và Lâm tần cũng từng vì vài câu nói vô tâm mà tranh chấp, nay chẳng phải vẫn là tử muội thân thiết đó sao.” Hoàng hậu đột nhiên nhắc tới Nhu phi và vị Viện phi bị giáng xuống làm Lâm tần, “Nhu phi, muội nói xem có phải thế không?”

Nhu phi cúi người thi lễ, cười nhẹ, nói: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp và Lâm tần đều là tử muội tốt ở hậu cung, sao có thể vì một lời không hợp mà sinh hiềm

khích trong lòng. Mọi nói có phải không, Lâm tần?”

Lâm tần ngoài miệng thì cười nhưng ánh mắt vẫn lạnh lẽo, nghiêng người: “Nhu phi nương nương nói phải ạ.”

Phong Cẩn hình như vừa nhớ lại điều gì, nhìn về phía Ninh phi: “Trẫm còn nhớ Lâm tần ngày trước thường cùng khanh uống trà, chơi cờ.”

“Hoàng thượng vẫn nhớ mấy việc vặt của bọn tần thiếp.” Ninh phi cười nói, “Cung Nguyễn Minh

trước đây Lâm tần ở có hoa hải đường thiếp thích, vì vậy những lúc rảnh rỗi thường tới đó chơi. Kỳ nghệ của Lâm tần lại tốt, thiếp đánh cờ cùng muội ấy, mười ván có chín ván thua.”

“Quả đúng như vậy, kỳ nghệ của Lâm tần, trăm cũng không bằng.” Phong Cẩn kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống, lực chú ý vẫn đặt lên Ninh phi và Lâm tần, “Lại nói, trăm cũng đã nhiều ngày chưa chơi ván cờ nào với Lâm tần.”

Ninh phi cười cười: “Gần đây thiếp được lệnh giúp đỡ Hoàng hậu

nương nương giải quyết cung vụ, cũng đã nhiều ngày chưa có dịp chơi cờ cùng Lâm tần muội muội rồi.”

Trang Lạc Yên ngồi nghe Ninh phi và Hoàng đế ôn chuyện cũ, cúi thấp đầu nhìn bàn tay mình bị giữ trong tay Hoàng đế, sau đó khống chế cho tay run nhẹ nhẹ, lập tức cảm thấy Hoàng đế tăng thêm lực nắm tay mình.

Câu chuyện ngoặt sang lối khác một cách bất ngờ, rõ ràng đang tra vu đuôi khống tước, vì sao lại biến thành cùng ôn lại hồi ức ngày xưa

thế này?

Thục quý phi thờ ơ nhìn màn diễn trước mắt, Ninh phi xưa nay luôn đóng vai tri tâm tri kỷ trước mặt Hoàng thượng, vì thế Hoàng thượng cũng thích tâm sự với Ninh phi, còn về phần Ninh phi có thực sự quan tâm săn sóc như vẫn thể hiện trên mặt thì chỉ có bản thân nàng ta biết.

Còn Lâm tần, từ sau khi bị giáng vị, Hoàng đế không còn lật thẻ bài của nàng ta nữa, hôm nay đột nhiên lại được Hoàng đế chú ý tới, nét mặt nàng ta đã sinh vài nét vui

mừng, nhưng khi nhìn đến bàn tay Hoàng đế nắm chặt, ý mừng trong mắt lập tức tiêu tan. Phi tần nào cũng không thích nổi đối thủ khiến mình bị giáng vị.

Trang Lạc Yên chú ý tới ánh mắt của Lâm tần bèn cong khóe miệng mỉm cười với nàng ta, sau đó dời mắt, như thể không nhìn ra đám mây u ám trong mắt đối phương.

“Nói chuyện với Ninh phi trầm luôn cảm thấy thoải mái như vậy.” Phong Cận cười, vỗ nhẹ lên mu bàn tay Trang Lạc Yên, như muốn dừng câu chuyện lại. “Ngày thường trầm

cũng thích trò chuyện cùng khanh.”

“Có thể giúp Hoàng thượng thêm chút ít nhẹ nhõm thoải mái là vinh hạnh của tần thiếp.” Ninh phi mỉm cười nói.

“Trẫm cũng từng nghĩ như vậy, cho nên mới nói cho khanh không ít chuyện, tỉ như vài trò ảo thuật từng xem thuở nhỏ, tỉ như... dùng bột lân tạo ngọn lửa xanh, hay như là chuyện con diều bay đi là do Chiêu hiền dung tự tay vẽ.” Phong Cận bình tĩnh thả tay Trang Lạc Yên ra, nhấc tách trà trên bàn, nhấp một ngụm, “Hiện tại ngẫm lại, trẫm cho

rằng trò chuyện với Khanh cũng không phải là một điều thoải mái.”

“Hoàng thượng,” Ninh phi biến sắc, “Người nghi ngờ thiếp ư?”

Phong Cẩn không nhìn Ninh phi, đặt tách trà xuống: “Người đâu, đưa Lục Y tới đây.”

Lục Y bị lôi tới, Phong Cẩn lạnh lùng hỏi: “Trẫm nhớ Ninh phi từng xin tha cho một cung nữ làm trẫm mất hứng, là kẻ này phải không?”

“Hoàng thượng, chuyện xảy ra

đã lâu, thiếp thực sự không nhớ được.” Ninh phi bình tĩnh nhìn Hoàng đế, “Nếu Hoàng thượng hoài nghi thiếp, thiếp không có gì để nói, nhưng xin Hoàng thượng không nên định tội thiếp chỉ vì một cung nữ thiếp không nhớ được.”

“Ninh phi giỏi hội họa, thuốc màu và bút vẽ, trong cung khanh cái nào cũng thuộc hàng thượng đẳng, toàn bộ đều do trẫm bảo điện Trung Tỉnh lựa chọn cho khanh.” Phong Cận hơi nhắc chân mày nhìn về phía Ninh phi, “Nếu không phải hôm nay chúng phi cùng nhau vẽ tranh, trẫm cũng không nhớ đến

việc này. Nếu khanh nói mình vô tội, vậy để người kiểm tra một lượt, trả lại trong sạch cho khanh.” Dứt lời, không chờ Ninh phi phản bác, Phong Cần cho gọi họa sĩ tới kiểm tra.

Thuốc màu trong cung Ninh phi được đưa tới, đặt bên cạnh bức họa đuôi không tước, họa sĩ cung đình xem xét nhanh chóng và đưa ra kết luận, thuốc màu dùng vẽ đuôi không tước cùng loại với thuốc màu của Ninh phi.

Ninh phi mở to mắt như không dám tin: “Hoàng thượng, thiếp

không hề biết việc này, thuốc màu trong cung thiếp cũng không quản lý chặt chẽ, nhất định là có người cố ý trộm thuốc màu rồi làm ra việc đó...”

“Ngay cả người cũng không biết thuốc màu này do trẫm đặc biệt sai chuẩn bị riêng cho người, người khác làm sao biết được?” Giọng Phong Cẩn lạnh xuống, “Người thân thiết với Lâm tần, Lâm tần có hiềm khích với Nhu phi, lại có thù cũ với Chiêu hiền dung, cho nên ngày ấy cung nữ chết dưới hồ sen cung Hi Hòa mới là người trong cung Nhu phi.”

Ninh phi nhũn chân ra, ngã xuống làm đổ cả đồng thuốc màu, những loại nước màu sắc sỡ đổ cả lên người nàng ta, nàng lại như không phát hiện, chỉ nhìn chăm chăm vào Hoàng đế: “Hoàng thượng chỉ bằng những thứ này đã định tội thiếp sao?”

“Có phải do người làm hay không, chắc hẳn người rõ hơn trẫm.” Hoàng đế nhìn bộ dạng thảm hại của Ninh phi, nét mặt không hề có một tia cảm tình dư thừa, “Thực quý phi nói rất đúng, trong hậu cung liệu ai có khả năng

vẽ bắt chước hơn người được?”

Nghe Hoàng đế nói vậy, Ninh phi đột nhiên nở nụ cười châm chọc, nàng ngẩng đầu, trên mặt nhạt nhòa nước mắt: “Đúng vậy, trong cung liệu còn ai vẽ đẹp hơn thiếp, nhưng dù vậy, Hoàng thượng vẫn giữ chiếc đèn lồng chẳng ra gì của Chiêu hiền dung đấy thôi!”

Trang Lạc Yên như thế bị tiếng quát của Ninh phi dọa giật mình, tay hơi run lên, Phong Cận thấy thế bèn cầm lấy tay nàng lần nữa: “Chỗ trầm giữ lại không ít đèn, không chỉ có của Chiêu hiền dung.”

“Hoàng thượng tất nhiên không chỉ có đèn của Chiêu hiền dung, còn có đèn của Thục quý phi, Nhu phi và còn nhiều phi tần khác.” Ninh phi vừa khóc vừa cười, “Hoàng thượng đã từng nhắc đến rất nhiều các phi tần khác trước mặt thiếp, Thục quý phi, Nhu phi, Tô tu nghi, Yên quý tần, Chiêu hiền dung, thậm chí cả Thiển quý nhân, bọn họ người nọ càng trẻ trung hơn người kia, càng tươi mới hơn người kia. Thiếp nhìn Hoàng thượng sủng hạnh một người lại một người, ngày lại ngày ngóng trông Hoàng thượng đến, nhưng người đến rồi,

trong miệng vẫn chỉ nói về người khác.”

Trang Lạc Yên nghe những lời đút ruột này, lòng lặng lẽ thở dài, Ninh phi chọn con đường làm bạn tâm giao, có lẽ đã thực sự sinh tình cảm với Hoàng đế, vì vậy sẽ đổ ky, sẽ phản nộ, cuối cùng oán hận dâng lên, hãm hại mình, hãm hại Nhu phi, thậm chí tính kế cả Hoàng hậu.

Một người con gái vốn ưu nhã thanh tao cũng sẽ vì tình cảm mà đổ ky, bởi vì rốt cuộc nàng ta không phải thánh nhân.

Khi Lục Y khai ra Lâm tần, Trang Lạc Yên đã cảm thấy đáng ngờ, Lâm tần mặc dù từng làm Viện phi nhưng nay chỉ là một “tần” nho nhỏ, tại một nơi như trong hậu cung này, liệu có bao nhiêu người cam tâm bán mạng cho một cung phi đứng ở vị trí “tần”?

Ngày trước, quan hệ giữa Lâm tần và Nhu phi rất tệ, đây là điều ai cũng biết, vì vậy người chết dưới hồ sen là cung nữ trong cung Nhu phi thì cũng hiểu được, nhưng nàng ta không thể chỉ dựa vào mình Lục Y là có thể đưa một thi thể tới ném ở hồ sen mà không bị ai phát hiện.

Vậy nên, việc này mặc dù có liên quan tới Lâm tần nhưng chắc chắn không chỉ có mình nàng ta, chí ít muốn làm được như vậy, người kia phải có một địa vị khá lớn trong cung.

Sự kiện con điều lại càng có nhiều điểm đáng ngờ. Liệu phi tần bình thường nào có được mảnh khố thông thiên phái người đến gây sự với Diệp quý nhân mà không ai phát hiện ra? Diệp quý nhân nay dù đã bị Hoàng đế bỏ qua nhưng sau lưng còn có một Thái hậu che chở, dù cũng từng phải chịu đối xử hà khắc và lạnh nhạt

nhưng không đến mức bị một thái giám chỉ vào mặt mắng mà mọi người trong cung không ai nghe được bất cứ tin tức gì. Có thể làm được việc này, chỉ có mấy người đang quản lý cung vụ.

Hoàng hậu nhất định sẽ không làm loại chuyện có hại cho bản thân như vậy, Hiền quý phi tạm thời đang thuộc phe Hoàng hậu, khả năng gây ra chuyện này không lớn, còn lại chỉ có Ninh phi và Thục quý phi. Nhưng nếu đứng sau chuyện này là Thục quý phi, nàng ta chắc chắn sẽ quản chặt Tô tu nghi, không để nàng ta trắng trợn làm

nhục người của cung Hi Hòa sau khi sự việc xảy ra để tránh bị hoài nghi. Cuối cùng chỉ còn lại vị Ninh phi ôn hòa không mấy va chạm với nàng, lại thêm chuyện Ninh phi giỏi hội họa, nghi ngờ trong lòng Trang Lạc Yên càng nhiều thêm.

Vốn nàng cũng không dễ chuyển lòng hoài nghi tới Ninh phi, cho đến mấy hôm trước tình cờ đi qua cung Nguyễn Minh, phát hiện nơi đó có rất nhiều hải đường, nàng vẫn còn nhớ trong yến hội ngắm hoa, Ninh phi từng nói thích hải đường, vì vậy nghi ngờ đã chuyển hẳn sang vị này.

Nay đã xác định là Ninh phi và Lâm tần hợp mưu, Trang Lạc Yên chẳng cảm thấy có gì đáng mừng, thân ở nơi này, người tính kế ta, ta tính kế người, chưa được đến vị trí cao nhất, vĩnh viễn đều không thể thả lỏng mà sống. Ninh phi làm ra loại chuyện này chẳng qua chỉ vì không thoát nổi một chữ “Tình”, một người nhìn như thông thấu mọi điều lại làm một chuyện thiếu lí trí nhất.

Ninh phi nhìn về phía Trang Lạc Yên và Thục quý phi, đột nhiên cười nói: “Các người cũng đừng

đắc ý, mặc dù hôm nay các người được sung ái, ngày mai sẽ lại có kẻ càng được sung ái hơn thay thế các người, loại người thất ý như ta đây, đã sớm nên cam tâm, là ta sai rồi, sai rồi...”

Phong Cần đang ngồi bình tĩnh lắng nghe, lúc này đột nhiên nổi giận: “Người đâu, đưa Ninh phi đi, trông coi thật chặt, sau này sẽ xử lý.”

***

Nhìn Ninh phi bị hai vị ma ma lực lưỡng cường ngạnh hộ tống rời

khỏi ngự hoa viên, một vài phi tần vẫn còn bàng hoàng, không hiểu Ninh phi lại có liên quan gì tới hai vụ việc lần trước. Vài phi tần tâm tư thâm trầm thì ngoan ngoãn gục đầu sụp mi im lặng, các phi tần từng qua lại thân mật với Ninh phi lại càng ao ước giấu mình sau lưng người khác, chỉ e sẽ bị quy chụp mũ “đồng minh” lên đầu.

Lâm tần vẫn còn sững sờ tại chỗ, mặt cắt không còn giọt máu, nàng ta không ngờ chuyện mình làm kín đáo đến thế lại vẫn bị Hoàng thượng điều tra ra, càng không nghĩ đến Hoàng thượng sẽ liên hệ

ngay tới Ninh phi. Nàng ta bỗng
dừng nghĩ tới điều gì đó, quay
ngóat về phía Thục quý phi, ánh
mắt không tin nổi.

Nếu hôm nay người nhắc tới
chuyện vẽ tranh là Trang Lạc Yên,
nàng ta và Ninh phi sẽ cảm thấy
khả nghi. Nhưng người đề cập tới
lại là đối thủ của Trang Lạc Yên,
Thục quý phi, hai người nào ngờ
đây là một cái bẫy đã đào sẵn, chỉ
chờ bọn họ tự nhảy xuống.

“Lâm tần, vì sao ngươi phải làm
như vậy?” Giữa không khí trầm
mặc nặng nề, Hoàng hậu lên tiếng,

“Trước đây người ghen tị vô cớ trách phạt Chiêu hiền dung, Hoàng thượng nhân từ, chỉ giáng phân vị của người. Nay người lại cố tình làm hại tính mệnh nô tài trong cung Nhu phi, hãm hại Chiêu hiền dung, lại cùng Ninh phi tính đẩy Chiêu hiền dung vào chỗ chết. Một kẻ tâm cơ hiểm ác như thế, thực làm người ta kinh sợ. Người cũng là người đã hầu hạ Hoàng thượng lâu năm, vì sao phải cùng Ninh phi làm ra loại chuyện này?”

Lâm tần nhìn Hoàng hậu tỏ vẻ chính nghĩa, cười cười: “Ở nơi này, người nào chẳng ghen tị đố kỵ kẻ

khác, Hoàng hậu nương nương bây giờ chỉ trích ta, lẽ nào đã quên năm ấy khi tần thiếp mới được phong phi, Hoàng thượng nghỉ lại cung của ta ba ngày liên tiếp, ngày thứ tư người liền tùy tiện tìm một lý do, bắt ta quỳ ngoài cung Cảnh Ương tròn ba canh giờ. Điều ta từng làm với Trang Lạc Yên, chẳng phải chính là cách mà nương nương từng đối xử với ta năm xưa hay sao?”

“Láo xược, năm ấy bốn cung phạt người quỳ ngoài cung Cảnh Ương vì người hà khắc với cung nhân.” Hoàng hậu lạnh lẽo nhìn

Lâm tần, “Bổn cung là Hoàng hậu một cung, có quyền trách phạt thói xấu này của người. Lúc đó người chỉ là một người đứng ở phân vị ‘phi’, lấy lý do Chiêu hiền dung làm rơi vỡ cây trâm của mình để bắt nàng ấy quỳ vài canh giờ, chẳng phải là không biết quy củ lại thêm ghen tị đố kỵ người khác? Người làm như thế, thật khiến Lâm gia mất mặt.”

Lâm tần vốn còn muốn cãi lại đôi câu, nghe được Hoàng hậu nhắc tới Lâm gia, sắc mặt lại biến đổi. Nàng ta có thể nhanh miệng háo thắng độc địa vài lời, nhưng nói xong rồi

sẽ ra sao, nay Lâm gia đã không còn như xưa, nếu nàng ta còn cố tình làm Hoàng thượng tức giận hay cãi cộ với Hoàng hậu thì dù Hoàng thượng có bỏ qua cho Lâm gia, Triệu gia phía sau Hoàng hậu cũng sẽ không để người nhà nàng ta sống dễ chịu.

Thấy Lâm tần im lặng, Nhu phi tiến lên hành lễ với Phong Cẩn: “Hoàng thượng, xin người trả cho thiếp và Chiêu hiền dung một sự công bằng. Thiếp vốn tưởng rằng người trong cung mình bị Chiêu hiền dung làm hại nên mới sinh lòng oán hận, vi phạm cung quy,

nay chân tướng rõ ràng, thiếp mới biết mình nghĩ oan cho muội muội, thật là có lỗi với Chiêu hiền dung.”

“Nhu phi nương nương quá lời,” Trang Lạc Yên đoán trước Nhu phi sẽ làm như vậy, chỉ treo nụ cười xã giao trên mặt, nói, “Việc này nương nương cũng không hay biết, thiếp sao dám nhận lời xin lỗi của nương nương.”

“Thôi, lần này nàng gặp phải nạn lớn như vậy, không cần hao tổn tinh thần vì việc đó nữa.” Phong Cẩn cắt đứt lời Nhu phi muốn nói, thờ ơ liếc nhìn Hoàng hậu và Lâm tần,

“Lâm tần vốn là người hầu hạ bên
trẫm đã lâu, vì vậy trước đây mặc
dù sinh lòng đố kỵ người khác,
trẫm vẫn giữ lại đôi phần tôn quý
cho người, nay người lại làm ra loại
chuyện này, trẫm thực sự không thể
nhân nhượng. Truyền ý chỉ của
trẫm, Lâm tần tính tình thô bạo,
phẩm hạnh không đoan trang, ban
thưởng ba thước lụa bạch.”

“Hoàng thượng,” Trang Lạc Yên
thoáng biến sắc, vội vàng lên tiếng,
“Hoàng thượng, thiếp cũng không
gặp nguy hiểm đến tính mạng, Lâm
tần lại đã từng hầu hạ người nhiều
năm, hình phạt này liệu có quá

nặng chằng.” Dứt lời, nàng quỳ xuống trước mặt Hoàng đế.

“Cầu Hoàng thượng tha cho Lâm tần một mạng, Lâm đại nhân tuy không còn làm quan trong triều nhưng từng đảm nhận chức vị thượng thư hai triều, nay tuổi tác ông ấy đã cao, thực sự không chịu nổi nỗi đau mất con đâu ạ.”

Phong Cận thầm hiểu, Trang Lạc Yên lo hấn làm như vậy sẽ khiến cự thần lạnh tâm, hấn cúi xuống đỡ nữ tử đang quỳ trước mặt dậy, thấy rõ sự nôn nóng và lo âu trong mắt nàng. Có thể nàng không rõ,

Lâm gia nay đã không còn lực ảnh hưởng trên triều, nhưng tấm lòng này thật đáng cảm động.

“Nếu Chiêu hiền dung đã xin giúp, vậy tha cho Lâm thị một mạng, có điều tội này thật không thể bỏ qua, nay thu lại tần vị, giáng xuống làm mạt đẳng canh y, chuyển sang Tĩnh Thu các, triệt thẻ bài, vĩnh viễn không cần thị tẩm.” Phong Cần không nhìn Lâm tần thêm một lần, “Lâm canh y quỳ đó đi.”

Một mạt cửu đẳng canh y tại nơi này chỉ như bùn đất dưới chân

người, đến cả một cung nữ, thái giám có thân phận cao một chút cũng có thể coi thường, cuộc sống thực sự đúng như câu “sống không bằng chết”. Phải chuyển đến Tỉnh Thu các, nơi vừa có người thiệt mạng không lâu, lúc này Lâm canh y tới đó ở, liệu có còn hi vọng gì để sống?

Nhu phi lùi qua một bên, cúi đầu cười nhạt, chiêu này của Trang Lạc Yên thật độc, khiến người ta sống không bằng chết còn đáng thương hơn là được chết một cách có tôn nghiêm ở phân vị “tần”, ấy thế mà nàng ta vẫn bày ra một bộ

dáng thiện lương nhân hậu.

Lâm thị bị xử lý xong, Hoàng hậu không chủ động nhắc tới Ninh phi. Ninh phi không giống Lâm thị, mấy năm nay dù không được sủng ái như Thục quý phi nhưng Hoàng thượng vẫn thích tới chỗ nàng ta, dĩ nhiên tình cảm dành cho nàng ta cũng không như những phi tần bình thường. Hôm nay mặc dù nói ra loại chuyện này nhưng biết đâu Hoàng thượng lại nhớ đến tình xưa nghĩa cũ, nàng không muốn đứng ra đóng vai phản diện.

Trang Lạc Yên dĩ nhiên cũng sẽ

không cố ý nhắc tới Ninh phi, sau khi được Hoàng đế nâng dậy, nàng ngay ngắn ngồi một bên, vẻ mặt dịu hiền nhìn Lâm thị đang dần dần biến sắc, đôi mắt sáng long lanh mở to vô tội mà bất lực, không cẩn thận nghiêng đầu nhìn, chợt bắt gặp ánh mắt Hoàng đế. Sau đó nàng phát hiện, ánh mắt Hoàng đế trở nên khá phức tạp, tiếc rằng nàng không có năng lực phân tích tâm trạng của một người dựa trên ánh mắt.

“Ninh phi... giáng xuống trắc tử phẩm Hồ tần, chuyển đến trắc điện cung Nguyễn Minh, triệt thê bài.”

Phong Cẩn đứng lên, vỗ nhẹ mu bàn tay Trang Lạc Yên, dẫn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt rồi quay sang điềm tĩnh nói, “Tất cả giải tán đi.” Dứt lời, không nhìn đến phản ứng của mọi người, quay lưng đi trước.

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên cúi thấp đầu, hơi nheo mắt lại, cung Nguyễn Minh là nơi ở của Hiền quý phi, Hoàng đế để Hồ Thái Huyền chuyển tới đó, thật đúng là khiến người ta khó chịu. Trước hôm nay, hai người còn đang cùng nhau giải quyết cung vụ, nay đã thành một người ngồi chủ vị, một người chịu quản lý rồi.

Song, nếu nàng nhớ không lầm, vị hoàng tử nào đó của Hoàng đế được gửi nuôi ở chỗ Hồ Thái Huyền, nay Hồ Thái Huyền chuyển tới cung Nguyễn Minh, vậy chẳng phải hoàng tử này cũng được giao cho chủ vị cung Nguyễn Minh là Hiền quý phi đó sao?

Rốt cuộc Hoàng đế thích Hiền quý phi nuôi con của người khác đến cỡ nào đây? Đứa nọ nổi đầu đứa kia đưa tới, cứ như thế, Hiền quý phi đúng là không gánh nổi chữ “Hiền” này.

Có điều, so với kết cục của Lâm Chi Khê, Hoàng đế đối xử với Hồ Thái Huyền còn khá lưu tình, có lẽ cũng có vài phần tình ý với nàng ta.

“Vết thương của Chiêu hiền dung lành rồi nhỉ,” Nhu phi nhẹ nhàng bước đến trước mặt Trang Lạc Yên, ôn hòa nói, “Vết thương ấy phải điều dưỡng thật tốt đấy, đừng để lại sẹo mới được.”

Trang Lạc Yên cúi người: “Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp đã không có vấn đề gì rồi.”

Nhu phi cười gật đầu: “Không

việc gì thì tốt.” Nói xong, vịn tay cung nữ thông dong đi mất.

Nhìn theo bóng dáng Nhu phi một lát, Trang Lạc Yên mới chậm rãi rũ mắt, dù Hoàng đế từng có bao nhiêu tình ý với Hồ Thái Huyền, đã đi đến nước này, Hồ Thái Huyền sẽ không thể leo lên được nữa. Nàng ta là người từng hầu hạ Hoàng đế lâu năm, đã không thể lấy nhan sắc để tranh đoạt chủ ý của Hoàng đế, nay làm ra việc này, cuối cùng đã phá vỡ tín nhiệm của Hoàng đế với nàng ta, vai trò bạn tâm giao cũng không làm nổi nữa. Vì tình cảm khi xưa, Hoàng đế

không đành lòng khiến nàng ta rơi vào kết cục quá thảm, nhưng cũng vì tình cảm khi xưa, Hoàng đế sẽ không muốn thấy nàng ta thêm nữa, bởi không muốn nhớ đến một phi tần từng lợi dụng tín nhiệm của mình tính kế hãm hại phi tần khác.

Đối với một Hồ Thái Huyền đã rung động trước Hoàng đế mà nói, rơi vào kết cục như vậy chính là nỗi bi ai lớn nhất.

Tiết Hàn Thực đã kết thúc như thế, phi tần các cung cũng đều tản đi, nhận thức về cấp độ được sủng ái của cung Hi Hòa lại được nâng

lên.

Trên con đường lát đá, Thục quý phi vịn tay Lăng Sa chậm rãi bước đi, trên mặt vẫn mang nụ cười nhàn nhạt.

“Nương nương, vì sao người lại muốn giúp Chiêu hiền dung một tay?” Lăng Sa khó hiểu, “Chiêu hiền dung bị hại có liên quan gì tới chúng ta đâu.”

“Chuyện nàng ta bị hại tất nhiên không liên quan đến chúng ta, nhưng từ sau khi nàng ta bị tập kích, ai ai cũng biết nàng ta bị

người hãm hại, lại thêm những chuyện nàng em họ quý hóa của bốn cung gây ra, e là bốn cung cũng bị người ta hoài nghi.” Thục quý phi dừng bước, ánh nhìn rơi vào một đóa hải đường, “Bốn cung cùng nàng ta hợp tác diễn một vở kịch, rửa sạch hiềm nghi cho bốn cung, lại diệt trừ được một đối thủ, sao lại không làm?” Hồ Thái Huyền đi theo Hoàng thượng đã nhiều năm mà vẫn có thể chiếm được không ít thánh sủng, có thể thấy thủ đoạn rất cao. Theo như những lời nàng ta nói hôm nay, e là đã sớm sinh lòng ghen ghét mình. Nay thiếu đi một đối thủ lợi hại, người

cùng giải quyết cung vụ cũng ít đi một, đối với nàng chỉ là chuyện có lợi không hại.

Mọi người trong cung đều muốn xem nàng và Trang Lạc Yên đấu đá nhau, nhưng những người này không ngờ được rằng, có những khi, vì lợi ích đôi bên, người ta có thể bắt tay hợp tác với cả đối thủ của mình.

Ngắt một đoá hải đường vứt xuống đất dưới chân, Thục quý phi thoáng cong môi: “Dù hải đường có thể nở bốn mùa thì đã sao, theo như bốn cung thấy, loại hải đường

này chỉ nở được một mùa mà thôi.”

Ngồi phía trên, Trang Lạc Yên hơi buồn ngủ theo nhịp đong đưa dặt dìu của chiếc kiệu, nàng chống một tay vào tay vịn, uể oải nhìn hoa cỏ hai bên đường, mắt hơi nheo lại.

“Nương nương, chúng ta về tới cung rồi.”

Trang Lạc Yên mở mắt, thấy được cổng lớn của cung Hi Hòa, đội kiệu hạ xuống, nàng vịn tay Vân Tịch bước ra, đặt chân lên bậc thềm

bằng đá, quay đầu nhìn về phía sau, ráng chiều chiếu đỏ toàn bộ tòa cung điện.

Chầm chậm buông tay Vân Tịch, nàng yên tâm ngã xuống.

“Nương nương!” Vân Tịch kinh hoàng kêu lên.

“Mau gọi thái y, nương nương té xỉu rồi.”

Có thể lúc này Hoàng đế sẽ cảm thấy hơi thương cảm và luyến tiếc đối với Hồ Thái Huyền, cũng có thể

đã bắt đầu hoài niệm chuyện cũ, thế nhưng, nếu Trang Lạc Yên bị nàng ta làm hại té xỉu lần thứ hai thì sao?

Trong hậu cung này, người cũ luôn không bằng người mới.

***

Chiêu hiền dung lần thứ hai té xỉu, thái y sau khi chẩn bệnh đã thở dài nói, do lần trước bị mất máu quá nhiều, sức khỏe của Chiêu hiền dung đã trở nên suy yếu, vì vậy nhất định phải điều dưỡng thật tốt, nếu không sẽ để lại di chứng.

Mọi người trong cung còn chưa nghe được Hoàng đế ban thưởng cho cung Hi Hòa thì đã nhận được ý chỉ thứ hai của Hoàng đế dành cho Hồ tần, Hồ tần giáng xuống thành lục phẩm lương nghi, chuyển từ trắc điện cung Nguyễn Minh tới hậu điện của cung.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Hồ Thái Huyền từ hàng phi giáng xuống tần, lại vì Chiêu hiền dung té xỉu, từ tần giáng xuống vị trí lương nghi nho nhỏ, tình huống này quả là hiếm có, đồng thời khiến cho mọi người thêm kiêng kị cung Hi Hòa,

ai cũng không dám cố ý gây chuyện với người bên đó. Cũng may là, toàn bộ cung Hi Hòa vẫn khiêm cung như cũ, nếu không, hậu cung chắc chắn sẽ nảy sinh không ít rắc rối mới.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên ăn từng quả anh đào đã được tuyển chọn kỹ càng, nghe Phúc Bảo kể những chuyện lý thú phát sinh trong cung, uể oải ngáp một cái: “Nghe nói Hồ lương nghi đang một lòng lễ Phật?”

“Có lời truyền như thế, tuy nhiên nô tài thấy hẳn không đúng.”

Phúc Bảo do dự một lát mới nói, “Nô tài nghe nói, nhị hoàng tử trước vốn do Hồ lương nghi nuôi nấng vẫn luôn thích chạy tới hậu điện, không thân cận Hiền quý phi lắm. Mà đại hoàng tử nuôi dưới gối Hiền quý phi lại đã từng đánh nhau với nhị hoàng tử vài lần, còn kinh động tới Hoàng thượng, nói vậy chắc giờ này Hiền quý phi hẳn không vui đâu.”

“Nàng ta vui được mới lạ đó.” Trang Lạc Yên bỏ bát ngọc bích đựng quả anh đào xuống, đổi tư thế, lười biếng nói, “Đại hoàng tử từ nhỏ được nàng ta nhận nuôi, nhị

hoàng tử đã vài tuổi, biết nhớ biết nghĩ rồi, dù nay cũng được chuyển cho nàng ta nuôi dạy nhưng không thể thân cận với nàng ta như đại hoàng tử, lại thêm chuyện cậu ta thích đi tìm Hồ lương nghi, đối với Hiền quý phi, nuôi nhị hoàng tử chỉ phí công mà thôi. Hiện nay đại hoàng tử mặc dù thân cận với Hiền quý phi nhưng sau khi lớn lên, tự nhiên sẽ nghĩ đến mẹ đẻ mình, tình cảm mẹ con sẽ có ảnh hưởng nhất định. Vậy mới nói, nuôi trẻ phải nuôi đưa bỏ từ bụng mình ra, con người khác dù tốt cũng không bằng con ruột mình.”

“Nay trong cung chỉ có hai vị hoàng tử, Hoàng thượng đều giao cho Hiền quý phi nuôi nấng, có thể thấy địa vị của Hiền quý phi trong lòng Hoàng thượng không tầm thường đâu.” Thính Trúc đẩy bát anh đào sang một bên, đứng vào nhẹ nhàng bóp vai cho Trang Lạc Yên, “Trước đây còn có lời đồn, nhị hoàng tử vốn giao cho Thục quý phi của cung An Thanh nuôi, không biết vì sao, cuối cùng lại chuyển sang chỗ Ninh phi... Hồ lương nghi. Nghe nói từ đó về sau, Thục quý phi và Ninh phi vẫn khách sáo, lạnh nhạt với nhau, lúc này, chẳng biết trong lòng Thục quý phi đang

âm thầm cười nhạo Hồ lương nghị thế nào.”

Thục quý phi là người thông tuệ, lại được Đế vương sủng ái đến thế, cần gì nhận nuôi con người khác, có phải không sinh được đâu? Trang Lạc Yên cười cười, với tính tình của Thục quý phi, trong tình huống đó, có lẽ chẳng có bao nhiêu tâm tư nuôi nấng nhị hoàng tử. Chuyện Hồ Thái Huyền dùng kế kéo nhị hoàng tử về bên mình, đối với Thục quý phi, chỉ là ghi hận nàng ta tính toán cướp đi đồ của mình, chứ thực ra chưa chắc đã tiếc nuôi vì không được nuôi nhị hoàng tử.

“Nương nương, thái giám nội thị tới truyền chỉ, đêm nay cung chúng ta thắp đèn.” Vân Tịch vui vẻ đi vào, “Thái giám truyền chỉ còn nói, Hoàng thượng đặc biệt bổ sung, sức khỏe của chủ tử chưa tốt, không được ra ngoài tiếp thánh giá.”

Trang Lạc Yên nghe vậy chỉ cười cười, mấy ngày nay tuy Hoàng đế thường tới cung Hi Hòa nhưng vẫn bận tâm vết thương của nàng, hai người không có diễn màn 18+. Hiện nay thương tích của nàng đã gần như hoàn toàn hồi phục, nên thực

hiện đúng chức trách của một phi tần, nếu không, loại sinh vật chỉ biết dùng nửa người dưới gọi là nam giới này sẽ có vấn đề, đến lúc đó lại phí công sức nàng nỗ lực bao lâu nay.

Trang Lạc Yên chống cằm nhìn bồn cây tùng la hán đặt trên kệ hoa, hôm nay nàng nên làm thế nào để Hoàng đế có một đêm vui vẻ?

Phong Cẩn là một người đàn ông, ban ngày thích nhìn đàn bà con gái bên mình trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, song đến buổi tối lại không muốn phải ngửi mùi son

phấn nong nân. Vì vậy mỗi lần bên Trang Lạc Yên hân đều cảm thấy đặc biệt thoải mái, không đánh phấn thoa son lại mang theo hương hoa quả thanh mát, khiến hân mỗi lần xúc động luôn có thể tận hững.

Rõ ràng vẫn lo lắng đến tình trạng người trong lòng mới bị thương nhưng cuối cùng vẫn lâm vào điên cuồng. Sau khi cả hai cùng thỏa mãn, hân vươn tay kéo người ấy vào lòng, vuốt ve tấm lưng trắng mịn, tron nhẵn của nàng, im lặng không nói.

Trang Lạc Yên nép vào ngực

Hoàng đế, thái độ ỷ lại pha trộn ngọt ngào, như thể vô thức, ngón tay nhẹ nhàng sượt qua phần sau tai và cổ đối phương.

Phong Căn bỗng dừng tóm lấy ngón tay cứ nhích tới nhích lui, giọng ấm ách: “Tay ái phi rất không ngoan đấy, trẫm phải nghiêm phạt mới được.”

Trang Lạc Yên hờn dỗi: “Hoàng thượng cũng gãi lưng thiếp khiến thiếp ngứa nãy giờ, thiếp chỉ ăn miếng trả miếng thôi.”

“Trẫm thấy đó là tại nàng không

ngoan, lại còn kiểm có.” Nói xong, Phong Căn cười khẽ, hôn nhẹ lên chóp mũi Trang Lạc Yên.

“Hoàng thượng...” Một tiếng nỉ non nhẹ nhàng, hơi thở xen vào nhau, ánh trăng nghiêng mình qua khe cửa sổ, giúp Phong Căn thấy rõ đôi mắt này. Có người nói, ánh mắt mị hoặc quẩn quýt của người con gái dễ mê hoặc người khác nhất, đôi mắt này không có một tia mị hoặc lại vẫn khiến lòng hấn thoáng tê dại.

Có người đàn ông nào không thích người con gái của mình coi

mình là tất cả, là duy nhất? Chỉ tiếc nữ tử trong hậu cung dĩnh dáng đến quá nhiều điều khác ngoài tình cảm, hần hiếu rất rõ, thấy rất rõ, cũng chưa từng mong muốn nhận được một sự tín nhiệm và ý lại tuyệt đối. Nhưng mặc dù chẳng bao giờ nghĩ tới, khi phát hiện có một người con gái cho hần phần tình cảm cùng tín nhiệm và ý lại này, trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó khang khác.

Rốt cuộc vẫn luyện tiếc phần tín nhiệm ấy, vậy nên chỉ có thể tiếp tục sủng ái.

Ruốn người hôn lên đôi môi căng mọng, hấn lại lật mình đè lên đối phương.

Yêu đương giữa nam và nữ, yêu đương giữa Hoàng đế và phi tần, mùi vị trong đó có gì khác biệt, có lẽ chỉ người trong cuộc mới hiểu.

Sáng sớm, mơ mơ màng màng tỉnh lại, còn chưa mở mắt, Phong Cẩn đã cảm thấy vành tai có gì đó ấm áp chạm khẽ vào, lòng lại mềm ra, đợi thêm nửa khắc mới mở mắt như vừa tỉnh dậy, người nằm bên vẫn nhắm nghiền mắt, vờ như đang ngủ say.

Xốc màn lên, các cung nữ thái giám nhanh nhẹn đi vào hầu hạ, đuôi mắt thoáng lướt qua người trên giường đang làm bộ mới tỉnh ngủ, miệng hơi mỉm cười, nói: “Thân mình nàng còn yếu, không cần dậy hầu hạ.”

Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi trên giường nhìn Hoàng đế thay bộ long bào uy vũ khí phách, đợi Hoàng đế chuẩn bị xong xuôi mới như vừa giật mình hồi thần.

Cử chỉ này của nàng khiến Hoàng đế rất vui vẻ, nhìn đối

phương treo nụ cười hài lòng trên mặt quay đi, nàng bước xuống giường hành lễ tiễn đưa, không còn thấy bóng dáng Hoàng đế, mới uể oải ngáp một cái. Người người bản thân, chỉ thấy mùi hoa thoang thoảng, chắc là đêm qua lúc mình mệt quá thiếp đi, Hoàng đế đã giúp mình tắm rửa rồi.

Tính về mức độ ôn nhu dịu dàng sau khi quần thảo, Hoàng đế có thể được điểm khá cao.

Nằm ý một cách biếng nhác thêm lúc lâu, Trang Lạc Yên mới chậm rãi ngồi dậy: “Người đâu,

thay y phục.”

Buổi sáng ngày xuân luôn khiến người ta cảm thấy tươi mát dễ chịu, Cao Đức Trung nhìn cung Hi Hòa đã lùi càng lúc càng xa mà Hoàng thượng vẫn không nói đưa canh tránh thai cho bên ấy, đành mở miệng dò hỏi: “Bẩm Hoàng thượng, bên Chiêu hiền dung nương nương có cần đưa...”

Biết Cao Đức Trung muốn nói gì, Phong Cẩn điềm tĩnh: “Chiêu hiền dung thân mình còn yếu ớt, không nên dùng thuốc đại bổ, những ngày gần đây nếu trẫm sung hạnh nàng ấy thì không cần đưa canh qua nữa.”

“Bầm vâng, nô tài nhớ rồi.” Cao Đức Trung giật mình thoáng kinh hãi, nét mặt lại không có nửa điểm khác lạ, thoáng quay đầu liếc nhìn cung Hi Hòa, vị này ngày sau e là sẽ có một tương lai đặc biệt đây.

Mái tóc đen mượt óng ả được vấn thành một kiểu rất cao nhã, xứng thêm trang sức quý giá tinh xảo, váy hoa áo gấm, đây là những thứ một sủng phi nên có. Trang Lạc Yên không có hứng thú làm người khác biệt, một sủng phi không cần ăn mặc quá giản dị, bởi vì loại hành vi này trong hậu cung chỉ là một

kiểu lập dị cố tình muốn chết mà thôi.

Hậu phi trước mặt Hoàng đế muốn biến thành dạng gì cũng được, chỉ cần Hoàng đế thích. Nhưng trước mặt phi tần khác, tôn quý và quy củ nên có thì phải giữ, sắm vai kẻ khác biệt không có người thương thức đâu, ngoại trừ gọi thêm thù hận quần thân, nhất định không có bất cứ lợi ích nào.

Cho tới bây giờ, người đứng phía trên Trang Lạc Yên càng lúc càng ít, nàng ngược lại càng cẩn thận thêm vài lần, những nữ tử có

thể leo đến vị trí cao như vậy, có ai đơn giản?

Tình cò gặp Hiền quý phi trong ngự hoa viên, đoàn người phía sau Hiền quý phi là những phi tần địa vị thấp cùng ở thiên điện hay hậu điện cung Nguyễn Minh, Trang Lạc Yên liếc qua liền nhìn thấy gương mặt đờ đẫn của Hồ Thái Huyền trong đám người.

“Xin ra mắt Hiền quý phi nương nương.” Trang Lạc Yên bước lại cúi đầu hành lễ với Hiền quý phi, Hiền quý phi vội đưa tay đỡ, “Muội muội sức khỏe chưa tốt, không cần quá

để ý những nghi thức xã giao này.”

“Ra mắt Chiêu hiền dung nương nương.” Các phi tần địa vị thấp sau lưng Hiền quý phi đều cúi đầu thỉnh an Trang Lạc Yên, đồng thời cách Hồ Thái Huyền xa một chút.

“Không cần đa lễ như vậy.” Trang Lạc Yên làm như không thấy Hồ Thái Huyền, chỉ cười cười nói với Hiền quý phi, “Tần thiếp tạ ơn nương nương đã yêu thương.”

“Muội đây, tính tình cứ như vậy, chúng ta là chỗ tử muội, vốn không cần những thứ khách sáo này.”

Hiền quý phi cầm tay nàng, cười nói, “Đang tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương phải không, vậy cùng đi đi.”

“Vậy tần thiếp xin quấy rầy tí tí một lúc.” Trang Lạc Yên tất nhiên sẽ không cự tuyệt, dọc đường đi, hai người cười nói rôm rả, chẳng mấy chốc đã thấy cung Cảnh Ương, lại tình cờ bắt gặp Từ chiêu dung mang theo Thiến quý nhân đi tới.

Lại một phen chào hỏi, mấy người ở đây đều biết đạo trước Từ chiêu dung từng thừa cơ “mượn” nô tài của cung Hi Hòa để khiến

Chiêu hiền dung khó chịu, hôm nay
Từ chiêu dung thất thế, mọi người
đều chờ mong xem kịch vui.

Trang Lạc Yên nhìn sắc mặt
mang bệnh của Từ chiêu dung, ân
cần hỏi thăm: “Khí sắc của nương
nương không được tốt, gần đây
thời tiết thay đổi nhanh, nương
nương cần phải chú ý giữ gìn sức
khỏe mới được.”

“Đa tạ Chiêu hiền dung quan
tâm, bốn cung không gì đáng ngại.”
Từ chiêu dung lạnh nhạt trả lời một
câu, “Thân mình nàng còn yếu,
phải nên chú ý nhiều. Thời tiết nay

thay đổi thất thường, ai biết ngày mai là nóng hay lạnh.”

“Nương nương nói phải đấy,” Trang Lạc Yên cười cười, “Vì vậy bản thân chúng ta nên chuẩn bị đầy đủ y phục, mới không phải sợ lạnh sợ nóng, nếu không chịu khổ chính là mình.”

“Chiêu hiền dung nói thật có lý.” Hiền quý phi tiếp lời, “Loại thời tiết này nếu bị bệnh đúng là không tốt lắm.”

Từ chiêu dung hơi biến sắc, nhưng cuối cùng đành đáp lời:

“Nương nương nói phải.” Hôm nay Hiền quý phi muốn lôi kéo Trang Lạc Yên, tất nhiên sẽ không thêm bận tâm đến một chiêu dung thất sủng như nàng ta, mặc dù phân vị nàng ta cao hơn Trang Lạc Yên nhưng trong mắt những người trong cung, bản thân nàng ta đâu còn so được với Trang Lạc Yên?

Chân hơi loạn choạng, nàng ta gần như không thể đứng vững, một người sau lưng vươn tay đỡ: “Nương nương cẩn thận.”

Lạnh lùng nhìn Thiến quý nhân đang đỡ mình, Từ chiêu dung rút

tay ra, đưa cho cung nữ hầu cận:
“Thiến quý nhân cũng đi cẩn thận
chút.”

“Vâng.” Thiến quý nhân bình
tĩnh thu tay về, dung nhan tuyệt mỹ
dưới nắng sớm trông thật lóa mắt.

Trang Lạc Yên cong miệng mỉm
cười nhìn tình huống trước mắt, nụ
cười trên môi lại không lên tới khóe
mắt, Thiến quý nhân hình như
cũng không đơn giản.

***

Thỉnh an là lịch trình thiết yếu mỗi ngày của phi tần, Trang Lạc Yên thậm chí còn nghĩ, thân là Hoàng hậu, cảm giác thành tựu duy nhất có lẽ là bất kể ngày đông lạnh lẽo hay ngày hè oi bức, các nàng vợ bé của Hoàng đế đều phải dậy khỏi giường, tới thỉnh an mình.

Hoàng hậu thấy Hiền quý phi và Trang Lạc Yên cùng đi vào, nụ cười trên mặt càng thêm ôn hòa, đợi Trang Lạc Yên hành lễ với mình xong bèn cho nàng ngồi, ân cần hỏi han: “Chiêu hiền dung thân mình không khỏe, sao hôm nay tới sớm vậy?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, tần thiếp trước đây cũng vẫn như vậy, là nương nương yêu tần thiếp mà thôi. Mới rồi trên đường gặp được Hiền quý phi và Từ chiêu dung nương nương, như vậy có thể thấy tần thiếp tới cũng không sớm đâu ạ.” Trang Lạc Yên cười cười nhìn mọi người ngồi đây một lượt.

Hoàng hậu gật đầu: “Hiền quý phi xưa nay luôn tới sớm.” Ngày xưa Hiền quý phi luôn tới sớm nhất, hôm nay lại cùng mấy người Trang Lạc Yên tới một lượt, lời này của Hoàng hậu quả có thâm ý khác.

Nghe thấy vậy, dáng cười trên mặt Hiền quý phi thoáng cứng đờ, lập tức nói: “Sáng sớm hôm nay đại hoàng tử và nhị hoàng tử lại có tranh chấp, tần thiếp đúng là tới chậm hơn thường ngày.”

“Muội phải chăm sóc hai hoàng tử quả thật vất vả.” Hoàng hậu liếc nhìn Hồ lương nghi đang ngồi trong góc phòng, “Nhị hoàng tử còn nhỏ, muội phải kiên nhẫn một chút.”

“Cẩn tuân lời nương nương dạy bảo, tần thiếp cũng nghĩ như vậy,”

đội sau này tiểu hoàng tử lớn lên, nhất định sẽ hiểu được tấm lòng của tần thiếp.” Hiền quý phi cười cười, lại nói thêm, “Chỉ ít có thể để cho nhị hoàng tử phân biệt rõ đâu là thiện đâu là ác.”

Hiền quý phi nói mấy câu này một cách rất thờ ơ, tựa hồ không có ý khác, nhưng Hồ lương nghi đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, còn người xung quanh lại như đang trào phúng nhìn Hồ lương nghi. Hồ Thái Huyền vẫn đứng dưng cúi đầu, đốt ngón tay lại trắng bệch vì ra sức siết chặt góc áo.

Trong hậu cung, thứ duy nhất không thể thiếu chính là giậu đồ bìm leo, đây cũng là nguyên nhân Trang Lạc Yên không thềm kiếm chuyện với Hồ Thái Huyền, bởi vì không cần nàng ra tay, khắc có không ít người nhanh chóng ra sức đập, nàng vừa có thể duy trì hình tượng hiền lành trước mặt Hoàng đế mà vẫn được hả giận.

“Nhân chi sơ tính bản thiện, nhị hoàng tử thiên tính thông minh, chắc sẽ không để Hiền quý phi mất quá nhiều tâm tư.” Thực quý phi đều đều nói, “Hiền quý phi phải chăm sóc hai vị hoàng tử, vẫn đừng

nên quá độ quan tâm nhọc lòng. Nữ tử chúng ta nếu quá cực khổ sẽ tiêu tụy nhanh lắm.”

“Ta không thể có được vẻ thiên sinh lệ chất như nàng và Thiến quý nhân, mặc dù quan tâm vẫn không thể được bằng.” Hiền quý phi nói xong, còn đưa mắt nhìn Thiến quý nhân từ trên xuống dưới một lượt, “Dung mạo này quả là đẹp nhất hậu cung rồi.”

“Nương nương quá khen, tần thiếp chẳng qua chỉ là thứ mộc mạc tầm thường, nào dám đánh đồng cùng Thục quý phi nương nương.”

Thiến quý nhân đứng dậy, vẻ mặt cung kính, giọng nói bình thản, “Dung tư của Thục quý phi, tần thiếp không được một phần vạn.”

“Thiến quý nhân quá khiêm nhường rồi, muội và Thục quý phi mỗi người một vẻ, vậy cũng tốt.” Hoàng hậu cười nhàn nhạt, nói tiếp, “Hậu cung chẳng phải nên là nơi trăm hoa đua nở sao, bốn cung thấy như vậy mới hay.”

Thục quý phi cười mà như không, liếc nhìn Hoàng hậu, gật đầu phụ họa: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, tần thiếp cũng

thấy Thiến quý nhân quả là một giai nhân tuyệt sắc hiếm có.”

Trang Lạc Yên nâng tách trà uống một ngụm, che giấu vẻ mặt muốn ngáp dài. Lúc này mặc dù Hoàng hậu và Hiền quý phi đã bắt đầu có hiềm khích nhưng lập trường của cả hai với Thục quý phi lại như nhau, tiếc thay cho Thiến quý nhân phải làm cái bè cho trận đấu giữa hai bên.

“Trăm hoa đua nở, mỗi loài một vẻ đẹp riêng.” Hoàng hậu đột nhiên nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Chiêu hiền dung cảm thấy điều đó có

đúng không?”

Trang Lạc Yên đặt tách trà xuống, ánh nhìn rơi vào ngang cằm Hoàng hậu: “Tần thiếp nghĩ, trăm hoa đua nở, mỗi hoa một vẻ đẹp riêng, tần thiếp lại không phải người am hiểu hoa, nhìn cái gì cũng đẹp.” Nàng không phải Hoàng đế, cũng không phải nam giới, ở đây có nhiều mỹ nhân hơn nữa thì cũng chẳng làm được gì.

“Lời này của Chiêu hiền dung rất có lý, tở mọi chúng ta trong hậu cung chỉ cần hầu hạ Hoàng thượng cho tốt là được rồi, giúp người có

một nơi thư giãn tâm tình đó mới là việc tốt nhất nên làm.” Hoàng hậu không cố gắng kéo Trang Lạc Yên vào đề tài này, liền chuyển đề tài nói chuyện với các phi tần.

Thỉnh an Hoàng hậu xong, các phi tần cùng ra về, Nhu phi nhìn Từ chiêu dung đi cách mình không xa: “Bệnh của Từ chiêu dung đã khá hơn chưa?”

“Tần thiếp đã không việc gì, đa tạ nương nương quan tâm.” Từ chiêu dung cúi người hành lễ với Nhu phi, không biết có phải vì đang bệnh hay chẳng, cử chỉ đã

không còn cảm giác linh hoạt uyển chuyển như xưa.

“Chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút, bản thân mình phải tự chăm sóc cho tốt, có vài chuyện muốn gấp cũng không gấp được.” Nhu phi đưa mắt nhìn Thiển quý nhân phía sau lưng Từ chiêu dung, “Đừng vì chút việc nhỏ mà khiến thân thể khó chịu.”

“Lời nương nương tần thiếp không rõ lắm, tần thiếp chẳng qua chỉ vô tình nhiễm phong hàn mấy ngày trước mà thôi.” Từ chiêu dung không đổi sắc, thông thả trả lời,

“Tần thiếp còn đang trong thời gian bị phạt, xin được cáo lui trước.”

Sắc mặt Nhu phi thoáng lạnh lùng, nhìn Từ chiêu dung vội vã đi mất, muốn nhắc nhở nàng chuyện trước đó không lâu? Nhưng dù vậy thì đã sao, nàng lại không đến mức xui xẻo như người này.

Miết mắt sang Thiến quý nhân đứng ngay đơ một bên, Nhu phi hừ lạnh, ngồi lên kiệu đi mất.

“Chỉ là một món đồ chơi mà

thôi, đâu đáng giá nàng cố tình nhắc nhở bốn cung.” Thục quý phi vịn tay Lăng Sa, mỉm cười nói, “Sau này lại có người như thế, cứ coi như không tồn tại là được, không cần phải tốn tâm tư.”

“Nương nương dạy rất đúng, nô tì nhớ rồi ạ.” Lăng Sa nhanh nhẹn thừa vâng, “Có điều người này cứ thích xuất hiện trước mặt nô tì, cho nên nô tì mới xin nói một câu trước mặt nương nương.”

“Người cứ luôn nhẹ dạ như vậy, nếu là mèo chó ở đâu chạy tới, người cũng sẽ để ý sao?”

Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi và cung nữ thân cận vừa nói chuyện vừa đi khỏi cung Cảnh Ương, chỉ túm túm cười, vịn tay Vân Tịch ra ngoài, ngang qua Thiến quý nhân, Thiến quý nhân quy củ thi lễ với nàng.

“Thiến quý nhân không cần đa lễ.” Trang Lạc Yên vươn tay làm bộ đỡ một cái.

“Lễ không thể bỏ ạ.” Thiến quý nhân ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên một cái, sau đó cung kính cúi xuống, “Nương nương thiện tâm,

tần thiếp lại không thể vì thế mà quên quy củ.”

Trang Lạc Yên cười cười, đang muốn nói gì, liền bị Tương quý tần sau lưng ngắt lời.

“Gần đây khí sắc của nương nương đã khá lên nhiều.” Tương quý tần bước lại hành lễ với Trang Lạc Yên, “Tần thiếp nghe nói ngọc lan và mẫu đơn trong ngự hoa viên đang kỳ nở hoa, hôm nào nương nương có hứng thú, có thể đi ngắm một lát.”

“Vừa rồi ngang qua ngự hoa viên

ta cũng thấy ngọc lan đã nở,” Trang Lạc Yên cười cười, “Đúng là nên dành chút thời gian tới ngắm kỹ hơn mới được.”

Thiến quý nhân cúi người thi lễ với Tương quý tần: “Hoa ngọc lan không chỉ đẹp, nếu đem nấu canh cũng sẽ mang một phong vị khác đây ạ.”

“Nếu như vậy, ta thật muốn nếm thử một chút.” Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch bước ra cổng, Tương quý tần và Thiến quý nhân liền đi theo sau.

“Hoa này mặc dù trông rất đẹp nhưng thả vào nước sôi, đun nấu một chốc đã thành rất khó coi rồi,” Tương quý tần liếc nhìn Thiển quý nhân, hôm nay Thiển quý nhân mặc bộ váy dài màu lam nhạt thêu rùa, màu sắc không quá rực rỡ, khoác lên người nàng ta lại không thể thích hợp hơn, đúng là một báu vật hấp dẫn ánh mắt người khác. May mà Hoàng thượng không phải vị Đế vương tham luyện cái đẹp, nếu không, nhan sắc này đủ để lấn át toàn bộ phi tần trong cung rồi.

Nghĩ vậy, Tương quý tần nhìn không được lại đưa mắt nhìn Trang

Lạc Yên đi phía trước. Luận về nhan sắc, Chiêu hiền dung không được coi là bậc nhất hậu cung, nhưng qua bao chuyện xảy ra, nàng ta càng lúc càng được sủng ái, như thế ông trời cũng đã thương xót phần tình nghĩa này. Song điều đó cũng cho thấy lời Khổng uyển nghi nói rất có lý, trong số phi tần của hậu cung, dựa vào Trang Lạc Yên mới có thể báo được mối thù năm xưa.

Trang Lạc Yên không biết tâm tư của Tương quý tần, dạo gần đây, Tương quý tần vẫn rất thân cận với nàng, ngay cả khi sự kiện con điều

phát sinh khiến nàng bị Hoàng đế bỏ qua một thời gian, Tương quý tần vẫn sai cung nữ tới cung Hi Hòa hỏi thăm.

Sống ở loại địa phương này không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác, thái độ của Tương quý tần với nàng như vậy, chắc chắn không phải vì hồi đó nàng từng giúp Uông tần gọi thái y. Nhưng nếu đối phương không làm rõ, nàng cũng vui vẻ giả ngu.

Đoàn người ra khỏi cung Cảnh Ương mới một đoạn, đã thấy có hai thái giám vội vã đi tới, quỳ trước

mặt bọn họ.

“Bái kiến Chiêu hiền dung
nuơng nuơng, ra mắt Tương quý
tần, Thiến quý nhân.”

“Không cần đa lễ.” Trang Lạc
Yên trông hai người này như là thái
giám ở cung Kiền Chính, bèn hỏi,
“Các người tới có chuyện gì vậy?”

“Bẩm nuơng nuơng, Hoàng
thượng nói nuơng nuơng thích
xem múa bàn đu dây nên cho gọi vũ
cơ tới cung Kiền Chính, sau bữa
trưa chờ người cùng Hoàng thượng
xem múa ạ.” Tiểu thái giám lấy lòng

tiếp tục, “Hoàng thượng còn nói, nếu nương nương cảm thấy không khỏe thì không tới cũng được, chờ sau này nương nương khỏe lại sẽ cho vũ cơ soạn một vũ đạo thật đặc sắc để người xem.”

“Ý tốt của Hoàng thượng, sao có thể phụ, người đi báo với Hoàng thượng, ta dùng bữa trưa xong sẽ tới.” Trang Lạc Yên cười nói, “Để Hoàng thượng nhọc lòng rồi.”

Ánh mắt Thiến quý nhân rất phức tạp, nhìn hai tên thái giám quỳ gối trước mặt Trang Lạc Yên, khi Tương quý tần quay sang nhìn,

nàng không kịp che giấu nỗi niềm
mất mát trong đáy mắt.

Tương quý tần giễu cợt nhìn
Thiến quý nhân, trước đây nàng
còn nghe nói Thiến quý nhân
không muốn vào cung, nay Hoàng
thượng mới tới chỗ nàng ta nghỉ lại
vài đêm liền đã thay đổi tâm tư,
thật đáng buồn cười. Còn tưởng là
một nhân vật đặc biệt lắm, nay xem
ra cũng chẳng khác gì mấy phi tần
kia.

Chỉ mới thế đã rung động trước
Hoàng đế, không thể nắm được
tâm tư người, còn để lộ nỗi lòng

trước mặt sủng phi, đúng là quá
ngây thơ rồi. Hay là muốn bày ra
dáng vẻ cô đơn này cho thái giám
của Hoàng thượng nhìn?

Trang Lạc Yên cũng thấy sự đồ
kỵ và ước ao trong mắt Thiến quý
nhân, nàng hơi giật mình kinh
ngạc, mới được bao ngày, vị Thiến
quý nhân này đã dâng trái tim cho
Hoàng đế rồi?

Nhất thời, nàng cảm thấy hoài
nghi, liệu có phải mình đã đánh giá
vị Thiến quý nhân này quá cao?

Trang Lạc Yên cảm nhận được một tia địch ý khó hiểu từ phía vị Thiến quý nhân này hướng về mình, song trên mặt vẫn không biểu lộ gì, ba người cùng đi về phía ngự hoa viên, vừa đi vừa nói những chuyện vụn vặt hằng ngày.

“Không ngờ hải đường lúc này còn nở đẹp như vậy,” Thiến quý nhân nhìn những đóa hải đường trước mắt, dường như cảm khái điều gì, “Sau khi tần thiếp vào cung ít ngày, cũng là độ hải đường nở rộ.”

“Lúc bốn cung vào đây, kinh thành đang là lúc đại tuyết, không có những loài hoa xinh đẹp rực rỡ như thế này để ngắm,” Trang Lạc Yên cười nói, “Lúc đó ma ma trong cung dẫn bốn cung đi tới Đào Ngọc các, tình cờ bắt gặp mấy gốc hồng mai bên tường đang nở hoa, còn chưa kịp nhìn kĩ, đã bị ma ma khiển trách. Bốn cung đến nay vẫn còn nhớ rõ mấy câu ma ma nói khi đó, Thiên quý nhân có biết ma ma ấy đã nói gì không?”

Thiên quý nhân nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ma ma kia nói, Trang chủ từ đừng nhìn ngang nhìn ngửa, hồng mai này tuy đẹp nhưng không phải thứ ai cũng có thể nhìn, nay người mới vào cung, nên nhìn ít, đi ít, nghe nhiều thì hơn.” Trang Lạc Yên nói đến đây, cười cười, “Khi ấy bốn cung tuổi trẻ nóng nảy, không để tâm đến những lời này, sau đó đã ngã một cú nhớ đời.”

Tương quý tần biết Trang Lạc Yên nói đến chuyện từng thất sủng năm xưa, bèn vội mở miệng: “Nay nương nương thân đã ở vị trí cao, cần gì nhớ lại những chuyện đã qua.”

Trang Lạc Yên thoáng miết mắt nhìn qua Thiến quý nhân: “Cũng phải, sao bốn cung lại nói đến những chuyện mất hứng này trước mặt Thiến quý nhân nhỉ?”

Tương quý tần cười cười đồng ý, nối tiếp câu chuyện với Trang Lạc Yên.

Thiến quý nhân đi phía sau hai người, đứng dung nhìn Tương quý tần lựa ý nói theo Chiêu hiền dung, sắc mặt thoáng sa sầm. Nàng không ngu ngốc, đương nhiên hiểu Trang Lạc Yên nói những lời này

cho mình nghe, có điều, tất cả đều là người hầu hạ Hoàng thượng, ai cao quý hơn ai, chẳng qua chỉ xem ai được sủng ái hơn ai mà thôi.

Hôm qua có nàng được sủng ái, hôm nay đến lượt nàng ta, ngày mai ai lọt vào mắt Hoàng đế còn chưa chắc đâu.

“Thiến quý nhân sao thế, ngắm hoa ngây người rồi sao?” Tương quý tần đột nhiên quay đầu về phía nàng ta, “Trong ngự hoa viên này, hoa đẹp nối nhau nở, hôm nay đóa này đẹp, ngày mai lại có đóa khác rực rỡ hơn, đừng nên hoa mắt vì

chúng.”

Thiến quý nhân ngẩng đầu, dường như thấy được châm chọc trong mắt Tương quý tần.

Sau khi dạo qua hơn nửa ngự hoa viên, Tương quý tần cùng Thiến quý nhân mới cung tiễn Trang Lạc Yên trở về cung Hi Hòa.

Trang Lạc Yên vừa để cung nữ thay giúp bộ váy lụa lộng lẫy trên người vừa nói: “Bảo phòng bếp làm một bát canh hoa ngọc lan cho ta nếm thử.”

Vân Tịch giúp nàng gỡ dải tua bên mép tóc: “Nương nương, lát nữa người còn phải tới chỗ Hoàng thượng xem múa bàn đu dây mà, sao giờ lại muốn tháo trang sức?”

“Bộ dáng ta thế nào, Hoàng thượng còn chưa thấy hay sao?” Khóe miệng Trang Lạc Yên hơi cong lên, nằm xuống tháp mỹ nhân, “Em xoa bóp cho ta một chút, ngự hoa viên này chỉ toàn hoa là hoa, nguyên một ngày chỉ nói hoa nọ hoa kia, mắt ta sắp hoa cả lên rồi.”

Vân Tịch liếc nhìn bốn phía, ra hiệu cho cung nữ phục vụ lui ra rồi

mới ngồi xuống bên chân Trang Lạc Yên, nhẹ nhàng dấm bóp cho nàng: “Nô tì biết nương nương không thích những thứ này, có điều thì nhân cứ luôn thích dùng hoa ví với nữ tử chúng ta nên các chủ tử các cung cũng thích lấy hoa để châm chọc nhau.”

“Thôi được rồi, ta nghỉ một chút đây.” Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, theo ý nàng, nữ tử trong hậu cung chẳng ai giống một bông hoa vô hại cả mà giống mãnh thú hơn, nếu muốn dùng hoa để ví von thì chỉ có hoa ăn thịt người là thích hợp nhất.

Dùng bữa trưa xong, thay một bộ váy dài thêu hoa, vấn một kiểu tóc trẽ đơn giản, Trang Lạc Yên ngồi lên kiệu đi tới cung Kiền Chính.

Mặc dù đã lăn lộn ở hậu cung hơn một năm nay nhưng số lần Trang Lạc Yên tới cung Kiền Chính chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, theo quan sát của nàng, Thành Tuyên đế không thích gọi phi tần đến tâm cung của hấn. Từ đó có thể thấy, tâm lý cảnh giác đề phòng của Thành Tuyên đế mạnh thế nào, đồng thời cũng là người rất kiên định.

Dù ở xã hội hiện đại, nam giới cũng không dễ dàng rung động trước người khác phái, huống chi đây là cổ đại, người đàn ông này lại là một Hoàng đế có dã tâm có hoài bão.

Cổ kiệu im lặng đi tới trước cung Kiền Chính, Trang Lạc Yên liền thấy Cao Đức Trung đang đứng chờ trên bậc thềm đá.

“Nô tài bái kiến Chiêu hiền dung nương nương, Hoàng thượng đang chờ người đấy ạ.” Cao Đức Trung bước lại hành lễ với Trang

Lạc Yên rồi cười nói, “Mời nương nương mau vào.”

“Làm phiền Cao công công rồi.” Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc xuống kiệu, mỉm cười với Cao Đức Trung rồi nói, “Ta khiến Hoàng thượng chờ lâu?”

Cao Đức Trung thấy ánh mắt Chiêu hiền dung thoáng lộ vẻ ảo não, vội nói: “Nương nương xin đừng lo lắng, Hoàng thượng cũng mới dùng bữa xong, lúc này người tới vừa đúng ạ.” Nói xong, ông hơi khom người dẫn đường cho Trang Lạc Yên đi vào.

Trang Lạc Yên theo ông ta đi qua cổng chính của cung điện, vượt qua cổng trong, lại đi qua một cửa thùy hoa, Cao Đức Trung đang đi phía trước nàng chợt lui qua một bên, Trang Lạc Yên lập tức đứng sững người.

“Thế nào, nhìn ngây người rồi?” Phong Cẩn chấp tay sau lưng đứng đó, nhìn về mặt ngây ra của Trang Lạc Yên, miệng hơi mỉm cười.

Trong lòng Trang Lạc Yên thoáng kích động, bởi vì rốt cuộc nàng được nếm thử dải ngọc dành cho

nhân vật nữ chính xuyên không một lần rồi.

Trong viện có dựng một bàn đu dây, bốn phía là hoa đào và hoa lê nở rộ, thỉnh thoảng vài cánh hoa bay xuống, Hoàng đế mặc áo bào màu tím đứng dưới tàng cây đầy hoa, mày kiếm mắt sáng, vạt áo phấp phới cùng gió, đẹp như một bức họa.

Cố gắng gạt những từ ngữ đẹp để kinh điển từng được dùng trong vô số tiểu thuyết tình cảm qua một bên, Trang Lạc Yên thành công khiến vành mắt mình đỏ lên một

cách tự nhiên nhất, như một nữ tử đang yêu bị một điều tốt đẹp nhất kích thích khiến cho mất đi lí trí, quên mất quy củ, quên mất lễ tiết, nhấc vạt váy chạy vội tới trước mặt Hoàng đế, ngẩng đầu nhìn những cánh hoa nhẹ rơi xuống từ tàng cây phủ đầy hoa: “Đẹp quá.”

Một cánh hoa rơi xuống giữa chân mày của nàng, sau đó, theo động tác nghiêng đầu nhìn Hoàng đế của nàng tà tà rơi xuống đất.

Tay nghề của nghệ nhân trong hoàng cung... quả thật... có thể lấy giả làm thật.

Đã nói sao lúc này vẫn còn hoa đào và hoa lê, té ra đều là hoa giả, tay nghề làm đồ giả đạt đến cấp bậc này, bảo người Thiên triều làm sao chịu nổi đây?

Cố gắng giữ vẻ ưu nhã nhất khi gạt nhẹ một cánh hoa, hai mắt Trang Lạc Yên đắm lệ dịu dàng nhìn Hoàng đế, như thể đang nhìn về một điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời mình: “Hoàng thượng, người... ta...”

Phong Cẩn không để ý Trang Lạc Yên xưng “ta” trước mặt mình, chỉ

duy trì nụ cười trên môi, ôm ngang người giai nhân, nhẹ nhàng đặt lên kệ đu dây rồi ôm cả người nàng vào lòng từ phía sau.

“Hôm tiết Hàn Thực, trẫm thấy nàng một mình đứng trong góc, đã muốn được thấy hình ảnh nàng ngồi trên bàn đu này.” Người mùi hương thoang thoảng trên tóc mây, Phong Cẩn nghiêng đầu nhẹ giọng thủ thỉ bên tai Trang Lạc Yên, “Có vài điều tiếc nuối trẫm có thể đền bù cho nàng, nhưng có vài điều tiếc nuối trẫm muốn bù, lại đành bất lực.”

Có chuyên gia bảo, nói vào bên tai trái dễ khiến người nghe cảm động và khắc ghi sâu sắc hơn tai phải, có điều lúc này Trang Lạc Yên lại không cảm động bao nhiêu, chỉ có sợ hãi. Điều này đáng sợ như thể một anh chàng chuyên ngành kỹ thuật đột nhiên chuyển sang viết loại tiểu thuyết ướt át như kiểu Quỳnh Dao vậy.

“Có thể ở bên Hoàng thượng, thiếp đã không còn gì tiếc nuối.” Người trong lòng ngẩng đầu, đôi mắt sáng rực ánh vào mắt Phong Căn, có lẽ vì ngẩng đầu quá nhanh, giọt lệ còn giấu trong khóe mắt đã

chảy xuống.

Bối rối gơ tay vụng về lau mặt, Trang Lạc Yên lại quay đầu đi: “Nhụy hoa rơi vào mắt thiếp, ngứa quá.”

Phong Cẩn hơi sững sờ, bỗng nhiên khẽ cười ra tiếng, buông Trang Lạc Yên: “Ái phi phải nắm chặt nhé.” Sau đó nhẹ nhàng đẩy.

“A!” Bàn đu dây được đẩy lên cao, giữa không trung, Trang Lạc Yên ngoảnh đầu lại, một lọn tóc đen rơi xuống, nàng đỏ mặt quay sang kêu lên: “Hoàng thượng,

người cố ý lừa thiếp.”

Phong Cẩn cười nhẹ nhìn theo, khi bàn đu hạ xuống lại đẩy thêm một cái: “Ái phi thích xem múa bàn đu dây, theo trẫm thấy, không có điệu múa bàn đu nào làm trẫm kinh diễm hơn thế này.”

Trang Lạc Yên gắng tỏ vẻ kinh hoàng để phối hợp với Hoàng đế, lòng lại âm thầm cảm khái, không ngờ đồng chí Hoàng đế này cũng sẽ chơi một chiêu ngôn tình sến sẩm. Nàng tính toán mọi đường đôi lấy Hoàng đế ngôn tình một bận, rốt cuộc có được tính là có lời không

đây?

Nhưng nói thật, còn gặp thêm vài lượt tình huống ngôn tình như thế, nàng đến điên mất! Để diễn tuồng vui này, nàng đã phải cố ôn lại vài tình tiết kinh điển của tiểu thuyết ngôn tình chỉ để củng cố trình độ ngây thơ thuần khiết người người động lòng của bản thân. Huống hồ Hoàng đế đột nhiên trở nên nhu tình, nàng bị “kinh ngạc” nhiều hơn là “mừng rỡ”.

Trên thế giới nào có cái gì phát miễn phí đâu, tựa như ôn nhu dụ

dàng của Hoàng đế cũng không tự nhiên có vậy.

Hoàng hậu mang theo một đoàn cung nữ thái giám vào cung Kiền Chính, chưa tới cổng trong đã thấy Cao Đức Trung đi ra.

“Nô tài bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Không biết có phải tình cờ hay chẳng, Cao Đức Trung lại dừng ngay giữa cửa.

Hoàng hậu nhìn Cao Đức Trung một cái: “Bốn cung muốn cầu kiến Hoàng thượng, nhờ Cao công công đi thông báo một tiếng.”

“Bẩm nương nương, thật không khéo, lúc này Hoàng thượng e rằng không thể gặp người, nếu người có việc gì cần, nô tài xin chuyển lời thay ạ.” Cao Đức Trung lần thứ hai thi lễ, “Xin nương nương thứ tội.”

“Nếu Hoàng thượng bận việc, bốn cung không làm khó người.” Hoàng hậu cười cười, “Chỉ là chuyện cuối tháng này xuống ruộng cấy mẫu mà thôi, không phải chuyện quan trọng đâu.”

“Nô tài nhất định sẽ bẩm báo lại với Hoàng thượng.” Cao Đức Trung

cúi đầu khom lưng nói.

Hoàng hậu gật đầu, quay người định đi, lại phảng phất nghe được tiếng cười của một nữ tử, không nhận được mà dừng bước, quay đầu nhìn vào phía trong. Hơi nhướn mày nhìn Cao Đức Trung đang cúi đầu, thấy ông ta không có ý định tiết lộ điều gì, nàng bèn nói: “Đó là phi tần cung nào?”

Cao Đức Trung hơi nhắc mắt trả lời: “Bẩm Hoàng hậu nương nương, chắc là vũ cơ múa bàn đu dây được Hoàng thượng gọi tới đấy ạ.”

Hoàng hậu hơi ngạc nhiên: “Hoàng thượng thích xem thứ này?”

“Sở thích của Hoàng thượng, nô tài không dám vọng ngôn.” Cao Đức Trung vùi đầu thấp hơn, “Xin nương nương thứ tội.”

“Bốn cung chỉ buột miệng hỏi thăm, công công đừng để trong lòng.” Hoàng hậu cũng phát hiện mình vượt phép tắc, sửa sang lại sắc mặt, quay người tiếp tục đi ra.

Cao Đức Trung đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoàng hậu, đuôi

mây thoáng giật giật, sau đó lại cúi đầu.

“Nương nương, nô tì nghe nói, sáng hôm nay thái giám hầu cận của Hoàng thượng từng tới chuyển lời cho Chiêu hiền dung.” Đi khỏi cung Kiền Chính một đoạn, Hòa Ngọc hạ giọng, “Nói là mời Chiêu hiền dung sau bữa trưa tới cung Kiền Chính xem múa bàn đu, nô tì thấy chắc là lúc này đây.”

Khóe miệng Hoàng hậu hơi cong lên: “Chiêu hiền dung gặp bất hạnh lớn như vậy, Hoàng thượng sủng ái thêm vài phần cũng không có gì

quá đáng, chỉ là không biết Thục quý phi có hay chuyện này.”

Hòa Ngọc cười nhạt, đáp: “Nô tì tin rằng, Thục quý phi sẽ biết thôi.”

Xuống khỏi bàn đu dây, Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế vẫn đang mỉm cười, giọng thoáng run rẩy: “Hoàng thượng, đã rất lâu rồi thiếp chưa chơi đu dây như vậy.”

Phong Cẩn nhạt cánh hoa rơi trên tóc Trang Lạc Yên: “Có vui hơn chút nào không?”

“Hoàng thượng!” Trang Lạc Yên mở to mắt, như thể không ngờ Hoàng đế lại nhận ra tâm trạng của mình không vui.

“Nàng là người của trăm.” Hoàng đế lại kéo nữ tử trước mặt vào lòng, “Còn trăm là Hoàng thượng của nàng.”

Tựa vào ngực Hoàng đế, Trang Lạc Yên ngượng ngùng dẩy mặt. Ánh mắt quét qua cánh hoa rơi khắp mặt đất, Trang Lạc Yên tò mò nghĩ, tay nghề của thợ thủ công phải tốt đến độ nào mới làm cho cánh hoa tự nhiên rụng xuống như

vậy nhỉ?

Chương 22

Trải qua buổi chiều lãng mạn với bàn đu dây, tối đó Hoàng đế tất nhiên lại tới cung Hi Hòa, cùng Trang Lạc Yên ăn một bữa tối ấm áp, cùng tâm sự về lý tưởng và nhân sinh, sau đó lại “yêu tinh đánh nhau” một trận rồi mới đồng thời hài lòng ngủ.

Thâm cung hậu viện, có lẽ sẽ rất

nhiều người không ngủ yên, nhưng đêm ở đây vẫn yên tĩnh tuyệt đối, như thể có một tấm màn tĩnh mịch bao trùm lên toàn bộ xao động trong đêm tối mịt mù.

Khi tiếng sét thứ nhất vang lên, Hoàng hậu ngồi bật dậy, trán đầm đìa mồ hôi lạnh, liếc mắt nhìn quanh một lượt rồi mới chậm chậm thở ra một hơi.

“Nương nương?” Cung nữ gác đêm chú ý tới động tĩnh này, bèn hỏi vào từ bên ngoài màn trướng: “Người sao thế ạ?”

“Không việc gì đâu.” Hoàng hậu

xốc màn trướng, nhìn ánh chớp lóe lên giữa màn đêm bên ngoài cửa sổ, nhúu nhúu mày, “Tối nay sợ lại có mưa, bút tích bản đơn bốn cung mới có được mấy hôm trước e rằng sẽ bị ẩm mất.”

Ngẩng đầu thấy cung nữ đứng ngây người không hiểu, nàng hơi mất kiên nhẫn nói: “Lui ra đi.”

“Thưa vâng.” Cung nữ thấy Hoàng hậu không sao, bèn ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Hoàng hậu buông màn trướng, thầm nghĩ, trong này chẳng có mấy người phục vụ khiến nàng hài lòng.

Trong Sương Thiên lâu, Thiến quý nhân mặc áo đơn đứng bên cửa sổ, nhìn màn mưa như trút bên ngoài, ảm đạm thở dài một tiếng. Tối nay sấm chớp lớn như vậy, chẳng biết lúc này Hoàng thượng đang đỗ dành Chiêu hiền dung thế nào.

Tiếng sấm rung trời là thế, đến heo cũng phải tỉnh dậy, Trang Lạc Yên rúc vào lòng Hoàng đế, “Vậy thì tốt rồi, mấy ngày nữa là phải cấy mạ, có trận mưa này, ruộng đồng không sợ thiếu nước nữa.”

“Năm nay không phải năm đại

hạn, dân chúng chắc đều có ao chứa nước cả, không lo thiếu nước cấy mạ.” Phong Căn cười nói, “Nhưng trận mưa này cũng đỡ được một công đoạn đổ ải vào đồng rồi.”

“Hoàng thương hiểu biết hơn thần thiếp nhiều, thiếp lại tự chuốc xấu hổ.” Trang Lạc Yên làm bộ ho nhẹ một tiếng như là mất tự nhiên, ngón tay vô ý chọc khẽ vào lưng Hoàng đế, “Thiếp cũng chỉ nghe người ta nói vậy.”

“Nàng có được tấm lòng như vậy là tốt rồi.” Phong Căn khẽ cười thành tiếng, nắm lấy bàn tay đang

làm loạn ở thắt lưng mình, “Ái phi không ngủ được, trâm cũng không ngủ được, chẳng bằng...”

Trong đêm giông tố, có một số việc trở nên đặc biệt phong tình.

Một đêm trôi qua, mưa cũng ngừng rơi, Trang Lạc Yên tự tay đeo một túi thơm thêu chữ “Phúc” giữa đám tường vân cho Hoàng đế.

“Đây là ái phi tự làm?” Phong Cận cầm túi thơm nhìn thoáng qua, hắn còn nhớ năm ngoái Trang Lạc Yên cũng tặng mình một túi thơm như thế, mình đeo được vài lần rồi sai Cao Đức Trung cất đi.

“Tay nghề nữ công của thiệp không tốt lắm,” Trang Lạc Yên đứng thẳng lên, hơi xấu hổ rời mắt, “Nếu Hoàng thượng không thích thì cứ bỏ đi cũng được, chỉ cần đừng có chê trước mặt thiệp là tốt rồi.”

“Nếu trăm chê, nàng sẽ không tặng trăm nữa sao?” Phong Cẩn buông túi thơm, nhắc cầm Trang Lạc Yên lên, để nàng nhìn thẳng vào mắt mình, “Trăm không biết Chiêu hiền dung của trăm lại hẹp hòi như thế.”

“Thiệp hẹp hòi lắm đấy,” Trang

Lạc Yên hừ một tiếng, sắc mặt ửng đỏ, lắp bắp bổ sung, “Cùng lắm thì, cùng lắm thì chờ luyện nữ công cho tốt lại làm cho người.”

Thấy Trang Lạc Yên như vậy, tâm trạng của Phong Cẩn rất vui vẻ, cười thành tiếng: “Túi thơm nàng tặng trẫm rất thích, nàng không cần vất vả làm lại đâu.” Nói xong, hắn chấp tay sau lưng, “Đến giờ lên triều rồi, nàng phải nhớ dùng bữa sáng đây.”

“Thiếp nhớ, Hoàng thượng hạ triều cũng phải nhớ dùng bữa sáng nhé.” Trang Lạc Yên quỳ xuống

hành lễ, “Thiếp xin cung tiễn
Hoàng thượng.”

Phong Cận nhìn nụ cười tủm tỉm trên gương mặt Trang Lạc Yên, không thể chối từ, đành nhận lời rồi ra khỏi cung Hi Hòa. Từ chiều qua tới giờ, nụ cười trên gương mặt nàng Chiêu hiền dung của hắc hầu như chưa hề tan biến, làm cho hắc cũng không nhìn được mà cười nhiều hơn ngày thường.

“Hôm nay tâm trạng của Hoàng thượng thật tốt, đã mấy ngày nay nô tài không thấy Hoàng thượng thoải mái như vậy.” Cao Đức Trung

nhìn Hoàng đế vui vẻ, vừa đỡ hấn lên ngự liễn vừa nói.

“Ngươi thì biết gì?” Tuy là lời trách cứ nhưng trong giọng nói lại mang theo ý cười, “Chiêu hiền dung đúng là có thể giúp trăm cảm thấy thoải mái hơn.”

Phi tần hậu cung có thể làm cho long tâm đại duyệt chính là thắng lợi lớn nhất. Cao Đức Trung quay đầu nhìn về phía cung Hi Hòa, có thể khiến Hoàng thượng hao tổn tâm tư để quan tâm, lại có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ như vậy, trong hậu cung này Chiêu hiền

dung là người độc nhất.

Trang Lạc Yên không biết mình có phải độc nhất hay không, dùng bữa sáng xong, trang điểm rồi dẫn cung nữ ra cửa, lên kiệu. Đi ngang qua ngự hoa viên, nhìn hoa rơi lẫn với bùn đất khắp nơi, nàng hít sâu một hơi, không khí sau cơn mưa quả là mát mẻ.

“Hỗn xược, lão già này cút sang một bên cho ta.”

Đột nhiên, Trang Lạc Yên nghe được tiếng quát tháo của một đứa trẻ, bèn nghiêng đầu nhìn sang, thấy một cậu nhóc mới vài tuổi

đang đá vào người một thái giám già.

“Ai vậy?” Trang Lạc Yên nhướn mày nhìn đứa trẻ, bộ dáng rất đáng yêu, hành vi lại đáng ghét.

“Bẩm nương nương, đó là nhị hoàng tử điện hạ.” Thính Trúc khẽ trả lời.

Đoàn người Trang Lạc Yên bị đối phương phát hiện, ban đầu cậu nhóc ngo ngác nhìn về phía mấy người, thấy rõ là ai rồi, lập tức xụ mặt: “Thì ra là mấy người, người hại Ninh mẫu phi bị phụ hoàng không thích nữa, người là đồ yêu

ting hại người.”

Trang Lạc Yên bình thản để mặc nhị hoàng tử nhục mạ mình, chờ đối phương mắng xong, nàng mới chậm rãi lên tiếng: “Xem ra người phục vụ quanh nhị hoàng tử không dạy cậu quy củ là gì rồi, lại càng không giúp nhị hoàng tử biết được nhân ái là gì, bốn cung sẽ xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương cho đổi người hầu bên cạnh, tránh làm hư cậu.”

Nhị hoàng tử nghe Trang Lạc Yên nói vậy, lại tức giận quát to: “Người là thứ gì, dám nhúng tay

vào chuyện của bốn điện hạ, bản thân không thể sinh con cho phụ hoàng còn dám quản đến chuyện người khác.”

Đứa nhỏ này thật không giống như được Hồ Thái Huyền nuôi dạy, Hồ Thái Huyền là một người nhân nhĩn tốt như vậy, sao lại nuôi ra một hoàng tử ăn nói bừa bãi thế này?

Trong hoàng cung mà nói năng không cần chú ý, coi mình như con trẻ nhà thường dân chắc?

Người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử đã sợ đến mức quỳ mọp xuống đất, thờ cũng không dám thờ

mạnh, nghe nhị hoàng tử nói xong lại càng ước có thể vui đầu xuống đất luôn cho rồi.

Trong cung ai không biết Chiêu hiền dung được Hoàng thượng vô cùng sủng ái, chuyện sảy thai ai dám đề cập trước mặt nàng ta, mà nhị hoàng tử lại cố tình chột đúng nỗi đau của người, làm như vậy chẳng phải muốn đâm trúng tim đối phương hay sao?

Chưa kể đến chuyện nhị hoàng tử nay đã không có Ninh phi nương nương che chở, dù Hồ lương nghi nay vẫn còn là Ninh phi, nhị hoàng

tử nói ra câu ấy, truyền đến tai Hoàng thượng, thì vẫn sẽ bị trách phạt.

Quả nhiên, nhị hoàng tử nói xong, Chiêu hiền dung im lặng thật lâu, cuối cùng đoàn người lặng lẽ đi mất, một câu trách cứ nhị hoàng tử cũng không có, nhưng chính vì như vậy, tất cả nô tài ở đây càng thêm lo lắng đề phòng.

“Ái chà, Chiêu hiền dung làm sao vậy, sắc mặt xấu quá?” Trong cung Cảnh Ương, Nhu phi thấy Trang Lạc Yên mặt mũi tái mét, buông một câu không mẶn không

nhật, “Phải chú ý chăm sóc bản thân cho tốt mới được.”

“Đa tạ Nhu phi nương nương quan tâm, tần thiếp không sao.” Trang Lạc Yên nhẹ cười một tiếng, song mọi người ngồi đây đều cảm nhận được tia mắt tự nhiên trong nụ cười này.

Hoàng thượng nghỉ tại cung Hi Hòa hai tối liên tiếp, hơn nữa bọn họ đều nghe nói sáng nay khi Hoàng thượng rời cung Hi Hòa thì tâm trạng còn rất tốt, sao sắc mặt Chiêu hiền dung lại xấu như thế nhỉ?

Sau khi các phi tần đều ra về, Hoàng hậu bóp trán hỏi: “Biết là chuyện gì xảy ra chưa?”

“Bẩm nương nương, nô tài nghe được, Chiêu hiền dung sáng nay gặp phải nhị hoàng tử, thấy nhị hoàng tử đánh mắng một thái giám già bèn góp ý vài câu, vậy mà nhị hoàng tử lại quay sang mắng ầm lên. Chiêu hiền dung thấy nhị hoàng tử nói năng thô thiển, hành vi không tốt mới nói muốn gặp người xin đổi người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử. Thế là nhị hoàng tử bèn nói Chiêu hiền dung bản thân không sinh được con còn

muốn đi quản giáo người khác.”

Nghe đến mấy từ “không sinh được con” này, Hoàng hậu khẽ nhú mào: “Nhị hoàng tử thật vô phép, song việc này nếu Chiêu hiền dung đã không nói thì chúng ta cũng đừng đụng tới làm gì.”

“Vâng, thưa nương nương.” Thái giám quản sự khẽ vâng dạ.

Khóe miệng Hoàng hậu nhếch lên một nụ cười nhạt, sẩy thai là nỗi đau trong lòng Trang Lạc Yên, nhưng đối phương khó chịu thì có liên quan gì tới nàng đâu?

Trước khi về đến cung Hi Hòa. Trang Lạc Yên vẫn không nói gì, vẻ mặt cũng tỏ ra mệt mỏi. Về đến cung, nếm hai miếng điểm tâm liền lên giường đi nằm, bữa trưa cũng bị bỏ qua.

Trong cung Kiền Chính, Phong Cẩn nghe nói Trang Lạc Yên bỏ bữa trưa, thoáng nhú mày hỏi: “Có chuyện gì vậy? Sáng nay lúc trầm đi, Chiêu hiền dung còn khỏe mạnh vui vẻ cơ mà.”

“Bẩm Hoàng thượng, nô tài không rõ đã có chuyện gì, nếu không phải vừa rồi có gặp Phúc Bảo

của cung Hi Hòa, nô tài cũng không biết Chiêu chủ tử không được vui.” Cao Đức Trung hơi ngập ngừng rồi nói, “Có điều, hôm nay nghe một thái giám trực ở ngự hoa viên nói, hồi sáng Chiêu chủ tử tình cờ gặp nhị hoàng tử ở ngự hoa viên ạ.”

“Nếu vậy, gọi nhị hoàng tử đến cho thăm.” Phong Cẩn khép tấu chương trên tay lại, “Trẫm nghe nói Hiền quý phi nói, đứa trẻ này càng ngày càng kỳ cục, vốn tưởng Hiền quý phi quá lời, hôm nay xem ra, hẳn không nói oan cho nó.”

Cao Đức Trung nghe vậy bèn lui

ra ngoài, nhị hoàng tử còn chưa đến, Hoàng thượng đã nói như vậy, trận này nhị hoàng tử có kết cục gì, không cần đoán cũng biết.

Hôm sau, trong cung đột nhiên truyền ra tin tức, toàn bộ người phục vụ bên cạnh nhị hoàng tử đều bị phạt mười gậy rồi đổi người mới, nhị hoàng tử cũng bị Hoàng thượng trách cứ, phạt quỳ ba canh giờ ngoài cung Kiền Chính, ngay cả Hồ lương nghi cũng bị Hoàng thượng trách mắng một trận, đủ thấy lần này Hoàng thượng giận dữ đến đâu.

Trong cung An Thanh, Thục quý phi nghe những tin tức do người bên Hoàng hậu ra sức truyền tới, chỉ cười nửa miệng: “Hoàng hậu nương nương của chúng ta thật nhiệt tình, chuyện gì cũng không quên báo cho bốn cung biết.”

“Chỉ e Hoàng hậu nương nương không có ý tốt ạ.” Lăng Sa lo lắng nói, “Hoàng hậu nương nương luôn đề phòng nương nương, ai biết nàng ta đang nhắm vào điều gì.”

“Tâm tư của nàng ta rất đơn giản, chẳng qua chỉ muốn ngao cò

tranh nhau ngư ông đắc lợi thôi.” Ý cười trên mặt Thục quý phi lạnh dần, “Nàng ta muốn làm ngư ông thu lợi thì phải nhìn xem ra có muốn làm ngao làm cò hay không đã. Nàng ta nghĩ trong hoàng cung này, chỉ nàng ta là người hiểu rõ mọi chuyện. Trang Lạc Yên phải chịu ảm ức như vậy, lại đang lúc được Hoàng thượng sủng ái, giờ muốn đi tính kế hại Trang Lạc Yên, bốn cung muốn Hoàng thượng nhanh chóng chán ghét mình hay sao?”

“Nương nương nhìn thấu mọi chuyện, có điều gần đây Chiêu hiền

dung đúng là hơi nổi bật quá,” Lăng Sa vẫn lo âu nói, “Nô tỳ sợ nàng ta gây bất lợi cho nương nương.”

“Có một số việc không vội được.” Thục quý phi rũ mi mắt, bình thản nói, “Cứ chờ xem sao.”

Lăng Sa biết chủ tử mình có tính toán trước rồi, bèn không lên tiếng nữa.

***

“Khinh người quá đáng!” Hồ lương nghi nghiêng răng oán hận, tức giận đến đỏ bừng hai mắt, to

máu vắn lên bên trên trong mắt khiến nàng ta trông thật tiêu tụy.

“Chủ tử, người đừng nên quá tức giận.” Cung nữ Ngọc Châu vội rót một tách trà nóng cho nàng ta, “Nay nhị hoàng tử đã giao cho Hiền quý phi nương nương nuôi dạy, người có giận dữ cũng không làm gì được, đừng khiến thân mình suy sụp hơn nữa.”

Chặn tiếng ho khan đang tràn bên khóe miệng, Hồ lương nghi uống hớp trà, cuối cùng cũng làm dịu đi cơn ho tức ngực: “Tính tình nhị hoàng tử tuy có thẳng thắn một

chút nhưng không đến mức nóng nảy ngốc nghếch như vậy, nếu không phải do có kẻ ở bên cạnh xúi giục, làm sao lại gây ra việc này?”

“Liệu có phải Hiền quý phi...” Ngọc Châu ngập ngừng phỏng đoán, “Nàng ấy dường như không thích nhị hoàng tử.”

“Mặc dù nàng ta không phải kẻ thông minh nhất ở đây nhưng làm việc luôn có đầu óc, sẽ không dùng loại thủ đoạn thấp kém này. Dù sao đi nữa, nay nhị hoàng tử đã nuôi dưới gối nàng ta, xảy ra loại chuyện này không có chỗ nào tốt cho nàng

ta cả.” Hồ lương nghi cười nhạt, “Lúc này ai là người được lợi nhất?”

“Là... Chiêu hiền dung.” Ngọc châu kinh hô một tiếng, lại vội vã che miệng, “Vì sao Chiêu hiền dung muốn làm như vậy?”

“Trong hậu cung không thiếu kẻ có thù tất báo.” Hồ lương nghi nở một nụ cười quanh quẽ, “Khi ta còn là phi từng tính kế hại nàng ta, hôm nay ta rơi đài, nàng ta trả lại cho ta một đòn cũng là chuyện bình thường mà thôi. Nàng ta vẫn luôn nhẫn nhịn, chưa từng trực tiếp gây

chiến với ta, ngay cả thủ đoạn tính kế ta cũng cẩn thận như vậy, sợ rằng lúc này trong lòng Hoàng thượng, nàng ta mới là người bị hại kia.”

Hai chủ tớ đang trò chuyện, bỗng bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Ngọc Châu vội ra mở, thấy một thái giám áo lam bưng chiếc hộp đựng thức ăn đứng chờ ở đó, mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, thấy nàng đi ra bèn nói: “Đây là bữa trưa của Hồ chủ tử.”

Ngọc Châu cẩn thận đỡ lấy chiếc hộp, mở nắp nhìn, chỉ thấy bên

trong có hai đĩa thức ăn trông không giống đồ tươi mới cùng với một bát cơm tẻ đã nguội, buột miệng hỏi: “Công công, vì sao chỉ có thể này?”

“Cô tưởng chủ tử mình còn là Ninh phi nương nương chắc,” thái giám khinh thường lườm nàng một cái, “Chẳng qua chỉ là một tội phi, còn tưởng mình là sủng phi đây phỏng.” Dứt lời, không thèm nhìn sắc mặt Ngọc Châu, quay lưng bỏ đi luôn.

Ngọc Châu nhìn theo bóng thái giám đi khuất, ghen họng khó thở,

lại lo lắng Hồ lương nghi nghe được những lời vừa rồi của thái giám kia, không biết làm sao, đành phải bưng hộp thức ăn đi vào bên trong.

Hồ lương nghi đã nghe rõ cuộc đối thoại bên ngoài, chỉ đành cười khỏ, hậu cung chính là như vậy đấy, được làm vua, thua làm giặc, ai đã thua thì chỉ có thể rơi vào cái kết cục đến nô tài cũng có thể nạt nô mà thôi.

Tiếc rằng khi xưa nàng ta đã xem thường Trang Lạc Yên, một kẻ biết nhẫn nại đến thế, lại có thủ đoạn

hạng nhất, trong hậu cung này, dĩ nhiên sẽ lấy được vị trí nhất định.

“Món dạ dày dê xào măng này hình như hơi già,” Trang Lạc Yên gác đũa, tiếc nuối bình phẩm, “Hiếm khi có được măng tươi ngon như vậy, đúng là đáng tiếc.”

“Món này do Thượng Thực cục mới đưa tới ạ,” Thính Trúc múc cho Trang Lạc Yên một bát canh bồ câu, “Hương vị tuy chỉ tầm tầm nhưng nô tỳ nghĩ chủ tử sẽ thích ăn măng nên mới cho lưu lại.”

Bởi cung Hi Hoà có phòng bếp

riêng nên không cần Thượng Thực cục đưa đồ ăn tới, song bên Thượng Thực cục đều là người thông minh, mỗi khi có món mới đều dâng lên biểu, thỉnh thoảng sẽ có vài món Trang Lạc Yên đặc biệt thích.

“Thay ta cảm ơn người của Thượng Thực cục đã quan tâm, nói ta rất thích.” Trang Lạc Yên nhắc thìa ăn canh, nhìn ánh dương rạng rỡ bên ngoài, sau cơn mưa, ánh mặt trời dường như đặc biệt xán lạn.

“Nô tỳ đã cảm ơn rồi.” Thính Trúc cười nói, “Vốn chỉ là thứ nô tài

biểu bề trên, một tiếng cảm tạ của
nuơng nuơng khiến bọn họ mừng
quên trời đất.”

Chẳng qua là có lợi mới làm mà
thôi, nếu không phải nay nàng
được sủng ái, tiếng cảm ơn ấy ai
thèm nghe?

“Mấy ngày nữa là dịp Hoàng
thượng tới đồng cấy mạ rồi, không
biết ngoài Hoàng hậu nuơng
nuơng còn có vị chủ tử cung nào
được hầu thánh giá,” Thính Trúc
đột nhiên nhớ tới một chuyện trọng
yếu gần đây, bèn nhanh miệng, “Nô
tỳ nghe nói con đường tới ngoại ô

kinh thành này rất phồn hoa đấy ạ.”

Trang Lạc Yên nghe thế, khoe miệng hơi cong lên, xuống ruộng cấy mạ làm mẫu chẳng qua chỉ là một hành vi lấy lòng dân, Hoàng đế và Hoàng hậu mặc y phục phổ thông như dân thường, tự mình xuống ruộng cấy mạ vụ hè, bày tỏ sự coi trọng của hoàng thất đối với dân chúng và lương thực.

“Mặc dù nương nương có thể đi thì chúng ta cũng chỉ được ngồi yên trong xe, đâu thấy được phồn hoa sầm uất gì đâu.” Vân Tịch bưng một cái khay đi vào, trên khay là

một bát cháo bích ngạnh^(*).

(*) Cháo bích ngạnh: Cháo được nấu từ một loại gạo có màu xanh ngọc, chỉ được trồng ở huyện Ngọc Điền thuộc tỉnh Hà Bắc, sản lượng ít và có giá trị dinh dưỡng cao.

“Một chuyện chưa rõ đầu vào đầu cũng đáng cho các em bàn tán như vậy?” Trang Lạc Yên bảo Vân Tịch đặt bát cháo bích ngạnh trước mặt, múc một thìa thối thối, “Mau hầu hạ chủ tử các em dùng bữa mới là chuyện nên làm.”

Trong lúc chủ tử các cung đều mong ngóng danh sách theo hầu

thánh giá, danh sách này đã được đưa đến cung Cảnh Ương, Hoàng hậu nhìn mấy hàng tên trong thánh chỉ: "Chỉ có thế này?"

Cao Đức Trung cung kính đáp lời: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng nói, đây là chuyện có liên quan đến dân sinh đại sự, không cần quá nhiều chủ tử đi theo ạ."

"Hoàng thượng thánh minh, bốn cung hiểu." Hoàng hậu buông danh sách, cười nói, "Làm phiền công công rồi."

Cao Đức Trung ra về, nụ cười

trên mặt Hoàng hậu cũng nhạt đi: "Hòa Ngọc, sai người tới cung An Thanh, cung Hòa Nhạc, cung Hi Hòa, Sướng Thiên lâu báo tin, để Thục quý phi, Nhu phi, Chiêu hiền dung, Thiến quý nhân chuẩn bị theo hầu."

Bên Sướng Thiên lâu, Thiến quý nhân được bạn giá mà không phải Từ chiêu dung, tin tức này vừa truyền ra, các phi tần đều chò cười chê Từ chiêu dung. Khi Từ chiêu dung được sủng ái từng không ít lần lên mặt với phi tần khác, nay nàng ta đã thất thế, không biết bao nhiêu người chò mong dịp này để

chế nhạo đây.

Hứng thú của Trang Lạc Yên không đặt ở chỗ xem trò vui, mà nguyên nhân Hoàng đế kẹp một Thiến quý nhân vào giữa đám phi tần địa vị cao mới khiến nàng tò mò hơn. Nói đó là vì Hoàng đế sủng ái Thiến quý nhân thì không thuận lắm, bởi vì Hoàng đế chỉ từng có hứng thú với người này một thời gian ngắn đã nguội nhạt đi rất nhanh, nay đột nhiên muốn mang Thiến quý nhân theo, chẳng lẽ lại bất chợt cảm thấy có hứng thú với cô nàng?

Tối đó, Hoàng đế lật thẻ bài Nhu phi cung Hòa Nhạc, khiến cho các vị phi tần còn nghĩ Hoàng đế sẽ tới Sướng Thiên lâu tìm Thiến quý nhân đều phải thất vọng rồi, thật đáng tiếc, mất một dịp xem trò vui.

Hôm sau, khi tới cung Cảnh Ương thỉnh an, Trang Lạc Yên thấy Nhu phi rạng rỡ mặt mày bên cạnh Từ chiêu dung tiêu tụy ủ rũ, khiến nàng hớn hỏ chờ xem kịch hay, nhưng khi quan sát sắc mặt người khác, chỉ thấy người bình thản nhất lại là Hiền quý phi.

Thỉnh an xong trở về cung, Trang

Lạc Yên thở dài, cười nói: “Không ngờ Hoàng thượng lại lưu Hiền quý phi ở lại cung quản lý cung vụ, không biết Hiền quý phi đang vui hay đang buồn đây.”

"Nô tì nghĩ, khả năng Hiền quý phi vui vẻ sẽ nhiều hơn một chút ạ" Thính Trúc cắm mấy cành hoa tươi vào chiếc bình cao cổ, "Mấy năm nay sủng ái của Hoàng thượng dành cho Hiền quý phi đã dần dần giảm đi, dù lần này Hiền quý phi được theo hầu cũng chưa chắc giành được bao nhiêu chú ý của Hoàng thượng, chẳng bằng ở lại trong cung nắm lấy thực quyền."

Trang Lạc Yên nghe nói vậy, chỉ nở nụ cười, không phản bác lời Thính Trúc. Chuyện lần này đối với Hiền quý phi đúng là lợi nhiều hơn hại.

Trong hoàng cung, người biết nhần nhin nhất không phải Hồ Thái Huyền mà là Hiền quý phi. Người này hầu hạ Hoàng đế từ rất sớm, nhưng bao năm qua đi, dưới gối không có con cái, cũng không phải người được sủng ái nhất hậu cung lại vẫn có thể leo lên đến vị trí quý phi, quả thật tính tình và khả năng nhần nại phải thuộc hạng nhất.

Trong cung, thời gian thỉnh an luôn luôn là dịp các phi tần ganh đua và đánh giá lẫn nhau, biểu hiện của Hiền quý phi luôn rất mờ nhạt nhưng điều có lợi chưa bao giờ thấy vắng mặt nàng ta.

Lúc này mọi người còn đang cho rằng Hoàng thượng đã lật thẻ bài của Nhu phi, hôm nay có khả năng sẽ tới chỗ Thiên quý nhân, kết quả, thái giám nội thị truyền đến một tin, Hoàng thượng lật thẻ bài của Chiêu hiền dung.

***

Gần đây Hoàng đế tới cung Hi

Hòa khá thường xuyên, nhưng không phải lần nào cũng diễn yêu tính đánh nhau, Trang Lạc Yên nhận ra, Thành Tuyên đế là một vị Hoàng đế có khả năng tự chủ cao.

Mỗi khi Hoàng đế không "vận động trên giường" với Trang Lạc Yên thì thường kể nàng nghe vài chuyện vụn vặt không liên quan đến triều chính, đôi khi còn thảo luận sang cả các loại yêu quái trong "Sơn Hải kinh(*)". Trang Lạc Yên nghĩ, chắc Hoàng đế thấy trò chuyện về thi từ ca phú với nàng chỉ là đàn gảy tai trâu, bàn luận về mấy chuyện quái lạ may ra có thể

khơi dậy lòng hiếu kỳ của nàng chàng.

(*) Sơn hải kinh: Cổ tịch thời Tiên Tần – Trung Quốc, chủ yếu miêu tả các thần thoại, địa lý, động thực vật, khoáng vật, vu thuật, y thuật, tập tục,... của thời kỳ cổ đại. Sơn hải kinh có 18 quyển, chia làm 2 phần là Sơn kinh và Hải kinh.

"Ở núi Trung Khúc, có loài thú, bề ngoài giống ngựa có mình trắng đuôi đen, một sừng, móng như vuốt hổ, giọng như trống vang, được gọi là bác, ăn thịt hổ báo, có thể ngự binh.^(*)"

(*) Trích trong quyển 2 Tây Sơn kinh, thuộc phần Sơn kinh.

"Bộ dáng như thế thì khó coi thật đấy." Trang Lạc Yên nghe đến đó, không nhịn được buột miệng nói, "Thân thì giống ngựa, móng lại như móng hổ, cấu tạo thân thể như vậy hẳn không thể chạy nhanh đâu, lại còn có thể ăn thịt loài chạy nhanh như báo ư?"

"Vì vậy đây chỉ là truyền thuyết mà thôi." Phong Căn nghe ra giọng điệu chê bai của Trang Lạc Yên, cười nói, "Nếu thế gian có kỳ vật như vậy, e rằng bất kỳ Đế vương nào cũng sẽ tranh giành bắt lấy, thần thú có thể ngự chiến, ai mà không thích?"

"Nếu nói như vậy, Hoàng thượng người nhìn nước nào không thuận mắt thì không cần làm gì cả, chỉ cần quăng một con Phì Di^(*) gây hán hán hoặc một con Trường Hữu^(**) gây lũ lụt là xong, chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều công sức hay sao." Trang Lạc Yên ngáp một cái, "Truyện cho trẻ con ấy mà."

(*) Phì Di: Xà yêu trong truyền thuyết Trung Hoa, được giới thiệu trong Tây Sơn Kinh và Bắc Sơn kinh, có người cho rằng Phì Di và Ba Xà là một.

(**) Trường Hữu: Tên một loại yêu quái ở núi Trường Hữu trong thần thoại Trung Hoa, được mô tả trong Nam Sơn kinh.

Người trên thế gian thường có ít nhiều kính sợ đối với những chuyện thần tiên ma quái, Phong Cận thân là Đế vương, thực ra không thích dân chúng quá tin sợ những chuyện kì quái này, tiếc rằng nỗi kính sợ ấy đã ăn sâu vào tiềm thức dân chúng, hắn cũng đành thuận thế lợi dụng những thứ này để nắm lấy dân tâm, hôm nay lại nghe một nữ tử nơi hậu cung tỏ vẻ khinh thường ra mặt đối với thần thú trong truyền thuyết như vậy, lòng chợt cảm khái khó nói.

Đôi khi, kiến thức của một người không phụ thuộc vào những thi thư

trong bụng người ấy, những đại thần đặc dụng của Phong Cẩn không hẳn là trạng nguyên thám hoa gì đó nhưng có năng lực thực sự.

"Vậy nên đó chỉ là thần thoại thôi." Phong Cẩn cười ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Trang Lạc Yên, khe khẽ thở dài, "Nếu thống trị thiên hạ đơn giản như thế thì tốt quá, không còn sớm nữa, ngủ đi."

Trang Lạc Yên nghe tiếng thở dài của Hoàng đế, không khỏi cảm khái trong lòng, quả nhiên phàm là Đế vương có dã tâm lớn thì đều không

tin vào thần thoại, song lợi dụng thần tiên ma quái lại tuyệt không nương tay.

Sáng sớm tỉnh lại, Phong Căn nhìn người con gái ỷ trong lòng mình, lại nằm thêm một chốc rồi mới để cung thị ngoài màn che đi vào hầu hạ. Thay y phục xong, quay đầu nhìn lại giường, người trên giường mới mơ mơ màng màng như muốn mở mắt, một tay còn vô thức quàng sang chỗ mình đã nằm, sau đó mới từ từ tỉnh lại, mở cặp mắt mờ mịt nhìn.

"Hoàng thượng dậy rồi?" Dương

như không ngờ mình lại ngủ say đến thế, Trang Lạc Yên hơi xấu hổ ngồi dậy, vắn vê món tóc trên ngực, "Thiếp ngủ say quá."

"Không trách nà^{ng}, tối qua trẫm trò chuyện với nà^{ng} hơi khuya." Phong Cẩn ngẩng đầu để cung nữ sửa sang lại cổ áo, "Nghỉ ngơi cho tốt chút, ngày mai tới đồng mệt lắm, người ở Khâm Thiên giám nói mai trời nắng ráo đấy."

Trang Lạc Yên xuống giường, ra hiệu cho cung nữ lùi qua một bên, tự tay đeo phôi sức và chỉnh lại vạt áo cho Hoàng đế, nà^{ng} ngồi xuống

đeo một túi thơm trông rất bình thường lên đai lưng, ngựa đầu nói với hắn: "Hoàng thượng, túi thơm này người đeo rất hợp đấy."

Phong Căn cúi đầu nhìn, đó là một túi thơm màu hơi tối, nền vải màu huyết dụ, dùng chỉ vàng thêu một con rồng đang bay lên, kết hợp với hoa văn chim là chữ "Phúc" đỏ thẫm, đặc biệt làm nổi bật long bào uy nghi.

Vươn tay nhắc cầm Trang Lạc Yên lên, Phong Căn đột nhiên cúi người hôn nhẹ lên môi nàng, cười nói: "Túi thơm ái phi thêu cho trẫm

tất nhiên hợp nhất rồi, trẫm rất thích." Nói xong, mỉm cười bước ra cửa.

"Cung tiến Hoàng thượng." Trang Lạc Yên nhìn Hoàng đế biến mất, chầm chậm đứng lên, sờ sờ khóe môi, ánh mắt như đang cười: "Người đâu, hầu bốn cung tắm rửa thay y phục."

Vân Tịch cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên bước ra khỏi thùng nước tắm, giúp nàng mặc y phục vào, lấy dầu vùng tỉ mỉ vuốt lên từng lọn tóc đen, thấy Trang Lạc Yên có vẻ lơ đãng bèn buột miệng nhắc: "Nương

nương, ngày mai trong các phi tần đi theo có Thiến quý nhân, nô tì nghĩ vị Thiến quý nhân này thực sự không đơn giản đâu ạ."

Trang Lạc Yên nhắm mắt lại, nói: "Trong hậu cung có người nào đơn giản, Thiến quý nhân thì đã là gì, ở nơi đây một phi tần giữ được thánh sủng không suy mới là đáng sợ nhất."

Nghe chủ tử nói vậy, Vân Tịch lập tức nghĩ đến Thục quý phi ở cung An Thanh, bắt đầu âm thầm kính nể, đúng là trong cung chưa ai có thể vượt qua vị Thục quý phi này.

Thiền quý nhân tuy có nhan sắc vượt trội hơn hẳn người khác nhưng những mặt khác lại kém xa Thục quý phi, ở nơi này, lấy sắc tranh sủng chỉ có thể nhận được hào quang nhất thời.

Qua tiết Cốc Vũ là tiết cấy mạ hè. Trang Lạc Yên đoan chính ngồi trong xe ngựa, sờ sờ lên mái tóc bị buộc trong vải thô, xoay xoay người khó chịu.

Sống xa xỉ lâu quá, quen mặc lăng la tơ lụa, đột nhiên thay vải thô áo gai, đúng là hơi khó thích ứng, cứ cảm thấy ngứa ngáy trên

người.

Đến cánh đồng ở ngoại ô kinh thành, Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ xuống xe, nhìn quanh bốn phía, thấy bên ngoài tầng tầng quan binh đứng gác là mấy vòng dân chúng vây quanh đồng nghịt, xung quanh có cây cao nào đều đã đầy người trèo lên, vài sườn đồi cao cao cạnh đó cũng đã nghìn nghịt người đứng chờ xem.

Quả nhiên, từ xưa đến nay, tò mò thích tụ họp luôn là thiên tính của con người, Trang Lạc Yên tự nhiên hào sảng sải bước theo sau Hoàng

hậu, đúng lúc thấy Thiến quý nhân liên tục gãi cánh tay, hình như rất khó chịu đối với bộ quần áo mặc trên người.

Thế gian luôn có những người như vậy, ăn những thứ dân chúng làm ra rồi lại cảm thấy mình thanh cao không dính bụi trần, coi thường những người lao động, tiếc rằng họ không biết, bản thân họ chẳng khác gì những người bị họ coi thường kia, trong bụng đều chứa một bọc rác rưởi.

Trước đó Trang Lạc Yên còn nghĩ, Thiến quý nhân tuy thanh cao

xuất trần nhưng chí ít cũng không phải hạng người tự coi mình thanh cao mà khinh thường dân chúng, nay nàng mới biết, mình đã đánh giá cô nàng này quá cao rồi.

"Nếu Thiên quý nhân cảm thấy không được khỏe thì không cần ra đây." Hoàng hậu sầm mặt nhìn cử chỉ của Thiên quý nhân, hôm nay những người đứng đây, mỗi lời nói, mỗi hành động đều đại biểu cho hình tượng của hoàng thất, bộ dáng này của Thiên quý nhân tính để cho ai xem? Là muốn Hoàng thượng biết làn da nàng ta vô cùng mịn màng, hay muốn để cho dân chúng

nghĩ người trong hoàng thất không chịu được khổ, chỉ biết hưởng thụ mà thôi?

Thiến quý nhân nghe Hoàng hậu nói vậy, sắc mặt nhanh chóng biến đổi, đành phải quỳ xuống thỉnh cầu, cần cố gắng nỗ lực dưới ánh mặt trời trông càng đáng yêu.

"Hôm nay Hoàng thượng cùng bốn cung mang muội tới đây không phải để nàng hưởng thụ, nếu muội đã biết sai thì thu bộ dạng không được tao nhã của mình lại." Nếu là ở trong cung, dù các phi tần có làm dáng làm vẻ, chỉ cần không quá

đáng thì Hoàng hậu sẽ không khiên trách đến, nhưng trong tình huống hôm nay, nàng là người đứng đầu hậu cung, nhất định không cho phép nửa phần sơ sẩy.

Từ đầu tới giờ, Hoàng đế đứng phía trước Hoàng hậu không hề lên tiếng, cũng không hề nhìn Thiển quý nhân lấy một lần, đợi Hoàng hậu răn dạy xong, Hoàng đế nắm tay Hoàng hậu, cùng tiến đến trước giàn tế, tế trời đất, tế thần gió mưa, cầu trời phù hộ Cửu Châu mưa thuận gió hòa.

Trang Lạc Yên cùng mấy phi tần

quỳ phía sau Đế Hậu, bọn họ không có tư cách đến trước giàn tế, chỉ được quỳ ở phía sau, dân chúng vây xem xung quanh cũng đã quỳ xuống, thành tín hướng về trời cao cầu khẩn.

Tế tự xong xuôi, Hoàng đế liền xắn ống quần lội xuống ruộng, cầm lấy một bó mạ, cấy xuống theo dây đã giăng sẵn.

Nước tháng Tư vẫn hơi se lạnh, Trang Lạc Yên theo Hoàng hậu xuống ruộng, thoáng rùng mình một cái, lại nhanh nhẹn xắn tay áo, nghiêm nghị cấy mạ xuống.

Động tác của Trang Lạc Yên tuy không thành thạo nhưng cũng ra vẻ giống. Khi nàng đang chậm rãi cảm từng khóm mạ xuống, đột nhiên lại nghe được một tiếng kêu sợ hãi, giật mình quay đầu lại, thấy Thiến quý nhân đã sợ đen xanh tái mặt mày, lập cập lùi lên bờ, ai ngờ chân lão đảo một cái, ngã sấp xuống ruộng, thế là một mỹ nhân tuyệt sắc nhanh chóng biến thành tượng đất. Hai thái giám lực lưỡng thấy tình hình như vậy, vội bước đến đỡ Thiến quý nhân lên bờ, tránh để dân chúng thấy màn mất mặt này.

“Có chuyện gì?” Phong Căn cau

mày, giọng nói đã thoáng lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Bẩm Hoàng thượng, chân Thiên quý nhân bị một con đĩa trâu cắn." Một tên thái giám nhanh nhẹn đáp, "Đã có thái y đến trị cho Thiên quý nhân rồi ạ."

"Nếu Thiên quý nhân không được khỏe thì đỡ nàng ấy vào xe đi," Phong Cận vẩy nước trên tay, "Hôm nay nắng to không cần để nàng ấy ra đây nữa."

Một nữ tử mảnh mai bị đĩa bò lên chân cắn, thật là một chuyện tàn khốc máu me làm sao. Trang

Lạc Yên cảm thấy thương hại Thiên quý nhân này, vừa xuống ruộng đã gặp phải "chuyện tốt" rồi.

Cấy xong chỗ mạ, Đế Hậu và các phi tần cùng lên bờ, Trang Lạc Yên nhanh mắt thấy trên bắp chân Hoàng đế cũng treo một con đĩa trâu, những người ở đây còn chưa kịp khẩn trương sợ hãi, Hoàng đế không thèm chớp mắt một cái, vỗ mạnh chân, sau đó lấy dao găm gạt con đĩa đã hút no căng mình kia xuống.

Da đầu Trang Lạc Yên thoáng tê dại đi, Hoàng đế quả nhiên là một

người nghiêm khắc, không chỉ nghiêm khắc với người khác, đối với bản thân lại càng nghiêm khắc hơn.

Các thái giám nhanh chóng bùng ghế con và chậu nước sạch tới, lúc này các vị chủ tử ở đây không cần người hầu hạ, tự mình qua loa gột rửa bùn đất trên tay chân, sau đó cùng Hoàng đế đi thăm ruộng mạ của dân chúng.

Do có đủ nước mưa và ánh nắng, mạ mọc rất tốt, nông dân đang bó từng bó mạ, gánh tới một mảnh ruộng màu đi cày bừa, động tác cấy

mạ thành thạo và nhanh nhẹn hơn những người "làm mẫu" này nhiều.

Nhìn từng hàng từng hàng mạ cấy chỉnh tề, Phong Căn cảm khái: "Mong rằng năm nay thu hoạch tốt hơn năm ngoái."

"Hoàng thượng nhân từ, thiên hạ dưới sự thống trị của người, mưa thuận gió hòa, cuộc sống của bách tính ngày càng tốt hơn." Hoàng hậu nghe thấy vậy bèn nói, "Bách tính trong thiên hạ cũng đều kính yêu người."

"Chỉ cầu không thẹn với tâm." Phong Căn không có phản ứng đặc

biệt gì trước lời khen tặng của Hoàng hậu, chỉ nhàn nhạt đáp một câu, quay đầu thấy Trang Lạc Yên đang nhón chân tính lướt qua hẳn và Hoàng hậu để xem nông dân cấy lúa, khoe miệng hơi cong lên, sau đó dờ mắt, nói với Hoàng hậu, "Lúc này không còn sớm nữa, nên về cung thôi."

Cho đến tận khi Hoàng đế lên ngựa giá về cung cũng không ai nhắc một câu tới Thiên quý nhân, như thể từ đầu tới cuối, người này chưa từng xuất hiện.

Xe ngựa chở Thiên quý nhân đi

phía sau xe Trang Yên, khi nàng lên xe, quay đầu nhìn về phía đó, nghe bên trong truyền ra tiếng khóc thút thít mơ hồ, nàng hơi nhướn mày rồi bình thản lên xe mình.

"Vận khí của Thiến quý nhân này cũng tốt thật đấy, vừa xuống ruộng đã gặp phải loại chuyện ghê tởm như thế." Vân Tịch quỳ trước mặt Trang Lạc Yên, cẩn thận bóp chân cho nàng.

Trang Lạc Yên cười cười, ban đầu thấy Thiến quý nhân xuống xe là bắt đầu cào gãi khắp tay, nàng còn nghĩ nàng ta làm bộ làm tịch,

chuyện vừa rồi khiến nàng hiểu ra, Thiến quý nhân dù thiếu thông minh đến đâu cũng sẽ không cố tình gây ra chuyện không hợp thời cuộc đó, trừ phi thực sự ngựa đến không chịu nổi.

Dù Thiến quý nhân cố nhịn được cơn ngựa nhưng vụ bị đĩa cắn sau đó đã đủ để thần kinh của cô nàng đứt vỡ, nhất định có kẻ nào đó động tay động chân với Thiến quý nhân rồi.

Sự việc này sẽ dẫn đến một màn hài kịch mới cho hậu cung đây.

***

Đêm đó về cung, Sương Thiên lâu truyền ra tin Thiên quý nhân cho gọi thái y, kết quả, thái y nói cho nàng biết, quần áo trên người nàng bị dính một loại thuốc bột, có thể gây ngứa toàn thân, đồng thời dễ dàng hấp dẫn đĩa. Ngay sau đó, các phi tần còn đang tính chờ xem Thiên quý nhân mất mặt thì nay lại phải cẩn thận nói năng, chỉ sợ việc này không dung rơi xuống đầu mình.

Trang Lạc Yên lười biếng tựa lưng ngồi trong đình nghỉ mát thích thú nhìn đàn cá chép găm bơi qua bơi lại trong hồ nước xanh biếc,

chợt nghe được một đoạn đối thoại của hai cung nữ.

"Cô đoán ai là người hại Thiên quý nhân?"

"Ai biết được, Thiên quý nhân từ khi vào cung luôn được Hoàng thượng yêu thích, tuy còn thua hai vị Thục quý phi và Chiêu hiền dung nương nương nhưng cũng phải ngang bằng với Nhu phi nương nương đấy."

"Theo ta thấy, khéo việc này là do Từ chiêu dung nương nương làm, nay Thiên quý nhân đang ở cùng một chỗ với nàng ấy, mà nàng ấy lại

thất sủng rồi, không biết trong lòng hận đến đâu."

"Cung nữ cung nào dám to gan vọng nghị chủ tử?" Ngay khi Trang Lạc Yên đang dào dạt hứng thú nghe trộm, cách đó không xa đã vang lên tiếng quát của Nhu phi, nàng đành miễn cưỡng thu hồi bộ dạng lười nhác, đi ra khỏi đình, thấy trước Nhu phi là hai cung nữ đang quỳ, mặt tái nhợt như không còn hột máu.

"Bái kiến Nhu phi nương nương." Trang Lạc Yên cúi chào Nhu phi, ánh mắt quét qua hai

cung nữ đang quỳ, nét mặt mang theo một nụ cười nhẹ.

"Chiêu hiền dung đây à," Nhu phi tuy không thích Trang Lạc Yên nhưng hiện nay Trang Lạc Yên đang rất được lòng Hoàng đế nên nàng cũng cố tỏ thái độ ôn hòa hơn xưa, "Hôm qua mới ra ngoại thành, sao hôm nay còn có sức đi dạo thế này?"

"Chỉ là ra ngoại thành, cũng đâu phải chuyện gì tốn công sức ạ." Trang Lạc Yên cười dịu dàng, "Hôm nay thấy phong cảnh đẹp mắt nên tần thiếp muốn đi dạo một lát,

không ngờ đúng dịp nghe được
mấy câu xằng bậy."

"Đúng là xằng bậy thật." Nhu
phi lạnh lẽo nhìn hai cung nữ, vị
phi tần đứng ở phân vị "phi" nào bị
so với một quý nhân cũng sẽ không
cảm thấy vui vẻ gì, huống chi xưa
nay nàng không thuộc hàng tính
tình mềm mỏng, đã có người dám
nói linh tinh sau lưng nàng thì
cũng nên dám gánh chịu lửa giận
của nàng đi, "Theo như bốn cung
thấy, có vài người không quản được
cái miệng mình, vậy thì không cần
mở miệng nữa."

Trang Lạc Yên rũ mi cúi đầu, khóe miệng hơi cong lên, không nói gì thêm.

Nhu phi thấy Trang Lạc Yên không có ý định nhúng tay vào việc này, liền lạnh mặt nói: "Người đâu, lôi hai cung nữ này tới điện Trung Tĩnh, loại hành vi vọng nghị chủ tử này nhất định phải nghiêm trị."

Nhìn hai cung nữ vừa bị kéo đi vừa cầu xin tha tội, nụ cười của Trang Lạc Yên phai nhạt dần: "Nhu phi nương nương đang tính đi đâu ạ?"

"Thiến quý nhân không được

khỏe, cùng là tử muội hầu Hoàng thượng, bốn cung tất nhiên muốn tới thăm một lát." Nhu phi cười mà như không cười, "Chiêu hiền dung đã qua thăm chưa? Nếu chưa qua thì cùng đi với bốn cung một lượt."

Đã nói đến nước này, Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ không từ chối, nàng theo Nhu phi đi về phía Sướng Thiên lâu.

Xuyên qua vườn trúc tốt tươi, đi vào Sương Thiên lâu, Trang Lạc Yên thấy Cao Đức Trung đang đứng bên ngoài, biết Hoàng đế đang ở đây, bước chân thoáng dừng lại, cười gật đầu với ông ta: "Cao công công."

"Bái kiến Nhu phi nương nương, Chiêu hiền dung nương nương." Cao Đức Trung hành lễ xong, nhìn về phía Trang Lạc Yên, cười nói, "Hai vị nương nương tới thăm Thiển quý nhân ạ? Lúc này Hoàng thượng cùng với Hoàng hậu nương nương và Thục quý phi nương nương đều đang ở đây, mời hai vị nương nương vào trong."

"Làm phiên công công." Trang Lạc Yên khẽ gật đầu, thấy Nhu phi đã đi lên vài bước, đành nhắc chân đi theo.

Cao Đức Trung nhìn theo bóng dáng hai vị nương nương, sau đó lại khom lưng, đến khi ngẩng đầu, ý cười trên mặt đã chậm rãi nhạt xuống.

"Bẩm Hoàng thượng, Nhu phi nương nương và Chiêu hiền dung nương nương cầu kiến ạ."

Phong Cần đang ngồi chờ trong phòng, nét mặt lạnh lùng, nghe thái

giám báo lại, gật đầu nói: "Cho các nàng ấy vào đi." Lúc này sắc mặt hắn đã ấm áp hơn đôi phần, chuyển biến đó khiến Hoàng hậu ngồi bên cạnh ngạc nhiên, đuôi mày thoáng giật giật.

"Hoàng thượng, Thiên quý nhân bị ngứa đến mức phải cào gãi gần như rách da rách thịt, Từ chiêu dung quá mức độc ác rồi." Hoàng hậu nghiêm nghị nói, "Thật đáng thương cho làn da như tuyết của Thiên quý nhân, thiếp nhìn cũng thay đau lòng thay."

Trang Lạc Yên vừa bước vào

phòng liền nghe được mấy câu này của Hoàng hậu, chỉ có thể cảm thán trong lòng, có thể nói ra những lời chân thành tha thiết đến thế đúng là kỹ năng tất yếu của nữ tử sống trong cung đình. Đợi cách Hoàng đế chừng ba bước, nàng khụy gối: "Thiếp bái kiến Hoàng thượng."

"Hai vị ái phi không cần đa lễ." Phong Cận bình thản nói, "Thượng tọa."

Trang Lạc Yên ngồi phía dưới Nhu phi, cẩn thận liếc nhìn về phía Thiến quý nhân trên giường, bị tình cảnh nhìn thấy làm cho hít một hơi

lạnh, vốn là một mỹ nhân có gương mặt tuyết trần, sao nay đã biến thành bộ dáng đáng sợ này, những nốt mẩn đỏ chi chít trên khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành đã biến cô nàng thành mẫu dạ xoa rồi.

"Sao Thiên quý nhân lại bị thương nghiêm trọng đến thế này?" Nhu phi tỏ vẻ kinh ngạc, cau mày bất mãn nói, "Thiên quý nhân vốn hoa nhường nguyệt thẹn, ai lại có thể ra tay độc ác đến nhường này?"

Lời ấy đến là thiếu đạo đức, người ta đang phải chịu nổi khổ hủy dung, Hoàng hậu và Nhu phi

còn cố tình nhấn mạnh cái gì mà da thịt như tuyết, gì mà hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng phải muốn Hoàng đế nhớ kỹ bộ dáng lúc này của Thiến quý nhân hay sao? Còn Từ chiêu dung đang quỳ trên mặt đất nữa, Nhu phi cố tình nói vậy, lẽ nào coi nàng ta như không khí rồi?

Thiến quý nhân dường như cũng không thể thừa nhận được bộ dạng lúc này của mình, Nhu phi vừa dứt lời, nàng liền kéo chắn che quá nửa gương mặt mình, chẳng muốn nhìn ai lấy một lần.

Phong Căn nhắc mí mắt, không

phản ứng gì trước lời của Nhu phi, chỉ quay sang nói với Hoàng hậu: "Nay Thiên quý nhân đã thành như vậy, nàng quan tâm hơn một chút, để nàng ta chóng bình phục."

"Xin Hoàng Thượng yên tâm, Thiên quý nhân trở nên như vậy, chẳng riêng Hoàng thượng đau lòng, thiếp cũng tiếc thương nàng ấy." Hoàng hậu ôn hòa nhận lời, sau đó nhìn về phía Từ chiêu dung, "Từ chiêu dung, nàng liên tiếp phạm sai lầm, lần này tội không thể tha."

Từ chiêu dung ngẩng đầu, nở nụ cười đẹp đẽ mà thê lương: "Hoàng

thượng và Hoàng hậu nương
nương đã muốn định tội ta, tất
nhiên ta đã không thể được tha
thứ."

Lời nói này không khiến Hoàng
hậu thay đổi sắc mặt, nàng rũ mí
mắt nói: "Trước đây nàng đổ ky
Chiêu hiền dung, Hoàng thượng
niệm tình nàng hầu hạ đã nhiều
năm, vẫn chưa trừng phạt nghiêm
khắc, nay nàng lại hạ độc hại Thiến
quý nhân, thật là kẻ có lòng dạ
hiểm ác đáng sợ."

Từ chiêu dung hờ hững nghe
Hoàng hậu kết tội, chỉ nhìn về phía

Hoàng đế: "Hoàng thượng..."

Trang Lạc Yên nhìn thấy trong mắt Từ chiêu dung còn mang theo kỳ vọng, có lẽ trong lòng nàng ta hiểu rõ, mọi người đàn bà trong phòng này đều khẩn cấp muốn chụp tội danh ấy lên đầu mình, người duy nhất có thể chứng minh nàng ta trong sạch, chỉ có Hoàng đế mà thôi.

"Người còn gì để nói?" Hoàng đế nhìn Từ chiêu dung, trong mắt không còn bao nhiêu tình cảm, tựa như đang nhìn một người xa lạ, "Có lẽ trẫm đã quá dung túng người

rồi."

Một câu nói nhẹ nhàng của Hoàng đế lại khiến mọi kì vọng trong mắt Từ chiêu dung tan biến như bọt nước, nàng ta quỳ thẳng lưng, hướng về phía Hoàng đế hành đại lễ, rành rọt nói từng lời: "Tội thiếp không còn gì để nói."

Chương 23

Nhìn Từ chiêu dung mặt xám như tro tàn quỳ trước Đế Hậu, lại nghe Hoàng hậu cố tình nhắc đến

mình, Trang Lạc Yên né tránh ánh mắt chăm chú của những người trong phòng, cúi đầu nhìn xuống đôi giày đính ngọc trai trên chân, cái loại cảm giác nằm cũng trúng tên này thật đúng là không phải tuyệt vời gì.

Ánh mắt lạnh lẽo âm u của Từ chiêu dung quét sang Trang Lạc Yên đang ngoan ngoãn cúi đầu. Lần tình cờ gặp Trang Lạc Yên trong vườn trúc, nàng ta bị hại mất cơ hội trở thành người đứng đầu một cung, sau đó, khi biết Tôn dung hoa muốn lợi dụng hồ sen hãm hại Trang Lạc Yên, nàng ta liền cho

chuẩn bị vài thứ, muốn cho hãm hại biến thành sự thực, ai dè Trang Lạc Yên và Tôn dung hoa đều mệnh lớn, cả hai cùng thoát chết.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Từ chiêu dung đột nhiên thay đổi, dường như từ khi đó, sủng ái của Hoàng thượng dành cho nàng ta đã dần dần phai nhạt, lẽ nào Hoàng thượng biết chuyện đó có liên quan đến nàng? Từ chiêu dung bỗng trợn to mắt, nhìn về phía vị Đế vương vẫn bình thản ngồi đó như không dám tin, nếu Hoàng Thượng thực sự biết được hết thấy, vì sao chưa từng nói một câu?

Tâm kế của Đế vương, bạc tình như Đế vương.

Từ chiêu dung tâm như tro tàn, sụp mắt xuống, chầm chậm dập đầu, không nói thêm một lời.

Hoàng hậu do dự nhìn về phía Hoàng đế, không lên tiếng nữa.

"Người còn gì để nói không?" Phong Cận lúc này lại lên tiếng, hắn từ trên cao nhìn xuống người đàn bà đã hầu hạ mình nhiều năm nay, ánh mắt lạnh lùng như nhìn một kẻ xa lạ.

Từ chiêu dung mấp máy môi, lời

chưa thốt khỏi miệng, sức lực toàn thân như đã bị hút sạch, chẳng thể nói lên một lời.

Nhu phi cười nửa miệng, nhìn Từ chiêu dung trầm mặc không nói: "Từ chiêu dung nhận tội rồi?"

Từ chiêu dung vẫn quỳ bất động trên mặt đất, không nói một lời.

"Chiêu hiền dung muội muội thấy việc này thế nào?" Nhu phi quay đầu về phía người ngồi bên dưới mình, thấy đối phương chỉ ngay ngắn ngồi yên, khóe miệng cong lên một nụ cười trào phúng: "Dù sao Từ chiêu dung cũng là

người đã từng hại nàng."

"Chỉ là mượn dùng mấy nô tài, đâu phải hãm hại gì ạ." Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn Nhu phi, cười nhẹ, "Nương nương thấy có đúng không?"

Khóe miệng Nhu phi cứng đờ, nàng cũng từng "mượn" nô tài của cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nói vậy là đã kéo cả nàng xuống hố rồi. Biết ngay đó không phải người hiền lành gì mà, Nhu phi lại khôi phục nụ cười: "Chiêu hiền dung muội muội quả là rộng lượng."

Hoàng hậu nghe hai người nói

chuyện, nét tươi cười trên mặt không hề thay đổi: "Chiêu hiền dung đúng là..."

"Được rồi," Phong Căn liếc nhìn Hoàng hậu, để Hoàng hậu nuốt những lời chưa nói hết xuống bụng, "Tính tình Chiêu hiền dung xưa nay luôn đĩnh đạc như thế, các nàng hỏi nàng ấy về việc này thì có ích gì?" Nói xong, nhìn qua Trang Lạc Yên một chốc rồi mới dời mắt sang Từ chiêu dung, "Thiến quý nhân tuy mới vào cung nhưng từ đó đến nay hẳn vẫn tuân theo cung quy, mặc dù vậy người vẫn không tha cho nàng ấy, gây ra chuyện hiểm ác như vậy,

thật khiến trầm thất vọng người lòng."

Trang Lạc Yên cúi đầu nghe Hoàng đế liệt kê tội trạng của Từ chiêu dung, lại hơi ngẩng đầu nhìn người đang quỳ trên đất. Người này từng tính kế hại nàng, nàng cũng tương kế tựu kế, hôm nay nàng ta quỳ trên mặt đất, bản thân mình còn ngồi ngay ngắn ở đây, có thể nói rằng, đôi khi, tự ý động thủ không phải sách lược hay nhất.

Từ chiêu dung đang quỳ đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt bắt gặp cái nhìn của Trang Lạc Yên. Nàng ta

cho rằng sẽ thấy được sự đặc ý hoặc là nhạo báng trong mắt đối phương, cuối cùng lại chỉ nhìn thấy một ánh mắt bình thản đến đáng sợ, như thể một người từng tính kế hại nàng ta như mình, dù nay thất thế cũng không thể khiến nàng ta cảm thấy có gì đặc biệt đáng chú ý.

Có đôi khi, kẻ am hiểu che giấu tâm tình càng đáng sợ hơn kẻ am hiểu bày mưu tính kế, Từ chiêu dung dường như đã hiểu ra vì sao kế hoạch mà mình vốn đã bỏ qua nay lại xuất hiện trên người Thiển quý nhân, bởi vì có người chỉ chờ nàng ta ra tay, dù nàng ta không ra

tay cũng sẽ có kẻ làm giúp rồi vu oan cho nàng ta thôi.

Rốt cuộc là ai? Là ai đã bày ra hết thảy? Từ chiêu dung ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua từng người trong phòng, Hoàng hậu, Thục quý phi, Hiền quý phi, Nhu phi, Chiêu hiền dung, Tô tu nghi, Yên quý tần, Tương quý tần. Sắc mặt những người này vẫn bình thản như thường, thoát nhìn ai cũng rất vô tội mà rồi ai cũng khả nghi.

Hoàng hậu thấy Từ chiêu dung đột ngột ngẩng đầu, cho là nàng ta không cam lòng, đuôi mày thoáng

nhúc nhích, quay sang nói với Hoàng đế: "Hoàng thượng, có cần hỏi xem Từ chiêu dung có còn điều gì khó nói không ạ?"

"Thứ gì khó nói đến độ có thể khiến nàng ta làm ra loại chuyện như thế này?"

Giọng Phong Cẩn rất bằng phẳng và bình thản, bình thản đến mức Hoàng hậu cảm thấy lạnh lạnh trong lòng. Nàng không dám nói thêm điều gì, chỉ gượng cười: "Hoàng thượng nói phải."

"Tước phong hào của Từ thị, giáng thành thất phẩm tài nhân,

chuyển sang hậu các của Sương Thiên lâu, hết đời cũng không được hầu hạ trước mặt trẫm." Phong Căn quay đầu nhìn về phía Thiến quý nhân đang nằm trên giường "Ninh thị thăng làm tòng ngũ phẩm uyển nghi chuyển sang chính điện Sương Thiên lâu, ba ngày sau đổi chỗ ở."

Trang Lạc Yên cảm thấy lạnh đến tận chân răng, chiêu này của Hoàng đế đúng là còn độc hơn cả bắt Từ chiêu dung chết. Từ chiêu dung trước đó từng gây khó dễ cho Ninh thị, nay Hoàng đế còn muốn hai người ở cùng nơi, mà vị trí chính - phụ lại bị hoán đổi.

Một người kiêu ngạo và kiêu cách như Từ thị, có kết cục như vậy tuyệt đối là một đả kích trí mạng.

Kết cục của Từ chiêu dung đã định, Hoàng đế rời đi, Hoàng hậu cũng đi theo. Nay số người đứng trên đầu Trang Lạc Yên đã ngày càng ít, nàng nhìn các phi tần tốp năm tốp ba cười giễu tản ra, tới an ủi Thiên uyển nghi vài câu mới chậm rãi ra cửa.

Từ thị quỳ trước cửa phòng của Thiên uyển nghi, đây là ý chỉ của Hoàng đế, bắt nàng ta quỳ ở đó năm canh giờ. Đi qua bên cạnh Từ

thị, Trang Lạc Yên không nhìn được, thoáng dừng bước, cúi đầu nhìn vẻ nhếch nhác đờ đẫn của Từ thị, thật khiến người ta không tưởng tượng nổi, không lâu trước đây, người này là một nhân vật ưa giả thanh cao xuất trần.

"Cần gì chứ, tính kế lâu như vậy, rồi lại vẫn rơi vào kết cục này." Trang Lạc Yên ngẩng lên, nhìn cảnh sắc bên góc tường trước mặt, nơi ấy có một con bướm trắng đang dật dìu vỗ cánh.

Từ thị ngược nhìn, chỉ thấy được chiếc cằm nhỏ xinh của Trang Lạc

Yên, nàng ta trào phúng cười, không buồn mở miệng.

“Vòng cỏ rồi ở hồ sen là do người ném xuống phải không?” Trang Lạc Yên mãi miết nhìn theo con bướm trắng, nhìn nó bay qua bay lại giữa bụi hoa, chẳng biết dừng cánh, “Nếu không phải người, khi ấy Tôn thị sẽ không đến mức rơi vào kết cục như vậy.”

“Người đã biết rồi, cần gì phải nói nhiều.” Từ thị cười khinh thường.

“Nhưng ta không rõ, vì sao người cố tình nhắm vào ta?” Trang

Lạc Yên thực sự không nghĩ ra, Từ thị hãm hại mình thì được lợi gì.

"Nếu không phải vì người, sao ta lại vượt mất cơ hội đứng đầu một cung?" Giọng Từ thị trở nên sắc nhọn, ánh mắt nhìn Trang Lạc Yên mang theo đầy hận thù.

Trang Lạc Yên cẩn thận hồi tưởng, hình như khi xưa từng có lời đồn, Hoàng đế gặp hai người bọn họ cùng uống trà ở vườn trúc, liền bỏ quyết định cho Từ thị chuyển cung.

Nhưng mà, chuyện này liên quan gì đến nàng, đâu sỏ gây nên

chẳng phải là Hoàng đế đó ư?

Trong chớp mắt, nàng cảm thấy tựa hồ như bị đâm một nhát.

***

Trang Lạc Yên bình thản nhìn Từ thị, bắt gặp phần hận đầy mắt đối phương, nàng chợt cười lên: "Ban đầu là người chủ động bắt chuyện với bốn cung, từ đầu đến cuối, bốn cung chưa từng nói một lời bất lợi cho người, người chẳng qua chỉ muốn quàng nỗi bất mãn của mình lên đầu bốn cung mà thôi."

Phần hận trong mắt Từ thị chầm

chậm biến thành một nỗi cô đơn không sao nói lên lời, nhưng cô đơn ấy nhanh chóng biến mất, nàng ta lại kiêu ngạo nhìn Trang Lạc Yên như muốn nói, mặc dù nay nàng ta thất thế cũng sẽ không cúi đầu trước đối phương.

Thấy phong thái này của Từ thị, Trang Lạc Yên đột nhiên nghĩ, Từ thị như vậy mới thực sự có phong thái thanh cao, tiếc rằng dáng điệu thanh cao ấy nay đã không có người thưởng thức.

Đưa mắt nhìn Từ thị đang cố gắng trấn tĩnh, Trang Lạc Yên

không có hứng thú tiếp tục nói chuyện với nàng ta, quay đầu mang theo người hầu rời đi, không hề ngoảnh lại một lần.

Người đã được định trước là đoạn đời sau này phải sống trong thấp kém, nàng cần gì phải để tâm?

"Nương nương, nô tì thấy Thiên uyển nghi này khá kỳ quái." Vân Tịch đỡ tay Trang Lạc Yên, hạ giọng nói khẽ, "Từ chiều... Từ thị có oán với nàng ta, sao nàng ta lại không phòng bị để rồi trúng chiều?"

"Chẳng qua chỉ là tương kế tựu kế mà thôi," Thính Trúc nhanh

chóng quan sát bốn phía, thấy không ai có thể nghe được cuộc đối thoại của họ mới tiếp tục, "Trước đó nô tì đã cảm thấy vị Thiên uyển nghi này không phải người đơn giản, mới vào cung được mấy ngày đã được tấn phong rồi."

Trang Lạc Yên ngoảnh lại nhìn bảng hiệu trên cửa chính, ba chữ "Sưống Thiên lâu" viết thật mạnh mẽ hào sảng, do chính tay Thành Tuyên đế viết tặng, hôm nay chủ nhân tòa lâu đã đổi người, bảng tên lại vẫn treo ở đó.

Đây cũng là điều đáng cười nhất

từ cái được gọi là sủng ái của Đế vương.

Ngồi trên kiệu, nghe thái giám hô một tiếng "Lên" dài, đoàn người Trang Lạc Yên cách Sương Thiên lâu ngày càng xa, lần thứ hai quay đầu, chỉ lơ mờ thấy một vạt trúc xanh biếc.

"Đứng lại!"

Hôm nay trong hoàng cung đã không còn nhiều người có thể chặn kiệu Trang Lạc Yên, ngay cả người của Hoàng hậu đến trước mặt nàng cũng rất khách khí, đột nhiên bị chặn đường, Trang Lạc Yên lại cảm

thấy là lạ.

Hơi cong khoe miệng quan sát người phía trước, Trang Lạc Yên nghiêng đầu hỏi: "Đây chẳng phải là nhị hoàng tử đó sao? Bỏn cung nghe nói nhị hoàng tử trong cung tu tập sách thánh hiền, sao lúc này lại có thời gian ra ngoài đi dạo?"

"Nếu không phải tại độc phụ là người, sao ta lại bị phụ hoàng trách cứ?" Nhị hoàng tử chỉ tay vào Trang Lạc Yên đang ngồi trên kiệu cao, "Bọn họ trước đây nói không sai chút nào, người chính là hồ ly tinh."

Thân là một hậu phi bị người

mắng là hồ ly tinh, liệu có phải là lời khen dành cho nàng không nhỉ? Song, trong hậu cung này, ngoài chính cung Hoàng hậu, có ai không phải hồ ly tinh? Lẽ nào phi tần khác thì cao quý hơn nàng? Đều là phận tranh chồng người cả thôi.

"Xem ra gần đây nhị hoàng tử chép sách cũng không có lợi ích gì." Trang Lạc Yên vẫy tay đề thái giám hạ kiệu, bước tới cách nhị hoàng tử một quãng ngắn, hạ giọng nói, "Hay là, tất cả những điều này đều do Hồ lương nghi dạy cậu?" Vừa nói, nét mặt nàng vừa lộ vẻ ôn hòa của người trên dành cho bậc con cháu,

vươn tay định sờ đầu nhị hoàng tử.

"Nói bậy! Người đừng có nghĩ hại Ninh mẫu phi nữa, đồ độc phụ này!" Nhị hoàng tử ngay lập tức đổi sắc mặt, gạt mạnh tay Trang Lạc Yên ra.

Một tiếng động thanh thúy vang lên, chiếc vòng tay phi thúy màu bích lục đập vào tảng đá, vỡ thành hai nửa.

"Ôi trời, nương nương, đây là chiếc vòng Hoàng thượng mới ban cho nương nương mấy hôm trước, người còn nói nương nương đeo rất đẹp mà," Thính Trúc lo lắng nhất

mảnh vòng vỡ lên, cẩn thận lấy khăn tay gói lại, "Biết làm sao bây giờ?"

Nhị hoàng tử nghe Thính Trúc nói vậy, ánh mắt thoáng lộ vẻ sợ hãi, nhưng nhìn vẻ mặt như cười như không của Trang Lạc Yên, lửa giận lại vượt qua sợ sệt, cậu ta hừ một tiếng: "Chẳng qua chỉ là một cái vòng tay, vỡ thì đã làm sao?!" Nói xong, lại chỉ vào Trang Lạc Yên, "Người cứ chờ đấy, ta sẽ không bỏ qua cho người!"

Hạ lời thù hận xong, nhị hoàng tử vội quay đầu bỏ đi, không nhìn

thấy nụ cười càng lúc càng dịu dàng trên mặt Trang Lạc Yên.

"Nương nương..." Vân Tịch bước lên, lo lắng nhìn theo bóng dáng nhị hoàng tử, nay số hoàng tử của Hoàng thượng không nhiều, nhị hoàng tử lại âm ỉ lên như vậy, lỡ để Hoàng thượng khó chịu với chủ tử thì phải làm sao?

Trang Lạc Yên khẽ cười thành tiếng: "Trẻ con thì vẫn là trẻ con thôi."

Nàng không phải một người thiện lương nhân từ đến mức chỉ vì đối phương là trẻ con mà mặc nó

làm bậy, ở nơi này làm gì có trẻ con đúng nghĩa, trẻ con đúng nghĩa ở đây sẽ không sống thoải mái nổi, thậm chí là không sống nổi đâu.

Ngày hôm sau, khi tin nhị hoàng tử lại cố tình gây sự với Trang Lạc Yên đã lan truyền khắp hậu cung, Hoàng đế lại lật thẻ bài cung Hi Hòa, mọi người đều chờ xem thái độ của Hoàng đế trước chuyện này.

Nửa đêm đọc sách, người đẹp châm hương, loại sự tình này không có vấn đề gì với Trang Lạc Yên. Sau khi cùng Hoàng đế vui vẻ trên giường, Trang Lạc Yên lười

nhắc nằm dài, để mặc móng vuốt của Hoàng đế nhẹ nhàng xoa bóp bên hông mình: "Hoàng thượng, sang bên phải một chút, chỗ đó đau lắm."

Phong Cẩn rất nghe lời dời tay sang phải, nhẹ nhẹ xoa bóp cho Trang Lạc Yên, nhưng mới được vài cái, bàn tay lại di chuyển đến chỗ không nên sờ.

"Hoàng thượng, chỗ đó thiếp không có vấn đề gì mà." Trang Lạc Yên cong mắt nhìn Hoàng đế, đè lại bàn tay hư hỏng, vươn một ngón nhẹ nhàng chạm vào môi đối

phương, ánh mắt đong đưa lưu luyến, "Hoàng thượng, tay người không ngoan nhé."

"Trẫm không chỉ có tay không ngoan..." Phong Cần cầm bàn tay không chịu yên bên môi mình, đặt vào miệng cắn khế một cái.

Chăn êm đệm ấm, ngày lành cảnh đẹp, không làm chuyện vui của nhân sinh, chẳng phải lãng phí lắm ư?

Kết thúc lần vận động tiêu hao năng lượng lần thứ hai, Trang Lạc Yên nằm ghé bên ngực Hoàng đế, nghe tiếng tim đập đều đặn, cố

chống mắt xua đuổi cơn buồn ngủ đang đột kích.

"Trầm nghe nói mấy ngày trước nhị hoàng tử vô lễ với nàng?" Trong màn đêm mờ ảo, Phong Cấn chỉ thấy được những đường nét viền ngoài của đối phương, không thấy rõ cảm xúc trên gương mặt.

"Hoàng thượng sao lại biết ạ? Nhị hoàng tử vẫn còn là một đứa trẻ, ta chấp nhận với cậu ấy làm gì."

Nghe giọng điệu ngái ngủ mơ hồ của đối phương, thậm chí quên cả thân phận xưng "ta", có lẽ nàng ấy đã buồn ngủ lắm rồi, Phong Cấn vỗ

nhẹ lên lưng nàng, nói tiếp: "Nay nàng đã là hiền dung, thân phận mẹ đẻ của nó còn thấp hơn nàng, nếu vô lễ với nàng thì vẫn phải chịu phạt, nàng nói xem nên phạt thế nào?"

"Phạt gì chứ, nếu con... chúng ta..." Âm thanh vắng ra càng lúc càng mơ hồ, cuối cùng tắt hẳn, người nói đã ngủ mất rồi.

Phong Cẩn kéo người ấy vào lòng gần thêm chút nữa, tay vẫn vỗ nhẹ lên lưng đối phương, trong đêm đen, ánh mắt càng trở nên thâm thúy.

Người trong hậu cung muốn xem kịch vui lại bị thất vọng lần thứ hai, sau khi Chiêu hiền dung thị tẩm, Hoàng thượng không trách cứ nhị hoàng tử, mà ân sủng dành cho Chiêu hiền dung cũng không thấy có gì thay đổi, khiến cho những người muốn nhân cơ hội này ra tay một phen lại phải ngò vặc không thôi.

Không lâu sau đó là sinh nhật Thục quý phi, hậu cung tất nhiên lại được một ngày náo nhiệt.

Hoàng hậu ngồi trong đình Linh Khê, nhìn đàn cá chép gấm bơi qua

bơi lại trong hồ, vung tay rải thức ăn cho cá, tâm tình rất dễ chịu, nhìn đàn cá chen chúc đớp mồi, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhàng: "Sau sinh nhật Thục quý phi không lâu là đến sinh nhật Chiêu hiền dung, không biết Hoàng thượng sẽ ban thưởng Chiêu hiền dung những gì đây."

Hòa Ngọc bưng đĩa đựng thức ăn cho cá đứng một bên, nghe Hoàng hậu nói vậy bèn đáp: "Sinh nhật lần này của Thục quý phi tuy không long trọng như năm ngoái nhưng cũng rất đông vui, Hoàng thượng yêu thích Chiêu hiền dung như vậy, sinh nhật nàng ấy có lẽ sẽ

không quá mức quạnh quẽ đâu ạ."

"Năm ngoái Hoàng thượng tấn phân vị cho Chiêu hiền dung ở sinh nhật nàng ta, không biết năm nay..." Hoàng hậu không nói hết câu, nay số phi tần ở phân vị "phi" trở lên còn rất ít, Hoàng thượng vẫn không hề đả động đến việc này, song nhìn vào sủng ái của Hoàng thượng dành cho Chiêu hiền dung, có lẽ rất nhanh nàng ta sẽ lại được thăng phân vị.

Hoàng hậu đang cùng Hòa Ngọc trò chuyện, bỗng thấy một tên thái giám vội vã chạy tới.

"Có chuyện gì xảy ra?" Hoàng hậu phúi đám thức ăn cá trên tay xuống, quay đầu nhìn tên thái giám.

Thái giám hành lễ xong, vội nói: "Bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng vừa mới tới cung Cảnh Ương truyền khẩu dụ, nói nhị hoàng tử ngôn hành ngang ngược không có khuôn phép, muốn đưa nhị hoàng tử ra hành cung ở ngoại thành để giáo dưỡng, bảo Hoàng hậu nương nương người bố trí người phục vụ, giáo tập và sư phó cho nhị hoàng tử ạ."

Hoàng thượng muốn đuổi nhị

hoàng tử ra khỏi hoàng cung?

Một hoàng tử bị đuổi khỏi hoàng cung lại bị đổi sư phụ, sau này liệu còn tương lai gì?

"Người biết nguyên nhân vì sao không?" Nàng thân làm người đứng đầu hậu cung, nhị hoàng tử là hoàng tử, Hoàng thượng làm như vậy, theo lý, nàng nên tới khuyên can vài câu nhưng trước khi biết rõ sự tình, nàng vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ thì hơn.

"Nô tài nghe nói là do nhị hoàng tử vô lễ trước ngự giá, khiến cho Hoàng thượng giận dữ" Tiểu thái

giám lau mồ hôi trên trán, tiếp tục, "Nô tài còn nghe nói, lúc ấy còn có vài vị quý chủ tử ở đó, Tương quý tần không cẩn thận nhắc tới hồ sen cạnh cung Hi Hòa, nhị hoàng tử liền làm ầm lên."

"Lúc đó Chiêu hiền dung có mặt không?" Hoàng hậu suy nghĩ một chút, hỏi tiếp.

"Lúc đó Hoàng thượng và mấy vị quý chủ tử chỉ tình cờ gặp, Chiêu hiền dung nương nương không có mặt ạ."

Tương thị không qua lại nhiều với Trang Lạc Yên, việc này có lẽ là

trùng hợp, hành vi của nhị hoàng tử như vậy, khó trách Hoàng thượng không thích.

"Nếu đã vậy, các người đi thu xếp cẩn thận đi." Hoàng hậu tiện thể phân phó một câu, đứng dậy đi về phía cung Kiền Chính.

"Hiền quý phi thật có bản lĩnh, trong một thời gian ngắn đã khiến một hoàng tử cũng coi như có chút đầu óc biến thành một kẻ vô dụng chỉ biết hành động nóng nảy ngốc nghếch như vậy," Hoàng hậu vịn tay Hòa Ngọc, cảm khái nói, "Ngay đến bốn cung cũng phải bội phục nàng

ta."

Hòa Ngọc quan sát sắc mặt Hoàng hậu một lát mới nói: "Chắc là vì ngày xưa có Hồ lương nghi dạy bảo, nhị hoàng tử mới biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, nay Hồ thị bị phế, bản tính của nhị hoàng tử liền lộ ra."

"Có thể khiến cho bản tính của một người lộ ra nhanh như vậy, cũng là bản lĩnh." Hoàng hậu cười cười, tiếp tục bước đi.

Trong cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nghe được chuyện về nhị

hoàng tử, mỉm cười nói: "Thật là đáng tiếc."

Thính Trúc thay bó hoa trong bình ngọc, nói: "Tính tình nhị hoàng tử có hơi nóng nảy, hi vọng cuộc sống ở hành cung sẽ giúp tính tình hoàng tử ôn hòa hơn."

"Tấm lòng thương con của Hoàng thượng, có lẽ nhị hoàng tử hiểu được." Trang Lạc Yên chỉ cười cười, nhắc bút phác họa một bức tranh.

Trên bức tranh là một nhóc con mũm mĩm ôm con cá chép đỏ, mặt tròn xoe, mặc cái yếm hồng hồng,

thoạt nhìn ngây thơ và đáng yêu vô cùng.

Nhóc "đầu gấu" à, đừng tưởng ý mình tuổi nhỏ thì ta sẽ không dạy cho nhóc một bài học nhé!

Vẽ nét cuối cùng cho bức tranh, nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên càng thêm xán lạn.

***

Thẻ bài đại biểu cho thân phận của Trang Lạc Yên từ chất liệu gỗ đã sớm được thay bằng chất liệu bạch ngọc, chất liệu thay đổi cũng là lúc địa vị ở trong cung của nàng

thăng lên.

Ông thái giám già phụ trách làm thẻ bài của điện Trung Tĩnh nhận miếng thủy bạch ngọc cấp trên chuyển cho, vuốt ve mặt ngọc nhẩn nhụi, cảm khái: "Trong thời gian ngắn như vậy đã đổi từ cẩm thạch lên thủy bạch ngọc, vị này quả thật được sủng ái đứng đầu hậu cung rồi?"

"Thủy bạch ngọc, đây chẳng phải chất liệu dành cho phân vị chiêu dung trở lên sao ạ?" Đồ đệ của ông lão hơi kinh ngạc, "Chẳng lẽ hậu cung lại có vị nương nương nào sắp

được tấn phong lên phi ạ?"

"Ngoại trừ vị kia, còn ai có bản lĩnh này?" Ông thái giám già hắt cằm về một hướng, thấy cậu đồ đệ còn muốn hỏi nữa, bèn sầm mặt mắng, "Tò mò mấy thứ này làm gì, không mau làm việc đi."

"Mấy ngày nay, bốn cung cứ cảm thấy, hậu cung càng ngày càng vắng vẻ." Thục quý phi ngồi tựa bên tay vịn hành lang màu son, thờ ơ nhìn khu vườn nhuộm đậm sắc thu, "Không biết người trong hậu cung thay đổi hay lòng bốn cung thay đổi nữa."

"Sao tử tử lại đột nhiên cảm khái mấy thứ này?" Tô tu nghi bóc quả long nhãn, cũng không để ý lắm, "Theo ta thấy, là người trong cung ít đi đây, chỉ vì người nào đó, hậu cung này càng lúc càng ngọt ngào rối loạn."

Tô tu nghi vừa nói đến đây, chợt nghe phía sau vang lên một thanh âm êm tai.

"Tần thiếp ra mắt Thục quý phi nương nương, ra mắt Tô tu nghi."

"Ái chà, chẳng phải Thiển uyển nghi của Sướng Thiên lâu đó ư?" Tô

tu nghi ném quả nhãn đang bóc dở qua một bên, thò tay vào chậu nước cung nữ mới dâng, vừa rửa tay vừa nói, "Mấy hôm trước còn thấy mẩn đỏ trên mặt nàng trông thật đáng sợ, lúc này đã trở lại dáng vẻ như đóa hoa mới hé, xem ra nàng khôi phục tốt lắm nhỉ?"

"Đa tạ nương nương quan tâm, các thái y của Thái y viện quả có y thuật thần tiên, tần thiếp đã không sao, huống chi ngày mai là sinh nhật Chiêu hiền dung nương nương, sao tần thiếp có thể vắng mặt được ạ?"

"Nói như vậy, sinh nhật Thục quý phi thì nàng có thể vắng mặt à?" Tô tu nghi hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dáng mờ mịt như không hiểu của Thiển uyển nghi, quay ngoắt đi cất cao giọng, "Phải chăng, trong lòng nàng, Thục quý phi nhường nhường không tôn quý bằng Chiêu hiền dung?"

"Thôi được rồi, đều là tử muội hầu hạ Hoàng thượng có cái gì tôn quý hay không tôn quý?" Thục quý phi liếc nhìn Thiển uyển nghi đang muốn biện giải, "Thiển uyển nghi không đến sinh nhật bốn cung, chắc là vì thân mình còn chưa khỏe,

hôm nay đã bình phục, tất nhiên nên tới chúc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung."

"Nương nương minh giám," Thiến uyển nghi cúi người thi lễ với Thục quý phi, "Tần thiếp tuyệt không có ý mạo phạm nương nương ạ."

Thục quý phi tỉ mỉ nhìn Thiến uyển nghi một lượt môi nở nụ cười dịu dàng: "Được rồi, bản cung biết, nàng đi xuống đi."

Nhìn Thiến uyển nghi đi xa dần, Tô tu nghi không cam lòng hỏi: "Tỉ tỉ, sao tỉ lại để nàng ta đi?"

"Không để nàng ta đi, chẳng lẽ bốn cung lại phạt nàng ta?" Nụ cười trên môi Thục quý phi thoát cái đã biến mất, "Chưa nói nay nàng ta cũng chiếm được vài phần tình cảm của Hoàng thượng, chỉ nói bốn cung lấy lý do gì phạt nàng ta đây, bởi vì nàng ta muốn đi dự tiệc mừng sinh nhật Trang Lạc Yên?"

Không đợi Tô tu nghi mở miệng, Thục quý phi cười lạnh một tiếng: "Muội cho là Trang Lạc Yên nay vẫn còn là Trang Lạc Yên năm xưa, thử nhìn xem thái độ của Hoàng hậu và Hiền quý phi đối với nàng ta ra sao, muội sẽ hiểu ngay trong lòng

Hoàng thượng, nàng ta chiếm vị trí nào."

"Nhưng tỉ tỉ là người được sủng ái nhất hậu cung, cần gì phải nhường nàng ta?" Tô tu nghi vẫn không chịu cam tâm, "Trang Lạc Yên đã là cái gì."

"Được sủng ái nhất?" Ánh mắt Thục quý phi thoáng sẫm lại, rồi nhanh chóng cười nhạt một tiếng, "Có lẽ vậy."

Chỉ có nàng biết, giờ đây Hoàng thượng đối với nàng đã không còn như xưa.

Hai người ngồi chưa được bao lâu, lại thấy một đoàn người từ xa đi về phía này, đợi đến gần mới phát hiện, đó chính là đối tượng họ vừa nhắc đến, Chiêu hiền dung.

Chào hỏi nhau xong, Trang Lạc Yên ngồi xuống bên tay phải Thục quý phi, nhìn những cây cột màu son trên hành lang uốn khúc, mỉm cười im lặng.

"Ngày mai là sinh nhật Chiêu hiền dung rồi, sao vẫn còn thời gian đi dạo?" Thục quý phi lười biếng liếc mắt nhìn Trang Lạc Yên một cái, đối phương mặc váy dài bằng

tơ mềm thêu hoa văn chim, màu sắc không rực rỡ, kiểu dáng không nổi bật nhưng vẫn cho người nhìn một cảm giác tinh tế.

"Tuy là sinh nhật tần thiếp nhưng bởi có Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương quan tâm, tần thiếp chỉ là một người rảnh rỗi thôi ạ." Trang Lạc Yên lộ một nụ cười thật lòng, "Hoàng hậu nương nương còn nói, gần đây sức khỏe tần thiếp kém đi, phải chăm chỉ ra ngoài đi dạo mới tốt."

Trước đêm sinh nhật nói sức khỏe đối phương kém, cần chịu khó

ra ngoài đi lại, Hoàng hậu thật đúng là quan tâm đến các phi tần hậu cung, chẳng kiêu nể gì.

Thục quý phi nhìn Trang Lạc Yên vẫn cười ngây thơ, thâm nghĩ, lẽ nào Hoàng thượng thích chính là nét ngây ngô không hiểu sự đời của nàng ta?

Trang Lạc Yên làm như không thấy ánh mắt quan sát của Thục quý phi, giữ nụ cười ôn hòa trên môi.

Tô tu nghi nhìn bộ dáng này của nàng, ánh mắt biến đổi liên tục, song lần này không dám cố tình nói ra những lời khiến đối phương khó

chịu, đúng là hiếm thấy nàng ta chịu nhẫn nhịn như lúc này.

"Hoàng thượng giá lâm."

Trang Lạc Yên đứng lên, thấy Hoàng đế đã thay bộ long bào lên triều, mặc một bộ áo bào thêu tường long bằng chỉ vàng xứ Thục, đầu đội kim quan chạm cừ long hàm châu, trông đã bớt khí thế vương giả so với lúc mặc long bào.

Ba người hành lễ, Hoàng đế tiến đến đỡ Thục quý phi và Trang Lạc Yên lên: "Ba vị ái phi sao lại tự một chỗ thế này, trăm ít khi thấy các nàng ngồi cùng nhau."

"Hoàng thượng bận rộn chính vụ, đâu cần quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt này ạ." Thục quý phi tiếp nhận tách trà cung nữ dâng lên, tự đưa tới tay Hoàng đế, "Không ngờ lại được gặp Hoàng thượng ở đây."

Hoàng đế uống một ngụm trà rồi đặt tách sang một bên: "Ái phi nói như thế trăm cả ngày chỉ biết vùi đầu vào chính vụ vậy."

"Hoàng thượng trăm công nghìn việc, đây là phúc của thiên hạ lê dân." Thục quý phi cười tiếp lời.

Trang Lạc Yên lẳng lẳng ngồi

nhìn Hoàng đế và Thục quý phi qua lại nói chuyện, nàng tinh tế phát hiện, vị Thục quý phi này hình như có chút tình cảm thật lòng với Hoàng đế.

Một người thông tuệ như Thục quý phi lại có tâm tư như thế, đúng là khiến nàng bất ngờ.

Phải chăng, hễ là phụ nữ, sống chung một thời gian dài sẽ khó tránh khỏi rung động với một người?

Chỉ là, đàn ông lại hoàn toàn tương phản với phụ nữ, thời gian sẽ khiến một người từ có tình cảm

dần chuyển thành trà cũ chẳng còn mùi vị, chỉ muốn lập tức đổi trà mới.

“Ái phi đang suy nghĩ gì mà trầm ngâm thế?”

Trang Lạc Yên nghe được Hoàng đế hỏi, ngẩng đầu cười với hắn: "Tần thiếp chỉ đang nghĩ đến lá trà thôi ạ."

"Mấy hôm trước điện Trung Tĩnh có nhập trà mới, nếu nàng thích thì cho người tới lấy là được." Phong Cận bật cười, "Trẫm đoán nàng không phải đang nghĩ đến những thứ này."

"Hoàng thượng đã nói không phải, tần thiếp tất nhiên sẽ nói không phải rồi ạ," Trang Lạc Yên hơi nghiêng đầu, như là trong lúc không tự chủ đã để lộ sự hèn dỗi và thân mật, "Dù gì Hoàng thượng chính là tất cả của thiếp, nói thế nào cũng đúng."

Phong Cẩn đứng dậy, đi tới bên cạnh Trang Lạc Yên, ngồi xuống, cầm lấy tay nàng: "Lời này trăm thấy rất dễ nghe."

Trang Lạc Yên lại ngẩng lên, cùng Hoàng đế bốn mắt nhìn nhau, trong mắt đối phương tràn đầy ý

cười, trong mắt nàng cũng nhuộm màu vui vẻ.

Chỉ là, ai biết được thật giả?

Thục quý phi nhìn bàn tay hai người nắm chặt lấy nhau, gương mặt vẫn tươi cười mà sao lại cảm thấy lạnh lẽo đến thế?

Tối đó, khi mọi người còn tưởng Hoàng đế tình cờ gặp Thục quý phi và Chiêu hiền dung ở ngự hoa viên sẽ tới cung An Thanh thì có tin truyền ra, Hoàng thượng tới cung Hi Hòa của Chiêu hiền dung.

***

Thục quý phi nhiều năm nổi bật nhất cung hôm nay lần đầu tiên trở thành đối tượng chê cười của phi tần, ai cũng thế thôi, thấy đối thủ được sủng ái nhiều năm luôn đứng trên đầu mình đột nhiên chẳng còn cao xa như vậy thì đều không nhịn được mà bộc lộ ghen ghét trong lòng ra mặt.

“Từ sau lần bị Hồ lương nghi đánh trọng thương, địa vị của Chiêu hiền dung trong lòng Hoàng thượng hình như ngày càng nặng hơn,” Hiền quý phi cảm khái, “Hậu cung thiếu một Hồ thị được sủng ái lại thêm một Trang thị lọt vào mắt

Hoàng thượng, điều này có gì khác biệt đối với một người chỉ có thể dựa vào thâm niên ở trong cung sống mòn mỏi từng ngày như bốn cung đâu?" Nàng nhìn dung nhan trong gương, tuy đường nét vẫn như xưa nhưng rốt cuộc vẫn không thể tươi trẻ như những phi tần mới vào cung.

"Nương nương đâu phải chỉ dựa vào thâm niên, nô tì thấy Hoàng thượng rất tín nhiệm người, nếu không, sao Hoàng thượng lại giao tất cả các hoàng tử cho người nuôi dạy?" Cung nữ đang hầu hạ cài trâm hoa cho Hiền quý phi bèn nói,

“Các chủ tử khác trong cung đâu có được vinh dự này.”

Hiền quý phi nghe nói thế, cười cười, hiển nhiên những lời này rất hợp ý nàng, bèn vui vẻ thưởng cho cung nữ kia rồi đứng lên sửa bộ diêu trên tóc. Nữ tử ở trong hậu cung sớm muộn đều sẽ có ngày già đi, có một đứa con bên mình mới là chỗ dựa sau cùng,

“Đi thôi, tối nay có tiệc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung, ngay cả Hoàng thượng cũng tới, bốn cung cũng không thể đến trễ.” Hiền quý phi tủm tỉm cười nói, “Chiêu hiền

dung muối muối là người rộng lượng, nhưng bốn cung cũng không nên bê trễ mới phải."

Là nhân vật chính của buổi tiệc, Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ trang điểm lộng lẫy một phen, váy áo diễm lệ, trâm vàng túi thơm, mỗi vật đều do điện Trung Tỉnh tuyển chọn tỉ mỉ, từng món đều có hoa văn cát tường, đủ thấy người của điện Trung Tỉnh lần này dốc bao nhiêu tinh lực.

Tỉ mỉ vẽ mày, Trang Lạc Yên không cố ý để mình nhạt nhòa đêm nay, nữ tử lúc còn trẻ có thể diễm

trang lộng lẫy thì cứ làm, đợi đến tuổi có tô son trát phấn nhiều cũng không được như những nữ tử trẻ tuổi thì mới dùng đến chiêu chững chạc đoan nghiêm, nếu còn trẻ đã chững chạc đoan nghiêm, đến lúc có tuổi muốn thành nặng nề u ám hay sao?

Đặt bút kẻ mày xuống, nhìn lại cặp lông mày được tô vẽ rất duyên dáng, Trang Lạc Yên hài lòng gật đầu, đứng dậy đến trước tấm gương lớn soi toàn thân, sau đó mới đưa tay cho Thính Trúc: "Đi thôi."

Ra khỏi cung Hi Hòa, đi qua hành lang cửu khúc, cắt ngang Mai Hương Lạc Tuyết viên, lại qua một cung đạo màu son khá dài, thấy cung nữ thái giám ven đường hành lễ tránh đường cho mình, Trang Lạc Yên bình thản ngồi trên kiệu, đến tận khi kiệu dừng trước cửa cung Cảnh Ương.

Hòa Ngọc đang đợi ở cửa, thấy Trang Lạc Yên đi tới bèn tươi cười tiến lại gần, hành lễ với nàng: "Chiêu hiền dung nương nương đã tới, Hoàng hậu nương nương đang chờ người, mời theo nô tì vào."

"Làm phiền Hòa Ngọc cô cô rồi."
Trang Lạc Yên cười cười với Hòa Ngọc, cùng bước qua bậc cửa, những cung nữ thái giám phía sau vội đi theo.

Cách đó không xa, đoàn người Thục quý phi và Nhu phi vừa tới, nhìn thấy cảnh vừa rồi, Nhu phi cười nửa miệng: "Hoàng hậu nương nương thật là từ ái."

Thục quý phi lạnh lùng liếc nhìn Nhu phi, nhếch miệng không nói gì.

Nhu phi dờ mắt, nàng không muốn nhìn cái vẻ "đã biết trước"

của Thục quý phi, như thế nàng ta đã nhìn thấu bản chất của mọi người trong cung này rồi vậy. Nếu thật sự lợi hại như vậy, vì sao vẫn chỉ là sủng phi mà không thể đoạt được độc sủng của Hoàng đế? Ngay cả Trang Lạc Yên tiến cung muộn hơn cũng đã vượt mặt nàng ta, nhận được đãi ngộ đặc thù của Hoàng hậu, sinh nhật năm nay Thục quý phi đâu có được đại cung nữ thân cận của Hoàng hậu là Hòa Ngọc đón ở cửa đầu.

Phòng trong, Trang Lạc Yên hành lễ với Hoàng hậu xong, Hoàng hậu liền tự tay đeo cho nàng một

chiếc vòng tay bằng ngọc Dương chi^(*), các phi tần khác cũng tới nói lời chúc mừng.

(*) Ngọc Dương chi: Một loại ngọc thượng phẩm màu trắng mờ (màu mỡ dê).

Vừa mới ngồi xuống, lại thấy Thục quý phi và Nhu phi cùng đi vào, mọi người trong phòng đều sững sờ, hai vị này không thường xuyên qua lại, sao hôm nay lại đến cùng nhau nhỉ?

Mà vị Tô tu nghi thường theo đuôi Thục quý phi không thấy đâu?

Lại một phen chào hỏi lẫn nhau,

lần thứ hai ngồi xuống, Hoàng hậu nói: "Hoàng thượng còn vài tấu chương cần xem xét, trước đã sai người tới báo, nói yến tiệc cứ bắt đầu đúng giờ, vậy chúng ta không cần đợi, lúc này khai yến thôi."

Hoàng hậu đã lên tiếng, ai dám phản đối. Sân trong của cung Cảnh Ương không nhỏ, xếp bàn cho các phi tần lại thêm một sân khấu bé vẫn không thấy chật chội.

Màn đầu tiên là "Ma Cô hiến thọ", Trang Lạc Yên tươi cười xem xong, chỉ tùy tiện chọn vài khúc mang ngụ ý điềm lành, rồi mời

Hoàng hậu và các phi tần chọn.

"Lúc còn nhỏ, bốn cung thích nhất là xem những vở diễn náo nhiệt, luôn cảm thấy càng náo nhiệt càng thú vị, nay thì ngược lại, chỉ yêu những vở hí kịch nhẹ nhàng chút." Hoàng hậu thả xiên bạc trong tay xuống, miếng lê tiến cống lẻ loi rơi vào trong đĩa.

"Mấy năm nay tần thiếp cũng thích những thứ an tĩnh," Hiền quý phi cười cười tiếp lời, "Những thứ náo nhiệt ồn ào, chắc là mấy vị muội muội trẻ tuổi mới thích."

Nếu như bình thường, Trang Lạc

Yên sẽ không tiếp loại chuyện này, nhưng giờ là yến tiệc sinh nhật của nàng, nàng không thể không lên tiếng: "Hoàng hậu nương nương và Hiền quý phi nương nương giỏi hơn tần thiếp nhiều, tần thiếp từ nhỏ đã không hiểu mấy thứ như hí kịch này, tính tình tần thiếp nóng nảy, không nghe được những điều chậm rãi, chỉ muốn một lúc nghe xong toàn bộ câu chuyện thôi."

"Tính tình Chiêu hiền dung thẳng thắn, không thích nghe hí cũng là chuyện thường tình." Nhu phi cầm xiên bạc vào một quả vải đã lột vỏ bỏ hạt, "Nhưng mặc dù

không thích nghe thì vẫn hiểu được mới phải chứ?"

Trang Lạc Yên cười cười, nghiêng mắt nhìn Nhu phi: "Nhu phi nương nương đánh giá cao tần thiếp rồi, tần thiếp còn thua xa nương nương."

Những người có mặt ở đây ai chẳng biết, Nhu phi từng nhiều lần gây khó dễ cho Chiêu hiền dung, lúc này hai người đối đáp nhau đầy ẩn ý, tất nhiên không ai ngốc nghếch xen miệng.

"Ái phi thua ai?"

Một giọng nam trầm từ ngoài truyền vào, những người mãi xem trò vui đều đứng lên hành lễ.

Phong Cẩn bước đến đỡ Hoàng hậu đứng dậy, sau đó lại nâng Trang Lạc Yên đứng phía sau Hoàng hậu lên, mới mở miệng nói: "Hôm nay là tiệc mừng sinh nhật Chiêu hiền dung, mọi người không cần đa lễ, tất cả ngồi xuống đi."

"Từ trước trẫm đã biết nàng không thích nghe hí kịch, vậy nên có sai người chuẩn bị mấy trò xiếc vui." Phong Cẩn phát tay, các đào kép trên sân khấu đều lui xuống,

sau lại thấy có mấy nghệ nhân diễn xiếc đi lên.

“Đa tạ Hoàng thượng.” Trang Lạc Yên mỉm cười như đang cố gắng đè nén hạnh phúc trong lòng, quỳ gối định hành lễ với Hoàng đế, bị đối phương kéo dậy, cầm lấy hai tay.

“Hôm nay là sinh nhật nàng, sao cứ quỳ tới quỳ lui như thế.” Kéo Trang Lạc Yên ngồi xuống ghế dưới bên phải mình, Phong Cần nhìn sang Hoàng hậu đang ngồi bên trái. “Vừa rồi trẫm nghe Chiêu hiền dung nói mình thua xa Nhu phi, có

chuyện gì vậy?"

"Chỉ là hai muội muội khiêm nhường với nhau thôi ạ." Hoàng hậu liếc nhìn Nhu phi và Trang Lạc Yên, cười nói "Xưa nay Chiêu hiền dung luôn khiêm tốn, Hoàng thượng cũng biết đấy."

Khiêm tốn?

Phong Căn nhớ đến những lần Trang Lạc Yên cố nghĩ cách để được mình khen đôi câu, đột nhiên cảm thấy may mắn, may mà cái kiểu không biết xấu hổ không biết sĩ diện của nàng ấy chỉ bộc lộ trước mặt mình, nếu không các phi tần

khác sẽ rất kinh ngạc, vì sao hẳn lại sủng ái Chiêu hiền dung? Loại chuyện mất mặt này, đối với một Đế vương mà nói, không lộ ra thì tốt hơn.

"Hoàng hậu nói có lý, Chiêu hiền dung và Nhu phi tất nhiên giống nhau." Phong Cần cười cười, thoáng liếc nhìn gương mặt đã hơi cứng lại vì xấu hổ của Trang Lạc Yên, vui vẻ nói, "Sao chỉ mới bày hoa quả, những thứ khác đâu?"

"Thiếp đã định cho trình đồ ăn nhưng Chiêu hiền dung nói muốn chờ thêm một lát, thiếp liền bảo

người bên Thượng Thực cục đợi thêm." Hoàng hậu cười giải thích, "Hoàng thượng tới không muộn lắm, bây giờ cho dâng đồ ăn cũng vừa lúc." Nói xong liền quay sang gọi người cho dâng đồ ăn.

Từng món ăn tinh xảo được bày lên bàn, Phong Cận rất vui vẻ uống vài chén rượu rồi chỉ nâng chén nhìn các phi tần ngồi trong sân.

Nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống người Trang Lạc Yên, thấy nàng đang cúi đầu ăn canh, chợt nhớ tới buổi tối hôm trước, nửa đêm Trang Lạc Yên bỗng

dung giật mình kêu lên trong mơ: "Hoàng thượng..." đầy sợ hãi, nước mắt chảy dài.

Hắn chưa từng tận mắt thấy phi tần khác gặp ác mộng, mà các phi tần khác khi ngủ cùng hắn đều nằm rất nghiêm chỉnh, thậm chí cả đêm đều không dám động đậy, không như vị Chiêu hiền dung này, luôn luôn lén lút kéo tay hay sờ sờ vành tai hắn.

Nàng vẫn cho rằng lúc ấy hắn đang ngủ, vậy nên đến nay hắn cũng giả như mình ngủ say.

Có điều, một đêm trước, tâm

tình sợ hãi kinh hoàng của nàng khi la lên "Hoàng thượng..." trong cơn mơ vẫn để lại chút vết tích trong lòng hắn.

Sáng hôm qua tỉnh dậy, nàng không nhớ rõ chuyện trong mơ, nhưng hắn lại ghi thật sâu trong lòng.

Có phải vì chưa một phi tần nào thất thố như thế trước hắn?

Như vừa nhớ tới điều gì, Phong Cận nhìn sang Hoàng hậu: "Vừa rồi Chiêu hiền dung nói thua Nhu phi, trẫm không hiểu nàng ấy có chỗ nào không bằng?"

Mọi người nghe nói thế, đều nhìn về phía Chiêu hiền dung và Nhu phi, ngay cả Nhu phi cũng bất giác quay sang nhìn Trang Lạc Yên.

Hoàng hậu thoáng thót mình, nàng và Hoàng đế là vợ chồng đã nhiều năm, một số thói quen của người nàng nắm rất rõ, những lời này không phải tiện miệng nói ra, song nàng không thể không tiếp lời: "Chẳng hay Hoàng thượng thấy có chỗ nào không bằng ạ?"

"Nhu phi đã ở phân vị phi, Chiêu hiền dung chỉ là một hiền dung, phân vị hơi kém chút." Phong Cẩn

đặt chén xuống, nói như thể đó chẳng phải chuyện gì lớn, "Nếu trăm đã nói hai nàng như nhau, vậy thì cũng để Chiêu hiền dung tấn lên phân vị phi đi, phi tần ở phân vị phi còn hơi ít."

Không phải phân vị phi còn thiếu người mà là còn thiếu Trang thị thì có!

Hoàng hậu cười nhạt trong lòng, nét tươi tỉnh trên mặt vẫn không hề thay đổi, giọng thật bình tĩnh: "Hoàng thượng nói phải ạ."

Trang Lạc Yên hơi bất ngờ, Hoàng đế đơn giản nói một câu

bằng quơ liền thẳng cấp cho mình, sừng sốt một lát mới nhớ ra nên đứng dậy tạ ơn.

"Trẫm đã nói hôm nay là sinh nhật nàng, đừng hơi chút là quý như thế, trẫm đã sai Khâm Thiên giám chọn ngày lành, mừng Năm tháng sau sẽ cử hành lễ sắc phong." Phong Cẩn cười cười, chỉ vào đĩa lười vịt xào mật trước mặt, "Nàng thích món này, trẫm nhường phần mình cho nàng."

Sắc mặt Nhu phi thoáng biến đổi, Hoàng thượng làm vậy là có ý gì? Là muốn nói cho người trong

hậu cung biết, Trang Lạc Yên không thua kém nàng bất kỳ điểm gì ư? Sau ngày hôm nay, nàng còn mặt mũi nào nhìn người khác?

Đã khiến Khâm Thiêm giám chọn ngày, đâu phải tiện thể nhắc tới? Thục quý phi ngẩng đầu nhìn nụ cười trên mặt Hoàng đế, thất thần nghĩ, dù lúc đi vào có nghe được điều gì thì người vẫn sẽ tìm được cơ hội tấn chức cho Trang Lạc Yên thôi, phải không?

Nhẹ chớp mắt một cái, Thục quý phi bình tĩnh nhìn Trang Lạc Yên ăn đĩa lười vẹt được Hoàng đế ban

cho, ánh mắt dần lạnh xuống.

Năm ấy nàng có thể đoạt được sủng ái của Hoàng đế, thì đến hôm nay, cũng sẽ không dễ dàng dễ người khác cướp đi.

"Phải rồi, Thục quý phi, sao hôm nay không thấy Tô tu nghi đâu?" Hoàng hậu bất chợt hỏi.

"Bẩm Hoàng hậu nương nương, Tô tu nghi không được khỏe, sợ lây bệnh cho mọi người nên không tới ạ." Thục quý phi rũ mắt, để mình thoát nhìn thật nhu hòa lại nghe lời, "Huống chi hôm nay là ngày lành của Chiêu muội muội, Tô tu

nghe mang bệnh còn tới đây, chẳng phải điềm xấu sao?"

"Thực quý phi nương nương quá lo xa rồi." Trang Lạc Yên lấy khăn tay lau khóe miệng, ngẩng đầu nhìn Thực quý phi, hơi mỉm cười.

Thực quý phi ngẩng lên nhìn sang, cũng đáp lại Trang Lạc Yên một nụ cười dịu dàng.

Chương 24

Đến lúc này, chẳng còn mấy

người có tâm tư ăn uống trong bữa tiệc, Trang Lạc Yên có cảm giác toàn thân mình đều đã bị các phi tần dùng ánh mắt lảng tri. Vốn nàng cũng mong Hoàng đế sẽ thăng cấp cho mình nhưng không ngờ lại hào phóng đến thế, vung tay một cái liền ném một phân vị phi cho mình. Cử chỉ này của Hoàng đế khiến nàng cảm thấy nổi cực khổ diễn trò mấy ngày nay của bản thân đã được đền đáp.

“Thiếp vẫn luôn cảm thấy Chiêu phi xinh đẹp thông tuệ, trước đã nghĩ vị trí ‘hiền dung’ này quả thật không xứng với nàng ấy, nay Hoàng

thượng thăng phân vị cho Chiêu muội muội cũng là hợp tình hợp lý.” Như không hề phát hiện tâm tư của người khác, Hoàng hậu cười nói, “Bổn cung xin được chúc mừng Hoàng thượng và Chiêu phi muội muội trước.”

Trang Lạc Yên đứng dậy, hướng về phía Hoàng hậu quỳ gối, một vẻ khiêm nhường hiền lành: “Tần thiếp không dám.”

“Muội rất tốt, Hoàng thượng sung ái muội cũng là điều nên làm.” Hoàng hậu cười nói xong, lại thưởng vài thứ cho Trang Lạc Yên,

bảo là tặng phẩm.

Hành động lần này của Hoàng hậu, Phong Cần để vào mắt nhưng vẫn không có biểu hiện gì khác, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chén rượu, trầm mặc.

Cao Đức Trung đứng hầu bên cạnh chỉ giương mí mắt lên nhìn mấy vị chủ tử giây lát, lại cúi đầu. Là một thái giám hầu hạ lâu năm, tất nhiên ông biết một số hứng thú hay sở thích của Hoàng thượng, nay Chiêu phi được sủng ái là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, Hoàng hậu nương nương cũng là

người thông minh, biểu thị ra thái độ ủng hộ Hoàng đế, đây mới là lựa chọn tốt nhất.

Còn về chuyện sau lưng Hoàng hậu có làm gì không thì không phải điều một thái giám như ông nên nghĩ đến. Dầu gì, trong này ai được sủng cũng đâu có liên quan mấy đến ông, ông chỉ là một thái giám tổng quản của Hoàng thượng mà thôi.

Trang Lạc Yên nâng chén nhấp một ngụm nhỏ, trong chén là rượu hoa đào thượng hạng, vào đến miệng là hương thơm lan tỏa khắp

nơi, so với rượu thường thì hơi thiếu cảm giác cay nồng nhưng lại rất hợp với nữ giới.

“Chiêu phi thích loại rượu hoa đào này?” Giọng Thục quý phi vẫn dịu dàng, uyển chuyển như trước, trên mặt dường như luôn luôn là một vẻ nhu hòa.

Trong ấn tượng của Trang Lạc Yên, hình như nàng chưa từng thấy bất kỳ vẻ mặt nào khác của Thục quý phi. Thục quý phi trong trí nhớ ngoại trừ cười mỉm thì là cười nhẹ, từng lời nói từng cử chỉ đều mang một vẻ ưu nhã dịu dàng, giống như

bây giờ vậy.

“Mùi vị được, tần thiếp liền muốn uống thêm vài hớp.” Trang Lạc Yên mỉm cười đáp lời, quay đầu lại thấy ánh mắt Hoàng đế đã chuyển sang Thục quý phi.

“Trẫm nhớ là Thục quý phi cũng thích rượu hoa đào,” Phong Cận nhìn Thục quý phi, cười nói, “Bảo người bên Thượng Thục cục đưa vài bình tới chỗ nàng đi.”

“Đa tạ Hoàng thượng, Chiêu phi muội muội cũng thích, chỉ bằng cũng bảo Thượng Thục cục đưa tới một ít cho muội ấy.” Thục quý phi

nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nàng ấy thì không cần.” Hoàng đế bưng chén rượu lên, “Chiêu phi không được như nàng, xưa nay đều không biết tiết chế trong ẩm thực, đưa thứ tốt cho nàng ấy khác nào lãng phí.”

Thục quý phi nghe vậy, không nói thêm gì nữa, nụ cười trên mặt đã phai nhạt dần đi. Hoàng thượng nói thế, bề ngoài là hạ thấp Trang Lạc Yên, nhưng sao nàng không nghe ra ẩn ý giữ gìn cho nàng ta trong đó, Hoàng thượng sợ Trang Lạc Yên uống say hại thân mà thôi.

Nói lãng phí gì chứ, gấm Tô Châu do vùng Thục thêu, bảo thạch danh họa các loại, đưa đến cung Hi Hòa còn ít sao?

Rốt cuộc, Hoàng thượng bắt đầu sủng ái Trang Lạc Yên như thế từ khi nào? Là lúc Trang Lạc Yên bị trọng thương? Hay là còn sớm hơn nữa?

Nàng vẫn cho Trang Lạc Yên chỉ là một Yên quý tần hoặc là một Nhu phi chẳng đủ gây lo ngại thứ hai, nhưng đến hôm nay, nàng không thể không thừa nhận, người này đã đủ để ảnh hưởng địa vị của

mình trong cung.

Từ trước đến nay nàng luôn cẩn thận, vì sao lại bỏ sót một hiểm họa lớn như vậy?

Vì thường ngày Trang Lạc Yên biểu hiện quá mức vô hại? Nóng nảy, không biết ẩn nhẫn, thậm chí luôn rước phiền toái vào thân, không có mối liên hệ tốt với những người trong cung, đây chính là ẩn tượng mà Trang Lạc Yên đã tạo cho mọi người.

Nàng vẫn cho là Hoàng thượng không thích một người luôn có phiền toái, cũng không thích một

kẻ nông cạn, vì vậy cho dù Trang Lạc Yên có được sủng ái, nàng cũng cho rằng nữ tử gánh bao khuyết điểm này sẽ chẳng duy trì sủng ái ấy được lâu.

Thế nhưng, rốt cuộc là chỗ nào sai mất rồi? Hoàng thượng lại sủng ái Trang Lạc Yên lâu như vậy, thậm chí theo thời gian, phần sủng ái này càng trở nên nặng hơn.

Một bước sai, bước bước sai. Có lẽ ngay lúc ban đầu nàng không nên vì bận tâm quá nhiều thứ mà để Trang Lạc Yên lại.

“Hôm nay là sinh nhật của Chiêu

phi, Hoàng thượng tới cung Hi Hòa nghỉ chứ ạ?" Tiệc đã gần tàn, Hoàng hậu mở miệng một lần nữa, nàng nhìn lên bầu trời nở rộ pháo hoa, không hề tiếc lời tặng cho Trang Lạc Yên thêm vài phần tôn quý.

Phong Cận gật đầu, đứng lên nói: "Không còn sớm nữa, nên nghỉ ngơi đi thôi." Hắn bước tới bên cạnh Trang Lạc Yên, dắt tay nàng, "Ái phi, đi cùng trẫm."

Trang Lạc Yên nhìn bàn tay bị Hoàng đế nắm lấy, gương mặt hơi ửng lên, đứng dậy quay về phía

Hoàng hậu nghiêng người cúi chào rồi mới vùi đầu ngấm phiến đá dưới chân.

Phong Cẩn nhìn nàng như vậy, cười cười kéo người vào trong ngực, cứ thế đi ra từ cửa cung Cảnh Ưng.

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Các phi tần nhìn theo bóng Hoàng đế đi xa dần, người hâm mộ, người thì tê tái lòng.

Đến khi bóng dáng Hoàng đế đã khuất ngoài tầm nhìn, Hoàng hậu mới thẳng người, tươi cười trên gương mặt đã nhạt đi vài phần:

“Bốn cung mệt rồi, các muội cũng đi nghỉ thôi.” Nói xong, quay lưng bước đi trong tiếng cung tiền râm ran.

Hoàng hậu đi rồi, chư vị phi tần tốp năm tốp ba ra về, từng vui đêm nay thật là đặc sắc, Hoàng thượng có ý cất nhắc Chiêu phi, Hoàng hậu muốn mượn hơi Chiêu phi để chèn ép Thục quý phi. Các nàng còn nhớ, trong tiệc sinh nhật Thục quý phi mấy hôm trước, Hoàng hậu không hề nói vì là sinh nhật Thục quý phi mà Hoàng thượng nên nghỉ lại cung An Thanh.

“Thục quý phi nương nương, tần thiếp xin cáo từ trước.” Nhu phi tươi cười uyển chuyển thi lễ với Thục quý phi, lên kiệu bỏ đi.

Thục quý phi lạnh lùng nhìn Nhu phi đi mất, vịn tay Lăng Sa lên kiệu của mình, khóe miệng hơi cong lên, trong mắt lại là một mảnh hàn ý dày đặc.

Ngồi lắc lư trên kiệu, Trang Lạc Yên nhìn ngựa liền đi phía trước, mới rồi từ chối yêu cầu cùng lên ngựa liền của Hoàng đế, may mà Hoàng đế không tỏ ý bất mãn, nếu không lại phiền phức không đâu.

Cố tình dật ân ái sẽ chết rất nhanh, nàng không muốn tự chuốc phiền toái tại thời điểm này. Tốc độ tấn chức của nàng quá nhanh đã khiến nhiều người đỏ mắt, giờ còn dám ngồi chung ngự liễn với Hoàng đế, sợ rằng ngay cả Hoàng hậu và Thái hậu cũng sẽ không nhận được.

Dù sao, theo lý thuyết, trong hậu cung người duy nhất có thể ngồi chung với Hoàng đế là Hoàng hậu, những người khác, dù được sủng ái đến đâu cũng không có tư cách này. Vậy nên nghề làm sủng phi, muốn an ổn duy trì cũng không dễ đâu,

nàng đang dùng cả tính mạng mình để đánh cược cho “nghề nghiệp” này đây.

“Nương nương, đến rồi ạ.”
Thính Trúc nhỏ giọng nhắc nhở giúp Trang Lạc Yên hồi phục tinh thần, nàng vịn tay Thính Trúc xuống kiệu, nhìn Hoàng đế đứng cách đó không xa, chân bước nhanh vài bước, đi tới trước mặt hắn: “Hoàng thượng!”

Phong Cẩn nắm lấy một tay Trang Lạc Yên, dẫn nàng bước qua cổng chính cung Hi Hòa, không nhìn đến đám nô tài quỳ đầy đất, đi

thẳng vào phòng ngủ của Trang Lạc Yên, dưới ánh nến ấm áp, rút cây trâm cài trên tóc nàng. Mái tóc đen mượt mà đổ xuống, mang một hương vị mờ ám khó nói.

Cô gái trước mặt không phải là người xinh đẹp nhất hậu cung, cũng không phải tài hoa nhất, thậm chí ngay cả chút thông thấu nhân tâm cũng không làm được, nhưng cũng bởi đôi lúc nàng thẳng thắn, bộc trực, lại để cho hấn có đôi phần không an lòng; hay cũng có lẽ bởi một mối chân tình của nàng khiến hấn sinh vài phần quan tâm, tóm lại, giờ hấn đã quen với việc thỉnh

thoảng trong những lúc rảnh rỗi sẽ nghĩ làm thế nào để cuộc sống của nữ tử không phải xuất sắc nhất hậu cung kia dễ chịu hơn một chút. Hân hôn nhẹ lên mép tóc nàng: “Tối nay ái phi nhất định phải cùng trẫm thật vui vẻ đây.”

“Hoàng thượng tối nay cũng phải cùng thiếp nhé.” Trang Lạc Yên vươn tay ôm cổ Hoàng đế, ngẩng đầu, đong đưa ánh mắt, “Thiếp vẫn luôn là của người mà.”

Khi một người phụ nữ nói với một người đàn ông, tất cả của mình đều thuộc về anh ta, nếu người đàn

ông này không hề rung động chút nào thì nhất định anh ta có vấn đề rồi.

Phong Cẩn là một người đàn ông bình thường, vậy nên sau khi hắn nghe được câu này liền lập tức bế Trang Lạc yên lên, bước về phía chiếc giường đã trải sẵn chăn đệm.

Đêm dài dằng dặc, luôn có người không ngủ được. Trên dưới cung Hi Hòa hài lòng bao nhiêu thì người các cung khác khó ở bấy nhiêu.

Nhu phi gỡ trang sức trên người xuống, ngồi ở tháp quý phi, để cung

nữ bóp vai cho mình: “Hôm nay khó chịu nhất chắc là vị ở cung An Thanh kia rồi.”

Đại cung nữ hầu hạ của nàng đang cẩn thận chải tóc cho chủ tử, nghe vậy liền buột miệng nói: “Nương nương, vì sao hôm nay người lại đột nhiên bất hòa với Thục quý phi nương nương ạ?”

“Bốn cung có lúc nào hòa hợp với nàng ta?” Nhu phi cười khẩy một tiếng, “Đàn bà con gái trong cung này, ai mà chẳng thích giậu đồ bìm leo. Tô Nhụy Tử nàng ta có gan cả ngày bày ra vẻ cao quý hơn

người thì nên nghĩ đến sẽ có ngày ngã xuống chân người khác. Xưa nay bốn cung đã chẳng thêm gò bó tính tình mình, người khác nghĩ thế nào về bốn cung cũng chẳng quan trọng. Tại nơi này, phi tần làm tốt hay không tốt bốn phận không quan trọng, quan trọng là... Hoàng thượng sung ái hay không. Còn có sức lực đấu đá nhau, chỉ bằng nghĩ xem làm thế nào để cuộc sống của mình dễ chịu hơn một chút.”

“Nhưng nếu như...” Cung nữ nhận ra mình nói không ổn, vội ngậm miệng.

“Người muốn nói nếu như ta thất thế, tính tình như vậy sẽ chịu khổ?” Nhu phi cười trào phúng, “Nữ tử nơi này chẳng ai quan tâm trước khi thất sủng người là người thế nào, chỉ cần người được sủng ái thì chính là địch thủ rồi. Ngày nào đó người thất sủng, giậu đồ bìm leo là thú vui của bọn họ. Nếu đã vậy, còn cần gì phải diễn trò cho người khác xem.”

“Thôi, hầu hạ bốn cung đi nghỉ đi.” Nhu phi vẫy lui cung nữ đang bóp vai cho mình, thờ ơ nói, “Có thể sống thoải mái một ngày thì tốt một ngày, đời ngày sau nhan sắc

tiêu tụy, bốn cung có muốn kêu ngạo thì chỉ e ngay cả Hoàng thượng cũng không tha đâu.”

Chưa đến hai năm đã leo lên phân vị “phi”, danh tiếng của Chiêu phi không chỉ lừng lẫy khắp hậu cung mà ngay cả tiền triều cũng không thiếu quan viên đến lấy lòng Trang gia, chỉ tiếc người nhà họ Trang cái gì cũng không để ý, như thế vị sủng phi xuất thân từ nhà họ Trang tuyệt không có ảnh hưởng gì đến họ cả.

Song lúc này trên triều, hai nhà Tô – Trang đã mơ hồ đứng ở vị trí

đối lập nhau, Tô gia vốn muốn đối phó Trang gia, tiếc rằng thực lực quá yếu, người nhà họ Tô từng dâng tấu tố cáo trưởng tử nhà họ Trang nhưng Hoàng đế không hề có bất cứ ý định trách móc họ Trang, ngược lại còn tán thưởng Trang thị lang tuổi trẻ tài cao. Mà Tô gia, nếu không phải nhờ có một vị Thục quý phi được sủng ái trong cung, chỉ e giờ không thể đứng vững trong triều. Hiện nay danh tiếng con gái họ Trang gần như đã vượt qua Thục quý phi, người nhà họ Tô làm sao ngủ yên được?

Trang Lạc Yên đang ở trong cung

tất nhiên không rõ lắm những mưa gió trên triều, sinh nhật đã qua mấy ngày, chư vị phi tần trong hậu cung đều tặng không ít quà tới, nàng nhìn danh mục quà tặng do các cung đưa đến, ngáp dài một cái: “Dạo này bắt đầu chuyển lạnh rồi, bốn cung lại thêm ngủ ngày.”

Vân Tịch nâng một tách trà nóng đưa đến rồi đi tới đóng cửa sổ lại cho Trang Lạc Yên: “Lúc này nường nường đừng ngủ quá nhiều, nếu đầy giấc, ban đêm lại ngủ không ngon.”

Trang Lạc Yên uống một ngụm

trà, nghĩ nghĩ một chút, lên tiếng: “Bồn cung nghe nói Nhu phi và Thục quý phi không hợp nhau?”

Vân Tịch đáp: “Tính tình Nhu phi mạnh mẽ thẳng thắn, cũng từng kết oán với nhiều chủ tử khác, không hợp với Thục quý phi cũng chẳng phải chuyện gì lạ.” Nói đến đây, Vân Tịch hạ giọng, “Trong cung có nhiều chuyện dính dáng đến Nhu phi, nô tì nghĩ, chắc là có người nào đó muốn hãm hại Nhu phi, đợi nàng ta rơi đài đây.”

Nhớ năm xưa khi mình mới phục sủng, Nhu phi cũng từng gây

khó dễ cho mình, nhưng khi mình bị Lâm thị khi ấy còn là Viện phi phạt thì Nhu phi lại bảo vệ mình một lần. Có thể lúc ấy trong mắt Nhu phi, Viện phi trông càng ngứa mắt đáng ghét hơn mình. Vì vậy Nhu phi mới không hề do dự gây chuyện với Viện phi.

Một phi tần cứ thích gây thù chuốc oán như Nhu phi quả là hiện tượng lạ trong cung, song, mặc dù tính tình như vậy, nàng ấy vẫn ngồi vững trên phân vị “phi” này. mấy chuyện lần trước đều dính dáng đến Nhu phi, nàng lại vẫn bình yên vô sự, người như vậy nhất định

phải có điểm gì đó hấp dẫn Hoàng đế.

Nếu không phải tình hình không cho phép, Trang Lạc Yên thật muốn tán dương Nhu phi một tiếng “kỳ nữ của hậu cung”.

Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên bật cười khẽ, ngẩng đầu đã thấy Cao công công thái giám hầu cận của Hoàng đế đang được Thính Trúc dẫn tới.

***

“Bẩm Chiêu phi nương nương, Hoàng thượng sai nô tài đưa tới cho người vài thứ ạ.” Cao Đức

Trung hành lễ với Trang Lạc Yên, thấy Trang Lạc Yên ngồi trên ghế vể uể oải, liền tươi cười nói, “Nô tài xin thỉnh an người.”

“Cao công công không cần đa lễ như vậy,” Trang Lạc Yên sai Thính Trúc dọn đôn cho Cao Đức Trung, thấy ông ta từ chối không dám ngồi cũng không cố mời, chỉ nói, “Chẳng hay Hoàng thượng ban cho những gì?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng biết nương nương thích ăn cua, đúng dịp này điện Trung Tĩnh vừa nhận một đám cua biển tốt

nhất, liền sai nô tài đưa một ít tới cung của người, còn có một ít bút kẻ mây ngọc trai đá quý mới nhập cung, nếu nương nương thích món nào thì cứ giữ lại dùng, thứ gì không thích thì để nô tài đưa lại điện Trung Tĩnh.”

Trang Lạc Yên liếc nhìn đám cung nữ thái giám nâng đồ sau lưng Cao Đức Trung, nhin không được bèn cười nói: “Nhiều đồ như vậy, Hoàng thượng muốn ta chọn đến hoa mắt luôn hay sao?”

“Nương nương, của đã đưa vào phòng bếp rồi,” Thính Trúc nói,

“Vài thứ nguyên liệu nấu ăn khác cũng đã cất rồi đấy ạ.”

Trang Lạc Yên gật đầu, lại nhìn về phía Cao Đức Trung: “Hoàng thượng còn nói gì không?”

“Hoàng thượng còn nói, nếu nương nương có hứng thú thì lát nữa tới cung Kiền Chính của Hoàng thượng thưởng thức ca vũ do nhạc phủ mới biên.” Nói đến đây, Cao Đức Trung lại hơi chần chừ, “Hoàng thượng nói người biết nương nương không thích hí kịch nhưng ca vũ lần này nương nương hẳn là thích đấy ạ.”

Thấy Cao Đức Trung tỏ vẻ hơi do dự, biết ông ta ngại nói thẳng sở thích của mình đều tầm thường, liền cười nói: “Làm phiền công công rồi, bốn cung hiếu, bốn cung chuẩn bị một lát sẽ đến ngay.”

Cao Đức Trung liên tục nói không dám, nhưng cũng không đi ngay, chỉ đứng vào một góc nhìn theo Trang Lạc Yên đi vào phòng trong.

Bài trí trong cung Hi Hòa không xa hoa, mọi đồ vật đều không hề vi phạm quy chế, nhưng tổ hợp lại nhìn rất ấm áp, điều này khiến Cao

Đức Trung cảm thấy mình nên càng thêm cẩn thận với vị Chiêu phi này. Một phi tần luôn chỉ biết cẩn trọng trong ngôn từ cử chỉ hằng ngày của mình chứ không cẩn thận đến từng đồ vật trang trí trong phòng, nữ tử như vậy sẽ không đơn giản như bề ngoài, bởi vì càng chu đáo thì tâm cơ càng phức tạp, huống chi người này còn chiếm một vị trí không nhỏ trong lòng Hoàng thượng.

Tính tình Hoàng thượng thế nào, ông dù đoán không ra cũng hiểu được mấy phần. Đối với phi tần, từ trước đến nay người ấy chỉ sùng không ái chứ đừng nói đến chuyện

quan tâm săn sóc, thế nhưng gần đây Hoàng thượng dồn rất nhiều tâm tư cho Chiêu phi. Ngay cả khi Thái hậu nương nương bất mãn trước chuyện tấn phong cho Chiêu phi, Hoàng thượng cũng không có bất kỳ dao động nào.

Nhưng hôm qua Hoàng thượng mới bác ý kiến của Thái hậu nương nương, hôm nay đã ban nhiều ân điển cho cung Hi Hòa như vậy, không biết Thái hậu nương nương có vui vẻ nổi hay không đây.

“Nương nương, chiếc màu vàng hạnh này rất hợp.” Vân Tịch tuyên

ra một chiếc váy dài màu vàng hoa hạnh.

Trang Lạc Yên nhìn thoáng qua, hỏi: “Đây là chiếc váy hai hôm trước Hoàng hậu nương nương cho đem tới đây?”

Chiếc váy này quả rất lộng lẫy, khiến người ta nhìn một cái là muốn mặc lên ngay, Hoàng hậu tặng đồ cho Trang Lạc Yên đúng là rất để tâm lựa chọn.

“Không cần, chọn chiếc váy chiết eo tím có hoa văn chìm ấy.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, không nhìn chiếc váy Hoàng hậu đưa tới nữa.

Sau khi Vân Tịch giúp mặc đồ xong xuôi, nàng mới hỏi thêm: “Lúc Hòa Ngọc đưa chiếc váy kia tới có nói gì không?”

Vân Tịch nghĩ nghĩ một chút rồi đáp: “Không nói gì đặc biệt ạ, chỉ bảo nương nương nhất định rất hợp với chiếc váy này.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, đuôi mày khẽ nhúc nhích gõ cây trâm thúy ngọc trên tóc xuống: “Cây trâm này không hợp màu với chiếc áo choàng tím, thế thôi là đủ.”

“Thưa vâng.” Thính Trúc và Vân Tịch đưa mắt cho nhau, đi theo Trang Lạc Yên ra bên ngoài.

Cung Kiền Chính, tâm cung của Hoàng đế Cửu Châu, Phong Cẩn

đang ngồi trong thiên điện, nhìn vũ cơ mặc chiếc váy màu vàng hạnh thù hoa, tóc vẫn kiểu phi thiên đang đứng trên thảm đỏ xoay tròn, hơi hơi híp mắt, tay gõ nhịp theo điệu nhạc.

“Chiêu phi nương nương tới.” Nghe tiếng truyền báo của thái giám, Phong Cận mở mắt, quay đầu nhìn nữ tử đang đi tới, chiếc váy chiết eo màu tím nhạt ôm gọn lấy thắt lưng thon nhỏ, làm cho người ta vừa nhìn đã có suy nghĩ muốn ôm lấy.

“Thiếp xin bái kiến Hoàng

thượng.” Trang Lạc Yên cười bước lại gần, khoe miệng cong cong nhìn về phía vũ cơ đang tung mình nhảy múa giữa thảm đỏ, mắt thoáng nheo lại, “Quả là một mỹ nhân xuất sắc, thảo nào Hoàng thượng muốn thiếp tới xem.”

“Trẫm đâu có bảo nàng đến xem mỹ nhân, vũ cơ này nhảy điệu ‘Thu vũ phi thiên’ trẫm thấy khá thú vị nên mới bảo Cao Đức Trung gọi nàng tới xem.” Phong Cẩn kéo người vào lòng mình, hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, “Đừng hiểu lầm thiện ý của trẫm chứ!”

Trang Lạc Yên hơi đỏ mặt lên, ngoảnh đầu đi, nói: “Thiếp thấy vũ cơ này váy áo diễm lệ, tóc mượt như tơ nên khen vài câu, Hoàng thượng nghĩ đi tận đâu vậy?”

Phong Cẩn không định vạch trần sự xấu hổ của Trang Lạc Yên, chỉ vuốt ve tóc nàng: “Trẫm cũng đã hỏi, y phục của vũ cơ lần này là để phối hợp với vũ đạo, nếu nàng không thích, trẫm bảo nàng ta thay bộ khác là được.”

“Hoàng thượng nói vậy là cố ý chế nhạo thiếp sao?” Trang Lạc Yên đẩy Phong Cẩn một cái, hừ nhẹ,

“Chẳng phải đã bảo thiếp tới xem vũ đạo sao, còn không cho người ta bắt đầu đi.”

Có lẽ vẻ làm nũng này của Trang Lạc Yên khiến Phong Cần vui vẻ hẳn lên, hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận trước lời nói xằng của nàng, chỉ quay sang bảo vũ cơ bắt đầu múa.

Động tác của vũ cơ rất đẹp mắt, cử động mềm mại uyển chuyển, trông như thể một tiên nữ đang muốn bay lên trời giữa màn mưa thu. Trang Lạc Yên tựa vào lòng Phong Cần, tỉm tỉm nhìn vũ cơ,

trong mắt lại tuyệt không có ý cười.

“Điều này được soạn riêng sao?”
Trang Lạc Yên thấy vũ cơ múa xong, bèn mở miệng hỏi, “Quả là cực kì đẹp mắt.”

“Là do trăm dân nhạc phủ sắp xếp múa cho nàng xem, ái phi thích chứ?” Phong Cẩn ôm Trang Lạc Yên, không có ý định buông tay, Trang Lạc Yên cũng lựa một tư thế dễ chịu hơn, ngoan ngoãn ngồi.

“Vũ đạo rất tốt, song thiếp nghĩ màu váy không ổn lắm,” Trang Lạc Yên ngoẹo đầu suy nghĩ một chút, “Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không

thích hợp.”

“Vậy sao.” Phong Căn cúi đầu nhìn nữ tử tựa trong lòng, “Không ổn chỗ nào?”

Trang Lạc Yên nhìn vũ cơ, ngẫm nghĩ một hồi, thấy ánh mắt vũ cơ ngày càng sợ hãi mới nói: “Mĩ nhân này dáng vẻ phong lưu, thiếp thấy những màu nhạt sẽ hợp với nàng ta hơn, màu vàng ánh đỏ trông hơi quá long trọng, như màu chiếc váy này của thiếp chẳng hạn?”

“Màu này nàng mặc rất đẹp, không cần quan tâm đến suy nghĩ của người khác.” Phong Căn không

đề tâm lắ³m, “Nàng mặ³ đẹp, chẳng lẽ người khác mặ³ có thể có được vẻ đẹp như nàng sao.”

“Hoàng thượng đừng nên nghĩ thiếp cái gì cũng tốt.” Trang Lạc Yên vội kêu lên, “Trong hoàng cung, dung nhan của thiếp không tính là đặc sắc nhất.”

“Chẳng lẽ ái phi chưa nghe câu ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ sao?” Nụ cười của Hoàng đế càng thêm đượ³m, “Trẫm thấy nàng mặ³ là đẹp nhất, ai có thể nói khác nào?”

“Trong mắt người khác, thiếp

chẳng qua chỉ nhờ vào Hoàng thượng mới được thế mà thôi. Huống chi màu vàng ánh đỏ này có vẻ dễ trùng hợp với vị quý nhân khác, như vậy có phải là không quá thích hợp hay không?” Trang Lạc Yên hơi phân vân một chút, nói ra nỗi băn khoăn của mình.

“Chỉ là một bộ y phục của vũ cơ trên đài diễn mà thôi, chắc hẳn Hoàng hậu không quá chú ý, nàng không cần nghĩ nhiều quá. Trẫm thấy đâu nàng vốn không được tốt, cứ miên man nghĩ những chuyện đâu đâu, e rằng đâu óc sẽ càng thêm vô dụng đấy.” Phong Cẩn

phất tay cho vũ cơ lui ra, lại cười cười, bắt đầu nghịch ngón tay Trang Lạc Yên.

Độ cong của khoe miệng Trang Lạc Yên càng lớn, cúi đầu trở tay kéo ngón tay Hoàng đế, cắn một cái. Nghe Hoàng đế hít lạnh một hơi, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn: “Hoàng thượng, đầu óc thiếp vốn rất tốt, bị người miệng vàng lời ngọc nói thành như vậy, lẽ đâu thiếp thực sự ngốc mất thì sao?”

Phong Cận nghe vậy bèn cười lớn, dùng ngón tay bị cắn miết qua miết lại lên môi Trang Lạc Yên một

lát mới nhẹ giọng chậm rãi nói:
“Dù nàng có ngốc hơn nữa, trăm
cũng sẽ không ghét bỏ nàng.”

Nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên
thoáng mờ đi một chút, sau đó lại
nhanh chóng giãn ra tươi vui: “Hậu
cung nhiều tử muội như vậy, thiếp
càng ngày càng ngốc, sẽ không biết
nên làm thế nào trước mặt Hoàng
thượng nữa.”

Ngón tay Hoàng đến hơi dừng
một chút, sau đó lập tức rời đi, kéo
nữ tử ấy vào lòng.

Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ngồi
yên trong lòng Hoàng đế, thế

nhưng người này không thể thấy rõ
vẻ mặt người kia.

Trời dần về chiều, cung Cảnh
Ung của Hoàng hậu đã bắt đầu
thắp đèn cung đình, Hoàng hậu lật
giở tập hồ sơ nội vụ của hậu cung,
nghe ngóng đầu nhìn Hòa Ngọc đang
ngồi cạnh mình, đột nhiên hỏi:
“Hôm nay Hoàng thượng cho mời
Chiêu phi tới cung Kiền Chính xem
ca vũ phải không?”

Hòa Ngọc cúi đầu đáp: “Đúng
ạ.”

Lật một tờ, Hoàng hậu nhẹ

nhàng hỏi: “Chiêu phi mặc đồ gì?”

“Là bộ váy chiết eo bằng ấm
thêu Thục ạ.” Hòa Ngọc hơi ngập
ngừng nói, “Chiêu phi nương
nương đi vào, giờ vẫn chưa thấy trở
ra, nghe nói Hoàng thượng để nàng
ấy ở lại thị tẩm.

Động tác trên tay Hoàng hậu hơi
sững lại một chút, rồi lại nhanh
chóng bình thường như cũ, giọng
nói bình đạm: “Thế à, nàng ta vừa
tấn phong, Hoàng thượng sủng ái
nàng ta một chút cũng là bình
thường, chỉ không biết Chiêu phi
có thích điệu múa ấy chẳng.”

Hòa Ngọc vui đầu thấp hơn, khe khẽ thuật lại những gì đã được nghe kể.

Bàn tay cầm sổ sách của Hoàng hậu càng siết chặt, thật lâu sau mới bình tĩnh lên tiếng: “Dĩ nhiên bốn cung sẽ không chú ý đến y phục của một vũ cơ, Hoàng thượng và bốn cung là vợ chồng đã nhiều năm, quả là hiểu rõ bốn cung.” Nói thì nói vậy, nhưng một tờ giấy trên sổ đã bị siết rách toang.

Cung Cảnh Ương trở nên tịch mịch lạ thường.

Nửa đêm, trời bắt đầu mưa, Trang Lạc Yên từ trong mộng giật mình tỉnh giấc, phát hiện eo mình bị Hoàng đế nhẹ nhàng ôm lấy, nàng nhú nhú mày, nương theo ánh sáng phát ra từ viên dạ minh châu gắn trên tường, tạm thấy được tỉnh cảnh trên giường lúc này. Qua một đêm chiến đấu kịch liệt, giường có hơi lộn xộn, nàng rón rén dời tay Hoàng đế đi, ngồi dậy chỉnh lại chăn cho hẩn rồi mới nằm xuống.

“Sao lại tỉnh rồi?” Phong Cẩn kéo nàng vào trong lòng.

“Thiếp đánh thức chàng sao?”
Trang Lạc Yên rút lui vào lòng Hoàng đế, khẽ nói, “Thiếp nghe trời mưa, đêm thu hơi lạnh nên muốn dậy đắp thêm chăn cho chàng, không ngờ lại đánh thức chàng rồi.”

Ánh sáng của dạ minh châu chỉ hơi lờ mờ, vậy nên Trang Lạc Yên không thấy rõ vẻ mặt Phong Cận lúc này, nhưng nàng cảm nhận được cánh tay đang ôm mình lại chặt thêm. Khóe miệng hơi cong lên, nàng lại rúc vào lòng Hoàng đế.

Phong Cận vỗ nhẹ lên lưng

Trang Lạc Yên, lâu sau, thấy người trong lòng đã ngủ thiếp đi, hấn mới dùng động tác trên tay, nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, vốn cho là đã qua cơn buồn ngủ song rất nhanh lại chìm vào giấc nồng.

***

Mưa thu dai dẳng suốt đêm, khi Trang Lạc Yên rời giường, nhận ra thời tiết đã se lạnh, mặc chiếc áo choàng Thính Trúc đưa lên, nàng hít sâu một hơi, hỏi: “Hoàng thượng đi lúc nào?”

“Bẩm nương nương, Hoàng thượng đi đã gần nửa canh giờ,

thấy người ngủ say quá nên không cho bọn nô tì đánh thức.” Thính Trúc hơi lưỡng lự, thấy sắc mặt Trang Lạc Yên vẫn hồng hào khỏe mạnh, không có vẻ yếu mệt, mới tiếp tục nói, “Mấy ngày gần đây nương nương không gọi thái y đến xem mạch, hay là bây giờ tuyên một thái y đến bắt mạch cho người xem sao?”

Trang Lạc Yên thoáng nhú mày, lập tức lại lên tiếng: “Đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương xong rồi nói tiếp.” Sáng nay nàng ngủ đúng là khá say, ngay cả Hoàng đế rời giường lúc nào cũng chẳng hay,

nhưng đối với những nhân vật mang danh “thái y” này, nàng vẫn hơi phòng bị một chút.

“Nương nương đừng nên phiền muộn, nô tì biết người không thích uống thuốc, nhưng Thính Trúc nói có lý đấy ạ,” Vân Tịch bưng canh nóng đi vào, tươi cười, “Nương nương rời giường chưa kịp ăn gì, uống một bát canh sữa nóng cho ấm dạ dày đi ạ.”

Đón bát canh sữa uống vài hớp, mùi vị hoa quả đã át đi vị tanh nồng của sữa, Trang Lạc Yên thích thú uống thêm một chút.

Đặt bát xuống, Trang Lạc Yên ngáp dài, ngồi vào trước gương để các cung nữ chải tóc cho mình.

Một loạt hộp trang sức châu báu bày mở trước mặt Trang Lạc Yên, ánh mắt nàng lướt qua vài cái, cuối cùng rơi vào một cây trâm khắc bướm lượn trong mây, nàng cầm lên đưa cho cung nữ phía sau: “Trâm này rất hợp với bộ xiêm y hôm nay.”

Vấn tóc xong, Trang Lạc Yên đứng lên, liếc nhìn cung Kiền Chính sơn son thếp vàng, đưa tay cho Vân Tịch: “Đi thôi, đến giờ

thỉnh an Hoàng hậu nương nương rồi, sợ là hôm nay sẽ đến muộn đây.”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế khắc hoa văn phượng hoàng trong đám tường vân, phía dưới là các phi tần ngồi theo phân vị, chỉ còn ba vị trí hai bên Hoàng hậu là chưa có người ngồi. Những người ngồi dưới không ai dám liếc nhìn mấy vị trí còn trống. Có lẽ do bầu không khí quá căng thẳng, nụ cười trên mặt Hoàng hậu cũng cứng nhắc khó coi.

Trong lòng mọi người đều hiểu, vị trí ngôi đại diện cho địa vị, nay trong hậu cung, phi tần phân vị “phi” trở lên chỉ có bốn người, nhưng lúc này có đến ba người chưa tới thỉnh an Hoàng hậu.

Hiền quý phi quét mắt nhìn ba vị trí còn trống, mở miệng nói: “Hôm qua mưa to suốt đêm, thời tiết đã dần lạnh, Hoàng hậu nương nương cũng phải bảo trọng thân thể đấy ạ.”

Hoàng hậu nghe vậy cũng cười nói: “Sức khỏe của bốn cung xưa nay vẫn rất tốt, các vị tỳ muội đang

ngồi đây mới nên cẩn thận một chút.”

“Thục quý phi, Nhu phi, Chiêu phi ba vị muội muội đều là người yếu ớt, không biết có phải tối qua bị cảm lạnh chẳng.” Hiền quý phi dám nói như vậy nhưng những người khác không dám hòa theo.

Hoàng hậu mỉm cười nhìn về phía Hiền quý phi một chốc: “Tối qua Chiêu phi hầu hạ Hoàng thượng ở cung Kiền Chính, chắc là mệt nhọc.”

Hiền quý phi nghe nói thế, cũng hơi mỉm cười, ánh mắt lại dời về

phía những người khác.

Bên ngoài cung Cảnh Ương, Trang Lạc Yên và Nhu phi một trái một phải từ hai hướng cùng tới trước cửa cung, hai người đồng thời dừng lại.

Nhìn nhau một lát, Trang Lạc Yên xuống kiệu, bước lại hơi cúi người chào: “Tỉ tỉ đến sớm.”

“Lúc này cũng không còn sớm đâu.” Nhu phi trả lễ, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, biếng nhác nói, “Ngày xưa thấy muội muội thường tới thỉnh an sớm lắm mà, sao hôm nay cũng bắt đầu buông

thả rồi?”

“Đêm qua ngủ hơi sâu, khiến tí tí chề cười rồi.” Trang Lạc Yên mỉm cười, bước theo Nhu phi vào trong cung Cảnh Ương, đi sau đối phương nửa bước.

“Ta có cười hay không không quan trọng,” Nhu phi dừng chân, quay đầu nhìn về phía Trang Lạc Yên, “Người khác thấy thế nào mới là trọng yếu nhất.” Nói xong, lại tiếp tục bước đi.

Đuôi mây khẽ động đậy, bước chân Trang Lạc Yên thoáng dừng lại, khoảng cách với Nhu phi liền bị

kéo giãn. Nhìn theo bóng lưng Nhu phi, Trang Lạc Yên cười nói: “Tỉ tỉ nghĩ nhiều rồi.”

Nhu phi quay đầu nhìn nàng một cái, không lên tiếng, bước chân cũng hơi chậm lại. Chờ Trang Lạc Yên đuổi kịp, hai người cùng bước vào cửa chính điện cung Cảnh Ương.

“Nhu phi tới, Chiêu phi tới.”

Tiếng truyền báo của thái giám khiến cuộc nói chuyện giữa Hoàng hậu và Hiền quý phi bị gián đoạn, hai người cười cười nhìn về phía cửa, thấy Nhu phi và Chiêu phi

cùng đi vào.

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu vẫn không hề thay đổi, ánh mắt lại hơi lạnh lùng.

“Hôm nay là ngày lành hay sao, đúng là hiếm có dịp được thấy hai vị muội muội cùng tới thỉnh an Hoàng hậu nương nương một lúc đấy.” Hiền quý phi cười nhìn Trang Lạc Yên và Nhu phi.

“Chỉ tình cờ gặp Chiêu phi bên ngoài thôi ạ.” Nhu phi thờ ơ trả lời, quay sang hành lễ với Hoàng hậu, cười nói, “Hôm nay tới muộn, tần thiếp xin được tạ lỗi với Hoàng hậu

nương nương.”

“Tân thiếp cũng có tội.” Trang Lạc Yên học theo nhận lỗi.

“Lúc này chưa tính là muộn, hai người các muội không cần như vậy.” Hoàng hậu cười cười, cho cả hai ngồi xuống. “Bốn cung là người hay so đo như thế sao?”

Trang Lạc Yên lại thi lễ một lần nữa rồi mới ngồi xuống, đưa mắt nhìn những người đang ngồi trong phòng một lượt, cuối cùng, ánh mắt rơi xuống chiếc ghế trống duy nhất trong phòng, vị trí dành cho Thục quý phi.

Lệ thỉnh an mỗi ngày là hoạt động hết sức buồn chán và giày vò đối với Trang Lạc Yên, nhưng có thể đối với Hoàng hậu lại khác. Điều dễ chịu duy nhất đó là nhìn một đám đàn bà con gái không cần biết được sủng hay không đều phải ngoan ngoãn đến trước mặt nàng ta hành lễ, tìm niềm vui trong nỗi khổ, đại thể là thế này đây.

Thờ ơ nghe những người đó tán dương nhau, lại qua một nén hương sau, mới nghe được thái giám bên ngoài báo danh hào Thục quý phi.

Bàn tay đang bung tách trà hơi chụng lại, Trang Lạc Yên lập tức đặt tách lại bàn, khôi phục tư thế đoan trang.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương.” Thục quý phi bước vào, thi lễ với Hoàng hậu, đường nhìn lại quét qua Trang Lạc Yên, mà lúc này Trang Lạc Yên chỉ mỉm cười, không lộ ra bất cứ biểu tình dư thừa nào.

“Sắc mặt Thục quý phi trông không được tốt lắm, thân mình có khỏe chẳng?” Hiền quý phi bung tách trà, vẻ mặt độn thêm một tia trào phúng.

Tia trào phúng ấy đối với Thục quý phi là loại vũ nhục lớn nhất, gương mặt đang tươi cười lập tức hơi trầm xuống, rồi lại nhanh chóng khôi phục như cũ: “Tối hôm qua có hơi nhiễm lạnh, khiến các vị tử muội chê cười rồi.”

“Tối hôm qua, qua giờ tý mới bắt đầu mưa, không biết vì sao muội muội lại bị nhiễm lạnh, sau này phải cẩn thận chăm sóc bản thân đây.” Hiền quý phi như cười như không nhìn Thục quý phi, nét châm chọc trong mắt càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt Thục quý phi trở nên

lạnh lùng, giọng nói lại vẫn nhu hòa như xưa: “Hiền tử tử nói vậy cũng là ngu không tốt ư, nếu không, sao biết được trời mưa lúc nào?”

“Không nói Hiền quý phi nương nương tối qua ngủ không ngon, ngay cả muội muội cũng bị tiếng mưa rơi đánh thức đấy.” Trang Lạc Yên tiếp lời, “Nhưng tần thiếp vẫn còn nhớ chính xác, tối qua lúc giờ tý ba khắc bắt đầu mưa.”

Hiền quý phi vốn bị Thục quý phi vặn ngược, đang khó chịu ra mặt, nhờ mấy lời của Trang Lạc Yên

nay đã thoải mái hơn.

Thục quý phi nhìn về phía Trang Lạc Yên: “Muội muội ngủ không được sâu lắm nhỉ?”

“Tỉ tỉ quá lời, hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, muội muội đâu dám không cẩn thận.” Trang Lạc Yên mỉm cười, gương mặt còn mang theo xuân ý vô hạn.

Thục quý phi nghe đến đó, nụ cười càng thêm tươi tắn: “Muội muội nói phải.”

Trang Lạc Yên nhìn ý cười trên mặt Thục quý phi, nghĩ thầm trong

bụng, không biết trong lòng nàng ta lúc này đang nguyên rửa mình thế nào đây?

Thỉnh an kết thúc, các phi tần đều chào ra về, Hòa Ngọc quỳ gối bóp chân cho Hoàng hậu, bần khoản hỏi: “Nương nương, nô tì không hiểu, Chiêu phi nương nương luôn khiêm tốn kín đáo, sao hôm nay lại tỏ vẻ đối nghịch với Thục quý phi nương nương thế ạ?”

“Nếu nàng ta chỉ biết nhường nhịn thì làm sao ngồi vững ở vị trí hôm nay,” Hoàng hậu cười nhạt, “Chúng ta đều đã xem nhẹ Trang

Lạc Yên rồi. Lúc này người hồi hận nhất chỉ e không phải là bốn cung mà là vị Thục quý phi luôn cho mình là người trọng yếu nhất trong lòng Hoàng thượng kia cơ.”

Hòa Ngọc nhìn sắc mặt chủ tử mình, vội cúi đầu, chuyện Hoàng hậu nương nương không thích Thục quý phi nàng cũng biết, nhưng thật không ngờ nương nương lại ghét Thục quý phi đến mức này.

Bên ngoài cung Cảnh Ương, các phi tần lớn nhỏ hành lễ tiễn, Trang Lạc Yên nhìn Thục quý phi lên kiệu

rời đi mới vịn tay Vân Tịch lên kiệu, nghe một loạt tiếng quỳ an phía sau, đầu nàng hơi chao đảo, tựa hồ có cảm giác choáng váng.

Khẽ cau mày, trong lòng Trang Lạc Yên có cảm giác không ổn, ra khỏi phạm vi cung Cảnh Ương, nàng cúi đầu nói khẽ với Vân Tịch đi bên cạnh kiệu; “Em đến Thái y viện mời vị Mao thái y vẫn thường xem mạch cho ta tới đi.”

Vân Tịch thấy chủ tử nhà mình có vẻ nghiêm nghị, không dám chậm trễ, vâng một tiếng rồi vội vã đi nhanh về phía Thái y viện.

“Người nói là thấy đại cung nữ Vân Tịch của cung Hi Hòa đi về phía Thái Y viện?” Thục quý phi ngồi trên kiệu, nghe thái giám báo lại, thoáng biến sắc, sau lại nhanh chóng nở nụ cười. “Mấy ngày nay muội muội của bốn cung không được khỏe, bốn cung cũng nên đến thăm nàng ấy một lát.”

Lăng Sa nghe vậy bèn cười: “Chủ tử nói phải ạ, hôm qua nô tì còn nghe Sơ Tinh hầu hạ Tô tu nghi nói, Tô tu nghi rất nhớ nương nương đấy.”

“Bốn cung cũng nhớ muội muội

này, đi tới chỗ Tô tu nghỉ đi.” Thực quý phi nói xong lại hạ giọng, “Sai người để ý Thái Y viện một chút.”

***

Rất nhanh, Mao thái y đã được mời đến cung Hi Hòa, song kết quả chẩn ra hỉ mạch khiến Trang Lạc Yên khá bất ngờ.

“Chắc chứ?” Trang Lạc Yên thu tay về, nhìn gương mặt phủ đầy nếp nhăn của Mao thái y, nhận tách trà Thính Trúc đưa tới, chậm rãi nhấp một ngụm, “Mong rằng lần này Mao thái y sẽ không nhầm.”

Mao thái y nghe đến đó, thoáng rùng mình một cái, cả người như rớt xuống hầm băng. Vị Chiêu phi này đã biết lần trước chân ra hỉ mạch là một nhâm lẫn, lại nghĩ đến từ lúc làm bộ sẩy thai tới giờ, phân vị của Chiêu phi đã thăng tiến bao nhiêu, Mao thái y liền có cảm giác thở không nổi nữa. Đây là một nhân vật vô cùng lợi hại, mà đáng sợ nhất chính là, một người đàn bà như vậy trong mắt người khác lại là một kẻ chỉ có chút nhan sắc mà chẳng có bao nhiêu đầu óc, thế mới thấy, tâm cơ vị này sâu đến đâu.

Trang Lạc Yên tím tím cười,

nhìn Mao thái y sợ toát mồ hôi: “Xem ra hôm nay trời nóng quá nhỉ, nay Mao thái y tuổi tác đã cao, mấy năm nay bôn ba vất vả vì các chủ tử trong cung, thật là dốc lòng dốc sức. Bốn cung nghe nói cháu trai của ông rất có tài trong nghề y, nếu có thể vào Thái y viện tiếp nhận vị trí của ông thì Mao gia có thể coi là thế gia trên y đạo rồi.”

Đừng tin tiểu thuyết nói những vị thầy thuốc có y thuật cao đều không thích vào Thái y viện, trong Thái y viện đều là hạng giá áo túi cơm. Hiện thực quả thật trái ngược với tiểu thuyết, chẳng lẽ bạn không

thấy bất cứ cơ quan tổ chức nào dán cái mác “nhà nước” lên đều sẽ làm người ta cảm thấy hoành tráng hơn vài phần hay sao.

Vì vậy, có thể vào Thái y viện chính là một sự công nhận đối với y thuật của một thầy thuốc, bởi vì ngự y, thái y, y nữ của Thái y viện đều là người phục vụ hoàng thất hay quan lại cao cấp nên muốn vào Thái y viện đều phải “qua năm ải chém sáu tướng”, xét về y thuật, xét về xuất thân, xét về phẩm đức phong độ và hành xử, thầy thuốc là người cứu giúp sinh mệnh, người thuộc giai cấp thống trị có ai dám

lấy tính mạng mình ra làm trò đùa?

Mao thái y run lên trong lòng, hiểu được ý của Chiêu phi, vội dập đầu nói: “Vi thần khấu tạ ân điển của nương nương.”

Đặt tách trà bằng ngọc bích xuống, Trang Lạc Yên mỉm cười: “Bổn cung chẳng qua chỉ thuộc phân vị phi, nào gánh được hai chữ ‘ân điển’ này, Mao thái y quá lời rồi.”

Mao thái y ngẩng đầu nhìn Trang Lạc Yên, lần thứ hai dập đầu: “Vi thần lỗi lời.”

“Ông không cần làm vậy đâu.”
Trang Lạc Yên nhìn bộ râu đã hoa
râm của Mao thái y, khoát khoát tay:
“Lui ra đi, sau này cứ cẩn thận xem
mạch cho bốn cung là được.”

Mao thái y biết Chiêu phi muốn
ông ta một lòng một dạ giúp mình
bảo vệ thai nhi trong bụng, hiện
trạng hôm nay khiến ông không thể
nghĩ nhiều, ông bèn quỳ lạy rồi lui
ra ngoài.

Thấy Mao thái y đã đi khuất,
Thính Trúc mới bắn khoăn mở
miệng: “Chủ tử, nay mạch tượng
chỉ mới hơn một tháng, thai nhi

còn chưa ổn định, liệu có nên che giấu một thời gian, nô tì lo rằng...”

“Che giấu thì được gì?” Trang Lạc Yên bình thản nói, “Chẳng phải có vết xe đổ trước đó sao, che giấu cuối cùng sẽ rơi vào kết cục nào chứ?”

Cúi đầu nhìn cái bụng còn phẳng lì, lần này nàng muốn cược một phen, cược xem Hoàng đế có thật tâm muốn đưa bé này. Thành Tuyên đến không phải một hôn quân bị hậu cung quản chế, nếu hắn thực sự muốn một người nào đó được mẹ tròn con vuông, nhất

định sẽ không có nhiều thứ “ngoài ý muốn”, trừ phi sức khỏe nàng thực sự không thể giữ được.

Đẩy cửa sổ, nhìn về phía cung điện của Đế vương, nàng thầm nghĩ, không biết Hoàng đế thấy mình thành thực khai báo việc bản thân đã có thai thì sẽ phản ứng thế nào nhỉ?

Cung điện của Đế vương chưa bao giờ thiếu xa hoa và khí phách. Được mời tới đây hầu nghe khúc, Hoàng hậu và Thục quý phi đều bày ra phong thái riêng, sắc mặt bình thản nhìn đáng người xinh xắn

mềm mại của ca cơ, miệng thỉnh thoảng lại nói mấy câu tán dương.

Phong Cẩn bụng tách trà, như cười như không, nghe Thục quý phi khen ca cơ, đến khi khúc hát kết thúc mới lên tiếng: “Thanh âm quả êm tai, chỉ tiếc vẫn thiếu vài phần thần vận, đáng tiếc, đáng tiếc.”

“Hoàng thượng đã từng nghe điệu âm của Nhu phi, tất nhiên sẽ nghĩ giọng hát của người khác luôn thiếu vài phần thần vận,” Hoàng hậu liếc nhìn Thục quý phi, giọng tán thưởng, “Thiếp vào cung đã nhiều năm, chưa từng nghe được

giọng hát nào hay hơn giọng Nhu phi.”

Thục quý phi lộ vẻ tán thành ra mặt nhưng trong lòng lại âm thầm trào phúng, từ khi nàng vào cung, thấy Hoàng hậu vẫn luôn bày ra bộ dáng rộng lượng hiền đức này, chỉ tiếc Hoàng thượng vĩnh viễn đối xử thường thường với nàng ta, kính nhiều hơn yêu. Mặc dù người này thân ở phượng vị nhưng vẫn chỉ là một người đáng thương mà thôi.

Nhắc tách trà tinh xảo trước mắt, khóe môi Thục quý phi cong lên một nụ cười nhàn nhạt, bản thân

nàng ta là nữ tử tôn quý nhất thiên hạ thì sao, nàng lại có được sự sủng ái mà Hoàng hậu đời này đừng mơ có được.

Phong Cẩn biếng nhác nghe Hoàng hậu nói xong, vừa định tiếp lời lại thấy ở cửa có một tên thái giám vẻ mặt vui mừng đang nói gì đó với Cao Đức Trung, hình như là cung thị cung Hi Hòa.

Khoát tay áo, để cho những nhạc công ca cơ dừng lại, Phong Cẩn gọi: “Cao Đức Trung, cho hắn vào đây bẩm báo.”

Sau khi nhìn thấy thái giám quỳ

trước mặt mình, Phong Cẩn mới nhớ ra, đây là thái giám khá được trọng dụng trong cung Chiêu phi, nhìn cậu ta vui mừng ra mặt khiến hấn hơi tò mò.

“Nô tài khẩu kiến Hoàng thượng, nô tài tới báo tin vui cho Hoàng thượng ạ.” Thái giám quy củ quỳ xuống, không vì vui quá mà loạn chân tay.

Đuôi mày khẽ động dậy, Phong Cẩn không tự chủ được bèn ngồi thẳng lưng, vẻ mặt lại vẫn không hề thay đổi: “Ái phi của trẫm lại có chuyện tốt gì muốn báo?”

Bàn tay bung tách trà của Thục quý phi đã cứng lại rồi, nàng nghĩ tới một khả năng mình không muốn nghe nhất, đuôi mắt lại khẽ quét sang Hoàng hậu, quả nhiên thấy vẻ rộng lượng trên mặt đối phương đã sượng lại.

“Bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thái y bắt mạch cho nương nương, thái y nói, Chiêu phi nương nương đã mang long thai hơn một tháng ạ.”

Quả nhiên, Thục quý phi cười khở trong lòng, tuy rằng không thừa nhận Chiêu phi được sủng ái

hơn mình nhưng nàng không thể không nói, mệnh của Chiêu phi thật quá tốt.

“Chiêu phi có thai rồi?!” Hoàng đế vốn đang ngồi thẳng người đã hơi nghiêng về phía trước, mặt mang sắc mừng: “Là Chiêu phi bảo người tới?”

“Nương nương vừa nghe có thai liền mừng đến chảy nước mắt, vội sai nô tài tới báo tin cho Hoàng thượng ạ.” Vẻ vui mừng trên mặt thái giám không thể che giấu được, “Nếu không phải hai vị cô cô ngăn cản mãi, chỉ e chủ tử đã tự mình

đến gặp Hoàng thượng rồi đấy ạ.”

Thục quý phi nghe thái giám cung Hi Hòa nói những lời này, trong lòng sinh cảm giác khó chịu. Hành vi của Trang Lạc Yên lần này quá điên cuồng vội vã rồi, chẳng lẽ trong cung chỉ mình nàng ta có thai? Thật không biết Chiêu phi làm như vậy là vì quá mừng hay là vì nguyên nhân nào nữa, như thế hi vọng cả hậu cung đều biết nàng ta có thai, vậy chẳng phải là muốn toàn bộ phi tần hậu cung ghen ghét với mình hay sao?

Quả nhiên, cụm từ “đắc ý quên

mình” này ai cũng có thể dùng được.

Nếu là người khác, Phong Cần có lẽ cũng sẽ nghĩ như Thục quý phi, nhưng lúc này người làm ra hành vi ấy lại là Chiêu phi, lòng hẩn hiếu rất rõ, vì sao Chiêu phi lại vui mừng đến quên mất tất cả như thế.

Chiêu phi đã thực tâm yêu hẩn, vì vậy khi sảy thai mới có thể tuyệt vọng đau khổ đến thế, lần thứ hai có thai đã cho nàng hi vọng, thậm chí khiến nàng quên mất hậu cung hiểm ác đáng sợ đến nhường nào, chỉ nhất nhất muốn cho hẩn biết,

bọn họ lại có con rồi.

Ngay khi Hoàng hậu và Thục quý phi nghĩ rằng Hoàng đế sẽ bắt đầu ban thưởng gì đó thì bọn họ lại thấy người đứng lên, sải bước ra ngoài cung điện.

“Cung tiễn Hoàng thượng.” Hoàng hậu và Thục quý phi quỳ gối, đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hoàng đế nhanh chóng biến mất ở cửa cung, lòng trăm mối ngổn ngang.

Đại điện chợt trở nên vắng lặng, ngoại trừ cung thị lẳng lẳng quỳ cạnh cửa, bên trong chỉ còn Hoàng

hậu và Thục quý phi đứng đó.

Hoàng hậu đi về phía cửa, nghe âm thanh cung tiễn mềm nhẹ, hơi quay đầu nhìn Thục quý phi ngoan ngoãn cúi đầu kính cẩn; cho đến khi đầu gối nàng ta hơi run lên mới mở miệng: “Hậu cung không chỉ có mình nàng là người hiểu rõ mọi việc, cứ tự cho là nhìn thấu nàng ta, đâu biết được nàng ta cũng đã nhìn thấu mình.” Dứt lời Hoàng hậu vịn tay cung nữ, bày ra vẻ uy nghi của một quốc mẫu, đi ra khỏi cung điện của Đế vương.

Chỉ cần nàng còn là Hoàng hậu,

nàng chính là thê tử của Hoàng đế, Hoàng hậu của Thành Tuyên đế Cửu Châu, phi tần được sủng ái đến đâu cũng chỉ là một món đồ của Hoàng đế, sử sách sau này vẫn sẽ viết tên nàng trên những người này, ai cũng không thể vượt qua.

Thục quý phi đứng thẳng người, sắc mặt trầm xuống, nhưng đưa mắt nhìn cung thị của Hoàng đế quỳ bốn phía lại vẫn không đổi sắc mặt, đi ra ngoài.

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, thấy bao trùm khắp nơi là một vẻ hân hoan mừng rỡ. Hắn gặp nữ tử

ấy đang đứng ở cửa cung tủm tỉm nhìn mình, gương mặt nhỏ nhắn dường như hơi mơ hồ trong màn mưa thu rả rích. Hắc ngòi trên kiệu nhìn nàng, tựa như thấy lại bộ dạng tuyệt vọng khi nàng không ngừng nói, con của hai người đã mất rồi.

Xuống khỏi kiệu, cầm bàn tay ấm áp của Trang Lạc Yên, thấy nàng mặc thật dày mới cười nói: “Trẫm vừa nghe được tin vui liền vội tới ngay.”

“Thiếp cũng đang nghĩ xem Hoàng thượng liệu có tới hay không,” Trang Lạc Yên cười vẻ thỏa

mãn, “Quả nhiên Hoàng thượng tới rồi.”

“Yên Yên tự phỏng đoán tâm tư của Hoàng đế, không sợ trẫm trách phạt?” Cuối thu đã se se, Phong Cần lo Trang Lạc Yên nhiễm lạnh bèn ôm nàng vào trong phòng, “Mấy ngày nay mưa nhiều, thời tiết lạnh xuống không ít, nàng phải chú ý hơn đây.”

Đột nhiên nghe Hoàng đế gọi mình như vậy, Trang Lạc Yên có ảo giác hưởng lộc nhờ con, nàng nghiêng đầu nhìn tình cảm chứa chan trong mắt đối phương, nụ

cười càng thêm ngọt ngào: “Thiếp không dám để mình sinh bệnh đâu, nghe Mao thái y nói, có thai mà uống thuốc sẽ không tốt cho đứa nhỏ trong bụng.”

Trang Lạc Yên vừa nói như vậy, Phong Cẩn liền phát hiện đối phương ăn mặc dày dặn hơn xưa, tuy không có được phong tư trác việt như những phi tần khác nhưng lại có thêm đôi phần chân thực.

“Nói đến phỏng đoán tâm tư Hoàng đế, thiếp liền gặp vấn đề rồi đây. Thiếp luôn ngẫm xem Hoàng thượng lúc nào sẽ đến, sẽ thích

thiếp mặc gì, chải tóc kiểu gì, nên học những gì mới có thể để Hoàng thượng thích thiếp hơn một chút.” Bàn tay đang nắm cổ tay hoàng đế lại hơi siết mạnh thêm, “Thiếp luôn nghĩ, biết thêm một chút về những điều Hoàng thượng ưa chuộng, Hoàng thượng sẽ thích thiếp hơn...”

Nhận ra mình đã nói hơi nhiều, Trang Lạc Yên ngoảnh đầu sang một bên vẻ mặt tự nhiên, như là ngại ngừng lại như lo sợ.

Phong Cẩn nghe xong mấy lời tâm sự ấy, nhìn dáng vẻ không dám

đối diện với mình của Trang Lạc Yên, cười nói: “Sao lại ngốc như vậy, nhưng mà trẫm lại rất thích.”

Nghe nói thế, Trang Lạc Yên mới lộ vẻ đắc ý, hơi hất đầu: “Đương nhiên rồi, thiếp là mẹ đẻ nhỏ của người cơ mà.”

Mẹ đẻ nhỏ?

Phong Cẩn nhú mày, nhưng không tỏ ý gì, dắt Trang Lạc Yên bước qua cửa cung Hi Hòa.

Bên hòn non bộ cạnh hồ sen của cung Hi Hòa, Hoàng hậu ngồi trên phượng liễn, nhìn Hoàng đế dắt tay

Chiêu phi đi vào, vẻ mặt hai người nàng không thấy rõ nhưng cách bọn họ ở chung lại làm nàng thấy được điều gì đó khác lạ.

“Hoàng hậu nương nương, lúc này chúng ta có vào không ạ?” Hòa Ngọc ngập ngừng hỏi.

“Quay về cung Cảnh Ương.” Hoàng hậu vịn tay vào tay cầm của phượng liễn, nhắm hai mắt lại, phượng liễn chuyển hướng, càng lúc càng xa cung Hi Hòa.

Chưa tới một canh giờ, tin Chiêu phi của cung Hi Hòa có thai đã

truyền khắp hậu cung, thậm chí cả tin Hoàng thượng đến nay vẫn chưa ra khỏi cung Hi Hòa cũng đã truyền đến tai mọi người.

Trước đây trong cung không phải không có phi tần mang thai nhưng chưa từng thấy Hoàng thượng coi trọng như vậy, trong cùng một vấn đề “có thai”, đãi ngộ dành cho phi tần được sủng ái quả là khác biệt so với phi tần không được sủng ái.

Còn Hoàng hậu, chỉ sau một canh giờ đã ban thưởng cho cung Hi Hòa một đồng, mỗi món đều có

giá trị không tầm thường, nhưng món nào cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi.

Thái độ của Hoàng hậu đã hết sức rõ ràng, nàng coi trọng bào thai trong bụng Chiêu phi, đồng thời cảnh cáo các phi tần khác đừng nên có tâm tư mờ ám gì.

Các phi tần đều cảm thấy kỳ quái, xưa nay đâu thấy Hoàng hậu thân cận lắm với Chiêu phi, huống chi, nếu bọn họ nhớ không lầm, chuyện biểu muội Hoàng hậu bị phế có liên quan đến vị này, sao bây giờ Hoàng hậu lại rộng lượng hiền

lượng triệt đề như thế?

***

Từ khi tin Trang Lạc Yên có thai được truyền ra, đồ ban thưởng rót vào cung Hi Hòa liên tục không ngớt. Trang Lạc Yên nhìn những đồ vật rực rỡ sắc màu do Trang gia dâng vào cung, uể oải ngáp một cái, thường ngày nàng vốn lười nhác, nay mang thai lại càng làm biếng hơn.

“Nương nương, có hạt mưa rồi, người nên mặc thêm chiếc áo ngoài đi.” Vân Tịch cầm áo choàng khoác thêm cho Trang Lạc Yên, thấy nàng

uể oải không có tinh thần bèn nói, “Nếu nương nương thấy buồn chán, hay là bảo điện Trung Tĩnh đưa mấy thứ nho nhỏ tới?”

Điện Trung Tĩnh là nơi quản lý và phân phối mọi vật liệu trong cung, mà Hoàng đế sẽ không cho phép phi tần hậu cung dính vào việc này, nắm rất chặt hoạt động của điện Trung Tĩnh, vì vậy những phi tần bình thường muốn ra tay hại người từ vật dụng của điện Trung Tĩnh, trước tiên phải có được lòng tin tuyệt đối.

Trang Lạc Yên hiểu ý Vân Tịch,

nhưng bây giờ nàng không có tâm tình nuôi động vật, có thai mà đi nuôi động vật khác là không có trách nhiệm với thai nhi. Nơi này không có phòng dịch, nếu nhiễm phải vi-rút uốn ván hay gì đó thì có muốn khóc cũng khóc không nổi đâu.

“Thôi đừng, chó mèo gì đó, ai biết có người nào từng chạm vào.” Thính Trúc bưng canh đến, đặt lên bàn tròn nhìn ra phía cửa sổ, “Nay nương nương có thai, không thể bất cẩn dù chỉ một chút.”

Vân Tịch thấy Thính Trúc

ngghiêm nghị như vậy, bật cười, nói:
“Ai chà chà, hiếm gặp đây, hôm nay
Thính Trúc cô nương của chúng ta
định ra chiến trường chắc.”

“Ai nói không phải chứ, người
cũng đừng nói ta, cung chúng ta từ
trên xuống dưới, lúc này ai mà
không cẩn thận,” Nói đến đây,
Thính Trúc lại hơi lo lắng, “Đã như
vậy rồi mà phòng bếp dạo này vẫn
có vài thứ lạ tuồn vào đấy.”

Hôm nay thì sơn tra, cua mới
tiến cống, ngày mai lại ý dĩ, hạnh
nhân, nếu không nhờ Vân Tịch hiểu
biết những thứ này, chẳng biết đã

xảy ra chuyện gì nữa.

Chủ tớ đang nói chuyện, bỗng thấy Phúc Bảo hớn hở đi vào, theo sau còn có hai ma ma và mấy cung nữ mang theo các loại đồ chơi, vật trang trí các màu.

Phúc Bảo hành lễ xong mới nói nguyên nhân, hai người này là hai ma ma có kinh nghiệm sẽ tới chuyên hầu hạ Trang Lạc Yên trong thời gian mang thai, hai vị ma ma trông không có gì đặc biệt, ăn mặc đàng hoàng, hành vi cử chỉ đều rất già dặn, chắc là cũng có khả năng.

Trang Lạc Yên bảo Vân Tịch tự

mình đi thu xếp chỗ ở cho hai người, thưởng vài thứ cho họ, lần này Hoàng đế dốc nhiều công sức như vậy quả khiến nàng bất ngờ.

“Hoàng nhi ngoan của ai gia còn đặc biệt cử hai ma ma cho nàng ta cơ đấy,” Thái hậu nghe nói Hoàng đế ban thưởng ma ma chăm sóc thai phụ cho Trang Lạc Yên thì chỉ cười châm chọc, “Hồi ấy cháu gái ai gia có thai, không thấy người tận tâm như vậy.”

Ma ma thân cận của bà nghe vậy bèn khuyên nhủ: “Có lẽ vì năm trước Chiêu phi nương nương mới

sảy thai một lần, vậy nên Hoàng thượng mới đặc biệt lo lắng như thế chẳng? Nữ tử thai đâu không giữ được, những lần sau cũng khó khăn hơn, nay bào thai trong bụng Chiêu phi chưa được hai, ba tháng... cũng nên cẩn thận thì hơn.”

“Lá gan nàng ta cũng lớn đấy, lúc tiếng tăm đang nổi bật như vậy mà còn dám ra đứng đầu sóng ngọn gió.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, mặc dù tâm tình không vui nhưng cuối cùng vẫn không oán thán nhiều lời. Dù bà ta không thích Trang Lạc Yên nhưng không đến

mức lúc này tỏ ra bất mãn với Hoàng đế.

Ngày thông thả trôi đi, đã qua hơn nửa tháng, bụng Trang Lạc Yên vẫn chưa lộ rõ, trong cung lại có tin Thiến uyển nghi chọc giận Nhu phi, bị Nhu phi phạt quỳ hai canh giờ.

Thiến uyển nghi có dung mạo khuynh thành, cũng từng chiếm được vài phân sủng ái của Hoàng đế, song tiến cung bấy lâu vẫn chỉ là một uyển nghi, trong hậu cung này thân phận như vậy thật không đáng lọt vào mắt người khác. Trong mắt vài nô tài, Thiến uyển nghi này

thậm chí còn kém cả đại cung nữ của Thục quý phi hay Chiêu phi.

Tính tình Thiển uyển nghi khá cao ngạo, không qua lại nhiều với người trong cung. Song, chính sự cao ngạo đó đã khiến nhiều người không ưa. Vào đến chốn này, các chủ tử lớn nhỏ ai không từng là tiểu thư được nuông chiều trong nhà, chỉ mình nàng ta thanh cao hay sao?

Đều là người hầu hạ Hoàng đế cả, ai lại cao quý hơn ai, trong hậu cung, ai chức cao hơn thì người đó cao quý hơn thôi, cố bày ra vẻ như

thế, ai thềm xem chứ?

“Giờ này vẫn còn quỳ à?” Thực quý phi ngấm nghĩa một cây trâm ngọc trong tay, nghe Tô tu nghi báo tin lại, tò mò hỏi, “Nhu phi cứ rêu rao phạt nàng ta như vậy, không biết Hoàng thượng nghĩ gì đây.”

“Hoàng thượng thềm nghĩ gì chứ, chỉ là một uyển nghi mà thôi, huống chi lúc này Hoàng thượng còn đang dôn hết tâm tư lên vị ở cung Hi Hòa kia kia, làm gì có thời gian nghĩ đến nàng ta?” Tô tu nghi mím môi gằn giọng, “Muội trông điệu bộ nàng ta còn đáng ghét hơn

cả Trang Lạc Yên.” Đang nói, nàng ta nhân ra sắc mặt biểu tỏ mình không được vui, đành ngượng ngùng dừng lại.

Thục quý phi mất hứng ném cây trâm vào hộp, vui vẻ nơi đáy mắt cũng đã tan mất: “Trong bụng Trang Lạc Yên còn có giống rồng, ai có thể được tôn quý như nàng ta lúc này. Nói gì đến Thiên uyển nghi, ngay cả ta và muội cũng kém xa rồi. Muội nhìn Hoàng hậu xem, ân cần đến thế, người không biết còn tưởng Trang Lạc Yên là muội muội nàng ta đây.”

Thái độ của Hoàng hậu với Trang Lạc Yên quả thật làm Thục quý phi bất ngờ, nàng vốn cho là Hoàng hậu chỉ diễn trò, thể hiện phong thái rộng lượng hiền đức mà thôi, nhưng đã bao nhiêu ngày qua, thái độ của Hoàng hậu đối với Trang Lạc Yên vẫn không thay đổi, đồ ăn đồ dùng đều tăng cường cho cung Hi Hòa, những thứ phân tới đó càng phải tra xét tỉ mỉ, không lọt bất kỳ thứ gì “đặc biệt”.

Thái độ của Hoàng hậu lần này quả có gì đó kỳ quái, trong cung trước đây cũng từng có vài phi tần mang thai, đâu thấy Hoàng hậu vội

vã lấy lòng như thế. Ngày nàng còn được sủng ái hơn Trang Lạc Yên bây giờ cũng không thấy Hoàng hậu thân mật ân cần với nàng. Nàng ta luôn tỏ vẻ cao quý không ai bì kịp, lúc này lại thành tí tí tâm giao rồi.

Không hiểu được dụng ý của Hoàng hậu, Thục quý phi gạt chuyện ấy sang một bên, vịn tay Lăng Sa nói: “Nếu ngự hoa viên đang có trò hay, chi bằng bốn cung cũng tới xem một chút.”

Tô tu nghi vốn thích tham gia mấy chuyện như vậy, bèn hớn hỏ đi

theo.

Đoàn người tới ngự hoa viên, thấy Nhu phi ngồi trong đình Yêu Nguyệt, phía trước là gương mặt như hoa như ngọc, thanh thuần đáng yêu nhưng đã trắng bệch của Thiến uyển nghi đang quỳ gối dưới bậc thềm ngoài đình.

“Thục quý phi nương nương.” Nhìn thấy Thục quý phi, Nhu phi đứng dậy cúi chào, “Hôm nay thời tiết thật đẹp, nương nương cũng tới ngắm hoa thăm vườn sao?”

Thục quý phi cười cười, lướt qua bên cạnh Thiến uyển nghi, ngồi

xuống bên trái Nhu phi: “Vừa rồi định đi ra đây hít thở không khí trong lành, không ngờ gặp được Nhu phi muội muội.”

Cung nữ nhanh nhẹn dâng trà và đồ ngọt đến trước mặt Thục quý phi, hai người lại nói vài lời bông quơ về thời tiết, lát sau, Thục quý phi mới như giật mình kinh ngạc nhìn Thiển uyển nghi đang quỳ bên ngoài: “Ủa, đây chẳng phải là Thiển uyển nghi đó sao, một người như hoa như ngọc thế này làm sao lại đắc tội muội muội rồi?”

Nhu phi nâng tách trà lên, thối

nhẹ làn hơi nước trên mặt, không buồn nhìn sang Thiển uyển nghi một cái, thông thả nói: “Một tí tí còn nhớ được một uyển nghi nho nhỏ này, muội đây xưa nay tục khí, đâu cao quý được bằng Thiển uyển nghi thanh lệ thoát tục, cho nên nàng ta nói mấy lời khó nghe, muội liền không tránh khỏi nổi giận, quý phi nương nương tới nói đỡ cho nàng ta?”

“Nhu phi muội muội nói đùa rồi, một uyển nghi không biết lễ nghĩa đâu đáng để làm tổn thương tình tứ muội chúng ta.” Thục quý phi nhấp một ngụm trà nhỏ, là trà Đại Hồng

Bào thượng hạng. Cầm khăn tay chấm nhẹ vết nước không tồn tại trên khóe miệng, Thục quý phi thở dài: “Không hiểu quy củ thì phải nên dạy dỗ lại một lần, gần đây Hoàng hậu nương nương bận rộn cung vụ, lo không xuể, chúng ta cũng nên đảm đương mấy việc vặt vãnh này giúp nương nương.”

Nhu phi nghe nói vậy, chỉ cười một tiếng không rõ nghĩa: “Quý phi nương nương nói quá lời rồi, muội đây thấp cổ bé họng không dám ra mặt thay Hoàng hậu làm việc, chỉ là muốn trừng phạt kẻ bất kính với muội mà thôi, cái khác thì không có

khả năng.”

Thục quý phi cười cười, không tiếp đón lời nói giấu kim của Nhu phi.

Tô tu nghi bữu môi, không dám lên tiếng.

“Ái chà, ở đây thật náo nhiệt, mấy tí tí hôm nay quả là có hứng nhỉ.”

Một giọng nói êm ái truyền đến, Tô tu nghi nhú mày, nhìn sang, quả nhiên là Trang Lạc Yên dẫn theo một đoàn cung nữ thái giám đang đứng đình đi về phía này.

Tâm tình của Tô tu nghi thoáng chốc u ám hẳn đi, hình như cứ mỗi lần gặp phải người kia, nàng ta luôn cảm thấy khó chịu như vậy.

Chương 25

Trang Lạc Yên tươi cười đến gần, thoáng dừng lại bên cạnh Thiển uyển nghi đang quỳ, cười nói với mấy người trong đình: “Các tử tử thật là hăng hái, đến đây uống trà.”

Thục quý phi đứng dậy đến bên

cạnh Trang Lạc Yên đưa tay đỡ nàng đi vào trong đình, khẽ cười nói: “Chúng ta nghĩ muội muội mang thai, uống trà không hợp, lại quên mất muội muội cứ ở trong cung sẽ cảm thấy khó chịu, là chúng ta chưa chu đáo rồi.”

“Quý phi nương nương quá lời,” Trang Lạc Yên làm bộ muốn đứng lên hành lễ, thấy Thục quý phi ngăn lại cũng không kiên trì, chỉ ngồi xuống bên phải Nhu phi, nhận bát váng sữa cung nữ đặt trước mặt mình, cười nói với Thục quý phi, “Làm phiền quý phi nương nương quan tâm rồi.”

Nhu phi nhìn hai người qua qua lại lại, chỉ bụng trà không nói, đợi hai người khách khí xong mới lên tiếng “Chiêu phi hôm nay cũng muốn ra đây đi dạo?”

Chỉ ra bên ngoài, Trang Lạc Yên cười nói “Hiếm khi có được một ngày thời tiết đẹp như vậy, ra ngoài đi dạo một lát cũng tốt ạ.”

Nhu phi gật đầu: “Thỉnh thoảng ra ngoài đi lại một chút, hóng nắng hóng gió cũng tốt cho thai nhi.”

“Không ngờ Nhu phi nương nương chưa từng có thai mà cũng biết dưỡng thai thế nào.” Tô tu

nghe cười cười vẻ châm chọc, “Quả là giỏi hơn bọn tần thiếp nhiều.”

Như phi hạ mí mắt, không nhìn Tô tu nghi, chỉ ôn hòa nói: “Bản cung mặc dù không phải người thông tuệ nhưng cũng biết vài điều người thường đều biết, Tô tu nghi quá khen rồi.”

Nói vậy là ám chỉ đầu óc nàng ta không bằng người thường? Tô tu nghi thoáng biến sắc, nhưng lại vì thân phận kém người, không thể đồ con tức lên đầu đối phương, đành phải nhìn về phía Thục quý phi, chờ tỉ tỉ mình giúp mình hạ

giận.

Thục quý phi vô cùng căm tức trước hành vi ngu ngốc của Tô tu nghi nhưng cũng đành nên bất mãn trong lòng xuống, cười nói: “Biểu muội này của ta tâm tình ngây thơ, nói không biết giữ lễ, mong muội muội bỏ qua cho.” Dứt lời, nàng nhìn về phía Tô tu nghi, “Còn không mau xin lỗi Nhu phi nương nương đi.”

Tô tu nghi mặc dù không giỏi bày mưu tính kế người khác nhưng luôn biết nghe lời Thục quý phi, thấy thế cũng chỉ bất đắc dĩ xin lỗi,

có điều lòng vẫn không cam. Nay trong cung càng ngày càng ít phi tần có địa vị cao, nàng ta cũng đã là một nhân vật để các phi tần phân vị thấp nịnh bợ, bây giờ phải xin lỗi Nhu phi, dầu sao cũng sẽ cảm thấy mất mặt.

“Thôi khỏi, tính tình Tô tu nghi trong cung ai không biết, ta cũng đâu phải kẻ hẹp hòi không chịu bỏ qua.” Nhu phi thờ ơ mở lời, miệng tuy bảo không sao cứ chỉ lại tỏ ra rằng Tô tu nghi chẳng đáng cho nàng để mắt.

Trang Lạc Yên thấy sắc mặt Tô tu

ngghi càng lúc càng khó coi, ánh mắt nàng nhìn Nhu phi càng lúc càng tán thưởng hơn, có thể thẳng mặt làm tĩ muội họ Tô mất thể diện, bản thân vẫn ngồi vững trên vị trí “phi”, nhất định phải có đôi điều khiến Hoàng đế coi trọng. Nàng cười cười, xen lời: “Mấy ngày trước mưa to một trận, ta còn tưởng trời sẽ lạnh dần xuống, không ngờ hôm nay vẫn quang như thế.”

Nhu phi nhếch mép liếc nhìn Trang Lạc Yên, nhón một quả mơ khô bỏ vào cái miệng anh đào xinh xắn: “Thời tiết âm u đến đâu cũng sẽ có ngày sáng sủa trở lại.” Ánh

mắt nàng lại rơi xuống người Thiến uyển nghi, “Người như ta đây rất thẳng tính, ai mạo phạm ta, ta sẽ không nén được cái tính nóng nảy ấy xuống.”

“Tính tình tử tử tự do thoải mái, muội muội thật ước ao.” Trang Lạc Yên cũng tán thưởng lời này của Nhu phi, phong hào cô nàng tuy là “Nhu” nhưng tác phong làm việc tuyệt đối không thể coi là mềm mỏng, người như vậy có thể coi là một nhân vật thẳng thắn sáng khoái hiếm thấy trong cung. Song cũng may nàng ta còn có thánh sủng bảo vệ, nếu không, phần sáng

khoái bộc trực này cũng chẳng duy trì được đến nay.

“Đời người chỉ vài chục năm ngắn ngủi, có thể tận hưởng lạc thú trước mắt thì không nên lãng phí.” Nhu phi hơi nhếch đuôi mày, bày ra một vẻ phong tình không ai có được.

Thiến uyển nghi nghe bốn người ngồi trong đình nói chuyện, chỉ có thể cắn chặt môi dưới, cắn rách môi vẫn không hề nơi lỏng, nàng chưa bao giờ hận như bây giờ. Hận đám người trong cung tàn nhẫn, hận cha mẹ nhẫn tâm đưa nàng vào cung,

cũng hận Đế vương vô tâm với mình. Nàng không mong ước sủng ái hơn người, chỉ cầu có được một người chân tâm, bên nhau đến đầu bạc. Nhưng từ lúc bước vào hậu cung này, nàng đã không còn thuộc về mình nữa, Đế vương cũng từng ôn nhu đa tình với nàng, vậy mà vì sao chỉ chớp mắt đã đổi thay?

Đế vương vô tình, nàng đã sớm hiểu, đâu phải đợi đến hôm nay mới nhận ra, Hoàng thượng ngoại trừ nàng còn có rất nhiều rất nhiều người khác. Những người đàn bà này mặc dù tâm tính ác độc nhưng lại thành thạo diễn trò, khiến cho

Hoàng thượng lưu luyến nhớ thương bọn họ.

Nghĩ đến đây, nàng chột hồng hai mắt, một tấm chân tình của nàng so ra còn kém hư tình giả ý của bọn họ.

Mấy người ngồi uống với nhau thêm một tuần trà, Trang Lạc Yên liếc nhìn Thiến uyển nghi vẫn quỳ im lặng, theo lẽ thường, Thiến uyển nghi không có nhiều quan hệ với nàng, nhưng không hiểu vì sao, nàng vẫn luôn rất không ưa người này, có lẽ do thứ gọi là “khí chất không hợp” chăng? Có đôi khi,

nàng cảm thấy thà mạnh miệng tranh cãi vài câu với người như Nhu phi còn hơn qua lại với người như Thiến uyển nghi.

Hơi cụt hứng, Trang Lạc Yên đứng lên, Vân Tịch vẫn im lặng đứng sau lưng liền bước đến cản thận đỡ tay nàng, hai ma ma Hoàng đế mới cử đến cũng bước lại gần, các cung nữ thái giám khác đều căng người như đã sẵn sàng nghênh địch.

Tô tu nghi nhìn “thế trận” này, nhúu nhúu mày không vui, nhưng vì phân vị thấp hơn nên đành đứng

lên.

Lời chào từ già chưa đến miệng, Trang Lạc Yên liền nghe được tiếng vỗ tay ra hiệu cách đó không xa, sau đó một thái giám cất giọng truyền báo.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người thoáng đổi sắc mặt, bàn tay đang giữ tách trà của Nhu phi hơi sững lại một chốc rồi nhanh chóng đặt xuống, đứng lên nghênh đón thánh giá.

Thiến uyển nghi đang quỳ trên mặt đất thoáng chao đảo thân

mình, đầu càng cúi thấp hơn, một giọt lệ rơi xuống tảng đá lát đường, vô cùng hiu quạnh và nổi bật.

Phong Cẩn đi đến gần, thấy Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đứng trên thềm đá trước đình, vội bước nhanh vài bước, nhẹ đỡ tay nàng: “Sao lại đứng đây, lỡ không cẩn thận té ngã thì sao?” Nói xong lại quay sang hai ma ma mình mới ban thưởng, “Trẫm dặn các người hầu hạ nương nương cho tốt, đây là cách các người hầu hạ nàng?”

Trang Lạc Yên thấy hai ma ma hoảng sợ quỳ xuống, hờn dỗi nói:

“Hoàng thượng, người làm như vậy khiến thiếp sau này làm sao ra khỏi cửa được đây, đâu cần cần thận như vậy chứ, hai ma ma hầu hạ rất tận tâm, thiếp còn đang muốn người ban thưởng cho họ đấy, sao người vừa gặp đã mắng?”

Hai vị ma ma sao không hiểu Chiêu phi đang nói giúp họ, tuy vẫn liên tục dập đầu thỉnh tội nhưng sợ hãi trong lòng đã tiêu tan ít nhiều. Một ngày nay hầu hạ Chiêu phi, hai bà đều thấy được Hoàng thượng coi trọng Chiêu phi như thế nào, vì vậy vô cùng cảm kích khi Chiêu phi mở miệng nói đỡ cho bọn họ.

“Thôi thôi,” Phong Căn thấy Trang Lạc Yên đã lên tiếng bèn phất tay cho hai ma ma đứng dậy, lại đỡ Trang Lạc Yên ngồi xuống ghế, quay ra thấy những người khác còn đang cúi người, chỉ nhàn nhạt nói, “Đều miễn lễ, ba nàng cũng ngồi xuống cả đi.”

Thục quý phi cảm thấy lòng mình sao khó chịu quá, Hoàng thượng đã bao giờ thờ ơ với mình như vậy? Nàng gượng gạo cười tạ ơn, ngồi xuống một bên, ánh mắt đã ảm đạm đi.

Như phi lại không có gì khác

thường ngày, sau khi ngồi xuống chỉ nâng tách trà nóng bình thản nhấp nhẹ, nàng thật muốn biết, lần này Hoàng thượng vô tình đi ngang qua hay là riêng chạy tới đây làm chỗ dựa cho Thiến uyển nghi.

Gần đây tâm trạng của Phong Cẩn rất tốt, ngắm nghĩa bàn tay Trang Lạc Yên một chốc, mỉm cười nói: “Trầm ít khi gặp các nàng cùng nhau ngồi uống trà đấy.”

“Hoàng thượng trăm công nghìn việc, sao biết được tí muội chúng thiếp khi nào thì cùng ngồi chơi với nhau,” Thục quý phi cười nhẹ, đuôi

mắt thoáng lướt qua bàn tay hẩn đang cầm tay Trang Lạc Yên, nét cười hơi nhạt đi, lại ngồi vào chỗ mình, “Hôm nay đẹp trời, mọi người muốn đi dạo một lát ạ.”

“Đi dạo chút ít cũng tốt,” Phong Căn gật đầu, đẩy tách trà về phía Trang Lạc Yên, Trang Lạc Yên chưa kịp đưa tay đón, hẩn lại thu về, “Trăm quên bây giờ nàng không được uống trà.” Nói xong, đặt tách trà xuống, đẩy một đĩa xếp đầy bánh ngọt, hạch đào và đậu phộng đến trước mặt Trang Lạc Yên, “Trăm nghe thái y bảo, hằng ngày ăn một chút đậu phộng hay hạch

đào rất tốt cho nàng.”

Bánh ngọt làm rất tinh xảo, Trang Lạc Yên một miếng giải quyết một cái bánh, sau đó cầm một cái khác đưa đến bên miệng Phong Căn: “Mùi vị rất được, Hoàng thượng cũng nếm thử nào.”

Phong Căn há miệng nuốt miếng bánh xuống, cũng cười nói: “Quả không tệ, nếu nàng thích thì bảo phòng bếp của nàng học làm đi.” Hắn không có hứng thú với mấy món ăn dính dính ngấy ngấy này lắm, chỉ là dạo này khẩu vị của Trang Lạc Yên trở nên đặc biệt lợi

hại, hôm qua thích ăn cay, hôm nay muốn ăn chua, đến mai lại thêm ngọt, làm cho hấn cũng liên tục thay đổi khẩu vị theo.

Nhu phi thờ ơ nhìn màn ân ái do Hoàng đế và Chiêu phi cùng dệt, nghiêng đầu đưa mắt sang Thiển uyển nghi còn đang quỳ gối, mắt lộ một tia trào phúng. Một uyển nghi nho nhỏ thì đã là gì, hôm nay trong mắt Hoàng thượng ngoại trừ Chiêu phi còn có thể thấy được ai nữa đây?

Tiếc cho một Thục quý phi từng được sủng ái vượt trội, lúc này

chẳng phải chỉ dành thần thờ ngồi nhìn đó sao?

Tô tu nghi thấy trong mắt Hoàng thượng ngoại trừ Trang Lạc Yên thì đã hoàn toàn không còn người khác, sắc mặt lại càng xấu hơn, có điều biểu tỏ không nói, nàng ta cũng đành yên lặng ngồi một chỗ.

Mà Thiên uyển nghi đang quỳ trên mặt đất, trái tim ngày càng lạnh lẽo, nghe từng câu từng lời ân cần của Hoàng đế dành cho Chiêu phi, càng lúc càng đau đớn như không thể chịu nổi, một người sống sờ sờ là nàng đang quỳ ở đây,

Hoàng thượng vẫn làm như không thấy, chỉ lo chuyện phiếm với Chiêu phi, vậy thì trong lòng Hoàng thượng, nàng là cái gì đây?

“Thiếp chợt nhớ lần trước phòng bếp làm món sữa nấu hạch đào và đậu phộng rất khá, loại điểm tâm này thỉnh thoảng nếm một miếng thì còn được, ngày nào cũng ăn sẽ ngán lắm.” Trang Lạc Yên cười nhìn Hoàng đế, dạo này nàng thích kéo Hoàng đế ăn mấy thứ hẩm không ưa, chẳng thể ngờ, Hoàng đế cũng thật nhẫn nhịn ngồi ăn cùng mình.

Hoàng đế sao không rõ ý Trang

Lạc Yên, song chỉ đành bất đắc dĩ cười nói: “Nếu thế, đợi lần sau trăm sẽ ăn cùng nàng.” Thói quen của người này thật đáng sợ, ban đầu không như thế nhưng nếu ngày lại ngày chiều theo ý nàng, ngay chính hắn cũng không hiểu, vì sao nay lại thích thuận theo ý nàng như thế.

Một hồi lâu sau, Phong Cần dường như đột nhiên phát hiện ra bên ngoài đình còn có một người đang quỳ, thân nhiên hỏi: “Người đang quỳ chẳng phải Thiển uyển nghi đó sao, nàng ta phạm lỗi gì vậy?”

Hoàng đế vừa cất lời, Trang Lạc Yên bèn nghiêng đầu nhìn về phía Thiến uyển nghi đang quỳ ngoài đình, hơi tủm tủm nghịch một hạt hạc đào trong tay, nàng chưa ngốc đến nỗi đi mở miệng vào lúc này.

Tô tu nghi lại không nhịn được, đứng lên nói: “Bẩm Hoàng thượng, Thiến uyển nghi mạo phạm Nhu phi nương nương, giờ đang bị phạt quỳ đấy ạ.”

“Nếu không liên quan đến khanh thì ngồi xuống đi.” Phong Cẩm lạnh nhạt nói, vươn tay cướp

lấy hạt hạch đào trên tay Trang Lạc Yên, bóp mạnh một cái, vỏ hạch đào vỡ ra, trêu ghẹo cho Trang Lạc yên vươn tay đi lấy thì nhanh nhẹn ném ngay vào miệng mình, thế là nhận được một cái lườm của mỹ nhân.

Nhu phi nhìn Tô tu nghi lúng túng ngượng ngùng thì chỉ cười cười, đứng dậy cúi người nói: “Bẩm Hoàng thượng, đúng là Thiển uyển nghi bị thiếp phạt quỳ ạ. Sáng nay thiếp tình cờ gặp Thiển uyển nghi trên đường, nào ngờ lúc ấy Thiển uyển nghi đang cùng cung nữ bàn tán về phi tần khác, thiếp tuy không

hiền không đức nhưng không đành lòng để Thiến uyển nghi cứ đem các tử muội ra tán gẫu như vậy, liền phạt nàng ấy quỳ ở đây hai canh giờ, để nàng ấy hiểu được mình sai ở đâu.”

Không hỏi Thiến uyển nghi đã nói gì, Phong Cẩn hơi nhú mày nhìn Nhu phi và Thiến uyển nghi một thoáng, không đành lòng được bèn nói: “Trẫm không biết Thiến uyển nghi có ý kiến gì với các hậu phi của trẫm đây, chẳng hay các nàng ấy có chỗ nào không được tốt?”

Thiến uyển nghi nghe nói thế, thân mình hơi run lên, đập đầu một cái, nói: “Thiếp không có ý đó, xin Hoàng thượng minh giám.”

“Vậy xin hỏi Thiến uyển nghi vì sao nói mọi người trong hậu cung này tâm tư khó dò?” Nhu phi cầm khăn tay che miệng, đuôi mắt lại miết qua Hoàng thượng, thấy hắc không tỏ vẻ gì mới nói tiếp, “Vì sao nói Chiêu phi độc chiếm thánh tâm, chẳng lẽ hậu cung thế nào còn phải nhờ một uyển nghi nho nhỏ như nàng quơ chân múa tay?”

Nghe đến đó, Hoàng đế nhíu

mày, sắc mặt thoáng thay đổi, hẳn từ trên cao nhìn xuống nữ tử quý dưới mặt đất. Nữ tử này có một gương mặt xinh đẹp và biểu cảm khiến hẳn hơi có hứng thú, song lúc này nhìn lại, nàng ta cũng chẳng đặc biệt hơn những người khác bao nhiêu: “Thiến uyển nghi, người đây là oán hận trăm sao?”

“Thiếp không dám!” Lời vừa vào tai, Thiến uyển nghi đã trắng nhợt mặt, “Chân tình của thiếp đối với Hoàng thượng có đất trời chứng giám.” Một thân một mình trong cung, ở một góc phòng cô tịch ngày qua ngày đợi một người đàn ông

tới, kết cục của chờ đợi, lẽ nào là thế này sao?

Nàng cho rằng Hoàng thượng cũng đã có đôi chút thật tình với mình, nhưng cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, mình và những nữ tử khác, trong mắt Hoàng đế... không có gì bất đồng. Ánh mắt người ấy nhìn mình giống như là nhìn một đồ vật không có sự sống, nhớ tới thì yêu chiều một chút, quên mất thì mặc cho phủ bụi ở một bên.

Trang Lạc Yên thấy ánh mắt Thiên uyển nghi ngấn ngơ hoảng

hốt, cảm thấy thật kinh ngạc, thầm nghĩ, chẳng lẽ vị Thiến uyển nghi này đã rung động trước Hoàng đế rồi? Nàng nhớ lại khi Thiến uyển nghi mới vào cung, hình như không có cảm tình với hoàng cung này. Nếu đã không có cảm tình với hoàng cung, sao lại dễ dàng đánh mất trái tim mình đến thế?

Hậu cung nhiều người như vậy, Hoàng đế chỉ có một, nàng ta sao lại có lòng tin có thể đoạt được đế tâm? Những người ở đây, kể cả Thục quý phi, Nhu phi hay là chính nàng, e rằng không một ai có sự tự tin này.

Để vương bạc tình bạc nghĩa biết bao, mà Thiến uyển nghi lại mong manh như thủy tinh, tình yêu dễ dàng dâng lên như thế, thật không biết là đáng thương hay đáng buồn.

Bàn tay đột nhiên truyền tới cảm xúc ấm áp, Trang Lạc Yên lấy lại tinh thần, thấy Hoàng thượng đã bỏ nhân hạch đào vào lòng bàn tay mình, mắt vẫn nhìn đi nơi khác, như là đang nói cho Trang Lạc Yên biết, trăm chỉ tiện tay ném bừa cho nàng, nàng ăn hay không thì tùy.

Đàn ông quả đều là đồ kỳ cục,

mất tự nhiên như vậy.

Trang Lạc Yên bẻ một miếng ăn, hương hạc đào thơm ngát lập tức tràn đầy khoang miệng. Nàng cười cười, người khác thế nào nàng không xen vào, để cho cuộc sống của mình trong cung trôi qua thật tốt mới là điều nàng cần làm.

Thấy Trang Lạc Yên ngoan ngoãn ăn hạc đào, Phong Cần lại nhìn Thiển uyển nghi, nói: “Trước đây trăm đã nghĩ người là một người biết điều, hiếu lễ nghĩa, song hôm nay xem ra, cũng chỉ thế mà thôi.”

Chỉ thế mà thôi?!

Một lời này đủ để mặt sát toàn bộ những điều tốt đẹp nhất của một nữ tử, Thiến uyển nghi như đã không thể thở nổi, ngẩng đầu mở to đôi mắt đẹp: “Đó là cách Hoàng thượng nhìn thiếp sao?” Một câu ghen ngào, nước mắt đã lăn xuống.

Trang Lạc Yên từng chứng kiến rất nhiều nữ tử rơi lệ, Thiến uyển nghi là người khóc đẹp nhất trong số các phi tần hậu cung, nàng rũ mí mắt, không nhìn gương mặt đã trắng bợt bặt của Thiến uyển nghi, ban đầu chỉ muốn đi ra ngoài giải sầu một chốc, ai dè lại gặp phải

tuồng kịch kinh điển thế này.

Nhu phi nhìn bộ dạng Thiến uyển nghi như vậy, cười cười khinh thường, bây giờ còn muốn diễn cho ai xem? Lúc này nàng ta có khóc đến xinh đẹp, khóc đến động lòng người thế nào thì cũng không lọt được vào mắt Hoàng thượng nữa rồi. Nàng hầu hạ Hoàng thượng đã lâu, tâm tính người lạnh bạc đến đâu, lòng nàng rất rõ ràng

“Nếu Nhu phi bảo người quỳ, vậy thì quỳ đi,” Phong Cận không nhìn Thiến uyển nghi nữa, nói một cách hơi mất hứng, “Phân vị của

Chiêu phi tôn quý hơn người, người nói năng lỗ mãng, quỳ thêm hai canh giờ nữa.”

Dứt lời, nhìn lên sắc trời, Phong Cẩn quay sang nói với Trang Lạc Yên: “Gần trưa rồi, đừng để lỡ bữa, chiều nay trăm còn chút việc, buổi tối sẽ tới dùng bữa với nàng, dùng xong bữa trưa thì nghỉ ngơi cho khỏe.”

Trang Lạc Yên gật gật đầu, khước miệng cong lên thành nụ cười tươi: “Vậy buổi tối thiếp chờ người.”

Phong Cẩn gật đầu, đưa tay vuốt nhẹ tóc Trang Lạc Yên rồi mới quay

người đi mất.

“Cung tiễn Hoàng thượng.”
Thấy Hoàng đế đã đi, Thục quý phi đứng thẳng người, cười nhìn Trang Lạc Yên, “Hoàng thượng quả là quan tâm Chiêu phi.”

Trang Lạc Yên đáp lại bằng một nụ cười: “Hoàng thượng quan tâm tất cả tử muội chúng ta.”

Nghe đến những lời này, Thục quý phi chỉ cười khẽ một tiếng, cùng Tô tu nghi đi mất.

Đợi Thục quý phi đi xa, Nhu phi nhướn mày nhìn Trang Lạc Yên:

“Chiêu phi quả có thủ đoạn cao đấy.”

Trang Lạc Yên vẫn giữ nụ cười trên môi: “Đã gần đến buổi trưa, muội muội xin cáo từ.”

“Nàng về đi thôi, Hoàng thượng đã dặn nàng không được để lỡ bữa trưa, ta cũng không dám giữ.” Nhu phi khoát tay, không muốn nói nhiều với Trang Lạc Yên.

Sau khi mọi người đều đã rời đi, Nhu phi ra khỏi đình, ngồi xổm trước mặt Thiên uyển nghi, một ngón tay nhấc cầm đối phương lên, giễu cợt: “Nhìn thấy chưa, trong

mắt Hoàng thượng, người là thứ gì? Sau này đừng tỏ vẻ ‘mọi người đều say mình ta tỉnh’ ấy ra kéo người khác lại cảm thấy ghê tởm.”

“Người thì có gì mà đắc ý lên mặt, trong mắt Hoàng thượng, người vẫn kém Chiêu phi.” Thiển uyển nghi vung tay hất tay Nhu phi, “Đừng đem ta so với người.”

“Ta tất nhiên sẽ không so mình với một uyển nghi nho nhỏ,” Nhu phi cười cười, đứng lên, ánh mắt mang một tia sáng rạng rỡ trước nay chưa từng thấy, “Mà ta cũng sẽ không so mình với Chiêu phi,

người tự cho là mình tỉnh táo hơn người khác, kỳ thực chỉ là trò cười trong mắt người ta mà thôi.”

Phong Căn trở về tâm cung, nhìn từng món từng món được bung lên bàn ăn, đột nhiên nói với Cao Đức Trung đứng sau lưng: “Trẫm nghe nói nữ tử sau khi có thai thường thích ngủ, người đến cung Hi Hòa nói một tiếng với Chiêu phi, tối nay không cần chờ trẫm, nếu đã buồn ngủ thì cứ nghỉ trước, đừng để thân mình mệt mỏi.”

Cao Đức Trung nghe vậy, thi lễ một cái: “Bẩm vâng.” Sau đó liền

vội vã đi về phía cung Hi Hòa, vừa đi vừa nghĩ, đứa nhỏ trong bụng Chiêu phi rốt cuộc là “con quý nhờ mẹ”, ngấm lại đãi ngộ của Hoàng thượng dành cho mấy hoàng tử và phi tần mang thai trước đây, ông lắc lắc đầu, quả là so người với người có thể làm tức chết nhau.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi ngay ngắn trên ghế cao, nghe cung nữ kể lại chuyện mới phát sinh trong ngự hoa viên, sau khi nghe xong, nàng vẫn bình thản nói: “Những chuyện nhỏ nhặt này không cần quan tâm, các người chỉ cần để ý đừng có xung đột với

người cung Hi Hòa là được, lui ra đi.”

Cung nữ lui ra ngoài, Hoàng hậu thở dài. Nay trong lòng nàng đã hiểu rõ, Hoàng thượng sẽ không để nàng có một Hoàng tử, mà Triệu gia nay đã tràn ngập nguy cơ, việc duy nhất nàng có thể làm lúc này là ngồi vững trên vị trí Hoàng hậu. Mà nàng muốn ngồi vững ở vị trí này thì không thể phạm sai lầm, vậy nên, nàng không chỉ không thể có tính toán khác mà còn phải dốc sức bảo vệ đứa nhỏ trong bụng Trang Lạc Yên.

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn Trang Lạc Yên...

Lần thứ hai thở dài, Hoàng hậu mới lên tiếng: “Người đâu, đưa cuốn ‘Y tam truyện’ ở chỗ bốn cung sang cung Hi Hòa, bên trong có một ít nội dung có lợi cho bào thai, bảo người phục vụ của cung Hi Hòa cũng xem qua đi.”

Đã hạ quyết tâm thì phải làm triệt để một chút.

***

Khi Phong Cẩn tới cung Hi Hòa, sắc trời đã tối xuống, ngự liễn dừng

trước cửa cung, hấn bước xuống, nhìn những ngọn đèn lồng tán ánh sáng đỏ trên cao, hỏi Phúc Bảo đang đứng cửa đợi: “Chủ tử nhà các người ngủ rồi?”

Phúc Bảo khom người đáp: “Bẩm vạn tuế gia, nương nương nói chiều nay ngủ hơi nhiều nên đã hết cơn buồn ngủ, lúc này vẫn chưa đi nghỉ đâu ạ.”

Phong Cẩn sao lại không biết Trang Lạc Yên cố tình chờ mình tới, hấn lắc đầu bất đắc dĩ, thở dài nói: “Thôi thôi, không cần thông báo, trầm tự đi vào được rồi.”

Trong phòng ngủ, Vân Tịch đang treo thêm một ngọn đèn lồng, từ khi chủ tử có thai, trong cung Hi Hòa đã thu dọn hết những bồn hoa, lọ hoa, sáp thơm, hương liệu các loại cũng bị thu lại hết, hiện nay chủ tử chỉ đeo một túi thơm mùi bạc hà, người vào lại thấy sáng khoái.

“Nương nương, mỗi ngày người xem sách nửa canh giờ, điện hạ thực sự có thể biết ạ?” Cùng mấy cung nữ kiểm tra bốn phía một lượt, Vân Tịch mới đi đến bên cạnh Trang Lạc Yên, gỡ chụp đèn, cắt tim đèn, bảo cung nữ cắt dây kéo thật

xa, lại nhận bồn đồng trong tay cung nữ, ngồi xổm xuống, vừa thay dép cho Trang Lạc Yên vừa nói, “Lần đầu tiên nô tì biết có thể làm như vậy được đấy ạ.”

“Bồn cung cũng chỉ nghe người ta nói, hai ba tháng đầu của thai nhi, mẫu thân mỗi ngày đọc sách chừng nửa canh giờ, nghe nhạc khúc nửa canh giờ, lại nghe phụ thân kể chuyện nửa canh giờ, lớn lên sẽ rất thông minh.” Trang Lạc Yên ngẩn ngơ nhớ lại những điều bạn bè kiếp trước từng đề cập.

Nàng còn nghe bạn bè nói, rất

những người trước khi chuẩn bị làm mẹ đều không có hứng thú đối với những việc như dưỡng thai này. Tất nhiên rồi, bất kì ai còn đang độc thân trong hạnh phúc thì đều sẽ không đột nhiên đi nghĩ đến mấy đứa nhóc con ngốc ngốc nghịch ngợm làm gì. Nữ tử là một loại sinh vật rất thần kỳ, khi chưa có con, nàng ta có thể chẳng có bao nhiêu tình cảm đối với con trẻ, nhưng khi đã có con rồi thì nhìn bé nào cũng cực yêu, còn con mình thì là bảo bối cấp cao nhất.

Lúc ấy nghe loại luận điệu này, Trang Lạc Yên chỉ cười nhạt, đến

hôm nay lại thấy có vẻ đúng với mình. Khép sách lại, nhìn xuống bụng, nhúng chân vào chậu nước ấm, nàng hơi hồi hận vì năm xưa không chịu khó đi tìm hiểu kiến thức về dưỡng thai.

“Nương nương có lòng, ngày sau điện hạ nhất định sẽ thông minh nhanh nhạy.” Vân Tịch nhẹ nhàng ấn gan bàn chân cho Trang Lạc Yên, âm thầm cảm khái, trước kia mỗi ngày nương nương đều muốn tắm rửa, từ ngày có thai lại đã biến thành hai, ba ngày tắm một lần, chỉ bởi vì thái y nói nữ tử có thai mà tắm rửa hàng ngày sẽ

không tốt cho thai nhi, “Mấy hôm trước hoàng thượng thưởng cho hai vị nhạc công, nô tì nghe nói trong đó một người giỏi cổ cầm, một người thạo thổi tiêu. Nếu nghe nhạc tốt cho điện hạ, hay là ngày mai gọi bọn họ đến diễn tấu một lát?”

“Vậy chẳng phải trăm cũng nên thường tới kể chuyện cho hoàng nhi?” Một giọng nam trầm vang lên, Trang Lạc Yên ngẩng đầu, thấy Phong Cẩn sai bước đi vào, đang muốn đứng lên hành lễ, đối phương đã vội bước lại, ấn nàng ngồi xuống ghế.

“Đang ngâm chân lại lộn xộn cái gì,” Phong Căn nhẹ nhàng đề vai Trang Lạc Yên, đợi Vân Tịch lau khô chân nàng mới ôm người đặt lên giường, kéo chăn đắp cẩn thận mới nói tiếp, “Nay nàng đã mang thai, lúc không có người ngoài thì không cần giữ những lễ nghi phiền phức này.”

Tiện tay cầm cuốn sách Trang Lạc Yên đang đọc dở, “Trung dung”^(*) trong Tứ thư ngũ kinh, Phong Căn không nhìn được bèn bật cười, đúng là khó có dịp thấy nàng ấy nghiêm túc như vậy, ngày xưa hẳn chưa từng gặp ái phi làm

biếng của mình đọc những thứ này.

(*) *Trung dung*: Tên một cuốn sách đồng thời cũng là một học thuyết của thầy Tử Tư. *Trung dung* cơ bản gồm ba tầng nghĩa: Tầng nghĩa thứ nhất: *Trung* có nghĩa là không thiên lệch, "*Dung*" có nghĩa là không thay đổi đề chỉ đòi người không được lệch ra khỏi quỹ đạo, không thay đổi mục đích đã định của mình, phải kiên trì mới đạt được tới thành công; Tầng nghĩa thứ hai: là trung chính, bình hòa, con người cần phải giữ sự trung chính và bình hòa nếu mất đi nó thì tất cả những hỉ, nộ, ái, ô đều sẽ trở nên thái quá; Tầng nghĩa thứ ba: "*trung*" có nghĩa là tốt đẹp, "*dung*" chính là sử dụng, với hàm ý nhất nghệ tinh nhất thân vinh, con người ta phải kiên trì trong công việc của mình mới có thể mưu cầu được cho bản thân.

“Thiên hạ quốc gia, có thể chia đều được; tước lộc, có thể từ chối được; lưỡi dao sắc bén, có thể giẫm lên được; đạo trung dung lại không thể làm được.” Phong Căn lật một trang, đọc một câu trong đó, cười khẽ một tiếng, “Ái phi quả là thông thái.”

“Hoàng thượng lại trêu thiệp rồi,” Trang Lạc Yên quả thật có ý định sau này sẽ để con mình học đạo Trung dung, trong cung đình, có thể học được bản lĩnh giả heo ăn cỏ mới là đại nhân tài.

Phong Căn khép cuốn “Trung

dung” lại, thuận tay ném qua một bên: “Hoàng nhi của trẫm, không cần học đạo Trung dung, nó khác người thường, sinh ra đã có thể đứng trên cao, trung dung là dành cho những kẻ không đủ mạnh, con trai trẫm, tất nhiên sẽ không thiếu thứ gì.”

Vân Tịch đứng hầu bên cạnh nghe được những lời này của Hoàng đế, đuôi mày thoáng động, đầu lập tức vùi thấp hơn nữa, không cần biết Hoàng thượng nói vậy là có ý gì, đây không phải điều nàng nên nghĩ.

“Đứa nhỏ còn chưa ra đời đâu, Hoàng thượng làm sao biết được là nam hay nữ?” Trang Lạc Yên đổi chủ đề, hờn dỗi nói, “Nếu là một công chúa, Hoàng thượng sẽ không thích?”

“Công chúa trẫm cũng thích,” Phong Cẩm vươn tay vuốt nhẹ lên tóc Trang Lạc Yên, cười nói: “Con gái con trai trẫm đều thích.” Nói đến đây, hắn hơi ngừng lại một chút mới tiếp tục, “Nhưng trẫm muốn nàng nhất định phải sinh cho trẫm một hoàng tử.”

Nghe thấy vậy, Trang Lạc Yên thò

tay chọt chọt vào ngực hấn, hừ một tiếng.

Phong Căn để cung nữ cởi giày cho mình, lên giường kéo Trang Lạc Yên vào lòng, tựa lưng vào đầu giường: “Trẫm kể chuyện cho ái phi nghe nhé?”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, nàng chưa từng nghe Hoàng đế kể chuyện bao giờ, liền gật đầu đồng ý.

“Ngày xưa ngày xưa, có một người tên là Bàn Cổ, thân cao hơn núi, tóc rậm hơn rừng...”

Trang Lạc Yên sửng sốt, câu chuyện này hình như không phải kể cho nàng nghe?

“Bàn Cổ bổ một búa xuống, trời và đất tách ra...”

Xin tha thứ cho Trang Lạc Yên đang càng lúc càng mơ màng đi, thật sự là câu chuyện thần thoại này bị Hoàng đế kể thành quá nhạt nhẽo rồi, cái kiểu nhả chữ đều đều cứng nhắc này đâu phải là kể chuyện, giống như đọc thuộc lòng hơn.

Phong Cẩn chưa kể xong một câu chuyện đã thấy nữ tử trong lòng ngủ say, hần bật cười, còn nói hết buồn ngủ rồi, chẳng phải mới được một chốc đã say sưa thế này?

Trang Lạc Yên bị tiếng nước đánh thức, khi nàng mở mắt nhìn, thấy Hoàng đế đang rửa mặt, nàng dụi dụi mắt: “Giờ nào rồi ạ?”

Phong Cẩn thấy nàng mơ mơ màng màng, lau khô tay rồi mỉm cười đi đến bên giường: “Trẫm đánh thức nàng? Ngủ thêm một lát đi, canh giờ còn sớm.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn nhắm mắt lại, đúng là nàng vẫn hơi buồn ngủ, nếu Hoàng đế đã nói vậy, nàng nên nghe theo.

Thấy Trang Lạc Yên đã ngủ lại,

động tác của Phong Căn nhẹ nhàng hơn nữa, khi ra khỏi phòng còn dẫn người hầu phải nhẹ tay nhẹ chân. Đến tận khi ra khỏi cửa chính cung Hi Hòa, Phong Căn mới đi đứng đĩnh đạc trở lại, nói với Cao Đức Trung đang đứng hầu bên cạnh ngự liễn: “Cao Đức Trung, bảo người đi tìm một ít truyện cổ tích, ừm... loại truyện kể cho trẻ con nghe ấy.”

Cao Đức Trung sừng sốt, lập tức nhớ lại những lời Chiêu phi nương nương nói tối qua khi ông đứng ngoài cửa, vội vã thưa vâng, hạ quyết tâm phải làm tốt việc này, đây chính là cơ hội vừa lấy lòng Hoàng

thượng vừa lấy lòng Chiêu phi.

Hiền quý phi ngồi trên kiệu, từ xa xa nhìn ngự liễn của Hoàng đế rời khỏi cung Hi Hòa, khóe miệng giật giật, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng thật sự rất quan tâm đến Chiêu phi.” Vị ở cung Hi Hòa kia đã có thai mà Hoàng Thượng vẫn chịu khó tới đó, vậy mới thấy, những người khác trong cung không được coi trọng như Trang Lạc Yên này đâu.

Nô tài phục vụ bên cạnh không dám tiếp lời, chỉ có thể cúi đầu. Hiền quý phi nhìn thấy như vậy,

lòng càng thêm khó chịu, lại lạnh giọng: “Còn không mau chân lên, chờ ra đây làm gì?”

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu ngồi xuống ghế cao nhất trong phòng khách, nhìn người đầu tiên tới thỉnh an là Hiền quý phi, ngoài cười nhưng trong không cười: “Thật không ngờ hôm nay Hiền quý phi tới sớm như vậy, bốn cung dậy trễ, để muội chờ lâu rồi.”

“Là do tần thiếp đến sớm, quấy rầy nương nương nghỉ ngơi.” Hiền quý phi nhận tách trà cung nữ dâng lên, nhấp một ngụm nhỏ, “Vẫn là

trà ở chỗ nướng nướng ngon nhất
đấy ạ.”

Hoàng hậu cười cười, không tiếp
mấy lời nịnh bợ của nàng ta. Vị
Hiền quý phi này mấy ngày trước
thái độ còn khác lắm, nay thấy
Chiêu phi có thai, hoàng tử nuôi
trong cung nàng ta không còn tôn
quý nhất nữa thì lại muốn sáp lại
gần nàng.

Nàng ta muốn sáp lại, nàng cứ
theo nàng ta sao? Coi Hoàng hậu
đây là sư tử đá trông cửa cung, ai
cũng có thể sờ vuốt vài cái?

Hiền quý phi thấy Hoàng hậu

lãnh đạm với mình, trên mặt vẫn không tỏ vẻ xấu hổ, chỉ cúi đầu uống ngụm trà. Một lúc lâu sau, các phi tần lục tục tới thỉnh an.

“Chiêu phi tới.”

Mọi người nhìn Chiêu phi mặc chiếc váy dài vịn tay cung nữ khoan thai đi vào, đa số đều cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn, Hiền quý phi đặt tách trà lại bàn, tủm tỉm cười nhìn đối phương ngồi xuống bên dưới Nhu phi.

“Hôm nay khí sắc của Chiêu phi muội muội thật tốt,” Hiền quý phi cười nói, “Chắc hẳn vị điện hạ chưa

ra đời này rất ngoan đây.”

“Cảm ơn lời chúc tốt lành của nương nương.” Trang Lạc Yên cười cười, tiếp nhận tách trà, thấy đó là trà táo mật ong bèn cười nhẹ tỏ ý cảm ơn Hoàng hậu, nhắc tách uống một ngụm nhuận hầu.

“Hoàng hậu nương nương thật sự rất yêu thương Chiêu phi muội muội đây, trà này không giống của chúng ta.” Hiền quý phi tiếp tục gọi chuyện, “Mà cũng phải, nay muội muội có thai, đúng là có khác biệt với chúng ta đây.”

Trang Lạc Yên cười nhìn Hiền

quý phi gây thù chuốc oán giúp mình, buông tách trà điềm đậm nói: “Được Hoàng hậu nương nương quan tâm là may mắn của tần thiếp, quý phi nương nương xin chớ giễu tần thiếp nữa.”

“Quý phi nương nương nếu thích thì có thể đợi về cung pha dùng thử.” Nhu phi cười nhạt, “Quý cung có thiếu thứ gì mà phải đi ước ao như Chiêu phi.”

Hiền quý phi đã rất ngứa mắt với Nhu phi rồi, giọng cũng lạnh xuống vài phần: “Nhu phi đúng là rất nghe hiểu ý người khác, bốn cung

chỉ tán thưởng Hoàng hậu nương
nương quan tâm chăm sóc Chiêu
phi mà thôi.”

“Hoàng hậu nương nương quan
tâm chúng tần thiếp, người trong
hậu cung đều biết.” Nhu phi thản
nhiên quẳng trả một câu.

“Thục quý phi tới, Tô tu nghi
tới.”

Hai tử muội Tô gia tới khiến cuộc
chiến của Hiền quý phi và Nhu phi
không thể tiếp tục. Hoàng hậu thờ
ơ nhìn hai chị em họ Tô hành lễ với
mình, đợi hai người ngồi xuống
mới lên tiếng: “Hiện giờ thời tiết

ngày càng thêm lạnh, mọi người còn phải tới thỉnh an bốn cung, thật quá vất vả, nhất là Chiêu phi không nên đến sớm như vậy, nay muội mang thai, không đến cũng không sao.”

“Nương nương thương yêu tần thiếp, tần thiếp làm sao có thể vì được yêu quý mà sinh kiêu căng,” Trang Lạc Yên đứng dậy thi lễ, “Nay chẳng qua mới tầm hai, ba tháng, đâu cần cẩn thận như thế ạ.”

“Mau ngồi xuống đi,” Hoàng hậu vội để Trang Lạc Yên ngồi xuống, thở dài nói, “Muội còn trẻ không

hiếu, nữ tử có thai trong ba tháng đầu nhất định không thể qua loa.” Nhớ tới khi xưa Chiêu phi sảy thai, Hoàng hậu không tiện nhắc lại chuyện khiến đối phương đau lòng, bèn tránh đi, “Dạo này trời đã lạnh, bốn cung cần nhắc kỹ, mùa đông năm nay cứ ba ngày thỉnh an một lần đi, để các vị khỏi đi tới đi lui cực thân.”

Các phi tần nghe vậy thì đều vội từ chối, nhưng thái độ của Hoàng hậu rất kiên quyết, đành bất đắc dĩ tiếp nhận ý chỉ này.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Tô tu

nghe hừ lạnh một tiếng: “Yêu thương chúng ta gì chứ, yêu thương Chiêu phi kia thì có, năm rồi đâu thấy nàng ta cho thỉnh an ba ngày một lần, chỉ vờ khoác áo bụi.”

Chẳng để ý đến lời oán giận của Tô tu nghi, vẻ mặt Thục quý phi đã ngưng trọng hẳn, lần này Hoàng hậu bảo vệ Trang Lạc Yên rất chặt chẽ, chặt chẽ đến đáng sợ, thật sự không giống tác phong thường ngày của Hoàng hậu. Nếu Trang Lạc Yên sinh được hoàng tử, Hoàng thượng lại có ý bồi dưỡng, vậy chẳng phải địa vị của Trang Lạc Yên

và Hoàng hậu ngang nhau rồi sao?

Không hiểu được dụng ý của Hoàng hậu, Thục quý phi nhú nhú mày, dù là thế nào, sau này vẫn nên cẩn thận thì hơn, Hoàng hậu không muốn ra tay nhưng luôn có người muốn làm kẻ đứng sau giật dây hại người, việc nàng nên làm chỉ là bàng quan xem kịch mà thôi.

Xế chiều hôm đó, cung Cảnh Ương nhận được ý chỉ ban thưởng của Hoàng đế, châu ngọc đồ cổ chảy vào cung Cảnh Ương như nước, khiến bao người ước ao.

Thế nhưng, người thông minh

một chút có thể đoán được, đó là cử chỉ biểu hiện Hoàng đế tán thưởng quyết định sáng này của Hoàng hậu, bởi vậy mới thấy được địa vị của Chiêu phi trong lòng Hoàng đế đã lớn thế nào.

***

Hậu cung chưa từng an tĩnh, nhưng gần đây hậu cung lại rơi vào tình trạng bình tĩnh đến lạ lùng, có lẽ vì những vị chủ tử nương nương không cần ngày ngày chạm trán, oán khí cũng bớt đi, vì vậy những chuyện bát nháo trong cung cũng giảm không ít.

Hiện giờ trong hậu cung có khá đông phi tần nhưng số lượng phi tần có phân vị cao lại không nhiều, phân vị thấp thì không dám tỏ thái độ, phân vị cao thì tâm tư phức tạp, làm việc càng cẩn thận hơn. Thấy cái thai trong bụng Chiêu phi ngày càng lớn, Hoàng đế cũng càng thích đến cung Hi Hòa, những người còn lại đều ngồi không cả.

Cung Hi Hòa gần đây có thêm nhiều thái giám giỏi nấu nướng, ma ma thạo phụ khoa, thậm chí còn có hai y nữ ở lại hẳn trong thiên điện của cung, tất cả đều vây xung quanh một vị chủ tử trong cung này, trên

dưới khắp hậu cung đều phải đỏ mặt ghen tị.

“Từ khi Chiêu phi có thai, đãi ngộ đã khác hẳn các phi tần từng có thai trước.” Yên quý tần nay đã mất thánh sủng, đứng xa xa nhìn đám thái giám của điện Trung Tĩnh cầm đồ vật đi về phía cung Hi Hòa, vừa ước ao vừa hả hê, “Trước đây thấy Thục quý phi luôn luôn một vẻ đứng cao hơn người khác, không để ai vào mắt, nay so sánh với Chiêu phi, nàng ta cũng chẳng là gì.”

Yên quý tần thất sủng, trong

lòng căm ghét nhất không phải Chiêu phi mà là Thục quý phi thường ngày vẫn ung dung điềm tĩnh. Trong tiềm thức của một số người, Yên quý tần và Thục quý phi đều là loại này, thường ngày hai người không va chạm hay gặp gỡ nhiều, trong lòng lại vẫn không ưa nổi đối phương.

Nhu phi đang đi trước nàng ta nghe thấy thế bèn quay lại, nhìn Yên quý tần như cười như không: “Thục quý phi dầu gì cũng là một quý phi, so ra còn hơn nàng nhiều lắm.”

“Nhu phi nương nương quả nhiên vẫn không khách khí như thế.” Yên quý tần sa sầm mặt, “Nhưng mà tần thiếp đây không như Thiên uyển nghi đó, mặc người tùy ý sỉ vả đâu.

“Chậc, nghe nàng nói kìa, như là thường ngày ta khất khe với người khác lắm ấy,” Nhu phi liếc mắt nhìn nàng ta, chẳng thấy thú vị lắm, bèn nói, “Thôi, nàng thích ghen tị thì cứ ghen tị đi, bốn cung không có thời gian ở đây nghe nàng nói nhảm.” Dứt lời, Nhu phi liền dẫn theo cung nữ khoan thai đi trước, nhìn tấm lưng ong kia, mềm mại như không

xương, từng bước như hoa nở dưới chân.

“Gì chứ, làm như ngày trước nàng ta chưa từng ghen ghét Trang Lạc Yên vậy.” Yên quý tần hừ một tiếng, dẫn theo cung nữ quay người đi luôn.

Gần đây hoạt động của Trang Lạc Yên đã đa dạng hơn mấy tháng trước, cái thai trong bụng đã gần năm tháng, bụng căng lên khiến nàng thoát nhìn nở nang hơn xưa, tuy mất đi đôi nét xinh đẹp mảnh mai trước đó nhưng lại thêm vài phần đầm thắm. Tựa người trên

tháp mềm nghe nhạc công chơi cổ cầm, tầm mắt nàng lại phóng ra ngoài cửa sổ, sắc trời thế này, mấy hôm nữa khả năng có tuyết.

Nghe nhạc chừng nửa nén hương, Trang Lạc Yên xua tay cho nhạc công lui ra, bào thai trong bụng mỗi ngày nghe nhạc hai, ba lần, mỗi lần chừng mười lăm phút là đủ, nhiều hơn sẽ làm nhiều giấc ngủ của đứa bé.

Nhạc công lui ra, Phúc Bảo đang đứng hầu bên cạnh bèn bước lại gần nói: “Nương nương, người bên Thượng Y cục đã tới xin đo người

cho nương nương, bảo là muốn may vài bộ đồ mới dày dặn hơn cho nương nương ạ.”

“Nửa tháng trước mới làm vài bộ rồi mà, sao lại tới nữa?” Trang Lạc Yên biếng nhác nhìn Phúc Bảo, “Nói với bọn họ, không cần phiền phức như vậy đâu.”

“Nương nương, đây là lời Hoàng thượng dặn dò bọn họ đấy ạ, nói là điện hạ trong bụng người ngày càng lớn, y phục rộng quá khó giữ ấm, chật quá lại khiến người khó chịu khi mặc, vì vậy đã đặc biệt phân phó điện Trung Tỉnh mỗi

tháng làm cho người vài bộ đồ mới. giờ cũng sắp hết năm, bên Khâm thiên giám nói mấy hôm nữa sẽ có tuyết rơi, nương nương phải có thêm mấy bộ đồ ấm chứ ạ.” Phúc Bảo nói ngọt, “Hơn nữa, đây là tấm lòng của Hoàng thượng dành cho nương nương, nương nương sao lại nỡ hắt hủi?”

“Người đứng là càng ngày càng dẻo miệng đấy, cho họ vào đi.” Trang Lạc Yên vịn tay Thính Trúc đứng dậy, đi lại vài bước trong phòng. Người của Thượng Y cục vừa đo xong, chợt có tiếng thái giám truyền báo Hoàng đế tới.

Đến cửa, thấy Hoàng đế đang bước nhanh vào, Trang Lạc Yên cười nói: “Sao Hoàng thượng lại tới lúc này?”

“Hôm nay không có chuyện gì lớn, trẫm tới thăm con.” Hắc vương tay nắm tay Trang Lạc Yên, hai người cùng ngồi lên tháp mềm.

Từ sau lần Trang Lạc Yên cho là hắc chủ thích hoàng tử không thích công chúa, Phong Căn liền gọi đứa trẻ trong bụng Trang Lạc Yên là “con” mà không phải “hoàng nhi” nữa. Biểu hiện của Phong Căn trong thời gian này khiến Trang Lạc

Yên rất hài lòng, chỉ ít từ hành vi của Phong Căn có thể nhìn ra, hẳn rất kỳ vọng vào đứa bé.

Nữ tử khi có thai nên cho người đàn ông tham dự một vài việc nhỏ, để anh ta biết phụ nữ vất vả thế nào, như vậy sẽ củng cố thêm ý thức trách nhiệm của người làm cha, và sau khi đứa bé chào đời, tình cảm cha con sẽ càng sâu sắc.

Vân Tịch đứng bên cạnh phục vụ, nhìn chủ tử nhà mình cùng Hoàng thượng thoải mái nói về vài chuyện lặt vặt trong ngày, thái độ của Hoàng thượng đối với chủ tử

như là một cặp vợ chồng bình thường vậy, nàng chột nghĩ, biết đâu tình cảm của chủ tử đối với Hoàng thượng không hẳn là đơn phương vọng tưởng, chỉ ít lúc này Hoàng thượng cũng đã có chút tình cảm với chủ tử rồi, nếu không thì sao lại chịu khó ngày ngày dặn người chú ý cung Hi Hòa, càng không thể hầu như mỗi ngày đều tạt qua kể chuyện cổ tích cho tiểu điện hạ nghe.

Nàng chưa từng thấy những đôi nam nữ khác ở bên nhau, nhưng nhìn chủ tử và Hoàng thượng, luôn cảm thấy như vậy rất tốt. Có điều...

mắt Vân Tịch thoáng sầm lại, trong cung nhiều mỹ nhân như vậy, sau này còn có thể có rất nhiều nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vào cung, khi đó Hoàng thượng còn có thể đổi đãi với chủ tử như lúc này sao?

Bất kể thế nào, nàng luôn phải lo lắng cho chủ tử, một người con gái đã vào cung mà còn đánh mất trái tim, thật sự quá đáng thương.

“Động?!” Bàn tay Phong Cẩn áp nhẹ lên bụng Trang Lạc Yên chợt rút nhanh về như bị bỏng, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được loại chuyển động khê khàng như

vậy, nhưng cảm giác này quá mới mẻ, mới mẻ đến mức khiến hấn không dám chạm vào cái bụng ấy mạnh hơn một chút, như thế sợ chỉ cần tay mình áp mạnh chút xíu là có thể đụng đau cục cưng vậy.

“Hoàng thượng, con chúng ta đang chơi đá chân trong ấy đấy.” Trang Lạc Yên thấy Hoàng đế ngạc nhiên ra mặt, khẽ bật cười nắm tay hấn nhẹ nhàng áp lên bụng mình, sau đó bào thai lại giật giật, nhìn vẻ mặt tươi cười đầy hưng phấn của Hoàng đế, nàng mở to mắt ngạc nhiên, “Ủa, giờ thì hăng hái ghê, con đang chào hỏi người đấy.”

Chuyên động dưới bàn tay quá tuyệt vời khiến Phong Cẩn không nhìn được bèn cúi người, dán mặt vào bụng Trang Lạc Yên, cười nói: “Con à, trăm là phụ hoàng con.” Sau đó, mặt hắn bị đụng nhẹ qua lớp da bụng Trang Lạc Yên, thoáng chốc liền cười vui vẻ ra tiếng.

Nhìn người đàn ông phút chốc đã chuyển thành đứa trẻ, Trang Lạc Yên cười cười vươn tay vỗ nhẹ lên lưng Hoàng đế, kìm nén niềm thỏa mãn đang dâng lên trong mắt, nước cờ này của nàng rất chuẩn, một người đàn ông trưởng thành và xuất sắc đến đâu thì đều vẫn giữ

lại đôi chút trẻ con trong mình, chỉ khi để anh ta thấy được một sinh mệnh đang lớn lên thế nào mỗi ngày thì mới có thể làm anh ta càng thêm coi trọng nó.

Hiện tại Hoàng đế chờ mong đứa bé này bao nhiêu, ngày sau sẽ dốc bấy nhiêu tâm sức giáo dục nó, kỳ vọng nó. Một đứa trẻ được cha mẹ kỳ vọng có thể sẽ cực khổ nhưng trẻ con của hoàng gia phải như vậy mới tiến được xa. Nếu giống như nhị hoàng tử bị đưa ra ngoài cung ấy mới là đáng buồn.

Tình cảm người đàn ông này rất

thiên lệch, nàng không có bản lĩnh khiến hấn tận tâm tận lực với tất cả những đứa con của hấn, nhưng nhất định phải đảm bảo đối phương coi trọng con mình hơn cả.

Đây là nỗi khổ của thời đại này, cũng chính là nỗi đau buồn của người phụ nữ, nếu là ở kiếp trước, chỉ có hai con đường, không phải li hôn thì là thiên luôn đối phương, chứ người nào chịu được loại chuyện này, muốn các chị em vui vẻ chia sẻ chồng với nhau, cùng chung sống hạnh phúc? Mời vào thể loại tiểu thuyết dành cho ngựa đực mà tìm hạnh phúc nhé!

Dùng bữa tối xong, Phong Cần tự mình đỡ tay Trang Lạc Yên, dìu nàng đi vài vòng trong phòng, sau đó hai người cùng ngâm chân vào một chậu, trông Hoàng đế lúc này dường như còn rất thích thú.

Trang Lạc Yên đặt chân mình lên mu bàn chân Phong Cần: “Chân Hoàng thượng dày thật, trước đây thiếp nghe nói người chân dày thì phúc khí cũng dày.”

Phong Cần liếc nhìn bàn chân trắng nõn gầy nhỏ của Trang Lạc Yên: “Trẫm không tin mấy thứ này, chân nàng không dày song phúc

khí cũng rất dày.”

Trang Lạc Yên nghe vậy bèn lấy ngón chân cào nhẹ nhẹ lên chân Phong Căn, cười vui vẻ: “Phúc khí của Hoàng thượng dày, thiếp ở bên cạnh chàng nên cũng thơm lây.”

“Nàng ấy, chỉ hay tin những thứ vớ vẩn không rõ.” Nào cầu túi phúc, nào lén sờ vành tai, nữ tử bé bỏng này luôn tin tưởng những thứ hư vô mờ mịt, nhưng tấm lòng trong ấy lại khiến người ta không thể chối từ. Phong Căn cầm bàn tay Trang Lạc Yên trong tay mình, bàn tay ấm áp trơn mềm làm tim hấn

cũng dần ấm lại.

Chờ hai người nằm xuống chần ðệm ấm sực, bốn người Cao Đức Trung, Thính Trúc dọn dẹp rồi lui ra ngoài cửa, cửa đóng rồi, những người phục vụ vẫn còn nghe thấy tiếng trò chuyện khe khẽ bên trong.

Cao Đức Trung liếc nhìn cánh cửa sau lưng, mấy tháng gần đây Hoàng thượng thích xem các loại truyện cổ cho thiếu nhi, thậm chí còn ghi chú lại trên sách, chẳng lẽ lúc này đang thảo luận tình tiết trong truyện với Chiêu phi?

Phòng trong, Trang Lạc Yên nằm

cuộn chần mềm, nghe Hoàng đế kể chuyện thỏ trắng và thỏ đen nhỏ củ cải như thế nào, tuy rằng kỹ thuật kể chuyện vẫn chẳng thấy tiến bộ nhưng tinh thần rất đáng khích lệ. Nàng hơi híp mắt, nghe đến đoạn cuối vẫn cứ chào thua ngữ điệu đều đều cứng nhắc của Hoàng đế, chìm vào giấc ngủ.

Đây thật đúng là loại truyện cổ tích có tác dụng như bài hát ru, chẳng biết nhóc con trong bụng có bị ảnh hưởng bởi kỹ thuật kể chuyện đáng sợ này không nhỉ? Ngoài cửa sổ, trận tuyết đầu tiên của năm đã bắt đầu lất phất rơi

xuống, cung Hi Hòa vốn đã yên ả nay càng thêm tĩnh lặng.

Trong Sương Thiên lâu, Thiển uyển nghi đứng trước cửa sổ, nhìn về phía cung Hi Hòa, đã khuya, cơn buồn ngủ vẫn không đến.

***

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Trang Lạc Yên đã thấy Hoàng đế ăn vận chỉnh tề. Biết Trang Lạc Yên tỉnh rồi, Hoàng đế sửa lại áo choàng lông chồn trắng trên người, dặn: “Bên ngoài đang có tuyết rơi, hôm nay nàng đừng ra ngoài.”

“Có tuyết?” Trang Lạc Yên hơi rướn người dậy nhìn, phát hiện cửa sổ đã đóng chặt, trong phòng thì ấm sục, bèn nói, “Hoàng thượng yên tâm lên triều đi ạ, thiếp sẽ cẩn thận.”

Phong Cẩn gật đầu, ra khỏi cung Hi Hòa, Cao Đức Trung chờ bên ngoài bước lại gần, hạ giọng nói: “Bẩm Hoàng thượng, người của Sứ Tống Thiên lâu vừa báo lại, Thiên uyển nghi bị bệnh, xin cầu kiến Hoàng thượng.”

“Bị bệnh thì đi gọi thái y, trẫm bận rộn chính vụ, tạm thời không

tới.” Phong Căn lạnh mặt bước lên
ngự liễn, ngay cả ban thưởng để an
ủi cho Sương Thiên lâu cũng không
có. Cao Đức Trung nghe vậy, cúi
đầu thật sâu, lòng hiểu ra, Thiên
uyên nghi rốt cuộc đã không còn
giá trị gì, thế mới biết, nữ tử chỉ có
mỗi nhan sắc là không đủ. Nhìn
Chiêu phi mà xem, có thai cũng có
thể khiến Hoàng thượng ngày ngày
tới cung Hi Hòa, đó mới là cao tay.

Quay đầu liếc nhìn cung Hi Hòa,
bên trong cửa cung, tiểu thái giám
đã bắt đầu quét dọn tuyết đọng, so
với Sương Thiên lâu, cung Hi Hòa
lại càng có vẻ náo nhiệt tươi vui,

không biết Thiên uyển nghi nghi thế nào nữa, thật là lãng phí một gương mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Trong Sương Thiên lâu, Thiên uyển nghi nhắm mắt nuốt ngậm thuốc đắng ghét, nhìn tên thái giám đang vội vã đi vào: “Hoàng thượng tới chứ?”

“Bẩm chủ tử, Cao công công nói gần đây Hoàng thượng bận rộn chính vụ, sợ là không thể tới được ạ.” Thái giám truyền lời thận trọng nói xong câu này, liền vui đầu thật thấp.

“Bạn rộn chính vụ?” Thiến uyển nghi cười cay đắng, nói như tự giễu, “Hoàng thượng mỗi ngày đều có thời gian tới cung Hi Hòa, Sướng Thiên lâu của ta đây ngay cạnh cung Hi Hòa muốn người tới một lần, lại thành chính vụ bề bộn rồi.”

Những người phục vụ trong phòng nghe Thiến uyển nghi oán giận, ai nấy đều run sợ trong lòng, vội quỳ xuống, người nói lời này vốn không thể nói, mà bọn họ lại càng không thể nghe.

“Cả đám các người sợ đến như vậy để làm gì?” Thiến uyển nghi

nhìn bọn người quỳ trên mặt đất, nhếch khóe miệng cười lạnh, “Đứng lên cả đi, ở đây không phải cung Hi Hòa, không có nhiều người thăm soi như thế đâu.”

“Chủ tử, Hoàng hậu nương nương sai người đưa thuốc bổ tới cho người ạ.” Một cung nữ đứng ngoài màn che khẽ lên tiếng, “Hoàng hậu nương nương còn nói người nghỉ ngơi cho tốt.”

Thiến uyển nghi nhìn bóng cung nữ mờ hồ ngoài màn, vẻ mặt ngày càng lạnh nhạt: “Thuốc bổ thì có là gì,

chẳng lẽ nàng còn thiếu mấy thứ ấy. Nay trên dưới hậu cung đều vây xung quanh Trang Lạc Yên, ngay cả Thục quý phi cũng phải tránh đi, Hoàng hậu tặng cho nàng ít đồ chẳng qua chỉ để duy trì mặt nạ hiền lương mà thôi.

Cung nữ thái giám trong phòng nghe giọng chủ tử đột nhiên lạnh xuống, nhất thời rùng mình.

Kinh thành vừa vào đông liền có từng trận tuyết rơi lác đác, đôi khi ban đêm hạ tuyết lớn, sáng hôm sau lại đã là một ngày nắng chói chang, mặt trời rực rỡ chói lòa trên

nền tuyết trắng không làm người ta thấy ấm áp bao nhiêu.

Trang Lạc Yên đứng bên cửa, nhìn ánh sáng mặt trời chiếu trên tuyết trắng lấp lóa, thở ra một hơi đầy nhiệt khí, nói với Vân Tịch sau lưng: “Bỏn cung nghe được mấy ngày trước Thiên uyển nghi bị ốm, đưa đến cho nàng ta vài thứ đi.”

“Nương nương cứ yên tâm, việc này Phúc Bảo đã cho làm rồi ạ.” Vân Tịch đỡ Trang Lạc Yên, “Nô tì nghe nói mấy hôm trước Thiên uyển nghi xin gặp Hoàng thượng, lại bị Hoàng thượng từ chối, nô tì

sợ nàng ta oán giận nương nung.”

“Người trong hậu cung oán ta còn ít sao?” Trang Lạc Yên cười cười, cầm bình nước ỏ tay đã hơi nguội đưa cho Thính Trúc, lấy cái mới dùng, “Các nàng ấy oán bốn cung chính là điều khẳng định Hoàng thượng coi trọng bốn cung, ở nơi này, không từng bị người đổ kị oán hận mới thật là người đáng buồn đáng thương.”

“Bốn cung không sợ nàng ta oán, chỉ sợ nàng ta không oán.” Trang Lạc Yên nheo mắt nhìn về phía Sướng Thiên lâu, “Người có oán

khí mới có thể làm chuyện ngu ngốc, mà đã làm chuyện ngu ngốc, hậu cung tất sẽ không dung được.”

Vân Tịch và Thính Trúc nghe thế, có cảm giác cái hiểu cái không, nhưng ngay sau đó hai người đều không có thời gian quan tâm vấn đề này, bởi vì các nàng nhìn thấy, đội ngũ hộ tống Đế vương đang đạp tuyết đi về phía cung Hi Hòa.

Hai người hình như đã hiểu lời chủ tử từng nói, sống trong hậu cung, không có gì quan trọng hơn thánh sủng, có thể để Hoàng thượng đặt chủ tử trong lòng thì

những người khác bày mưu tính kế hãm hại thế nào cũng vô dụng, Hoàng thượng mới là chủ nhân chân chính của hoàng cung, ngài ấy thực sự muốn bảo vệ một người thì ai cũng không có cách xuống tay.

Tiết mừng Tám tháng Chạp, Đế vương mang mọi người đi tế tự trời đất, các bậc thần thánh và tổ tiên, sau đó mở yến trong cung, những cung phi có phẩm cấp và người của hoàng thất đều đến dự. Những thành viên của hoàng thất và quan viên được Hoàng đế coi trọng đã được ban cháo mừng Tám tháng

Chạp trước chính ngọ, tham gia yến tiệc lúc này là những người có thể diện trong triều.

Nghi lễ trên yến hội rất nhiều, vì vậy Trang Lạc Yên được đặc quyền không cần tham gia những nghi lễ này, đợi đến khai yến mới vào chỗ dành cho hậu phi.

Cháo mừng Tám tháng Chạp được ninh rất sánh, chưa ăn đã ngửi thấy mùi hương thơm ngọt trong bát, ma ma đứng phục vụ bên cạnh múc một thìa nếm trước, đợi một lát thấy không có vấn đề gì, Trang Lạc Yên mới nhắc thìa ăn

cháo. Bên dưới bát cháo còn kê một lô ấm nhỏ nên cháo vẫn đủ ấm, thế nhưng Trang Lạc Yên vẫn không có hứng ăn.

Từ khi có thai, khẩu vị của nàng thiên về đồ chua cay, nhưng sợ bào thai bị nhiệt nên mỗi ngày đều phải ăn một bát canh trứng ngỗng nhỏ nhỏ, nhưng ít ra mùi vị còn hợp ý nàng, ăn thích hơn thứ cháo ngày ngày này nhiều.

Ăn lấy lệ vài thìa, bát cháo nhỏ đã không còn dư bao nhiêu, xem ra những người lo thu xếp yến hội đã thăm dò trước khẩu vị của nàng,

cháo cũng chỉ mức lên một ít cho có.

Đặt thìa sứ xuống, Trang Lạc Yên nhận tách trà do Thính Trúc dâng lên, súc miệng rồi lau sạch, tựa lưng vào ghế chờ yến hội kết thúc.

“Cháo không hợp khẩu vị nương nương sao?” Tương quý tần ngồi bên dưới thấy Trang Lạc Yên như vậy bèn hạ giọng lo lắng hỏi, “Hay là bảo người mang cho ngài một đĩa mơ cho đỡ khó chịu?”

“Không sao đâu, nàng đừng lo.” Trang Lạc Yên cười cười với Tương quý tần, “Chỉ là dạo này không

thích mấy thứ ngây ngây, lát nữa về cung bảo phòng bếp làm vài món cũng được.”

Tương quý tần cũng biết trên yến hội không nên quá rêu rao, gật đầu nói: “Vây cũng tốt, nếu nương nương không thoả mái thì về sớm một chút chắc Hoàng thượng cũng không có ý kiến gì, cẩn thận cho bản thân mình là được.” Nay Tương quý tần đã đứng sau lưng Trang Lạc Yên, tất nhiên không muốn mẹ con Trang Lạc Yên gặp chuyện bất thường.

“Trước khi tới ta đã dùng vài

thứ, lúc này cũng không đói bụng đâu.” Trang Lạc Yên liếc nhìn Đế Hậu hai người ngồi phía trên, “Hôm nay có tuyết rơi, chắc Hoàng thượng sẽ không giữ mọi người dùng yến lâu lắm.”

Nàng nói xong, nhìn xuống phía Trang thái thái đang ngồi, dù không thấy rõ mặt bà nhưng nàng vẫn cảm nhận được ánh mắt mấy vị phu nhân ấy thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía mình. Tiếc rằng nguyên chủ của thân thể này đã hương tiêu ngọc vãn, lãng phí tấm lòng của một người mẹ thương con.

Kết thúc yến tiệc, Phong Cẩn đứng lên, nhìn xuống các vị quan viên, cất giọng trầm trầm: “Canh giờ không còn sớm, chư vị ái khanh nên về thôi.”

Cao Đức Trung đứng phía sau nghe vậy bèn tiến lên một bước, cao giọng: “Quỳ!”

Toàn bộ quan viên đang ngồi đều quỳ xuống, đại diện tĩnh lặng hoàn toàn, Trang Lạc Yên được Hoàng đế miễn quỳ chỉ đứng một bên, cúi đầu cảm khái, đây chính là sức mạnh của hoàng quyền.

“Dập đầu!”

“Lại dập đầu!”

“Lên!”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế
vạn vạn tuế!”

Các triều thần quỳ tiến Đế
vương và phi tần rời đi theo đúng
khuôn phép rồi mới đứng lên,
chậm rãi ra về.

Trang thái thái vịn tay con dâu,
trước khi vào xe ngựa còn lưu luyến
nhìn về phía hoàng cung: “Nay
Chiêu phi nương nương có thai,
không biết sinh hoạt trong cung thế

nào?" Năm ấy, khi Trang Uyển Thanh vào cung, ả tiện nhân kia cũng đã ngông cuồng ít hôm, nay cả hai người đó đều đã chết nhưng con gái bà lại bị hãm trong vũng bùn có tên "hậu cung" này.

"Xin mẫu thân đừng quá lo lắng, mấy hôm trước khi con tới phủ Nghiễm Ninh bá dụ yến, nữ quyến ngồi cùng đều rất khách khí với con, đó cũng là nhờ Chiêu phi nương nương nên con mới được mở mày mở mặt đó thôi." Con dâu nhà họ Trang đỡ mẹ chồng lên xe rồi bản thân cũng lên ngồi, vén rèm cho bà có thể thấy được Hoàng

cung, “Nay nương nương có thai, lại được Hoàng thượng yêu mến, mẫu thân cứ yên tâm.”

“Để tâm khó dò, hôm nay được sủng ái, biết ngày mai ra sao, lòng người trong hậu cung phức tạp, mà tính tình nương nương đơn thuần ngây thơ, hồi ấy còn từng bị Hoàng thượng xa lánh một lần, ta chỉ sợ...” Bà không dám nói những từ không may, chỉ đành thở dài, “Buông rèm đi, càng nhìn lòng ta càng khó chịu, chỉ cần nương nương bình an, ta chẳng còn cầu xin gì nữa.”

Con dâu họ Trang nghe lời buông rèm, lại khuyên giải an ủi mẹ chồng vài câu. Khi nàng được gả vào nhà họ Trang, nàng em chồng này đã vào cung rồi, nghe nói tính tình cũng không mềm mỏng. Hồi ấy, khi tin tức nàng em chồng này bị thất sủng truyền tới, toàn bộ người trong phủ đều run sợ, chỉ có một vị di nương của cha chồng là hả hê ra mặt. Sau này nàng ấy được phục sủng, vị di nương kia cũng mất mạng, trong phủ mới chính thức bình an.

Lo lắng trong lòng mẹ chồng nàng cũng rất hiểu, nay em chồng

mặc dù đứng ở phân vị “phi”, trong bụng lại mang long thai nhưng gần vua như gần cộp, một khi mất đi thánh sủng chính là vạn kiếp chẳng thể quay đầu.

Đoàn người trở lại Trang phủ, sáng hôm sau liền nhận được ban thưởng của Hoàng đế.

Đồ ban thưởng mặc dù không nhiều nhưng người đến tuyên chỉ là thái giám thân cận của Hoàng đế, cùng đi còn có người của cung Hi Hòa, Trang gia lĩnh chỉ, vui vẻ ra mặt vừa giữ người lại uống trà vừa nhét hầu bao.

Phúc Bảo nhìn Trang đại nhân và Trang thái thái ngồi cùng, khách khí nói: “Trang đại nhân xin đừng khách khí, trước khi tới, nương nương đã bảo nô tài chuyển lời cho đại nhân, nương nương rất ổn, đại nhân và phu nhân không cần lo lắng, xin hai người bảo trọng thân thể.”

Trang thái thái lau lệ nơi khóe mắt, nói: “Đa tạ nương nương nhớ thương, cũng nhờ công công chuyển lời hỏi thăm của chúng ta đến nương nương, chỉ cần nương nương khỏe mạnh vui vẻ, chúng ta liền yên lòng rồi.”

Phúc Bảo thấy Trang thái thái đã đỏ ửng vành mắt bèn vội an ủi vài câu. Thái giám ngồi bên cạnh là đồ đệ của Cao Đức Trung tới tuyên chỉ, chỉ cười híp mắt, không hề tỏ vẻ cao ngạo, hấn đứng lên nói: “Nghe đâu vườn hoa nhà Trang đại nhân có cây mai rất đẹp, liệu có thể cho nô tài tới ngắm một lát chăng?” Đây là muốn cho mấy người bọn họ có cơ hội nói chuyện riêng thôi.

Trang đại nhân vội bảo Trang đại thiếu gia tự mình đưa khách đi thăm vườn, còn dúi một túi tiền khá nặng cho y.

Người nhà họ Trang rất biết lễ nghi, không hỏi Phúc Bảo những chuyện không nên hỏi, chỉ xem sinh hoạt thường ngày của Trang Lạc Yên ra sao, trong cung có người nào gây khó dễ hay không, bào thai trong bụng có được khỏe không...

Phúc Bảo lễ phép trả lời từng vấn đề, lại bổ sung: “Tối hôm qua Hoàng thượng ở chỗ nương nương, nói nương nương đã lâu không được gặp cha mẹ mình, còn nói các ngài có công nuôi dạy nương nương thật tốt, sáng nay liền cho ban thưởng, còn đặc biệt cho nô tài đi theo, đây là ân điển của Hoàng

thượng đấy ạ.”

Trang thái thái kín đáo đưa một xấp ngân phiếu cho Phúc Bảo: “Hoàng thượng coi trọng nương nương là phúc khí của nương nương, trên dưới Trang gia xin khấu tạ thánh ân của Hoàng thượng, những thứ này xin nhờ công công chuyển cho nương nương, chi tiêu trong cung không nhỏ, xin nương nương đừng làm mình chịu khổ.” Tuy biết con gái không thiếu thứ gì nhưng người làm mẹ vẫn muốn cho con thêm vài thứ, lòng mới yên tâm.

Phúc Bảo không từ chối được, đành phải nhận lấy. Nói chuyện thêm một lát, Phúc Bảo mới đứng lên: “Đại nhân, phu nhân, nô tài cũng nên về cung rồi, ở lại quá lâu không tốt.”

Trang đại nhân và Trang thái thái không thể giữ lại, đành tự mình tiễn đoàn người ra khỏi phủ, nhìn xe ngựa đi xa dần, nước mắt Trang thái thái lại một lần nữa chảy ra.

***

Chuyện Hoàng thượng ban thưởng cho nhà mẹ đẻ của Chiêu phi đã lan đi rất nhanh khắp cung,

các phi tần khác vừa ước ao vừa đố kỵ, nhưng cái bụng không được bằng người ta, thủ đoạn nắm giữ tâm Đế vương cũng chẳng bằng, Hoàng thượng tình nguyện đi sủng ái Trang Lạc Yên như vậy, bọn họ cũng đành ngóng nhìn mà thêm muốn thôi.

Đến trừ tịch, Trang gia lại được Hoàng thượng thưởng chữ “Phúc” và món ăn may mắn, mọi người trong cung đều đồng loạt mang một vè “quả thế” rất kỳ dị, còn các nô tài trong cung đều ra sức đối đãi khách khứa với người của cung Hi Hòa.

Ngày đầu năm mới, ba vị chủ tử lớn nhất cung nhận triều bái của mọi người. Vì bụng Trang Lạc Yên càng lúc càng lớn nên được đặc cách bỏ qua hầu hết các hoạt động, thậm chí cả lễ quỳ lạy cũng miễn, chỉ cần lộ mặt ở lần tụ hội sau cùng là đủ.

Các quan viên thế gia đều tự lý giải bản khoản của Hoàng thượng, nay con nối dòng của người rất thừa thớt, Chiêu phi có thai vừa được đế sủng lại vừa có xuất thân cao, vậy nên khó tránh khỏi đối xử với đứa nhỏ này càng thêm cẩn thận, nếu bào thai này là một hoàng

tử, nhà họ Trang ngày sau nhất định sẽ phất lên rất nhanh.

Trang Lạc Yên bưng một bát sữa nấu với hạch đào và đậu phộng, uống từng ngụm nhỏ, một lúc lâu mới chỉ hết nửa bát, nàng nhìn mưa tuyết càng lúc càng lớn ngoài cửa sổ, hơi mất kiên nhẫn đặt bát xuống: “Dọn đi đi.”

Vân Tịch đang đứng một bên vội đưa bát cho một cung nữ rồi cẩn thận điều chỉnh đệm dựa sau lưng Trang Lạc Yên: “Nương nương có chỗ nào khó chịu sao?”

“Không việc gì,” Trang Lạc Yên

chống thắt lưng chằm chằm đứng dậy, bào thai trong bụng ngày càng lớn, nàg sinh hoạt cũng ngày càng bất tiện, ban đêm thai máy ngủ không ngon, ban ngày không thể ngồi lâu không thể ngủ lâu, tay chân không sưng phù nhưng thỉnh thoảng vẫn bị chuột rút, đau muốn khóc.

Gần đây phòng bếp liên tục ninh các loại canh xương bồi bổ cho nàg, khiến nàg uống canh nọ canh kia nhiều đến muốn ói ra rồi. Hôm nay mới là mừng Ba đầu năm, nhưng cái mà nàg cảm nhận được không phải niềm vui năm mới mà

là buồn bực trong lòng không nói ra được.

Vân Tịch biết phụ nữ có thai dễ cáu giận, liền cẩn thận đỡ Trang Lạc Yên: “Nương nương, nô tì nghe nói trong cung có vài nghệ nhân làm ảo thuật mới vào, hay là gọi bọn họ đến thiên điện diễn cho người xem một lát?”

“Cũng được.” Trang Lạc Yên gật đầu, cố nén cảm giác bực dọc trong lòng, để mặc Vân Tịch đi sắp xếp mọi thứ.

Chốc lát sau, các nghệ nhân làm ảo thuật đã đến, những người này

đều thông minh, biết Chiêu phi có thai, bọn họ mặc những bộ đồ quái dị, không diễn những trò mạo hiểm mà chỉ biểu diễn vài trò thú vị trong dân gian.

Được một chốc, thấy Chiêu phi bị bọn họ chọc cười vui vẻ, cả đám liền càng hăng say diễn. Trong nhạc phủ có không ít ca cơ vũ cơ và nghệ nhân các môn khác, biểu diễn mà được các vị chủ tử tán thưởng chính là phúc khí lớn lao, người diễn ảo thuật như bọn họ vốn tay nghề chẳng được đánh giá cao, nay được lọt vào mắt Chiêu phi nương nương, sao lại chẳng hãnh diện?

Nghệ nhân biểu diễn ảo thuật xuất thân từ dân gian luôn có phong thái thoải mái hơn, diễn cũng sinh động hơn hẳn những nghệ nhân của cung đình, Trang Lạc Yên xem xong một tuồng, tâm trạng đã tốt lên rất nhiều, nói với người dẫn đầu: “Các người diễn rất khá, quay về nghĩ thêm vài trò lý thú nữa, lần tới bốn cung còn muốn gọi các người tới diễn.”

Thủ lĩnh nghe nói vậy, mừng rỡ vô cùng, vội quỳ sụp xuống không ngừng dập đầu tạ ơn.

“Đừng dập đầu nữa, các người

cũng cực khổ nhiều.” Trang Lạc Yên ra hiệu cho bọn họ đứng lên, bảo Vân Tịch thưởng ít bạc cho họ, mới nói tiếp, “Hồi trước còn ở ngoài cung bốn cung cũng từng gặp nhiều nghệ nhân diễn ảo thuật, lấy mệnh kiếm lời, những khổ đau trong đó, những người như chúng ta không thể lĩnh hội được.”

Mấy nghệ nhân nghe Trang Lạc Yên nói vậy đều kích động lấp bắp, trong lòng thầm nghĩ, Chiêu phi nương nương này thật ôn hòa lại nhân từ, thảo nào Hoàng thượng sủng ái đến thế.

“Nuơng nuơng, vừa rồi có tin truyền đến, huynh trưởng của Thục quý phi đã bị Hoàng thượng nhốt vào thiên lao rồi.” Lúc này, Thính Trúc vội vã đi đến, thở hồn hển nói, “Bây giờ Thục quý phi đang quỳ trước cửa cung Kiền Chính, cầu kiến Hoàng thượng đấy.”

“Cái gì?!” Trang Lạc Yên đứng lên, hơi kinh ngạc nhìn Thính Trúc, Thục quý phi chỉ có một đại ca, chính là người từng dâng tấu tố cáo đại ca nàng, sao Hoàng đế lại đột ngột ném y vào thiên lao? Giờ mới mừng Ba Tết, còn chưa khai triều nữa, vị Tô đại nhân này phạm lỗi

lầm tà trời gì mà chọc Hoàng đế hạ mệnh lệnh như vậy?

Từ khi nghe Thính Trúc nói câu đầu tiên, mấy nghệ nhân ảo thuật đã vội vã xin lui ra, trong phòng chỉ còn lại người của Trang Lạc Yên. Nàng cau mày băn khoăn, gần một năm nay, Tô gia tuy càng ngày càng kiêu ngạo nhưng chưa đến mức không có chừng mực, Hoàng đế đột nhiên ra tay với người của Tô gia, khác nào tát thẳng vào mặt Thục quý phi, thế cục của hậu cung nhất định sẽ có thay đổi lớn.

“Bên cung Kiên Chính có tin tức

gì không?” Trang Lạc Yên từ từ giãn chân mày, “Cả bên cung Cảnh Ương nữa, có động tĩnh nào chưa?”

“Chuyện này đã truyền khắp cung rồi ạ, có điều Hoàng thượng từ chối không gặp Thục quý phi, bên chỗ Hoàng hậu nương nương thì không có động tĩnh gì, nhưng nô tì thấy, nô tài bên đó cũng ít đi lại.”

Trang Lạc Yên nghe vậy, trầm ngâm một lúc rồi lên tiếng: “Em đi nói cho người của chúng ta, không được phát ngôn bừa bãi, đi lại lung tung, hễ kẻ nào làm trái đều đuổi về

điện Trung Tĩnh hết.”

“Nương nương yên tâm, vừa rồi Phúc Bảo đã đi dặn dò rồi ạ.” Thính Trúc chần chờ một chút, mới nói, “Còn chuyện này nữa, vừa rồi nô tì có nhìn thấy đại hoàng tử ở ngoài kia, có loáng thoáng nghe được đại hoàng tử châm chọc khiêu khích Thục quý phi.”

Từ trước đến nay, Hiền quý phi và Thục quý phi vốn không cùng một phe, đại hoàng tử được nuôi dưới gối Hiền quý phi, tất nhiên sẽ chịu ảnh hưởng từ nàng ta, có điều, lúc này đại hoàng tử nói ra những

lời như vậy là do có người xúi giục hay là bản thân thiếu kiên nhẫn?

“Đại hoàng tử làm sao không liên quan gì đến chúng ta,” Trang Lạc Yên cười nhạt, “Lúc này, chờ đực nước béo cò có khối người.”

Vân Tịch và Thính Trúc thoáng rùng mình, trầm giọng thưa phải.

Mùng Bốn tháng Giêng, Thục quý phi lần thứ hai cầu kiến Hoàng đế, quỳ ở trước cung Kiền Chính đầu khỏ cầu xin, cuối cùng bị Hoàng đế hạ lệnh đuổi đi.

Mùng Sáu tháng Giêng, khai

triều, cung An Thanh bị Hoàng đế phái người tới trông giữ, Thục quý phi không thể ra khỏi cung, nhưng nghe nói vẫn quỳ ở cửa chính cung An Thanh, bộ dạng vô cùng khốn khổ.

Mùng Bảy tháng Giêng, trận đại tuyết đã bắt đầu ngừng, các phi tần tới cung Cảnh Ương thỉnh an, hai tỉ muội họ Tô chỉ có Tô tu nghi tới, Thục quý phi nổi bật nhất cung cáo ốm không đến.

Trang Lạc Yên ngồi trên ghế khắc hoa, nghe phi tần bốn phía đàm luận, trầm ngâm không nói.

“Chắc lúc này tâm trạng của Thục quý phi nương nương không được tốt lắm nhỉ,” Yên quý tần cười hả hê, “Chẳng biết Tô tu nghi có tới thăm Thục quý phi nương nương hay không?”

“Yên quý tần mới được giải trừ cấm túc chưa lâu, sao lễ nghi quy củ vẫn chưa khá lên được?” Trang Lạc Yên hơi nhắc chân mày, đuôi mắt xinh đẹp quét về phía Yên quý tần, rõ ràng đang cười lại mang theo ý khinh bỉ, “Hay là để bốn cung xin với Hoàng hậu nương nương, cấm túc nàng ít ngày nữa?”

“Ngươi!” Yên quý tần biến sắc, song lại không làm gì được Trang Lạc Yên, luận địa vị hay thánh sủng, nàng ta đều không bằng đối phương, huống chi hồi ấy nàng ta bị phạt là do cố tình gây chuyện với Trang Lạc Yên, nay thấy đối phương từ trên cao nhìn mình khinh thường, trong lòng đầy tức giận nhưng vẫn không dám nhiều lời.

“Chiêu phi nói đúng, ngươi chỉ là một quý tần nho nhỏ lại dám nghị luận chuyện của quý phi, thật đúng là không tuân nghi lễ.” Hoàng hậu nhấp một ngụm trà, “Đã như

vậy, triệt thẻ bài một tháng coi như khiển trách.”

Trang Lạc Yên cười cười, quay về phía Hoàng hậu, cúi đầu nói: “Hoàng hậu nương nương minh giám.”

Tô tu nghi chứng kiến một màn này, vừa hận vì Yên quý tần nói năng khó nghe, vừa cảm khi việc này là do Trang Lạc Yên giúp đỡ ép xuống, cuối cùng lại chỉ hít sâu mấy cái, một câu cũng không dám thốt ra khỏi miệng.

Hoàng hậu liếc nhìn những người ngồi dưới, nâng tách trà tiến

khách: “Hôm nay trời còn lạnh lắm, các muội về đi thôi.”

Mọi người tuân t_ự lui ra. Đến cửa cung, xung quanh Yên quý tần không có lấy một phi tần nào, nàng ta xanh mặt nhìn Trang Lạc Yên lên xe đi mất, h_ừ lạnh một tiếng: “Chẳng phải trong bụng có thêm một miếng thịt sao, lại chỉ riêng nàng ta được ngồi xe, người khác ai mà không đi kiệu, ngay cả Hiền quý phi cũng không huênh hoang như thế!”

Mấy người đứng gần đó nghe thấy vậy lại vội cách xa hơn một

chút, tiểu cung nữ đang đỡ tay nàng ta lại càng sợ trắng cả mặt, xe là do Hoàng thượng ban thưởng, chủ tử nói như vậy, chẳng phải là có ý oán trách thánh chỉ của Hoàng thượng sao?

Chương 26

Sau mừng Sáu tháng Giêng, quan viên lớn nhỏ trong triều bắt đầu trắng trợn tố cáo Tô gia, thậm chí còn có người lôi cả những việc nhỏ như người hầu trong nhà họ Tô đi mua rau dưa của dân chúng

mà không trả tiền, nhưng việc này vừa bị lật ra, người nhà họ Tô lại bị chụp mũ “dung túng nô tài làm chuyện xấu”, “quản lý người dưới không nghiêm”.

Giậu đồ bìm leo mà, huống chi còn vài người có ý định lấy lòng Trang gia, thế là chỉ một chốc lát, người nhà họ Tô trở thành tội ác ngập đầu, không có việc xấu nào không làm. Mà người nhà họ Trang, để tránh tị hiềm nên cũng luôn tránh đề cập đến việc này, nếu có người hỏi đến cũng chỉ nói chung chung kiểu như “Hoàng thượng sẽ tự có quyết định” để qua loa cho

xong, sau thậm chí còn đóng cửa phủ không tiếp khách.

Trang Lạc Yên ở trong cung cũng nghe được một ít tin tức, nhớ tới một vị Thục quý phi đã từng đứng trên vị trí thật cao, nhận lấy thánh sủng đặc biệt của Hoàng đế mà nhìn hậu cung, nay đến cả một người như Yên quý tần cũng có thể châm chọc trắng trợn vài câu, thế mới biết, hai câu “vận mệnh vô thường, Đế vương vô tình” quả thật nên tin tưởng tuyệt đối. Thói đời vốn không công bằng với phụ nữ, họ cả đời bị buộc chặt với một người đàn ông, mà người đàn ông

ấy lại có thể đùa bỡn với vô số đàn bà khác.

Có vài kẻ luôn giữ thái độ kẻ bề trên, trong mắt họ, tiểu thư hiền lành thì bảo thủ vô vị, những nữ nhân hồng trần thì thiếu thanh khiết; giai nhân thiếu đầu óc, sửu nhân^(*) thì bắt mắt người xem; gái giàu thì buông thả, gái nghèo bo bo co cọng tay chân; nữ tử nhiều chữ nghĩa thì kiêu cách kênh kiệu, nữ tử không có học lại thô thiển thiếu lễ nghĩa. Bọn họ luôn mong muốn người phụ nữ của mình một lòng yêu say đắm họ, còn bản thân họ thì đứng ở chỗ cao, soi mói từng

người.

(*) Siêu nhân: Người có ngoại hình xấu xí.

Loại đàn ông này là đáng ghê tởm nhất, miệng thì luôn bắt bẻ sấm soi đủ đường, trong khi chẳng có lấy một người con gái nào để mắt đến anh ta.

Dừng dung đẩy cái bát trước mặt ra xa, Trang Lạc Yên nghe Phúc Bảo báo lại tin mới, trầm giọng: “Truyền lệnh xuống, nếu có ai trong cung chúng ta dám nghị luận chuyện của chủ tử thì đều phạt thật nặng.”

Phúc Bảo thấy sắc mặt nàng không được vui, cho rằng chủ tử lại nổi lòng thương người, vội vàng thừa vâng rồi thận trọng lui qua một bên, liếc nhìn bát canh cá chưa voi đi bao nhiêu kia, nháy mắt với Vân Tịch một cái.

Vân Tịch khẽ lắc đầu với cậu ta, bước lại bưng bát canh cá đưa cho cung nữ đứng bên cạnh, ra hiệu nhưng người khác lui ra, mới lo lắng hỏi: “Nương nương, gần đây tâm tình nương nương không được tốt, rốt cuộc là có chuyện gì ạ?”

Trang Lạc Yên thở dài: “Nếu lần

này Thục quý phi gặp chuyện, ai sẽ là người đặc ý nhất?"

Vân Tịch hơi chau mày: "Là... Hiền quý phi?"

"Đúng, nàng ta được lợi nhất," Trang Lạc Yên nhón một viên mơ khô bỏ vào miệng, "Hoàng hậu dưới gối không có con, chỉ cần ngồi vững ở ngôi vị chính cung là đủ, ai được sủng ái không liên quan đến ta lắm, nhưng Hiền quý phi lại khác, mặc dù nàng ta không có thánh sủng, nhưng lại đang nuôi đại hoàng tử, chỉ cần Thục quý phi đổ, nàng sẽ chiếm được ngôi vị tôn

quý thứ hai trong cung.”

Nghe đến đây, Vân Tịch nhìn Trang Lạc Yên, sắc mặt trầm xuống, nói: “Nếu sau này nàng ta có ý định đối phó với nương nương...” Không nói hết câu, nàng cắn răng, “Nương nương, xin thứ cho nô tì cá gan, không bằng ta tiên hạ thủ vi cường.”

Trang Lạc Yên trầm mặc một lát, đột nhiên cười thành tiếng: “Không cần nóng vội, Hoàng thượng là minh quân, yêu ghét rõ ràng, mặc dù Tô gia phạm tội nhưng cũng không can hệ đến Thục quý phi.”

Lúc này, việc nàng cần làm là chờ, chứ không phải đi can dự vào mấy chuyện vô vị.

Nếu nàng đoán không sai, lấy tính cách của Hoàng đế, dù không có Tô gia cũng sẽ để Tô Nhụy Tử ngồi an ổn trên ghế quý phi, cho dù hẳn đối xử với Thục quý phi không còn như xưa nữa thì nàng ấy vẫn sẽ tiếp tục mang danh nghĩa quý phi mà sống.

Có điều, không biết khi Tô Nhụy Tử đã mất đi tất cả, chỉ còn lại một cái danh “quý phi” trống rỗng, thì sẽ ra sao?

Sáng ngày Mười hai tháng Giêng, trận đại tuyết đã bắt đầu ngừng, ngói lưu ly trên những mái lâu của hoàng cung sáng lóe ánh vàng, đây cũng là lần đầu tiên sau năm mới Trang Lạc Yên nhìn thấy Thục quý phi, bởi vì nàng ta đang quỳ trước cửa cung Hi Hòa, còn Trang Lạc Yên đang tiễn Hoàng đế từ trong cung đi ra.

Thục quý phi ăn mặc rất đơn giản, trên mặt không thoa son phấn, vẻ đẹp khuynh thành ngày xưa nay đã hóa tiêu tụy không sao tả được, mà Tô tu nghi vốn như cái đuôi sau lưng nàng nay lại không

thấy bóng dáng, chỉ có một cung nữ Lăng Sa quỳ sau lưng Thục quý phi.

“Hoàng thượng!” Thục quý phi thấy Phong Cẩn đi ra, không để ý đến Trang Lạc Yên, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chú Hoàng đế, người đàn ông duy nhất trong sinh mạng mình, “Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng xử nhẹ cho đại ca thiếp.”

Trang Lạc Yên trầm mặc lui lại vài bước, đứng đó im lặng nhìn Hoàng đế, từ phía sau, nàng chỉ thấy được tấm lưng thẳng tắp và bước chân không hề ngừng lại.

Thấy Phong Cẩn lên ngựa liền,

Trang Lạc Yên hơi cúi người: “Cung tiền Hoàng thượng.”

Đội ngũ hộ tống Đế vương chậm rãi đi xa dần, Tô Nhụy Tử vẫn quỳ ở đó, đờ đẫn như một con rối đã mất đi sức sống, không đau đớn, không giận dữ, thậm chí ngay cả Trang Lạc Yên đứng cách đó vài bước cũng không thể tác động chút nào đến nàng.

Khóe môi Trang Lạc Yên khẽ mấp máy, cuối cùng chỉ lẳng lặng quay người vịn tay Vân Tịch đi vào trong. Đối với người con gái tên Tô Nhụy Tử này, nàng có tán thưởng,

có tiếc thương, cũng có không ưa. Nhưng phần “không ưa” ấy còn chưa đủ để cho nàng thờ ơ đứng xem loại chuyện cười lạnh lẽo này.

Nếu là do đàn ông vô tình, thì đàn bà cần gì làm nhau khó xử, nàng và Thục quý phi luôn đề phòng nhau, nhưng cả hai đều không đi quá giới hạn, nếu trong kiếp trước của nàng có một người như Thục quý phi, nhất định người ấy sẽ được hạnh phúc.

Một lúc lâu sau, các phi tần có phân vị từ thất phẩm trở lên đều đã đến cung Cảnh Ương thỉnh an,

Trang Lạc Yên ngồi bên dưới Hiên quý phi, đối diện với nàng, vị trí thứ nhất là Thục quý phi, thứ hai là Nhu phi. Bốn người là bốn phi tần đang ở phân vị “phi” của hậu cung.

Hiên quý phi cười nhìn Thục quý phi: “Mấy ngày nay Thục quý phi gây đi nhiều đấy.”

Thục quý phi cười châm chọc nhìn về phía Hiên quý phi: “Mấy ngày gần đây Hiên quý phi đúng là mỡ màng lên không ít nhỉ, mặt mày hồng hào như thế, là có chuyện gì vui chăng?”

Thục quý phi thường ngày thích

nói chuyện kiểu giấu kim trong bông, hôm nay đột nhiên trở nên bén nhọn như vậy khiến Hiền quý phi sững sốt hồi lâu, sau đó mới nói: “Không ngờ Thục quý phi nghỉ ngơi ở cung An Thanh mấy ngày, khí thế càng lúc càng cao đấy.”

“Cũng như nàng ngày càng mỡ màng lên thôi,” Thục quý phi nheo mắt nhìn Hiền quý phi, “Mấy ngày không gặp, Hiền quý phi lại ngày càng thích góp vui rồi nhỉ?”

Trang Lạc Yên và Nhu phi nghe nói thế đều cười cười, chẳng phải thích góp vui các nơi đó sao, như

con gà mái trụi lông đẻ trứng vậy, làm người ta cảm thấy phiền toái và bức dọc.

Hiền quý phi sững lại một chốc rồi mới tức giận ra mặt, đang muốn nổi cáu thì Trang Lạc Yên đột nhiên lên tiếng: “Gần đây Hiền quý phi nương nương gặp được chuyện tốt sao, vui vẻ đến thế?”

Lời đã đến khóe miệng, Hiền quý phi vẫn đành nuốt ngược xuống bụng, miệng cười mà nụ cười không lên được đến mắt: “Chiêu phi muội muội nói đùa, bốn cung chỉ muốn quan tâm đến Thục

quý phi một chút thôi.”

“Hiền quý phi quả là hiền đức.”
Nhu phi nhướn mày nhìn Hiền quý phi, “Quan tâm bọn tử muội như vậy cơ đấy.” Dứt lời, còn quay sang liếc về phía Hoàng hậu một cái. Thật cho mình phong hào “Hiền” là có thể xưng hiền đức sao, một quý phi xưng “hiền”, vậy thì đặt Hoàng hậu vào đâu?

Hoàng hậu thản nhiên liếc nhìn Hiền quý phi, đặt lại tách trà lên bàn, động tác không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm mở miệng: “Nếu Hiền quý phi không

có việc gì thì có thể tới ngự hoa viên dạo chơi, nữ tử ấy mà, nên thả tâm một chút, lòng dạ mới có thể rộng rãi.”

Hiền phi cứng mặt thưa phải, sau đó không dám lên tiếng nữa.

Đám người thỉnh an xong liền quay về, đi ra cửa chính, chợt thấy một tên thái giám chạy vội tới, trên mặt hoảng loạn, Trang Lạc Yên thấy y trông khá quen, hình như ra người phục vụ bên cạnh Thục quý phi.

“Nương nương, chuyện không ổn rồi, tiểu Tô đại nhân bị Hoàng

thượng xử bảy ngày sau chém đầu, ngay cả Tô đại nhân cũng bị nhốt vào thiên lao, trọn đời không được thả ra.” Thái giám áo lam quỳ phịch xuống trước mặt Thục quý phi.

“Cái gì?!” Thục quý phi chao đảo cả người, dựa vào Lăng Sa mới đứng vững được, “Những người khác, những người khác có tội sao?”

Thái giám liếc nhìn Tô tu nghi lẫn trong đám người, khẽ nói: “Những người khác không sao ạ, chỉ có hai vị đại nhân bị kết tội.”

Thục quý phi ngo ngẩn, sau đó

bất ngờ cười lên: “Hay, hay lắm!” Vừa nói xong mấy chữ, liền hôn mê bất tỉnh. Các phi tần khác đều lùi lại một chút, như thể sợ đứng gần cũng sẽ bị vạ lây.

Trang Lạc Yên đưa mắt nhìn Tô tu nghi đang vội tránh người, bình tĩnh chứng kiến Thục quý phi được cung nữ thái giám vội vã đỡ đi, cười nhạo: “Tô tu nghi sao không đi theo nhìn xem thế nào, nàng và Thục quý phi là chỗ tử muội thân thiết, không nhìn xem thái ý chân bệnh thì yên tâm sao được?”

Lập tức, tầm mắt của mọi người

ở đây đều dồn vào Tô tu nghi, nhìn nàng ta tái nhợt mặt mày, ai nấy đều tỏ vẻ châm chọc.

Trang Lạc Yên cười nhạt một tiếng, lên kiệu, rời khỏi cổng cung Cảnh Ương trong tiếng cung tiễn của đám người.

“Hoàng hậu nương nương, nay nhà mẹ đẻ của Thục quý phi đã gặp chuyện, sau này có lẽ nàng ta sẽ không còn vinh quang như ngày xưa nữa.” Hòa Ngọc cảm khái, lại có thấy hả hê khi người gặp họa, “Có điều hôm nay nhìn sắc mặt Hiền quý phi cũng thấy khó coi.”

“Hiền quý phi đương nhiên vui vẻ nhất rồi, chỉ tiếc nàng ta đã quên mất một điều, đại hoàng tử nuôi trong cung nàng ta nhưng không ghi dưới danh nghĩa nàng ta,” Hoàng hậu thở dài, dường như hơi tiếc nuối nói, “Hôm nay là Thục quý phi, không biết liệu ngày mai bốn cung có phải cũng như vậy?”

“Nương nương,” Hòa Ngọc nghe vậy vội nói, “Người và Hoàng thượng nhiều năm tình cảm, Hoàng thượng nhất định sẽ không vô tình như vậy.”

Hoàng hậu cười tự giễu: “Dĩ

vãng Hoàng thượng sủng ái Thục quý phi còn ít sao?” Vuốt nhẹ tách trà trong tay, nàng thấp giọng thì thào, “Chút tình cảm giữa bốn cung và Hoàng thượng, chỉ e cũng đã tiêu mòn sạch rồi.”

Nàng đi đến bên cửa, nhìn mái ngói lưu ly phản chiếu ánh nắng bên ngoài, không nhìn được lại nheo nheo đôi mắt đã cay sè.

Vừa qua buổi trưa, Phong Cần dùng bữa xong, nghe Cao Đức Trung báo lại, Thục quý phi cầu kiến, hấn nhú nhú mày, lạnh nhạt nói: “Không gặp!”

Cao Đức Trung theo lời lui ra, đến ngoài cửa điện, nhìn Thục quý phi đang quỳ trên đất, ông khuyên: “Quý phi nương nương, lúc này Hoàng thượng đang bận bịu nhiều việc, người vẫn nên về đi thôi.”

Thục quý phi nhìn ông ta một cái, sau đó đập đầu thật mạnh lên nền gạch vàng sáng chói: “Hoàng thượng, cầu người gặp thiếp một lần!” Nói xong lại đập đầu.

Nghe tiếng đập đầu nặng nề vang lên, Cao Đức Trung không nỡ nhìn, chỉ đành lùi vào trong điện, vào đến sau cửa vẫn nghe thấy từng

tiếng “bịch, bịch” vọng tới.

Lần thứ hai đến bên cạnh Hoàng đế, Cao Đức Trung im lặng đứng một chỗ.

Sau đó, cả căn phòng rơi vào trong tĩnh lặng, chỉ có một âm thanh duy nhất văng vẳng bên tai, đó là những lời cầu khẩn của Thục quý phi.

Tiếng sau khẽ hơn tiếng trước, tiếng sau tuyệt vọng hơn tiếng trước

***

“Nương nương, Thục quý phi nương nương tới.” Thính Trúc vội vã đi vào, thấy Trang Lạc Yên đang đọc sách bèn hạ giọng xuống, “Giờ Thục quý phi đang ngồi chờ ở chính điện ạ, nô tì nói người còn đang ngủ, nhưng Thục quý phi không chịu đi.”

Vân Tịch nhíu mày, lo lắng nhìn Trang Lạc Yên: “Nương nương, không lẽ Thục quý phi vì chuyện của người nhà mà đến đây?” Trước đó nương nương và Thục quý phi chưa hề lui tới với nhau.

Trang Lạc Yên đặt sách xuống,

nhường mảy: “Ngoại trừ điều này thì còn có lý do gì nữa. Ngày trước có thấy nàng ta đặt chân đến cung Hi Hòa của chúng ta đâu, ra gặp một lát vậy.”

“Hay để nô tì trang điểm cho người trước?” Vân Tịch thấy Trang Lạc Yên ăn mặc giản đơn, trên tóc chỉ cài hai cây trâm bạch ngọc bèn ướm hỏi, “Không biết Thục quý phi muốn gì đây.”

“Không cần,” Trang Lạc Yên ăn thái dương, nhận bình nước nóng ủ tay Thính Trúc đưa lên, “Thế là được rồi.”

Trong chính điện cung Hi Hòa, Thục quý phi ngồi trên ghế chạm hoa, nhìn những vật bài trí quanh đó, lộ vẻ tiêu tụy vô vàng. Nàng không còn tâm trạng thưởng thức trà mới được dâng lên, chỉ ngồi dựa lưng ghế, lặng lẽ nhìn ra cửa. Đến nước phải tới đây cầu giúp đỡ, thật sự đã không còn hi vọng gì, nàng chẳng qua chỉ không muốn buông tay, đánh liều một phen mà thôi.

Hoàng thượng không muốn gặp nàng, ngay cả Hoàng hậu cũng bày ra một vẻ “hậu cung không được tham chính”, trong cung còn ai có thể gặp Hoàng thượng? Chỉ có

Trang Lạc Yên thôi. Nàng cười một tiếng chua xót, thật không ngờ mình cũng có lúc rơi vào tình trạng này. Một Thục quý phi nương nương từng được sủng ái vượt trội khắp hậu cung, nay lại phải khép nép nhũn nhặn đi nhờ một phi, chỉ ngày mai thôi, chuyện đáng cười này sẽ truyền khắp cung.

Nhưng nàng đâu còn biện pháp nào khác, nếu phụ thân và huynh trưởng có chuyện gì, mẫu thân với đệ đệ bé bỏng của nàng sẽ ra sao, những thúc bá trước đây luôn lệ thuộc vào phụ thân nay chỉ muốn chối bỏ sạch sẽ, nào còn ai nguyện ý

đứng ra xin giùm, ngay cả ả Tô Văn Thiến không có đầu óc kia, hiện giờ cũng không muốn xuất hiện trước mặt nàng nữa.

Lúc này đây, nàng đã thông thạo hơn bao giờ hết, Hoàng thượng vô tình nàng sớm biết rồi, chỉ không ngờ rằng, Hoàng thượng có thể vô tình đến nước này. Nhiều năm hầu hạ người như vậy, dù là không có công cũng cố gắng sức, nhưng khi người thăm vấn phụ thân và huynh trưởng nàng, có từng bận tâm đến nàng một khắc?

Đợi thật lâu không thấy Trang

Lạc Yên xuất hiện, Thục quý phi nhìn cung nữ hầu trà bên cạnh: “Nương nương các người vẫn đang nghỉ à?”

Giờ chưa tới bữa trưa, bữa sáng mới qua một canh giờ, chỉ e lúc này ngủ là giả, không muốn gặp nàng mới là thật.

“Thục quý phi nương nương thứ tội, nô tì không biết ạ.” Cung nữ thi lễ, nhỏ giọng lễ phép trả lời.

Thục quý phi cười nhạt, nâng tách trà còn ấm lên, nhìn hoa văn quả nho màu xanh trên đó, bỗng nhiên nghĩ đến đứa nhỏ trong bụng

Trang Lạc Yên, nếu giờ đây nàng cũng mang trong mình một đứa con, có lẽ đã không thể thắm như vậy.

“Chiêu phi nương nương tới.”

Thục quý phi hơi bất ngờ quay đầu nhìn ra, thấy Trang Lạc Yên vịn tay cung nữ đi vào, đối phương mặc bộ váy rộng, giản dị như một tài nhân thông thường chứ không phải một sủng phi, hiển nhiên là chưa kịp thay y phục đã vội ra đây.

“Đặt đầu là ngủ, không biết quý phi nương nương tới, xin quý phi nương nương thứ tội.” Trang Lạc

Yên hơi nhún gối, tất nhiên sẽ không thực sự quỳ xuống.

Thục quý phi nói: “Chiêu phi không cần đa lễ, là do bốn cung làm phiền nàng.” Đợi Trang Lạc Yên ngồi xuống, nàng mới nói tiếp, “Hôm nay bốn cung tới đây là có chuyện muốn nhờ, xin Chiêu phi hay giúp một tay.”

Không ngờ một người luôn uyển chuyển hàm súc như Thục quý phi lại nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề như vậy, Trang Lạc Yên sững sốt hồi lâu mới nói: “Quý phi nương nương quá lời, nếu là chuyện ngay

cả người cũng không làm được thì tần thiếp đâu có khả năng hỗ trợ được gì, quý phi nương nương xin đừng nói đùa.”

“Ta cũng đoán trước nàng sẽ nói vậy,” Sắc mặt Thục quý phi đã bình thản như nước, nhưng Trang Lạc Yên nhìn, vẫn nghĩ dường như nàng ấy đã rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

“Từ khi nàng phục sủng, ta vẫn cảm thấy người như nàng chẳng qua chỉ khiến Hoàng thượng tò mò đôi chút, nhưng gần hai năm đã trôi qua, không ít người thất sủng,

thậm chí mất mạng, nàng lại từ một uyển nghi nhỏ nhỏ trở thành Chiêu phi.” Thục quý phi cười chua chát, “Thậm chí ngay cả ta cũng không còn được sủng ái như xưa, Hoàng thượng tới cung của nàng lại ngày càng chuyên cần, không những thế, còn vì đứa nhỏ trong bụng nàng mà sắp xếp không ít người bảo vệ, không biết đã thay nàng cản bao lần tính toán hung hiểm của người khác.”

Trang Lạc Yên nghe những lời từ đáy lòng này, nghĩ Thục quý phi không phải đến nhờ mình mà là đến để trút hết nỗi lòng, có điều

nghe nàng ta nói về những điều này bằng giọng nói bằng phẳng bình tĩnh, người nghe lại cảm thấy cô quạnh và trống rỗng làm sao.

“Quý phi nương nương nói quá lời rồi,” Nụ cười trên mặt Trang Lạc Yên nhạt dần đi, “Quý phi nương nương làm sao biết được, tần thiếp cũng từng hâm mộ người bao nhiêu? Khi tần thiếp vào cung còn chưa tròn mười bảy, được Hoàng thượng sủng ái mấy ngày, lại cho là Hoàng thượng hiểu được tấm lòng thiếp, liền mừng đến quên mất mình là ai, sau mới biết được, Hoàng thượng chẳng qua chỉ tò mò

muốn nếm thử điều mới mẻ như thiếp mà thôi.”

“Khi đó tần thiếp luôn nhìn Hoàng thượng yêu chiều người, lòng liền khao khát, chỉ cần Hoàng thượng đối xử với thiếp tốt bằng phân nửa người, tần thiếp đã hạnh phúc lắm rồi.” Trang Lạc Yên cũng cười khỏ một tiếng, “Sau đó, tần thiếp học được cách giấu đi tình cảm, Hoàng thượng dần dần chú ý tới thiếp hơn, thế nhưng mỗi khi đêm về vẫn luôn sợ hãi, sợ khi Hoàng thượng không còn sủng ái thiếp nữa, tần thiếp biết phải làm sao?”

Thục quý phi lặng đi một lát, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười, miệng cười mà nước mắt cứ lăn dài: “Thì ra là thế, thì ra là thế, thảo nào, hồi ấy đích nữ duy nhất của họ Trang lại vào cung, thì ra là vì nguyên nhân này.” Nàng nhìn Trang Lạc Yên, ánh mắt có tiếc thương, có xót xa, “Đã vào loại địa phương này, hi vọng nàng sẽ không có một ngày phải hối hận.”

Thục quý phi nhìn người trước mặt mình, gần như không tin nổi, sao lại có một người ngốc nghếch đến mức vào cung vì Hoàng đế, nếu được gả cho một người bình

thường, nàng ta sẽ thành người vợ danh chính ngôn thuận, sẽ được đứng đầu hậu viện, cần gì phải vì một người đàn ông mình nhìn không thấu mà tự dày bản thân đến loại địa phương này?

Hồi trước thế lực của Tô gia quá yếu, một tiểu thư học võ đạo từ nhỏ là nàng bị đưa vào cung, dùng hết thủ đoạn giành được sủng ái của Hoàng đế, sau đó không tự chủ được, coi người đàn ông ấy thành chiếc bè cứu sinh của mình, rốt cuộc là lúc nào liền hết hi vọng? Là từ sau khi Trang Lạc Yên ngày càng được sủng ái, sau khi Trang Lạc Yên

có thai, hay là, đến bây giờ còn chưa hết hi vọng?

Hai người bọn họ, ai đáng thương hơn? Có thể kẻ thua cuộc là nàng thật đáng thương, nhưng nàng liệu có phải là ngày mai của Trang Lạc Yên, ai biết được, mà nàng thì không còn hứng thú để biết.

Ngoài cửa chính điện, Phong Căn chấp tay sau lưng đứng đó, phía sau hắn là mấy cung nữ thái giám đang quỳ, những người này đã lạnh run, họ đâu có muốn nghe chuyện riêng của các phi tần với

nhau, nhưng lúc này ai cũng không dám động đây, chỉ cầu mong về sau Hoàng thượng nhớ tới, sẽ không muốn lấy đầu bọn họ.

“Nếu như không mong muốn quá nhiều, sẽ rất dễ dàng thỏa mãn, cũng sẽ không hối hận.” Trang Lạc Yên trầm mặc chốc lát rồi nói, “Ngày ấy vào cung, vốn chỉ mong được gần Hoàng thượng hơn một chút, hôm nay... đã là ân huệ trời xanh ban cho ta rồi.”

Đây là lần đầu tiên Trang Lạc Yên xưng “ta” trước mặt Thục quý phi, Thục quý phi lại không so đo

với nàng, chỉ nhìn vào đôi mắt ẩn sâu bao tình ý miên man, cười một tiếng cay đắng. Mặc dù chỉ là một phi tần, nàng cũng là một con người, cũng sẽ ao ước ngày càng nhiều. Nàng nghĩ Hoàng thượng tốt với nàng, nghĩ Hoàng thượng thật sự dành cho nàng chút chân tình, chẳng lẽ đây cũng chỉ là hi vọng xa vời, trời xanh sao bắt công với con gái như thế?!

“Mà thôi, nàng coi như hôm nay bốn cung chưa tới.” Thục quý phi đứng lên, nàng biết người này sẽ không đi cầu xin Hoàng thượng giúp nàng, mà nàng cũng không

thể chân chính cầu khẩn nàng ta được.

Trang Lạc Yên thấy Thục quý phi đứng lên, cũng chậm chậm đứng lên theo, chần chừ một lát mới nói: “Quý phi nương nương, đi thông thả.”

Thục quý phi quay đầu nhìn Trang Lạc Yên, hơi nhấc cằm lên, tựa như đã khôi phục dáng dấp cao ngạo quý phái mà sâu sắc ngày xưa, quay người ra cửa.

Trang Lạc Yên lặng lẽ nhìn theo bóng nàng khuất dần, thở dài một hơi. Có lẽ hồi ấy Tô thị lang cố tình

khống cáo đại ca nàng đã khiến Hoàng đế không thích rồi. Người của Tô gia, y vào Thục quý phi để làm quá nhiều điều ác, việc này có lẽ Hoàng đế cũng biết rất rõ nhưng vẫn ần nhẫn không nói, lại chọn đúng dịp đầu năm để trừng trị, ra tay không hề có nửa phần lưu tình, ngay cả Thục quý phi mấy lần cầu kiến cũng không thềm gặp, chẳng lẽ, Hoàng đế đã không còn muốn nâng đỡ một Thục quý phi cao ngạo hơn người nữa rồi?

Trang Lạc Yên đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn về phía Vân Tịch, hạ giọng thì thào vào tai nàng

ta: “Tìm biện pháp đi thăm hỏi một chút về Triệu gia.” Nàng nghi ngờ, Hoàng đế đã muốn động đến Triệu gia rồi.

Ra khỏi đại điện, phát hiện sắc mặt cung nữ canh cửa có vẻ là lạ, Trang Lạc Yên thầm hiểu đã có chuyện gì xảy ra, nàng vịn tay Vân Tịch, hơi mỉm cười.

Xem ra, Hoàng đế vừa tới đây, đạo này hẳn có thói quen không cho người truyền báo, những lời vừa rồi chẳng biết đã nghe được bao nhiêu?

Trong ngự thư phòng, Phong Cẩn cầm một bản tấu chương, nhìn vài cái rồi buông xuống: “Cao Đức Trung, trầm nhớ mẫu thân Chiêu phi cũng xuất thân danh môn?”

Cao Đức Trung ngăn ra, vội đáp: “Bẩm Hoàng thượng, việc đó nô tài không biết ạ.”

Phong Cẩn gật đầu, phân vân một lát mới nói: “Mấy ngày nữa cho mời Trang phu nhân vào cung gặp Chiêu phi một lần, đợi sau khi Chiêu phi sinh hạ hoàng tử, tấn phong Trang thái thái làm nhất phẩm phu nhân đi.”

Cao Đức Trung yên lặng ghi nhớ, trong lòng biết Hoàng thượng làm vậy là muốn cất nhắc Chiêu phi nương nương, nếu không, bằng vào phẩm cấp của Trang đại nhân, Trang thái thái sao có thể được phong nhất phẩm cáo mệnh?

“Phát tấu chương này đi đi,” Đây mấy tấu chương màu đỏ sang một bên, Phong Căn nói tiếp, “Sau này nếu có người nhân cơ hội hỏi thăm người, cứ nói vì trong triều có vài quan viên ức hiếp bách tính, tâm trạng của trẫm không được tốt.”

Người của Tô gia đã bị xử lý,

Hoàng thượng còn nhắc tới “vài quan viên”... Cao Đức Trung giật thót tim, vội gục đầu thưa: “Nô tài nhớ ạ.” Hoàng thượng rất cuộc muốn ra tay thanh toán toàn bộ sao?

Cao Đức Trung lập tức nghĩ tới Triệu gia của Hoàng hậu nương nương cùng với Diệp gia sau lưng Thái hậu, mấy năm nay Diệp gia đã bị chèn ép nên yếu thế rồi, không còn là nhân tố quan trọng nữa. Duy nhất có khả năng, chính là Triệu gia.

Xem ra, hậu cung trong tương lai

chính là địa bàn của Chiêu phi rồi.

***

Trong cơn mưa đầu tiên của năm mới, Thục quý phi cầm ô bước trên con đường lát đá, không nhìn đám phi tần và cung nữ thái giám muốn tránh mặt mình nhưng lại vẫn phải hành lễ chào, bước từng bước về phía đội hộ tống Đế vương.

Phía sau nàng, không còn là một đoàn cung nữ thái giám dài dằng dặc, chỉ còn duy nhất Lăng Sa, người năm ấy cùng vào cung để hầu hạ nàng. Con đường này nàng đã đi qua không biết bao lần, thừa

ấy nàng còn là người con gái được Hoàng thượng sủng ái nhất, luôn cùng Hoàng thượng đi qua mọi nẻo đường, bỏ lại sau lưng ánh nhìn ghen ghét và ước ao của đám đàn bà trong cung.

Mưa càng lúc càng lớn, Thục quý phi ngẩng đầu, thấy bức họa mỹ nhân đuổi bướm trên ô dần trở nên âm đạm, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Lăng Sa, chiếc ô này Hoàng thượng ban thưởng dịp nào?”

“Nương nương, người quên sao, chiếc ô đó là do Hoàng thượng tự tay đưa cho người trong một lần

người trở về từ cung Kiền Chính hai năm trước,” Lăng Sa nhìn thấy ngự giá của Hoàng đế ngày càng gần, hạ giọng khẽ đáp, “Sau này người vẫn tiếc, chỉ đặt đó không nổi dùng.”

Khóe miệng Thục quý phi cong cong, nhắc chân đi tới giữa hai hòn non bộ, đây là con đường Hoàng đế nhất định sẽ qua.

Cao Đức Trung thấy Thục quý phi đứng sững phía trước, không có ý định tránh đi, chỉ đành cho người dừng lại, quay đầu nói với Phong Cận đang ngồi trong kiệu:

“Bẩm Hoàng thượng, Thục quý phi nương nương cầu kiến ạ.”

Màn che màu vàng bị nhẹ nhàng kéo lên, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Phong Cận, hắn nhìn nữ tử áo xanh đứng trong màn mưa, lẳng lẳng nhìn mình.

Bàn tay nắm cán ô của Thục quý phi hơi giật nhẹ, cẩn thận đặt ô xuống cạnh chân, để mặc nước mưa xối rửa khắp gương mặt đẹp như vẽ, nàng ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao ngạo ấy, chầm chậm quỳ xuống.

Cả con đường vắng lặng tột

cùng, không ai lên tiếng, không ai động đậy, tất cả bình thản nhìn nữ tử từng được sủng ái không ai sánh kịp, phảng phất như đang nhìn một người không liên quan đến mình.

“Mưa lớn, khanh về đi.” Đuôi mày Phong Cận thoáng động đậy, thở dài một hơi rồi nói, “Ý chí của trẫm đã hạ, tuyệt không thay đổi.”

“Hoàng thượng có còn nhớ, ngày ấy, ở chính nơi này, người cũng từng nói, nhất định sẽ đối xử với thiếp như lúc ban đầu.” Thục quý phi nhắc nhở, cười nhìn Phong Cận, “Lời Hoàng thượng từng nói,

liệu có là ‘một lời đáng giá ngàn vàng’ chẳng?”

Phong Cần lẳng lẳng nhìn nàng, một lúc sau mới đáp: “Trăm đổi xử với khanh vẫn như xưa.”

Nghe được lời này, Thục quý phi cười cười mà nước mắt ứa ra, nàng che mắt chậm rãi đứng lên, lần đầu dùng tư thế ngang hàng để nhìn thẳng vào mắt Phong Cần: “Má hồng chưa phai, tình đã dứt, Hoàng thượng đúng là chưa từng thay đổi, là do thiếp cầu quá nhiều, cầu không được lòng chẳng yên.” Nói xong, nàng đột nhiên cất cao giọng,

“Hoàng thượng! Là thiếp sai rồi!”

Thanh âm nâng cao đột ngột khiến Cao Đức Trung giật thót người, vội vàng ngẩng đầu nhìn về phía Thục quý phi, chỉ thấy bóng người xanh biếc ấy thoáng lóe lên, sau đó một tiếng “bịch” vẳng nhẹ, không gian lần thứ hai lại khôi phục tĩnh lặng.

Dòng máu đỏ tươi hòa trong nước mưa theo tảng đá chảy thành một dòng suối nhỏ sắc hồng, trườn về phía ngự tiền.

Ông bỗng dừng trợn to mắt, quay đầu nhìn Hoàng đế, lại chỉ

thấy đôi mắt Đế vương trầm tĩnh như mực.

Cao Đức Trung sững sốt chốc lát mới tỉnh táo lại, vội bảo người đi gọi thái y rồi để cung thị đưa Thục quý phi về cung An Thanh. Nghe tiếng nước nổ sâu thẳm của cung nữ hầu cận nàng, Cao Đức Trung chỉ nhắc bọn họ nhanh nhẹn nữa lên.

Lát sau, con đường trở lại an tĩnh, ngoại trừ một vết máu đã bị nước mưa rửa trôi gần như không còn thấy rõ, cũng chỉ còn lại chiếc ô giấy dầu của Thục quý phi lặng lẽ nằm ven đường. Chiếc ô ấy vừa rồi

bị các cung nữ thái giám hất vào, trên ô đã lấm tẩm bùn nước và cỏ rác, thoát nhìn tàn tạ xơ xác đến đáng thương.

“Đi thôi, đến cung Hi Hòa.” Phong Cận nhắm chặt mắt, sau đó lại nói, “Thôi, về tắm cung tắm rửa thay y phục trước đã.”

“Bẩm vâng.” Cao Đức Trung lần thứ hai cúi đầu, theo ngự tiền quay về.

Chiếc ô giấy dầu bị gió thổi qua, lật ngược lại, cán ô khắc long phượng trình tường hướng lên trời, tán ngâm trong bùn đất.

Sau một góc non bộ, Tô tu nghi mặt mũi tái nhợt nhìn con đường lát đá không còn bóng người, tay run run siết chặt khăn, vịn vào cung nữ thật lâu mới lấy lại được giọng nói: “Về... về cung.”

“Nương nương, Hoàng thượng nói mấy hôm nữa sẽ cho mời phu nhân vào cung, người có muốn phu nhân mang vào cho thứ gì không thì để Phúc Bảo đến báo lại.” Vân Tịch nhẹ nhàng xoa bóp bàn chân cho Trang Lạc Yên, “Đừng làm mình thiệt thòi.”

“Cái gì ta muốn trong cung đều có cả, dù không có, Hoàng thượng cũng sẽ sai người mang vào cho ta, đâu cần phiền mẫu thân đưa đến.” Trang Lạc Yên cười cười, nay trong cung không được an bình, nàng không muốn Trang thái thái mang thêm đồ vào đây rồi trở thành đích ngắm cho người khác tính kế.

Ngẫm lại bản thân mình chưa từng chung đụng với vị Trang thái thái này, song nàng cũng không háo hức chờ mong nhiều, dù sao đó cũng không phải mẹ ruột nàng. Chỉ cần “người mẹ” này một đời yên ổn hạnh phúc là nàng an tâm.

“Nương nương, nương nương,” Phúc Bảo hót hải chạy vào, mặt còn ướt nước mưa, lấp bắp thưa, “Vừa rồi có tin truyền ra, Thục quý phi đập đầu tự tử ngay trước mặt Hoàng thượng.”

“Cái gì?” Trang Lạc Yên ngồi thẳng lên, kinh ngạc nhìn Phúc Bảo, “Thục quý phi? Đập đầu tự tử?”

Phúc Bảo lau nước mưa đang ròn ròn trên mặt, hỗn hển nói: “Bây giờ tin đã truyền khắp cung rồi ạ, Hoàng hậu nương nương đã tới cung An Thanh, Thái y viện cũng cử rất nhiều thái y đến, không

biết giờ này ra sao.”

Trang Lạc Yên giờ đây chỉ cảm thấy hoảng hốt trong lòng, trong ấn tượng của nàng, Thục quý phi vẫn luôn dịu dàng uyển chuyển, một cử chỉ, một tiếng cười đều quyến rũ phong tình, một nữ tử như thế, lại dám tự sát ngay trước mặt Hoàng đế, muốn vậy, người đó phải có bao nhiêu tuyệt vọng và dũng khí? Nàng nhú nhú mày: “Người đi lấy những loại thuốc bổ tốt nhất trong cung, tự mình đưa tới cung An Thanh, đợi xem Thục quý phi không còn nguy hiểm nữa thì hãy trở về.”

Có lẽ, trong hậu cung ngày, nữ tử thanh cao thực sự không phải Từ chiêu dung, cũng không phải Thiển uyển nghi mà là vị Thục quý phi khuynh thành khuynh quốc này.

Tất cả mọi người ở đây không ai dám tin, Phúc Bảo đi khỏi, Vân Tịch ngõ ngàng nói: “Chuyện sao lại đến nông nổi này?” Thục quý phi đập đầu tự tử ngay trước mặt Hoàng thượng, đây là tội lớn, nếu Hoàng thượng nổi giận, nói gì đến chuyện cứu phụ thân cứu huynh trưởng, ngay cả mẫu thân và đệ đệ nàng ấy đều sẽ bị liên lụy.

Trang Lạc Yên thần người ngồi xuống ghế, nghe Vân Tịch nói vậy, chỉ thở dài, hậu cung hoàng thất, đâu dung được một tình yêu đích thực, người mình yêu muốn giết người thân của mình, Thục quý phi làm sao sống nổi. Hận Hoàng đế, nàng không làm được. Quên cái chết của người thân, tiếp tục hầu hạ Hoàng đế, nàng càng không làm được. Chi bằng oanh oanh liệt liệt chết đi, còn có thể lưu lại chút tình mĩ cho mình.

Loại chuyện “chung sống hạnh phúc cùng kẻ thù giết người thân mình” chỉ có thể xảy ra trong tiểu

thuyết hoặc là đối với loại người vô ơn vô tình. Một người con gái như Thục quý phi Tô Nhụy Tử này, nhìn dịu dàng yếu đuối nhưng bên trong mang theo ngạo khí, cách làm quyết tuyệt như vậy, là lựa chọn cuối cùng của nàng.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Trang Lạc Yên ngẩng đầu, thấy Phong Cần cùng Cao Đức Trung từ cửa đi vào, nàng hơi sững sờ, hôm nay Hoàng đế không cần thái giám truyền báo, tâm trạng quả là bất đồng mọi ngày.

“Mưa lớn như vậy, sao Hoàng

thượng còn tới?" Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch đứng lên, chưa đi được vài bước đã bị Phong Căn đỡ lấy. Nàng để ý quan sát sắc mặt Hoàng đế một chút, mới nói tiếp, "Vừa rồi phòng bếp có ninh canh bồ câu, thiếp bảo họ đưa lên một bát để Hoàng thượng nếm thử?"

"Không cần, trẫm không có hứng đâu." Phong Căn vươn tay vuốt ve nhẹ nhẹ lên bụng Trang Lạc Yên, "Con trẫm hôm nay có ngoan không?"

Trang Lạc Yên phủ tay mình lên mu bàn tay đối phương, sau đó cầm

lấy: “Hoàng thượng, thiếp và con đều khỏe.”

Ấm áp trên mu bàn tay làm nét mặt Phong Cẩn hơi giãn ra, mỉm cười, hẩn phất tay cho những người hầu trong phòng lui ra rồi nhẹ ôm Trang Lạc Yên vào lòng: “Sau này mẹ con nàng phải sống thật vui vẻ, trăm sẽ đối xử thật tốt với nàng và con.”

Áo Phong Cẩn lạnh lạnh, khi chạm vào, Trang Lạc Yên phải mất một lúc mới thích ứng được, nghe câu nói đó, nàng thoáng ngây người, ngập ngừng một lúc mới mở

miệng: “Hoàng thượng...”

Vỗ nhẹ nhàng lên lưng Trang Lạc Yên, Phong Cần nói: “Bỗng dưng trăm nhớ ra, sinh nhật nàng là vào tháng Tám?”

Trang Lạc Yên không rõ vì sao hần đột ngột nhắc tới sinh nhật mình, đành đáp: “Dạ, thiếp nhớ năm đó Hoàng thượng còn cố tình hỏi sinh nhật thiếp đấy, sau đó còn tổ chức yến tiệc cho thiếp, lại thăng phân vị, việc này như mới xảy ra ngày hôm qua vậy.”

“Năm nay sẽ tổ chức sinh nhật thật linh đình cho nàng, lúc ấy con

chúng ta hẳn đã đầy tháng.” Phong Cẩn áp tay lên má Trang Lạc Yên, “Đến lúc đó trẫm sẽ cho nàng một món quà đặc biệt.”

Trang Lạc Yên lập tức cười thành tiếng: “Thiếp nhớ kỹ rồi đấy, nếu người nói không giữ lời, đến lúc đó thiếp và con sẽ cùng chê cười người.”

Phong Cẩn cũng khẽ cười ra tiếng, từ từ buông Trang Lạc Yên ra: “Hôm nay trẫm kể cho con nghe chuyện gì mới được đây, hay là kể chuyện ‘Trâu mẹ liếm ghé con’^(*) nhé?”

(*) Sự tích nói lên tình yêu của cha mẹ dành cho con cái.

Bên tai là giọng Phong Cầm dìu dìu thong thả từng câu từng câu, Trang Lạc Yên đột nhiên nghĩ, vừa rồi, chỉ trong một chớp mắt, là khoảnh khắc yếu đuối của Hoàng đế? Chỉ tiếc khoảnh khắc này tiêu tan quá nhanh, làm cho nàng không cảm nhận được chân thực lắm.

Có lẽ, để trở thành Đế vương, từ lâu đã thờ ơ với chữ “tình” rồi.

Chương 27

Hôm đó, hai người cùng dùng bữa tối rồi cùng ngủ. Hiện tại bụng Trang Lạc Yên đã lớn, Phong Cẩn cũng không có tâm tư làm việc khác, nhưng đêm dài lạnh lẽo, bên người có một nữ tử có thể khiến hấn ngủ yên, đối với hấn mà nói, đã là một chuyện giúp người ta thư thái.

Nửa đêm, hấn đã lơ mơ chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nghe Trang Lạc Yên khẽ kêu một tiếng đau đớn, mở mắt, lại nghe đối phương hít một hơi: “Sao thế?”

“Thiếp đánh thức người?” Trang Lạc Yên hít sâu, “Chân thiếp bị chuột rút, một lát là hết thôi, Hoàng thượng cứ ngủ đi.”

Phong Cần nghe vậy bèn ngồi dậy, cầm bắp chân nàng lên, thấy trên đó có một khối nhô lên và lõm xuống bất thường, bèn nhẹ nhàng nắn bóp: “Chịu đựng một chút, bóp tan là hết đau ngay.” Dưới tay là cẳng chân nhỏ nhắn và làn da mượt mà nõn nà, hắn lại không có bất cứ tâm tư mờ ám gì, nhìn đối phương gắng gượng nén đau, Phong Cần dịu dàng nói: “Đứa bé này hành người quá rồi.”

“Vậy càng chứng tỏ con chúng ta thông minh lắm đấy.” Trang Lạc Yên lập tức phản bác, “Nó mới bé tẹo, đã biết gì đâu.” Chỉ là hiện tượng thiếu canxi thôi, xét thấy đối phương không hiểu “thiếu canxi” là gì, nàng thức thời không giải thích thêm.

Thấy vừa nhắc đến con trẻ là Trang Lạc Yên lên tinh thần, Phong Căn bất đắc dĩ cười cười, đặt cảng chân đã khôi phục bình thường của nàng xuống, nằm lại giường, kéo nàng vào lòng: “Xem ra sau này trăm không được mắng con rồi, nếu không nàng nhất định sẽ tìm một

đồng lý do để phản bác.”

“Làm gì có chuyện đó,” Trang Lạc Yên lấp bắp, “Người là cha đứa bé mà, người ta nói ‘nghiêm phụ từ mẫu’, người chịu trách nhiệm đóng vai nghiêm khắc, thiếp phụ trách phần ôn nhu với nó là được.”

“Vậy chẳng phải con sẽ sợ lắm sao?” Phong Cẩn đột nhiên nhớ tới Thái hậu, bà luôn nghiêm nghị với mình, như thế chuyện mình làm Thái tử sau đó leo lên ngai vàng mới là chuyện quan trọng nhất với bà.

Giữa bọn họ đã không còn dư lại

bao nhiêu tình mẫu tử, mẫu hậu một lòng muốn che chở Diệp gia, mà hấn muốn làm một Đế vương không chịu ảnh hưởng của bất kỳ thế lực nào, đây chính là mâu thuẫn không thể vượt qua giữa họ.

Đứa bé này có một người mẹ một lòng che chở con như Trang Lạc Yên, đã là may mắn hơn hấn nhiều lắm.

“Không đâu, nếu thật lòng đối tốt với một người, người đó nhất định sẽ biết, chỉ có kẻ ngốc mới không nhận ra thôi.” Trang Lạc Yên ngáp một cái, “Thiếp tin chúng ta

có thể dạy con thật tốt.”

“Ngủ đi.” Phong Căn vỗ vỗ lưng nàng, vết sẹo trong tim được được một từ “chúng ta” vượt lên.

Sáng hôm sau, Phong Căn vội lên triều, nhưng suốt buổi không đề cập đến chuyện Tô gia, quan viên trong triều đều rất tinh ý, không đụng tới việc này. Một chuyện đã sớm có kết cục rõ ràng, bọn họ không ngốc đến độ lôi ra làm Hoàng đế khó chịu, dù trong cung đã truyền ra tin Thục quý phi tự tử.

Mấy năm nay uy phong của

Hoàng thượng càng lúc càng lớn, bọn họ thậm chí không dám nhận cơn giận của Đế vương, điều duy nhất có thể làm là ngoan ngoãn đi hoàn thành cho tốt việc của mình, đừng chọc giận Hoàng đế.

Hạ triều, Phong Cẩn vừa về đến cung Kiền Chính, Hoàng hậu liền tới. Phong Cẩn nhìn Hoàng hậu mặc áo bào thêu phượng, bèn hỏi: “Hoàng hậu sao lại tới đây?”

Hoàng hậu nhìn vẻ bình thản của Hoàng đế, đột nhiên nhận ra, không biết từ bao giờ, Hoàng đế đã không còn gọi nàng là Thái Phù

nữa, chỉ còn là “Hoàng hậu”. Nàng gắng bình đạm tâm tình rồi mới bắt đầu: “Bẩm Hoàng thượng, Thục quý phi đã tỉnh, có điều không được tốt lắm.”

“Bảo người hầu hạ cẩn thận,” Phong Cẩn không đổi sắc mặt, cầm lấy một bản tấu chương, cúi đầu đọc, không nhìn Hoàng hậu nữa, “Nàng ấy là quý phi, vẫn nên có bộ dạng của một quý phi.”

Có lẽ do biểu cảm của Phong Cẩn lúc này quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến Hoàng hậu hoảng hốt, cho nên nàng lại buột

miệng: “Hoàng thượng, Tô gia...”

“Tô gia và Thục quý phi có quan hệ gì đâu,” Phong Cần ngẩng lên nhìn Hoàng hậu, “Những chuyện khác nàng không cần xen vào, chỉ cần quản lý hậu cung cho tốt. Phải rồi, bên cung Hi Hòa, nàng cho người trông nom cẩn thận.”

“Vâng.” Hoàng hậu cảm thấy ngực như có gì đó đè lên, ngọt ngọt quá, vội cúi người chào từ giả: “Thiếp xin cáo lui.”

“Ừ.”

Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn,

thấy Hoàng đế đã lại cúi xuống xem
tấu chương, bèn lặng lẽ lui ra
ngoài.

“Hòa Ngọc, gọi người tới nói với
bên điện Trung Tĩnh, không được
sơ suất với cung An Thanh, nếu
bốn cung phát hiện có kẻ nào hầu
hạ không tận tâm, toàn bộ trượng
tể.” Hoàng hậu nhìn ngự hoa viên
trước mắt, đều đều nói một câu.

Hòa Ngọc thưa vâng xong, mới
bắn khoắn hỏi lại: “Nương nương,
nay Thục quý phi đã rơi đài, người
cần gì phải tốn công tốn sức vì nàng
ta?”

“Đều là nữ tử với nhau, bốn cùng việc gì phải khó xử nàng lúc này.” Hoàng hậu nhìn đám cây cỏ đã nảy mầm xuân, sắc mặt u ám, gia tộc Thục quý phi đã gục ngã, chẳng biết sau đó, Triệu gia của nàng sẽ ra sao đây?

“Tần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn nữ tử trước mặt, hơi sững sờ một chốc mới nói: “Thiến uyển nghi sao lại ở đây?”

“Bẩm nương nương, mấy hôm trước tần thiếp bị bệnh, ở mãi trong phòng quá lâu rồi, hai hôm

nay thời tiết vừa đẹp nên muốn ra ngoài hít thở không khí một lát ạ.”
Thiến uyển nghi quỳ gối thưa,
“Không ngờ được gặp Hoàng hậu
nuơng nuơng ở đây.”

“Ừ, muội nằm trong phòng lâu ngày, đi ra ngoài một chút cũng tốt, để khỏi ngột ngạt u mê tâm trí, không biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.” Hoàng hậu khẽ gật đầu, “Đứng lên đi, không cần đa lễ.”

Thiến uyển nghi vịn tay cung nữ yếu điệu đứng thẳng lưng, Hoàng hậu nhìn nàng ta, dường như đang

nhớ lại dáng dấp Thục quý phi khi vừa được sủng ái. Thiến uyển nghi so với Thục quý phi năm ấy, còn kém nhiều lắm.”

“Lời Hoàng hậu nương nương căn dặn, tần thiếp xin ghi tạc trong lòng.” Thiến uyển nghi lần thứ hai quỳ gối, ngẩng đầu mỉm cười với Hoàng hậu, “Nghe nói Thục quý phi không được khỏe, không biết bây giờ đã khá hơn chưa?”

“Chẳng bằng muội đi cung An Thanh thăm,” Hoàng hậu bình đạm nói, “Bốn cung còn có việc, muội lui ra đi.”

“Vâng,” Thiến uyển nghi hơi biến sắc, nhưng chỉ đành ngoan ngoãn lui ra. Dù nàng muốn đi qua chỗ này nhưng Hoàng hậu đã bảo nàng phải đi nơi khác, nàng chỉ có thể đi mà thôi.

“Thiến uyển nghi kia thật...” Hòa Ngọc khinh thường cười cười, nhưng nàng chỉ là một nô tì, không thể tiếp tục nói nốt câu.

“Chẳng qua chỉ là một kẻ tự cho là mình có cơ hội mà thôi,” Hoàng hậu lạnh lùng nói, “Một tên hề, không hơn.” Dù Thục quý phi không được sủng ái nữa, trong

cung còn có Chiêu phi, Nhu phi, lúc nào thì đến lượt nàng ta? Trước đây nhìn còn tưởng có đầu óc, nay trông lại, cũng chỉ thế mà thôi.

Sau khi Thục quý phi tỉnh lại chỉ vài hôm, huynh trưởng nàng bị đẩy ra Ngọ môn chém đầu. Từ đó về sau, cung An Thanh tựa hồ đã biến thành một vùng tĩnh mịch, ngay cả cung nữ thái giám bên trong cũng rất ít ra ngoài.

Tháng Giêng qua đi như thế, người trong cung dần dần thích ứng với chuyện Thục quý phi đã không còn được sủng, Tô tu nghi

cũng không dám tùy tiện nói năng, thậm chí còn không dám xuất hiện ở những nơi đông người. Không có Thục quý phi che chở, nàng ta chỉ là một tu娘子 thất sủng mà thôi.

Lúc này, cung Hi Hòa lại xuất hiện một sự việc không lớn cũng không nhỏ, thái giám làm vườn phát hiện đất trong mấy chậu hoa mới tới không được bình thường. Sau cùng, Trang Lạc Yên cho gọi một thái ý tới kiểm tra, liền tra ra một sự việc tày đình, đất này đã được ngâm qua một số nước thuốc, nhìn thì bình thường, nhưng nếu để lâu có thể khiến người ta yếu

dần đi, thậm chí dễ nằm mộng và chấn kinh.

Thái giám làm vườn là một hoa tượng có kinh nghiệm, phát hiện lá cây có những vết lốm đốm nên cảm thấy không ổn lắm bèn bấm lên, thế là gãy vụn, không những được Trang Lạc Yên thưởng mà còn được thăng phẩm cấp.

Trang Lạc Yên dĩ nhiên sẽ không bấm bụng chịu thiệt, nếu người kia đã dám làm như thế, vậy thì nàng cũng không ngại gì làm to chuyện lên, vừa sai người đi báo cho Hoàng đế vừa cho gọi quản sự của điện

Trung Tĩnh tới.

Đất trồng hoa không thể tùy tiện nói dối là dối, nếu không hoa sẽ lìa đất mà chết, nhưng nếu trồng hoa mới, tất nhiên sẽ lấy đất và chậu hoa mới, chậu hoa không có gì bất thường mà trong đất mới có, vậy mới thấy người này làm việc rất cẩn thận, bởi vì chậu hoa sẽ bị kiểm tra, đất lại không biết vô tình hay cố ý mà không bị tra đến, có một chỗ trống lớn như vậy làm cho người khác có cơ hội ra tay.

Trang Lạc Yên cười lạnh nhìn chậu hoa đặt trong sân, đúng là

không lãng phí công năng cố tìm một thái giám có kinh nghiệm làm vườn, cơ hội hiếm hoi như vậy, không biết là ai giành được nhỉ?

“Người nói cái gì? Chậu hoa trong cung Chiêu phi có thứ hại người?” Hoàng hậu biến sắc, vội quay về phía Hoàng đế ngồi bên cạnh, kinh sợ nói, “Hoàng thượng, sao lại có người dùng loại biện pháp này hại người?”

Phong Cận trầm mặc nhìn Hoàng hậu: “Khanh không biết, trẫm làm sao biết được, bãi giá tới cung Hi Hòa.” Vốn định gọi Hoàng

hậu tới đây để nói chuyện về Trang Lạc Yên, không ngờ còn chưa bắt đầu câu chuyện đã nghe được tin không hay.

Hoàng hậu giật mình, tim đập thật mạnh, vội bước theo chân Hoàng đế, âm thầm cảm thấy may mắn, may mà Trang Lạc Yên không việc gì, nếu không nhờ thái giám kia sớm phát hiện có chuyện không ổn, nàng sẽ húng không ít phiền toái đâu.

Nhìn theo bóng Hoàng đế vội vã bước đi, Hoàng hậu thở dài một tiếng, đó là may mắn của nàng, mà

cũng là điều đáng buồn của nàng.

***

Trong cung Hi Hòa, các nô tài lớn nhỏ quỳ đầy trước sân, có người của điện Trung Tĩnh, có nô tài quét tước, thậm chí có cả mấy nô tài thường hay đi ngang qua cung Hi Hòa.

Trang Lạc Yên lạnh nhạt ngồi một bên, ghế trên là Đế Hậu hai người, sắc mặt cả hai đều không khá hơn Trang Lạc Yên chút nào. Trên mặt đất là mấy tách trà vỡ, tất cả đều do Phong Cẩn ném ra trong cơn thịnh nộ. Nếu không phải vì

kiêng cho đứa bé trong bụng Trang Lạc Yên, chỉ e tất cả những nô tài này đã bị lôi ra đánh.

“Các người luôn miệng nói vô tội, vậy kẻ nào đã động tới đất trong chậu hoa này?” Hoàng hậu trầm mặt nhìn về phía hai thái giám đưa đất tới cung Hi Hòa, “Đất là do hai các người đưa tới đây, vậy thì các người là kẻ đáng nghi nhất. Đất trồng đều do các nơi khác nhau đưa tới, tùy theo từng loại hoa mà nhập vào cung. Đất tồn trong điện Trung Tĩnh không có vấn đề gì, như vậy chỉ có thể động tay động chân trên đường chuyển đất đến cung Hi

Hòa, tốt nhất là các người thành thật khai ra, rốt cuộc kẻ nào sai bảo các người?”

Hai tên thái giám đã sợ nhũn chân rồi, bọn họ nào biết đất này có vấn đề, nói chi là ai sai bảo, nghe Hoàng hậu nói đến đây, không biết làm sao, đành chỉ dập đầu kêu oan liên tục, thế nào cũng không tìm được chứng cứ rửa sạch oan khuất cho mình.

“Các người đã nói mình bị oan, vậy hãy cố nhớ lại xem, trên đường chuyển đất, có ai chạm vào đó hoặc là có người nào lại gần các người

hay không?” Giọng Hoàng hậu đã mềm đi một chút, “Nghĩ cẩn thận xem hôm đó ai giao đất cho các người.”

Hai người đã bị dọa đến hỗn loạn cả đầu rồi, Hoàng hậu đột nhiên hỏi như vậy, bọn họ không nhớ ra ngay được. Hoàng hậu không giục thêm, chỉ nâng tách trà lên, chậm rãi uống, sau đó nghiêng đầu nói với Trang Lạc Yên: “May mà có người nhìn ra thứ này bất thường, nếu không...” Nàng nhớ tới chuyện Trang Lạc Yên đã sảy thai một lần, nữ tử nhiều lần sảy thai, sau này có khả năng vô sinh,

may mà đã bảo vệ được đứa nhỏ, nếu không, việc này còn phát triển thành thế nào, nàng thật không dám nghĩ. Lòng vẫn sợ hãi liếc nhìn Hoàng đế đang trầm ngâm, Hoàng hậu nắm tách trà càng thêm chặt.

“Để Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương lo lắng rồi,” Trang Lạc Yên cười khở một tiếng, “Mấy ngày nay, ngoại trừ tới chỗ nương nương thỉnh an, tần thiếp chẳng dám đi đâu nữa, ai biết lại có người nghĩ ra phương thức độc ác khó phòng bị này.”

Hoàng hậu nghe vậy, cũng hít

sâu một hơn, rót độc vào đất quả là một thủ đoạn trước nay chưa từng có, đúng là khiến người ta khó bề phòng bị. Nàng sai người tra xét nghiêm ngặt mọi thứ trên dưới trong cung Hi Hòa, nhưng cũng không ngờ đến một điểm này.

Theo cách của người bình thường, cùng lắm thì ra tay từ đồ ăn thức uống, quần áo và trang sức, hương liệu hay các loại dụng cụ hằng ngày, kẻ nghĩ ra được thủ đoạn này quả là đáng sợ.

“Nàng không cần lo lắng, việc này trăm nhất định tra ra.” Phong

Cẩn trầm giọng, “Trẫm không tin, trong hậu cung này còn có cái gì trẫm không tra được.”

Trang Lạc Yên nghe Hoàng đế nói vậy, chỉ gượng gượng cười cười, nhận lò sưởi tay Vân Tịch đưa tới: “Thiếp tin tưởng Hoàng thượng.” Trên thế giới này làm gì có chuyện không thể tra được, cái chính là Hoàng đế có muốn tra hay không thôi.

Hoàng hậu vờ như không nghe hai người nói chuyện, lại quay sang nói với hai thái giám đã sợ mềm người: “Hai người các ngươi đã

nghe kĩ chưa, thấy có gì không ổn chẳng?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài vừa nhớ được một ít,” Một thái giám thoát nhìn trấn tĩnh hơn đáp, “Đất này là do bọn nô tài đến thẳng chỗ quản sự lấy, trên đường đi cung Hi Hòa gặp ba người quen, có nói chuyện vài câu ạ.”

“Các người tốt nhất nên nói thật, nếu không thành khẩn, bốn cung sẽ trực tiếp cho các người trượng...” Hoàng hậu liếc nhìn cái bụng đã cao lên của Trang Lạc Yên, nuốt

những lời còn lại xuống, “Hai người trông chừng cái đầu mình cho cẩn thận đây.”

“Bọn nô tài trăm lần không dám nói dối, ba người này theo thứ tự là Tiểu Bình Tử ở Thượng Thực cục, Ngọc Dung ở Hoán Y cục và... Tiểu Hi Tử là thái giám quét tước trong cung Hiến quý phi nương nương ạ.” Nhắc tới Hiến quý phi, tiểu thái giám hơi sợ hãi, vùi đầu càng thấp, “Lúc đó Tiểu Hi Tử còn nói Chiêu phi nương nương thật nhiều chuyện, trồng mấy cây hoa thôi mà cũng hành qua hành lại người khác như thế.”

“Giỏi cho một điều nô, chuyện của chủ tử cũng dám xen mồm.” Hoàng hậu cười nhạt, “Người đâu, lôi ba kẻ đó đến đây.”

Phong Cần đang cầm tách trà trầm tư, nghe vậy bèn bổ sung: “Cho gọi cả Hiền quý phi tới đi.”

Chốc lát sau, Hiền quý phi đã đến. Còn ba người kia, lúc đi vào là do vài thái giám kéo đi, hình như đã bị đánh đòn trước đó.

Hiền quý phi thấy ba người này, sắc mặt vẫn như thường, thậm chí còn nhăn mày tỏ vẻ khó chịu khi ngửi thấy mùi máu tươi, cầm khăn

tay che miệng che mũi. Nàng cho rằng Hoàng đế gọi mình tới là bởi mình có quyền được cùng giải quyết chuyện hậu cung với Hoàng hậu, vì vậy bèn cười nói: “Hoàng thượng, không biết Hoàng thượng cho gọi thiếp tới đây là có chuyện gì?”

Nhìn bộ dạng Hiền quý phi, Trang Lạc Yên nghĩ, như vậy, hoặc là việc này không liên quan đến Hiền quý phi hoặc nàng ta chính là diễn viên xuất sắc nhất ở trong hậu cung này.

“Khanh có nhận ra tên thái giám

này không?” Phong Căn chỉ vào thái giám Tiểu Hi Tử, mặt vẫn không lộ vẻ gì.

Hiền quý phi nhìn kỹ vài lần rồi lắc đầu: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài này là ai, thiếp thực sự không biết ạ.”

“Hiền quý phi, đây là thái giám quét tước trong cung muội,” Hoàng hậu chậm chậm nói, “Và cũng có thể đây là ác nô muốn hại Chiêu phi sảy thai.”

Nghe đến đó, Hiền quý phi hiểu ra, Hoàng thượng cho gọi nàng đến đây là để hỏi tội, sắc mặt nàng lập

tức biến đổi, quỳ phịch xuống:
“Hoàng thượng minh giám, thiếp
thực sự không nhận ra thái giám
này.”

Chưa nói Tiểu Hi Tử có đúng là
người trong cung nàng hay không,
dù đúng như vậy, nhưng làm sao
nàng nhận ra được một thái giám
phụ trách quét dọn, việc này là ai
muốn hại nàng?

Cung nữ cùng quỳ xuống với
Hiền quý phi cẩn thận quan sát
Tiểu Hi Tử vài lượt, mới rụt rè lên
tiếng: “Bẩm Hoàng thượng, nô...
nô tì có việc muốn bẩm báo.”

“Nói.” Phong Căn lạnh lùng mở miệng.

“Nô tì nhận ra Tiểu Hi Tử này, hẳn mới được điện Trung Tỉnh điều đến chỗ nô tì mấy hôm trước. Thời gian trước, khi Thiển uyển nghi thăng phân vị, nô tì từng thay nương nương đưa lễ đến tặng, lúc đó bởi vì Tiểu Hi Tử này bị vấp ngã cách đó không xa nên nô tì có nhìn vài lần. Vậy nên Tiểu Hi Tử này là người đã từng hầu hạ ở Sướng Thiên lâu.”

“Sướng Thiên lâu?” Hoàng hậu hơi bất ngờ nhìn Tiểu Hi Tử, trong

Sương Thiên lâu, chủ cũ vốn là Từ thị, nhưng sau khi Từ thị bị phế bỏ thì chỗ đó đã thành địa bàn của Thiến uyển nghi, vậy chuyện này...

Tiểu Hi Tử nghe vậy, luôn miệng kêu oan, chỉ nói mình không làm gì xấu, cũng không biết mấy thứ được liệu hại người kia.

“Cho người lục soát Sương Thiên lâu, trăm nhớ là trong đó có không ít sách.” Phong Cận tái mặt giận dữ, “Cứ việc lật tung Sương Thiên lâu, không cần bận tâm, chỉ cần tìm được đồ vật ra đây.”

Hoàng hậu âm thầm hiểu được,

hồi ấy Từ thị thích đọc sách, khi Hoàng thượng còn sủng ái nàng ta thì đã ban không ít sách tới Sướng Thiên lâu, ngoài thơ từ thoại bản^(*) còn có các bộ sách hiếm, trong đó có sách thuốc

(*) Thoại bản: Một hình thức tiểu thuyết từ thời Tống, nội dung chủ yếu là về lịch sử và đời sống xã hội đương thời.

Không bao lâu, Thiển uyển nghi cũng được đưa tới, đỏ vành mắt quỳ xuống, có điều, sắc mặt Hoàng đế quá mức âm trầm, không kêu nàng đứng lên, nàng ta đành quỳ đó. Nghe tiếng bước chân phía sau vắng lại, sau đó là ba người quỳ

cũng không nổi bị đưa vào, hẳn là đã bị dùng hình, sắc mặt nàng ta hơi tái đi.

Hồi lâu sau, Cao Đức Trung bước vội đến, vẻ mặt bình tĩnh thưa: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cấm vệ quân tìm được một quyển sách thuốc dưới đáy một bình hoa đặt dưới đất trong tâm cung của Thiên uyển nghi, sách có dấu vết lật xem gần đây, dược tính của toa thuốc trong sách rất giống dược tính của chất độc phát hiện trong đất ở chầu hoa ạ.”

Lời vừa thốt ra, mọi người trong

phòng đều biến sắc, Hiền quý phi càng kích động, như hận đến muốn bóp chết Thiến uyển nghi này, nếu chuyện không được tra rõ, vậy thì người xui xẻo hôm nay chính là nàng. Người duy nhất được nuôi hoàng tử trong cung là nàng, hôm nay nếu đứa nhỏ của Trang Lạc Yên có chuyện gì, chỉ e mũi giáo sẽ chỉ vào nàng đầu tiên. Nàng dù căm ghét đứa bé này nhưng không ngu ngốc đến mức động đến nó, nếu không, con của Trang Lạc Yên có gì bất trắc thì nàng cũng sẽ không may theo. Chuyện đó có gì tốt cho nàng, nàng chỉ là người gánh họa thay mà thôi.

Thiến uyển nghi, đồ tiện nhân này!

***

Đối với Trang Lạc Yên, rốt cuộc là ai ra tay cũng như nhau cả thôi, quan trọng là... nàng muốn cho những kẻ có ý định tính kế hại mình đều tắt hi vọng đi. Liếc nhìn Hiền quý phi và Thiến uyển nghi đang quỳ trên mặt đất, Trang Lạc Yên không biểu lộ cảm xúc gì, chỉ nghịch một quả quýt trong tay, móng tay xinh đẹp xoẹt qua, để lại một dấu vết xấu xí trên lớp vỏ trơn bóng.

Phong Căn chú ý tới cử chỉ này của Trang Lạc Yên, lòng lại cho rằng nàng đang sợ hãi, ánh mắt bắn về phía Thiến uyển nghi càng thêm sắc lạnh: “Trẫm muốn biết, ngươi có ý định này từ bao giờ?” Hắn đòi mắt nhìn quyển sách thuốc được trình lên, trên đó là phương thuốc hại người kia.

“Đông quỳ tử, hồng hoa, ban mâu, rết, chỉ thực, sinh nam tinh^(*)...” Phong Căn đọc một tên thuốc, sắc mặt các thái y lại thêm một tầng kinh hoàng, thuốc này nếu uống vào sẽ lập tức mất nửa cái mạng, bào thai dĩ nhiên sẽ không giữ

được, còn nếu đặt trong phòng, một chốc một lát chưa thấy gì, để lâu ngày, bào thai trong bụng dù có sinh ra được thì tám, chín phần mười cũng sẽ có dị tật, biện pháp này quá là độc ác.

(*) Đông quý tử, hồng hoa, ban mâu, rết, chỉ thực, sinh nam tinh: Tên các vị thuốc Đông y.

“Các người nói xem, nếu những thứ này cứ đặt trong đất không ai phát hiện, hậu quả sẽ thế nào?”

Các thái y còn chưa cảm khái xong đã nghe thấy Hoàng đế hỏi, bọn họ nhìn nhau, cuối cùng đều

quay sang nhìn Mao thái y, vị này là thánh thủ trong phụ khoa, lại là người thường tới thăm mạch cho Chiêu phi nương nương, để ông ta trả lời là ổn nhất.

“Bẩm Hoàng thượng, những vị thuốc này chỉ dùng một, hai vị đều đã có thể khiến thai phụ sảy thai, còn mấy vị kích độc như ban mâu, rết, người đang ốm và người có thai bị cấm dùng, đông quỳ tử tuy không độc nhưng có tác dụng đề cao công hiệu các vị khác.” Mao thái y không còn cách nào, đành tiến lên, quỳ gối đáp lời, “Nếu để Chiêu phi nương nương tiếp xúc với mấy

thứ này lâu dài, dù có thể giữ được thai nhi nhưng khi sinh ra sẽ không thể được kiện toàn.”

“Giỏi lắm, Thiến uyển nghi quả là kiến thức rộng rãi hơn người.” Phong Căn siết quyền sách trong tay đến phát ra tiếng, một lát mới ném xuống trước mặt Thiến uyển nghi, lạnh lùng nhìn nàng ta, “Một quả tim trần trụi đáng ghê tởm che giấu dưới lớp da đẹp đẽ, trăm thực sự nhìn lầm người.”

Khóe môi Thiến uyển nghi thoáng giật nhẹ, lại chẳng thể nói được một câu biện giải, chuyện

đúng là do nàng ta làm, thậm chí nàng ta còn không ngờ sự tình lại tiến triển thuận lợi như vậy, không may duy nhất là đồ đã vào cung Hi Hòa rồi còn bị người phát hiện.

Hoàng hậu nhìn Thiến uyển nghi, gần như không tin nổi, nàng ta cần gì phải làm loại chuyện ngu xuẩn này? Thiến uyển nghi còn chưa có con, Trang Lạc Yên có con hay không thì có quan hệ gì với nàng ta đâu, dù Trang Lạc Yên thực sự mất đứa con này thì nàng ta được lợi gì?

“Thiến uyển nghi, vì sao ngươi

lại làm như vậy?” Hoàng hậu cau mày hỏi, “Người có biết tội mưu hại hoàng tử có kết cục gì?”

“Tần thiếp đương nhiên biết,” Thiển uyển nghi cười nhạt, “Trong hậu cung này, kẻ muốn nàng ta sảy thai đâu chỉ có mình ta, chỉ e ngay cả trong lòng Hoàng hậu nương nương cũng không hi vọng đứa trẻ này được sinh ra đâu.”

“Câm miệng!” Phong Căn đoạt một tách sứ trên bàn, ném về phía Thiển uyển nghi, lập tức trán nàng ta rách một mảng, nước trà và máu tươi chảy xuống người, trông vô

cùng thê thảm.

Phong Cẩn từng nghe người ta nói, thai nhi cũng có linh hồn, nếu nghe thấy người bên ngoài không chào đón nó, nó có thể thực sự không đến nữa. Hắn giận dữ bưng bưng chỉ vào Thiến uyển nghi: “Con của trẫm, là kỳ vọng của vạn dân trong thiên hạ. Một độc phụ như ngươi, giữ lại làm gì!”

Kỳ vọng của vạn dân trong thiên hạ?

Hiền quý phi nghe nói thế, sắc mặt biến đổi, nàng bỗng đứng ngẩn đầu, lại thấy Hoàng hậu và

Chiêu phi đều bình thản như không, âm thầm cắn răng, cuối cùng lại cúi đầu xuống.

Hoàng hậu thấy sắc mặt Hoàng đế không tốt bèn lên tiếng: “Lời này của người sai rồi, bốn cung thật lòng mong muốn Chiêu phi bình an sinh hạ đứa bé này.” Sắc mặt vẫn bình tĩnh, nàng nhìn Thiển uyển phi, giọng nghiêm túc xưa nay chưa từng có, “Bốn cung đã không thể sinh nở, người nào trong hậu cung mang thai sinh con cho Hoàng thượng đều là chuyện tốt với bốn cung. Thiển uyển nghi, suy nghĩ của người chỉ có thể đại biểu chính

người, tâm tư người khác thế nào, người làm sao biết được.”

Thiến uyển nghi nhìn Hoàng hậu, ánh mắt không dám tin, không thể sinh nở nghĩa là sao? Nhưng Hoàng hậu không nhìn nàng ta nữa, tựa như lời vừa nói ra chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

Không chỉ có Thiến uyển nghi, ngay cả Hiền quý phi và Trang Lạc Yên đều cực kì khiếp sợ trước tin này. Chuyện Hoàng hậu không thể sinh nở chưa từng nghe ai đề cập đến, ngày hôm nay Hoàng hậu nói ra điều này trước mặt bao nhiêu

người, chẳng phải là nói cho người khác biết, vị Hoàng hậu này chỉ là cái thùng rỗng, Đế vương tương lai không có quan hệ huyết thống với nàng?

Phong Căn nhìn Hoàng hậu, ánh mắt cũng mang theo bất ngờ ngoài ý muốn, hần hơi sững sờ một lát, mới nói: “Thải Phù, nàng cần gì phải làm vậy?”

Hoàng hậu thoải mái cười cười: “Hoàng thượng, chuyện này sớm hay muộn mà thôi, gạt mọi người thì có được gì?”

Chuyện sớm hay muộn? Trang

Lạc Yên nghe những lời này có gì đó không ổn, nhưng nhìn vẻ hờ hững và chấp nhận trên mặt Hoàng hậu, nàng hiểu ra, Hoàng hậu nói đến, không chỉ là vấn đề con cái, mà còn là Triệu gia.

Thì ra, Hoàng hậu vẫn luôn hiểu được, chỉ là nàng chọn lựa tiếp nhận nó.

Trang Lạc Yên quay đầu nhìn về phía Phong Cẩm, đột nhiên nghĩ, có lẽ nhờ hành vi thức thời của Hoàng hậu, Hoàng đế sẽ không đuổi tận giết tuyệt Triệu gia. Nếu không, Hoàng đế cần gì phải gọi khuê

danh của nàng ấy?

Chỉ hái đóa hoa sen

Chớ ngắt tàu lá biếc

Về nhà hỏi trượng phu

Có ai đẹp như thiếp^(*).

*(*) Bài “Việt nữ” của Vương Xương Linh.
Hoàng hậu tên Thái Phù, nghĩa là hái hoa sen.*

Chợt nhớ đến bài thơ này của Vương Xương Linh, Trang Lạc Yên thoáng xao động trong lòng, dờn mắt đi, không nhìn nét cười nhàn nhạt trên mặt Hoàng hậu nữa.

Hiền quý phi chỉ lẳng lạng ngồi một chỗ, nàng không hiểu Hoàng hậu nói vậy có ý gì, thế nhưng vẫn vô thức hiểu rằng, đây không phải là chuyện mình nên biết.

“Trẫm hiểu.” Sắc mặt Phong Cận chợt hiện một vạt tâm tình phức tạp, sau đó rất nhanh lại khôi phục như thường, hắn nhìn Thiến uyển nghi, vẻ mặt lạnh lẽo nói, “Thiến uyển nghi tâm tư ác độc, có âm mưu ám hại hoàng tử, ban thưởng ba thước lụa trắng.

Thiến uyển nghi chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng đế, đang muốn

nói gì đã bị một thái giám nhanh tay chặn miệng.

Hiền quý phi cả kinh, xưa nay Hoàng thượng mặc dù không đắm mình trong nữ sắc nhưng phi tần mặc dù phạm tội cũng chỉ giáng vị hoặc là biếm vào lãnh cung, mà lần này, ngài ấy lập tức lấy mạng Thiển uyển nghi! Nàng nhìn về phía cái bụng đã cao của Trang Lạc Yên, vừa đổ kị vừa kính sợ, Hoàng Thượng thực ra coi trọng đứa bé này đến mức nào?

“Đỡ chủ tử các người về nghỉ đi.” Phong Căn liếc nhìn Trang Lạc

Yên đang ngồi bên cạnh, “Nàng yên tâm, trẫm sẽ lo chuyện này chu toàn.”

Trang Lạc Yên nhìn Thiến uyển nghi đã bị bịt chặt miệng, ngoan ngoãn nghe lời, vịn tay Vân Tịch lui khỏi chính điện, ra đến cửa, sắc mặt nàng mới khôi phục bình thường.

Mấy ngày trước, trong cung có điều phối lại nô tài làm việc nặng, người các cung đều bị chuyển sang cung khác, nàng đã ghi lại tỉ mỉ, chờ nhìn xem ai sẽ lợi dụng ai. Nếu lúc này không phát hiện được, kẻ ra tay tất nhiên sẽ vui

vẻ. Nếu chuyện xảy ra, hẳn cũng có người để đẩy tội.

Có lẽ điều tiếc nuối nhất là, kẻ ra tay không ngờ nàng phát hiện được nhanh đến thế, nhanh đến mức nàng ta không có thời gian tiêu hủy chứng cứ. Nghĩ vậy, Trang Lạc Yên cười lạnh, phụ nữ với nhau, nàng không thích làm khó người khác, nhưng cũng không để người khác tùy ý gây chuyện cho mình.

Nếu Thiên uyển nghi không ra tay thì đâu có ai đẩy nàng ta vào cái hố mà Trang Lạc Yên đã đào sẵn. Nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời,

đột nhiên cười nói: “Vân Tịch, em nói xem, trong cung có bao nhiêu người chờ xem kịch vui đây?”

Vân Tịch không dám tiếp lời, đành nói: “Nương nương, chỉ cần người khỏe mạnh bình an, thứ khác đều không cần lo lắng tới.”

“Bốn cung tất nhiên không cần lo lắng.” Nàng cười cười, ở một nơi như hậu cung này, nàng chưa bao giờ nghĩ nhiều muốn nhiều, yên ổn giữ bốn phận, cái đó thuộc về đạo đức nghề nghiệp trong “nghề làm phi” này rồi. Kiếp trước nàng có thể sống thoải mái ở chỗ làm cũng nhờ

thế, nếu đã đến đây, tất nhiên cũng sẽ tuân thủ quy tắc ở đây.

Vân Tịch thấy nàng cười đến thân nhiên hờ hững, cho là tâm trạng nàng lúc này không được tốt, bèn khuyên nhủ: “Hôm nay Hoàng thượng ban thưởng... phạt Thiến uyển nghị, ngày sau trong cung chắc không còn ai dám liều lĩnh nữa, đợi đến lúc tiểu hoàng tử ra đời sẽ ổn cả thôi ạ.” Mao thái y đã nói, thai nhi này của nương nương có lẽ là một hoàng tử, nhưng nương nương không cho nói nhiều, người khác không biết.

Trang Lạc Yên nhìn Vân Tịch một cái, thở dài nói: “Cô nhóc nhà em cứ quan tâm nhiều thế làm gì, bốn cung tốt lắm, đi lấy canh trứng ngỗng của em lên đây đi, bốn cung muốn ăn một ít.” Mao thái y nói trứng ngỗng mặc dù không phải thứ đặc biệt trân quý nhưng có thể giải nhiệt, thanh độc lại vừa tâm bổ, tốt cho cả mẹ cả con, vì vậy cứ vài ngày nàng lại ăn một bát.

Vân Tịch cẩn thận ghi nhớ

Bên chính điện cung Hi Hòa, Phong Cận nhìn Thiển uyển nghi bị bites miệng, đang kinh hoàng ra mặt,

chỉ lạnh nhạt nói: “Trẫm không cần biết người vì nguyên nhân gì mà làm thế, mưu hại con cái trẫm là tội không thể tha. Người đâu, đưa xuống đi, lúc hành hình nhớ cách cung Hi Hòa xa một chút.”

Cao Đức Trung nghe vậy, vội gọi người lôi Thiên uyển nghi đi, bản thân ông đi theo, nói với một thủ lĩnh thái giám: “Quy củ thì người biết rồi đấy, Hoàng thượng rất coi trọng Chiêu phi nương nương và hoàng tử chưa ra đời.” Dứt lời, còn ném cho người này một thỏi bạc.

Thủ lĩnh thái giám hiểu được,

Cao tổng quản muốn người ta dẫn hồn, để tránh va chạm với người của cung Hi Hòa. Y cũng thuộc dạng tháo vát, không dám nhận bạc mà vội trả lại, nói: “Công công yên tâm, tiểu nhân nhất định lo ổn thỏa chuyện này, một kẻ mưu hại trẻ con chưa ra đời thì dù xuống dưới ấy cũng vẫn mang tội.”

Cao Đức Trung thu hồi ánh nhìn, thần nhiên nói: “Đó là tự tìm đường chết.” Nói xong, bỏ lại tiểu thái giám, khom người đi vào chính điện. Tiểu thái giám bị bỏ lại bần khoản nghĩ, Thiên uyển nghi mưu hại hoàng tử nên phải chết thì ai

cũng biết, sao Cao công công còn nói gì đấy làm người ta không hiểu nổi thế?

Thiến uyển nghi bị kéo đi, nô tài trong điện cũng bị đuổi ra, chỉ có Tiểu Hi Tử làm việc cho Thiến uyển nghi bị lôi ra ngoài, loạn côn đánh chết, một câu oan cũng không kêu được.

Người trong điện đã đi gần hết, Phong Căn mới quay sang nói với Hoàng hậu: “Đại hoàng tử không còn nhỏ nữa, cũng nên tách riêng ra, nàng xem có cung nào thích hợp thì sắp xếp cho nó đến ở đi.” Lời

này ý là, Hiền quý phi không được phép nhúng tay vào chuyện của đại hoàng tử nữa.

“Hoàng thượng, thiếp và đại hoàng tử tình mẫu tử gắn bó...” Hiền quý phi đỏ mắt muốn nói đến tình cảm mẹ con giữa mình và đại hoàng tử, lại bị Phong Cận cắt đứt.

“Khanh chẳng qua chỉ nuôi đại hoàng tử vài năm, không phải mẫu hậu nó cũng không phải thân mẫu nó, nói gì đến tình cảm mẫu tử?” Phong Cận lạnh nhạt liếc nhìn Hiền quý phi một cái, thấy nàng ta tỏ vẻ ảm ức tủi thân, trong lòng bực bội,

“Nếu khanh đã quên quy củ, vậy để các ma ma dạy lại, việc này khanh không cần để ý đến nữa, giao cho Hoàng hậu xử lý đi.”

Hiền quý phi trong một chốc không sao nói được gì, đành nghẹn họng thưa: “Thiếp tuân chỉ.”

“Sau này chuyện trong cung vẫn là để Hoàng hậu lo cả đi,” Phong Cẩn đứng lên, “Nàng làm việc, trầm yên tâm.” Dứt lời, liền đi luôn.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên hành lễ tiễn Hoàng đế. Đợi khi Hoàng đế đã đi xa, Hoàng hậu mới nhìn sang Hiền quý phi đang ngẩn

người, cười như có như không:
“Bốn cung cũng phải về đây, Hiền
quý phi cùng đi với bốn cung luôn
chứ? Dù sao chỗ này là cung của
Chiêu phi, chúng ta không nên
quấy rầy nàng ấy nghỉ ngơi mới
phải.”

Hiền quý phi nghe Hoàng hậu
nói vậy, đành cười gượng gạo:
“Vâng.” Nụ cười này vô cùng cay
đắng

***

Từng cơn gió đêm lạnh buốt, lá
khô rơi xào xạc, hòa vào tiếng khóc
thê lương của một người.

Thái giám nhìn Thiến uyển nghi đầu bù tóc rối, đã không còn nét xinh đẹp ngày nào, cười cười mà ánh mắt lạnh băng: “Thiến uyển nghi, mời lên đường đi thôi.”

Thiến uyển nghi cứng ngắc người nhìn tấm lụa trắng như tuyết, hoảng hốt lắc đầu lui về phía sau, nàng không muốn chết, nàng sợ chết, nàng muốn sống, muốn sống sung sướng trên đầu người khác như ai kia!

Bọn thái giám không cho phép nàng ta giãy giụa, một người bước nhanh lại, quần dải lụa lên cổ nàng

ta, giọng eo éo không rõ tình cảm: “Kiếp sau đầu thai, đừng làm chuyện thất đức nữa, lên đường bình an!” Dứt lời, tay giăng mạnh.

Nửa nén hương sau, thủ lĩnh thái giám nhìn thấy mấy người trong phòng đi ra, biết đã xong chuyện bèn phất phất tay, ra hiệu cho đạo sĩ sau lưng đi vào: “Nhớ là làm cho sạch sẽ đây.”

Đạo sĩ gật đầu, vung phất trần trong tay, lẳng lẳng bước vào phòng.

“Xong chuyện thì lui ra, Hoàng thượng có lệnh, hạ táng theo lệ

dành cho mặt đả²ng canh y, chúng ta không cần phí công nữa rồi.” Tòng cửu phẩm canh y, tuy nói là một danh phận đấy nhưng trên thực tế còn chẳng bằng một cung nữ có chút địa vị, Thiến uyển nghi này đúng là hỏng não rồi, khắp trong cung ai không biết Hoàng thượng coi trọng Chiêu phi như thế nào, nàng ta còn muốn tính kế hại người. Nhân mạch không đủ rộng thì đã đành, lại còn thêm đầu óc không đủ dùng, cứ thế mất một mạng, đi một đời, có đáng giá không?

Nửa canh giờ sau, Thiến uyển

ngghi bị người ta mang ra, thủ lĩnh thái giám xoa xoa tay, nói với tiểu thái giám sau lưng: “Đi thôi, Tạp gia còn phải đến báo kết quả lại cho Cao công công đây.”

Trong cung Kiền Chính, đèn đuốc sáng trưng, Phong Cẩn nghe Cao Đức Trung báo lại, bình thản nói: “Nếu đã xong, vậy không cần đề cập đến nữa. Bảo người trông coi cung Hi Hòa thật kỹ, trăm muốn Chiêu phi và đứa nhỏ đều khỏe mạnh an toàn.”

Cao Đức Trung lĩnh mệnh lui xuống, ra khỏi cung Kiền Chính

mới dám thở phào một hơi, lại mơ hồ cảm giác dường như mình vừa biết một chuyện không nên biết.

Cái chết của Thiến uyển nghi khiến phi tần trong cung bàng hoàng ít nhiều. Đến khi bào thai của Trang Lạc Yên sang tháng thứ tám, thời tiết dần dần nóng lên, nàng lại không được ăn những món rất lạnh, chỉ có thể cho đặt mấy chậu băng trong phòng, để cung nữ quạt luôn tay cho mình mới thấy đỡ bức bối hơn đôi chút.

Mỗi ngày thái y phái tới thăm mạch ba lượt, thai nhi rất tốt, Trang

Lạc Yên không lo lắng gì nhiều, có điều nhóc con khỏe quá, chân đạp tay vung rất khí thế, đôi khi làm nàng đau đến khó chịu. Đêm ngủ càng bất tiện hơn, những ngày quá oi bức, nhiều lúc nàng còn cảm thấy khó thở, vì vậy tính tình càng lúc càng cáu bẳn.

Mãi mới có được một trận mưa, hôm sau mát mẻ hơn nhiều, Trang Lạc Yên vịn tay Vân Tịch tản bộ ở ngự hoa viên, chợt thấy Tô tu nghị và Yên quý tần đang cãi nhau ở một đình nghỉ mát, thậm chí còn nhắc đến mình.

Lúc này tính tình nàng không được tốt lắm, liền cười lạnh, nói: “Hai vị hăng hái thật, nếu có thành kiến gì với bốn cung thì chi bằng nói ngay trước mặt bốn cung đi.”

Hai người không ngờ đã mang thai tám tháng mà Trang Lạc Yên còn đi ra đến đây, lập tức biến sắc, quỳ phịch xuống. Hai người đều hiểu rất rõ, nay trong hậu cung, ngay cả Hoàng hậu cũng phải nể mặt Trang Lạc Yên vài phần, huống chi là những phi tần đã không còn giữ được bao nhiêu thánh sủng như các nàng.

“Ừa, sao không nói nữa?” Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, ngồi xuống bên bàn đá trong đình, hỏi, “Nói cái gì như là bốn cung ý có thai, ngày ngày chiêm lấy Hoàng thượng, Tô tu nghi nói vậy là có điều bất mãn với Hoàng thượng và bốn cung chăng?”

Tô tu nghi run run nói: “Tần thiếp không dám.” Không có Thực quý phi che chở, tính tình Tô tu nghi mặc dù vẫn làm người ta khó chịu như cũ nhưng lá gan lại nhỏ đi không ít, nhìn bộ dạng nàng ta thế này, Trang Lạc Yên lại nhớ tới vẻ không coi ai ra gì của nàng ta ngày

trước.

Trang Lạc Yên chỉ miết mắt qua Tô tu nghi, ánh mắt lại nhanh chóng rơi vào người Yên quý tần: “Nàng chỉ là một quý tần lại dám tranh cãi với tu nghi, ai cho nàng lá gan ấy?” Từ khi Thục quý phi yếu thế, cuộc sống của Tô tu nghi trong cung cũng chật vật, hôm nay ngay cả Yên quý tần cũng dám gây sự với nàng ta, có thể thấy bình thường nàng ta phải chịu ăm ức nhiều.

Yên quý tần vội kêu lên: “Nương nương minh giám, là bởi Tô tu nghi vô lễ với nương nương, tần thiếp

mới lên tiếng tranh luận thôi ạ.”

“Thế à?” Tay cầm quạt của Trang Lạc Yên hơi dừng lại, nàng lập tức cười nói, “Bổn cung không biết đấy, từ lúc nào mà Yên quý tần quan tâm đến bổn cung như vậy?”

Yên quý tần cắn cắn môi, không dám biện giải. Quan hệ của nàng với Trang Lạc Yên xưa nay đều không tốt, thậm chí nàng còn từng lợi dụng lúc Trang Lạc Yên gặp khó khăn để sỉ nhục đối phương. Hôm nay Trang Lạc Yên nói vậy, nàng chẳng có lời nào chối cãi được.

Nụ cười trên môi Trang Lạc Yên

chợt rút đi nhanh như thủy triều:
“Người đâu, Yên quý tần và Tô tu
nghì không biết phân biệt tôn ti, và
miệng ba mươi cái.”

“Vâng.” Thính Trúc đứng phía
sau dẫn mấy cung nữ bắt đầu tiến
lại, không để ý đến những giãy giụa
của hai người, hai cái bạt tai thật
mạnh liền giáng xuống.

Nghe tiếng bạt tai chan chát,
Trang Lạc Yên chợt nhớ ra, hình
như khi nàng vừa tới nơi này, chủ
nhân cũ của thân thể từng bị Mã thị
cho bạt tai. Hôm nay những người
từng gây chuyện với “Trang Lạc

Yên” đều đã thành quá khứ của hậu cung, chẳng biết sau này còn ai muốn đến gây chuyện với mình nữa đây?

Nàng dờ mắt, không nhìn Tô tu nghi và Yên quý tần, vịn tay Vân Tịch chậm chậm đứng lên, đi ra bên ngoài đình, nhìn thấy một con bướm xinh đẹp bay lượn tung tăng cách đó không xa, đưa tay vuốt nhẹ bụng mình, có một người thật sự vì mình mà tồn tại.

Phi tần và Đế vương, có lẽ cũng có tình cảm chân thật, nhưng nhiều hơn đó vẫn là giả tạo, nàng không

biết Phong Cẩn có bao nhiêu tình cảm với mình, nhưng có một việc nàng cảm kích hẳn, đó là hẳn đã tận lực chở che đứa nhỏ trong bụng nàng. Nếu không, dù nàng có muôn vàn tâm cơ cũng khó lòng giữ được đứa bé.

“Hoàng thượng giá lâm!”

Trang Lạc Yên quay đầu, thấy Phong Cẩn đang đi về phía mình, nàng liếc nhìn mấy người Thính Trúc đã dừng tay, nét mặt tươi vui hướng về phía Hoàng đế: “Hoàng thượng sao lại tới đây?”

“Đúng dịp đi ngang qua bên

này.” Phong Căn đỡ lấy nàng, liếc nhìn mấy người đang quỳ trong đình, “Ô tu nghi và Yên quý tần lại phạm vào chuyện gì?”

“Khi nãy lúc thiếp tới, có nghe hai người đang cãi nhau, còn nhắc tới thiếp, nói thiếp ý vào đưa nhỏ chiếm lấy Hoàng thượng, thiếp tức giận bèn cho người vả miệng các nàng ấy.” Sắc mặt Trang Lạc Yên hơi sẫm lại, “Không ngờ Hoàng thượng liền tới đây.”

“Nếu như vậy, các người không cần dừng, tiếp tục vả miệng.” Phong Căn lạnh nhạt liếc nhìn hai

người bên trong đình, dắt tay Trang Lạc Yên chậm chậm đi ra, vừa đi vừa nói, “Lạc Yên, nàng thấy Hoàng hậu thế nào?”

Trang Lạc Yên không ngờ Phong Căn lại hỏi mình câu này, nàng kinh ngạc nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Phong Căn, lát sau mới nói: “Hoàng hậu làm việc công bằng chính trực, quản lý hậu cung rất ôn hòa.”

Trầm tư một lát, Phong Căn buông tay nàng ra, chấp tay sau lưng, nói: “Trẫm hiểu.”

Trang Lạc Yên phe phẩy cây quạt trong tay, cười nói: “Hoàng thượng

cũng cảm thấy như vậy đúng không ạ?" Người đàn ông này bạc tình nhưng vẫn chưa đến mức nông tình cạn nghĩa tới mức không phải người.

Lần đầu tiên nghe Trang Lạc Yên hỏi thẳng như vậy, Phong Cần hơi bất ngờ, hắn nhìn nữ tử vẫn tùm tùm cười kia, tâm tình phức tạp vô cùng, rồi lại có cảm giác thoải mái không sao diễn tả hết: "Nàng ấy mười lăm tuổi thì gả cho trẫm, chớp mắt đã qua hơn mười năm."

Trang Lạc Yên rũ mi, nhìn cây quạt trong tay, trên đó vẽ mỹ nhân

ngồi tựa lan can, áo hoa trâm ngọc lại tịch mịch một mình, “Hoàng hậu nương nương tốt lắm.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn về phía Phong Cẩn.

Bốn mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Phong Cẩn tránh mắt đi trước, hẩn nắm tay Trang Lạc Yên lần thứ hai, khe khẽ thở dài một tiếng: “Trâm cùng nàng về cung thôi, lát nữa là trời nóng lên đấy.”

Năm thứ mười một dưới triều Thành Tuyên đế, Triệu thị - nhà mẹ đẻ của Đao Hòa Hoàng hậu vi phạm quá nhiều tội lớn, bị Hoàng

để tịch biên tài sản, cách chức làm thứ dân. Niệm tình nghĩa vợ chồng của Đế Hậu, nhà họ Triệu không bị chém đầu, chỉ bị đày đi biên cương. Thành Tuyên đế còn tuyên bố, ba đời kế tiếp của Triệu thị không được tham gia thi cử và ra làm quan.

Chương 28

Hậu cung gần như nổ tung, tựa hồ qua năm mới, chuyện sau lại khiến người giật mình hơn chuyện trước. Thục quý phi đã không còn

là đầu câu chuyện nữa rồi, ngay cả nhà mẹ đẻ của chính cung Hoàng hậu còn bị tịch biên tài sản, một quý phi thôi đã là gì?

Nghe được tin này, Trang Lạc Yên không hề bất ngờ, nàng vuốt ve cái bụng đã nhô cao, gương mặt vô cùng bình tĩnh, tường hòa, như thể vừa nghe không phải tin nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu bị tịch biên mà là nhà ai vừa mất một con gà vậy.

“Nương nương, thứ người muốn nô tài đã mang tới đây ạ.” Phúc Bảo vội vã chạy vào, trong tay cầm một hộp nhỏ.

Trang Lạc Yên mở hộp, trong đó đặt một túi cầu phúc, là món đồ do Trang thái thái tự tay đi cầu cho chủ nhân cũ của thân thể này, cầu bình an phú quý đại cát đại lợi.

Vân Tịch thấy chiếc hộp gỗ, biết chủ tử lại đang nhớ đến người nhà, vốn trước đó mấy hôm là ngày Trang thái thái được vào cung thăm chủ tử, song chủ tử nấn ná hoãn lại, thật vất vả đợi được đến hôm nay Trang thái thái vào cung, ai ngờ lại có tin Triệu gia bị hỏi tội, việc này còn lớn hơn cả việc nhà Thục quý phi nữa, thật là làm chủ tử khó nghĩ rồi.

“Nương nương, Trang thái thái và Trang thiếu phu nhân cầu kiến ạ.” Thính Trúc đi tới, vui vẻ nói.

Trang Lạc Yên đưa hộp cho Vân Tịch, để nàng cất đi mới trả lời: “Mau mời vào đi.”

Trang thái thái dẫn theo con dâu vào phòng trong, không dám nhìn quanh quất, vừa vào liền định hành lễ với Trang Lạc Yên, được Thính Trúc và Vân Tịch đỡ lại.

“Mẫu thân và chị dâu không cần đa lễ, mau ngồi xuống đi.” Trang Lạc Yên sai người bày chỗ ngồi cho người thân, thấy hai người câu nệ

quá bèn nói, “Trong đây đều là người tận tâm hầu hạ, mẫu thân không cần quá câu nệ.”

Trang thái thái lúc này mới ngẩng đầu, cẩn thận quan sát Trang Lạc Yên vài lượt, thấy sắc mặt nàng hồng hào khỏe mạnh mới nói: “Thấy nương nương vui vẻ, lão thân cũng yên lòng, đứa nhỏ trong bụng cũng sắp chín tháng rồi?”

“Đã đầy chín tháng rồi ạ.” Trang Lạc Yên cười cười, nhìn Vân Tịch bung trà lên, bèn nói, “Mời mẫu thân và chị dâu nếm thử Đại Hồng Bào ở cây gốc mới tiến cống năm

nay, giờ ta đang mang thai, không uống được trà, nếu mẩu thân và chỉ dâu thích thì mang một ít về dùng.”

Trang thái thái uống một ngụm trà, cười nói: “Đại Hồng Bào hái ở cây gốc rất quý hiếm, nường nường không dùng được nhưng giữ lại đãi khách cũng tốt, chúng ta lấy về thì không hay.”

Trang Lạc Yên biết Trang thái thái làm việc cẩn thận chu đáo, bèn nói: “Nếu vậy, mẩu thân mang một ít Bích Đàm Phiêu Tuyết về dùng, tuy không tính là quý hiếm lắm nhưng ta nhớ người và phụ thân

đều thích trà này.”

Lần này Trang thái thái không từ chối, Bích Đàm Phiêu Tuyết có bạc là mua được, không như Đại Hồng Bào từ cây gốc, họ nào dám dùng vật ngự dụng?

“Nghe nói năm ngoái chị dâu cho ta thêm một cháu, tiếc rằng ta ở trong cung, không thể tự mình đi chúc mừng, xin đại ca và chị dâu đừng giận.” Trang Lạc Yên thấy Trang thiếu phu nhân nhu mì hiền thực liền ôn hòa nói, “Ta đã chuẩn bị vài món đồ lặt vặt tặng cháu, chị dâu đừng ghét bỏ đấy.”

“Nương nương nói quá lời, thần phụ biết nương nương trong cung bận rộn, lòng còn lo nghĩ đến khuyên tử, nào dám trách móc ghét bỏ chi đâu.” Trang thiếu phu nhân thấy muội phu nói năng rất ôn hòa khách khí, dù vẫn còn khấn trương luống cuống nhưng đã bình tĩnh hơn lúc mới vào, thầm nghĩ, tính tình thân thiện như vậy thật không giống một sủng phi được sủng ái đặc biệt hơn người.

Trang Lạc Yên kỳ thực không có nhiều chuyện để nói với người Trang gia nhưng có lòng muốn che chở họ, vì vậy mới nói: “Mấy hôm

trước, ta quá tin vào một con mèo được cung nữ nuôi, con mèo này ỷ vào lòng tin của ta liền chạy khắp nơi quấy rối, cuối cùng còn thiếu chút nữa làm ta ngã. Ta bị nó dọa cho sợ mất nửa cái mạng, liền cho người dìm nó xuống hồ, ngay cả cung nữ nuôi nó cũng bị đuổi đi rồi.” Nàng ngấm trái táo trong tay, thở dài nói, “Tuy rằng mệnh nó đáng thương nhưng đối với ta mà nói, bào thai trong bụng mới là quan trọng nhất, mẫu thân và chị dâu nghĩ sao?”

Nụ cười trên môi Trang thái thái vẫn chưa thay đổi, đứng lên cúi

người: “Nương nương nói rất có lý, thế gian nào có đạo lý sủng vật còn phách lối hơn chủ nhân, nương nương một lòng vì hoàng tử, đâu sai chỗ nào? Là do cung nữ kia quản lý không nghiêm, dẫn đến con mèo làm người khác bị thương, cả hai đều không thể giữ lại, nương nương thiện tâm, tha cho cung nữ một mạng, A Di Đà Phật.”

Trang thiếu phu nhân trầm mặc nghe mẹ chồng và muội phu nói chuyện, tim thoáng nhảy lên cổ, nhanh chóng hiểu ra, muội phu đang nhắc nhở bọn họ đây.

Diệp gia, Triệu gia, Tô gia, nhà nào cũng có con gái được Đế vương coi trọng, có điều người những nhà này vênh vang đến quên bốn phận, mới rơi vào kết cục hôm nay, chẳng phải vừa đáng đời vừa đáng trách sao?

Trang Lạc Yên không giữ hai người lâu lắm, chuyện trò thêm một lát rồi tiến về. Sau khi người thân đã đi, Trang Lạc Yên mới thở dài một hơi, người nhà họ Trang có thể hiểu được là tốt nhất, còn nếu không, nàng cũng không tính là bạc bẽo, chỉ biết khoanh tay đứng nhìn.

Trông ra mặt trời bên ngoài, Trang Lạc Yên nói với Vân Tịch đứng sau lưng: “Em đến cung Cảnh Ương một chuyến, nói thân mình bốn cung càng ngày càng nặng nề, không thể đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương, mong Hoàng hậu nương nương bảo trọng phượng thể.”

“Vâng.” Vân Tịch quỳ gối thi lễ rồi vội vã đi ngay.

Phe phẩy cây quạt trong tay, Trang Lạc Yên uống nửa bát nước ô mai, vẫn cảm thấy gần đây trời nóng nực đến khó chịu.

“Sao trông có vẻ mệt mỏi không yên thế này?”

Trang Lạc Yên quay đầu, nhìn thấy Phong Cẩn mặc bộ cẩm bào màu nhạt đi vào, nàng tỏ vẻ đau khổ nói: “Trời ngày càng nóng rồi.”

Phong Cẩn thấy trán nàng lấm tẩm mồ hôi, cũng không dám nói mình không nóng, đành an ủi: “Thái y nói người mang thai nhiệt độ hơi cao hơn bình thường, trăm bảo điện Trung Tĩnh mang thêm cho nàng vài chậu băng nhé, nhưng không được để gần quá, bị lạnh thì không hay.”

“Thiếp cảm tạ Hoàng thượng.”
Trang Lạc Yên cười lên, cảm giác tâm trạng tốt hơn rồi, lại nói, “Sáng nay thiếp đã được gặp mẫu thân và chị dâu, cảm tạ Hoàng thượng đã bố trí cho thiếp.” Nói xong, mắt thoáng ánh lên một chút vui mừng và cảm kích.

Phong Cẩn cười cười, như là không muốn nhắc đến việc này, song vẫn kiên trì kể hết một truyện cổ rồi mới dẫn theo Cao Đức Trung quay về.

Trang Lạc Yên gần như không dám tin rằng Hoàng đế đến chỉ là

để kể chuyện dưỡng thai, vậy hẳn đến để làm gì nhỉ? Vì Trang gia hay vì tâm trạng lúc ấy không được tốt?

Chốc lát sau, Vân Tịch đã về, Trang Lạc Yên thấy nàng đầm đìa mồ hôi, bèn để nàng uống một ly trà rồi mới hỏi: “Hiện tại bên cung Cảnh Ương thế nào?”

“Bẩm nương nương, nô tì thấy cung Cảnh Ương có hơi vắng vẻ, Hoàng hậu nương nương trông không được phấn khởi lắm, hình như là bị bệnh.” Vân Tịch cảm khái, “Nô tì thấy trong phòng Hoàng hậu nương nương chỉ có một chậu băng

đã tan gần hết, Hoàng hậu nương nương còn nhờ nô tì chuyển lời lại cho nương nương, dặn người mấy ngày này phải giữ gìn sức khỏe, đừng đi lại nhiều quá.”

Trang Lạc Yên gật đầu, thở dài một cái: “Ta hiểu.”

Hoàng hậu thì sao, hôm nay rơi vào tình trạng này, cũng chẳng phải bị người người lấn lướt đó sao? Thậm chí bằng cũng không đủ dùng, người của điện Trung Tĩnh lớn mật quá rồi, mới thế đã dám chắc Hoàng hậu nhất định bị phế?

Nàng cười nhạt, chỉ e Hoàng đế

không có ý phế Hoàng hậu đâu.

Trong cung Cảnh Ương, Hoàng hậu uống xong bát thuốc Hòa Ngọc dâng lên, sắc mặt bình thản nói: “Đi xuống đi.”

“Nương nương, hay là chúng ta đổi thái y khác đi,” Hòa Ngọc lo lắng, không nhìn được lại buột miệng, “Bệnh của người không thể cứ dây dưa mãi được.”

“Bồn cung đây không phải bị bệnh, chỉ là tích tụ trong lòng mà thôi.” Hoàng hậu cười nhẹ một tiếng, “Một thời gian nữa là ổn cả,

huống chi lúc này ai còn tới nữa, nàng xem ngoại trừ cung Hi Hòa sai người tới thăm hỏi bốn cung thì còn ai quan tâm lấy một câu?" Nàng đã thấy rõ rồi, cho nên ý nghĩ cũng rất minh mẫn.

Hòa Ngọc ngậy ngấn người, nay sự tình đã ồn ào cả lên, các cung khác người người bất an, chỉ có Chiêu phi thực lòng quan tâm, cũng không uổng phí tấm lòng của nương nương dành cho nàng ta.

Thế mới biết, trong hậu cung này, không phải không còn chút nhân tình nào.

Tất cả mọi người trong cung đều biết Hoàng hậu bị bệnh, rất nhiều người chờ Hoàng đế phế Hậu, thậm chí ngay cả trên triều đình cũng có người dâng tấu xin phế Hậu, lúc này tiền triều hậu cung đều nhao nhao lên.

Phong Cẩn ngồi trên long ỷ, lạnh nhạt nhìn đám văn võ bá quan bên dưới đang tranh cãi vì hậu cung của mình, đợi bọn họ nói xong, hắn mới lên tiếng: “Chư vị đại nhân hăng hái thật, quan tâm đến hậu cung của trẫm như vậy, hay là chuyện

trên triều cũng do các người định đoạt cả đi?”

Mọi người nghe ra tia bất thường trong lời nói của Hoàng đế, sợ đến ngậm chặt miệng lại, mấy nhà vốn đang tính đưa người vào cung cũng phai nhạt dần ý định trong đầu.

“Bọn thần không dám, chỉ là chủ cung không có con, bề trên trong nhà lại là kẻ đại gian đại ác, thực sự không thể kham được vai trò quốc mẫu.” Một ngự sử nói, “Quốc mẫu là tấm gương của nữ tử khắp thiên hạ, đức hạnh của Hoàng hậu còn

thiếu sót, vì thần cho rằng, Hoàng hậu nên bị phế ạ.”

Phong Cần nhìn vị ngự sử đang nói, hình như có quan hệ với nhà mẹ đẻ Hiền quý phi, hắc cùi lạnh: “Đức hạnh của Hoàng hậu thế nào, trầm rõ hơn các người, nếu không có con thì nên phế, trầm nhớ muội muội người lấy chồng mười tám năm vẫn không con, nhà chồng cũng có thể đuổi nàng ta.”

Vị ngự sử này không ngờ Hoàng đế biết cả chuyện nhà mình, sắc mặt lập tức biến đổi, không dám nói nữa.

“Thật chẳng ra sao!” Phong Cẩn đứng dậy phất tay áo, cả giận nói, “Các người đều là lương đồng trong triều, nào ngờ chỉ biết quan tâm đến chuyện hậu cung của trẫm, thật khiến trẫm đau lòng.” Dứt lời, liền giận dữ bỏ đi, để lại một đám triều thần nhìn nhau, sợ tái xanh mặt.

Chuyện phế Hậu cứ thế liên tiêu tán đi, các phi tần trong cung cũng hiểu, Hoàng hậu chắc chắn sẽ không bị phế, thế là vị Hiền quý phi gần đây động tay động chân liên tiếp đã bắt đầu sợ hãi lúng túng. Có đôi khi đi ra ngoài, nàng mơ hồ

cảm thấy có người đang cười nhạo mình, nhưng khi quay đầu lại, chỉ thấy đám người này kính cẩn cúi mặt, dần dần Hiền quý phi cũng không thích ra ngoài nữa.

Không có đại hoàng tử lại không có sủng ái của Hoàng đế, Hiền quý phi cũng hiểu được, đợi Hoàng hậu khá lên, việc làm của nàng mấy ngày nay nhất định sẽ bị Hoàng hậu ghi hận. Hoàng hậu người này, tính tình mặc dù ôn hòa nhưng tuyệt đối không phải hạng người lấy ơn báo oán.

Buồn bực phe phẩy cây quạt

trong tay, Hiền quý phi nhấc tách trà lạnh bên cạnh uống một hớp, nhìn thấy cung nữ hấp tấp đi vào, vội hỏi: “Nghe được không, tình hình Hoàng hậu thế nào?”

Sắc mặt tiểu cung nữ càng xấu đi, chỉ quỳ xuống trước mặt Hiền quý phi, không dám nói lời nào.

“Hiền quý phi thật quan tâm đến bốn cung nhỉ?” Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện, dẫn theo một đám cung nữ thái giám đến, trên mặt là một tia cười là lạ, “Thấy bốn cung khỏe mạnh thế này, có phải Hiền quý phi thất vọng lắm không?”

Hiền quý phi cười gượng gạo, cúi người hành lễ: “Tần thiếp xin thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

“Người trong cung ai cũng chịu an phận thủ thường, bốn cung liền an.” Hoàng hậu cười nhạt với nàng ta một tiếng, ngồi xuống vị trí trên cùng, chậm rãi phe phẩy chiếc quạt vẽ mỹ nhân, gương mặt nàng còn chút ít mệt mỏi nhưng lại không thấy mất hứng, “Hiền quý phi, nàng nói có phải không?”

Hiền quý phi không dám ngồi xuống ghế, chỉ lễ phép đứng trước

mặt Hoàng hậu, gương cười:
“Hoàng hậu nương nương nói phải
ạ.”

“Tốt nhất là nàng có thể hiểu
được điều này, vậy thì bốn cung
cũng không uổng công đến đây một
chuyến.” Hoàng hậu tiếp tục phe
phẩy cây quạt, liếc nhìn Hiền quý
phi, hơi bất mãn nói, “Thôi, bốn
cung cũng chỉ tình cờ ngang qua,
trời nóng như vậy, bốn cung tới
cung Hi Hòa xem thế nào.” Nói
xong, định đứng dậy đi, lại thấy
một thái giám hốt hải chạy vào.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương

nương, quý phi nương nương, Chiêu phi nương nương sợ là sắp lâm bồn rồi, lúc này đã đưa vào phòng chờ sinh ạ.”

“Cái gì?!” Hoàng hậu biến sắc, không tiếp tục làm khó dễ Hiền quý phi nữa, vội la lên, “Mau, mau đến cung Hi Hòa, thái y và bà đỡ đã chuẩn bị cả chưa, còn nữa, cho người trông chặt cung Hi Hòa, kẻ nào khả nghi lập tức nhốt lại.”

“Bẩm vâng.” Thái giám truyền lời vội vã lui ra, Hoàng hậu cũng nhanh nhẹn lên phượng liền đến cung Hi Hòa, lòng nàng hiểu rất rõ,

hôm nay tâm trạng của Hoàng thượng không được tốt, nếu Chiêu phi hoặc đứa nhỏ của Chiêu phi có vấn đề gì, hậu cung ngày sau nhất định không được yên, mà người đứng mũi chịu sào chính là Hoàng hậu đang ngồi trên phượng vị lung lay sắp đổ là nàng đây.

Giờ khắc căng thẳng này khiến không ai cảm thấy nóng, Hoàng hậu ngồi trên phượng liễn, bàn tay bóp chặt chuôi quạt đã ướt mồ hôi nhưng vẫn cảm giác lưng mình lạnh toát. Phượng liễn vừa dừng ở cửa cung Hi Hòa, Hoàng hậu không kịp nhìn đám phi tần quỳ trên mặt

đất thỉnh an, vội vịn tay Hòa Ngọc đi thẳng vào trong, các phi tần liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ đi theo.

Đám người tới ngoài phòng sinh, không thấy tiếng kêu thảm thiết nào, chỉ loáng thoáng nghe có tiếng bà đỡ truyền ra và vài cung nữ bưng đồ ăn đi vào.

Có cung nữ thái giám bưng ghé lại, nhưng lúc này ai cũng không dám ngồi, tất cả đều tỏ vẻ nghiêm nghị nhìn chằm chằm cửa phòng.

Trên giường, Trang Lạc Yên vừa cố nhịn cơn đau khi tử cung co thắt, vừa nỗ lực nuốt đồ ăn để dự trữ sức

lực chờ sinh.

“Nuơng nuơng, lát nữa người nhất định không được thét to, như vậy sẽ tiêu hao thể lực rất nhanh.” Bà đỡ kiểm tra cho Trang Lạc Yên xong, nói, “Hiện tại tình trạng của người rất tốt, nhất định không có vấn đề gì, khi nào lão nô bảo 'được' thì người hãy cố rặn theo cơn co thắt của tử cung, nếu tử cung dừng lại không co thắt, người có thể nghỉ ngơi lấy sức, nhưng người phải nhớ, không được thét to.”

Trang Lạc Yên gật đầu, nghĩ đến cơn co thắt tử cung khiến nàng cảm

thấy như lục phủ ngũ tạng bị chuyển dời, gắng nuốt hết bát đồ ăn rồi hít sâu một hơi: “Các người không cần bận tâm lễ nghĩa, lúc sinh mà bốn cung làm không đúng cái gì, cứ việc lên tiếng nhắc bốn cung, bốn cung nhất định không trách tội các người. Sinh thuận lợi rồi, bốn cung nhất định trọng thưởng.”

Mấy bà đỡ thở phào nhẹ nhõm, phụ nữ khi sinh con phải chịu đau đớn khủng khiếp, đôi khi bọn họ phải lớn tiếng nhắc nhở sản phụ làm gì mới có thể giúp sản phụ tỉnh táo lại, nếu Chiêu phi nương nương

đã nói vậy, bọn họ có thể yên tâm làm việc hơn.

Lúc này Trang Lạc Yên đã đầm đìa mồ hôi, đời này nàng chưa từng chịu cơn đau nào kinh khủng như vậy, thậm chí nàng còn cảm nhận được thai nhi đang ra sức đạp đạp chân, như là vội vã muốn ra ngay.

Đau thì đau như vậy, Trang Lạc Yên vẫn có sức lực nghĩ, thảo nào phụ nữ yêu con hơn đàn ông, chín tháng mười ngày mang thai, lại phải vượt qua cơn đau lớn nhất thế gian để mang sinh mệnh ấy đến cho đời, làm sao có thể không yêu

như mạng sống của chính mình?

Đúng lúc này, một dòng nước ấm chảy ra từ bên dưới, một bà đỡ hơi biến sắc: “Nương nương, ối của người vỡ rồi, người nghe lệnh lão nô, theo đó dùng sức.”

Trang Lạc Yên cảm thấy đầu mình đã mơ hồ đi rồi, không có nước ối, mỗi một động tác của đứa nhỏ trong bụng lại càng rõ ràng, càng gây đau đớn hơn, theo khẩu lệnh của bà đỡ, nàng cắn răng rặn mạnh, dường như cảm giác đau đớn đang biến mất, chỉ mong làm sao để sinh con ra được nhanh

nhất, bởi vì ối vỡ rồi, đứa bé nằm lại trong bụng lâu quá sẽ thiếu dưỡng khí, nghiêm trọng hơn có thể dẫn đến thiếu năng trí tuệ.

Ngoài phòng sinh, Hoàng hậu đã nôn nóng đến độ toát mồ hôi đầy đầu, nghe được tiếng rên trầm thấp của Chiêu phi từ trong phòng vọng ra, nàng vừa nóng nảy vừa sốt ruột nói với Hòa Ngọc: “Người và Thính Trúc đến phòng bếp lấy canh sâm đi, nếu Chiêu phi kiệt sức thì để nàng ấy uống vào.” Nói xong, bắt đầu nhắm mắt niệm Phật.

“Hoàng thượng giá lâm.”

Hoàng hậu nghe tiếng truyền báo, căng thẳng trong lòng vui đi một nửa, nàng quay đầu thấy Hoàng đế đang bước vào, chưa kịp hành lễ xong đã bị ngăn lại.

“Chiêu phi thế nào?” Vẻ mặt xưa nay luôn trầm tĩnh của Phong Cẩn đã thêm vẻ lo lắng, hắn nghiêm nghị nhìn Hoàng hậu, “Bà đỡ có nói gì không? Thai vị của Chiêu phi có xuôi?”

“Bẩm Hoàng thượng, bà đỡ nói, thai vị của Chiêu phi tốt lắm, thai nhi cũng tốt.” Hoàng hậu hơi ngần ra, nhìn phong Cẩn, tựa hồ vừa

nghe hiểu điều gì, cười nhẹ nói, “Chắc hẳn mẹ con đều bình an.”

Phong Căn gật đầu, không nói thêm một lời, chỉ nhìn chăm chăm cửa phòng sinh, không đến một khắc đồng hồ sau, hần cau mày hỏi: “Sao trẫm không nghe được tiếng Chiêu phi? Hoàng hậu, nàng phái người vào xem sao?” Vừa dứt lời, lại nói, “Thôi, đến đến đi đi làm phiền người bên trong.” Sau đó lại không nói gì nữa, còn đẩy tên thái giám tiến đến quạt cho mình.

Phong Căn cảm thấy trong lòng ngọt ngào, liền bắt đầu thông thả

bước đi lòng vòng, thấy Thính Trúc bung canh sâm vào phòng sinh lại nhú nhú mày, hít một hơi, buột miệng hỏi: “Hoàng hậu, sao sinh con lâu như vậy?”

Mới được một khắc đồng hồ, đâu đã coi là lâu? Hoàng hậu miễn cưỡng cười nói: “Hoàng thượng, nữ tử sinh con vốn như vậy, chịu khổ ghê lắm.”

Sắc mặt Phong Căn lại sầm xuống một chút, đúng lúc này, giọng bà đỡ truyền ra, mặt hắn đã đen như mực.

“Nương nương, người đừng

ngắt hơi, mau cố thêm chút nữa, đứa nhỏ sắp ra rồi.”

“Nhanh, uống vài hớp canh.”

Ở bên ngoài, Phong Cẩn đã mồ hôi đầy đầu, lại có tên thái giám chạy vào báo vị đại thần nào đó cầu kiến, bị hấn đá một cước: “Không gặp, cút!”

Tiểu thái giám lăn lông lốc vài vòng, bò ra cung Hi Hòa, chỉ bực vị quan kia không có mắt, lúc này Chiêu phi nương nương đang sinh con, Hoàng thượng làm gì có tâm tình gặp bọn họ?

Vị đại thần đợi cầu kiến Hoàng đế thấy thái giám bụi bặm đầy người chạy tới, tim thoáng chốc vọt lên cổ, cho là mình chọc giận Đế vương, vội nhét một túi tiền cho thái giám, cẩn thận hỏi: “Công công, Hoàng thượng không muốn gặp vi thần?”

“Đại nhân nên sớm về đi thì hơn, Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và các vị quý chủ tử bây giờ đều đang ở cung Hi Hòa, hôm nay Hoàng thượng không gặp ai đâu.” Nói xong, thái giám vội vã lui ra.

Vị quan này sừng sốt, sắc mặt lập tức biến đổi, nói như vậy ý là, Chiêu phi nương nương sắp sinh? Nghĩ vậy, y liền vội vã ra cung, dù sao chẳng nữa, đem việc này báo cho Trang gia, coi như là giúp bọn họ một lần.

Trang Lạc Yên cảm thấy trước mắt mình đã tối sầm lại, toàn thân dường như không còn một tia sức lực, nàng cảm giác mình chỉ cần nhắm mắt là có thể ngủ, loáng thoáng bên tai lại nghe được tiếng bà đỡ nói, sắp ra rồi, sắp ra rồi...

Nàng mở bừng mắt, gần như

dốc toàn bộ sức lực đời này, cắn răng cố rặn một lần, sau đó liền cảm thấy có gì đó đang lìa khỏi thân thể mình.

“Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương, là một hoàng tử khỏe mạnh phúc hậu.” Giọng nói tràn ngập vui mừng của bà đỡ truyền vào tai Trang Lạc Yên, dường như sức lực ở đâu lại tràn về, nàng nhìn đứa bé bị bà đỡ dựng ngược, trông không phải dính dính bẩn bẩn, rất sạch sẽ, nho nhỏ, tiếng khóc lại rất rõ rất to.

Nàng mơ mơ màng màng nghĩ,

giọng vang ghê cơ, khéo có đến nửa hậu cung đều nghe được mất! Một mỗi nhắm mắt lại, nàng thiếp đi trong tiếng khóc của con mình.

“Sinh, sinh rồi!” Hoàng hậu ửng hồng cả viên mặt, kích động chạy tới cửa phòng sinh, thấy bà đỡ cẩn thận ôm một bọc tã lót đi ra, vẻ mặt đầy vui mừng, quỳ xuống nói: “Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Hoàng hậu nương nương, Chiêu phi nương nương đã sinh hạ một hoàng tử ạ.”

Phong Cẩn bấy giờ mới giật mình phản ứng lại, bước tới trước

mặt bà đỡ hỏi: “Chiêu phi thể nào?” Nói xong, cúi đầu nhìn đứa nhỏ bị bọc trong tã, tóc máu đã mọc dài qua tai, mặt hồng hồng, thoát nhìn vừa nhỏ lại vừa mềm.

“Chiêu phi nương nương đã ngủ ạ,” Bà đỡ đáp, “Chắc là mệt quá thôi.”

Phong Căn gật đầu, vươn tay ôm đứa bé, nhìn bé con mở đôi mắt đen như mực, cười nói: “Thưởng, tất cả đều có thưởng.”

***

Khi Trang Lạc Yên tỉnh lại, trời

đã tối rồi, nàng đưa tay sờ sờ trán mình, thấy được đắp thêm một chiếc khăn ướt, còn thân mình thì đầm mồ hôi từ trên xuống dưới.

“Nương nương, người tỉnh rồi?”
Vân Tịch thấy nàng tỉnh lại, vội bung một bát canh đến, hầu nàng dùng xong mới nói, “Hoàng thượng ngồi trông nương nương thật lâu, nửa canh giờ trước mới đi.”

Trang Lạc Yên cười cười, không tiện động thân, chỉ thấp giọng bảo: “Bế hoàng tử lại đây cho bốn cung ngấm một cái.”

Vân Tịch bèn đặt bát xuống, đi

sang phòng bên bảo bà vú bế hoàng tử đến, Trang Lạc Yên nhìn bé con ngủ ngoan trong tã, mặt lộ ra một nụ cười dịu dàng.

“Nương nương, mặt mày tú hoàng tử rất giống người, mũi và miệng lại giống Hoàng thượng.” Vân Tịch nhỏ giọng, “Hoàng thượng đã bế tú hoàng tử một lúc lâu đấy.”

Đứa bé này đứng hàng thứ tư, vì vậy người trong cung gọi là tú hoàng tử.

Trang Lạc Yên vươn tay chạm nhẹ vào cái mũi bé con, thấy miệng

bé mấp máy, không nhìn được bèn cười thành tiếng, đúng lúc này, tú hoàng tử mở mắt, “nhìn” đúng về phía mẹ mình.

Mặc dù biết trẻ sơ sinh không thấy rõ xung quanh, Trang Lạc Yên vẫn cảm giác như thằng bé đang tìm mẹ, liền vui vẻ cười đùa, ngay cả bản thân đang phát sốt cũng quên mất.

Đùa với con một lúc, Trang Lạc Yên để người bế thằng bé sang phòng trẻ, lấy khăn lau mồ hôi ướt đầm trán, oán giận nói: “Tóc cũng ướt thế này, sao lại nóng vậy?”

“Nương nương, nô tì nghe nói mới sinh con sẽ bị sốt sản hậu, vài ngày nữa sẽ hết thôi.” Vân Tịch đặt cánh tay nàng vào trong chăn tơ lụa, dèm kín, “Không được để gặp gió, nếu không sau này cánh tay sẽ đau nhức đấy ạ.”

Trang Lạc Yên biết đây chính là ở cũ, đành bất đắc dĩ bảo: “Đâu cần cẩn thận như vậy, trời nóng lắm, không bị lạnh được đâu.”

“Nương nương, mùa hè cũng có gió đấy.” Vân Tịch chỉ cho mở một cánh cửa sổ trong phòng, thấy Trang Lạc Yên không tiếp tục thò

tay ra ngoài chặn mới yên tâm, “Nô-tì nghe nói, nữ tử đang trong tháng phải cẩn thận, nếu không sẽ để lại bệnh căn sau này.”

Trang Lạc Yên cũng biết, kiếp trước một đồng nghiệp của nàng sinh con chưa lâu đã bế con nhiều, sau này thường bị mỏi eo đau lưng, những ngày mưa dầm âm u còn thường bị cảm thấy lạnh buốt ở xương cánh tay. Tuy không rõ liệu mấy điều đó có liên quan gì đến cách cô ấy ở cũ không nhưng đúng là sau khi cô ấy sinh con xong thì sức khỏe không còn được như trước.

Nằm trên giường một, hai canh giờ, Trang Lạc Yên lại lơ mơ ngủ, lúc đang mơ mơ màng màng, nàng thấy một đứa trẻ nằm trên ngực mình, cười híp mắt gọi “mẹ”, nàng mừng rỡ không sao tả xiết, khi mở mắt ra, không ngờ trời đã sáng, nghiêng đầu liền nhìn thấy Hoàng đế đang ngồi bên.

“Hoàng thượng?!” Nàng cảm giác bộ dạng mờ mờ hồ hồ này của mình chắc hẳn nhìn không được đẹp mắt lắm.

“Đừng nhúc nhích.” Phong Cận đè nàng lại, quay sang bà vú đứng

bên, bế tú hoàng tử vào lòng mình, cười nói với Trang Lạc Yên, “Con vừa ăn sữa, còn chưa ngủ đâu.”

Trang Lạc Yên hơi ngược đầu nhìn, Phong Căn bèn ôm con thấp xuống một chút để nàng thấy rõ.

Bé con nho nhỏ đang mở to đôi mắt bằng quả nho, miệng còn tấp tấp, ngón tay xiu xiu động đậy, khiến Trang Lạc Yên nhìn một cái liền cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Con còn nhỏ quá, không thích hợp lấy tên ngay, hay là lấy một tên riêng để chúng ta gọi thôi.” Phong Căn lấy ngón trỏ chạm nhẹ vào

khỏe miệng tứ hoàng tử, thấy thẳng bé hé miệng như muốn ngậm ngón tay mình bèn cười nói, “Tính tình này có điểm giống nàng.”

Muốn nói nàng là đồ chỉ biết ăn thôi chứ gì? Trang Lạc Yên hừ khế một tiếng: “Con trai giống mẹ thì nhiều phúc khí.” Nói xong, nàng lại hào hứng, “Không thì gọi là Bánh Bao đi, cái mặt này trắng trắng tròn tròn, rất giống.”

Phong Cẩn nhú nhú mày: “Bánh bao chẳng phải thứ dân chúng ăn hằng ngày đó sao, hơi tục.”

“Tục mới tốt đó.” Biết mình không được đặt tên chính cho con, Trang Lạc Yên nỗ lực tranh quyền lấy tên thân mật, không thềm để ý đối phương là Hoàng đế, “Bánh bao là thứ dân chúng đều yêu, có cái gì không tốt nào.”

“Ừ, thì lấy tên này đi.” Phong Căn cảm thấy mình đã ra sức giúp con, còn kết quả thế nào, không quan trọng.

Bé con thơm thơm mềm mềm bết trên tay, rất nhẹ lại rất nặng, Phong Căn không ngờ mình cũng có lúc cẩn thận như thế. Một đứa bé nhỏ

yếu như vậy, ngay đến cái cổ cũng không tự nâng được, vào trong mắt hấn, lại thành điều lấp đầy phân nửa trái tim mình.

Trên giường là người con gái rõ ràng mồ hôi đầy mặt mà vẫn mỉm cười, hấn vươn tay lau đi giúp nàng: “Nghỉ ngơi cho tốt, đến lễ đầy tháng của con, trẫm sẽ tổ chức cho con một yến tiệc đầy tháng long trọng.”

Ngồi với Trang Lạc Yên thêm một lúc lâu, Phong Cẩn mới đứng dậy ra về, hiển nhiên hấn tuyệt đối không coi trọng quan niệm nữ tử

trong tháng rất ô uế.

Cao Đức Trung đi phía sau Hoàng đế, trong lòng càng kính cẩn với Chiêu phi, chỉ cần tứ hoàng tử lớn lên khỏe mạnh, Chiêu phi sẽ có một vị trí không ai sánh kịp trong hậu cung này.

Lễ tắm ba ngày cho tứ hoàng tử, Trang Lạc Yên không thể tham gia, nhưng Phong Cẩn cũng không cố ý làm lớn lắm, chỉ là những người có mặt đều là những người có con trai con gái đầy đủ.

Thời gian một tháng nói dài không dài, bảo ngắn cũng không

ngắn, Trang Lạc Yên sang tháng, cảm giác toàn thân được thả lỏng. Khi nàng thay y phục mới, ôm tứ hoàng tử xuất hiện trong tiệc đầy tháng, ánh mắt tất cả mọi người ở đó đều dồn vào đứa bé trong lòng nàng.

Hoàng hậu tự mình ra hiệu bảo nàng ngồi xuống vị trí bên phải ngay dưới phượng vị, sau đó đứng dậy đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, mỉm cười ngắm gương mặt tứ hoàng tử đã chậm rãi nảy nở. “Tứ hoàng tử có thiên đình đầy đặn, nhất định là một nam tử hán đội trời đạp đất.”

Trang Lạc Yên cười cười; “Tạ ơn lời chúc an lành của Hoàng hậu nương nương.”

Hoàng hậu nhìn nàng: “Có thể cho bốn cung bế một chốc không?”

Trang Lạc Yên không hề do dự, đặt con vào tay Hoàng hậu: “Đứa bé này ăn tốt lắm.”

Hoàng hậu hơi ngẩn người, lại lập tức thận trọng ôm tứ hoàng tử vào ngực, rất cẩn thận không để vòng tay chạm vào thằng bé, bế một lát lại cẩn thận đem trả cho Trang Lạc Yên, mặc dù thế, ánh mắt nàng vẫn gắn lấy tứ hoàng tử.

***

Trang Lạc Yên bế con trai, quay đầu liền nhìn thấy Hoàng đế mặc long bào thêu đằng long ngũ trảo đi nhanh tới, nàng tiến đến, hơi quỳ gối: “Tham kiến Hoàng thượng.”

“Chư vị bình thân.” Phong Cẩn đi tới trước mặt Trang Lạc Yên, ôm tứ hoàng tử lên, nhìn gương mặt con trai đã nẩy nở trở nên trắng trẻo mũm mĩm, bèn cười nói, “Bắt đầu đi.”

Một vị thái thái toàn phúc đón lấy tiểu hoàng tử trong tay Hoàng

để, nói lời chúc phúc, sau đó lấy một sợi dây đỏ thắt ở mắt cá chân, ý là đeo phúc khí lên người đứa trẻ, sau này đứa trẻ sẽ có số mệnh hanh thông hơn, đại cát đại lợi.

Sau, Trang thái thái nhận tứ hoàng tử từ tay vị thái thái toàn phúc kia, quay sang cúi đầu bái trời đất, nói câu cầu phúc, ôm đứa bé đi ra ngoài điện ba bước rồi mới quay về trong điện, giao tứ hoàng tử cho Trang Lạc Yên, cười nói: “Chiêu phi nương nương, tứ hoàng tử nhất định là người đa phúc đa thọ, mong nương nương hãy thương yêu tứ hoàng tử.”

Đây cũng là kỳ nguyện của nhà ngoại dành cho cháu mình, người hoàng gia mặc dù không cần bước này nhưng nếu mời Trang thái thái làm bước chúc phúc ấy cũng đại biểu cho sủng ái và tôn trọng của Hoàng đế dành cho Chiêu phi.

“Xin mẫu thân yên tâm, ta nhất định thương yêu đứa bé.” Trang Lạc Yên trịnh trọng ôm lấy con mình, đứng dậy hơi cúi người với Trang thái thái, “Tạ ơn mẫu thân.”

Trang thái thái vội né người, trả nửa lễ rồi lui qua một bên, vành mắt đã đỏ ửng, người trước mắt

này hôm nay không chỉ là con gái bà mà còn là Chiêu phi của vương triều Cửu Châu, lễ này bà không nhận nổi.

Phong Cẩn lấy từ trong khay trên tay Cao Đức Trung một chiếc áo choàng thêu chữ Phúc Thọ dạng tròn, cẩn thận khoác lên người tứ hoàng tử, vươn ngón tay chạm nhẹ vào trán đứa bé: “Trời lạnh, đưa con vào hậu điện đi.” Hành động này là lời chúc phúc của người làm cha đến con mình, giống như người cha trong một gia đình bình thường khoác áo choàng thêu chữ Phúc cho con vậy, nhưng trong hoàng tộc, rất

nhiều hoàng tử không được nhận loại vinh dự đặc thù này, chỉ ít thì ba vị hoàng tử trước không có được đãi ngộ như vậy.

Những nữ quyền ở đây đều sáng tỏ trong lòng, vị tử hoàng tử này, phúc khí rất lớn đây.

Trang Lạc Yên giao con cho bà vú, ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mắt, mặt mày hấn như tranh vẽ, cao lớn uy phong, trên người lại có thêm một ưu điểm mà những người đàn ông khác không có. Nhưng người này là Hoàng đế, là người đàn ông có thể trở thành

người đàn ông của hàng trăm, hàng ngàn người phụ nữ khác, là vị Đế vương nàng không yêu nổi, cũng không dám yêu.

Khóe miệng cong lên, nàng lại lộ ra một nụ cười như hoa thâm tình và chân thành, như thể trên thế giới này, ngoại trừ người đó ra, ai cũng không trọng yếu, ai cũng nhìn không thấy vậy.

Khoảnh khắc hấn cúi đầu, bốn mắt nhìn nhau, mắt nàng chan chứa yêu thương sâu nặng, mà con ngươi hấn hắc bạch phân minh, khiến người ta thấy không rõ, rốt

cuộc là ai thương ai, ai phụ ai.

Phong Cẩn bình thản nhìn người con gái ấy, từ từ quay người, đi tới vị trí của mình ngồi xuống, thoáng đưa mắt về phía Cao Đức Trung.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: Trang thị có con gái tốt, hiền lương thực đức thật khiến tâm trầm hài lòng, vì thế tấn Chiêu quý phi...”

Trang Lạc Yên lắng lắng quỳ, nghe giọng đọc của Cao Đức Trung vang dội khắp điện, nàng đột nhiên cảm thấy, trái tim mình an tĩnh vô cùng, an tĩnh xưa nay hiếm có. Từ

khi đi đến thế giới này, nàng chưa từng có được sự an tĩnh như thế, nàng thậm chí có thể cảm nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác, cùng với ánh nhìn chăm chú của Phong Căn từ trên cao kia.

“Chiêu phi Trang thị tính tình tốt đẹp, an trinh diệp cát, hòa nhã thuần lương, nhận phúc trạch của trời xanh hạ sinh con trai trầm, quả là trời cao ban phúc...”

Nàng thuần lương sao? Trong hậu cung này, có lẽ đã không còn nữ tử nào thuần lương, thuần lương đều đã chết hoặc thất bại.

Những người đã chết, những người thất sủng, những người cơ khổ không nơi nương tựa đang sống trong lãnh cung, từng người từng người hiện lên trong đầu Trang Lạc Yên. Những nữ tử ấy, có kẻ thất bại vào tay Trang Lạc Yên, có kẻ bại vào chính tay mình.

“Trẫm rất yên lòng, nay ban thưởng vị trí quý phi thay cho lời khen ngợi của trẫm, chọn ngày lành trong tháng Tám làm lễ sắc phong, khâm thử.”

Tháng Tám, tháng sinh nhật của Trang Lạc Yên, cũng là tháng Thực

quý phi sinh ra. Không hiểu vì sao, khi tiếp nhận thánh chỉ khẩu tạ hoàng ân, Trang Lạc Yên hơi liếc mắt về phía Thục quý phi đứng, chỉ thấy vẻ hờ hững bình thản của nàng ấy.

Bên tai là lời chúc mừng của những nữ tử xung quanh, Trang Lạc Yên chợt nhớ tới lần đầu nàng gặp Thục quý phi, nữ tử khuynh thành tuyệt diễm ấy từ ngoài thông thả mà uyển chuyển đi vào, thời gian chớp mắt qua đi, hôm nay má hồng vẫn chưa phai, ân tình từ lâu đã vội dứt.

Phong Cẩn thấy Trang Lạc Yên lộ vẻ hoang mang, như là không kịp phản ứng lại, mặt bèn lộ ý cười, ra hiệu cho Cao Đức Trung đọc đạo thánh chỉ thứ hai.

“Mẹ đẻ Chiêu quý phi là Trần thị, hiền lương thực đức, trăm có được nữ tử tốt Trang thị là nhờ đức hạnh của Trần thị, nay phong làm nhất phẩm phu nhân, ban thưởng gấm vân phượng.”

Trang thái thái không ngờ mình cũng được thụ phong, sững sốt một lát mới quỳ xuống nhận thánh chỉ, thánh chỉ đã đặt vào tay vẫn cảm

thấy đầu vầng mắt hoa, vinh quang đột nhiên tới này, không biết là tốt hay xấu?

“Được rồi, nay thân mình Chiêu quý phi còn yếu, sớm về cung đi, nơi này để Hoàng hậu xử lý là được, trăm về cung cùng nàng.” Phong Cận nói xong, bỏ lại mọi người dẫn theo Trang Lạc Yên đi mất.

Hoàng hậu cười nhàn nhạt, nhìn theo bóng hai người rời đi, đứng thẳng lên nói với mọi người ở đó: “Đã như vậy, các vị phu nhân cùng bốn cung dùng yến thôi.”

Người có mặt ở đây đều là phi

tần hoặc cáo mệnh phu nhân, ai nấy đều tỏ vẻ mặt vui tươi, như thế chuyện mừng này là của chính mình vậy.

Trên ngựa liền, Trang Lạc Yên ngồi bên Phong Cẩn, theo nhịp lay động nhẹ nhẹ của ngựa liền, bộ điệu trên tóc Trang Lạc Yên cũng đung đưa theo, ánh mắt Phong Cẩn dừng ở tóc nàng một lát, vươn tay cầm tay Trang Lạc Yên, đột nhiên thở dài một tiếng, khẽ nói: “Hôm nay, bên cạnh trẫm chỉ để lại một người tri tâm là nàng.”

Trang Lạc Yên nghiêng đầu nhìn

Đế vương, ánh mắt hần vẫn bình lặng như trong dĩ vãng nhưng lúc này lại vương vất một tia cô quạnh, nàng phủ tay còn lại lên mu bàn tay hần, khẽ nói: “Hoàng thượng, chỉ cần người quay đầu là có thể thấy thiếp vẫn đứng phía sau, thiếp vì người mà tồn tại.” Khi ấy nếu không phải vì “Trang Lạc Yên” bị Hoàng đế chán ghét mà bỏ qua thì sao có nàng bây giờ?

Bàn tay to lớn đang bị nàng nắm chặt thoáng run lên, hần vươn tay ôm nữ tử ấy vào lòng, đôi mắt thắm nhuộm một tình cảm khó nói nhắm hờ lại.

Là một vị Đế vương, hắn vĩnh viễn sẽ không rung động trái tim vì bất cứ điều gì, cũng sẽ không để bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Nhưng đặc biệt sủng ái một người con gái là việc hắn có thể làm được.

Bánh xe ngựa liền lăn trên đường, phát ra những tiếng lộc cộc, nghi trượng Đế vương vĩnh viễn là biểu tượng uy nghiêm và được kính sợ nhất của hậu cung, nơi xe đi qua, từng loạt cung nữ thái giám quỳ xuống, trước khi ngựa liền khuất bóng hoàn toàn, không ai dám ngẩng đầu nhìn.

Trở lại cung Hi Hòa, Trang Lạc Yên nhìn theo Đế vương lên ngựa liền đi mất, đến tận khi không còn nhìn thấy gì mới chậm rãi quay người nhìn cung nhân quỳ phía sau: “Bế tử hoàng tử lại đây.”

“Vâng.” Một ma ma lên tiếng rồi yên lặng lui ra.

Đón con trai từ tay bà vú, gương mặt xinh đẹp của Trang Lạc Yên sáng lên nụ cười tươi, vươn tay vuốt ve đôi gò má phúng phính của đứa bé. Người trong hậu cung, vì mình mà đấu, vì gia tộc mà tranh, vì con mình mà đoạt, hầu như không

một ngày ngừng nghỉ.

Nàng không sợ tranh đấu, cũng không sợ sau này sẽ có bao nhiêu thiếu nữ xinh đẹp trẻ trung vào cung, khi đã có điều khiến nàng muốn bảo vệ sẽ chỉ làm nàng càng thêm mạnh mẽ.

Phi tần, là một chức vụ không thể từ chức, hoặc là làm tốt, hoặc là chết. Nàng không muốn chết, nàng muốn mình được sống tốt, muốn con mình được sống thật tốt, sao có thể không tiếp tục làm tốt nhiệm vụ của mình?

Sau khi Trang thái thái được

phong nhất phẩm phu nhân, lời Hoàng đế từng nói: “Trang thị có con gái tốt” đã truyền khắp Cửu Châu, thậm chí có người lấy Chiêu quý phi và Hoàng đế làm hình mẫu, viết nên những câu chuyện tình say đắm hoặc lãng mạn ướt át. Không ít người ra sức tưởng tượng, Chiêu quý phi là một mỹ nhân khuynh thành cỡ nào, Hoàng đế si tình ra sao, mới có thể viết nên khúc nhạc tình rung động trái tim người khác đến thế.

Mà cũng trong lúc này, phụ thân Chiêu quý phi cáo ốm cáo lão từ quan, Thành Tuyên đế nhiều lần

giữ lại không được, đành phê chuẩn thỉnh cầu của ông, song lại ban thưởng chức vị thái sư, tuy không có thực quyền nhưng hết sức tôn quý.

Thế là, gia tộc Trang thị, một nữ tử vạn người theo đuổi, bà mỗi lui tới nhiều đến nỗi mòn bạc thêm, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, người nhà Trang thị không vì thế mà ngang ngược kiêu ngạo, trái lại vẫn khiêm tốn như dĩ vãng. Nhiều người thấy vậy chỉ có thể cảm thán, thảo nào Hoàng đế giờ đây chỉ sủng ái con gái họ Trang, gia tộc Trang thị quả là một nhà có

lẽ có đức, nhìn vào đó có thể đoán Chiêu quý phi trong thâm cung là người hiền thực thế nào.

Trang Lạc Yên không hề quan tâm đến cái nhìn của người ngoài, nàng vẫn thoải mái vui vẻ sống cuộc sống của mình. Một ngày vô tình gặp Hồ thị, người đã từng là Ninh phi khi ấy, nàng gần như không thể tin được, người đàn bà u uất ảm đạm trước mắt giờ đây là Ninh phi thông thạo trà đạo, tri kỷ tâm giao của Hoàng đế khi xưa.

Hồ thị đứng cách nàng vài bước, trên mặt không hề lộ một chút kính

cần, cũng không hành lễ, nàng chỉ đứng nhìn Trang Lạc Yên lộng lẫy rạng ngời, đột nhiên cười thành tiếng, cất giọng khàn khàn: “Đáng thương, đáng thương, thật đáng thương.”

Trang Lạc Yên nhìn nàng một cái, không muốn phản ứng lại, cũng không muốn gây khó dễ cho một người như thế, chỉ vịn tay Vân Tịch chậm rãi đi mất.

Hồ thị nhìn theo bóng dáng Trang Lạc Yên, cười cười, nước mắt lại sắp rơi rồi, nàng che mắt thì thào khe khẽ: “Đáng thương, tất cả

đều là những kẻ đáng thương.”

Trang Lạc Yên không nghe thấy một câu sau cùng của Hồ thị.

“Hoàng thượng, người chỉ là một kẻ đáng thương ngay cả chân tình cũng không thấy rõ.”

Mười tám tháng Tám, là ngày đại cát do Khâm thiên giám lựa chọn.

Trên đại điện, Trang Lạc Yên nhận ấn vàng, sắc phong vàng cùng với gấm thêu phượng hoàng bay trong áng tường vân, sửa sang lại y phục, đoan trang ngồi trên ghế quý

phi.

Phía dưới là các cáo mệnh phu nhân từ tam phẩm trở lên đang ở trong kinh, mỗi người đều tỏ thái độ kính cẩn, vẻ mặt nể sợ quỳ xuống dập đầu hành lễ với Trang Lạc Yên.

“Thần phụ bái kiến Chiêu quý phi nương nương, quý phi nương nương trường thọ khang an.”

Trang Lạc Yên chậm rãi ngẩng đầu, hơi nhấc cằm lên, giờ khắc này, nàng đã thành người được sủng ái nhất trong hậu cung, là phi tần tôn quý nhất, chỉ sau Hoàng hậu.

“Chư vị mời đứng lên.”

Các mệnh phụ đứng lên, Trang Lạc Yên cũng chậm chậm đứng dậy, đập trên thảm đỏ đi về phía cửa đại điện, làn váy thướt tha như nước quét trên mặt đất, cao quý mà lộng lẫy.

Ở cửa đại điện, người đàn ông mặc long bào màu mực thêu hoa văn hình rồng tối màu, hắc là người đàn ông tôn quý nhất Cửu Châu, cũng là người để Trang Lạc Yên phấn đấu cả đời, mặc dù nàng không yêu hắc, mà hắc cũng không yêu nàng.

Nhưng mà, bọn họ đã quyết định sẽ vướng vào nhau một đời.

Mặt trời mọc lên từ phía đông, dù sẽ có thời khắc lặn xuống nhưng ngày mai tới, nó lại xuất hiện ở phía đông, tỏa sáng một lần nữa.

Cũng như những người phụ nữ trong hậu cung này, vĩnh viễn sẽ không biết, khi nào thì thất sủng, khi nào lại có thể đứng ở ngôi cao.

Phi tần, đó là một nghề nghiệp, có thể coi trọng, nhưng không được để con tim mình rung động.

Lỡ rung động rồi, là vạn kiếp không thể quay đầu.

***

Lại một năm mỹ nhân vào cung. Vô số xe ngựa chở những thiếu nữ đẹp nhất tiến vào, trải qua từng tầng từng tầng sàng chọn, những mỹ nhân được giữ lại sẽ có cơ hội nhìn thấy Hoàng đế ở ngự hoa viên.

Hứa Như là thiên kim của một thị lang ngũ phẩm, tuy xuất thân không cao nhưng nàng có dung mạo xuất chúng, lại am hiểu cầm kỳ thi họa, từ khi vào cung chưa từng gặp vấp vấp gì, một đường thẳng

tiến đến bước do chính Đế vương ngự tuyển.

Từ khi còn trong khuê phòng, nàng đã được nghe danh Chiêu quý phi, cũng từng lén lút đọc những câu chuyện về Hoàng đế và Chiêu quý phi, nhưng nàng biết, những truyện này đều do mấy thư sinh nghèo túng viết ra, mà những người này, e rằng đến cửa hoàng cung mở về hướng nào cũng chưa chắc đã biết.

Đế vương đa tình, hồng nhan chóng lụi, nàng không tin Hoàng đế sẽ đối xử với Chiêu quý phi trước

sau như một. Trong hậu cung, thứ thiếu không phải nữ tử đẹp mà là nữ tử biết vươn lên.

Các tú nữ đứng ngay ngắn theo thứ tự, dù hôm nay thời tiết không được đẹp lắm nhưng bọn họ vẫn phải ăn mặc thật nhẹ nhàng mỏng manh, đứng chỉnh tề trong gió rét.

Người tới trước là mấy vị phi tần có phân vị tương đối cao như Nhu phi, Thục quý phi, Hiền phi. Nghe nói Hiền phi đã từng lên đến quý phi, sau khi tứ hoàng tử ra đời, không biết vì sao lại bị giáng xuống phân vị “phi”, đồng thời không

được Hoàng đế coi trọng nữa, dù cũng là phi nhưng không được tôn trọng như Nhu phi.

Thục quý phi nay đã không quản việc hậu cung, tuy nàng cũng tới nhưng lực chú ý lại không đặt vào những tú nữ này.

“Chiêu quý phi tới.”

Đám tú nữ đứng đây mừng rỡ, đó chính là vị Chiêu quý phi được sủng ái nhất theo lời đồn, bọn họ phải quỳ gối cúi đầu, chỉ nhìn thấy một làn váy thật dài lướt qua.

Hứa Như nghe mấy phi tần chào

hỏi nhau xong, mới nghe được tiếng Chiêu quý phi miễn lễ, nàng đứng lên, nhân cơ hội liếc mắt quan sát Chiêu quý phi, chỉ nhìn trong khoảnh khắc đã thấy hơi bất ngờ. Dung mạo Chiêu quý phi quả thực rất đẹp, nhưng vẫn không được bằng Thục quý phi và Nhu phi, nhìn tuổi còn rất trẻ, da rất trắng, làm nổi bật mái tóc đen óng ả, đôi mắt lấp lánh như cười, trên người không có vẻ kiêu ngạo tự phụ của một sủng phi.

“Tú nữ năm nay nhiều mỹ nhân thật.” Trang Lạc Yên ngồi xuống ghé đối diện với Thục quý phi, nhắc

tách trà cung nữ mới dâng lên, cười nhẹ liếc nhìn xuống phía dưới, tay vuốt ve chiếc hoa tai ngọc bích, quay sang nói với Nhu phi, “Nhu phi thấy có phải không?”

Nhu phi quét mắt nhìn, khinh thường cười một tiếng: “Cũng coi như có mấy người tạm được.” Nói xong, không để ý mấy tú nữ sẽ nghĩ thế nào, còn để thêm một câu, “Trong hậu cung chúng ta, không thiếu những mỹ nhân như vậy.”

Đứng ngay hàng đầu, Hứa Như cảm thấy không phục nhưng cũng không dám tỏ thái độ phản bác ra

mặt, chỉ hiền lành cúi đầu như những tú nữ khác.

Một khắc sau, bọn họ mới nghe tiếng truyền báo, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đến rồi.

Hứa Như kích động đến đỏ hồng hai má, nhưng cũng chỉ có thể quỳ củ quỳ trên đất, cúi đầu thật thấp, trong tầm mắt chỉ thấy hoa văn trên phiến đá mà thôi.

Giọng Hoàng thượng rất trầm, rất êm tai, mặt Hứa Như càng đỏ hơn, nàng đã bắt đầu tưởng tượng, Hoàng thượng trông sẽ khôì ngô tuấn tú thế nào.

Phong Cẩn và Hoàng hậu cùng ngồi lên vị trí chủ tọa, hẩn dừng dung liếc nhìn đám thiếu nữ quỳ bên dưới, nói với Hoàng hậu: “Bắt đầu đi, buổi trưa trẫm còn có việc.”

Hoàng hậu biết mỗi buổi trưa Hoàng thượng muốn dùng bữa với Chiêu quý phi và tứ hoàng tử, bèn gật đầu ra hiệu cho thái giám đọc danh sách các tú nữ, nàng nâng tách trà uống một ngụm, nghiêng mắt quan sát Trang Lạc Yên, thấy đối phương mặc dù vẫn mỉm cười nhưng nụ cười đã hơi gượng gạo, bất đắc dĩ thở dài, nói: “Chiêu quý phi, các món muội mang tới chỗ

bốn cung mấy hôm trước rất ngon, nhưng đầu bếp của bốn cung thế nào cũng không làm ra được hương vị đó, vài hôm nữa bốn cung cho y sang chỗ muội học nhé!”

“Nếu Hoàng hậu nương nương thích, tần thiếp bảo đầu bếp sang cung nương nương làm cho người, đâu cần tốn công sức như vậy?” Trang Lạc Yên cười nói, “Mấy hôm trước tần thiếp còn xin nương nương một đầu bếp đấy thôi, nay coi như trả lại cho người.”

“Vậy bốn cung nhận nhé, đến lúc đó muội đừng có tiếc đấy.”

Hoàng hậu cười cười, nhìn đám tú nữ bên dưới, thấy đã cho lui ba tở mà Hoàng thượng vẫn chưa chọn ai, nàng cũng không quan tâm lắm, quay sang tiếp tục nói chuyện với Trang Lạc Yên.

“Hứa Như, thiên kim thị lang bộ Công Hứa Giáp, mười sáu tuổi.”

“Thần nữ khấu kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và chư vị nương nương.” Hứa Như dịu dàng cúi người hành lễ, nụ cười trên môi vừa đủ độ, như là thêm một phen thì quá mà thiếu một phen thì nhạt.

Phong Cẩn đang muốn xua tay cho lui ra, lại liếc nhìn thấy phía sau đã không còn nhiều tú nữ, bèn khẽ gật đầu, ý bảo lưu lại.

Hứa Như vui sướng trong lòng, nét mặt lại vẫn nhẹ tênh bình thản, thi lễ một cái rồi lùi sang bên, nàng là người thứ nhất được chọn giữ lại, chỉ ít có thể chứng minh mình đã lọt vào mắt Hoàng thượng.

Trang Lạc Yên liếc nhìn tú nữ được chọn, nâng tách trà thông thả nói: “Ánh mắt Hoàng thượng quả rất chuẩn, đúng là một giai nhân tuyệt sắc.”

Hoàng hậu cũng nhìn thoáng qua, cười nói: “Quả đúng vậy.”

Phong Cần đưa mắt nhìn hai người, khoát khoát tay, cho tổ người phía dưới lui ra, lại tiện tay chọn thêm một người rồi mới nói: “Không cần tuyển nữa, những người này đều cho về đi.”

Mọi người đều giật mình kinh ngạc, đại tuyển mà chỉ chọn được hai mã nhân? Song, nhìn vẻ mặt kiên nhẫn của Hoàng đế, không ai dám nhiều lời, bắt đầu thu xếp cho những tú nữ không được lựa chọn rời cung.

“Cả hai người đều phong tài nhân đi, nơi ở do Hoàng hậu bố trí là được.” Phong Căn đứng lên, nói với Trang Lạc Yên, “Đi thôi.”

Trang Lạc Yên mỉm cười đi theo, không buồn nhìn hai tài nhân mới thêm một lần.

Hứa Như ngơ ngẩn nhìn ngự liễn đi xa dần, đó chính là Hoàng thượng sao, tuần tú mà uy nghiêm như thế, nàng vỗ nhẹ lên gò má đã ửng đỏ, cảm thấy hình như hơi nóng thì phải.

Như phi thấy động tác này của Hứa Như, môi lộ một nụ cười giấu

cột.

Hôm nay cung Hi Hòa khá náo nhiệt, tứ hoàng tử Phong Kỳ gần bốn tuổi, cái tuổi đang tò mò về mọi thứ xung quanh, lúc này thằng bé đang hỏi Phong Căn vì sao ban đêm mà mặt trăng vẫn không được sáng như mặt trời, rõ ràng là dạ minh châu và nấn vào ban đêm đều sáng hơn mà.

Đường đường Thành Tuyên đế bị một nhóc con vắt mũi chưa sạch làm khó rồi, hắn suy nghĩ một lát mới nói: “Bởi vì mặt trời lớn hơn mặt trăng, có điều mặt trời cách xa

chúng ta hơn nên thoát nhìn chỉ lớn bằng mặt trăng.”

Trang Lạc Yên ngồi một bên nhúu nhúu mày, lý do này cở vẻ không tẻ lắm, tiếc là người nơi đây không biết căn bản là mặt trăng không phát sáng.

“Vậy tại sao ngọn nến cách xa chúng ta dù có lớn cũng không sáng bằng ngọn nến nhỏ ở gần?” Phong Kỳ tiếp tục hỏi, đôi mắt đen lúng liếng chớp chớp ngưỡng mộ nhìn Phong Căn, hiển nhiên trong mắt thằng bé, phụ hoàng không gì không biết, không gì không làm

được.

Phong Căn bắt đầu hối hận ngày trước mình đã kể cho nhóc con này nghe quá nhiều “truyện cổ tích để dưỡng thai”, nếu không, hôm nay hấn cũng không đến nỗi rơi vào nguy cơ “tri thức quá mức hạn hẹp” thế này.

“Bởi vì mặt trăng buổi tối cũng ngủ, vậy nên không được sáng.” Trang Lạc Yên quyết định giúp Phong Căn kéo lại tôn nghiêm.

“Nhưng mà ban ngày mặt trăng cũng không chịu đi ra, vì sao buổi tối còn ngủ nữa?”

“Bởi vì mặt trăng lười,” Trang Lạc Yên sờ sờ đầu thẳng bé, nghiêm túc nói, “Vì vậy người ta không thể lười biếng, nếu không cũng sẽ như mặt trăng vậy, buổi tối cũng không sáng.”

Phong Kỳ nhìn vẻ nghiêm túc của mẫu thân, trịnh trọng gật đầu: “Dạ, không được lười biếng.”

“Ngoan lắm.” Trang Lạc Yên tiếp tục vỗ vỗ đầu con, lười nhác ngồi lại ghế quý phi, “Vậy ăn cơm đi nào, ăn xong ngủ trưa, ngủ dậy rồi thì để Phúc Bảo dẫn con đi thăm hoa con mới trồng, chờ phụ hoàng con tới,

lại học viết chữ nhé.”

Phong Kỳ lại gật đầu, không để người hầu bế lên mà tự mình ngồi xuống cạnh Trang Lạc Yên, sau đó quay sang nói với Phong Cẩn: “Phụ hoàng, phụ hoàng phải ăn nhiều nhiều một chút, mẫu phi nói người rất cực khổ.”

Phong Cẩn ngồi vào bên cạnh Trang Lạc Yên, cười cười với nàng rồi nói: “Bánh Bao của chúng ta cũng phải ăn nhiều vào, lớn lên rồi bảo vệ phụ hoàng và mẫu phi.”

“Dạ.” Phong Kỳ lại gật đầu thật mạnh.

Trang Lạc Yên cười nhìn hai cha con, nghiêng người bắt đầu rửa tay. Đối với đàn ông, cho anh ta biết rằng trong lòng người phụ nữ và con, anh ta rất quan trọng, anh ta sẽ làm tốt hơn, đây là sách lược cổ vũ.

Hai vị tài nhân mới phong đã nhanh chóng bị người trong cung quên mất, bởi vì hai nàng đã vào cung một tháng mà vẫn chưa từng được Hoàng đế cho gọi, vậy mới thấy, người mới cũng chẳng có gì đặc biệt.

Hứa Như ở trong Sướng Thiên

lâu quanh quẽ này, nghe nói từng có vị phi tần được sủng ái sống trong đây, nhưng hôm nay chỉ có nàng và tài nhân mới vào cung kia ở lại, mỗi ngày trừ ăn uống thì là ngẩn ngơ. Bọn họ đến cả tư cách đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương cũng không, chỗ khác lại không dám tùy tiện đến gần, sợ va chạm vị quý nhân nào đó.

Tiết Khất Xảo^(*), tất cả phi tần lớn nhỏ trong cung đều ra ngoài, ai nấy điểm trang lộng lẫy, ăn mặc hoa lệ, để cầu tình cò gặp được Đế vương.

(*) Tiết Khất Xảo, hay còn gọi là Thất Tịch.

Hứa Như cũng tỉ mỉ trang điểm, thay y phục, dẫn theo cung nữ ra ngự hoa viên, trên đường vô tình gặp được không ít phi tần phân vị thấp, mấy người đó đều lớn tuổi hơn, nhan sắc lại không bằng nàng. Hứa Như sửa sang vạt áo, cố gắng để mình trông tự nhiên thêm một chút.

Nàng chưa đi được bao xa, chợt thấy thái giám cung nữ phía trước dạt ra hai bên như thủy triều, nhìn kỹ lại, thì ra là Hoàng đế và Chiêu quý phi đang dắt tay cùng đi đến, nàng bước lên quỳ gối chào: “Tham kiến Hoàng thượng.”

Phong Căn nhìn nữ tử áo đỏ trước mặt, hơi cau mày hỏi: “Người là ai?” Lẽ nào không nghe được tiếng vỗ tay ra hiệu của Cao Đức Trung?

“Thiếp là tài nhân mới vào cung...”

“Không biết quy củ, đưa xuống.” Phong Căn thấy nàng ta như vậy liền bực bội nhú nhú mày, “Một tài nhân nho nhỏ mà dám ăn mặc vượt quy củ như thế, giáng xuống làm mặt đả canh y, sau này không được xuất hiện trước mặt trẫm nữa.” Dứt lời, không để tâm

đến sắc mặt đối phương, nhấc chân đi ngay.

Trang Lạc Yên bước theo sau hẳn, quay đầu nhìn cô bé này, thấy Hứa tài nhân thất kinh ngồi phịch trên mặt đất.

Nàng chỉ nhè nhẹ cười, lại một kẻ muốn chết.

Quay đầu, nhìn về phía bóng người đã đi trước một quãng, khoe miệng Trang Lạc Yên cong lên thành một nụ cười nhàn nhạt, thường thì, kẻ biết thời biết thế mới sống tốt được, nàng Hứa tài nhân này, ngay cả mình là ai cũng

đã quên rồi.

Chương 29

Phong Căn không học được bao nhiêu tri thức từ phụ hoàng mình nhưng bài học kinh nghiệm lại thu được rất nhiều.

Thiên tử, là đứa con được trời xanh ưu ái, từ nhỏ hẳn đã biết tình cảm giữa phụ hoàng và mẫu hậu không được tốt, phụ hoàng là một người đàn ông trọng tình cảm hơn giang sơn, mẫu hậu lại là người coi

giang sơn nặng hơn tình cảm.

Một vị thái tử cha không thương mẹ không yêu, đôi khi còn không được coi trọng bằng một hoàng tử được sủng ái, nhưng hắn lại biết nhẫn nhịn, nhẫn khi vị nhị hoàng huynh phách lối đẩy mình xuống hồ, sau đó để cho cả triều đình biết vị hoàng huynh này không có đầu óc. Hắn kiên nhẫn nhìn, nhìn Vi thị từng bước từng bước đi về phía vực sâu tự hủy diệt. Hắn kiên nhẫn nghe, mặc phụ hoàng làm nhảm những điều ông bất mãn với mình, để thấy được khi phụ hoàng hắn hấp hối, nhìn vẻ áy náy tràn lan

trên mặt ông, hấn thấy sao mà đáng buồn cười.

Nếu khi xưa đã làm, hiện tại cần gì hối hận, áy náy xin lỗi đối với hấn chỉ là một điều châm biếm mà thôi. Toàn bộ Cửu Châu là của hấn, hấn có quyền làm bất cứ điều gì mình muốn, quá khứ như mây như khói, chỉ là khảo nghiệm với hấn mà thôi, hấn chẳng bao giờ để trong lòng, nói gì đến thương tổn.

Muốn có được thứ gì thì cần phải trả cái giá tương xứng, từ nhỏ hấn đã hiểu được đạo lý này. Mẫu hậu hấn chiếm được ngôi vị Thái

hậu, lại mất đi trái tim người mẹ; phụ hoàng hấn chiếm được nữ sắc, lại mất đi năng lực phân rõ đúng sai; phụ hoàng hấn là một người đàn ông thất bại, cũng là một Đế vương thất bại. Từ nhỏ hấn đã biết, đời khi hấn xưng đế, tuyệt không làm một người như phụ hoàng.

Phụ hoàng băng hà, là Thái tử, hiển nhiên hấn dễ dàng đăng cơ, nắm giữ quân quyền, nắm giữ triều chính, đồng thời nắm giữ sinh tử của những nữ tử trong hậu cung. Hấn có vô số giai nhân xung quanh, cảm thấy thích thì sủng ái chốc lát, hết hứng thú rồi thì bỏ qua một

bên, đối với hấn, đàn bà chỉ là thứ để tiêu khiển, hấn không thể như phụ hoàng, đặc biệt để tâm đến một người.

Tâm tư những nữ tử trong hậu cung biến hóa khôn lường, hấn không cần quan tâm các nàng ấy nghĩ gì, chỉ cần nhìn xem các nàng làm thế nào để lấy lòng mình. Hấn và các nàng, chẳng qua có cung có cầu, mỗi bên mong muốn một thứ mà thôi.

Chỉ là, sau đó, có một người con gái gốc nghèo dâng lên tấm chân tình, hấn có thể cho nàng rất nhiều

thứ, duy có thứ nàng mong muốn nhất, hấn không thể tặng nàng.

Đợi đến lúc nàng sắp sinh con, hấn đứng ngoài cửa, bỗng nhiên nghĩ, nếu nàng ấy cứ thế đi rồi, hậu cung này, có phải sẽ quá nhàm chán, quá quạnh quẽ? Dầu sao thì, nữ nhân trong hậu cung đều như vậy, chỉ một người này có đôi chút bất đồng những người khác.

Sau lại, nàng và con đều khỏe mạnh, hấn thấy mình thở ra một hơi dài, có lẽ vì hậu cung cuối cùng cũng còn giữ lại được một người con gái đáng chú ý.

Nàng sinh ra đứa trẻ mình coi trọng nhất, thằng bé không giống phụ hoàng hấn, cũng không như hấn, vậy mà lại làm cho hấn rất hài lòng. Hấn nghĩ, đứa bé này làm Đế vương tương lai thì không có người thích hợp hơn.

“Bẩm Hoàng thượng, Hiền phi bệnh nặng ạ.”

Phong Cần nghe nói vậy, hít sâu một hơi, Hiền phi, hấn cũng từng coi trọng, chỉ là sau đó không biết vì sao, càng lúc càng không thích nữa, có lẽ vì người này nhớ nhung, mong ước đến những thứ hấn

không muốn cho nàng, vì vậy mới bị hấn chán ghét.

“Trẫm đi thăm.” Hấn khép tấu chương trên tay lại, đầu gối cũng là người từng phục vụ mình trước khi đăng cơ, hấn cũng nên đi một chuyến.

Hiên phi đã từng là một người rất nhã nhặn dịu dàng, sau lại ngày càng tục tũn tầm thường, giống như một tờ giấy trắng đã ô uế, lau thế nào cũng không sạch.

Phong Cần nhìn người nằm trên giường, dường như đang hấp hối, có thể rời khỏi thế gian này bất cứ

lúc nào.

“Hoàng thượng,” Âm thanh của Hiền phi đã khàn khàn ảm ách, gương mặt tiều tụy của nàng lộ một nụ cười, thở dài nói, “Thiếp thật không ngờ, Hoàng thượng còn nguyên ý gặp thiếp.” Ánh mắt nàng dời khỏi Phong Cẩn, rơi vào một bình hoa đặt ở góc phòng, bó hoa cắm trong đó đã bắt đầu héo rũ.

Nàng nhìn bó hoa kia, hoảng hốt một chốc, bỗng nhiên khe khẽ cất giọng đọc một bài thơ:

“Ầy sân hoa rụng trắng vời vời

Ao liễu cành xanh gió nhạt
nhòa.”(*)

(*) Trích trong bài thơ “Ngụ ý” của Ân Thủ, nhà thơ đời Bắc Tống, bản dịch thơ của Nguyễn Đình Phú.

Đọc xong câu thơ này, Hiền phi đã thở hồn hển, cố mở to hai mắt nhìn Phong Cẩn: “Hoàng thượng, người còn nhớ câu thơ ấy chẳng?” Năm ấy nàng mới bước vào phủ, Hoàng thượng khi đó còn là Thái tử đã đọc lên câu thơ này cho nàng.

Mười mấy năm trôi qua, Hoàng thượng đã có những mỹ nhân khác bên mình, nàng lại ngày một già đi.

Xuân xanh đầu bạc, tình không trở lại, nước mắt nàng chảy xuống. Có thể, nàng chưa bao giờ nhận được “tình” của Đế vương, toàn bộ chỉ là mộng tưởng của nàng mà thôi.

Phong Cẩn lẳng lẳng nhìn nàng hồi lâu, mới nói: “Nghỉ ngơi cho khỏe, sau này trăm sẽ lại tới thăm nàng.”

Hiền phi cười khỏ nhìn theo bóng Hoàng đế ra cửa, chậm chậm nhắm mắt, như lại mộng thấy, đêm ấy ánh trăng như sương, nàng điểm trang xinh đẹp đứng bên cửa sổ, có một chàng trai tuấn tú đọc lên đôi

câu thơ tặng nàng.

“Đầy sân hoa rụng trắng vời vời,
ao liễu... ao liễu cành xanh... gió
nhật nhòa.”

Một trận gió qua, hoa lê lả tả
rụng, lộng lẫy vô vàn.

“Hiền phi hoảng!”

Phong Cẩn nghe tiếng khóc từ
trong cung điện truyền ra, bước
chân hơi chững lại, quay đầu nhìn
nơi chột trở nên nhốn nháo kia, nói
với thái giám bên cạnh: “Hiền phi
lấy lễ quý phi hạ táng.” Nói xong,
định quay người đi, lại thấy Hồ thị

đứng trong phòng, lẳng lặng nhìn hấn.

Hấn cũng từng coi trọng người này, chỉ là lòng nàng vô vàn tính toán, làm cho hấn không còn hứng thú nữa rồi. Nay nàng đã sớm không còn vẻ đằm đằm khi xưa, hấn cũng sẽ không cho nàng một góc tâm tình.

Thấy Hoàng đế chuẩn bị bước đi, Hồ thị chậm chậm quỳ xuống: “Cung tiễn Hoàng thượng.” Nàng đứng lên, bóng Hoàng đế đã khuất sau cửa, quay đầu nhìn về phía phòng của Hiền phi, thở một hơi

thật dài.

Tin Hiền phi hoẵng rất nhanh đã lan khắp cung, dọc đường trở về, Phong Cẩn gặp khá nhiều phi tần đang vội tới cung của Hiền phi, ai nấy mềm mại uyển chuyển hành lễ với hần, nét mặt mang ý buồn bã nhưng không vì thế mà xấu đi chút nào.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

“Được rồi, không cần đa lễ.” Phong Cẩn vén màn che, nhìn nữ tử khom người đứng bên đường, nàng mặc chiếc váy dài hơi cũ nhưng vẻ đẹp của nàng không hề bị

hao tổn vì điều đó, người này, từng là người được hấn sủng ái nhiều năm, cuối cùng lại không muốn gặp nhất.

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Thực quý phi ngẩng đầu, thấy mình che của ngự liễn hơi lay động, bình thản nhìn ngự liễn đi xa dần, chợt lại thấy phía đối diện, kiệu của Chiêu quý phi đang tới gần.

Nàng bỗng dừng mỉm cười, nói với Lăng Sa đang đứng sau lưng: “Người xem, người thắng lớn nhất trong hậu cung này là nàng ta, gần đây năm rồi, ai cũng thua nàng ta

hết.”

Lăng Sa an tĩnh nghe, nàng cẩn thận đỡ tay Thục quý phi, đợi nàng nói xong mới lên tiếng: “Nương nương, người và nàng ta đều là quý phi, dù nàng ta có con trai nhưng cũng không có chỗ nào tôn quý hơn nương nương.”

“Chỉ ngoài mặt mà thôi, trong hậu cung này, ai dám không nể mặt nàng ta.” Thục quý phi vươn tay đỡ bộ diêu trên tóc, “Đó là một người thông minh, có thể giữ được thánh sủng không suy chính là bản lĩnh lớn nhất.”

Lăng Sa ngẩng đầu nhìn, thấy ngự liễn ngừng lại, Hoàng thượng bước xuống nói chuyện với Chiêu quý phi vài câu rồi mới quay lại ngự liễn, đi tiếp.

Đây cũng là chỗ khác biệt của Chiêu quý phi và những người khác, trong số những quý chủ tử ở hậu cung, chỉ mình Chiêu quý phi có được đãi ngộ này, chẳng trách mọi người đều muốn nịnh bợ nàng ta. Có điều Chiêu quý phi là một người rất kỳ quái, không thích can thiệp vào chuyện của hậu cung, tối đa chỉ là hơi kĩ càng trong việc ăn uống mà thôi, những phương diện

khác không có chỗ nào không ổn.

Lăng Sa cảm khái, có lẽ đây chính là chỗ thông minh nhất của Chiêu quý phi.

Trong hậu cung, một năm lại một năm qua đi, Hiền phi hoẵng rồi, lại sẽ có những người khác vào cung, không ai quá mức chú ý đến một phi tần không được sủng, chẳng qua chỉ là việc thêm một dòng vào sách sử mà thôi.

Năm Thành Tuyên thứ mười tám, Chiêu quý phi bị bệnh, thái y của Thái y viện luân phiên hầu hạ nhưng sức khỏe Chiêu quý phi

ngày càng yếu đi, như là không thể qua được lần này.

Hoàng đế và Thái tử tám tuổi đều vô cùng giận dữ, vài thái y đã bị phạt đòn, nhưng bệnh của Chiêu quý phi vẫn không thuyên giảm.

Nhìn người con gái nhợt nhạt đang mê man trên giường, Phong Cận như sống lại ngày Thái tử chào đời, hắn cũng bất an như bây giờ, tựa như chỉ cần hắn rời mắt, người ấy sẽ cứ ngủ mãi như vậy.

“Phụ hoàng, mẫu phi sẽ khỏe lên mà.” Phong Kỳ đứng bên cạnh hắn, gương mặt non nớt đã cương nghị

hắn lên, “Mẫu phi đã nói, sẽ chọn cho con một người vợ tốt.”

“Con mới mấy tuổi mà đã muốn lấy vợ rồi, đợi mẫu phi con tỉnh dậy, trăm sẽ cùng mẫu phi trừng phạt con.” Phong Cần gượng cười, ngồi xuống bên mép giường, cầm bàn tay lạnh lạnh của người đang nằm, dường như lại nhớ tới nụ cười kiều diễm của một người con gái dưới tàng hoa đào năm nao.

“Hoa đào trong cung đã nở chưa?” Hắn nhìn về phía Phong Kỳ.

Phong Kỳ gật đầu.

Hắn đứng lên, hạ giọng khẽ nói:
“Ngoan ngoãn ở đấy với mẫu phi
con, trăm đi một lát rồi quay lại
ngay.”

Phong Kỳ nhìn theo bóng dáng
phụ hoàng, ngồi xuống chỗ hắn vừa
ngồi, hai tay nắm lấy tay mẫu phi
mình, vừa sợ hãi vừa phấp phồng:
“Mẫu phi, người lúc nào mới tỉnh?
Không có người, Bánh Bao bị người
khác bắt nạt thì làm sao bây giờ?”
Cậu bắt đầu thấp giọng nói về
những tính toán của các phi tần
trong cung, từng câu từng câu, rõ
ràng rành mạch.

“Mẫu phi, người mau tỉnh dậy đi, con sợ.”

Cung thị trong phòng đều cúi đầu trầm mặc, cầu mong nương nương của mình thực sự tỉnh lại.

Trong vườn đào bên cạnh Đào Ngọc các, Phong Cẩn tự tay bẻ mấy cành hoa, nhìn một vườn nở rộ, nói với Cao Đức Trung đang đứng sau lưng: “Trẫm nhớ là Chiêu quý phi hằng năm đều thích ăn đào trong vườn này, năm nay hoa đào nở tốt như vậy, không biết nàng ấy sẽ vui đến mức nào đây.”

Cao Đức Trung khom người

thưa: “Xin Hoàng thượng thứ tội nô tài vọng ngôn, Hoàng thượng cần phải quản chặt Chiêu quý phi hơn ạ, quả đào ăn nhiều quá cũng không tốt đâu.”

“Nàng ham ăn như vậy, mấy năm qua, trăm cũng hết cách với nàng rồi.” Phong Cận cười cười, cầm mấy cành hoa đào đi về phía cung Hi Hòa.

Còn chưa tới nơi, hắn đã thấy một tên thái giám đầu đầy mồ hôi chạy tới, quỳ phịch xuống trước mặt hắn, hốt hển nói: “Hoàng... Hoàng thượng, Chiêu quý phi

người...”

“Nàng thế nào?” Phong Cần chột siết chặt cánh đào trong tay.

“Chiêu quý phi nương nương tỉnh ạ!” Tiểu thái giám lấy tay áo quạt nước mắt và mồ hôi, “Hoàng thượng, nương nương tỉnh rồi ạ.”

Chân Phong Cần hơi sững lại, ngay sau đó vội đi nhanh vào cung, cánh hoa đào rơi lả tả khỏi cành.

Đi vào phòng trong, hắn bắt gặp người đó đang ngồi dựa đầu giường, mỉm cười dịu dàng với Thái tử.

Nhận thấy hấn bước vào, nàng nghiêng đầu nhìn lại, ánh mắt trong suốt, đôi môi đã thắm hơn một chút, hấn không tự chủ được, thả cành hoa đào xuống chân.

“Chàng đến rồi à?” Nàng cười.

“Ừ, ta đến rồi.” Hấn trả lời, nét mặt vẫn bình tĩnh như xưa.

***

Trong hậu cung, Tương quý tần chỉ là một phi tần tầm thường, bất kể trong mắt phi tần mới vào cung hay trong ấn tượng của những phi

tần đã ở trong cung lâu năm, người này xưa nay vẫn mờ nhạt vô cùng, duy nhất có điểm đáng chú ý là Chiêu quý phi thỉnh thoảng sẽ thân cận với nàng một chút, nhưng chỉ một chút này, đủ để những người khác không dám gây khó dễ cho nàng mà đều đối xử khá khách khí.

Tương quý tần cũng không để ý đến cái nhìn của người khác về mình, mỗi ngày thanh thoi sống, đôi khi sẽ bàn tán, bình phẩm chuyện nọ người kia trong cung với vị Khổng tần mới thăng chức.

Hai người bọn họ đều là những

kẻ bị Hoàng đế quên mất, điều duy nhất đáng ăn mừng là họ từng đứng về phe Trang Lạc Yên, nay là vị Chiêu quý phi dưới một người trên vạn người trong hậu cung.

Tỉ tỉ Không tần là một nữ tử còn bất hạnh hơn bọn họ, sinh hoàng tử xong liền qua đời, mà đứa con nàng ấy liều mạng mình để sinh ra cũng không thể lớn lên được, cuối cùng, cả hai mẹ con đều bị người ta quên lãng.

Không tần hận kẻ hại chết tỉ tỉ mình, đồng thời cũng hận Hiền phi không chăm sóc chu đáo cháu mình

là tam hoàng tử. Trong hậu cung có ai tay sạch sẽ, cái chết của tử tử Khổng tần là do người khác gây ra, nhưng cuối cùng chỉ điều tra được, nàng ấy chết do mất máu quá nhiều khi sinh, bởi vì tình huống nguy hiểm, chỉ có thể bảo vệ đứa con, không thể giữ được người mẹ, vậy là phải nạp mạng.

Chân tướng sự tình là thế nào, đã sớm không thể tra được, bao nhiêu năm sinh sống trong hậu cung đã mài mòn hết thấy hận thù trong lòng Khổng tần, chỉ còn lại một trái tim nguội lạnh. Sau cái chết của Hiền phi, Khổng tần như

đã thả lỏng bản thân, không hề quan tâm đến chuyện hậu cung nữa.

Tương quý tần không ngờ nhờ lòng khăng khăng báo thù của Khổng tần mà giờ đây hai người bọn họ có được một chỗ dựa vững chắc. Do mình thương cảm tỉ muội họ Khổng nên đã đồng ý với kế hoạch của Khổng tần, lén nói cho Chiêu quý phi một vài chuyện bí mật trong cung, mà cũng có thể là bởi sâu trong tâm khảm mình đã tin tưởng, Trang Lạc Yên này không giống người thường, nàng ta có thể bước lên đài cao.

Tuy nàng không rõ, một nữ tử thật tình yêu Đế vương làm thế nào có thể sống tự tại như vậy trong hậu cung này, nhưng nàng biết, đó cũng là điểm bất đồng của Trang Lạc Yên và người khác.

Lại một mùa xuân về, Tương quý tần đi dạo trong ngự hoa viên, ngang qua một bóng tùng bách, bất chợt chân hơi chệch lại, nhìn lùm hoa tầm thường dưới bóng cây.

“Chủ tử, sao vậy ạ?” Cung nữ đi sau lưng nàng lo lắng hỏi.

“Không có gì, chỉ là nhìn thấy một khóm bạch tuyết mai thôi.”

Tương quý tần dòi mắt, năm ấy nàng và Chiêu quý phi vừa mới quen nhau, khi đó hình như là tháng Sáu, thời tiết nóng đến mức làm người ta bức bối, cũng chính khi đó, hai người tình cờ gặp Hoàng đế trong ngự hoa viên.

“Với thiếp, Hoàng thượng là đại thụ che chở, là cây cột chống trời.”

“Thiếp là đóa hoa sống dưới bóng mát của cây, có thể vĩnh viễn không biết được toàn bộ sự vĩ đại của tùng bách nhưng dựa vào tùng bách mà sinh tồn.”

Đến nay nàng vẫn còn nhớ hai

câu Chiêu quý phi từng nói năm xưa, một người con gái có thể nói với một vị Đế vương những lời như vậy, phải có can đảm và tình nghĩa bậc nào? Nàng không hiểu được con người Chiêu quý phi, thậm chí đôi khi còn nghĩ nàng ta thật ngốc, giao trái tim cho một vị quân vương, chẳng phải là ném tim mình xuống đất mặc người giày xéo sao?

Cuộc sống trong cung đình đã sớm khiến nàng trở nên khô cứng như rỗi gỗ, thế nhưng chẳng biết vì sao, một khắc kia, nàng muốn nhắc nhở nàng ta, tuy rằng cuối cùng nữ tử đó vẫn không quay đầu, mà một

lòng khăng khăng đã qua gần mười năm.

Lúc nghe nói Chiêu quý phi bị bệnh, nàng đang tĩa một bồn tũng thấp, tay hơi run lên, bồn cây rơi vỡ rồi. Nàng vội tới cung Hi Hòa, đã thấy Hoàng hậu sớm ở đó.

Mấy năm nay Hoàng hậu ngày càng trở nên trầm mặc, nhưng lại rất tốt với Chiêu quý phi, tốt đến mức làm Tương quý tần có cảm giác, Hoàng hậu thật tình coi Chiêu quý phi như muội muội mình.

Thấy nàng tới, Hoàng hậu nói khẽ, ngữ khí hơi rầu rĩ: “Hoàng

thượng đang ở bên trong.”

Tương quý tần biết, vậy là tình hình của Chiêu quý phi không được tốt, nàng cảm thấy cổ họng nghèn nghẹn, cúi người nói với Hoàng hậu: “Hoàng hậu nương nương, Chiêu quý phi nương nương là người tốt tất có trời phù hộ, nhất định sẽ khỏe lên.” Không biết lời này là để an ủi chính nàng hay an ủi Hoàng hậu, nhưng nàng nghĩ, chỉ có nói như vậy, lòng mình mới dễ chịu đôi chút.

Lát sau, Hoàng đế hạ chỉ để tất cả mọi người rời khỏi cung Hi Hòa,

Tương quý tần biết Hoàng đế làm như vậy vì không muốn nhiều người làm nhiều đến Chiêu quý phi, liền im lặng lui đi, vừa ngang qua hồ sen, liền thấy Thái tử điện hạ đang đi về phía này.

Nàng dừng bước, hơi tránh sang một bên, cúi người chào: “Ra mắt Thái tử điện hạ.”

Thái tử trả nửa lễ, gương mặt non nớt đã thêm vài phần lo lắng: “Chào Tương quý tần.”

Nàng thấy mặt Thái tử hơi hồng lên, chắc là đi quá gấp, không biết vì sao, tựa như có ma xui quỷ khiến,

nàng nói: “Nương nương còn đang ngủ, Thái tử điện hạ ở bên nương nương nhiều hơn, biết đâu nương nương sẽ nhanh tỉnh lại.” Vừa dứt lời, nàng liền cảm thấy mình đã nói những lời vượt thân phận, nhưng lời nói ra không thể thu về, nàng đành im lặng.

“Đa tạ Tương quý tần.” Thái tử không ngờ vị Tương quý tần xưa nay vẫn trầm mặc ít lời bỗng dừng lại nói như vậy, nhưng ý tốt của đôi phương cậu vẫn ghi nhớ trong lòng, lại trả nửa lễ rồi vội vã đi tiếp.

Tương quý tần nhìn theo bóng

lưng thẳng tắp của cậu bé, tựa như thấy được vị Đế vương đời sau.

Hai năm trước, Hoàng thượng phong tứ hoàng tử làm Thái tử, không ai bất ngờ, mấy năm nay Hoàng thượng đổi đãi với Chiêu quý phi và tứ hoàng tử ra sao, mọi người đều thấy cả. Thậm chí còn có người lén nói, trong lòng Hoàng thượng, chỉ e ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không có địa vị bằng Chiêu quý phi.

Nghe được những lời này, nàng chỉ cười nhạt, trong lòng Hoàng thượng, Hoàng hậu và Chiêu quý

phi, một dùng để xử lý những chuyện phiền toái trong cung, một để yêu thương chiều chuộng, căn bản không thể đánh đồng.

Có ai đi so sánh mức độ quan trọng của cái cuộc với cây lan quý?

Nhiều ngày nay Hoàng thượng không đến hậu cung, còn phát giận không ít lần, thậm chí ngay cả Cao tổng quản cũng bị trách cứ, Tương quý tần biết Hoàng thượng đang lo lắng vì bệnh tình của Chiêu quý phi, nhưng bệnh tình Chiêu quý phi ngày càng xấu đi, không rõ vì nguyên nhân gì?

Hoa đào bên ngoài Đào Ngọc các mỗi năm lại nở đẹp hơn năm cũ, nàng nghe nói nơi này có người chăm sóc riêng, thậm chí toàn bộ Đào Ngọc các cũng đã bị niêm phong, đơn giản là vì Chiêu quý phi thích hoa đào và quả đào, vì vậy điện Trung Tĩnh một năm bốn mùa đều cho người chăm sóc vườn cây này.

Ngửa đầu nhìn những cảnh hoa đào xinh đẹp, Tương quý tần chợt thấy Hoàng đế vội vội vàng vàng đi tới, hái vài nhánh đào lại vội vã đi ngay, thậm chí còn không phát hiện trong vườn có người khác. Nàng

nhìn bóng dáng vội vã của Hoàng đế, đột nhiên nghĩ, nếu những nhành hoa trong tay Hoàng thượng là dành cho Chiêu quý phi thì tốt biết bao, chí ít tấm chân tình của Chiêu quý phi cũng không tính là trôi theo dòng nước.

Vài canh giờ sau, lại có tin truyền ra, Chiêu quý phi nương nương tỉnh, có người vui có kẻ buồn, nhưng trên gương mặt tất cả mọi người đều lộ ra sự vui mừng, không dám có bất cứ một tia tâm tình khác.

Lại vài ngày sau, Tương quý tần

rốt cuộc gặp được Chiêu quý phi ở cung Cảnh Ương của Hoàng hậu, nàng ấy thoát nhìn vẫn như trước, không hề có một tia nhợt nhạt khó coi vì bệnh nặng, dường như chỉ vừa ngủ một giấc dài, chưa hề chịu bất cứ giày vò gì.

Ra khỏi cung Cảnh Ương, Chiêu quý phi gọi nàng lại, nàng lẳng lặng đi bên cạnh, chậm hơn Chiêu quý phi nửa bước chân, đột nhiên cảm thấy cảnh tượng năm xưa hai người sóng vai cùng đi lại tái hiện trước mắt.

“Lúc đang mê man, bốn cung

luôn chìm trong một giấc mộng, trong mộng này cảnh trí thật đẹp, đẹp đến mức bốn cung không muốn tỉnh lại,” Chiêu quý phi bước đi rất chậm, giọng nói cũng thong dong, “Nhưng sau đó, bốn cung nghe được tiếng Thái tử gọi.”

Tương quý tần cúi đầu nói: “Nương nương hồng phúc bằng trời, tất được trời xanh phù hộ.”

“Ta muốn cảm ơn nàng đã nói những lời ấy với Thái tử,” Chiêu quý phi cười nhẹ, nhìn thẳng vào nàng, “Nếu không nhờ nàng, có thể ta đã không còn ở nơi này nữa.”

Không ở nơi này?

Khỏe môi Tương quý tần hơi giật nhẹ, một lát sau mới nói: “Thái tử còn nhỏ.”

“Đúng vậy, Thái tử còn nhỏ, mà nữ tử trong cung lại không bao giờ ít.” Chiêu quý phi vẫn cười cười như cũ, Tương quý tần cảm giác nụ cười của nàng ấy có điều gì kỳ lạ, nhưng nàng thế nào cũng không phát hiện được bất thường ở đâu.

Phần lớn những người làm mẹ trong thiên hạ đều luôn không nỡ nhìn con mình chịu khổ, một người như Chiêu quý phi sao lại ngoại lệ

được, một câu nhắc nhở Thái tử của nàng, xét đến cùng cũng chỉ vì không muốn thấy Thái tử còn nhỏ đã mất mẹ, phải chịu những tính toán của người khác mà thôi.

Đến tận khi Chiêu quý phi đi rồi, Tương quý tần cũng không nói thêm bao nhiêu, giờ đây tâm trạng của nàng khá tốt, Chiêu quý phi có thể tự mình đến nói lời cảm tạ nàng mà không phải thưởng cho một đồng đồ đã đủ để chứng minh lòng biết ơn của nàng ấy thành tâm thế nào.

Bất chợt, nàng cảm thấy hơi

buồn rầu, trong hậu cung này vĩnh viễn không bao giờ ít đàn bà con gái, nhưng có người vẫn còn giữ được sự tươi trẻ đầy sức sống, còn nàng, đã sớm thành một vũng nước đọng, phẳng lặng hờ hững, chẳng có lấy một niềm vui trong đời.

Nghĩ vậy, lòng vừa khó chịu lại vừa nhẹ nhõm, khó chịu vì đời này, thanh xuân của nàng đã chôn vùi tại nơi đây, không một người thương xót, nhẹ nhõm vì chỉ ít nàng còn giữ được một trái tim nguyên vẹn, chỉ ít trái tim ấy còn chưa bị hậu cung này làm cho thương tổn tả tơi.

Năm Thành Tuyên thứ hai mươi, Tương quý tần thăng làm Tương chiêu dung, người phục vụ bên cạnh ngày càng nhiều, cung nữ thái giám nhìn thấy phải tôn xưng một tiếng “nuong nuong”, nàng lại thấy buồn cười, người khác dùng trăm ngàn thủ đoạn vẫn giậm chân tại chỗ, mà một người im lặng sống như nàng lại thành nuong nuong.

Khổng tần nói với nàng, đó là vì Chiêu quý phi nuong nuong muốn cất nhắc, nhưng nàng biết, đây là lời cảm tạ của Chiêu quý phi. Hai năm trước nàng ấy không ban thưởng cho mình vàng bạc châu

báu, đến hôm nay lại tặng mình thứ mà bao người trong hậu cung ao ước.

Bao nhiêu lễ vật cuộn cuộn chảy vào nơi đây, nàng chỉ vào một chiếc bình sứ Thanh Hoa, nói: “Bày cái đó trong phòng đi.”

Người phục vụ nhìn lại, đây là đồ vật do Chiêu quý phi nương nương cho người đưa tới, lập tức thận trọng bê đi bày.

Nàng nhìn chiếc bình sứ Thanh Hoa xinh đẹp, vuốt nhẹ khuyên tai nhớ lại, nàng vốn thích đồ sứ Thanh Hoa, có điều sau này không

được Hoàng thượng coi trọng nên dần dần đành nhin những yêu thích cá nhân xuống, hôm nay Chiêu quý phi cho đưa mấy món đồ sứ Thanh Hoa tiến cống tới đây khiến cho nàng hơi bất ngờ.

“Bẩm nương nương, Chiêu quý phi nương nương cho người đưa tặng một bộ trà cụ ạ”

Tương chiêu dung nhìn bộ trà cụ, sứ Thanh Hoa mảnh, cực kỳ đẹp mắt.

“Đẹp, rất đẹp.” Nàng vuốt ve bộ trà cụ, trên gương mặt lãnh đạm lại thêm một nét tươi vui.

Cứ như vậy đi, đời này của nàng cũng không coi là bất hạnh, chí ít...

Ngón tay lướt qua mép tách trà, xúc cảm cực kỳ trơn nhẵn.

Chí ít, hôm nay nàng còn có thể nhàn nhã sống, mà có vài người, đã chết.

***

Lúc Phong Kỳ được phong Thái tử, cậu mới chỉ lên sáu, trên cậu còn có hai vị hoàng huynh, nhưng cuối cùng, người được phong Thái tử lại là cậu.

Cậu luôn được nghe người khác nói, mẫu phi được phụ hoàng sủng ái thế nào, cậu được phụ hoàng coi trọng ra sao, những lời này cậu chẳng để trong lòng, điều duy nhất cậu ghi nhớ là những lời mẫu phi nói vào ngày cậu trở thành Thái tử.

Mẫu phi nói, hôm nay con đã là Thái tử, nhưng con càng phải nhớ kỹ, mình là một người con.

Lúc ấy cậu còn bé, chỉ cho rằng mẫu phi muốn cậu phải biết hiếu thảo, nhưng sau cậu hiểu được, mẫu phi muốn nhắc cậu, làm thế nào để là một Thái tử tốt.

Mẫu phi không yêu cầu cậu làm được những gì, chỉ hỏi cậu muốn làm những gì. Tuổi thơ của cậu không đầy áp lực như người khác tưởng, ngược lại, tràn ngập hạnh phúc.

Phụ hoàng từng nói, cậu có được thứ phụ hoàng không có. Lời này đến nay cậu vẫn chưa hiểu, phụ hoàng cứ luôn thích nói mấy lời khó hiểu thế đấy, nhưng mà phụ hoàng tốt với cậu lắm.

Năm Thái hậu hoẵng, cậu mới lên bảy. Thái hậu đối xử với mẫu phi rất bình thường, nhưng người

khá tốt với cậu, ngày hạ táng người, cậu nhìn thấy một nỗi bi thương khó hiểu trên gương mặt phụ hoàng, sau này cậu có hỏi mẫu phi, mẫu phi bảo mẫu phi cũng không hiểu.

Năm mẫu phi bệnh nặng, lần đầu tiên cậu hiểu, thế nào là đau buồn. Cậu nghe cung thị bảo nhau, không có mẫu phi, phụ hoàng sẽ thờ ơ với cậu, không có mẫu phi, cậu sẽ bị phi tần khác hãm hại. Thực ra, cậu không sợ những điều này, bởi vì mẫu phi từng nói với cậu, khi phải đối mặt với khốn cảnh, một người có năng lực thực

sự sẽ biết nên làm gì để giải quyết vấn đề mà không phải chỉ biết lo lắng người khác sẽ đối xử với mình ra sao.

Nhưng mà, cậu sợ mẫu phi rời xa cậu, cậu thích mẫu phi làm những món lạ lùng cho cậu ăn, thích mẫu phi kể cho cậu nghe những câu chuyện nhỏ, thích mẫu phi dạy cậu viết chữ, cũng thích vẻ ôn nhu của mẫu phi khi người gọi cậu “Bánh Bao”. Phụ hoàng có rất nhiều phi tần, nhưng cậu chỉ có một mẫu thân.

Ngày mẫu phi tỉnh lại, hình như

cậu thấy mắt phụ hoàng đỏ lên, nhưng sau lại nghĩ, phụ hoàng là người đội trời đạp đất, sao lại đỏ mắt lên được?

Hậu cung có rất nhiều phi tần, đôi khi cậu lại nghe tin phụ hoàng sẽ đến chỗ người khác, những lúc này, cậu lại thích đòi mẫu phi kể chuyện cho mình nghe, những câu chuyện mẫu phi kể rất là lạ và cũng rất thú vị. Gương mặt mẫu phi thật dịu dàng, điềm đạm, dường như không có đau lòng vì phụ hoàng chẳng ở đây.

“Mẫu phi, hôm nay thái phó

giảng 'Trung dung' cho con, con nghĩ đạo trung dung không thích hợp với mình. Con là Thái tử, nếu duy trì trung dung trong hành xử thì còn có thể làm gì?" Nói xong câu này, cậu thấy vẻ mặt mẫu phi rất kỳ cục, như vừa nhớ đến điều gì vậy.

"Tứ thư ngũ kinh chỉ giúp con hiểu được một vài đạo lý trong sách, còn làm thế nào là tùy vào suy nghĩ của con..." Bàn tay sờ sờ đỉnh đầu cậu của mẫu phi thật ấm áp, "Chỉ cần con suy nghĩ cẩn thận, làm chuyện nào có lợi hay không, hoàn cảnh lúc ấy có thích hợp hay

không.”

Cậu gật gật đầu: “Có phải giống như câu 'Nghĩ rồi hãy quan sát, quan sát rồi hãy bước đi' không ạ?”

Sau đó cậu thấy mẫu phi cười tán thưởng, thế là lập tức có động lực học tốt rồi, cậu làm sao nhẫn tâm khiến mẫu phi phải thất vọng đây?

Lúc cậu sáu tuổi, số lượng sư phụ bắt đầu nhiều lên, nhưng cậu không cảm thấy đọc sách vất vả, cũng không hiểu vì sao mấy sư phụ ấy cứ nói với phụ hoàng mình là kì tài hiếm có, rõ ràng mấy chuyện

trong này dễ hiểu lắm mà, bọn họ lại cứ nói thành rõ rắc rối.

Một ngày mùa đông năm Thành Tuyên thứ mười chín, đại hoàng huynh của cậu được phong làm Bình vương, ra cung xây phủ. Đại hoàng huynh hơn cậu tám tuổi, nghe nói mẹ đẻ là một phi tần địa vị thấp, đã mất sớm, sau đó được Hiền phi nương nương nuôi mấy năm, rồi lại ở trong cung một mình. Ba năm trước Hiền phi đi, đại hoàng huynh càng thêm trầm mặc.

Cậu không thân với đại hoàng huynh lắm nhưng đại hoàng huynh

xây phủ, cậu vẫn ngồi xe ra chúc mừng.

Đại hoàng huynh tuy là Bình vương nhưng không có đất phong, không có binh mã. Cậu đưa lễ xong, đại hoàng huynh đột nhiên nói một câu.

“Có lúc đại ca thật ước ao được như Thái tử điện hạ.”

Mặc dù cậu mới gần chín tuổi thôi nhưng cũng hiểu ngay ý đại hoàng huynh, là hoàng tử duy nhất có mẫu phi, cậu là Thái tử chỉ dưới một người, mà đại hoàng huynh chỉ là một vương gia phong hào

“Bình”, không có thực quyền mà thôi.

“Thái tử biết nhị ca của người lúc này đang ở đâu không?” Bình vương cười nhìn cậu, ý cười bình thản mà lãnh đạm, “Hắn năm nay mười lăm rồi, vẫn còn phải ở trong hành cung ngoài ngoài ô kinh thành.”

Quả thực, Phong Kỳ chưa từng gặp vị nhị hoàng huynh này, thậm chí trong lễ vạn thọ của phụ hoàng cũng không thấy nhị hoàng huynh được vờ về cung, cậu nghe nói phụ hoàng không thích nhị hoàng

huynh.

“Biết vì sao lão nhị lại bị nhốt ở hành cung không?” Nụ cười của Bình vương trở nên châm biếm, “Bởi vì Ninh phi nuôi hấn hãm hại mẫu phi Thái tử, bởi vì hấn bất kính với mẫu phi Thái tử, hấn liền bị đưa đi, từ đó về sau, phụ hoàng không còn muốn nhìn thấy hấn nữa.”

Nói vậy có ý gì? Là muốn nói tâm cơ của mẫu phi thâm trầm ác độc, hay là muốn mình bất mãn với mẫu phi, thương cảm với nhị hoàng huynh?

Phong Kỳ nhìn Bình vương bằng ánh mắt kì quái, bình tĩnh hỏi: “Nếu đó đều là sự thực, vì sao không nên đưa nhị ca đi? Nhị ca bất kính với mẫu phi của ta, hành vi không chừng mực, dựa vào cái gì còn muốn phụ hoàng thích hấn?”

Bình vương giật mình, nghĩ vị Thái tử điện hạ mới chín tuổi này bình thản đến mức đáng sợ.

“Đại ca cho rằng ta sẽ vì điều này mà đi chất vấn mẫu phi?” Cậu cười khinh thường, “Đừng có coi ta là trẻ con, bên nào nặng bên nào nhẹ ta biết rất rõ, không cần đại ca phải

nói.”

Cậu chấp tay sau lưng, hơi hơi hất cằm, đôi mắt cực giống Chiêu quý phi, như một cây đao sắc bén xẹt qua ngực Bình vương: “Nếu đại ca có ý định này, không bằng ở nhà tu thân dưỡng tính để hiểu rõ cái gì nên nói, cái gì không nên nói.” Dứt lời, quay người đi thẳng, hoàn toàn không cho Bình vương một chút thể diện.

(Việc này rất nhanh được truyền đến tai Phong Cẩn, hắn không nói gì thêm, ba ngày sau, ban thưởng cho Bình vương một quyển “Hiếu

kinh".)

Bên ngoài có rất nhiều lời đồn về phụ hoàng và mẫu phi, nhưng trong những câu chuyện ấy, phụ hoàng là một Đế vương thật thâm tình, mẫu phi là một phi tử thật khuynh thành, Phong Kỳ chỉ cười nhạt khi nghe đến những câu chuyện ấy, bởi vì trong hậu cung, ngoài mẫu phi ra còn có rất nhiều phi tần khác, phụ hoàng cũng không có khả năng giống như trong một câu chuyện nào đó, mỗi ngày chỉ gặp mẫu phi, không bao giờ gặp những phi tần khác, tuy rằng thực tế thì phụ hoàng đến chỗ người

khác cũng không nhiều lắm.

Mẫu phi bảo, rất nhiều sự tích trên thế giới đều là lừa đảo đấy, mắt thấy, tai nghe cũng có thể là giả, thứ duy nhất chân thật, chính là thứ trong đầu mình.

Cậu chẳng rõ giữa mẫu phi và phụ hoàng có thứ được gọi là “tình yêu” mà cậu không hiểu đó không, nhưng có một điều có thể khẳng định, phụ hoàng và mẫu phi tốt với cậu cực kỳ.

Cậu vẫn còn mơ hồ nhớ được một hình ảnh từ khi còn rất nhỏ, mẫu phi nắm tay cậu, đi dạo phơi

nắng trong ngự hoa viên.

“Bẩm Thái tử điện hạ, Chiêu quý phi nương nương đưa đến cho người một ít điểm tâm.”

Cậu nhìn đĩa điểm tâm trước mặt, là món cậu thích ăn, được làm rất đẹp.

Cậu ăn mấy miếng điểm tâm rồi đứng dậy đi đến cung Hi Hòa, ngang qua hồ sen, liền thấy mẫu phi ngồi bên hồ phơi nắng, phụ hoàng đứng sau lưng mẫu phi, cười thật dịu dàng.

Bước chân hơi chững lại, cậu

quay đầu trở về.

Tuy không biết vì sao, nhưng cậu nghĩ những lúc phụ hoàng nhìn mẫu phi bằng ánh mắt ấy, cậu không muốn đi quấy rầy.

Đúng vậy, cậu là con trai duy nhất của Chiêu quý phi, là Thái tử tôn quý của vương triều Cửu Châu, là hoàng tử được phụ hoàng coi trọng nhất, không phải nhóc con chín tuổi đâu nhé!

Cậu ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, cười rạng rỡ.

Hôm nay ánh mặt trời thật là tốt,

tâm trạng của cậu cũng thật tốt.

Quay đầu nhìn về phía hồ sen, hẳn là, tâm trạng của phụ hoàng cũng tốt lắm nhỉ?

-----HẾT-----

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

I ebook!

*Ebook
Fun
and
Free*

<https://www.facebook.com/groups/eh.fun.free>